Digitized with financial assistance from
Hermès India
a project facilitated by the Rotary Club of Bombay
on 10 August, 2018

BANDORA THE LOVELY.

120923

ae

CHOW-CHOW.

"Bandora the Lovely."

THE well-decorated and picturesque little railway station at Bandora is being further adorned by the addition of a large two-faced clock projected on an ornamental bracket. Bandora the Beauti—or

rather the Lovely, not to offend Bombay—Bandora the favourite of Hygeia, does perhaps need to be reminded of Time the Desolator just at present, when his scythe is so busy near at hand. Even Hygeia is powerless against his onslaught A bitter pill coated with sugar: ugly time under a golden mask: a superb clock recording hours of agony of the dumb victims in its neighbourhood: "Bandora the Lovely" in perpetual contact with the horrid ABATTOIR! All in the fitness of things and in perfect harmony with the law of contrasts! Remove the slaughter-houses from the gate of this health-resort of Bombay and the charm is broken!

* * *

Bunnia Valor.

JALANDHAR NATH writes:—"You said once that the American tram-cars in our city somehow tended to infuse vigour and courage into many an arrant coward, a child of the soil, who rode in them, who would otherwise shake like an aspen leaf before one of the guards or ticket collectors of a railway company. Perhaps it was not exactly this way you put it; but it came to much the same thing. Many an Indian, it is true, has often meekly swallowed a great many insults in railway carriages, who in a tram car would have leaped up like a lion ready to claw his prey. This sound proposition was once nearly being falsified in my experience. The second class compartment of the train at Borivli was crammed and I was directed to a more comfortable and luxurious carriage. It was comparatively empty; but a pair of glaring eyes under a frowning brow, and another pair of glittering eyes, soft and melting, greeted my sight and unnerved me. I can't say exactly which set of eyes unmanned me. An American poet has said:—

"Woman! thy falchion is a glittering eye;"

or, as one of our popular *gazals* has it—"*kattal karne ko ashak ke nigeh talvár káfi hai*!" Believe me,—the glittering orbs disarmed me. Let not the sceptical world, dead to all chivalrous sentiments, attribute my discomfiture to the glaring eyes which shot like red hot cannon-balls. Again, pray don't lay it to the account of the terror-inspiring railway traditions. The young lady's eyes would have floored the bravest democrat of the tram-car. I smiled, bowed and moved on. There was no alternative but to get into an overcrowded third class carriage.

* * *

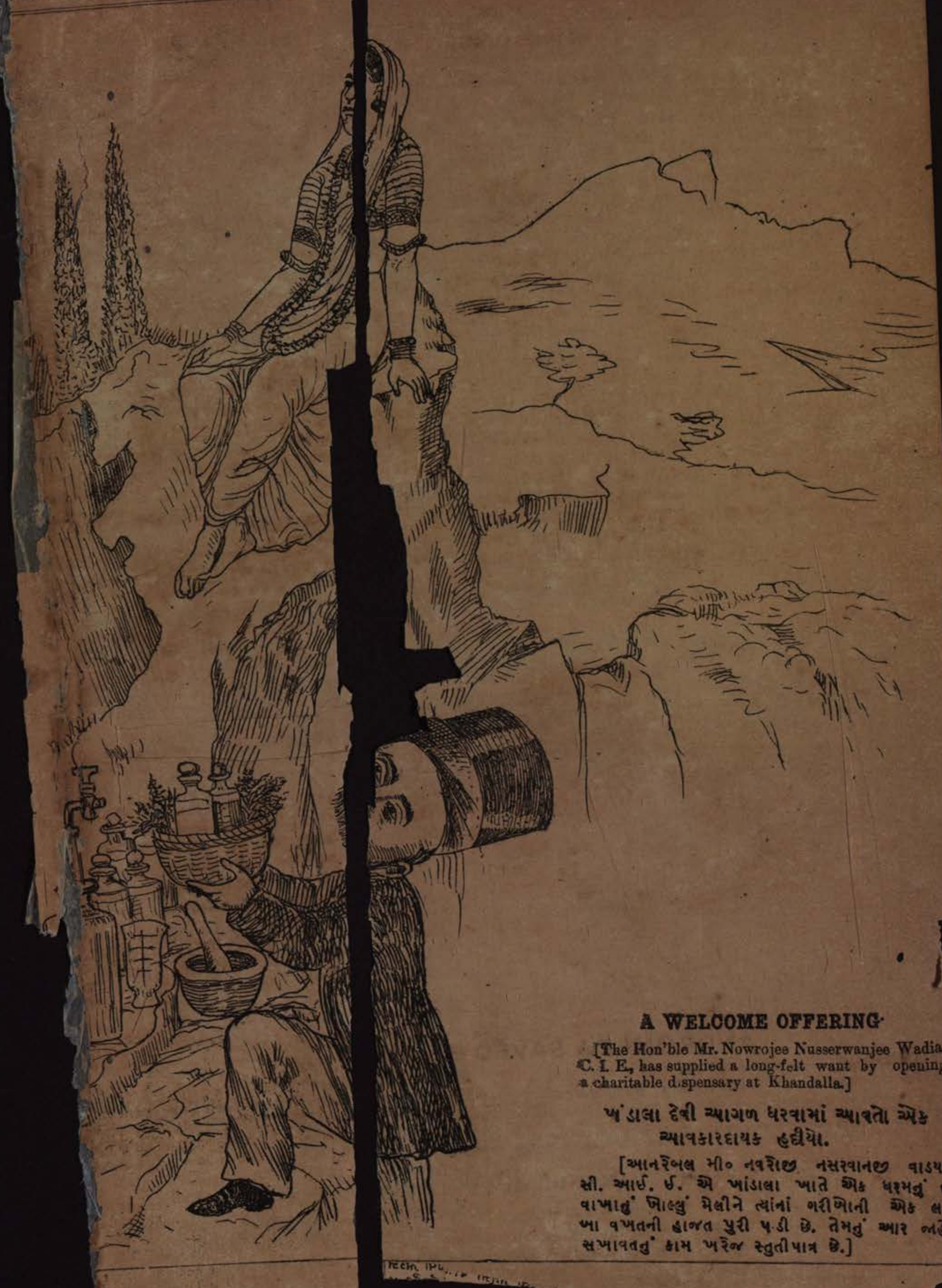
"I HAD actually to wedge my way in for a seat. It was a side compartment with two benches. Half of one was taken up by a saheb—a rare condescension—who was reclining on his quilt. At the next station, he got down for a while, carefully shutting the door after him. An old pugnacious looking Bunnia, carrying a huge bundle of piece-goods, was soon on the foot-board trying to force open the door. We remonstrated, but in vain. He insisted upon his right to enter that and that compartment only. A soldier, fired with the desire of winning a V. C. at a siege, would not have struggled harder to force his way in. Placing his heavy load on the saheb's railway trunk, he forthwith showed fight to a Maratha whom he fairly squeezed in the corner, A continuous volley of billingsgate was fired and the victory on the Bunnia's side was complete. I consoled myself with the thought—I had need of some consolation, as during the storming of the carriage door I was placed in the position of a target and suffered somewhat in the right arm,—I laid the flattering unction to my soul, that there was yet some hope for my countrymen.

* * *

"MARATHA valour was not unknown, even in very recent times, but that one of a race who invariably takes to flight on the outbreak of a riot or a plague was a rare phenomenon. The Bunnia was warlike and continued raving about his rights and the efficacy of might. "A hopeful sign," I thought to myself. The saheb soon after entered, and kicked down the bundle of piecegoods from off his kit. The Bunnia hastened to pick it up. A roar of laughter—much chaffing about the "efficacy of might"—and a solemn silence and complete collapse of the Bunnia, followed. The moral of the story is obvious. Your surmise, *Punchoba*, is correct after all. The tramway passenger no doubt succeeds better in enforcing his rights."

SQUEEZED IN A CORNER.

A WELCOME OFFERING.

[The Hon'ble Mr. Nowrojee Nusserwanjee Wadia, C. I. E., has supplied a long-felt want by opening a charitable dispensary at Khandalla.]

ખંડાલા દેવી આગળ ધરવામાં આવતો એક આવકારદાયક હદીયો.

[આનરેબલ મી૦ નવરોજી નસરવાનજી વાડયા સી. આઈ. ઈ. એ ખાંડાલા ખાતે એક ધરમનું દવાખાનું ખોલ્લું મેલીને ત્યાંનાં ગરીબોની એક લાંબા વખતની હાજત પુરી પડી છે. તેમનું આર જાહે સખાવતનું કામ ખરેજ સ્તુતીપાત્ર છે.]

ANDROMEDA SAVED BY PE !

DROMEDA..................... *Bombay Presidency.* MONSTE *Famine.*
EUS .... *The Bombay Government.* PEGASUS *ompt Action of the Government.*

s for ourselves we began early to take steps to stop all expenditure that could be avoided and to tr dered available to famine work. Orders for of tools were equally early given. Directions were likewise given to prepare for possible scarcity, extra works but also ordinary public works ere not of an urgent character were ordered to be postponed and the money allotted to them made mine expenditure. In short, we shall, if the arises, subordinate all optional expenditure to the needs of famine.—*H. E. the Governor at the Dinner* *the ceremony of cutting the first sod of the* *Valley Railway.*]

" પીરસ્યુસ " પેહેલવાનના હાથે એનડ્રૉમીડ !

નડ્રામીડા ... ... મુંબઈ ઇલાકો. રાક્ષ .. દુકાળ દઇત.
રસ્યુસ.. ... ... મુંબઇ સરકાર. પીગેસ સરકારે તાબડતોબ લીધેલા ઉપાય.

" અમોએ શુરૂઆતથીજ ઊપાય લેવા માંડયા હતા. અને દૂર કરી શકાય એવો સઘળો ખરચ બંધ પા દુકાળનાં કામ માટે રાખ્યાં હતાં. વળી લેવા માટે પણ અમે વેહેલા હુકમ આપ્યા હતા. તેમજ મોંઘવારી સામે તઈયાર થઈ રેહેવાને પણ હુકમો ને વધારાનાજ કામો માટે નહી પણ જે સાવા ડર કામ ઘણાં અગતનાં નહી હોય તે સઘળાં મુલતવી રાખીને તેમને માટે હુકમ આપવામાં આવ્યો હતો. ટુંકમાં, જો તો જે ખરચ કરવાનું અમારી મરજીપર ... ળના ખરચ ... રી રેલવેનો પાયો નાખવાની

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday and Monday, 3rd & 7th December :—

"Earth is darken'd o'er with woe;
Bid tin in plenty flow:
Then perchance the plague will go."

Chance! A very poor chance, at the best. For our tin has flowed in plenty, and death has only been more wide-spread and frequent. The lac of rupees (no lack of them in our coffers, all scoffers notwithstanding), so ungrudgingly voted by us the other day, has been swallowed up, more is wanted, and it seems as if, ogre-like, the plague would take in the whole of our available assets as a side-dish to its gruesome diet of human flesh, blood and bones, and yet remain as famished as a wolf, or as the hungriest of our famine-stricken people! A very Pandora's box appears to have been opened in our midst by some incautious, greedy hand, letting out the contents, not money—the "root of all evil"—but "evil itself in branch, flower, and fruit; plagues, distempers, famines, and all sorts of miseries," whereby this fair city of ours has been unhappily converted into the "uncomfortable, plaguy, vexatious penal settlement which we find it." Is there hope at the bottom, the hope that our death-rate may go down and that the "aches and pains and botherations" that we have been suffering from for so many mortal months, may cease to trouble us? Is there hope?

None to all appearances. Quarters, hitherto unaffected, have been drawn into the death-circle, and communities, untouched before, are being daily hurled into the bottomless pit. Witness Frere Road. Hardly a plague case there, until the Health Department, in its inscrutable wisdom, opened the drains from end to end for cleaning purposes. No great harm, you would say, for isn't cleanliness the most potent germicide known? Yes, but, say the objectors, the drains had not been touched for the last 20 years, and it was, to say the least of it, inopportune to touch them at this perilous time, of all others. The H. D. ought to know that it is always wise to let sleeping dogs lie! Insensate objection! If it were 20 *centuries*, I should objec too, and in the most emphatic manner possible, bu 20 years isn't a very long interval after all. Yo could not expect the Department, however energetic to clean your drains every 20 days or 20 months, could you? But, remarked Mr. Roughton, who, to hi honour, had dared to go into danger's mouth and spoke from personal observation, the accumulated filt of the gutters was piled up in heaps at people's door instead of being carted away! No fear, say the apolo gists, for had not they sweetened the silt with sulphur?

This discussion throws an instructive side-ligh on the darkness of the drains. May not the plagu be due to them after all, and the Hongkong ra and Bagdad dates, and sugar, be only so man scapegoats? If he had known this earlier, Mr Drinoter, our late chief, would have doubtless put i in his "History of the Drainage and Sewerage o Bombay", of which he has sent us a goodly suppl as a 'Xmas present.

At a time, when every pie (*not 'Xmas*) should be reserved for the Herculean task of stamping ou the plague, it was somewhat inopportune to bring in such a holiday scheme as the filling in of th Babula Tank and utilising the site for a people' park at a cost of two and a half lacs! A costl luxury, as Mr. Cotton called it, and unnecessary, fo the tank was not a "plague spot." Mr. Muller notwithstanding! And there were so many against it, Mr. Seraph and Mr. Bomaster, with prophetic forethought, having tolled its knell from the very first, that the scheme, for the moment, has fallen through.

But a park is one thing and a People's Free Reading-room and Free Night-school, another. Such an institution, Mr. Damodar G. Sukhadwálla, one of our public-spirited citizens, a much travelled man, a liberal thinker and liberally disposed towards the poor, would endow and maintain, if we allowed him a building site in the Bazaar Gate Garden,

MR. ROUGHTON REMARKED.

HAMILT N'S

BARROW-MATTER FALLEN!

ee of charge. Would we do so? Certainly, if the overnment, from whom we hold the garden-plot, not object. Object? Who would object to such praiseworthy object as the dissemination of knowdge, fragrant like the sandalwood from which he applicant derives his name? Who but Mr. Hamilton (Ha! Milton, shouldst thou be carping

MOST INDIGNANT.

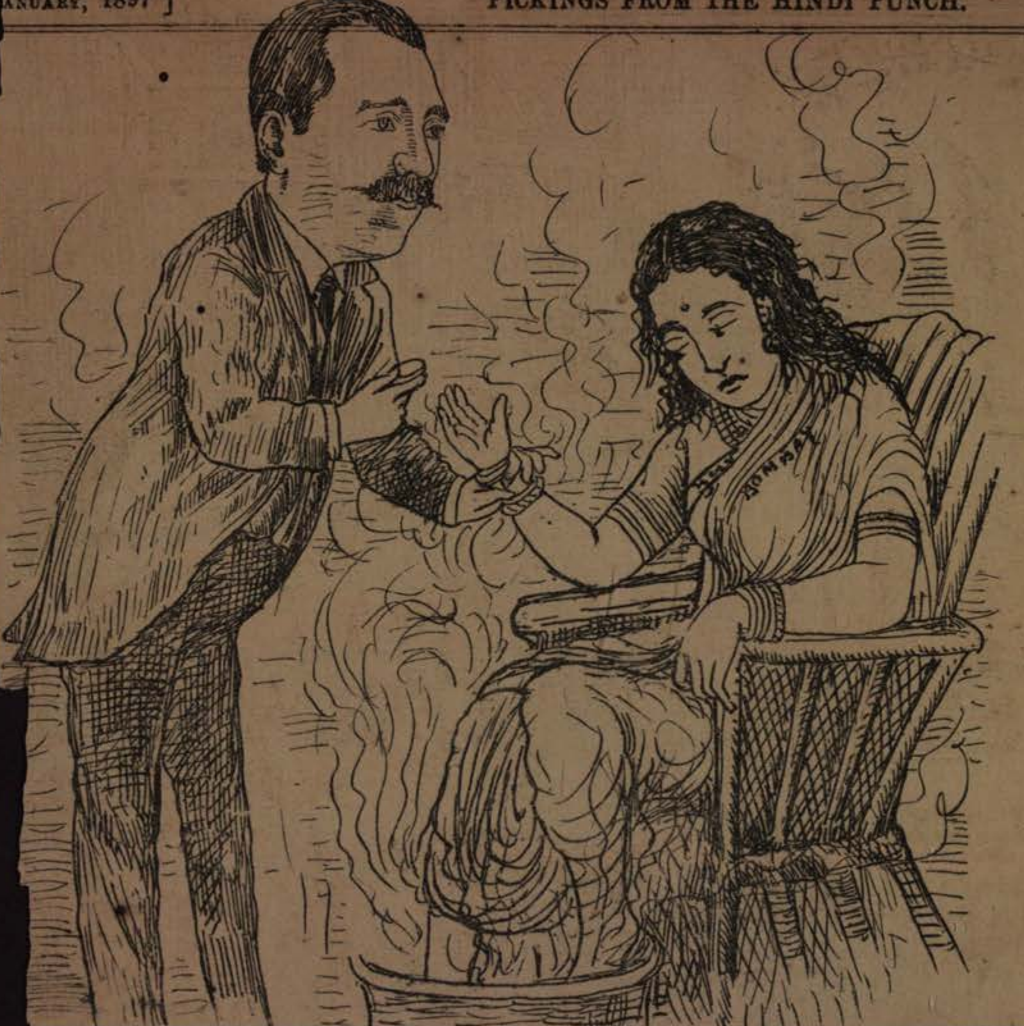
every hour!) whose keen eye detected in Mr. Damodar's application a desire to seek glory at the expense of the Corporation! Mr. Hamilton's sense of propriety was outraged at the idea of a valuable plot of ground being given up for a building to cost only Rs. 25,000! A meagre, modest structure, to which, in his eyes, stables for horses and heaps of stones and rubbish would be infinitely preferable! There is no accounting for taste.

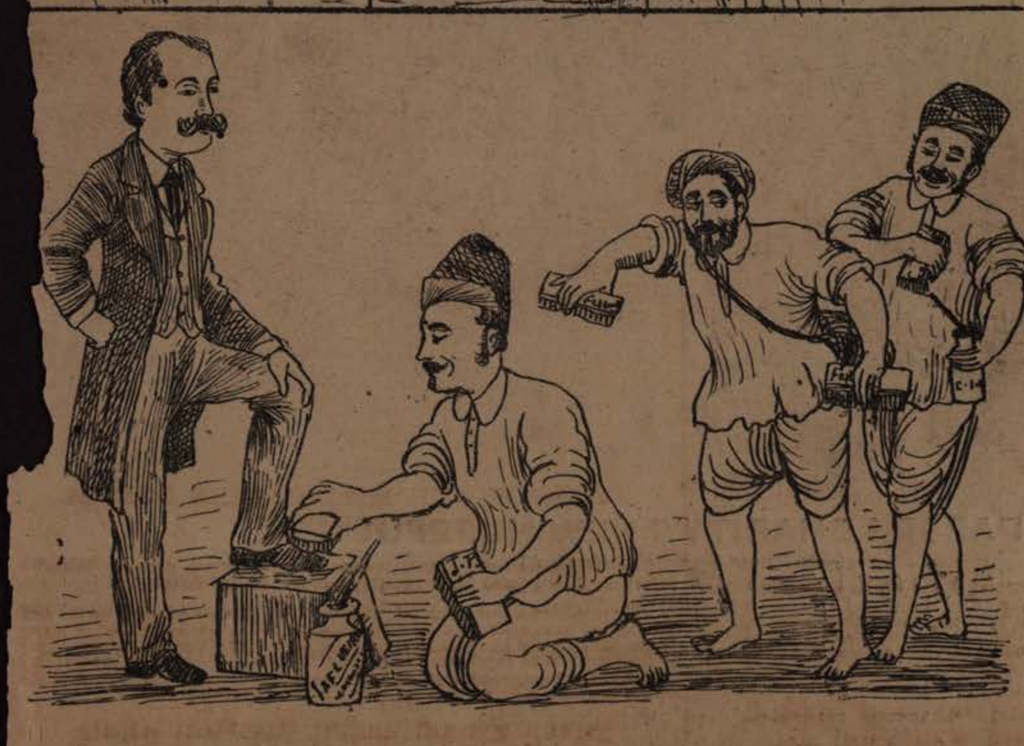
As the barometer falls, so has the Barrow-matter fallen—through, and Mr. Ibrahim Rehimtulla was deservedly patted on the back today for having saved

DESERVEDLY PATTED ON THE BACK.

the Municipality a matter of 18,000! It was a moment of self-glorification for all those who, with him, had fought against the illegal gratuity, and, in so doing, had proved that they did not always blindly follow their leader, and allow themselves to be led by the nose. The humiliation on the opposite

THE DOCTOR AND

Doctor—
All my efforts
availing! The
hopeless! No mo
trums! I must leave
nature—to kill or cure

[Notwithstanding the eff
of the Health Department,
plague is daily assuming ve
grave proportions, and peop
are dying by scores.]

ડાકટર અને દરદી.

ડાકટર—મારી બધી કો
શેશ તદનજ વટાવમાં જતી
જણાય છે! મારા બધા ઉ
પાય રાહમાલ ગયા છે! હવે
તો કેસ તદનજ હાથથી ગયો
છે! મને તો દરદીની આશા
છોડવી પડે છે! હવે કંઇબી
ટુચકા લગાવવાની જરૂર રહી
જ નથી! હું તો એને કુદ
રતપર છોડી દેઉ છું—તે પછી
ગમે તો એને મારે કે જીવાડે
ને સાહાજી કરે!

[તનદરોસ્તી ખાતાંની સઘળી
કોશેશો છતાં મરકી દરરોજ ગં
ભીર રૂપ અને વીસ્તાર લેતી જાય
છે, અને કુડીબંધ લોકોના તેથી
ણ નીપજતાં ચાલયાં છે.]

"COOK, how
did you boil these eg
"Noine minutes, m
"But I told you
wanted my eggs
three minutes." "
thrue, mum; bu
was t'ree eggs, mu
t'ree times t'ree
moine."

THE ANNUAL WO
SHIP.

[A lot of backstai
fluence is being use
get into the new list
Justices of the Peace
Fellows of the Univers
and the Honours' Gaze

આપણા બુટ પ
આલેઇઈસોની
સીક પુંજા.

[થોડા વખતમ
બાહેર પાડવામાં અ
સુલેહના અમલદારો
ને યુનીવરસીટીના
નામની ટીપમાં ઘુસ
તેમજ નવાં વરસન
અકામના ગેઝે્માં
ચાંદમાનની ...ક
આઇ મેળવ
કાલાવાલા, ...
અને ઝુટી ઝાટક
ટ પાલીસ કરવાને
મણાં ખુબ ધીકે

PARSEE CHARITY'S NEW HOPEFUL.

(*The Parsee Segregation Hospital.*)

C[illegible]ity—(*sadly musing*)— Ah ! the fearful plague ! What horrors there have been in Parsee houses ! What wailing and [illegible] ! [illegible]'s be up, my deary, and doing. Let's go and assist the afflicted. Put on your best attire, wear your sweetest smile, [illegible]d comfort wherever you go !

[illegible].—(P. S. H.) Ready at your call, always ready and willing ! And let's hope for the best.

[illegible]ve been 46 deaths by plague among Parsees. The Parsee Segregation Hospital has commenced work in right earnest, about two dozen patients having [illegible]e of it within a week.]—(*Hindi Punch*, 29-12-96.)

પારસી સખાવતનું નવું આશાવંતું બાળ.

(પારસીઓ માટેની મરકીની અલાહેદી આસ્પીટલ.)

સખાવતબાનુ—(ઘણીજ ઉદાસીથી મનમાં વીચાર કરે છે) આહ! મરકી, [illegible] [illegible] શું સંતાપ! ઉઠ, મારાં કચક, ઉઠ, આપણે કામે વળગી જઈયે! [illegible] [illegible]રવેથી સુંદર રીતે તારો હસ્તો મુખડો રાખ. (અને [illegible] માટેની અલાહેદી આસ્પીટલ) તારા [illegible]

...tter, bitterest perhaphs in the direction of ...esident, who has seen that he, even he, cannot ...t as he likes! Powerless against the law, which though commonly known as "an ass," is more potent in fact than the most masterful of our Presidents! Or the most indignant, as Mr. Pherocious Mehta can be, when roused, and as Mr. Sayani was at this meeting. The latter remarked, in view of the twitting that had been indulged in about the average corporator being prone to be generous with other people's money, that he was prepared, "poor" as he was, modest Mr. Sayani!) to mark his appreciation of Mr. Barrow's services by a contribution of a thousand rupees! In *notes*, the most correct! For it had been the "habit, of his life to take correct *notes*" and pay them back when necessary! And he forthwith jingled his coin in our ears, as if to shame us for our niggardliness, forgetting that, if the law had but allowed it, we should have given away eighteen times that amount! Generosity, like this, is contagious, and Mr. Cotton, with many an ahem, rose to back up Mr. Sayani, and straight way put his hand into his pocket. But second thoughts are always the best, and he wisely kept it there, remarking, not withou eason, that Mr. Barrow would be the last man to relish appreciation of his services in that fashion! With Mr. Roughton I am sorry for Mr. Barrow, for he is admittedly one of our most capable officers, but we, who ere while thought we could "*act as we pleased*," even we, cannot defy the law with impunity!

Hindi Punch, Dec. 13.

PUT HIS HAND IN HIS POCKET AND WISELY KEPT IT THERE

AN EDUCATION QUESTION.—"Why should I ...ave to go to church, ...untie, if I am going ... be a Board School ...acher when I grow

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.—N

Mr. W. S. CAINE,

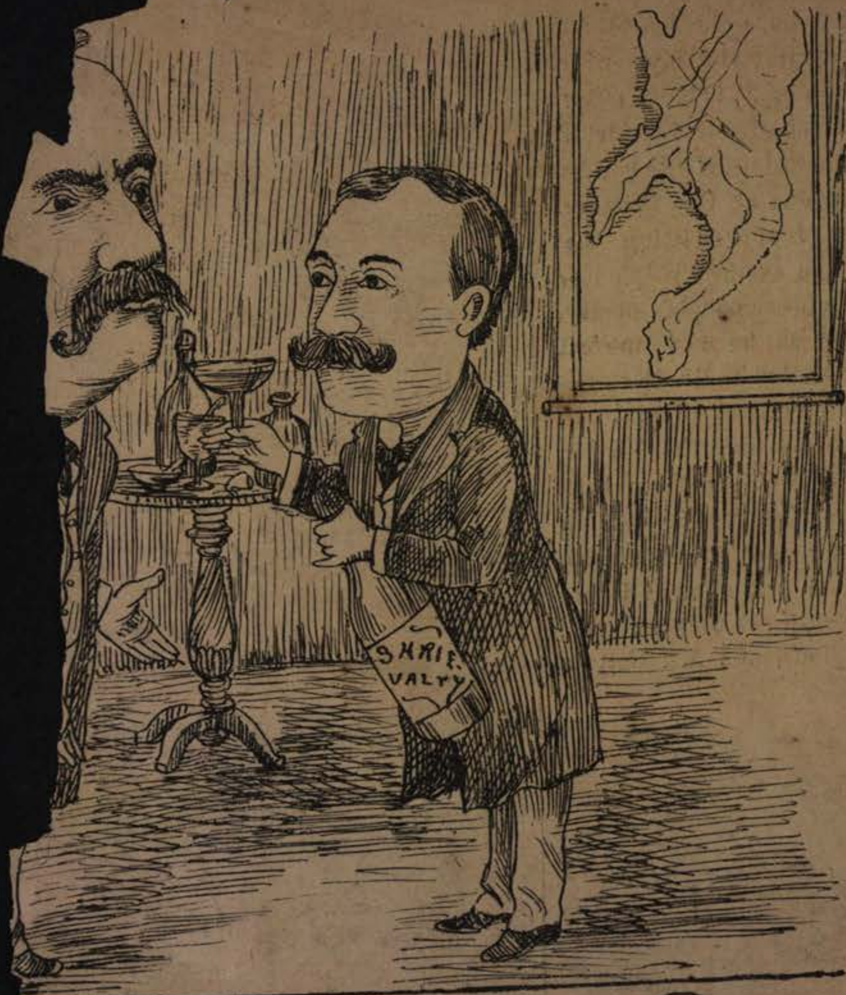
The knight sounding the war bugle against the Abkari

[Mr. W. S. Caine, the champion of Temperance, has come to Ind... dressed Bombay audiences last week at different places.] *Hindi Pu...*

મી૦ પંચનાં ફેન્સી પોરટ્રેટ.—નાં૦ ૫૦.

મી૦ ...ડબ્લ્યુ. એસ. કે...

અબકારી ક્ષસ સામે લડાઇનું ...રણશીંગડું

A 'XMAS

L-rd S-ndh-rst-- ... you joy!

[Mr. George Cotton has been appointed the new Sheriff of Bombay. He will take charge of the Shrievalty on the 20th instant. The appointment has been cordially approved of by the Press and the public.]

ક્રીસમસની એક સલામતી.

લોર્ડ સેંડહર્સ્ટ—તમોને ખુશ ખુશાલી ઈછું છું, મારા દોસ્ત!

[મુંબઈના નવા શેરીફ તરીકે જાણીતા અંગરેજ વેપારી અને મીલ માલેક મી૰ જ્યોર્જ કોટનને ઠરાવવામાં આવ્યો છે તે પોતાના ઓધાનો અખત્યાર આવતી તા૰ ૨૦ મીએ લેશે. છાપાએ અને મજાએ મી૰ કોટનની આ નેમણુક તરફ ભારે પસંદગી દેખાડી છે.]

The load that an elephant will carry is estimated at two tons. The stolidity of the animal's nature is thus explained by the fact that it belongs to the two-ton-ic race.

THE EVER-FAMISHED WOLF

[The weavers of Sholapore, Nassik and Ahmednagar are in the direst straits owing to the famine.]

હંમેશનું ભુખું વરૂ.

તેને જબેહ કરવા અને ગરીબ બીચારા બળદને તેના પંજામાંથી છોડવવા, અરે કોઈ બહાદુર માયના પુત, બાહાર પડો!

[શોલાપુર, નાશક અને અહમદનગરના વણકરો દુકાળને લીધે પોતાનો ધંધો રોજગાર ખોઈ બેઠા છે અને તેઓ ભારે સંકટમાં આવી પડયા છે]

WISE.—Old friend: "Hadn't you better te[ll] your wife that you in[tend] going out to hav[e] an old bachelor evenin[g] with me?"—Marrie[d] man: "Well, er—yes but I'll just telephone t[o] her from the exchang[e] as we go al...

...TO THE WISE.

...of the citizens of Bombay, and show your sympathy with the famine-stricken peop...
...too, at our hands. There are persons who ask, where now is the ...
...was stil the bo st of the people and the envy of the world, this
...and examine for yourself, and set young and capable

TRIP ROUND THE ISLAND OF BOMBAY.

e is not a single ward in Bombay where the Bubonic Plague has not appearance. The number of cases up to date is 1319, out of which 947 oved fatal.]

મુંબઈના ટાપુની આસપાસ એક સેહેલ.

મુંબઈનો એકબી વારડ એવો બાકી રહયો નથી કે જ્યાં મરકીએ દેખાવ આ ી હોય. ગઈ કાલ સુધીમાં તેના સપાટામાં ૧૩૧૯ લોકો આવયા છે, જેમાં મરણ પામયાં છે.]

de at once, the plague may take me elsewhere!

at.—Don't be in such a hurry! Only wait till I get a big Bank on Shethjee's account, and then we'll quietly bolt with ll to fly from the plague, but if we don't line our pockets ve the famine to face, and they are both ugly customers,

ળનાં દુખ વેઠવાં ભલાં કે તુરંગમાં જવાનાં કામ કરવાં ભલાં?

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૮૧ મું.]

'XMAS GAIETIES.

IN HONOUR OF THE PRESENT SEASON OF HUMBUG, CANT AND BUNKUM.

(A scene of the 'Xmas season.)

હંબગ, "કેન્ટ" અને "બંકમ"ની હમણાની મોસમના માનમાં થતા રંગરાગ અને મોજમજાહના તમાસા.

(ક્રીસ્તમસની મોસમનો એક દેખાવ.)

સ
સ્નરના
જાઈને

મે
મારા બ
ચ, તે અ
થઇસું,

સીલ
મોરજ દ
સ્ની આગ
થઇ છે ! સમ

મેહેરૂ–
તાંહ વેર મુંબ
ને મરકી તો
વાની, એટલે
જનરલના પરૈસ
રજયાં કે, બાદ

BEAUTY AN

(*A Scene from*

Beast.—At
Beauty ! C
shall be only
you with food a

[The Russians hav
thousand pounds to
stricken poor of India
export rye and wheat

સુંદર સુંદરી અ
અથવા, ઝુબ
આગળ રૂશ

(એક ક્રીસમસ પેન
એક દેખ

હેવાન–તારી સેવા
મારી સુંદર સુંદરી ! મ
મ.વ અને તુંને ખોરાક
સાની મદદ આપવાને મૂ
શાલી ઉપજશે નહી !

[દુકાળથી પીડાતાં હીંદુસ્તાનન
મદદ આપવા માટે રૂશાએને એ
ક હજાર પાઉંડ એકઠા કીધા
તેઓ માટે સસ્તા ભાવે રાઈ અને
નીકાસ કરવાને પોતાને તઈયા
યા છે.]

THE RECENT BARODA FIRE WORKS—THE CLOSING SCEN

BARODA, 28TH NOVEMBER, 1896.

[During the recent visit of H. E. the Viceroy at Baroda, an appalling catastrophe occurred on the occasion of the display of fireworks, killing 29 pe

વડોદરા ખાતે થયલી છેલ્લી આતશબાજી-તે પુરી થતાં જોવામાં આવેલો દેખાવ.

વડોદરા, તા૦ ૨૮ મી નવેમ્બર, ૧૮૯૬.

[નામદાર વાઈસરાયની વડોદરા ખાતેની છેલ્લી મુલાકાત વખતે કરવામાં આવેલી આતશબાજી વેળા થયલી ભારે કચડાકચડીથી એક ત્રાસદાયક હોનારત
લોકો કચડાઇને મરણ પામયાં છે.]

મરકી ને દુકાળનાં દુખ વેઠવાં ભલાં કે તુરંગમાં જંવાનાં કામ કરવાં ભલાં?

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૭૮ મું.]

મીસીસ શામલા ભટ—આ તમે હવે કહો છો શું? મને ગામ લઇ જાઓ છો કે નહી? જો તમે તાબડતોબ મને કેહે લઇ નહી જશો, તો મરકી મને કેહે લઇ જશે હો!

મી૦ શામલા ભટ—અરે તું આમ ઉતાવળી નહી પડરે, અલી! જરા થંડી પડ ને કાંઇ હાથમાં સપાટો મારવાનો આવી જવા દે કે પછે આપણે સપાટાબંધ ચાલ્યાં જઇયે! મારા શેઠ હમણા બેંકમાં નાણાં ભરતા નથી, પણ મોડે વેહેલે કાંઇ મોટી જેવી રકમ ભરવાની મારા હાથમાં આવી ગઇ, તો પછે તે લઇને આપણે બંને ગામ ભાગી જઇશું! કેમ ઠીક કેને? મરકીને લીધે નાહાસી જવું બધું ઠીકઠીક છે, પણ ગજવાંમાં રૂપજી ખણખણતા નહી હશે તો પછે? શું કાંઇ ભુખે મરવું છે? ગામ મહી તો દુકાળ ચાલે છે, તે ખબર છે ને? માટે ગામ નાહાસી જવા પેહેલાં શેઠની રકમ હાથમાં આવવા દે, કે તે પર હાથ મારીને પછે વટેણા વાવી જઇયે!

મીસીસ શામલાભટ—પણ વટેણા વાવવા જતાં રેલવે પર જ પકડાઇ ગયાં તો!

મી૦ શામલાભટ—તો—તો—સતાણુંનું સોનું! આપણે તુરંગ મહી જઇશું તો નહી તયાં મરકી લાગુ પડશે, કે નહી દુકાળનાં દુખ વેઠવાં પડશે! તયાં તો વગર રોગે પેટ પુરતું ખાવાનું મળશે! સમજી, મારી અલીઇઇ!

આપણા લક્ષાપતી વાણીયા શેઠજીઓના નમુના.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૦૦ મું.]

મીસીસ મખીચુસ—(માથેરાન જવાને તઇયાર થઇને બેહેલી) અરે હું આમ પુછતી હતી, મારી લીલાવતીના બાપા, કે આપણા નાતીલાઓ માટેની ઓલી મરકીની ઇસ્પીટાલ માટે તમે શું કરયું? તેમાં કાંઇ આળયું કે નહી?

મી૦ મખીચુસ—આળયું? એક પાઇએ નહીં! તુંજ સમજને કે આપણને માથેરાનનો ડુંગર ચઢવાનો ને તયાંથી પાછાં ઉતરવાનો બધો ખરચ કરવો છે, તે ઉપરાંત વળી તયાં મોજ કરવાનો ખરચ થશે તે જુદો! પછે આપણે આપણું ઘર જોઇયે કે પારકાના ઘર જોવા બેસયે? વળી આપણી નયાતમાં કાંહ બીજાઓ મરી ગયા છે કે મરકીની કોઇ સંભાળ ન લેશે! અને આમ કરતાં જો કોઇ આપણને બહુજ કંટાળો આપશે ને પજવશે, તો પછે જાણે છે કે, હું શું કરીશ તે, મારી લીલાની મા? મેં ઠરાવ રાખયો છે કે આપણા બંનેને નામે ઇસ્પીટાલના ફંડ મહી ચાર આના ભરી દેવા, અને જયાંસુધી મરકી ચાલે તયાંસુધી દર મહીને એટલી મોટી રકમ હું આળીશ, એમ કબુલાત આળવી, કે કાંઇ પછે આપણને કાંઇ કેહેજ નહી! દર મહીને પાવલો! એટલે બાર મહીને ત્રણ રૂપીઆ થીયા! અને તે તો સો રૂપયાની લોનનું એક વરસનું વયાજ થીયું, વયાજ, સમજી કે મારી લીલાની મા? અને એટલું આપણેજ—કરયે છીયે હો! બીજો કોઇ આમ કરે નહી. તે તો બીજેજ દીવસ કાચું દીવાળું કાઢે!

તેજીને એક ટુકારો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૭૭ મું.]

મી૦ પંચ—(નામદાર ગવરનર લાર્ડ સેંડહર્સ્ટને) મારા લાર્ડ, મુંબઇની પ્રજાની એક જાહેર સભાના પ્રમુખસ્થાને બીરાજવાને તમો નામદારે જે ઇછા દેખાડી છે તે સ્તુતીપાત્ર છે, તેમજ દુકાળયાં ગરીબો તરફ દીલસોજી દેખાડવાની તમારી ઇછા તમોને માનભરેલી છે. પણ તેજ વેળા, મારા લાર્ડ, તમો મુંબઇ શેહેરને ભુલી જાઓ છો. મુંબઇમાં મરકીથી પીડાતા અને મરકીના સપાટામાં સપડાવાની ધાસ્તીથી બીહ ધ્રુજી રહેલાં ગરીબ શેહેરીઓ, તમારા હાથે પોતાની વધારે સંભાળ લેવાયલી જોવાને, તમારી વધારે દીલસોજી મેળવવાને, અને તમારા મોહડે બે દીલાસાના સારા સખુનો સાંભળવાને કાંઇ થોડા તલબગાર નથી. ઘણા લોકો મને પુછે છે, મારા લાર્ડ, કે તમારા પેલા ઘણા ઘણા વાજી ગાજી રહેલા હારૂન—અલ—રશીદ હમણા કયાં પડયા છે? તમારા એ હારૂન જયારે મુંબઇમાં નવા સવા હતા તયારે પોતાની રાજીખુશીથી તેની ગલીચ ગલીગુચીઓની તપાસ લેવા નીકળી પડયા હતા, તેઓ હમણાં કયાં છે? તે વખતે તો મુંબઇ ગુલજાર તેના શેહેરીઓની એક મગરૂરી અને આખી દુનયાની અદેખાઇનું મધયબીંદુ હતી, પણ હમણા જયારે—અફસોસ!—એ સુંદર મુંબઇ ગુલજાર બેહેસ્તને બદલે એક દોજખખાનું થઇ પડી છે, જયારે તેની સરજત સીહામાં સીહા રૂપમાં બદલાઇ ગઇ છે, જયારે તે મોટાઇની ટોંચ ઉપરથી એકદમ હેઠે ઊંડી અંધારીગાર ખાહીમાં ગબડી પડવાની તઇયારીમાં છે, તયારે, મારા લાર્ડ લોકો મને સવાલ કરે છે કે તમારાં આસમાને લગાડેલાં, છાપરે ચહડાવેલાં, અને ભલા અને ગરીબો તરફની દાઝથી દાઝી જનારા હાકમ તરીકે ઓળખાવેલા હારૂન—અલ—રશીદ હમણા કેહે દેખાતા કેમ નથી?—મારા લાર્ડ, હમણાનો વખત છે કે જયારે તમો જાતી તપાસ કરી અને નજરો નજર જોઇને મુંબઇની ખરી સ્થીતીનો અનુભવ મેળવી લેવો, અને જે ભયંકર બલા મુંબઇનો નાશ કરવા બેઠી છે, તેના દાચાંમાંથી તેને છોડવવાને જુવાન ઉછળતા લોહીના બાહોશ અમલદારોને તેની સામે છોડી મેલો. એટલા માટે, મારા લાર્ડ, સાવચેત થાવો, જાગરૂત થાવો, અને કામે વળગી જાઓ!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

A MOURNFUL MEETING OF CHRISTMAS FARE.

"You won't be able to gobble much longer," remarked the goose to the turkey.

"No," sighed the turkey, "all the *gobbling* will be done by mankind, or, rather, man unkind. And your end is drawing near, my friend."

"Don't talk about *dressing*, it makes me picture too vividly what is going to happen," cackled the fowl.

"Yes, it strikes me it is all 'up' with us, for *down* we shall go," quacked the duck.

"You're right; there's no chance of a fellow 'saving his bacon,'" grunted the hog.

"Halloa!" bellowed the bullock, "you all look pretty well 'down in the mouth,' and I must confess that life to me has a very *baron* appearance. Well, it's enough to lower one to know that one is going to be *swallowed*."

"Yes, they don't *mince* matters," chimed in the mince pie.

"It isn't our *raisin* our spirits to say that," remarked the raisin.

ARABELLA: "Oh, he made such a lovely quotation!"—Araminta: "And what was it, dearest?"—Arabella: "Well, I can't say it exactly, but it was about the something of—er—thingummy not being—you know—but doing something or another like the what-you-may-call-it-er from Heaven!"

A DEAD SHOT.—Algernon (who has invited himself down for a day's shooting): "Hullo, Tom, what are those tickets tied on the dogs' collars for?"—Keeper: "Well sir, you see, the squire remembers your last day's shootin,' and thought you had better know the vally of the dogs beforehand, to save future unpleasantness!"

A REMEDY FOR COLD FEET.—Boots with *hob*-nails.

AT THE BUN SHOP.—Bertie: "Ada is a sweet girl."—Willie (absently): "Yes; her father was a confectioner."

THOSE who experience trying times—Judges.

"Can't someone change the *current* of our thoughts?" asked the currant.

"I don't 'care a fig' what becomes of me, I feel so dreadfully 'seedy,'" muttered the fig.

"Well," said the punch, *spirit*-edly, "anyway, we can have our revenge on the gluttons; we can give them nightmare, indigestion and headaches, with their accompaniments of blue pills and doctors' bills: and let's do it!"

"We will!" was the general chorus.

AT THE ZOO.—Professor (to small boys gathered round the brown bear's pit): "This, you must understand, my young friends, is not the *ursus arcturus* to which the great explorer Nansen refers. Do you understand?"—Irrepressible youngster (shouting with joy): "Yes! Yes; he's Nansen himself and got to the top of the pole at last!"

"GOING ONE BETTER."—Neptune (the auctioneer): "For the command of the sea—(to France)—thank you, madam. Gentlemen, eight million pounds is bid—any advance on eight million pounds?"—John Bull: "Guiness!"

AT THE "NUT," PORTSMOUTH.—First midshipmite (reading from paper): "The French fleet is avowedly the least fast in the world."—Second ditto: "By George! What a bad chance the poor devils will have when they *have* to run away!"

ANXIOUS TO SELL.—Dealer (to hunting man, whose mount has *not* answered expectations): "How much do you want for that nag o' yours, sir?"—Hunting man: "Well, I'll take a hundred guineas."—Dealer: "Make it *shillings*."—H. M. (delighted): "He's yours!"

IN A BIRMINGHAM SMOKE-ROOM.—Young Roseleaf (to histrionic stranger, who says that he was at Oxford): "Of course you keep up the traditions of Alma Mater?"—Histrionic stranger (slightly fuddled): "Alma Mater! Rather! You should have seen her in burlesque, my boy!"

INVENTED by our own ornithologist.—The motor carrier pigeon.

HOPELESS CASE.—Hostess: "Why didn't you come to us on Saturday? I suppose you had something better to do?"—Admiring visitor (nervously): "No, I assure you; on the contrary, *it was something much worse!*"

IN THE BILLIARD ROOM.—Major Carambole: "I never give any bribes to the club servants, on principle."—Captain Hazard: "Then I suppose the marker looks on the tip of your cue without interest."

SHE DID NOT KNOW.—Mrs. Newed: "Yes, you can send me some whitebait this afternoon, and see that they have hard roes. My husband says he does not care for fish with soft ones."

SOCIAL AMENITIES.—Daisy: "Such a badly-ventilated theatre, you know, I nearly fainted."—Violet: "That's worse than fainting right away, for then you lose your senses."—Rose: "Trust Nell, she'd take good care not to faint when there wasn't a man near to lose his heart."

BOTH.—"I hear the Rev. Joseph Culthorpe has got a living at last. Do you know what it is worth?"—"Only sixty-five pounds a year."—"What! I don't call that a living; it's a starving."

A CURIOUS RESEMBLANCE.—"Wiggins's carriage, with that awful pair of horses, always suggests a modern man-of-war to me."—"How's that?"—"Because it's provided with twin screws."

INTENTIONS.—Miss Robson: "I don't think Fred will be long in coming to the point now!"—Mrs. Robson: "Why not?"—Miss Robson: "Because he's beginning to worry about your bad temper."

A SLIGHT DIFFERENCE OF CONSTITUTION.—England suffers from the Poor laws and the Transvaal from the Boer laws.

AT THE PLAY-HOUSE.—Evangeline: "Why is this called the dress circle, mamma?"—Mamma: "Because the stalls are the undress circle, dear."

DREARY counsel (in the course of an hour's oration): "Gentlemen, you cannot close your eyes—my lord cannot close *his*—to this important fact!"

A MODERN PEGASUS.—Purchaser. "Can he jump?"—Irish dealer: "Jump? Bedad, if ye was to put him in a field, ye'd have to put a lid on ut to kape him in!"

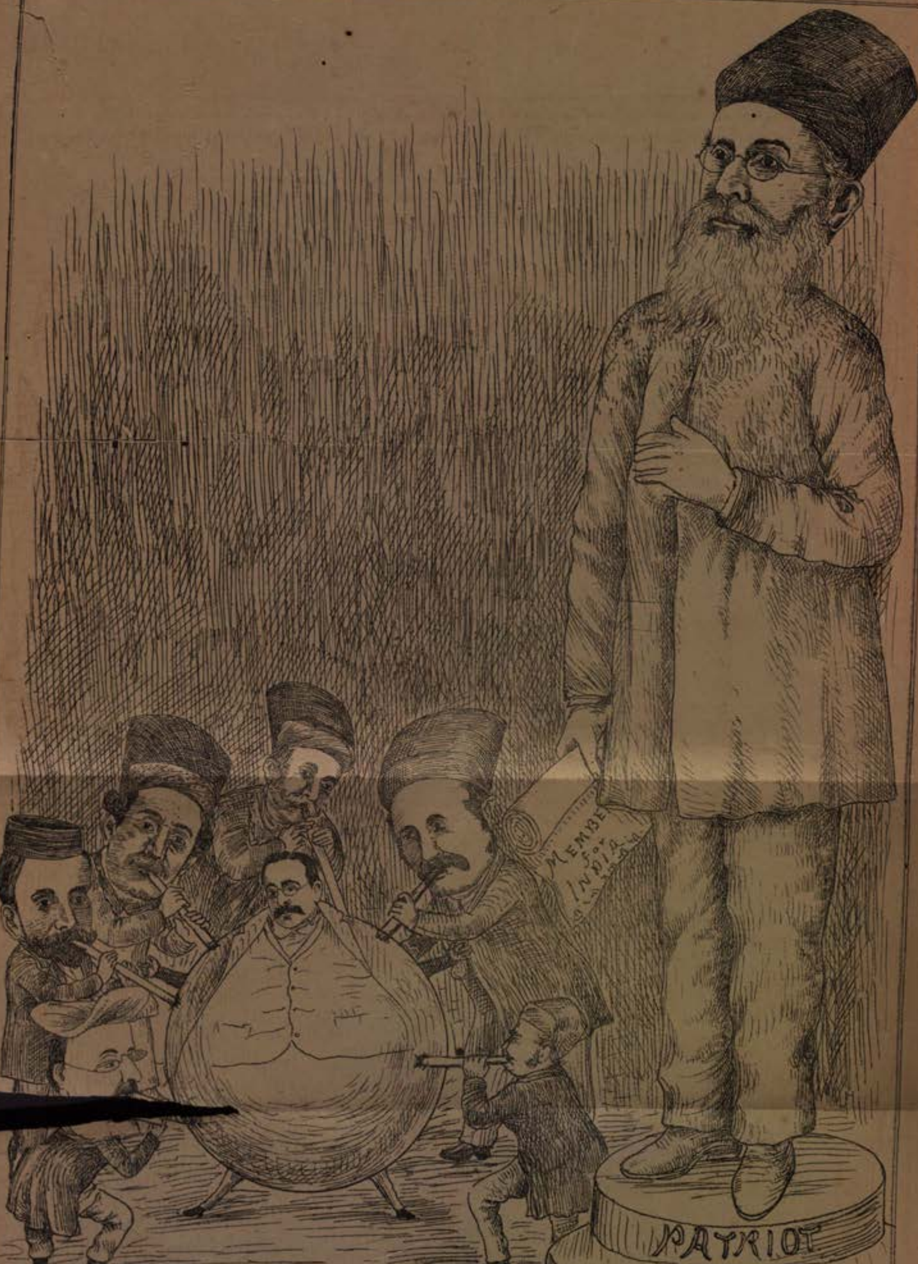
MARIA: "Fancy that! The mi-sis is going to give the governor a bran bath!"—Jane: "As if she couldn't afford flour—and of the best quality, too! Some people are tha mean!"

NOW, what's to be done with him?"—Friend (suddenly inspired): "Harness the beast in front of a motor-car. He'll *have* to travel then."

STANDING THE RACKET.—Tennis players.

THE paper which has the largest circulation amongst commercial houses.—Blotting paper.

"I HOPE you don't mind an early dinner?"—"Oh! not at all, so long as I have a late one as well."

A SWELLING THEME!

Chorus of Friends and Admirers.—Blow loud and strong and we may yet make him look as big as the G. O. M. of India!

[Some friends and admirers of Mr. Muncherjee Merwanjee Bhownaggree gave him a dinner at Petit Hall on Monday, the 7th December.]

ફુંકો ને ફુલવો.

દોસ્તો અને વખાણનારાઓનો "કોરસ"-વગાડો, ફુંકો, ફુંકો, ખુબ દમ કહાડી કહાડીને ફુંકો ને ફુલવો, કે જેથી પહાડ સરખા જબરા હીંદના દાદા જેવો તેને જબરો દેખાડી શકાય

[મી. મંચેરજી મેરવાનજી ભાવનગરીને થોડા દોસ્તો અને વખાણનારાઓએ તેમને ગઈ તા. ૭ મી ડીસેમ્બર અને સોમવારે પીટીટ હાલમાં એક ખાણું આપ્યું હતું.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR-FAINÉANT.)

Thursday and Monday, 10th & 14th December :—

. . . . "New honours,
Like our strange garments, cleave not to their mould
But with the aid of use."

Not with all men.. For on some, honours the freshest sit as easily as if they had been used to them

UNCONSCIOUS OF THE NEW BURDEN.

all their lives. Behold Mr. Cotton, the Sheriff-elect, as he jauntily entered the hall to-day, all unconscious of the new burden laid on him. Mr. Leo stopped in the midst of his lucid speech to congratulate the tardy comer, and never were congratulations better deserved. Often as we have had to differ from Mr. Cotton on questions of public interest, we have no hesitation in saying that we have been well pleased, on the whole, with his performances, and that his heart has, in the large majority of cases, been in the right place. He has accepted the shrievalty as a labour, if labour it be, of love, thus showing his contempt of "filthy lucre," so called, in the most marked manner possible, although he is keen enough in the pursuit of it, filthy or not, in other fields. There is a charm in the ostentation of giving up palpable gain, when one can afford it, more potent at times than the greed of acquisition ; but I will not do Mr. Cotton the injustice of questioning his motives. I shall content myself with remarking that although, in the eyes of sensible people, he has acted wisely in giving an aimless, useless, unmeaning post its death-blow, he will not find admirers in the ranks of the hungry place-hunters to whom its accustomed loaves and fishes have always been its only attraction. Reduced to bare honour, but few will be found to hanker after it, and the shrievalty filled ordinarily by mere puppets who summon public meetings and open them and do very little else besides, will soon become a thing of the past.

When Mr. Leo resumed his speech, after the congratulations were over, and finished it, we had before us the question of the apportionment of the police charges between the Government and ourselves in the clearest possible form. The inference was irresistible that we were being done in the eye, and that the idea of what was right and equitable and fair, prevailing in certain quarters, was, to say the least of it, extremely hazy. But we are neither flats nor fools, and will no more consent to being burdened beyond our proper measure than our flats, which are full, will permit of any further town sweepings being piled upon them. Any other body of men we should have resisted tooth and nail, but we are nothing if not respectful to the Government, especially a "sympathetic Government" like the present, and we are going to ask that the question be referred to a committee representing both sides equally. It is to be hoped that an amicable settlement will be arrived at.

Pitted against the mighty, we are in a truly pitiable state! Another difference with the same powerful body, the Government, in regard to the site of certain municipal workshops. The land was given to us free, nothing having been demanded from us for years, and naturally thinking that it was our own, we built valuable property on it. And now— well, now the Government are going to put in a claim at considerably past the twelfth hour! Encouraged thereto by some bungling on the part of the Commissioner (not Mr. Snow) who went on negociating, after his fashion, without consulting us. We are both legally and morally in the right, but right does

GIVING AN AIMLESS, USELESS, UNMEANING POST ITS DEATH-BLOW.

not always prevail, and as the powerful Mr. Leo him self remarked in utter helplessness, we are a puny body and cannot expect to hold our own against the forces that are opposed to us. Except by adopting a conciliatory attitude, which means going to arbitration. Let the Goverment not seek to strain the bow over-much, or they would only be driving us to a court of law, where, according to Mr. Hassumbhai Vishram, we should get both justice and land. A doubtful hope, according to some, for though we should certainly get justice—of a kind, the land might possibly go elsewhere.

The occupants of the godowns, that have been closed since the outbreak of the bubonic plague, came before us again to ask that their goods may be released. It was contended on their behalf that some of the godowns only contained porcelain and hardware, which were supposed to harbour lurking poison, though the most searching microscopic examination had failed to detect any bacilli. Why close these? It was hard lines indeed, so far as

UTTER HELPLESSNESS!

THE LOUD TOCSIN.

hardware was concerned. Hard Weir or soft Weir, explained the Commissioner, they could not expect either him or the Health Officer to lay down any hard and fast rules, and the godowns were made fast, in the public interest and must remain so until—well, until the plague was over! Godown-wallas, go down, and give up, for it is the crack of doom you are asked to wait for!

Plague! Plague!! Plague!!! roared Dr. Sanitation, do you think it would lessen the imminence and gravity of the situation by calling it only fever? Call a spade a spade, sir, and don't mince matters. And let us amend the Act at once to better suit the times, the troublous times. Plague! Plague!! Plague!!! again roared Dr. Sanitation, and in blank amazement, we asked :—

> . . . . . . "What's the business,
> That such a hideous trumpet calls to parley,
> The sleepers of the house?—speak,—speak!"

The worthy doctor spoke, and

> "The loud tocsin tolled our last alarm." *(Camp Bell.)*

No false alarm either. The Doctors are giving us up, the Health Officer is baffled, the plague is devouring us by hundreds and money won't plug his voracious mouth, an exodus of the frightened multitude has set in, business is suspended, and merchants and speculators, laying aside for the moment their greed of gold, are beginning to realise that life is more precious after all than money!

Dr. Sanitation spoke, and the "loud tocsin tolled our last alarm!" The distant and loudly praised toxine from Dr. Yersin, said he, is our last and only resource! Yersin alone can save us! Yes, Yersin! Therefore Yersin himself in person or by proxy, that is, toxine :—

> "Come over, good doctor Yersin,
> The plague's hauling us o'er the coals;
> Send, oh! send us your toxine,
> Lo! we're dying in shoals!
>
> "In the dark we're groping,
> Yersin, kindly save us,
> Against hope we're hoping,
> Yersin, toxinate us!
> Dr. Katruk's our friend,
> And he points to Yersin,
> We're all at wit's end,
> Toxine, Yersin, toxine!"

Meet her (metre) unknown by moonshine or wise or otherwise.

THE BAFFLED HEALTH OFFICER.

THE COMING CONGRESS AT CALCUTTA.

The effects of Famine, Starvation, Disease and Death are so widespread, that it is not to be wondered at if Lady Congress, with all her energy and vigour, should feel somewhat depressed this year!

કલકતા ખાતે મળનારી આવતી કાનગ્રેસ.

દુકાળ, ભુખમરો, દુખદરદ અને મોહોત આ વરસે એટલાં તો બોહોળા વીસ્તારમાં ફેલાઈ ગયાં છે કે, બાનુ કાનગ્રેસ, પોતાની સઘળી ઉલટ અને મેહેનત છતાં, આ વરસે લગાર ઉદાસ દેખાય તેમાં કાંઈજ અજાયબી લાગતી નથી!

EXCHANGE OF WOEFUL TALES!

Meher—(Wife of an L. M. S.) Has your husband succeeded in getting a deputy health officership?

Manek—No! We used a lot of back-door influence, but to no purpose. How has yours fared?

Meher—Well, he might have succeeded, if he had tried. But he did not, and so sticks to his shop!

બે સુખદુખની વાત.

મેહેર—(એક એલ. એમ. એસ. નાં ધણીયાંણી) પછી તારા વરને હેલ્થ ખાતાંમાં ડેપ્યુટી હેલ્થ આફીસરની જગા મળી કે, માણેક?

માણેક—નહીં! અમે પાછળે બારનો વગલાગ તો ઘણોબી ચલાવયો, પણ કંઈજ તીક્કી લાગી નહી! વારૂં તારા વરનું સું થયું? તેવણને તો જગા મળીજ હોસે?

મેહેર—નહીરે મરે, મળે કાંહાંથી? તેવણે તો કંઈ કોસેસજ કીધી નહી તે! જો કંઈ ત્રાઈ કીધી હોતે તો, એવણ છીભરૂનો વગલાગ એટલો બધો છે કે બધાંના માથાં પરજ જઈને બેસતે! પણ તેમ નહી કરીને એવણ તો પોતાનાં પીઠાંમાંજ માખ મારેચ!

GROPING IN THE DARK!

OR, THE HEALTH OFFICER OF BOMBAY IN SEARCH OF THE CAUSE OF THE BUBONIC PLAGUE, AND ITS REMEDY.

અંધારાંમાં ગોતાં!

અથવા, મુંબઇનો હેલ્થ આફીસર મરકીનાં કારણ અને તેના ઉપાયની શોધમાં.

THE POOR COW!

WANTED A SWAMI TO RESCUE HER FROM THE VILEST OF MONSTERS.

ગરીબ બીચારી ગાય!

જોઇયે છે, કંગાળમાં કંગાળ રાક્ષસના પંજામાંથી તેણીનો છુટકારો કરવા માટે, એક મહાન સ્વામી.

CHANCE FOR THE WORSE.

Seeta—We're going for a change to Bandora. It's dangerous living here, where there isn't a single spot free from the plague!

Soobhadra.—Don't. It will only be from the frying-pan into the fire. The plague has already cast amorous glances on Bandora the lovely, and once tightened in the fatal embrace, she'll fare worse than Bombay! God help both, and help us all! Stay where you are, and hope for the best.

પેનામાંથી નીકળીને ચુહુલામાં પડવાનો રસ્તો.

સીતા—અમે તો વાંદરે રેહેવા જઈયે છીએ. મુંબઈમાં તો મરકીએ એકબી લતો ખાલી રાખ્યો નથી, જેથી અહીં પડી રહેવું હવે તો ઘણુંજ ધુજરાં ને લખ્ખાં લાગે છે!

સુભદ્રા—અરે ના જાઓ, વાંદરે ના જાઓ, નહી તો પેનામાંથી નીકળીને ચુહુલામાં પડશો! મનોહર વાંદરા ઉપર મરકી દઈને પોતાની પ્યારભરી નજર ફેંકવા માંડી છે. અને જો એકવાર તેના જીવલેણ સપાટામાં સપડાઈ ગઈ તો મુંબઈ સુંદરીનાં કરતાં તેના વધારે બુરા હાલ થશે! ઈશ્વર એ બંનેની અને આપણી સરવેની લાજ શરમ રાખે! એમ નાહસભાગમાં કાંઈ વળવાનું નહીં! હજી જયાં છેઓ તયાં પડી રહો, અને સઉ સારૂં થવાનીજ આશા રાખો!

A SLICE OUT OF THE CIVIC FATHER'S XMAS PUDDING FOR THE GREEDY BOY.

[A lac and a half of rupees more are given to the Health Department for taking measures to stamp out the plague which is doing sad havoc every day.]

ભુખ્યા ડાંસ છોકરા માટે શેહેરીઆવાના ક્રીસમસ પુડીંગમાંની એક સ્લાઇસ.

[મરકીને નાબુદ કરવા માટે દોઢ લાખ રૂપયાની વધુ રકમ ખરચવાની પરવાનગી મુંબઈનાં તનદરૂસ્તી ખાતાંને આપવામાં આવી છે. મરકીની ખરાબી દરરોજ વધતીજ જાય છે: ગઈ કાલ સુધીમાં તેના સપાટામાં ૧૬૭૦ દરદીઓ આવયાં હતાં, જેમાંનાં ૧૧૯૬ મરણ પામયાં છે.]

THE MODERN MORGIANA POURING HEATED OIL ON THE JARS.

(A SCENE FROM ALI BABA AND THE FORTY THIEVES.)

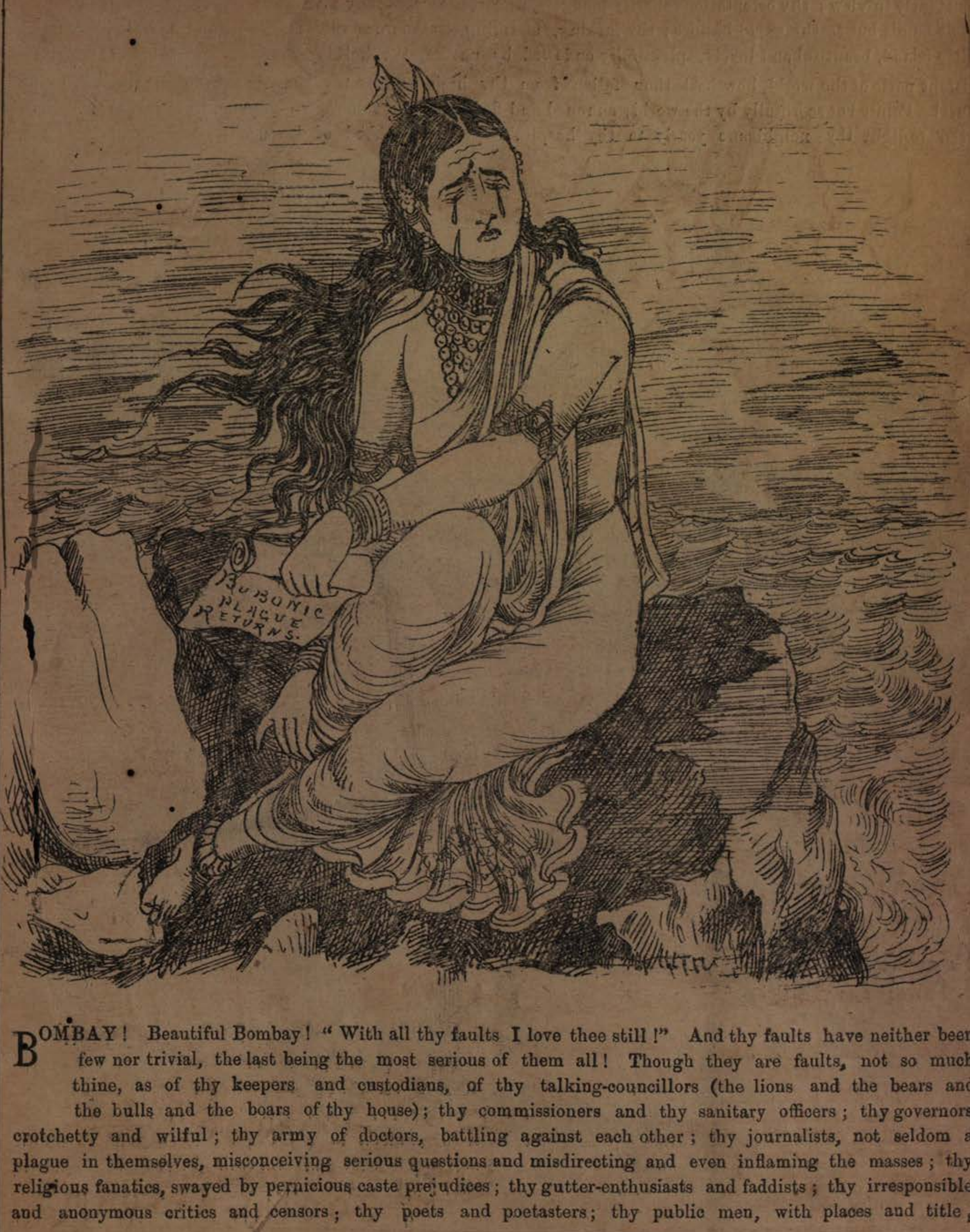
(With apologies.)

[Mr. Narayen Ganesh Chandavarkar presided at the anniversary meeting of the Madras Hindoo Social Reform Association, held at Madras on Monday, the 30th November last, and delivered a vigorous speech, in which he denounced among other things, the humbugs of Prayashchitta, the organised hypocrisy of the orthodox in tolerating and sanctioning the partaking of the forbidden food if it is taken on the sly, and the doings of that greatest of monsters "Caste" that the reformers have to kill.]

આ જમાનાની મોરજીઆનાં તેલની દબરીઓમાં ભરાયલા ચોરો ઉપર ખલખલતું તેલ નામે છે.

અલીબાબા અને ચાલીસ ચોરોની વારતામાંનો એક દેખાવ.

[મદરાસની હીંદુ સોશીયલ રીફારમ એસોસીએશનના ગઈ તા० ૩૦ મી નવેમબરે થયલા વારસીક મેળાવડા વેળા મી० નારાયણ ગણેશ ચંદાવરકર પ્રમુખસ્થાને બીરાજ્યા હતા. તે વેળા તેઓએ એક અચ્છું ભાષાણ કરીને પ્રાયશ્ચીત કરવાનાં ... મદીરાનો આહાર કરે તેઓ તેજ આખવીંચામણી કરવાના ધરમાંથ હીંદુઓનાં ઢંગ સ

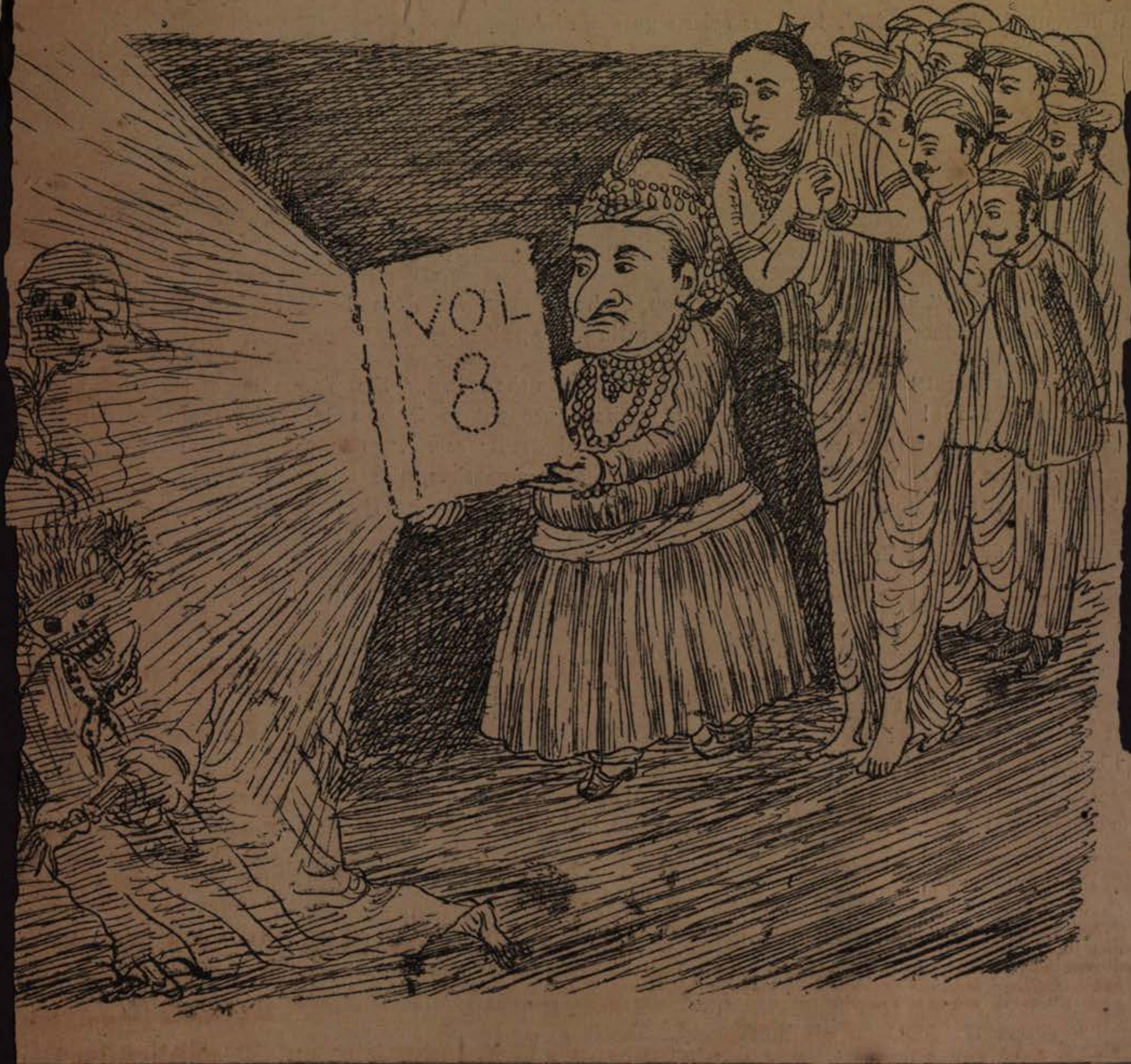
BOMBAY! Beautiful Bombay! "With all thy faults I love thee still!" And thy faults have neither been few nor trivial, the last being the most serious of them all! Though they are faults, not so much thine, as of thy keepers and custodians, of thy talking-councillors (the lions and the bears and the bulls and the boars of thy house); thy commissioners and thy sanitary officers; thy governors crotchetty and wilful; thy army of doctors, battling against each other; thy journalists, not seldom a plague in themselves, misconceiving serious questions and misdirecting and even inflaming the masses; thy religious fanatics, swayed by pernicious caste prejudices; thy gutter-enthusiasts and faddists; thy irresponsible and anonymous critics and censors; thy poets and poetasters; thy public men, with places and titles

onstantly in view; thy ostentatious charity-mongers, who make what they give away known, not only to both heir hands but to the world besides; thy lurking, sneaking, treacherous rats and ants and vermin! A tight, ittle island, beautiful and lovely, plentifully endowed by nature, the holiday-resort of people from the most listant parts of the world, how hast thou fallen from thy high estate, thy towering pride humbled in the lust! Pointed at scornfully by the world; shunned and fled from by thine own people; thy Dewalee, which used to light thy neighbours yearly to thy hospitable shores, robbed of its accustomed brilliancy; thy

something, of which you cannot take too much or too often! It is a medicine more potent than all the ›ctor's nostrums—deodorents, disinfectants and germicides—in existence put together! A dose of *Punch*—t the liquid, though the one I mean is not dry either—will do you an immensity of good! May it help you laugh away all your melancholy! Even as it chases away those grim, shadowy forms—Plague and Famine—at have managed to smuggle their ugly selves into respectable society! Look! Look! How they retreat, e murderous villains, disappearing into the darkness from which they have sprung, before the purifying fulgence of my

Eighth Volume.

markets and fairs and public places and business resorts deserted; thy gaiety overshadowed by gloom; t Christmas—the Christmas of thy rulers—cheerless and sad; thy laughter turned into weeping, thy smi into tears; and thyself and thy unhappy children preyed upon and eaten into by the "bold, bad bac branded by bacteriologists."

Thus mused PUNCH, rapt in reverie, his countenance benignly mirthful as of yore, yet tinged with deep a darkening gloom, with commiseration and pity! Pity for the surging, seething crowd, young and old, rich a poor, learned and illiterate, men, women and children—that stood before him, trembling and in fear! strong sulphurous smell pervaded the atmosphere, and from the pockets of sleek, scented fops, usually redole of heliotrope and Ess. Bouquet, there issued odours of camphor and napthaline! It is not thus in sadness a in sorrow that we used to meet before, said the merry joker, and rallying all his irresistible forces, addressed himself first to a group of children, little boys and girls, who had but just begun to taste the swee of life, and who should be romping in the sun in unrestrained ardour, but had instead joined this funer procession of their elders, stooping and aged before their time, their tender hearts leaping to their mouth "Cheer up, little ones, don't let your spirits go down!"

> "Time for the weariness of years!
> Time for the shedding of the tears!
> Time for the sorrow and the fears!
> But leave them to the gloaming!
> Now when the ship is sent to sea,
> When sun is kind and wind is free,
> Give sail with happy shout of glee,
> Give sail until the homing!"

The "homing," alas, has come all too soon, Father PUNCH, for old and young alike," cried the elder our knell is sounding, and the gutter demon is eating us up!"

"There is no gutter demon in the case," said a voice in the crowd, "the plague is not local, but import d the rats are in it! Ask the rats where they have brought it from, and if, like the close, grovelli eaking wretches that they are, they keep their dark and deadly secret, go to the ant, thou sceptic, consi r ways and be wise! Fear the meanest as well as, and more than, the mightiest! Fear the rat and th t! All other fears are but the creations of an idle dream!"

"Dream!" echoed PUNCH, "yes, dream! So it is, a wild, fantastic dream!

> "Ever drifting down the stream—
> Lingering in the golden gleam—
> Life, what is it but a dream?"

"Dream!" cried a thousand voices in chorus, "no dream, but a hard, stern, unrelenting reality—t tter's dreadful ravages! We in the drained districts, we who have been ruthlessly victimised to a fad, are being drained daily! The undrained are happily free! Rats are a fearful nuisance, whether in politi or social circles, and always potent for mischief. If our present troubles are due to the rats, they have ...g the contagion at home. Therefore, look nearer home, and to the gallows with those who deserve hanging!"

PUNCH marked the growing excitement, and with his accustomed tact, poured oil on the troubled wate "Leave recriminations alone," said he, "this is no time for wrangling. Let us all make common cau against the common foe, and hang him first, wherever found. His aiders and abettors, we'll look to afterwar My blessings on all! May the good work we're doing, the work of segregating the afflicted and the health bear fruit! May our plague-hospitals, sending back their inmates, hale and hearty, to the bosom of the families, close their doors for all time, and confident gaiety, peace and plenty, reign for evermore! He

MR. PUNCH'S FANC
NO. 5
MR. DINSHA
WATC
A "WALKING EN
Going to E
t

— BOMBAY — ?

"Ah! Unhappy me! Disease and Death, wherever I turn! Sounds of grief fall on my listening ear and pierce my pitying heart! The sky of my future is overcast, and ominous clouds cast their dark shadows on me and mine! Oh! God of mercy! Come to thy children's aid, and rescue them from the demon that theatens to engulf them in his all-devouring jaws!"

[There have been up to 'Xmas Eve, 1959 plague cases, of which 1392 have proved fatal.]

— મુંબઈ — ?

"અરે! હું કેવી દુખી, કેવી અસુખી! જ્યાં હું ફરૂં છું તયાં દુખદરદ અને મોહોત સીવાય બીજું કશું હું જોતી નથી! દલગીરી અને માહતમના આવાજ સાભળતા મારા કાન ફાટી જાય છે, મારી છાતી તે ફાડી નાખે છે! મારાં ભવીષયનું આકાસ સઘળું ઘેરાઈ ગયું છે, અને અસુભસુચક વાંદળાઓ પોતાનો સીહા પડછાયો મારી પર અને મારાં વાહાલાંઓ પર નાખી ચુકાં છે! ઓ! દીનદયાલ! ઓ પરમકરૂપાળુ પરમેશ્વર! તારાં બાલકોને મદદ કર, અને કંગાળ દઈત પોતાનાં ભયકર જડબાં તળે તેમને કચડીને કચડઘાન કરવા માંગે છે તેના પંજામાંથી તેમનો છુટકો કર!"

[ક્રીસમસની સાંજ સુધી મરકીના સપાટામાં સઘળા મળી ૧૯૫૯ દરદીઓ આવયાં હતાં, જેમાંના ૧૩૯૨

HAND IN HAND.

50,000 have been subscribed to the Bombay Famine Relief Fund within a week.]

સુંદરી અને અન્નપુરણા દેવીનો હાથસે હાથ !

અઠવાડયાંમાં મુંબઈનાં દુકાળ નીવારણ ફંડમાં રૂ ૫૦,૦૦૦ ભરાઈ ગયા છે.]

nual 'Xmas trip to Khandalla ? How

ave been the famine to pay for, the ts to this, that and the other fel- ours' and Justices' lists ! With so ined dry, and we must needs keep

અકરામનાં ખરચોની

ં સુકાઈગયલાં ઝાડ.

નું ૧૧ મું.]

TYPES OF OUR MILLIONAIRE BUNNIA SHETHJEES.

Mrs. Makhichoos—(Going to Matheran) What have you done, my Lilavati's father, for that hospital we are going to open for our caste-people ?

Mr.—Makhichoos—Nothing yet ! Think of the expense of going up the Hill and coming down again, and enjoying ourselves while we are there ! Charity begins at home, you know, and we must look to ourselves first ! There are plenty in the caste to take care of the plague, but if we are pestered, I've made up my mind to contribute monthly, in our joint names, a quarter of a rupee, until the plague is over ! And that's as much as a private individual can do !

આપણા લક્ષાપતી વાણીયા શેઠજીઓના નમુના.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૩ મું.]

BAH...

The rascally grain...
Bo-ho-ho-ho-ho-ho! W...
this? No sooner do the flo...
gates of heaven open, th...
my face changes its natu...
hue and becomes as jet bla...
as nubian blacking! Bo-h...
ho-ho-ho!

[Small as the showers have be...
in the different parts of the Bomb...
Presidency, they have gratified ...
lasses of the people except t...
grain-dealers.]

બાપરે એએ !

લુચ્ચો અનાજવાળો—બે...
હો–હો–હો–હો–હો! આ શું ...
થયું! આ મેગલ નું પાણી જે...
વરસે છે કે મારા ચેહેરાનો રં...
બદલાઈ કેમ જાય છે ને તે...
લો કથીલ કાં થઈ જતો હ...
બો–હો–હો–હો–હો!

[જો કે મુંબઈ ઈલાકાના ...
હા ભાગો પર નાનાં નાનાં વરસાદ...
થઓં પડયાં છે, તોપણ તેથી...
અનાજવાળાઓ સીવાય બીજા સઘ...
થોડી ઘણી ખુશાલી લાગી ...

THE HUMBUG... MUNICIPAL AD... TRATION.—N...

Mr. J-m-s (Drainage ...
Look here, sir! What a c...
age Engineer I am, to b...
taken out tons after ton...
and filth and dirt from ...
Mandvi, since the a...
Demon Babo, sir! Does...
volumes for me and m...
sir! Isn't that very cr...
concerned, sir!

Mr. Punch—But wh...
had you been asleep...
months? Tons after ...
then why was it allo...
lats, and why didn't you ...
long ago? Its disgraceful, all ...

મ્યુનીસીપલ કારોબા... કોટકે —નાો ૧.

મીો જેમ્સ—(ગટરનો ઈ...
અહીં જુવો સાહેબ! હું કેવો હુ...
ર ગટર ઈજનેર છુ. તે જોઈ લે...
હેબ! બધુઓ દઈતની પધરામણી...
માંડવીની ગટરોમાંથી મેંતો કંઈ ...
ટન કચરો બાહેર કહાડી નાખ્યો ...
હેબ! મને અને મારા ખાતાને આ...
કામ કાંઈ થોડી શાબાશી તે...
નેકનામીભરેલું છે, સાહેબ! ...
સરતે લાગતા વળગતાઓને તે...
થોડી શોભા આપનારૂં છે?

મીો પંચ—પણ ત્યારે ...
આ બધા મહીનાઓ તેઓ બાપુ.
કાંહ સુઈ રહેયો હતો? મેં કડો ...
ગટરનો કચરો હમ શા કહાડશો. હેં ...
–પણ ત્યારે એટલો બધો એકઠો ...
થવા દીધો, અને મહીનાઓ આગમ...
તે કહાડી કાં નહીં નાખયો? ખચી...
તમો સતાવાળાઓને તે શરમભરેલું ...

THE French profess t...
look upon the Dongola ex...
pedition as a Nil-starre...
enterprise.

THE INDIAN PILGRIM'S PROGRESS.

ON THE PILGRIMAGE TO THE SHRINE OF ________?

શ્રી દુકાળનાથજીની જાત્રાએ જવા નીકળેલી ગરીબડી બીચારી હીંદી જાત્રાળુ.

THE GREAT INDIAN CIRCUS.

Poor thing! What a trying feat! Hope he doesn't come to grief!

[There will be nothing for it (Calcutta Treasury), but a large loan,—a very serious matter in the present precarious condition of Indian Finances. Excellen were the purposes to which the Famine Relief Fund was diverted, it is a pity it was not allowed to accumulate as originally intended.—*Graphic.*]

હીંદી સરકસમાં જબરો તમાશો.

ગરીબ બીચારો! કેવો તેનો જબરાજબરીનો ખેલ! એ બીચારો પોતાનું સમતોલપણું ખોહીને ગબડી નહી પડે તો સારૂં!

[હીંદી સરકારને મોટી રકમની લોન કાહાડયા સીવાય છુટકો નથી—અને તે બનાવ હીંદુસ્તાનની સરકારની નાણાં સંબંધી હમણાંની બારીક સ્થીતી તરફ નજર કરતાં ઘણો ભીર પ્રકારનો થઈ પડશે. દુકાળનું વીમા ફંડ જે કામોમાં વાપરી નાખવામાં આવ્યું છે તે કામો ઉતમ પ્રકારનાં હતાં, છતાં અફસોસ કરવા વગર ચાલતું નથી કે, એ ફંડ ને સ્થાપતી વખતે ઠરાવવામાં આવેલા ઈરાદા પ્રમાણે એકઠું થવા દેવામાં આવ્યું નહીં હતું.—ગ્રાફીક.]

A YANKEE SELF-INTRODUTICON.

"I'm at your service, m'am! You may command me, whenever you like. A very useful and obedient servant you'll find me I'm sure."

[Owing to famine American corn is being imported in India in very large quantitie.]

અમેરીકન યાંકી પોતાની મેલે ઓળખ પાડે છે.

"હું તમારી સેવામાં હાજર છું, બાઇ સાહેબ! તમોને ખુશી પડે ત્યારે મને હુકમ ફરમાવજો. મારી ખાતરી છે કે, તમારો તાબેદાર સેવ તમોને ઘણો ઉપયોગી દેખાશે."

[દુકાળને લીધે ઘણા મોટા જથામાં હીંદુસ્તાન ખાતે અમેરીકન અનાજની આયાત કરવામાં આવે છે.]

THE SNAKE-CHARMER'S TAMASHA.

[At a meeting of the inhabitants of Bombay, at which Lord Sandhurst presided, it was resolved to start a famine relief fund to help the sufferers in the Bombay Presidency.]

ઝેરી સરપને વસ કરવાનો મદારીનો તમાશો.

તેની વાંસળીની ચમતકારી અસર થઈ જાય તો કેવું મજેહનું !

[લારડ સેંડહરસ્ટના પ્રમુખપણા હેઠળ મુંબઈના રેહેવાસીઓની મળેલી એક જાહેર સભાએ મુંબઈ ઈલાકામાં દુકાળથી પીડાતા ગરીબોને મદદ કરવા માટે એક ફંડ ઉભું કીધું છે.]

THE DECOCTION.

TENTH INDIAN SOCIAL CONFERENCE CALCUTTA, FRIDAY, 1st JANUARY, 1897.

તઈયાર થતો ઉકાળો.

દશમી હીંદી સંસારી કનફરન્સ : કલકતા, શુક્રવાર, તા૦ ૧લી જાનેવારી, ૧૮૯૭.

"OUT YER GO!"

NEW YEAR'S DAY, FRIDAY, 1st JANUARY, 1897.

" ચાલેએએઈઈઈ બાજુઉઉઉ ! "

ખ્રીસ્તી નવું સાલ, શુક્રવાર, તા૦ ૧લી જાનેવારી, ૧૮૯૭.

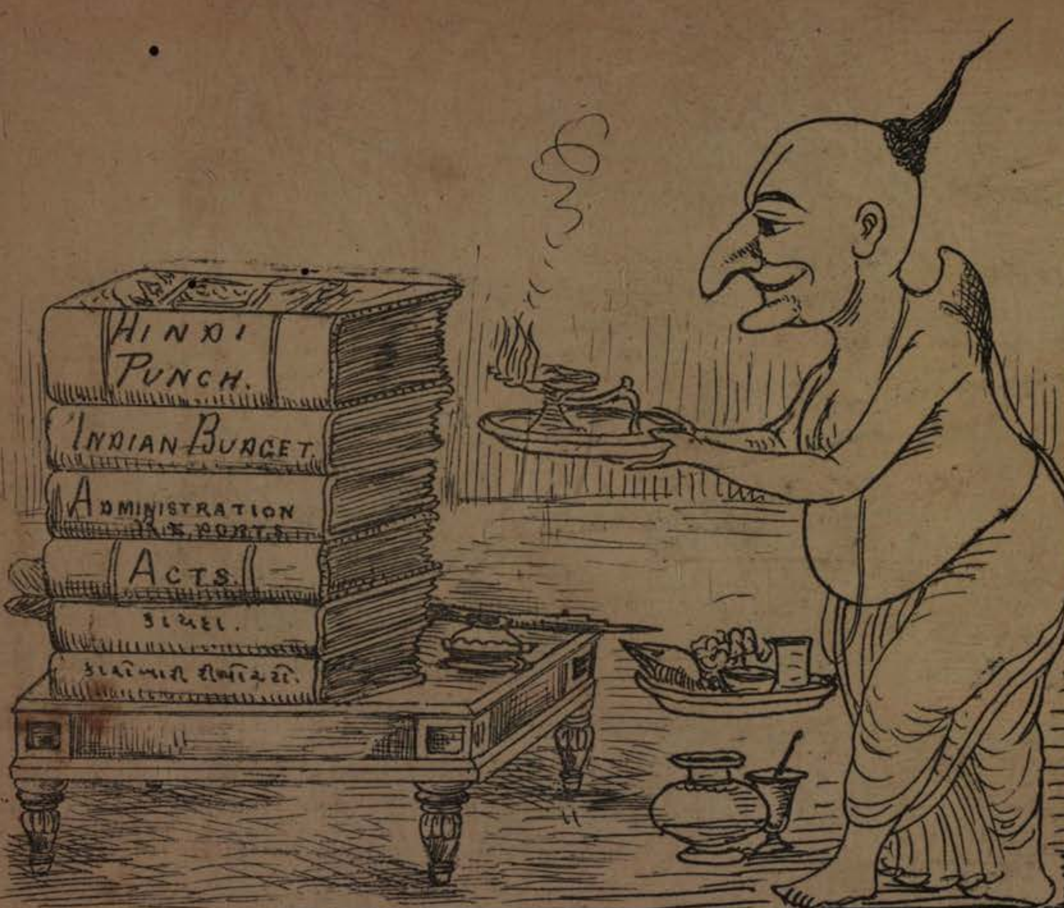
THE WHETSTONE

TWELFTH INDIAN NATIONAL CONGRESS: CALCUTTA, 28TH, 29TH AND 30TH DECEMBER, 1896.

સહરણપર ઘસાતી તલવાર.

બારમી હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસ : તા૦ ૨૮ મી, ૨૯ મી અને ૩૦ મી ડીસેમ્બર, ૧૮૯૬.

THE LAST DUSSERA POONJA.

"Beneath the rule of men
entirely great,
The pen is mightier than
the sword."
(E. B. Lytton.)

ગયા દસેરાને દીવસની પુંજા.

"સઘળાં મોટાં માણ
સોનાં રાજમાં તલવાર કરતાં
કલમ વધારે બળવાંન છે.-"
ઈ. બી. લીટન.

WHAT we are coming to—uncle (to nephew going back to Eton): "Here's pound's worth of silver for you, Jack. I'm sorry that I haven't got a sovereign." Nephew: "Oh! don't mention it. I'm a bimetallist, you know."

"The end justifies the means," as the man explained when he married an ugly old woman for the sake of her dividend.

FINE SUGAR FOR BOY BARROW.

Chorus of Mehta and Vincent—Here, my boy here is a nice lamp of sugar for you! It costs money and there were people who wouldn't part with it, the niggards! But you have been so orderly and well-behaved and so extraordinarily clever that we have got it for you at all costs. Other people's costs, for it doesn't tax our pockets a bit, and who wouldn't be generous under such circumstances!

[Mr. Pherozeshah M. Mehth proposed and Mr. Vincent seconded a resolution at the meeting of the Corporation the other day, to give Mr. Barrow, the Municipal Clerk of the Corporation, a sum of Rs. 20,000 from the municipal coffers. This was carried by 21 against 18 votes.]

બુચા બેરો માટે સોહોજી સાકર.

મેહતા અને વીનસેંટનો કોરસ–લે, મારા બુચા, લે, આએ તારે વાસ્તે શાકરનો લુમકો છે, તે ખાઈ જા! એને માટે પઈસા પડે છે, અને તેથી કેટલાક મખીચુસોને એ આપવા ગમતો નથી! પણ તું એવો સારો, સમજુ અને બાહોશ બુચો છે કે, અમે તે ખરચેબી એ તારે વાસ્તે અમે મેળવયો છે! ને વળી એ પારકે પઈસે. મેળવયો છે,–તે માટે અમારા ગજવાંમાંથી એક પાઈબી અમોને કહાડવી પડી નથી,–એટલે અસોને સખી દીલના થઈ જતાં અને પારકે પઈસે દીવાલી કરતાં વધારે ખુશાલી ઉપજે છે!

[મી॰ ફીરોજશાહ મેહતાએ કરેલી દરખાસ્તને મી॰ વીનસેંટે ટેકો આપયાથી કારપોરેશનના કલારક મી॰ બેરોને રૂપીયા વીસ હજારની રકમ ભેટ કરવાનો ઠરાવ ૨૧ વીરૂધ ૧૮ મતે કરવામાં આવયો છે.]

THE ASSASSIN.

[With a view to check the Bubonic Plague, which is gathering new force in all parts of Bombay, and to obtain better sanitar[y] conditions in the city, the Corporation has sanctioned various sums of money for several sanitary works. The Standing Committee, a[t] their meeting on Wednesday, last discussed a further demand for an expenditure of a lac and a half made by the Commissioner.]

સુંદર મુંબઈ સુંદરીના લોહીમાં હાથ બોળનારા ખુનીની ધરપકડ.

[બ્યુબોનીક તાવની મરકી મુંબઈ શેહેરના સઘળા ભાગોમાં નવાં જોરા સાથ ચાલે છે, તેને અટકાવવા અને શેહેરની સુખાકારી સુધારવા માટે કારપોરેશને કેટલાક સુખ સ્થાંતીના ઉપાયો લેવાના ખરચની મંજુરી આપી છે. મ્યુનીસીપલ કમીશનરે વળી બીજા દોહડ લાખ રૂપ્યાનો વધુ ખરચ આપવાની માંગણી કરી છે, જે વીતે ગયા બુધવારે ટાનડીંગ કમીટીની સભામાં તકરાર ચલાવવામાં આવી હતી.]

A NEW PLAGUE!

"A plague on all of ye!
O this dreadful screeching"

[Complaints against the carelessness and negligence of the Municipal authorities are multiplying thick and fast, and the plague has brought some damnatory facts to light.]

એક નવી મરકી-નવી પીડા!

"અરે તમારૂં નખોડ જા અરે તમારૂં! મરકીને નામના બધાના રોદરા સાંભળતાં સાંભળતાં મારા કાનના બેહેરબી ફાટી ચાલ્યા!"

[મ્યુનીસીપલ સતાવાળાઓની બેદરકારી અને ગફલતી સામેની ફરીઆદો હમણાના મરકીના વખતમાં બારે ઉભરાઈ જવા માંડી છે, અને કેટલીક ખરાબ વાતો અજવાળામાં આવી છે.]

TOPICAL.—"Isn't the weather getting cold?" "Rather. But my cellar, unfortunately, isn't."—"Isn't what?"—"Coaled!"

IT has been suggested that the grain markets have been cornered; a case of corn and corner, apparently.

OH, OH!

Kamla—And pray what precautionary measures has your Tribhovan taken to stop the plague entering your premises?

Lila—Measures? Oh! He ordered out a *pice* worth of sulphur to be burnt all over the house! A pice worth, do you hear? Who wouldn't spend at such a time and in such a cause!

અધધધધધધધધ!

કમલા—ને તારા ઘરમાં મરકી દાખલ ન થાય તે માટે તારા ત્રીભોવને સાવચેતીના શા શા ઊપાય લીધા છે, લીલા?

લીલા—ઊપાય? ઓહો, એઓએ તો બહુ ઝટકથી ઉપાય લઈ નાખ્યા છે! એઓએ એક પઈસાની ગંધક મંગાવીને આખા ઘરે તેનો ધુમાડો કરાવ્યો છે! સાંભળ્યું કે એક દો-ઢી-યા-ની ગં-ધ-ક! આવા વખતે ને આવા કામમાં, કેહેને, કોણ પઈસા ન ખરચે?

THE man who has seen "better days" has generally seen some very bad nights, hence his present position.

WHEN a man calls himself a fool he doesn't really mean it, but he generally speaks the truth.

CHEAP

Alo—Ali dear, I want to make a name for myself.

Ali—Yes? And what are you going to do, my Karson's father?

Alo—I have asked Dr. Makhmar to visit all the plague-stricken patients in our locality!

Ali—But there's none here!

Alo—So much the better! My name will be tom-tomed in the papers all the same and they will call me a great benefactor and may dub me a J. P. at least for my disinterested service in the cause of humanity.

મરકીનાં વખતમાં કમાવાનું સસનું માન, સસતો સુકાળ !

Keki—Mamma dear, do send for sweetmeats from Mandvi.
Ma—No, not from the Bunias! There may be plague bacilli in them!

Keki—But you take *bhajian* and chutney every evening from the Bunia at the Church Gate Station, and you're not affected in the least, ma dear.

(Mamma becomes *choop*!

કેકી–માયજી, તમે માંડવીપરથી મીઠાઈ મંગાવો, મને ખાવા ગમેચ !

માચ–નહી દીકરા, કોઈબી વાણીયાને તાંહની મીઠાઈ ખવાય નહીં ! કોણ ને ખબર, તેમાં મરકીનાં જંતુઓ હોય તો !

કેકી–પણ માયજી, તમે ચરચ ગેટ આગળ ફરવા જાઓચ તાંહ પેલો ભજીયાંવાળો વાણીયો વેચવા આવેચ તેની પાસેથી ભજીયાં ચટની લેઈને દરરોજ સાંજના ખાઓચ ને તે છતાં તમને તો કંઈ મરકી બરકી થતી નથી, તેનું કેમ !

[માયજી એકદમ ચુપ થઈ જાય છે !

THE MISERIES OF MARRYING TALL GIRLS

He—I'm getting quite stiff in the neck! It's such a task to look up and talk! You might accommodate a fellow by coming down a little.

She—Rather try and raise yourself, love, to my level. I did not marry to look down upon you!

સલેમાંન સાટકા જેવી ઊંચી તારમુરીયન બઈરી પરણવાની મોહકાનો.

ધણી–અરરરર ! બધી મારી ગરદન બી રેહી આવી ! બાંપરે, ઊંચે ઊકી કરી કરીને વાત કરવાની બી કેટલી બધી મોહકાન છે ! જરાક તું ઠીંગણી હોતે તો ઠીક થતે કેની ! હું વાત કરૂં તે જરા તું વાંકી વરીને સાંભળ, કે મારી ગરદન નહી દુખી આવે ને હું બધો હેરાન નહી થઈ જાઊં !

ધણિયાંણી–અરે પણ તમેજ જરા ઊંચા થતે કેની ! હું તે કેટલીક નીચી વરૂં ! તમેજ મારા જેટલા લાંબા થાઓની !

NEAR THE PLAGUE HOSPITAL

A relat[illegible] *patient*—Oh, Bhai Shab, why this zoolum! Why won't [illegible] let me go into the Hospital! I only want your patient's ornaments, so that if he die, they may not fall into other hands and I become a double loser! You may keep him and his body as long as you like!

મરકી દરદીઓની આસ્પીટલ આગળ.

દરદીનો એક સગો–અરે ભાઈશાબ, કાં નકામો જુલમ કરે છે ! મને ઈસ્પીટાલ મહી કાં જવા નથી દેતો ! હું તો ઓલા દરદીનાં દાગીના લેવા આવયો છું,–બીજું કાંઈએ નહી ! એ કાલ ઉઠી મરી ગયો ને દાગીના કોઈ બીજાના હાથમાં ગયાં, તો પછે હું સગાનો સગો બિાહી બેસીશ ને વળી ધરેણા ને ધરેણા જશે તે જુદાં ! તારા ગમે તેટલા દીવસ એને ઈસ્પીટાલ મહી રાખજે, ભાઈશાબ, પણ મને દાગીના કાઢી જવા દે !

RUNNING AMUCK!

CHOW-CHOW.

Our invisible foe.

THE invisible foe is running amuck—pursuing and killing all whom ill-luck may chance to throw in his way. The deadly fermentation is in the air—now no longer confined to its favourite nursery ground. The plague is freely roaming about the ci[ty] and its suburbs—even farther off. Safety in a m[ea]sure lies in giving the invisible foe a wide berth, becoming in fact invisible to him,—by flight; this course is being followed. The exodus is [con]tinued. Prayers are proving unavailing: the

THE IMAGE OF DESPAIR.

trums of the physicians have failed and Hygeia sits the image of despair.

* * *

INDUSTRY and trade are paralyzed: even gaunt Famine has for the moment ceased to have any terror. "Flee! flee! for thy life!" rings the warning note everywhere. "Whither?" asks the frightened victim. The denizens of the doomed city are unwelcome guests wherever they go. The living freight, borne from the city by rail, steamer, country craft, or other means of conveyance, once gladdened the ight of the rustics and the visitors were received with pen arms and smiling faces. Town, village and amlet are up in arms now, and neither love nor oney can induce them to afford shelter to the gitives with a good cheer. Unhappy Bombay! y the New Year bring thee Peace and Comfort!

"January and May" union.

THE Hindu Ju of t Sma Cause Court in Madras, who at the age of 54, married a girl of 10 in the face of public indignation meeting held there to dissuade him from his purpose, is said to have carried his object for want of progeny, want of company and want of some one to weep for him when he comes to be gathered to his fathers. Mr. *Punch* cannot agree fully in this view. The venerable Rao Bahadur has grown-up children, and perhaps grand-children, and cannot be hankering after progeny; and as to weeping, they can surely pour floods of tears at the awful moment. But company certainly, and why? That is a secret known but to a few initiated ones. Have you never heard of sorrow, grief, and poverty bringing on premature death? Has not anxiety and sudden fear turned men's hairs grey in a few days? Is old age prayed for by any? "In the company of the old you must age prematurely: therefore seek to associate with the young, the healthy and the cheerful if you would live long," is the advice given to a heroine in a French drama. There you are. Life is dear to all—the old not excepted—and if a young mate can be had on easy terms to transfuse her warm blood and life into expiring old age, why neglect the opportunity? Why should not the heat of May dispel the freezing cold of January?

* * *

IT is all a question of sacrifice, and in a country pre-eminently noted for the sacrifice of the innocent, there is nothing extraordinary in Rai Bahadur Venkoba Chariar's January-May union. There are countries in which the old are considered a burden and are made to make room for the hale and healthy. There, they would have demanded our educated and titled sub-judge for a victim: a little swinging under the bough of a tree—a fall—and a dozen knives dug deep into the venerable victim! But those are the ways of savages. We manage things better in civi-

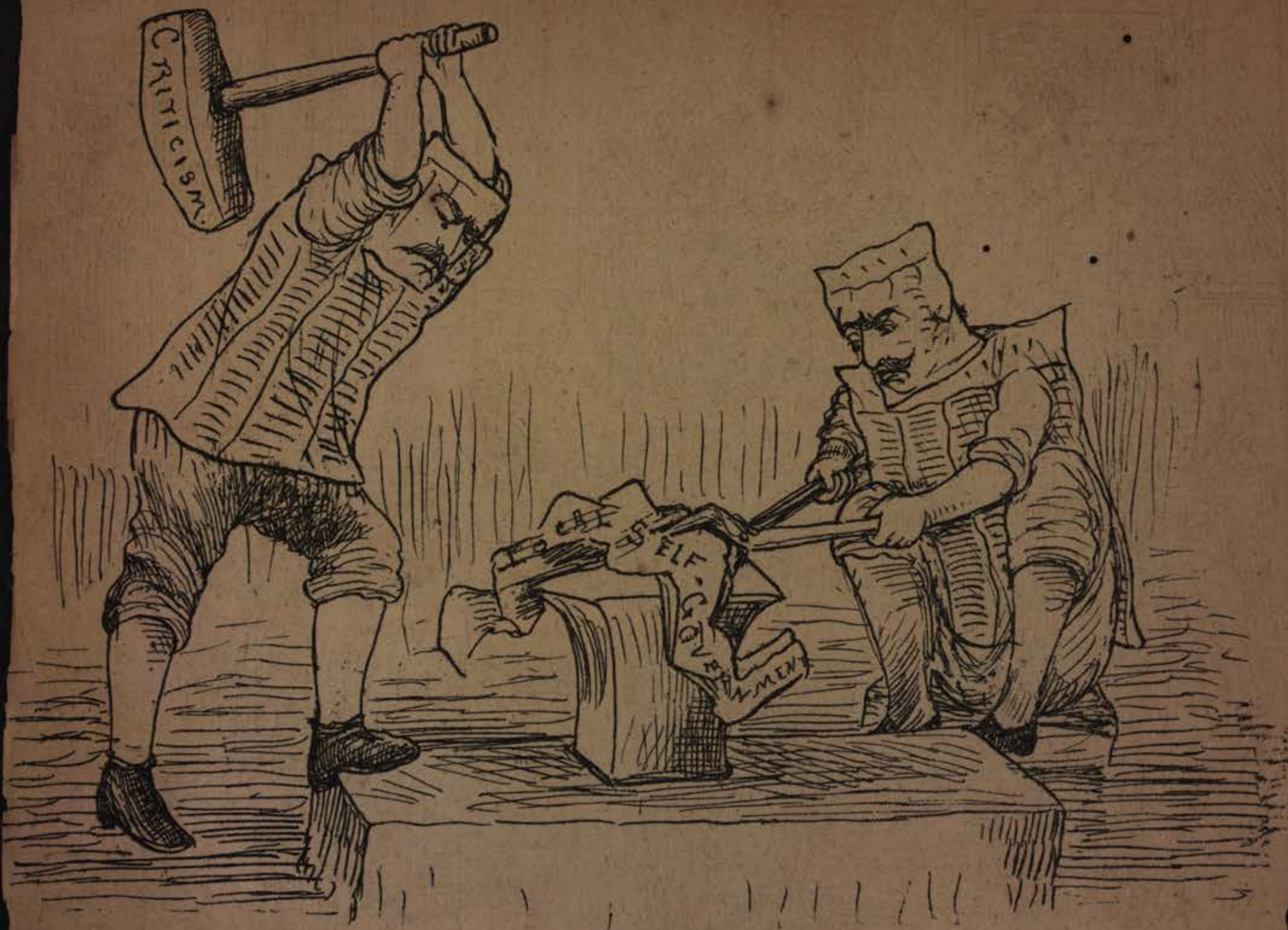
A DEADLY EMBRACE.

lized India. It is the young, the gentle, the weak and the helpless—the future mother of the race,—that is selected for the sacrifice. There is, besides, a subtle refinement, merging into a fine art, in the way the thing is managed. The victim is not despatched at a blow in the fashion of the savages; but the agonies are protracted. So is the elixer of life purchased by some of our venerable worthies!

* * *

Bombay and her critics.

AFTER the black- tarring to which dark destiny has subjected "Bombay the Beautiful," it was hardly to be expected that "Bandora the Lovely," close by her side, should escape at least partial disfigurement. She has not been spared. The monster Plague has her fast in his deadly embrace. Her City Fathers have been getting it hot from her children. Adversity teaches stern lessons, and it is

SHAFTS OF CRITICISM.

not to be wondered at that among other latent virtues, the dormant civic patriotism or the afflicted should wake up to—what? Work? No: criticism, the nearest safety-valve next to abuse! The Municipal Corporators of Bombay and of Calcutta have had their share of it under the frenzy of fear. Even the first city in the British Empire opens its safety-salve, though basking in the sunshine of Hygeia's smiles. Here is a specimen from an English paper: "It (the London County "Council) shirks its most pressing duties . . . . "Our county councillors had better set their pre- "sent house in order and exchange frivolous and "mischeivous deliberation for useful action." Take heart, ye, town councillors of *urbs prima in Indis*; and ye, town councillors of the "Brighton of Bombay!" You are not—you cannot be—immune from the shafts of criticism!

* * *

DR. WATERS gallantly maintains that Bombay *is* beautiful, notwithstanding all the dirt with which she is being bespattered at this moment. It is all the fault of her guardians, attendants and flatterers! Wha beauty, with her blooming cheeks, and stunning charm of face and perfect mould, has been long known retain her health, when fashion and the incense adulation daily poisoned her breath and undermined her strength?

SOTTO VOCE.—A writer in the *Daily Telegraph* has complained that loud talkers at railway stations are too prone to discuss private affairs in public but surely the following style of conversation is more aggravating to bystanders on the same platform: First passenger: "Yes! Jiggins met Stiggins and said—" (Sinks his voice to a whisper.)—Second passenger (deeply interested): "No: really?"—First passenger: "Yes, but Stiggins answered—" (Whispers again. At close of communication both roar with laughter. Intense mortification of those around.]

THE most suitable binding for books bearing on the Vaccination Question.—Calf.

A PLAGUE DIALOGUE.

Aloo—Safe at last, eh! Here on the Malabar Hill surely there can be no harm!

Jamshed—Can't say, love, but let's hope for the best! The bacilli are no respectors of places or persons!

Aloo—But they can't travel very far, can they? Suppose we run up to Deolali for a few days? Will not that be an escape, Jammy dear?

Jamshed—Yes, if it's only a matter of a few days! But if the plague doesn't disappear, what then? Give up business, and add another plague to the misery of existence? Be one of the famine-stricken, and toil away at famine relief works, breaking stones and—our hearts?

Aloo—Oh! the horrid out-look! Best stay where we are then! Instead of falling from the frying pan into the fire.

મરકીને લગતી એક વાતચીત.

આલુ—ચાલો તારે હવે આપરે તો જાણે અહીં સલામત છઈયે! અહીં મલબાર હીલ પર તો મરકીની પીડા કદી આવવાનીજ નહીં!

જમશેદ—કંઈ કેહેવાય નહી, લવ, તોબી ખોદાપર સઉ સારૂં થવાની આશા રાખીનેજ આપરે તો બેસ્યેચ. એ મરકીનાં બીયાં તો જેને ગમે તેને ને જે ગમે તે જગાને પકરેચ!

આલુ—પણ તે કંઈ ઘણી દુરની જગાએ તો ઉડીને નથી જતાંની? તારે ચાલો આપરે થોરા દાહારા દેવલાલી જઈયે તો કેમ? પછી તો આપુને કંઈજ પાંતીની ફીકર નહી કેની, જેમી ડીયર?

જમશેદ—હા, જો થોરા દાહારામાં બધું પતી જવાનું હોય તો કંઈજ આપુને ફીકર નહી! પણ જો થોરા દાહારામાં મરકી નાબુદ નહી થાય, તો પછી શું? પછી શું આપરે બધું કામકાજ બંધ પારી બેસયે, ને હમણા જે કરકાકરકીનો વખત ચાલેચ તેમાં નવી મોહકાનનો ઉમેરો કરયે? કે દુકાળયાં ગરીબોનાં જેવાં આપરેબી ભુખે મરતાં ગરીબ બની જઈયે, ને દુકાળનાં બાંધકામો પર લાગી જઈને પથરા ભાંજવાનું કામ કરયે અને તેની સાથે સાથે આપરાં દીલબી બધાં ભાંગી નાખયે?

આલુ—ઓ બાપરે! મને તો એ બધી વાત સાંભળીને ધ્રુજરાંજ લાગેચ! હું તો ધારૂંચ કે જાંહ આપરે રહેલાં છઈયે તાંહજ રેહેવું ઠીક છે. નહી તો પેણામાંથી નીકળીને ચુહલામાં પરવા જેવું થસે!

A MOURNFUL STUDY OF FIGURES;

OR, BOMBAY THE MELANCHOLY!

[The Mortuary Returns of Bombay for the four weeks of December, 1896, are a mournful reading, the numbers being 1051, 1310, 1416, and 1853 for weeks ending 8th, 15th, 22nd and 29th Dec. respectively. The average of deaths has gone up from 28.92 to 115·41.]

આંકડાઓનો એક દુખદાયક અભીયાસ;

અથવા, ઉદાસીમાં ગરક મુંબઈ!

[૧૮૯૬ ના ડીસેમબર માસના ચાર અઠવાડયાં માટેનાં મુંબઈમાં નીપજેલાં મરણોનાં આંકડા બહુ દુખદાયક વાંચણ થઈ પડે છે. તા૦ ૮ મી, ૧૫ મી, ૨૨ મી અને ૨૯ મી ડીસેમબરે પુરા થયલાં અઠવાડયાંઓમાં ૧૦૫૧, ૧૩૧૦, ૧૪૧૬ અને ૧૮૫૩ મરણો નોંધાયાં હતાં. દર હજાર માણસે મરણોનું જે પ્રમાણ આગળ ૨૮)૯૨ હતું, તે હમણા વધીને ૧૧૫)૪૧ પર ચહડી ગયું છે.]

THE CALCUTTA CHIMES.

RINGING THE SWEET RESONANT MUSIC OF THE BELLS TO AWAKEN AND GLADDEN THE HEART OF MOTHER HIND.

કલકતામાં વાગેલા ઘંટ.

હીંદ માતાની આ બંને પુત્રીઓએ ભારે ઉતસાહ અને ઉલટથી આ ઘંટનાં સુંદર મીઠા શરોદ વગાડીને તેનાં જીગરને હરખથી હરખાવી નાખ્યું છે.

VENUS AND TANNHAUSER;
OR, THE KNIGHT BLINDED BY THE CHARMS OF THE BEGUILING BEAUTY,
(*With Apologies.*)

["Lord Elgin blandly assures the Home authorities that there is no need whatever for help in the shape of public subscriptions, as the Government of India is quite able to cope with the trifling distress that exists. Was ever such a fatuous counsel heard from the lips of a responsible ruler? By and by money will be of no use when the food stocks of the country are exhausted. The money will merely mock people's sufferings."—*Statesman.*]

TANNHAUSER... ... ... LORD ELGIN. *VENUS* ... ... UNWISE STATESMANSHIP.

વીનસ અને તેનહાઊઝર;
અથવા, સુંદર નાજનીનની ખુબસુરતી અને નાજનખરાં પર મોહીત થઈ તેના ફાંદામાં ફસી પડેલો પેહેલવાન.

[હીંદુસ્તાનમાં ચાલતા દુકાળ માટે ઇંગલંડમાં ફંડ ઉઘાડવાની હમણા જરૂર નથી એવી લારડ એલ[illegible] ચલાવેલી ગેરડાહપણ ભરેલી રાજનીતી સામે બહુ સખતપણે હીંદી પ્રજામત બાહેર પડયાથી તે નામદારે તે રાજનીતી ફેરવી નાખી છે.]

તેનહાઊ[illegible] ... ... લાર્ડ એલગીન. વીનસ ... ... [illegible]રેલી [illegible]જનીતી.

A FACT FROM MATHERAN.

Our Shamla Bhat has fled to Matheran to give the plague the slip, and enjoys riding in full military fashion! But unfortunately the pony gives Mr. S. B. the slip and spurs away, giving him a taste of the spurs in full!

માથેરાનથી મળેલી હકીકત.

મરકીથી બીહને અમારા શામલા ભટ માથેરાન નાહાસી ગયા છે, અને તયાં ફ઼ેરો સઘળો લશકરી ફાશીનનોજ કરી નીકળીને, ઘોડા દોડાવવાની મોજ તેઓ પેટ ભરતી કરે છે! પણ માઠા ભાયગે તેમનું ટટુ એવી નામદારી કરે છે કે, તેમને જમીનપર સુવાડી પોતે બીજી તરફ સુવા જાય છે, અને તે ક્રીયા દરમયાન ગરીબ બીચારા શામલા ભટને પોતાના લશકરી બુટનાં લશકરી કાંટાનો બહુ તેજી, તીખો અને તીણો સવાદ મળી જાય છે!

OH! THE FATS!

Shendiarao—I thought I carried the Rao Bahadurship in my pocket,—my Saheb had so highly recommended me! But here's the Honours' Gazette, and I've read and re-read it, and turned it upside down to find out my name, but it isn't down! Down with the rubish! Oh!

Dhondfoderao—Oh, it would have been such a consolation in these plaguy days to die with a Rao Bahadur's tail! But it is the old, old tale of disappointed hopes!

અરે નસીબ!

[વધુ માટે જુવો ' પાનુ ૩૨૭ મું.]

SHARP WORK.

The knife-grinder grinds away, and hopes to turn out a pair that well cut with a sharpness and a quickness never before observed.

[The Bombay Government are busy with the reduction of all sorts of expenditure to meet the increasing demands of famine.]

તેજી અને તીક્ષણ કામ.

છરી ઘસનારો ઘસવાનું કામ ધુમધોકાર ચલાવયો જાય છે, અને કાતરને એવી તીક્ષણ ધારદાર બનાવવાની આશા રાખે છે કે તેથી આગળ કદી નહી જોવામાં આવેલી એવી ઝડપથી તે ચપચપ જયાં ચલાવી તયાં વેતરા પર વેતરા મુકીજ દેશે.

[દુકાળને લીધે વધી પડેલો ખરચ કરવા માટે મુંબઈ સરકાર બીજા દરેક પ્રકારના ખરચોમાં કાપકુપ કરવાના કામમાં બહુજ ગુંતાઈ ગઈ છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday, Jan. 7th.—With my mind full of the accursed plague, (and what else should it be full of at this awful moment), I was wending my way to my afternoon duty at the corner of Cruickshank Road, when a piece of paper, lying on the roadside, attracted my attention. Without the shadow of a thought of its immense importance, I picked it up, and the next moment, was speechless with amazement. I stared at the words: "A few *simple* instructions by following which every one can escape the plague!" Here, thought I, was a godsend; a few *simple* instructions, that can be counted on the fingers of one's hand, and yet people were dying in numbers and the very doctors, forgetful of their noble mission, were, with some honourable exceptions, deserting their posts! A few *simple* instructions vouched for by a host of weight and learned names! I read on, until I came to wha was perhaps thought the *simplest* instruction of them all:—"*Do not tread on ants and insects!*" And I wa right in the vicinity of the huge trees, at the foot o which saintly Jains daily invite ants to a delicious feed of a pice worth of sugar! I had omitted to take my double magnifying glass, and for the life of me although I could not see a single ant with the naked eye, I felt sure that my next step would crush the tiny life out of a hundred at least! I could have managed it, if the prohibition to tread had applied to a cat, a dog or even an elephant, but ants quite baf fled me. I stood rooted to the spot, with my shank tottering against each other and as crooked as the place where I found myself! I read on in sheer de spair, and learned that a little carbolic powder in each shoe was another of the *simple* instructions for avoiding the plague! Fortunately, I had a good supply of the disinfectant in my pocket, and it must have been a

SOME HONOURABLE EXCEPTIONS.

lifying spectacle to the numerous passers-by to e me take off my boots to anoint them against infec-on! Thus shod, I rushed boldly on in utter de-ance of ants and vermin, and panting and breathless, burst into the hall, in time to see Mr. Leo fearlessly treading on men as if they were so many ants!

If any of my readers feared that the men of light and leading among us had fled from peril, leaving us to the devouring mercies of the plague, let him be reassured. Most of our shining lights were again burning as brightly as before, all the brighter for a little airing on the hills! If any of my readers feared that the great talking machine at the Peo-

SPEAKING HIS LOUDEST.

e's Palace had stopped for ever, let him be re-ured. It was in motion again and Mr. Leo and the st were speaking their udest, even Dr. V. Gas, ho had not opened his outh since the memora-le day in last September, hen, with fearless out-okenness and charac-ristic persistency, he rced from the authorities ne unwilling admission at there was something tten in the state of Bom-ay! Mr. Leo moved that e Commissioner be thorised to apply to the overnment, whenever ecessary or desirable, for e loan of Dr. Kirtikar to t in conjunction with r. Weir! A strengthen-g of the forces opposed the plague, that in the yes of most of us ap-eared to be imperative. ut why Dr. Kirtikar, sked Dr. Gas? Why not —but as he did not men-on names, I will not ther. All he said was he id not believe in Dr. Kirtikar's services! And yet Dr. K. had once acted as our Health Officer! It was a lapse of memory, from which the best of us suffer at times, and doubly pardonable at this anxious moment when the plague has unhinged all our belongings. Let

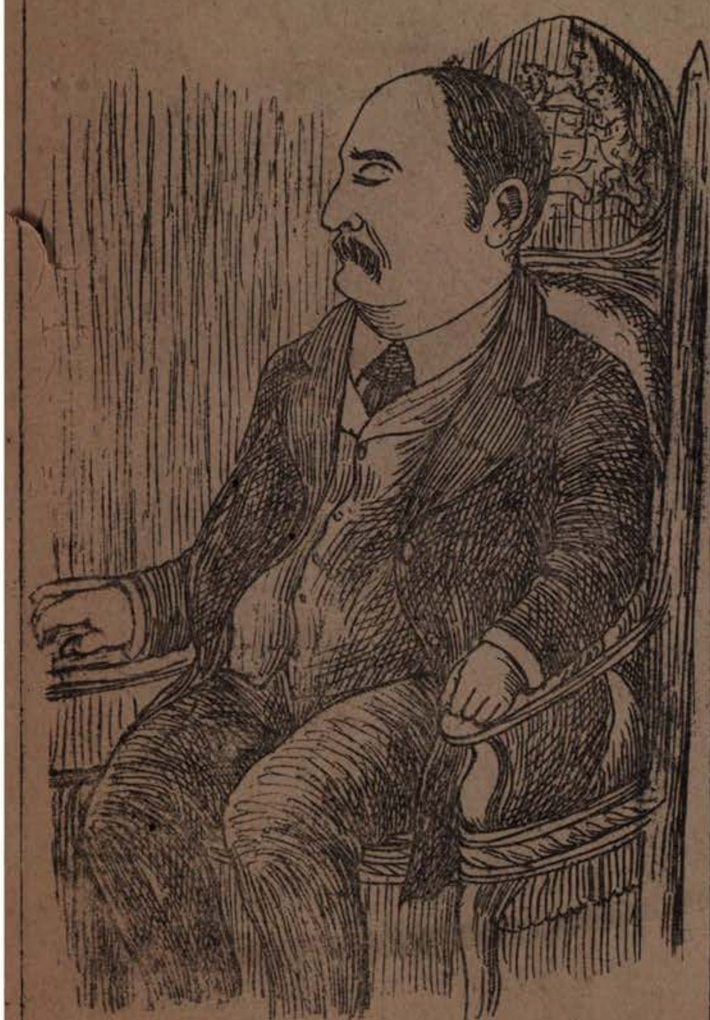
A FIRM BELIEVER IN—
DR. A. VIEGAS!

A FIRM BELIEVER IN—MR. PHEROZESHAH M. MEHTA!

not my readers think, however, that Dr. Gas believes in nothing. Dr. A. Viegas is a firm believer in—Dr. A. Viegas!

So is Mr. Pherocious M. Mehta a firm believer in——Mr. Pherocious M. Mehta! His will must be, and is law to us. He wished for, and gave us an Assistant Health Officer, that is, if the Commissioner thinks we ought to have one, but he declined to allow us to wake up into a "Vigilance Committee"! Mr. Roughton thought it high time that we should shake off our lethargic sleep, and place ourselves in closer and more frequent touch with the executive, so that the latter may not have

"SHAKE OFF OUR LETHARGIC SLEEP!"

to fight the unequal battle now going on with the bacilli, single-handed! "In the multitude of counsel, there is wisdom," said Mr. Roughton.

That may be true at times, answered Mr. Leo, and two heads are said to be better than one, but when several heads knock against each other, a gurgling sound as of water is all that is often heard, and a de-

"FULL OF HIS DINNER"

luge of opinions sets in, in which the heads drown themselves. We must not take all proverbs seriously at all times, but only when they happen to fall in with our cherished notions.

And not to be outdone in this display of wisdom, as found in proverbs, Mr. Bomaster quoted one from his own repertoire. Always full of his dinner, he said, "too many cooks spoil the soup," gentlemen! We are only an administrative, that is, a life-less, soul-less, do-nothing body. Let us, therefore, leave the executive alone, and they will do all that is necessary without our obstructive interference. So the Corporation may sleep in peace and comfort even as our annual races are going to run "*plague or*

no plague !" For the delectation of our heaven-born, wheat-consuming rulers, whose natural immunity from the plague has happily enabled them to avoid taking part in the running of the other *races* !

THE X RAYS—Terrible Future Development.—Tom (to Dick): "Do you know why Miss Uptodate broke off her engagement to Harry so suddenly?"—Dick: "Well, I don't mind telling *you*, but you mustn't mention it to anyone. She suspected him of wearing corsets, and though he denied it, she flashed an X ray detective camera upon him, and counted all the steels !"

"TOO MANY COOKS SPOIL THE SOUP!"

અરે નસીબ !

[જુવો ચીત્ર પાનું ૩૨૨ મું.]

શેંડીયારાવ—મીતો અસાજ સમઝલા હોતો કી રાવબહાદુર સીપ માજી પાકીટ મદી મી 'કેરી' કરતો,–સાહેબાની હી વખતા માજી સાથી અસી 'શ્રાંગ રેકમેનડેશન' કેલી હોતી ! પણું હી 'ઓનરસ ગેઝીટ' મદી મી ઇકરે બગતો, તીકરે બગતો,–ઉલટા વાંચતો, સુલટા વાંચતો,– આની માઝા નાંઉ 'ફાઈંડ આઉટ' કરાયલા સઘળા પેપર 'અપસાઈડ ડાઉન' કરતો, પણ નાંઉ તો કોઠે તરી દરષ્ટીલા પડતજ નાહી ! ડેમ ઇટ ! હી રબીશ' મી અઠાં 'ફોર એવર' કદી બગનાર નાહી !

ધોંડફોડેરાવ—હી પલેગચા 'દેઝ' ચાલ્લે હાય, તયાત કોણ મરતે ને કોણુ નાસી ; મહનુન રાવબહાદુરચી 'ટેલ' સગાથી સોનાપુર ગેલે તર થોરાસા તરી મનુષયાલા 'કોનસોલેશન' રાહાત અસતો. પણ અઠાં કરવાં તરી કાય ? તુમચી 'હોપસ' ગેલી આની નાઉમેદી મીળાલી, હી કાય 'નીયુ ટેલ' હાય ?– તે તો સઘળી જુનીજ લારતા હાય !

મીયાં ટુરકીની હમણાંની હાલત.

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૩૩૨ મું.]

"આ ફીરંગીઓ પર હજાર લયનત અને હેક હોજો ! તેઓનાં કંગાળ સર ઉપર હજારોને હજાર જુટીઓનો માર પડે, તે તેલા કંગાળ ક્રીટનોને ખાતર તેઓ મને ખુનામાં દાખવા નીકળી પડયા છે !"

[ગયા આગસ્ટ માસમાં સુલતાને બાહાર પાડેલા "ઇરાડે" માં જે સુધારાઓ ક્રીટમાં દાખલ કરવાની કબુલાત આપવામાં આવી છે, તે જો બજા લાવવામાં નહી આવશે તો મોટાં રાજયો ટરકીની સરકારની કાંઇ પણ સમતી લેવા વીના ક્રીટમાં પોલીસ અને નયાય ખાતું રચવાનું કામ પોતે કરશે, એવું તેઓએ એક યાદી મોકલીને તેને જણાવયું છે.—તાર.]

મરકીની મોહકાનથી ઉભી થયલી ખાધા પીધાની મુશકેલી !

[જુવો પાનું ૩૫૦ મું.]

ગરીબ બીચારા ચાનજીભાઇ ! તેવણનો કઇતાન બબરચી તેવણને કશીબી ચેતવણી આપયા વીના ગોવા ખાતે પોબારા ગણી ગયો છે, અને પઇસા ખરચતાંબી શોધેલો બબરચી તેવણને મળતો નથી ! વળી તેવણના મીસીસ રાંધવા સીધવામાં એવાં ધોભીના ભઇ પથર છે કે તેવણ ફકત આદાંની સુંઠજ કરી જાણે છે ! આથી બીચારા ચાનજીને જે કાચું પાકું, ખાટું તીખું અને ખારૂં અગર જોભરાવવામાં આવે છે તે પર ફકડી ચટકીને અને જીવ બાળી જાળીને હાલ તુરત શુકરાના કરવા પડે છે, કેમકે ડાકટરોએ હમણા એવું મત આપયું છે કે ભુખે પેટે મરકીના વખતમાં જે બાહેર નીકળે તે ઠારજ મુવો એમ સમજવું ! ઓ બાપરે ! આ કેવી કંગાળયત ! આ કેવી પીડા ! કેવી આપદા !

કેવું ઠીક !!!

[જુવો પાનુ ૩૫૦ મું.]

બાવાજી–હું જો મરકીથી મરી જવસ તો પછી તુને બાવા કાંહથી મલસે, દીકરા ? તુને બાવા વગર રેહેવું પડસે :

દીકરાજી–તાંય, શું તામ બાવા વઘર રેહું ? હું તો માયધીને તેવશ ધે મને બીધા બાવા અપાવો, ને માયધી મને તંઇબી અપાવવાને વરે ના પારથેધ નહીં !

FUNNY BITS.

(*From various sources.*)

"I ONCE KNEW A MAN," said the imaginative boarder, "who was so fat that he was actually taller lying down than when he was standing up. What do you think of that?" "It strikes me," said the cheerful idiot, "as pretty tall lying."

THE TRUE VICTOR.—Female Friend: "An' who won?" Up-to-Date Footballer: "We did; they got the most goals, but there ain't one of 'em able to walk home."

SHE: "I am going to test your love. Is there anything you will give up for me?" He: "Certainly, dear; all the other girls."

"WHY under the sun does Whimperly want a divorce? His wife had a great deal of money when he married her." "And she has it yet. That's the whole trouble."

JACKIE: "What does it mean by 'seeing the humorous side of things'?" Father: "Well, my son, take a banana-peel, for example. How many sides has it?" Jackie: "Why, two, of course." Father: "Exactly; and when some other man steps on that banana-peel, he sees the serious side of it and you see the humorous side."

THE BEST OF ALL!—Anxious mother: "Well, Bobby and how did you behave at the party?" Bobby: "Oh, mummy, I didn't behave at all. I was quite good!"

UNGENTLE PERSUASION.—Mother: "Tommy, what on earth is baby crying for?"—Tommy: "He's angry with me, mamma, because I was trying to make him smile with your glove-stretcher."

EMBER-CINDERS—Lancelot (studying almanack): "Mother, what's an Ember Day?"—Mother: "One which we have to endure when your father's forgotten to order the coals, as he did yesterday."

WELL IN HAND.—Little Binks: "Why do you so often laugh when I say things, Miss Tompkins. I shall think that you regard me as a kind of joke."—Miss Tompkins: "Ah, well, Mr Binks, you know I am one who appreciates a joke *very* much!"

FROM OUR OWN IRREPRESSIBLE.—Q : The name of a ong ago celebrated fat French conjuror reminds [one of a Christmas dish. What is that dish, and what is the name of the conjuror ?—A. : Plump-Houdin, naturally."

SPORTSMAN : "I've got a monkey on Brown's mount."— Jock : "There's goin' to be a *man* on mine !"

HE WAS RICH.—"I am surprised that Edith is going to marry Mr. Medhurst. He is just like a monkey."—"No doubt ; but then, look what a fine cage he has got !"

WHAT WE ARE COMING TO.—Customer : "Confound it waiter !—Here's a bit of rubber tyre in the sausage !"— Waiter : "Tyre, sir ? Yes, sir ; o' course, sir, 'orses getting a bit scarce now, ye see, sir !"

BLOBBS says he has been trying all this Christmas-time to find out what sized bowl is big enough to drown care in. He has tried the biggest he can get, but found it no use. It only gave him a beastly headache.

THE TRIALS OF COUNSEL.—Q. C. : "You say that you witnessed the altercation ?"—O'Hara : "No, sir, I did not. Oi was busy at the time looking at the foight."

"THEY SAY that Scott did not make as great a success as he should of his 'Ivanhoe.'" "Perhaps he didn't advertise it as extensively as he does his Emulsion."

ANOTHE FRENCH DUEL !—"Two shots were exchanged but neither party was hurt." It seems ridiculous to call such an affair a duel ; but there, what's in an aim ?

THE NEEDS OF CIVILISATION. (A Sketch at Brighton.)— She : "A motor-car is a distinct disadvantage."He : "Hows' that ?" She : "There's nothing to hit when you're angry."

NOT SO STRANGE AFTER ALL.—Visitor : "Well, Freddy, how many brothers have you ?" Freddy : "I have one, but sister Stella has two." "Why, how is that ? Who are they ?" "Me and my brother."

THE USUAL MALE.—She : "Well, why don't you get a servant ? Before I married you you were always talking about how well off you were." He : "Yes ; and I was, too— only I didn't know it !"

LOT'S WIFE UP-TO-DATE.—One Chappie : "I wonder if that girl I winked at just now is 'square' ?" Another Chappie : "Well—just after she passed, I saw her look round."

"JOINT pressure on Turkey."—Getting the legs and wings off.

TOURIST (up in the lumber region): "There doesn't seem to be much to see up here." Practical Resident : "No ; but there's lots to saw."

THE favourite Christmas dog has been the mistletoe bow-wow.

SHE : "You are a man after my heart."—He : "You are a girl after my money."

IT is strange that financiers only take up a railway line when they intend to put it down.

A STRANGE paradox is that British shipowners are complaining of light duties being too heavy.

THE Madagascar rebellion is said to be Hova, and the French yoke established.

AMONG the few people who sometimes grumble at their Christmas fare are the railway porter and the cabman.

SO RUDE—AND VULGAR TOO !—She : "That's my idea !"— He : "Just so ! But then, you see, unfortunately it's 'all *my eye*,' *dear*, too !'

"WHAT makes that fruit vendor so short-winded ?" "I guess he uses up all his breath polishing his apples."

ARTIST : "I should like to paint your wife" Husband "It isn't necessary ; she attends to that."

"DON'T look so glum, Hilkerton; use cherry words— they cost nothing." "Cost nothing ? If I speak ten cheery words to my wife she asks me for some money."

"ચલાવો, બાટલી આગળ ચલાવો બા" !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૩૫૫ મું.]

મરકીના તરેહવાર ઇલાજોમાં એક ઇલાજ કેટલાકો એ જણાવે છે કે, સારી પઠે દારૂ ટાંસવો, કે જેથી મરકી લાગુજ પડે નહી. આ ઉપાય વાંચીને (૧) મી૰ શેંડીયારાએ બબાની બાટલીને કોટી કરવા માંડી છે અને પોતાની અરધાંગણાને પણ જરા છાંટો લેવાની તેઓ બોંહોંસ કરે છે ! (૨) મી૰ પેદસે તો બાટલીને પોતાની પાસેજ રાખે છે, કે જેથી જયારેબી નાક સુકાય તયારે તે ગલાંમાં ઓટવા કામ લાગે ! (૩) કચરાપટી માધીયો પણ ગટર સાફ કરવાનું કામ પડતું મુકીને ગટર માપે છે! (૪) અને મી૰ ટેમુલજી જેવણે એક ટીટોટલર તરીકે દારૂ કદી મોહડે નહી લગાડવાના સોગંદ લીધા છે, તેવણ સોગંદને ગજવામાં મુકીને બરજોર લાલચુનાં પીઠાંમાંના બેવડાનાં ગલાસપર ગલાસ ઠોકે છે !

THE PLAGUE AMONG THE PARSEES.

Pesiba—Now, now, don't be obstinate. Take my advice, and go and stop at Lanauli or Khandalla until the plague is over.

Pillamae—Not unless you go with me.

Pesiba—But I can't, you see There's the office work to attend to.

illamae—Plague take your office work! Of what use will it be after we're dead and gone!

પારસીઓમાં ચાલતો મરકીનો રોગ.

પેસીબા—હવે જો વધારે હઠ ના કર ને મુંગી મુંગી સમજી જા. જો મારૂં માન, ને તું જે જુવાંઓ લેનોલી નહી તો ખંડાલે જઈને જ્યાં મરકી આ સેચ વાંહ સુધી રેહો.

પીલાંમાય—અમા જાણે આરી તમારા વગર જ્યાને! તમે આવો તો જાઊં, નહી તો જવા વગર છૂટ રેયે કે!

પેસીબા—પણ તું જાણે અ કેની, મારાથી કેમ અવાય? મને આફીસનું કામ જોવું જો ઈયેની! હું કામ નહી કરૂં ને સ નોરને અધર મુકીને ધંધો ધા પો છોરીને આઉં તો પછી આ પરાં હોજરાં કાંહથી ભરાએ?

પીલાંમાય—જહાનમમાં જાય તમારૂં આફીસનું કામ, ને તમારો ધંધો ધાપો! આપ રે મુવાં ને ચાલ્યાં ગીયાં તો પછી તેને શું રડવાનું છે!

THE GHASTLY SPIRIT OF SPECULATION.

CHASING AWAY ITS VOTARIES.

[Severa speculators have lately suffered heavy losses in Government Paper.]

સટાની નખોડ વાલ નારી દેવી.

તેણીના પુંજારીઓમાં ચાલી રહેલી નાહાસભાગ.

[કેટલાક પારસી અને બીજા સાટોલીયાઓને થોડા દીવસમાં સરકારી નોટના સટામાં ભારે નુકસાન ગયું છે.]

'Coroner: "Is this man whom you found dead on the railroad trackatetalstranger?"—Witness (who has been told by the company to be careful in this statements): "No, sor. His leg we gone inteirely He was a partial sthranger, s or.'

THE BICYCLE RACE

(VIEING FOR THE GOLD CUP OF "POPULARITY.")

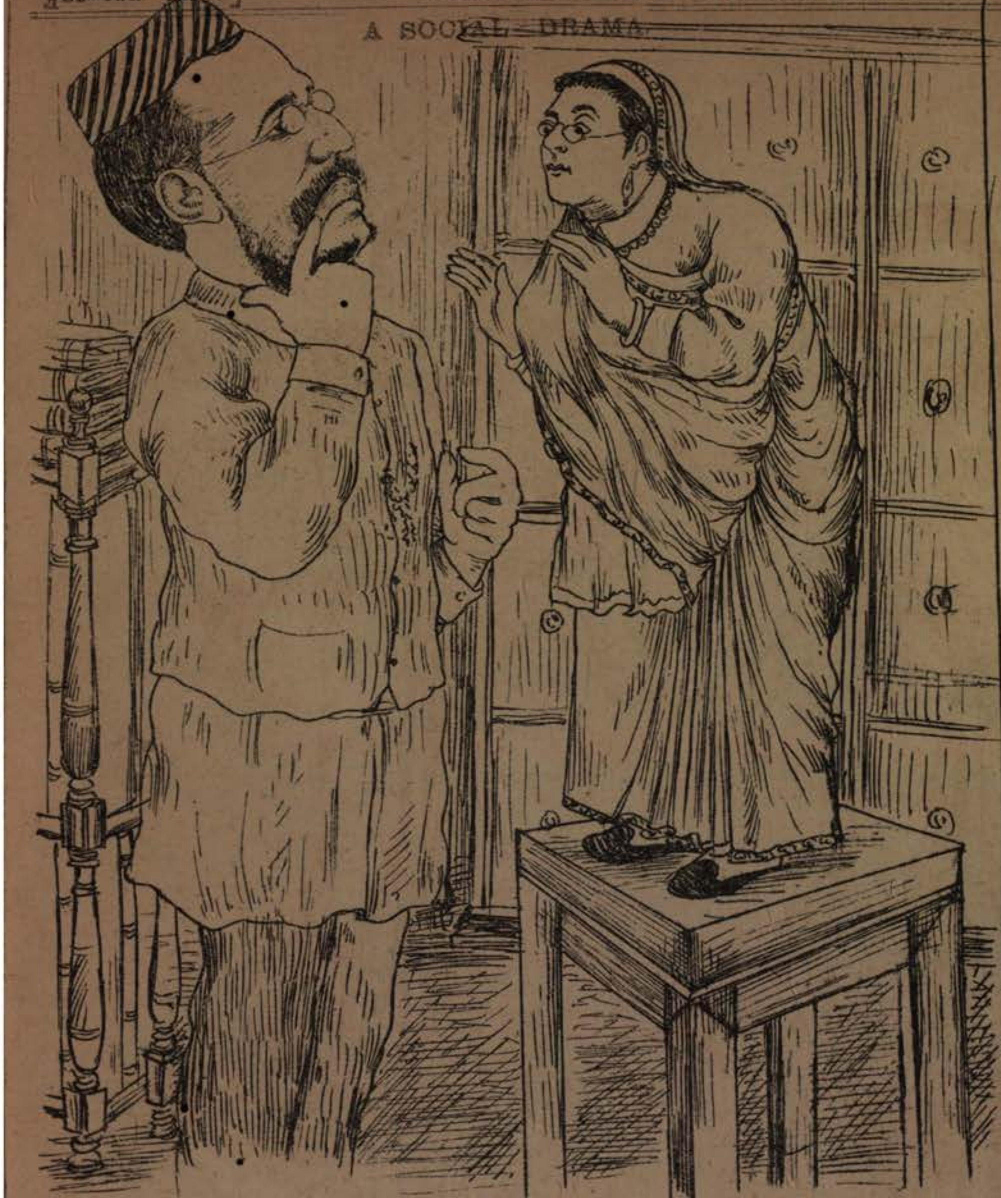
[The Poona Sarvajanik Sabha and the Deccan Sabha have been rendering valuable service to the Government and the people in the present critical state of the Deccan owing to famine.]

બાઇસીકલની શરત.

("લોકપ્રીતી"નું સોનેરી પયાલું જીતી જવાને ચાલતી હરીફાઇ.)

[પુના સારવજનીક સભા અને નવી ઉભી કરવામાં આવેલી દખણ સભાએ, દુકાળથી દખણની હમણાં જે બારીક સ્થીતી થઇ પડી છે તે દીગામાં સરકાર અને પ્રજાની બહુ કીમતી સેવા બજાવવા માંડી છે.]

A SOCIAL DRAMA.

Bejooba has had a nasty tooth-ache ove-night And the-e has been no amount of growling with Mrs. B. in consequence. Mrs. B's mother, having been sent for in the morning, gravely proceeds with her examination, and hopes, from a vantage-ground, to discover the seat of the pain. "Let me see now! Which one is it that aches? The last one? Ah! I knew it would be that!" "No," growls Bejooba, "wow, wow, wow!" "Then it must be the one in front." "No, wow, wow, wow!" "What, not that either? Which is it then? Show me the teeth, and a p e's worth of medicine from Nema Ghandhy will cure you in no time!"

(Bejooba wishes he could show her the door.)

એક સંસારી નાટક.

બીચારા બેજુબાની ગેઈ રાતથી જબરદસ્ત દાહાડ દુખે છે, અને તેથી મીસીસ બેજુબા સાથે કંઈ એક હુનર ને એક વખત તેવણ વાવીલેડું લઈ રહયા છે. "અરે કોગળા કરવાનું પાણી લાવ રે! અરે જરા ધાનનો સેક લાવ રે! આવ-આવ-ઓ-આવ-આવ-હવે કેમ કરૂં! જરા ગરમ પાણી આપરે! અરે મુંઈ રે તું! અરે સારૂં નથી ક જાય રે તારૂં! અરે જરા ઊંઘ આવ રે! ઓ માય રે! હવે કેમ કરૂં! ઓ-ઓ-ઓ-ઓ-ઓ!" બેજુના આખી રાતનાં એવાં ગોથીયાં અને તગલતખલ કરવાથી કંટાળીને આખરે મીસીસ બેજુએ પોતાના માયજીને સવારના પોહોરમાં તેડાવી મંગાવયાં. તેવણ આવયાં, અને પોતે ખટકાં ને બેસરાં હોવાથી, એક ઈસ્ટોઈપર ચહડીને જમાઈની દુખતી દાહાડની ગંભીરાઈથી તપાસ ચલાવવા માંડી.

"કોણ વારૂં, કેહી દાહાર દુખેચ? છેક છેલ્લી કે પાછ? હમ હું જાણતીતીજ કે તેજ કારમેથી દુખ દેતી હોસે!" સાસુજીએ જમાઈની કદર ખાતાં ખાતાં શોધ કીધી.

"નહી, વાઉ-વાઉ-આઉ-આઉ!" જમાઈ બેજુબાએ અરધા રડતા અવાજે જવાબ આપયો!

"નહી? તારે તો આગે આગળની દાહાર હોસે?" સાસુએ અટકળ ચાલુ રાખી.

"ન-ન-નહી! આઉ-વાઉ-આઉ-વાઉ!"

"શું તેબી નહીં? તારે કેહી વારૂં? કોણ મને દેખારની? પછી નેમા ગાંધીને તાંહથી એક અરધીનો અક્કલ મરો મંગાવસ, તો એમ એમ બોલ બોલતાંમાં, મઈકની સાસુ ઓવરાય તે, બધુ દુખ દઈ થઈ જસે ને રાણી દાહાર દુખતી આય ડપટ પરી જસે!"

[બેજુબા પા કલાક સુધી એવી રીતે સાસુની તરફના સવાલો, સુચનાઓ અને સલાહોથી હેરાન અને સર ગરદાન થાય છે, અને તેટલો વખત દાહાડ તો એવી દુખે છે કે જાણે સેતાનજ જાગ્યો! તેવણ ...]

SWEET SEVENTEEN. THE FAVOURITE OF TH[E] GODDESS SARASWATI

Sweet Seventeen—I shall always ... and be an ornament and an example t[o] all my backward sisters!

[The Hindu Ladies Club, founded by Mrs. Ramabai M. G. Ranade, is doing good work under its energetic secretary Mrs. Champub... Lachhmansingh.]

સરસ્વતી દેવીની માનીતી મીઠી મધુરી.

મીઠી મધુરી-હું હમેશાં તરવીજ કરીશ અને મારી પાછળ પડી ગયલી બેહેન પણીઓનો એક ખરો સનગાર અને તેઓને લેવા લાયક એક દાખલો થઈ પડવાનીજ ઉલટ અને ઉમંગ રાખીશ!

[હીંદુ બાનુઓની કલબ, જે મીસીસ રમાબાઈ માહદેવ ગોવીંદ રાનાડેએ સ્થાપી છે, તે પોતાનું કામ તેની ચંચળ અને બાહોશ સેક્રેટરી મીસીસ ...

THE PRESENT ATTITUDE OF TURKY.

"Cursed be these Feringhees!" A thousand shoes of the Iblis on their accursed heads, for driving me in a corner for the sake of those wretched Cretans!"

[The Powers have presented a Note to the Porte declaring that they will organise a Gendarmery and Judiciary in Crete without the Porte's concurrence unless the reforms promised in the Sultan's Trade of August last are executed.—*Telegram*.]

મીયાં તુરકીની હમણાની હાલત.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૨૭ મું.]

A SCENE NEAR THE BOMBAY UNIVERSITY HALL.

Hooray! the bicycle exercise promises to do her immense good.

[Maratha Hindu girls have been following the footsteps of their Parsee sisters and are going in for high University examinations. This year a few Hindu girls have appeared as candidates.]

મુંબઈના યુનીવરસીટી હૉલ આગળનો એક દેખાવ.

હુરરેએએએ! બાઈસીકલની કસરતથી તેણીને ખચીત ઘણોજ ફાયદો થશે.

[યુનીવરસીટીની પરીક્ષાઓ આપવામાં પોતાની પારસી બેહેનોને પગલે મરાઠા હીંદુ છોકરીઓએ ચાલવા માંડયું છે અને આ વરસે એ કોમની કેટલીક બાનુ ઉમેદવારોનાં નામ જુદી જુદી પરીક્ષાઓમાં જોવામાં આવે છે.]

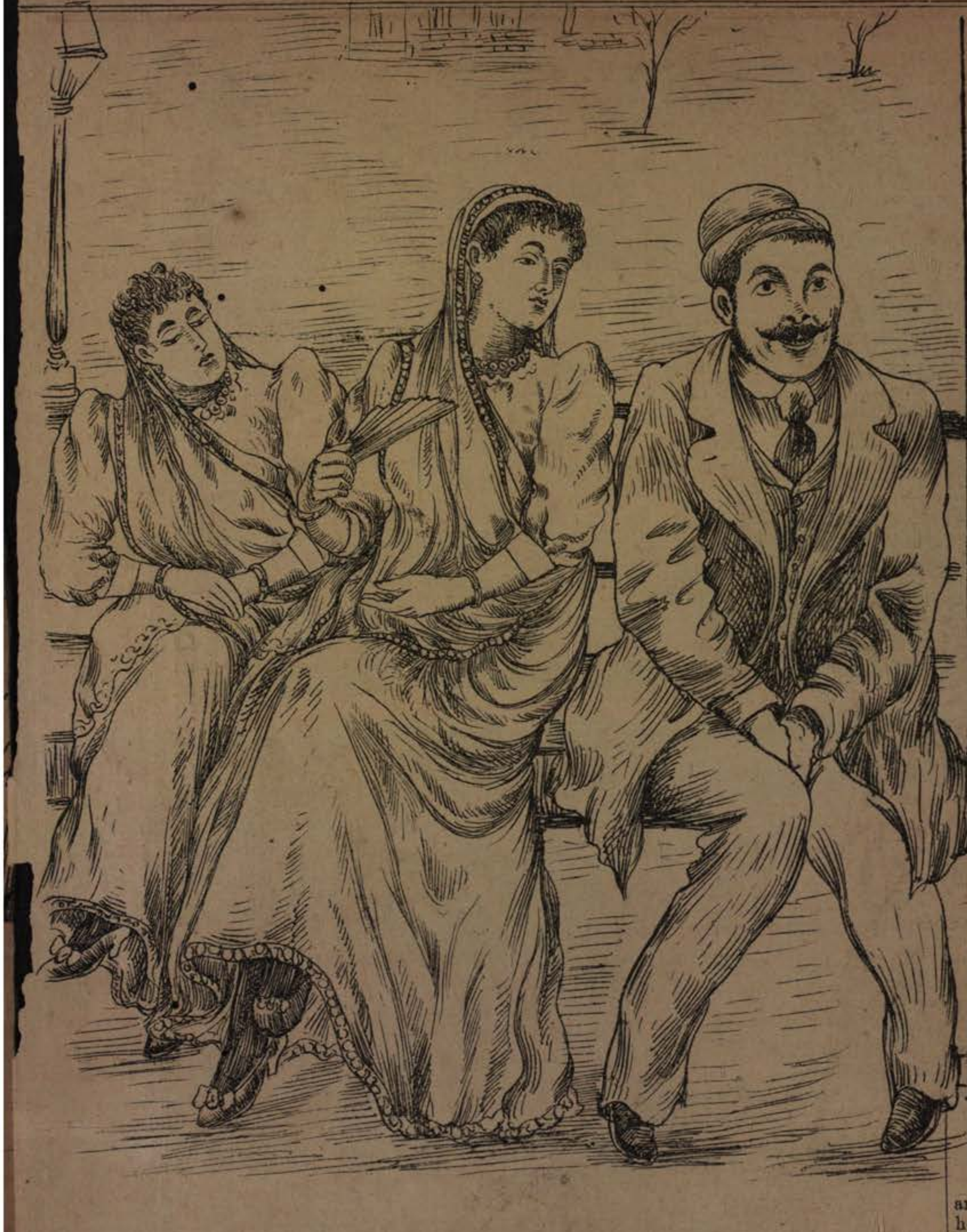
THOROUGH-BRED.

[The inaugural address of the Hon'ble Mr. Rahimtulla Mahomed Sayani, President of the Twelfth Indian National Congress held at Calcutta, a remarkable for its moderation, and for the ability and deep knowledge displayed in the discussion of the various political problems that are so closely allied with the interests of the people of India.]

બુનીયાદ જાનવર.

મી૦ પંચ—ખરેજ ઉંચી બુનીયાદનું અને અસીલ જાનવર છે!

[કલકતા ખાતે મલેલી બારમી હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસના પ્રમુખ આનરેબલ મી૦ રહીમતુલ્લા મહમદ સયાનીએ કાનગ્રેસનો પ્રારંભ કરતાં જે સુભાખીત ભાષાણ કરયુ હતું, તે મધયમપણામાં જેટલું સંપુરણ હતુ તેટલીજ સંપુરણતાથી હીંદી પ્રજાના લાભ સાથ તાલુકો ધરાવનારા તરેહવાર રાજદ[illegible] તેમાં બાહોશી અને ઉંડા જ્ઞાનથી વીવેચન કરવામાં આવયં હતં.]

AT THE SCANDAL POINT, MALABAR HILL.

Seella—Now, don't make an ass of yourself ! Sit straight and look a little bit smart !
Hilloo — I wish I hadn't stirred out with you, Sol ! Why, you are the very picture of idiotcy !
Sol—Can't help it, my, dearth ! I feel tho muth thivering told ! Perhapth I may thet the plathe !

મલબાર હીલ પરની સ્કેનડલ પોઈંટ પર.

સીલ્લા–હવે જોની-તું એમ ગધેરો ના થા ને એમ ચેરાં કાહાર ના ! જરા સીધો સીધો બેસ અને જરા શોભ દેખાર !

હીલ્લુ–મારી કાંહ કમબખતી લાગી જે તારી સાથે હું ફરવા આવી, સોલ ! તું તો જાણે ખરેખરો ઈડીયટ હોય કેની તેમ થઈને બેહોચ ! અરે અદુખરા, જરા હાથ પગ સીધા કરીને બેસ !

સોલ–પણ તે તેમાં હું તે શું તરૂં ! મને તો ઘણી ઘણી થંડી લાઘેત તે ! રથે મનેબી મરતી બર થાય તેની મને તો થાતીમાં ધાગ્રતી પરેત ને તળેધાંમાં બીત લાઘેત !

THE SCALES OF PUBLIC HONOURS. HOW MR. *PUNCH* HOLDS THEM.

(Flattery vs. J.P.ship.)

[There has been a regular run among would-be J. P.s for honour of appearing in the next list of the Justices of the Peace for the town and island of Bombay.]

જાહેર માનનું ત્રાજવું–મી૰ પંચ તેનું તોલ કેમ કરે છે.

(ખુશામત વીરૂધ જે.પી.શીપ.)

[મુંબઈ શેહેર અને ટાપુ માટેનાં સુલેહના અમલદારોની સરકાર તરફથી બાહેર પાડવામાં આવનારી આવતી ટીપમાં પોતાનું નામ ઘુસાડવાને ખાતર કેટલાક જે. પી. થવાની તલબમાં પડેલા સાહેબો તે રેહવાર ફાંફાંઓ મારવા પડયા છે.

MOTHER HIND'S PETS.

Mr Punch.—God bless you, my darling dearies! May you always and for ever be the shining ad guiding lights of Mother Hind's usehold !

[The Indiau National Congress and the Indian Social Conference performed their respective functions this year very successfully.]

હીંદ માતાની માનીતી પુત્રીઓ.

મી૦ પંચ—ઇશ્વર તમારૂં ભલું કરો, મારી વહાલી પુત્રીઓ ! હીંદ માતાના ઘરના કારભારમાં તમો તમારો સુંદર પ્રકાશ સદા ફેંક રહો અને હંમેશાં તેની રાહબરી કરતી રહો !

[હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસ અને હીંદી સંસાર સુધારાની કનફરનસે આ વરસે પોતપોતાનું કામ ભારે ફતેહમંદીથી બજાવ્યું છે.]

FROM THE AFFLICTED TO THE AFFLICTED!

Bombay—Here's something to keep you going. I'm not insensible to your want, though my own cup of misery is full to overflowing. "Fellowship in woe doth assuage woe!"

[Bombay, with all her present troubles, contributes very handsomely to the Famine Relief Fund for the Deccan and other parts of the Presidency.]

દુખી તરફથી દુખીને દીલાસો!

મુંબઈ—તારાં હાડકાં ને ચામડાં સલામત રાખવા માટે આ મારી તરફનું કાંઈક છે! જોકે હું પોતે દુખી છું, મારી કંગાલીયતનું પયાલું છલાછલ ભરાઈ ગયું છે, તોપણ તારી હાજત ઉપર હું આંખવીચામણ કરી શકતી નથી! દુખીના દુખમાં ભાગ લેવાથી તેનું દુખ નરમ પડે છે!

[મુંબઈ જો કે હમણા બહુ મોટાં આફત તળેથી પસાર થાય છે, તોપણ દખણ અને ઈલાકાના બીજા ભાગોમાં ચાલતા દુકાળમાં મદદ કરવાના ફંડમાં તેણે ઘણો અછો ભાગ લીધો છે.]

FLYING FOR DEAR LIFE!

(A picture of the plague-season.)

Our Dr. Makhmar hears of plague-cases in the neighbourhood of his shop, and knowing that prevention is better than cure, sets the example!

જીવ લઇને નાહાકા!

(મરકીની મોસમનું એક ચીત્ર.)

અમારા ડાકટર માખમાર પોતાનાં પીઠાંની પડોસમાં મરકીના કેસો થવાની વાત સાંભળે છે, અને ઉપાય કરતાં અટકાવ સારો છે એ વાતમાં સમાયલું ડાહપણ ધયાનમાં રાખીને તેવણ પોતે દાખલો બેસાડે છે, અને જીવ લેઈને મરકીની જગાની પડોસમાંથી નાહાસે છે!

'TIS BETTER TO GIVE AND RECEIVE—Little Chris: "Daddy, if you were to give me five shillings, just think what a nice Christmas present I could buy you!" [Daddy stumps up.]

'XMAS GREETING.

"Good morning, Father 'Xmas! How's yourself? Hale and hearty, as usual, I presume? Ha, ha, ha! Morning!

[The plague had been mocking at 'Xmas this time.]

ગઈ ક્રીસમસની એક મુબારકબાદી.

"સાહેબજી, ક્રીસમસ બાવા, સાહેબજી! કેમ છેઆ સાહેબ? હમેશના જેવા ખુશખુશાલ ને તનદરોસ્તજ કે, હેં એ? હા, હા, હા! સાહેબજી!"

[આ વેળાની ક્રીસમસની મોજ મજાહની જાણે મરકી ઠેકડી અને ઠઠા મશકરી કરતી હોય તેવોજ સઘળો રંગ અને દેખાવ દીસતો હતો.]

BETWEEN the man that lives by his *wits*, and the one that lives by his *wit* there is a wide difference.

AMATEUR SHAVING.

The barbers having taken to flight, poor Jamshed is reduced to the necessity of calling in his dear Jari to try her delicate hand at lathering. This done, his brother Jehangir plies the razor, and the result is most cutting.

હજામો નાહાસી ગયાથી બીનઅનુભવીઓ હજામ થયા!

મરકીને લીધે મુંબઈના હજામો નાહાસી ગયાથી, ગરીબ બીચારા જમશીદને પોતાની ડીયર જરીના નાજુક હાથે દાહાડીપર સાબુની પીછી લગાડાવવાની ફરજ પડે છે. તે થયા પછી તેનો ભાઈ જેહાંગીર અસ્તોરાપર પોતાનો હાથ અજમાવે છે, અને જમશીદની દાહાડીપર વહાડકાપ ચલાવી તેનાં ગાપચાંપર ગાપચાં ક હાડે છે! બા હજામ કાંઈ અમસ્તુ અને સેહેલાઈથી થવાતું નથી હો!

He—You may go to your mot'er's as soon as you like leave the *dearer* part to me, your ornaments!

She—And if the plague carries you off whatever shall My ornaments are my only stay and comfort, and they shal with me!

અલો—પણ તને ના કોણ કહે છે કે તું તારે પીયેર ન જા શક હમણાને હમણા ચાલતી પકડ, પણ તારો દાગીનો અહીં મારી સા જા! તે કાંઈ તને લઈ જવા ન દેઉં!

અલી—અને તમને ગાંઠીયો થીયો મારૂં શું થાય? તમ તો લયા જાવ, પણ પછી મારો ભવ કેમ જાય? દાગીનો હોય તો મને કાંઈ તમ વીના દીલાસો મળેને? માટે ના, હું જઈશ ને દાગીનો પણ સાથે લેતી જઈશ!

IMMOVABLE!

Try how you may, the obstinate beast won't budge an inch!

[The Bubonic Plague is creating sad havoc among the Bandorites. Up to 12th January 180 cases have occurred, out of which 129 have proved fatal still the East Indian community has taken no measures to have segr camps.]

હઠતાં હઠવાનું નહીં!

ગમે તે કરોની, પણ આ હઠીલું પ્રાણી એક ઈચ પણ વાનું નથી!

[વાંદરામાં મરકીએ નખ્ખોડ વાળવા માંડયું છે. ગઈ તા૦ ૧૨ મી જા સુધીમાં ૧૮૦ જણાને તે લાગુ પડી હતી, જેમાંનાં ૧૨૯ મરણ પામયા છે; તયાંના ફરંગીઓએ પોતાની કોમના ગરીબોને ખોલલાં ખેતરોમાં અ રાખવાના હજી સુધી કસા ઉપાય લીધા નથી.]

(1) Shethjee Potiandass minds the horse!

(૧) શેઠજી પોતયાંદાષને ઘોડાવાળાનું કામ કરવું પડે છે!

(2) Mr. and Mrs. Dhanjishah, like the sensible people that they are, wash their dirty linen at home!

(૨) મીo અને મીસીસ ધનજીશાહ પોતેજ ધોબી અને ધોબણ થઈ જઈ પોતાનાં મેલા કપડાં પોતેજ ઘરમાં ધોય છે!

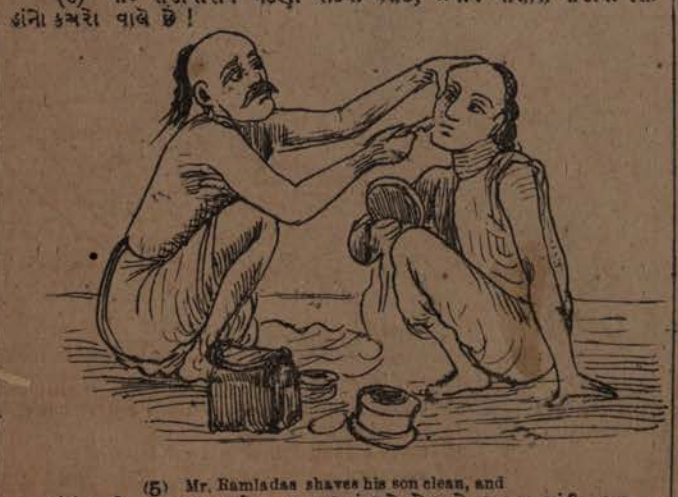
(3) Mr. Shendiarao cooks, while Mrs. S. sweeps the floor!

(૩) મીo શેંડીયારાવ ચટણી વાટવા બેસેછે, જ્યારે મીસીસ શેંડીયા રસોડાંનો કચરો વાળે છે!

(4) Mr. and Mrs. Shamla Bhat grind their own corn!

(૪) શાo શામલા ભટ અને અલી શામલા ભટાણી પોતેજ લોટ ભરડવા બેસે છે

(5) Mr. Ramladas shaves his son clean, and

(૫) મીo રામલાદાસને હજામ થવું પડે છે અને માસ્ટર મુંડી રામલાલ છોલેલા પટેટા જેવી કરે છે!

(6) The Minocher Brothers light their own lamps!

(૬) અને મીનોચેર ભાઈઓ મસાલચી થઈને પોતાના દીવા પોતેજ સળ

THE SOCIAL MISERIES OF THE PLAGUE.

The Ghorawallas, the Dhobies, the Cooks, the Corn-grinders, the Barbers, and the Masalchis have run away to their gaum for dear life on account of the pla

મરકીએ ઘર સંસારમાં વાલેલી મોહકાનો.

મરકીને લીધે મુંબઈના ઘોડાવાળાઓ, ધોબીઓ, બબરચીઓ, અનાજ દળનારીઓ, હજામો અને મસાલચીઓ જીવ લઈને નાહાસી ગયાથી શું મોહકાન વળે

THE BOY'S PRANK!

Mr. Punch—It's sure to burst, my boy! It won't stand any more puffing!

[" Lord Elgin after blandly assuring the Home authorities that there was no need whatever for help in the shape of public subscriptions, as the Government of India was quite able to cope with the trifling distress that existed, has now changed his views, and has accepted the invitation of the citizens of Calcutta to attend a public meeting for the purpose of starting a famine relief fund.]

મોટા બુચાની અટકચાલી.

મી૦ પંચ—એ તો ફાટી જવા વગર રેહેવાનીજ નહી હો, મારા બુચા! એને તારાથી વધારે ફુકોને ફુલવી શકાવાનીજ નથી!

[દુકાળનું જે નાનું સરખું આફત ચાલે છે તેને પુરી પડવાને હીંદી સરકાર સામરથવાન છે, એવું જણાવીને લારડ એલગીને ઈંગલંડના સતાવાળાઓને પેહેલાં ખાતરી આપી હતી કે જાહેર ઉઘરાણાની કશી જરૂર નથી તે પછી તેણે પોતાના વીચાર બદલયા છે, અને એક દુકાળ ફંડ ઉભું કરવા માટે કલકત્તા ખાતે બોલાવવામાં આવેલી જાહેર સભામાં હાજર થવાનું આમંત્રણ કબુલ રાખયું છે.]

A TIMELY THRUST!

Mr. Punch—Be up and doing! Is this an hour for sleeping, when people are dying by hundreds every day? Up, I say, and show that you can act as well as talk!

વખતસરનો એક કલમનો ગોદો.

મી૦ પંચ—અઈ કાકાઓ, જાગરૂત થાઓ ને કામે વળગી જાઓ! જ્યારે મરકીથી દર ... મરણ પામે છે તયારે તે કાંઈ તમોએ ઉંઘાઈ રેહેવાનો વખત છે કે? ઉઠો, હું કેહુંચ કે ઉઠો, ને બતાવી આપો કે જેમ તમે વાત કરવાને ... પણ શકતીવાન છો!

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday, 11th, and Thursday, 14th January:—

"This is the way our physicipas mend or end us,
Secundum artem";

says the poet. I add: or desert us, secundum *heartum*! After their hearts! And nice, feeling hearts they must have, to fly from the very danger it is their bounden duty to try to mitigate or avert, to desert Bombay in her hour of need, and to leave, helpless and uncared for, the very persons on whose bounty they have fattened so long! I am not speaking of the entire body of native physicians. Some there are who are daily, hourly daring danger in danger's mouth, scattering all petty considerations of self to the winds, and sacrificing time, health, life itself, to the call of duty! All honour to these bold men, and true, but shame, double dyed, to the cowards that have fled, displaying a pusillanimity and heartlessness unworthy the name of men. Native hakims are said to be less prone to fear. It is the fashion to run down these hakims as quacks and charlatans, but at the present moment, far better one of these same quacks and charlatans, who, if he does not cure, at any rate stands by you till he finishes you, than your chicken-hearted parlour physician, crammed to overflowing with western science and prone to pose in easy times as a public-spirited citizen, who flies at the first scent of danger and, seeking personal safety in some salubrious spot away from plaguy Bombay, leaves you to struggle and live, if you may, or die like a dog! If the plague has left any public spirit in the people, they ought to make it impos-

OUR PARLOUR PHYSICIANS DESERTING BOMBAY.

sible for the runaways to return to Bombay, or at any rate to practise again and thrive as they have done! Our fair city will thus berid of a second plague, after the first one, which is drinking our life-blood, has disappeared from our midst!

LAYING IT ON THICK!

A plague-petition came up for discussion, occupying the greater part of the two meetings, and we discussed it with the deference due to its influential and numerous signatories. Headed too by Dr. Blaney, the "father of the Corporation," who, after having, with perhaps mistaken kindness, spared the rod so long as he moved and sat among us, has, since his retirement, been laying it on thick, deluging the daily papers with fierce diatribes against us and our ways. Oh! Father Thomas! It is cruel, after fondling and patting us for ever so many years, to suddenly discard and disown us, threatening to make us over to the tender mercies of the Government, and so annihilate us! If we were resentful, we would have treated you with the same scant courtesy that we extended some time ago to a certain medical society, and shown you and your followers the door. But we

"Forgive our foes, nor that alone,
Their evil deeds with good repay,
Fill those with joy that leave us none,
And kiss the hand upraised to slay!
So does the fragrant sandal bough,
In i meek forg veness to its doom,
And o'er the axe at every blow,
Sheds in abundance rich perfume!"

As rich as Dr. Bhalchandra, who introduced the petition, shed on it, and incidentally on us. His past experience had enabled him to discover in us *"strong common sense," "wisdom,"* and *"calm judgment,"* of the possession of which many of us doubtless became aware for the first time to-day, and he exhorted us, like the kind, good man that he is, to view the peti-

A PLAGUE PETITION, HEADED BY DR. BLANEY.

tion in the light of these inestimable virtues. We have been reviled outdoors, he said, most undeservedly, of course, as an inactive, unfeeling, do-nothing body of men; now is the time to show that we are wanting neither in "sympathy" nor in "action," and that we have not failed in our "sanitary duties" to the city! (Sympathy! Action! Sanitary duties! What hollow-sounding, unmeaning words in some mouths, and yet how pompously paraded on occasions by the very men who seem to know their value least!) We need not endorse the whole of the petition, Dr. B. went on to say, for if we condemned the gutters *in toto* as we are asked to do, we should be condemning ourselves, and whatever else we may do, we should guard against suicide!

But why not amend your proposition, asked Mr. Dixit, and he forthwith amended it most elaborately, with the able assistance of Dr. Sanitation, who handled us pretty much after Dr. Blaney's fashion, saying that we had been weighed and found wanting, and that, as asked for in the petition, we should look for assistance and guidance from without.

LOOK AT MINE!

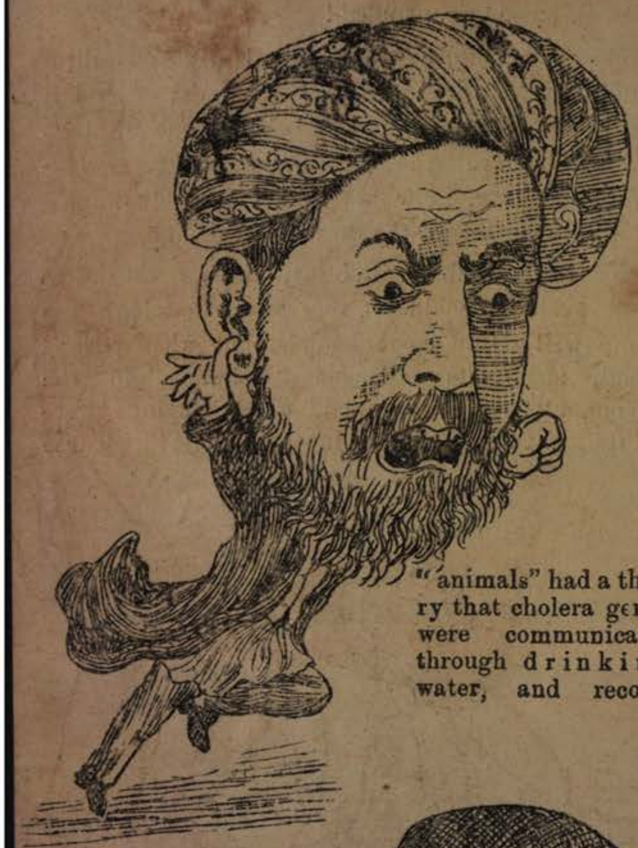
This is not much of an amendment. Look at mine, said Mr. Pendulum, and he proceeded to move a ponderous one divided into any number of subsections, marked from A to—Well, I thought, he would, at the rate he was goingon, very soon come to the end of the alphabet. But he had the sense to stop at K, and said he would come again another day! So Dr. B. passed unamended!

My readers are, by this time, doubtless familiar with Mr. Hankin's name—a bacteriologist of renown according to Mr. Dharamsi, who proposed that we should have the learned gentleman wholly for our own. For we cannot have too much learning on our side at the present moment!

Nonsense, said Dr. Bahdurji with a roughness that he evidently could not repress, bacteriology was all very well within proper bounds, but when pushed beyond, made its exponent "ludicrous" in the extreme, a "dangerous animal," whose sayings were "fraught with monstrous inconsistencies!" These

DR. B. PASSED UNAMENDED.

"animals" had a theory that cholera germs were communicated through drinking water, and recom-

YOU OUGHT TO BE GAGGED!

mended, not that it should be eschewed, as dear Mr. Drinoter has done, but that it should be taken boiled. This was done, with the result that the *boiled* drinkers were boiled out of existence altogether!

You are a "clinical animal," retorted Mr. Dharamsi with undisguised fierceness, and are simply bubbling over with conceit. You ought to be gagged.

Well, I'll gag some one else, if I can't him, thought Mr. President, and stopped Dr. Sanitation, when he rose to air his views. "By thy long-drawn face and threatening eye, now wherefore stopp'st thou me?," asked the doctor, and "now wherefore stopp'st thou him?" echoed Mr. Dew, Irish fashion. This double question cowed the President, and Dr. Sanitation moaned that he had been called a *faddist* when he had made a similar proposition before, but that he was glad to see signs of returning reason!

We, however, saw no reason for appointing Mr. Hankin as suggested, and non-suited Mr. Dharamsi, proceeding straight to the consideration of the Budget Estimates, of which more another time.

NONSENSE!

HIT OR MISS!—Amateur shot (from town, who has missed every bird): "I'm a bit of shot, don'tcherknow, but these birds are rather *too fly* for me."—Gamekeeper (grinning): "Well, sir, seeing as how yer say yer a bit of a shot, yer might have a chance of hittin' 'em if you aimed, to miss 'em!"

HOW THE QUARREL BEGAN.—Pattie: "Jack Hargreaves gave me these flowers. I hope you're not jealous, dear?"—Hattie: "Oh, no. I told him I didn't want them, love."

REMUNERATIVE.—Friends: "I hope you've spent a pleasant Christmas, doctor?"—Doctor (cheerfully): "I have, indeed. People seem to have gorged themselves more than ever this year!"

THE great Hiram has now invented a new automatic gun which will fire four nine-pound projectiles in three minutes. Wholesale slaughter will certainly be the Maxim in the next big war. But I don't suppose we have reached the Maxim-um even yet.

A NEW CALCULATION.—"So Tubkings has lost his case on the second appeal."—"But he has had some satisfaction."—"How's that?"—"Well you see, he won it in the first instance, and again on the first appeal, so he's sort of one to the good on the lot."

ALIKE.—Mrs. Nocook: "The bills this Christmas are the heaviest I have ever known."—Mr. Nocook (suffering from indigestion): "Yes, the only thing to compare with them is that pudding you made!"

I AM CALLED A *FADDIST*!

PLAGUE *VERSUS* THE SPIRITS.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 18th, and Thursday, 21st January:—

"Wine cures the gout, the colic, and the phthisic,
And is confessed to be the very best of physic."

Yes, wine, brandy, rum or whisky! A sure safeguard against the plague, says the toper and drinks himself to delirium or death! All spirits, answers the teetotaller, are a plague in themselves, and will only hasten what they are expected to avert —an "enemy that men put into their mouths to steal away their brains," put into their insides, rather, to steal away their soul!

Different minds have different opinions, and the man, who looks for guidance or comfort, finds himself struggling in a sea of doubt and trouble! Opposing counsels at every turn! Do this, says one! Don't, says another! And the safest way appears to be to stop the ears, and act as your good sense dictates, if you have any left.

"Fly from plaguy Bombay, if you do not desire to cut off prematurely the thread of existence. There's death in the very air you breathe, depend upon it, or the doctors, ordinarily so fond of fees, wouldn't lose such a chance of earning them, and run away! Discretion is the better part of valour. Fly, if you would save yourself!" "Fly not in the face of providence. Remember, you cannot die a moment sooner than you are destined to, and if you must die, there isn't a spot on the wide earth where you can keep off the destroying angel. Stay where you are, and dare the worst. How many of the noble band of doctors, who manfully listened to the call of duty, have succumbed? *Cowards die a hundred deaths, the valiant die but once.*

He who funks and runs away,
Lives to funk another day;
But he who at his post is slain,
Never more will funk again!"

"Keep your person clean, and not the deadliest poison can ever harm you!" "Some of the cleanest have been ordered away, to abide for ever with the angels in heaven; cleanliness is all very well, but is not everything. Disinfect and fumigate your houses with this, that, or the other mixture (each the most powerful germicide known), and lime-wash them!" "Where there is rottenness within, simple limewashing is only whitening the sepulchre; burn and destroy, cut off the water-pipes, and stop watering the roads, for dampness is a very hot-bed (cold bed, I should say) of the deadly bacilli!" "Water the roads so as to lay the dust, for it is on the clouds of it that you raise, that the germs ride to their dance of death!" "Stop your nose with camphor and fortify the system with quinine!" With my patent pills! says one. With my serum! says Dr. Haffkine. *Eureka*!!

SERAPH SHIVERING!

NICELY BALANCED!

Bravo! Haffkine! A preventive, at last, though I should have preferred a curative at the present moment. People in the jaws of death would take kindly to anything that holds out the faintest ray of hope, but who, that is healthy, would not rather dare the ills he has than "fly to others he knows not of"? Who, indeed?

I, says Seraph, the angel in the house, and in a moment, begins to shiver and to shake. But only for a moment. For here he is among us fresher than ever, armed against the plague with triple steel!

We discussed the Budget to-day, the nicely-balanced Budget to which Mr. Snow has happily accustomed us, so different from the Budgets of Mr. Drinoter's days, over which we fought hard and long! But beware, says Mr. Roughton, how you

BEWARE!

pass the present Budget, prepared when the plague was unknown and unanticipated, and necessarily without taking into account the exceptional circumstances that have since arisen! Two thousand shops and two hundred houses closed in one district alone, and closure and exodus going on daily in all parts of the city! Indicating a heavy fall in our income!

A momentary fall only, says Mr. Seraph, inoculated with a courage for any emergency! The shops and houses are closed for a time, and if the owners and landlords do not return to pay their rates, there are the rats in charge, and we will make *them* pay through the nose! How *rational*! How *serumphic*!!

In vain did Mr. Roughton protest again and again! We had somehow caught the contagion of Mr. Seraph's sanguine views, and preferred to look at the position from an optimistic standpoint! Supported too, as we were, by our greatest economist, Mr. Dew, who spoke with authority, and with the brevity which is said to be the soul of wit, though of course there was no wit in what he said. While he was speaking, Dr. Gas, apprehensive of a long yarn, pulled him by the tail of his coat. Doubtless as a hint to him to cur-tail his remarks, that is, cut his tail short! And it was a short tale and a flattering one to boot, that Hope told us through her chosen mouth-piece! We cottoned to it the more readily, that Mr. Cotton was also on our side, and thus encouraged, we passed items after items, as they came up before us, unchal-

COTTON ALSO ON OUR SIDE.

PULLED HIM BY THE TAIL!

lenged and unmodified. We became generous too, not an uncommon fault, if fault it be, with us, though perhaps somewhat ill-timed, and as a means of enabling him to fight our common foe, and as an incentive to him to use his undoubted talents towards still further improving our financial position than he has so far done, we unhesitatingly inoculated our Chief Accountant—not with Dr. Haffkine's—but with that most efficacious of all known serums, *money*! Money, which makes the mare go, and the merry go-round!

We treated to the same kind process the energetic Secretary of the Joint Schools Committee, an "*extraordinary* officer," according to Mr. Cotton, who has so many schools and scholars to attend to, that, like the old woman who lived in a shoe and was overburdened with children, he would not know what to do, but for our kind appreciation! And Mr. Pendulum's! It has been made a reproach to the Committee that their masters are worse paid than barbers! Following the law of compensation, they are going to make up for their niggardliness to the teachers by liberality to their Secretary! Both barbers (I mean, teachers) and Secretary are in excellent hands, in the hands of a committee who, if Mr. Pendulum's boast be true, are the only proper judges of how to distribute their loaves and fishes according to desert!—(*Hindi Punch*, 31-1-97.)

MR. PENDULUM'S APPRECIATION.

COMING EVENTS, &C.

Mr. Shendiarao—Hullo! What have we here: The plague will be shortly over! The daily mortality will go down! And the Health Officer says it too! Joy of joys! Let's off to Bombay at once!

Mrs. S.—Let's rather stay where we are! Whenever your precious H. O. has ventured to prophesy the very reverse has always happened. God forbid that it should be so this time, but let's do nothing rash!

Mr. S.—And yet I feel inclined to believe. I'm buoyant to a degree. I do wish the H.O.'s predictions were fulfilled. And it will be! My resources are at their lowest ebb, and so back to Bombay without a moment's delay!

ખરચી ખુટે તયારે પોતાની મેલે મુંબઇને યાદ કરવી પડે!

મી० શેંડીયારાવ-હલ્લો! હી કાય! મરકી બોંબે તુન "શો રટલી," નીગુન જાનાર! આની દરરોજ્ચી "મોરટેલીટી" તરી કમી હોનાર! ઓ હો હો! હી ખબર ખુદ હેલ્થ આફીસર દેતો! વાહ, કાય ખુશાલી! કાય જોયફુલ નીયુઝ! ચલા બબા, અથાં આપણ મુંબઈ એકદમ જાઉં!

મીસીસ શેંડીયા-કાય મુંબઈ જાઉં! જીકરે આહુ તી કરેજ રહા! જવાં તુમચા હેલ્થ આફીસરની કાય તરી "પ્રોફેસી" કેલી આહે તવાં તશાંતુન કાહે તરી ઉલટાજ બનાવ બનલા આહે! પરમેશ્વર તયાંચી "પ્રોફેસી" ખરી કરો, પણ આપણ તયાવર ભરૂસા ઠેવુન કાય "રેશ" કામ નકો કરૂ હો!

મી० શેંડીયા-પણ મી તો તયાલા "બીલીવ" કરતો! તયાચી "પ્રીડીકશન" "ફુલફીલ" હોઈલ અસા મલા વાટતે! "એંડ ઈટ વીલ બી!" આપલા પોકેટચા તરી "બોટમ" દીસાયલા લાગલા હાય, મહનુન આપણ કાહે તરી "ડીલે" ન કરતાં "એટ વન્સ" બોંબે ગેલા તર ફાર ઉતમ

HAND IN HAND;
OR, SISTERS *IN* CHARITY.

[The Mansion House Indian Famine Relief Fund has reached more than £ 100,000. The Famine Relief Fund started in Calcutta has reached Rs. 3,16,961 and that in Bombay about a lac.]

હાથમાં હાથ;
અથવા, સખાવતનાં કામમાં સખી બેહેનો.

[ઈંગલંડના મેનશન હાઉસમાં હીંદી દુકાળનું જે ફંડ ઉભું કરવામાં આવયું છે તેમાં એક લાખ કરતાં વધુ પાઊંડ ભરાયા છે. કલકતામાં તે જે ફંડ ઉભું કરવામાં આવયું છે તેમાં રૂ ૩,૧૬,૯૬૧ અને મુંબઇમાં આસરે એક લાખ રૂપયા ભરાઇ ચુકયા છે.]

EFFECTS OF CHRISTMAS.—First child: "Well, have you had a Merry Christmas?"—Second child: "No, I've had a tummy-ache—all the time!"

FATHER THOMAS IN A NEW CARB.

Civic Father—Bo—ho—ho—ho—ho! Is it you, Father Thomas? Why, I shouldn't have believed it!

[Dr. Thomas Blaney has designated the Bombay Municipality as a fair-weather-one, unable to cope with the calamity that threatens the ctiy with ruin.]

બાવા ટૉમસ નવા લેબાસમાં.

શેહેરી બાવા–બો–હો–હો–હોઓ! એ તમે છેઓ કે, બાવા ટૉમસ! અરે, હું તો કદી માનતેજ નહી કે એવો વેશ તમે લીધો છે!

[ડાકટર ટામસ બલેની જણાવે છે કે મુંબઈની મયુનીસીપાલીટી ફક્ત સારા વખતેજ કામ કરવાને લાયકની છે, અને મરકીની જે આફત શેહેરનો નાશ કરવા પડી છે, તેવી આફતને પોંહોંચી વળવાને તે અશકત છે.]

FEEDING UP UNDER DIFFICULTIES.

Poor Mr. Chanjeebhoy! His cook has bolted to Goa without warning, not another fellow to be had for love or money, and the missus, who only knows the merest rudiments of the culinary art, makes a sorry mess! Poor Chan makes the most of it, assisting his digestion with many a swear-word, for according to the doctors, it is death to stir out with an empty stomach! Oh! the misery of it!

મરકીની મોહકાનથી ઉભી થયલી ખાધાપીધાની મુશકેલી!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૨૭ મું]

NICE!!!

Papa—If I were to die of the plague, you'd have no papa.

Sonny—Why not? I'll asth mamma to thet me another, and mamma won't refuthe me anythin'!

કેવું ઠીક !!!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૨૭ મું]

A PLAGUE-NIGHTMARE.

Our Shamla Bhat Potiandass, who has fled for dear life to Surat to give the plague and the rats who disseminate it the slip, has a dreadful nightmare, after a sumptuous repast of Suratee *badfi* and *Pendas*! "Oh! Bapa—a—a—a—re—e—e—e!—oh!—Kha—dho—o—o—o—re—e—e!"

મરકીનો એક સ્વપનો.

અમારા શામલા ભટ પોતયાંદાસ મરકીને અને મરકી ફેલાવનારા ઊંદરોને હંફાવીને જીવ લેતા કે સુરત નાહાસી ગયા છે, જ્યાં સુરતી બડફી પેંડાપર એક દીવસે સારીપઠે તેઓએ હાથ મારયો અને ઘાઘડ જેવું ઘરવાર બાયડી સરખું પેટ તર કરીને તેઓ સુતા! અને સુતા પછી તેઓરપે એવો ભયંકાર સ્વપનો જોયો કે જાણે મરકીના બધા ઉંદરો તેમને ભેટવા આવયા છે! "ઓ બા–પા–આ–આ–આ–આ–રે–એ–એ–એ–એ! ઓ ખા–ધો–ઓ–ઓ–ઓ–રે–એ–એ–એ–એ!"

THE RUNAWAYS.

Jiloo—What shall we do now? We've such a dull time of it! All very well so long as the novelty of the situation lasts. But it's soon over, and it makes me sick to have to see the same sights from day's end to day's end, and to visit the same nobodies!

Mehroo—Yes, far better face the plague than the tag-rag and bobtail of this dusty, miserable, melancholy, monotonous village hole! With plague or without, nothing like Bombay after all!

મુંબઇથી મરકીને લીધે નાહાસી ગયલાં ગરીબ બીચારાંઓનાં થઇ પડેલી હાલત!

જીલુ-મહેરૂ, હવે કરયે તે સું! એમ તો કેટલા દાહાડાવેર અહીં પરી રહીયે! નહી કંઈ સો હતાતું કે નહી કંઈ ગમતું! એ તો નવા નીસા લીથા નવ દાહારા. જાંહસુધી નવું સવું ઉતું તાંહસુધી બધું ઠીકે ઠીક લાગું. પણ હવે તો મુવું એકનું એક જોવાનું કરડવા આવેચ ને એકનાં એક સામજી ભામજીઓ ને સકરગંદેરીયાઓને મળવાથી તો કંટાળો આયો!

મેહરૂ-હારે. મુવા એવા સકરગંદેરીયાઓ સાથ ભેલઇએ તે તે લોકના કોટક જોઇયે તે કરતાં તો હજી મરકીનાં ડાચાંમાં જઇને રેહીયે તે પરવરે! આવા ધુલના ડુંગરાઓથી ભરપુર કંગાળ ગામરાંનાં ખુનામાં પરી રેહીયે તે કરતાં તો મરકી હોય કે નહી હોય છતાં આપરાં મુંબઈને એક કરોડ ભલાઈ!

STEADY.

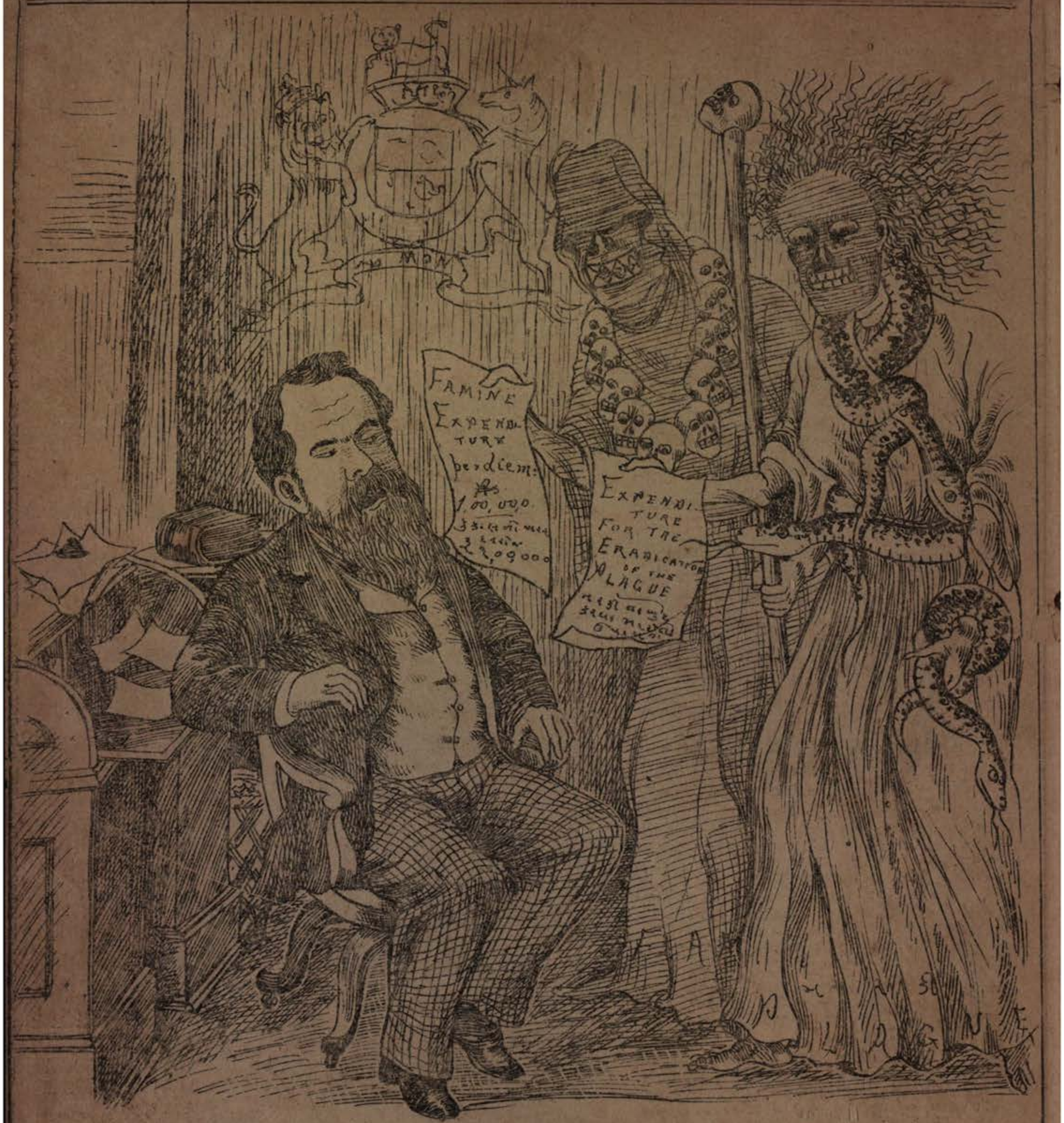
Mr. Punch—(To Bombay, Charity) Steady, my dear steady! Don't be afraid! Move on steadily and fearlessly! I shall always be on your side to give you a helping hand!

[The resources of Bombay the Charitable are being taxed to the utmost.]

આસ્તવાર સરખી સીધી બેસ!

મી૦ પંચ-(મુંબઇની સખાવતને) સંભાલીને સીધી આસ્તવાર, બેસ, મારી ડીયર! સંભાલીને આસ્તવાર બેસ! જરાકબી બીહીતી ના! તું વગર ધાસ્તીએ સ્થીર પણે આગળ વધ! તુંને મદદનો હાથ આપવાને હું હંમેશાં તારી બાજુમાંજ રહીશ!

[હમણા હમણા સખી મુંબઈનાં સખાવતનાં સાધનો ઉપર જબરો મારો પડવાં લાગયો છે.]

TWO UGLY CUSTOMERS.

Chorus of the Customers—Pay up, sir, immediately and without fail, or we'll blow you up in no time!
Lord Elg-n—D-l take ye! A plague on both of ye!

[The Famine and Plague expenditure will tax the resources of the Government of India to the utmost for many months to come.]

બે કદરૂપા કંગાળ ઘરાકો.

ઘરાકોનો "કોરસ"—લાવો સાહેબ, જલદીથી દોહોડીયાં તોલી દેઓ, કંઈબી ખરખાંચ ને આંચકી ઉંચકી વગર પઇસા આપી દેઓ, નહી તો અમે બંને જણા સાથે મળીને તમારો ઘાત કહાડી નાખીશું ને ઘરો લાવરો કરી મુકીશું!

લાર્ડ એલગીન—તમને સેતાન ઘેરે રે, કંગાળો! તમારૂં નામ નેહેસ્ત નાબુદ થાય! તમે કાંહ તમારાં નેહેસ્ત પગલાં અહીં લઇ આવયા!

[દુકાળ અને મરકીના ભયંકર ખરચો હીંદી સરકારની ટીઝેરીપર મહીનાઓ સુધી જબરો મારો ચાલુ રાખશે.].

"IN THE MIDST OF LIFE I AM IN DEATH."

Bombey the Beautiful.—Ah me! They call me Bombay the Beautiful, but my surroundings belie that name.

"જીવતી છતા હું મોહોતનાં ડરામણા ડાચામાંજ છું!"

સુંદરી મુંબઇ—અરે અરે અફસોસ! બધાઓ મને સુંદર મુંબઇ સુંદરીને નામે ઓળખાવે છે, પણ મારી આસપાસના આ દુરગંધ, ગલીચી અને ગંદકીના મારાં એ નામને તદનજ ખોટુ પાડે છે!

THE FROGGIE AND THE OX:—"WONT I GROW AS BIG AS YOU?"

[The *Bombay Samachar* deprecates the attitude taken by Mr. M. M. Bhownagree against the amendment proposed by Sir William Wedderburn demanding an enquiry to ascertain the causes of the helplessness of the Indian masses to resist even the first attacks of famine and pestilence, and says that Mr. Dadabhai Naorojee would have, on behalf of the masses, played entirely a different and a very useful part.]

દેડકો અને બલદ.

દેડકો—શું હું તારા જેવો જબરો મોટો નહી થઈશ? જોઉ તો ખરો!

["જોવાથી દલગીરી ઉપજે છે કે (ગરીબ હીંદી પ્રજાની નાચારીના સંબંધમાં તપાસ કરાવી તેના ઉપાય લેવા માટેની સર વીલીયમ વેડરબરને પારલામેંટમાં રજુ કરેલી) દરખાસ્ત ઉપર તકરાર ચલાવનારા કનસરવેટીવ પક્ષના અધીકારીઓ, તથા તેઓ મશેહુરી મી॰ એમ. એમ. ભાવનગરી પણ, તેમાં સમાયલા મુદ્દાઓને હાથ નહી લગાડતાં બલતીજ બાબતો ઉપર ઉતરી ગયા હતા. હીંદી સરકારની કસુરોને લીધે દુકાળના વખતમાં ભયંકર સ્થીતી ઉભી થાય છે તે વાત ઉપર તેઓએ ચુપકીજ પકડી હતી, અને દુકાળ પડયા પછી તેને ટાળવા માટે હીંદી સરકારે કેટલી મેહેનત લેવા માંડી છે તે ઉપર માત્ર ધયાન ખેંચી તેઓએ તેની સ્તુતી કરી હતી. . . . . . મી॰ દાદાભાઈ નવરોજીએ

THE MUSIC OF THE SEASON.

Mr. Parsee Punch—Well my dear, what shall we d in these plaguy, spirit-depressing, troublous days?

Mrs. P. P. Banoo—Play my love, play music, divine heaven-descended, soul-lifting music to chase away sorrow and care and fear!

Mr. P. P.—To it, then enchantress, with a will, and gladden all hearts!

મરકીની મોસમનું ગાયન

મી૦ પારસી પંચ—બોલની, મારી ડીયર, આએ મરકીના જીવને ઉદાસ કરનારા ને આખો વખત મનને ઉચાત પાડનારા કંગાળ દાહડાઓમાં આપણે શું કરયે ?

મીસીસ પારસી પંચ બાનુ—ચાલો કંઈ ગાઈએ વગાડીયે, લવ; ખોદાઈ, આકાશી, જીવને રાહત કરનારૂં ગાયન વગાડી જીવને ખુશ કરયે, કે જેથી બધી દલગીરી ને ગમગીની, ફીકર ને ચીંતા નાહાસી જાય!

મી૦ પારસી પંચ—ચલાવ તયારે, મારા લવ, ચલાવ ત... અસર, ને બધાંનાં જીગ... ...ાલ કરી નાખ, જોઉં!

AN EFFECTIVE RUSE—"What gave Mrs. Crossgrain the lovely expression she has in her last photograph?" "THE photographer told her that she had more negative beauty than any woman he ever saw."

"SENDING THE BOTTLE ROUND!"

Alcohol, they say, is a sovereign remedy against the plague, one of the numerous remedies now being freely offered to the anxious public!. (1) Here's M Shendiarao hugging the bottle, and pressing his betterhalf to share it with him! (2) Mr. Pedro keeps it handy, for a wee drop at odd moments! (3) The katcbrapatee too, relaxes work to enjoy himself! (4) Teetotaller Temuljee puts his principles in his pocket and the glass to his lips!

"ચલાવો, બાટલી આગળ ચલાવો !"

".વધુ માટે જુવો પાનું ૧૨૮ મું.]

THE COUNCIL OF WAR.

DASSERA, 15TH OCTOBER, 1896.

લડાઈની મસલહત.-દસેરા, તા૦ ૧૫ મી અકટોબર, ૧૮૯૬.

જે દુશમનો સામે સરહદ ઓળંગીને લડાઈ કરવા જવાનુ છે, તે દુશમનો મુલકને લગતા નકશાનો બહુ ગંભીર અભયાસ કરવામાં પંચ માહરાજ ગયા છે.

AT MATHERAN.

Dorabshah—And when do you intend returning to Bombay, Ratai?

Ratai—Can't say! So far as ma and I are concerned, we would stay where we are ever so long, but pa's purse is n't long enough and he wants us to go back to Bombay, plague or no plague! Poor man! He has let all his Govt-paper go to pay our expenses, and he won't save his mill shares either, if he can get a fellow to buy them! It has soured his temper a bit and he growls, but after all, what's a little money? And there's nothing like enjoying oneself in these plaguy times!

મુંબઈની મરકીથી ગભરાઈ ને માથેરાનમાં ભરાયલાંઓ વચ્ચે ગભરાટ.

દોરાબશાહ-પણ હું એમ પુછું, રતઈ, કે તમે લોક કાહારે પાછાં મુંબઈ જવાનો વીચાર રાખોચ ?

રતાઇ-તે તો કંઈ કેહેવાય નહી! હું ને માયજી તો બધા દાહારા અહીંજ રેહેવા માંગચેચ, પણ બાવા તો ગજાવું જોઈને બધી વાત કરેચ, ને મરકી હોય કે નહી હોય તોબી બસ મુંબઈજ જવા માંગેચ! ગરીબ બીચારા બાવાજીએ બધી લોનો વેચી નાખી ને હમણાં સુધી તો ખરચ નીભાવયોચ, ને મીલોના શેરબી વેચવા એવણ તો તઈયાર છે, પણ કોઈ લેનાર જ નહી મલે તે! એવણબી બીચારા શું કરે! તેથી એવણનો સવભાવબી એવો ખરાબ થઈ ગીયોચ કે જરા જરામાં છેરઈ પરીને માયજી સાથે ચોથચાં કારયા કરેચ! પણ બરયા પઈસા ને તે કાંહ સુધી રરયા કરવાનું તે હોસે! આવા મરકીના વખતમાં તો જીવને રમાડવાની ને મોજ સોખ કરાવાની જ વધારે જરૂર છે!

MAKE HAY WHILE THE SUN SHINES.

Dahibai—So all your workmen have run away, and there's no work to do, and no money to earn. Why not turn barber? Open a shop, or arm yourself with a *tobra* and go round the city. The barbers, like some of our doctors, have shown the white feather, and you'll find plenty to do!

Dhayabhoy—Ba—pa—re—e—e—e! I turn barber!!

Dahibai—Why not? It's honest enough work, I'm sure. And you'll turn a decent pie, whereas, in your own line, it will be months before you'll be able to do anything. And in the meantime, we'll have to face starvation and ruin! Again, I say, go and shave! Any port in a storm!

કામ ધંધો ન મળે માટે હજામત કરો.

ડાહીબાઈ—તયારે શું તમાર બધાં કામદારો ભાગી ગયા, ને હવે કાંઈ કામ ને કમાણી ન મળે કે? તો તયારે હજામ થાઓને? એકાદ હજામની દુકાન ઉઘાડો, અથવા નહી તો બગલ મહી તોબરો મારીને શેહેર લહી ફરો. ઓલા ડાકટરો માફક હજામો પણ મુંબઈમાંથી ભાગી ગયા છે, એટલે તમને ધંધો તો બહુએ મળશે!

ડાહયાભાઈ— ઓ બા-પા-રેએ-એ-એ-એ! શું બોલી, અલી? હું શું હજામ થાઉં!!

ડાહીબાઈ—તો તે મહી શું ખાટું છે? હજામ થશો તો દરરોજ ખોભે ખોભે દોઢીયાં ઘરે લાવશો, પણ તમારા કામ મહી તો મહીના ને મહીના સુધી એક દોઢીયાનું પણ મોહડું જોવા ન પામશો!

SPILT MILK.

(*With apologies to E. Patry.*)

ઘોળાઈ ગયલુ દુધ.

તેપર મુંબઇ સુંદરી તે કયાંસુધી રડયા કરશે ?

BRITANNIA TO THE RESCUE!

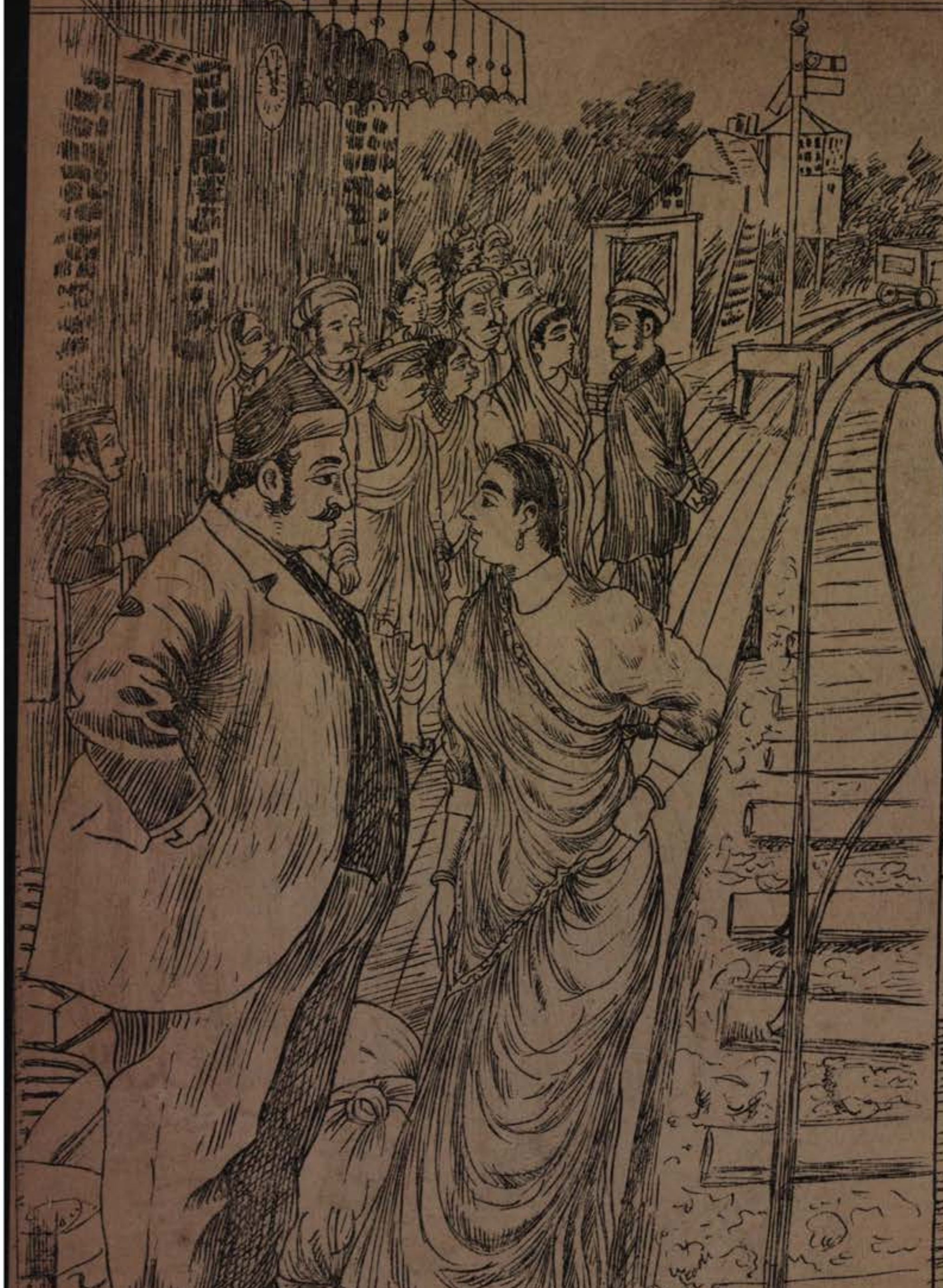
OR, THE FOODLESS, STARVING MAID AND THE AMAZON.

[The Indian Famine Relief Meeting was held at the Mansion House, London, on January 16th, under the presidency of the Lord Mayor, when resolutions to open a Famine Relief Fund and to invite the County and Municipal authorities and the clergy to promote it were passed.]

બચાવમાં નીકલેલી બહાદુર બ્રીટાનીયા!

અથવા, ખોરાક વગર ભુખે મરતી છોડી અને બહાદુર લડવઇયણ.

[ગઈ તા૦૧૬ મી જાનેવારીને દીને લન્ડનના લારડ મેયરના પ્રમુખપણા હેઠળ મેનશન હાઉસમાં એક સભા મળી હતી, જે વેળા હીંદુસ્તાનનાં દુકાળથી દબાઈ જતાં ગરીબોને મદદ કરવાને એક ફંડ ઉભું કરવામાં આવયું હતું, અને કાઉન્ [illegible] સતાળાઓ તેમજ પાદરીઓને પોતાના વગલાગથી તેમાં નાણાં ભરાવવાને આમંત્રણ કરવાના ઠરાવ કરવામાં અવયા હતા.]

CAN SELFISHNESS GO FURTHER?

Mankore—What has been done about the segregation hospital for our castemen, the Kapole Banias, do you know?

Dubberdass—Oh! nothing yet! And nothing will ever be done, I assure you, let me stay in Bombay ever so long. We're a deliberative, not an active, body, and we're bound to keep thinking and devising means till doomsday, without coming to any tangible result. To the hills then, my love, away from the ills which daily threaten our dear lives, and may the plague have mercy on those who remain behind!

એકલપેટાઇની કાંઇ હદ છે?

માનકોર-પણ આપણા કપોળો માટેની મરકીની ઈસ્પીટાલનું પછે શું થયું, તેની કાંઈ તમને ખબર છે કે, પ્રેમલાના બાપા?

દબરદાસ-અરે હજી કંઈએ નથી કીયું, અને કાંઈ થવાનું એ નથી! હજી તો ઠરાવો થાય છે, વાતો ચાલે છે, તડાકા ચાલે છે, બીજું કાંઈ નહીં! ને તે કલયુગ પુરો થશે તયાં સુધી ચાલયાજ કરશે! માટે આહીં મુંબઈમાં ઉભા રેહેવામાં હવે કાંઈ માલ નહી! આપણે તયારે મુંગા મુંગા હીલપર ચાલયા જઈયે, નહી તો આપણો કાગરો જીવ બીવ ગયો તો ઓજજા! પરમેશ્વર સઉનું સારૂં કરે, અને મરકી આપણા જાતભાઈઓપર કૃપા દરષ્ટી રાખે! બીજું તે આપણે શું કહીયે ને કરયે, કેહેને અલી ડીયર?

CALCUTTA'S PET,

GOING THE ROUND OF THE WHOLE OF BENGAL.

[At a public meeting, held at Calcutta on Thursday, the 14th January, under the presidency of the Viceroy, a famine relief fund was started.]

કલકતાનું વહાલું કચક,

આખા બંગાળમાં ફરવા નીકળેલું.

[ગઈ તા० ૧૪ મી જાનેવારીએ નામદાર વાઈસરાયના પ્રમુખપણા નીચે કલકતામાં એક જાહેર સભા મળી હતી, જે વેળા ગરીબ દુકાળયાંઓને મદદ આપવા માટેનું એક ફંડ ઉભું કરવામાં આવયું હતું.]

"CUPID IN DISTRESS—A GOOD FAIRY."

(A SCENE FROM A 'XMAS PANTOMIME.)

(With apologies to W. Hatherel, R. A.)

Fairy—Don't cry, ther's a dear! I'll be your fairy God-mother!

સંકટ અને સંતાપમાં સપડાયલો "ક્યુપીદ"—એક ભલી દેવી.

(એક ક્રીસમસ પેનટોમાઇમમાંનો દેખાવ.)

દેવી—ના રડ, મારાં વાહાલાં કચક, ના રડ! હું તારી ધરમ માત થઇશ, ને તુને સુખી રાખવાની કોશેશ કરીશ! ચાલ ના રડ,—મુંગો રેહી જા!

KNOCKING AT THE DOOR!

Miss Congress.—I hope Mrs. Britannia is at home. I want to see her so badly, and have so many questions to alk over and discuss!

[Speaking on the amendment moved by Sir William Wedderburn, demanding an enquiry to ascertain the causes of the helplessness of the Indian masses to resist even the first attacks of famine and pestilence, Lord George Hamilton, the Secretary of State for India, said that the amendment emanated from the Indian Congress, which was always ready to attack British rule.]

બ્રીટાનયાં માતાનું ઠોકાતું બારણું.

મીસ કાનગ્રેસ–(બારણું ઠોકીને) હું આશા રાખું છું કે મીસીસ બ્રીટાનયા ઘરમાંજ હશે, હું તેણીને મળવા માટે ઘણીજ ઈનતેજાર છું, કેમકે મને તેણી સાથે ઘણા સવાલો વીષે વાત અને તકરાર કરવાની છે!

[મરકી અને દુકાળના પેહેલા હુમલાની સામે પણ હીંદી ગરીબો ટકી શકતાં નથી માટે તેમની નાચારી વીષે તપાસ કરાવવાને લગતી જે દરખાસ્ત સર વીલીયમ

A HARD KNOCK!

એક સખત ફટકો!

લગાવ, એવો સખત ફટકો લગાવ, કે એ કંગાળોનાં મસ્તક ફુટી જાય અને તેઓનાં ભેજાં કોટલાંમાંથી નીકળીને બાહેર પડે!

AFTER THE FAIR AT CALCUTTA.
(WITH APOLOGIES TO MRS. S. F. CLARKE.)

Hnid—And how did you fare at the great annual Fair, my dear ?

Miss Congress—Oh, splendidly! It was all so nice and grand, and beyond what I had expected! Everything went off well, and I had a very gay time of it!

કલકતામાં થયલા મોટા જન-મેળા પછી.

હીંદ—ને એ મહાન વારસીક જન-મેળામાં તુંને કેવું લાગયું, મારી વહાલી ? તયાં તારી આગતા સ્વાગતા કેવી થઈ ?

મીસ કાનગ્રેસ—આ ઘણીજ ઉતમ! ઘણીજ ભપકાબંધ! દરેક ચીજ, દરેક વાત, દરેક બાબત ઘણીજ સુંદર ને ભપકા ભરેલી અને મારી વકીની ઉપરાંત હતી એ મહાન જન-મેળાની દરેક ચીજ ઘણી સારી રીતે પસાર થઈ, અને જેટલો વખત તે ચાલ્યો તેટલો વખત મારા હરખ ને ખુશાલીનો, અને મારી મોજ ને મજાહનો કંઈ પારજ નહી હતો!

THE JOYS AND SORROWS OF THE PLAGUE SEASON.

(1) Seella, (2) Heella, and (3) Peela are so delighted to hear from dear old pa that their forced isolation from lovely Bombay is going to be over at last! The H. O. declares that the situation is improving, and their village imprisonment—burial in a living tomb—is going to end! Tra—la—la—la!

(૧) સીલ્લા, (૨) હીલ્લા અને (૩) પીલાંને કેવી ખુશાલી લાગી ગઈ છે! તેમના બાવાજીએ જણાવયું છે કે હવે મુંબઈથી વધારે વખત અલાહેદાં રેહેવાની જરૂર નથી, કેમકે હેલ્થ આફીસર જણાવે છે કે મુંબઈમાં મરકીનો મામલો સુધરતો જાય છે, અને તેથી જે ગામડાંમાં તેઓ કેદ પડયાં છે,–કહો કે જીવતાં જીવત દટાયાં છે–તે કેદખાનામાંથી તેઓનો હવે જલદીથીજ છુટકારો થશે! ત્રા–લા–લા–લા–લા!

મરકીની મોસમની ખુશાલી અને દલગીરી.

But evil news rides fast. The H. O. is baffled, and, the plague is playing the dance again with people's lives Pa says, we must stay where we are, my dears, and a further sentence of incarceration *sine die!* (4) Oh! the misery of it! (5) And the sorrow! (6) And the woe! Oh! Oh!! Oh!!!

પણ અફસોસ! તરતજ પાછા સનાનના સમાચાર આવયા કે મરકી તો પોતાની મોહોકાન વાળતીજ જાય છે, જે થી બાવાજીએ જણાવયું કે, આપણને તો હજી અહીં ગામડાંમાંજ કેદ પડી રહેવું પડશે અને એ કેદખાનુ કાંહ સુધી ભોગવી પડશે તે તો ખોદાનો ખબર! (૪) અરેરે! આ કેવું દુખ! (૫) અરે આ કેવી દલગીરી! (૬) અરે આ કેવો સંતાપ! અરે! અરે!! અરે!!!

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS,—No 52.

MR. H. W. JAMES.

The Drainage Engineer of Bombay, In search of the lost drains in the Parel Road!

"DRAINIE! WE'VE MISSED YOU!"

[In the Parel Road, opposite the Railway Buildings at Byculla, the Drainage Engineer is now engaged in the novel occupation of seeking to recover lost drains.—*The Champion.*]

મી० પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.

મી० એચ. ડબ્લ્યુ. જેમ્સ,

મુંબઈનો ગટર ખાતાંનો ઈજનેર,

પરેલમાં ખોહવાઈ ગયલી ગટરોની શોધમાં!

A NEW YEAR TOAST.

Mr. Punch—Health and happiness to all the dear girls who have done so splendidly and have come out with flying colours in the recent University examinations!

નવાં વરસની સલામતી

મીο પંચ—છેલ્લી યુનીવરસીટીની પરીક્ષાઓમાં જે મારી પ્યારી પુત્રીઓએ અચ્છું કામ બજાવયું છે અને જેઓ ફતેહના વાંવટા સાથ બાહેર પડી છે, તે ઓ સરવેની સેવક તનદરોસ્તી, સલામતી, જાહોજલાલી અને નેકબખતી ચાહે છે! હુરરેએએએ! પીટ પીટ પીટ હુરરેએએએએ!

AT KHANDALLA.

"*Jari*—Now that we are quite ready to start for Bombay here's papa writing to say that, we had better stay where we are!

Freni—And idle away our time in small talk and petty scandals, eh? And leave our books aside and miss the college term? A fine prospect truly!

Jari—And have no company to see and no Bandstand, no Apollo pier, no Chowpatty beach and no Scandal Point to go to! What a blight on all over pleasures and enjoyment!

ખંડાળા ખાતે મુંબઈની બે ખુબસુરતી.

જરી—જોની આપરે લોક જારે હુચે મુંબઈ જવાને વરે તદન તઈયાર થઈ બેઠાંચ તારે વરી બાવા તેમાં વચે ભાંજફોડ કરવા નીકલયાચ! તેવણ લખેચ કે હમણાં કંઈ તમે લોકો મુંબઈ આવતાં ના, પણ ખંડાલેજ પરી રેહુજો ને હું જારે લખું તારેજ આવજો!

ફરેની—ચાલ જા! તારે અહીં પરી રેહીને સું કરચે? તારી મારી વાત કરચે ને લોકોની તાત નીંદા ચલાવચે કે હું? ને ચોપડીઓને ખુને નાખચે ને કાલેજની ટરમ ભરવાની રેહેવા દઈચે કે? સું વખતબી આયોચ, ને બાવાજીબી સું કોટક પારેચ!

જરી—પણ મરેરે અહીં પરી રેહુતાં સોહોવાય કેમ? નહી મલે કોઈને મલવા ભેટવાનું, કે નહી મલે કંઈ બેંડસ્ટેંડ કે એપાલો બંદર પર ફરવાનું, કે ચોપાટી પર હવા ઘુરવા નું અથવા સ્કેનડલ પોંઈટપર જવાનું! બરયુ એવું રેહેવાનું! આપરી બધી મોજ મજાહ ને ફરવા હરવાનાં પણ આએ કેવો સીતમ!

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.—NO. 51.
THE GUARDIAN SERPENTS;
OR, THE MILLIONAIRE SHETHJEES OF THE KAPOLE BUNNIA CASTE.
[The apathy of the Kapole Bannias of Bombay and of their Shethjees has caused the scheme of a segregation hospital for their caste-fe[illegible]ground.]

મી० પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.—નાο ૫૧.
ધનના કોથળાની ચોકી કરતા સાંપ; અથવા, કપોળ વાણીયા જ્ઞાતના લક્ષાપતી શેઠજીઓ.
[મુંબઈના કપોળ વાણીયાઓની અને તેમના શેઠજીઓની શુસ્તીથી તેમની નાતનાં મરકીથી પીડાતાં દરદીઓ માટે એક અલાહેદી [illegible] હાલ તુરત તો ખોલંબે પડી ગયું છે.]

AT THE CHOWPATTY BEACH.

Pherose—Hullo! Goolbanoo! Is it you, all alone in your glory!

Gool—Yes, and so lonely and melancholy too! A weary waiting of an hour and a half without meeting a single person of one's acquaintance worth speaking to! And this on a Sunday evening, when, before this wretched plague came in, one could hardly find standing room on the foot-path here! To-day you have it all to yourself, and sitting room too! What a plague!

ચોપાટી બીચ પર ફરવા હરવાનું.

ફીરોઝ—હલ્લો, ગુલબાનુ, એ તમે છીઓ કે? કેમ કંઈ આજે એખલાં બેઠાંચ? બધાં કાંહ ગીયાં? બીજું કોઈ આજે આયું નથી કે?

ગુલ—આવે કાંહથી? બધાંજ મુંબઈથી નાહાસી ગીયાં, પછી અહીં કોણ આવે? મુંવું કેવું અહીં એકલુ ને અટુલું લાગેચ! કાહારની દોહોર કલાક થયો અહીં બેઠીચ, પણ ઓલખાણ પીછાનવારૂં કોઈ કારૂં કુતરૂંબી અહીં તો દેખાતું નથી! ને તેબી વરી આતવાર જેવે દાહારે! જેવની મરકીની અગાઉ અહીં કેવી લોકોની ભીર ને ગારી ઘોરાની ધમાલ ચાલતીતી, ને અહીં ફુટપાઠ પર તો ઉભું રેહેવાનીબી જગા મલતીતી નહીં! પણ આજે જેવની! આખો ફુટપાઠ જાણે આપરેજ વરે છે ને બેસવાની જગાબી જોઈયે તેટલી ખાલી પરીચ! મરે રે, કોણ જાણે એ મરકીની પીરા કાહારે પતી જસે!

OH! THE FATES!

The H. O. of Bombay—Heigh-ho! I pr phe y to-day that the pl gue is going down, and to-morrow be ies me! The mo t l ty is decreasing to-day, and the next day it mounts up by leaps and bounds! Discredited everywhere, my tatistics not believed in, and myself looked upon as—Well, well, a prophet is never h noured in his own country!

અરે નસીબ!

મુંબઈનો હેલ્થઆફીસર—હે-હો! આજે હું આગાહી કરૂંચ કે મરકી નરમ પરતી જાયચ, ને કાલ હું ખોટો પરૂંચ! આજે હું દેખારૂંચ કે મરણો એછાં થાયચ, ને કાલે તે કુદકા ને ભુસકા મારતા વધી પરેચ! બધબધ મને કોઈ માનતુ નથી, મારા આકડા પર કોઈ ઈતબાર રાખતું નથી, અને મારાં પોતાને માટે બધાઓ એમ સમજેચ કે જાણે હું—અરે અરે, કોઈબી પીર પયગમબરને તેના પોતાના દેસમાં કોઈએ માન આપેયું છ કે મને તેવું માન મળે!

DAME NATURE'S "FAIREST SCENE WE CAN HAVE BELOW." (*With apologies.*)

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday and Thursday, 25th and 28th January:—

"The ice is here, the ice is there,
The ice is all around:
It cracks and growls, and roars and howls,
Like noises in a swound!"

Ice and snow! Snow is everywhere! "A cheer for snow—the drifting snow!" In hut and hall, on the house-top and in the street! Not that we have yet arrived at that atmospheric change which, in certain countries, spreads annually a "delicate carpet that the creature of thought scarce likes to tread, binds the forest with feathery wreaths, and with glittering diamonds crowns the hills!" Dame Nature, who, at once bountiful and cruel, has showered on us many a blessing and heaped on us many a curse, has

"The ice is here, the ice is there,
The ice is all around." &c. &c.

not so far treated us to that "fairest scene we can have below," and yet we "sing welcome to the drifting snow!"

For we have Snow in our midst in a measure, and in an abundant measure too! Snow on Street, and Street in Snow!

Journalists and their irresponsible and responsible backers, their anonymous and much too well-known scribes, even renegades from our own camp, have been heaping coals of fire on our devoted head, calling us all sorts of names, and calling upon the Government to put an end to our civic existence! The Government have accordingly stepped in, not to end, as our well-wishers desired, but to mend us, and have infused fresh blood into our necessarily worn-out and exhausted frame.

Snow is a purifier and a preserver in his way, but somewhat too cold, and a cold-water cure does not suit everybody! Weir, once made to look sharp and to be-ware, has become wary enough, but the awful worry and wear and tear of the last few months must tell on a single individual! Therefore, the Government have mercifully strengthened our hands, and there is Snow on Street, and Street in Snow! Surgeon-Major Street and Dr. Kirtikar and Dr. Jennings and fifty other doctors (doctors of

LOOK SHARP AND BE-WEIR!

the right sort, who never shirk duty, or funk) to fight the battle of the bacilli! And all Bombay, nay, all the world, awaits the issue on the tip-toe of anxious expectation! Death to the bacilli!

Long life to the Corporation! Father Thomas, envious Father Thomas notwithstanding! We are all striving to keep up, some with Dr. Haffkine's serum, others with Nature's own serum to be had fresh on the hills and in rural plains, for inoculation on the spot! Like birds of passage, we come and we go! For a brief hour or two in ruined Bombay, for a whole week away from it! Duty is duty, and our manly devotion to it, at the risk of our precious lives, is truly wonderful, and will live in history side by side with the awful ravages of the plague!

ON THE TIPTOE OF ANXIOUS EXPECTATION.

Our business today was as matter-of-fact as ourselves. Too much matter, though some of it did not matter at all. Like Mr. Ha-Milton's old crusade against the House-connections, in a new form. Still smarting, poor man, from the effects of his last wound! When a house-owner has been asked to connect, says he, and does not, let us step in and do it for him, at his risk and peril and at his cost. Says Mr. Cotton, we have settled all that long since. And it is useless raking up the embers of dying fires, say we. And in the end, Mr. Hamilton's fire was put out!

STILL SMARTING FROM THE EFFECTS OF HIS LAST WOUND.

The slaughter-houses at Bandra! A disgrace and a shame! An "eye-sore" to the persons visiting that fair suburb! Remove them to some sequestered spot, so that what the eye sees not, the heart shall not feel, says one. Improve their condition, and render them clean and healthy, says another; purified by the atoning blood of the innocent victims, immolated nightly (though not in knightly fashion) to the Moloch of savage hunger!

Cover the unsightly portion, says Mr. Seraph (inoculated with the milk of heavenly kindness) with a green fence (*green* is no offence, gentlemen) of creepers. ("A creep of undefinable horror" steals over me! But I am no seraph!) And then behind the veil let the fell deed be done! So shall the eye not be offended, though perchance the ear may be assailed with the long-drawn wail of the dying!

Yes, answer we in chorus, if we must kill, let us kill *with* kindness and *in* kindness. So shall our steak not stick in our throat, and our digestion shall remain unaffected by gruesome sights and sounds!

"Water, water everywhere, and not a drop to drink!" Not for Bandra's slaughtered kine (who, I suppose, have enough of it and to spare, even at the last moment!), but for the affrighted runaways from Bombay, who came to us with empty pots and cans, begging us to fill them with the limpid stream!

"Pity the sorrows of a poor runaway,
Whose parched lips have brought him to your door,
Whose straining eye from Andheri's sultry plain
Longs for a drop of Tulsi's bounteous store!"

If we were churlish, we should have sent the beggars about their business, telling them that if they can't share our bitters, they shall not taste our sweets either. But we forget and forgive, and we have accordingly laid the Tulsi main wide open for the thirsty to drink. All the more readily that a worthy citizen has generously come forward to defray the cost of connecting water-pipes, in a spirit of charity, not "proclaimed from the house-tops," but quietly whispered into our listening ears through Dr. Sanitation's closed lips!

NOT SUCH AN ASS.—"Can I sell you a nice cheap trunk to-day?" asked the urbane dealer. "And what the devil do Oi be after wantin' a thrunk?" "To put your clothes in, of course!" "And go naked? Be my sowl, not a bit iv it!"

ARE THE GRAPES SOUR?

Meheri.—(A spinster, bordering on the wrong side of forty, to her friend.) And when is your wedding going to take place, Peroja?

Peroja.—Oh, I would've been married these five months, but for the cursed plague. It has spoiled the whole affair, and the wedding has been postponed *sine die*?

Meheri.—A wise step! Who knows what may happen tomorrow in these uncertain and anxious days! Better to remain unwedded for a brief period than risk the chance of a possible widowhood! I've refused to be betrothed although ma told me of half a dozen eligible young men!

દરાખ ખાટી છે વારૂં?

મેહેરી-(પરણવા વગર પડી રહેલી, લગભગ ૪૦ ની ભરતીમાં ભરાઈ ચુકેલી, પોતાની સહીને) ને વારૂં પીરોજા, તારાં લગન હવે કાહારે છે?

પીરોજા-શું કરૂં, હું તો પાંચ મહીનાની પરણી ચુકી હોતેરે, પણ મરકીનું નખોદ જાય તે, તેને લીધે બધું લગનમાં વઘન પરયું ચ! હાલતુરત તો લગન મુલતવી રાખયાંચ!

મેહેરી-ઘણુંજ સારૂં કીધુંચ હં! ઘણુંજ ડાહપણ વાપરયુંચ! કોણને ખબર, આવા વખતમાં કોઈનો કંઈ ભરૂસો નથી, ને કાલ કેવી છે તેની કોઈને કંઈ ખબર છે! હજી પણયા વગર થોરો વખત પરી રહીયે તે પર વરે, પણ રાંડીરાંડ થઈને બધો ભવ બારી જારી નાખવાનો જોખમ તો આવા વખતમાં માથે નહીંજ લેવો જોઈએ

THE CONSTERNATION OF MRS. SHENDIARAO

ON FINDING ONE FINE MORNING A LOT OF DEAD RATS!

"*Ag—a—a—a—a Maji Aee*! Where should I run away for dear life! Where seek refuge from these precursors of death! Curses on them!

મીસીસ શેંડીયારાવનો ગભરાટ અને અકરાટ!

એક સવારનાં ઉઠતાંને વાર બીચારીની નજરે મુવેલા ઉંદરોનો ઢગ પડયો! "અગ અઅઅ મજી આઈ! અહીં મી કોઠે પલુન જાઉં! હી મેલે નાસકા, ઈકડે કોઠુન મરાય

"CALL NOT YOUR BURDEN SAD OR HEAVY, FOR IF YOUR HEAVENLY FATHER SENT IT, HE INTENDED IT FOR NEITHER."

Hind—Whatever you give me, Madam, in this the saddest hour of my life, when the two destroying demons—Famine and Plague—are hovering over my head, I shall most thankfully receive!

Britannia—I am painfully aware of the immense disasters to which you are exposed, my dear Hind! They appal my imagination! Would to God you were soon relieved of them!

[The Lord Mayor of London has remitted to India £100,000 as a first instalment towards the Famine Relief Fund.]

"તારી પરનાં આફતને ગમખાર અથવા ભારે કેહેતી ના, કેમકે જો તારા આકાશી પીતાએ તે મોકલયું હશે, તો તેણે તે બેમાંનું એક પણ ધારયું નહી હશે."

હીંદ—મારી જીંદગીના સરવેથી-ઉદાસ વખત હાલ ચાલે છે, બાઈ. બે નાશકારક દઈતો-દુકાળ અને મરકી-મારા માથાપર ભમે છે, તેવા વખતમાં, બાઈ, તમો મને જે કાંઈ આપશો તે હું ઉપકાર સહીત માથે ચહડાવીશ!

બ્રીટાન્યા—કેવી ભયંકર આફતો વચે તું હાલ છે, તે મેં ભારે દુખ સાથ જોયું છે, મારી વહાલી હીંદ! એ આફતોથી મારૂં ચીતભ્રમ થયું છે! ઈશ્વર કરે ને તું તેઓનાં પંજામાંથી જલદીથી મુક્તી પામે

BEFORE HER EVER-AFFECTIONATE MOTHER.

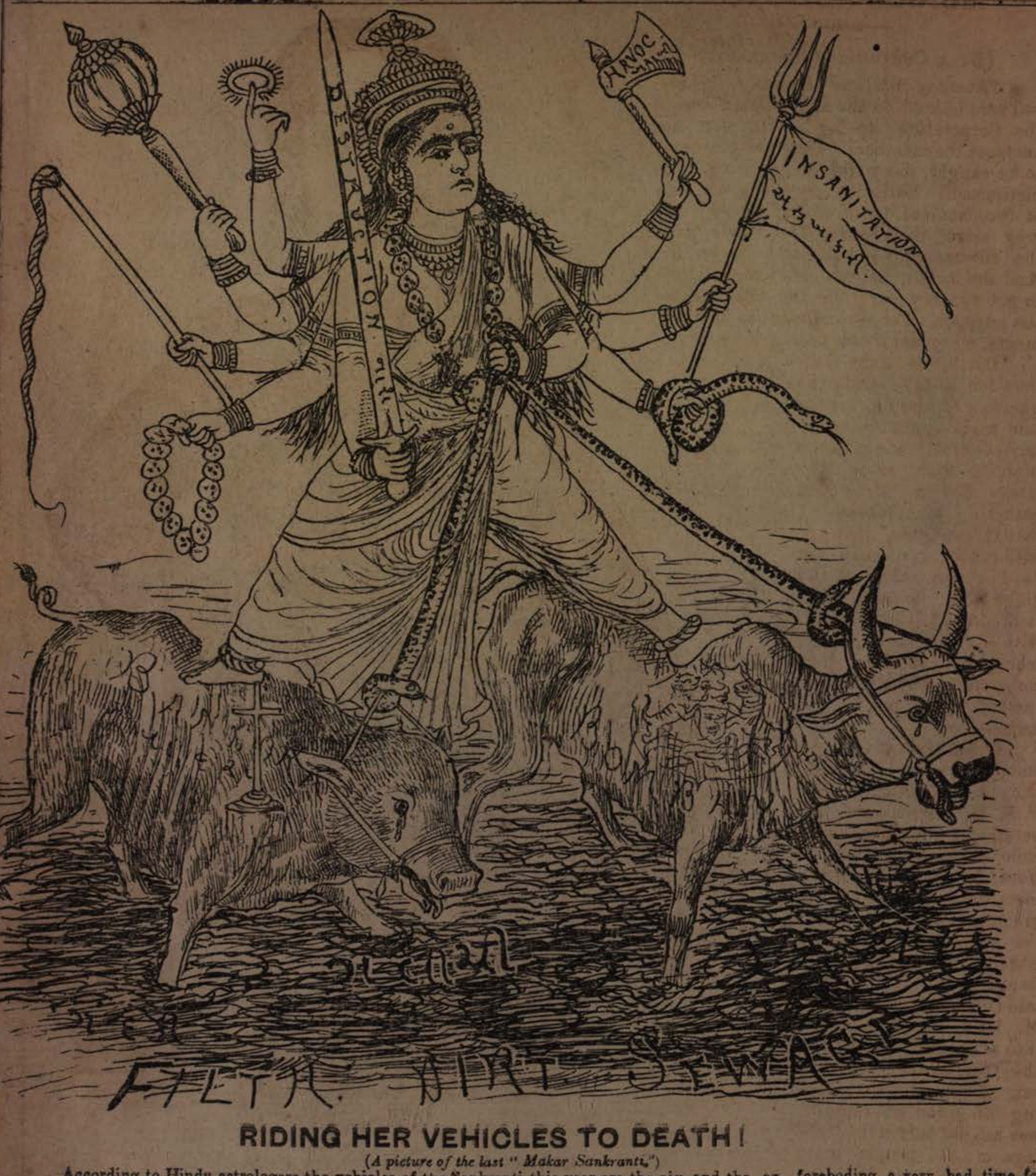
(THE DIAMOND JUBILEE OF THE QUEEN'S REIGN.)

["Let, therefore, this Congress of delegates from all parts of India humbly offer its dutiful and loyal congratulations to Her Most Gracious Majesty the Queen-Empress on her memorable, beneficent and glorious reign, exceeding in length of time the reign of any of her predecessors, and heartily wish her many more and happy years of rule over the great British Empire."—*Extract from the address of the President of the Twelfth Indian National Congress.*]

પોતાની સદાની મેહેરબાન માતા હજુર.

(નામદાર માહરાણીનાં રાજ્યની સાહાઠમાં વરસની જુબીલી.)

["હીંદના જુદા જુદા ભાગોમાંથી હાજર થયલા પ્રતીનીધીઓનું આ કાનગ્રેસ, નામદાર મહારાણીનાં યાદગાર, ભલાં અને કીરતીવંત રાજ અમલ માટે તે નામદારને પોતાની માનપુરવક વફાદાર મુબારકબાદીઓ છે છે,—જે રાજ અમલ એ નામદારના આગલા થઈ ગયલા કોઈ પણ વડવાઓના અમલ કરતાં પણ વધારે લાંબા વખત સુધી લંબાયો છે,—અને મહાન બ્રીટીશ શાહાનશાહાત ઉપર એથી પણ વધારે વરસો સુધી તે નામદાર સુખચેનથી રાજ કરવાને ભાગ્યશાલી થાય એવું દીલોજાની થી ચાહે છે."—બારમી હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસના પ્રમુખનાં ભાષણમાંથી.]

RIDING HER VEHICLES TO DEATH!

(*A picture of the last "Makar Sankranti.*")

According to Hindu astrologers the vehicles of the Sankranti this year are the pig and the ox, foreboding a very bad time for these poor quadrupeds.

[Not taking into account the secreted and unreported cases, the total mortality from plague in Bombay up to Tuesday the 9th February last, according to official statistics, stands at 4,570. Out of 892 case reported at Bandora up to the 9th February, 297 have proved fatal.]

મકર સંક્રાંતીની પોતાનાં વહાન ઉપર જબરાજબરીની સવારી !

(છેલ્લી મકર સંક્રાંતીનું એક ચીત્ર.)

હીંદુ જયોતીષોના વરતારા પ્રમાણે આ વરસનાં મકર સંક્રાંતીનાં વહાન ડુક્કર અને બળદ છે, જેથી એ ગરીબ બીચારાં ચોપગાંઓનો પુષ્કળ ઘાણ વળવાની વકી રાખવામાં આવે છે.

[છુપાવેલા અને નહીં રીપોર્ટ કરવામાં આવેલા કેસો બાદ કરતાં ગઈ તા૦ ૯ મી ફેબરવારી સુધીમાં, સરકારના સતાવાર આંકડાઓ પ્રમાણે, મુંબઈમાં મરકીથી ૪૫૭૦ મરણો નીપજ્યા હતાં. વાંદરા ખાતે એજ તારીખ સુધીમાં ૭૯૨ શખ્સોને મરકી લાગુ પડી હતી, જેમાંથી ૨૯૭ મરણ પામયાં છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 4th and Monday, 8th Feb. —There is death in the air! Death was in the Corporation to-day! Happily not amongst the members. They are too wary to be caught, too artful and dodging to be victimised! Skilled at evasions, not only of inconvenient questions but also of their very selves, they deceive and evade even the all-searching and all-pervading bacilli! And the bacilli, that can *do* them, will have to get up very early in the morning for the purpose. For they appear at odd moments, no sooner visible than lost to view!

Death was in the Corporation to-day! Only the question of closing a certain burial ground—necessarily so full, owing to the rapidity with which the Great Reaper has been gathering his harvest in, that it can hold no more with proper respect to the dead or with safety to the quick! A delicate question, delicately discussed, with due regard to the feelings of an important community, whose religious susceptibilities are of the keenest.

It was lucky we had among us our "delicate and tender prince," Mr. P. M. M., to assist our deliberations, or we might have ended in angry recriminations, for naturally while some were for closing the ground, others advocated the opposite course. And either extreme seemed fraught with mischief. But, said the tactful Mr. P. M. M., let us resolve ourselves into a committee, and let the committee bell the cat. A committee consisting of—(and so mindful was he, not only of the feelings of the people most nearly concerned, but also of our individual feelings, that he soft-soaped name after name as it fell from his unctuous lips)—consisting of our popular Police Commissioner, whose *impartiality* was well-known and who was a *specially warm* friend of the Mahomedans; of the delicate Cotton, our worthy Sheriff, soft as silk and unyielding as iron; of Mr. Roughton, with the city's welfare graven on his tender heart; of Mr. Cuffe (Ah! glad to see you back again, Mr. C., and ditto, Mr. P. M. M.!); of Mr. This and of Mr. That! A small but influential committee, possessing tact and

"OUR DELICATE AND TENDER PRINCE."

judgment, who would no more hurt the living than they would the dead!

THE REVOLUTIONIST HAMILTON.

MR. DRUM—SI.

We would not have the revolutionist Hamilton who is always for [a clean sweep of everything that hurts his tender nostrils! But, remarked Mr. Drumsi, let us have Mr. Mehta, the *cosmopolitan*! Yes, yes,

yes! No, thanks, gentlemen, bowed the lion with lordly mane, I am too big, and our committee should be as small as possible! If it was a question of moving the world, with all my heart, but this is only removing a burial-ground, and those I've appointed will do very well!

Mr. Revolutionist Hamilton next proposed a pair of sweeping resolutions. Fired perhaps by the late bonfire at his door, which, the papers tell us, numbers of "ladies and gentlemen" had turned out to see and enjoy! (A jolly sight for the artist to draw, a sight that had drawn so many out of cosy drawing-rooms!! Nero fiddling while Rome's burning!!) Sweep away, remove, alter and destroy all insanitary holes—misnamed habitations! Burn the people out of house and home!

Very sweeping altogether, but necessitated by the times, and what must be, must be. There are some persons who never know when to cry, "hold, enough," and encouraged by the cries of *bravo*! which greeted him from all sides, Mr. Hamilton went on to ask us to cut off the water-pipes! For the M. C. and H. O. had satisfied themselves that too much water was productive of plague and other diseases! Too little, you mean said Mr. Bomaster, for the less there was of water, the dirtier would be the people, and our great object ought to be to wash the great unwashed! I shall interpose the whole weight of my person, and woe be to the man that cuts off!

"Let's meet Mr. Hamilton half way," says Mr. Cotton, "and supply water through meter alone!" Meet her or not, let water alone! And let there be pools of it,

MR. MEHTA, THE *COSMOPOLITAN*.

"I AM TOO BIG."

"LET'S MEET HALF WAY."

so that the germs may be *drowndead*! A consummation devoutly to be wished!

The Arthur Road Hospital, a crying scandal! Originally intended for cholera and small-pox, and bad enough then, but worse now that it is dedicated to the plague! Paved doubtless with the best intentions—with a mud-floor, which only harbours and fosters death-germs. Inadequately equipped too! Only five ward-boys and two hospital assistants for more than a hundred patients, often delirious and unable to take care of themselves! And one medical gentleman in charge, who is boldly and manfully wearing himself out—a patient, self-sacrificing, fearless soul, bent upon doing good to suffering humanity, but who finds his best efforts all but nullified through want of proper assistance. What can one man do, although a host in himself. Assistance is very much needed, says Dr. Bahdurjee (another brave soul doing equally noble work in the same direction elsewhere), let's strengthen Dr. Chowksey's hand.

"WASH THE GREAT UNWASHED."

But we are powerless. Hands are scarce. Ward boys are "not to be had for love or money," and the usual pestiferous swarm of doctors has taken to flight! Cheer up, Dr. Chowksey! Cheer, up, Dr. Bahdurji! Cheer up, Miss Tarkhud! Cheer up, other co-workers in a noble cause! Virtue, such as yours, is its own reward. Brave difficulties! Brave dangers! Brave ignorant opprobrium! Work with devotion and singleness of purpose, *sans peur*, *sans reproche*! and *sans* reprobates! For one struggling soul that you help to free from the jaws of death, a thousand blessings will settle on your head! "*Your laurels, records sweet of duty done!*"

AT HER MERCY.—Doctor: "You want some strengthening medicine, sir."—Mr. Mulligan (emphatically): "Oi do that, docthor. Shure, my woife is much stronger than Oi am, an' she bates me onmercifully!"

ON THE QUI VIVE.—Lady (interviewing companion): "Are you a good conversationalist?"—Companion: "No, madam, I cannot say that I am; but I am a very good listener."—Lady: "Not at keyholes, I hope?"

THE SCISSORS.

Sir Arth-r H-v-lock—It's a very bad cut, sir! I couldn't have believed that you would make such a deep incision!

L-r-d Elg-n—Can't help it! I must serve my own ends first!

[Owing to Imperial necessities the Government of India have deducted the sum of Rs. 24,11,000 from the new Provincial Contract with the Madras Government for five years commencing from Aprli 1897.]

ચપચપ ચાલતી કાતર.

સર આરથર હેવેલોક–અરે, આએ કેવો કાપ મુકી દીધો, સાહેબ! મને તો ખબરબી નહી કે તમો સાહેબ એવો જબરો વેતરો મેલી દેશો!

લાર્ડ એલગીન–શું કરયે બા! પેહેલાં મને મારી મતલબો કહાડવી જોઈયેની!

[હીંદી શાહાનશાહાતની હાજતો ધયાનમાં લઈને હીંદી સરકારે એપ્રીલ-૧૮૯૭ થી મદરાસની સરકાર સાથના કરવામાં આવેલાં પાંચ વરસ માટેનાં પ્રાવીનશીયલ કનત્રાકટમાંથી દર વરસેરૂ ૨૪,૧૧,૦૦૦ કાપી કહાડયા છે.]

CHARITY BEFORE THE DIAMOND JUBILEE.

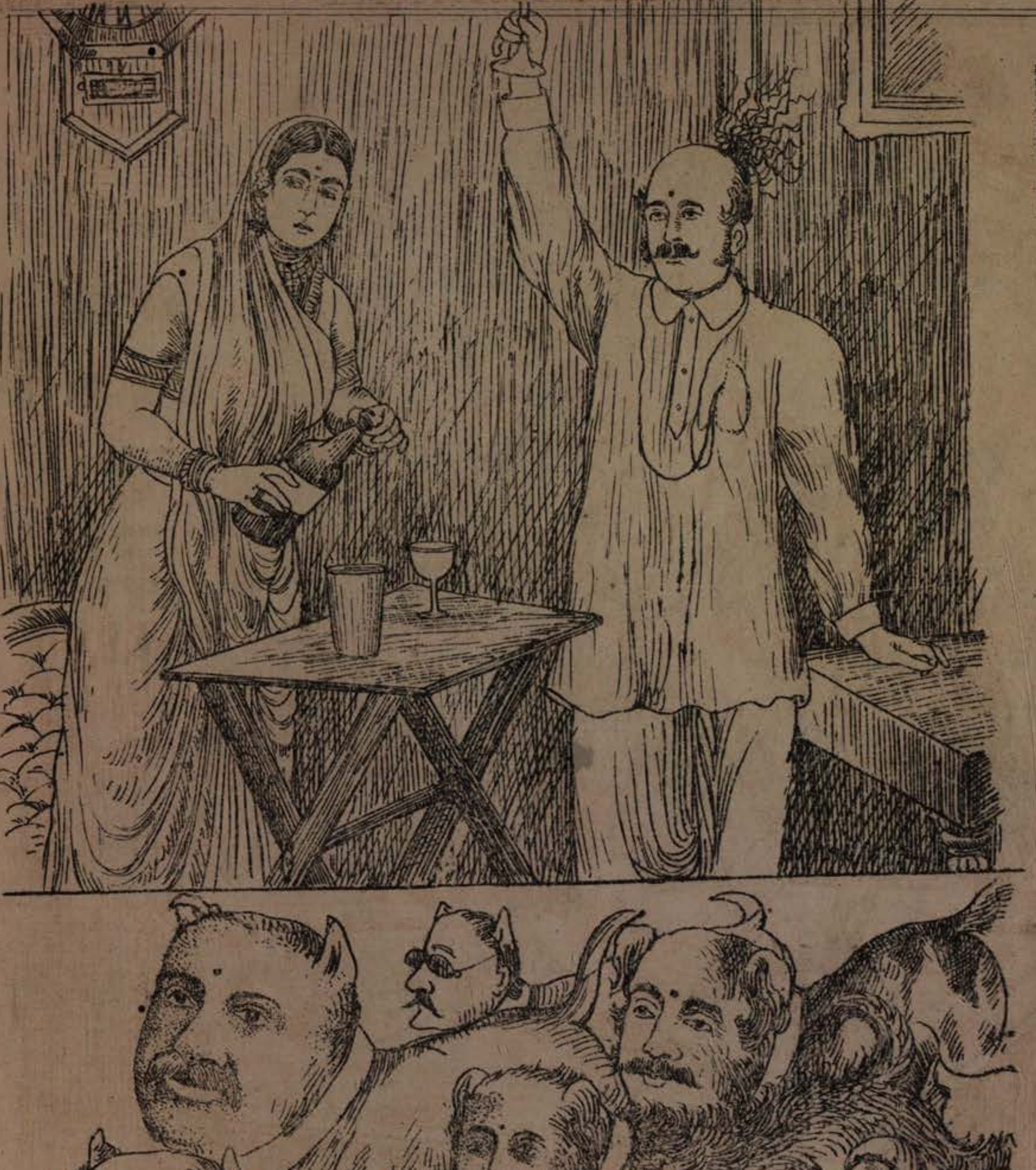
The cry of distress from the poor famine-stricken Indian has reached England at last, and H. M. the Queen and John Bull rise to the occasion in a truly charitable and liberal spirit.

[Her Majesty the Queen has subscribed £500 to the Indian Famine Relief Fund. The total sum subscribed by the British Public up to the 15th February last amounts to £2,97,000.]

દામચંડ જુબીલી આગમજ સખાવત.

ગરીબ બીચારા હીંદી દુકાળીયાનાં સંકટનો પોકાર આખરે ઈંગલંડમાં સંભળાયો છે, અંને નામદાર માહરાણી અને જાન બુલની ખરે ખરી ઉદાર અને સખી લાગણી તેને માટે ઉભરાઇ આવી છે.

[નામદાર માહરાણીએ હીંદી દુકાળના ફંડમાં ૫૦૦ પાઊંડ ભરયાછે, અને ગઈ તા૦ ૧૫ મી ફેબ્બરવારી સુધીમાં ઈંગલંડની પ્રજાએ ૨,૯૭,૦૦૦ પાઊંડ એ ફંડમાં ભરી આપયા છે.]

ON THE SLY!

Harkoover—Mount guard, my Ramla's father, and see that no peering eye looks in upon us. It would be death if it got noised abroad that we've touched whiskey!

Gargardas—Oh! It's all right, my dear! All's fair in love and war—and in plague! The doctors recommend it to keep up the system, and we're not going to allow a mere sentiment to come and take away our only chance of safety! Besides, where are the Shethas that we should fear excommunication? The cowards have excommunicated themselves, expatriated through craven fear, and we are own masters and mistresses! So let's enjoy to our heart's content! We'll not get such another opportunity to indulge in forbidden drink! To your very good health, my love, and may the plague never claim us!

છુપાછુપ છાંટો પાણી!

હરકુવર—અરે પણ—પણ—કોઈ બાહેરથી જોતું તો ન હોય, રામલાના બાપા? કોઈ નાતના શેઠયાએ જાણ્યું બાણ્યું કેને કે આપણે આ-આ-આ—વીહીસ્કી ટાંસ્યો છે, તો પછે જીવતાં જીવત મુવાં હો!

ગરગરદાસ—અરે તું ચલાવરે, મારી અલી! અહીં શેઠીયા મુવાં છે કોણ જે! એ રાંણના હીચકારાઓ તો પોતેજ પોતાના હાથે નાત બાહેર થઈ ચુકયા છે! ને પોતેજ બીહ ધુજીને દેશવટો લીધો છે, એટલે હાલતુરત તો તું ને હું જ નાતના શેઠ ને શેઠાણી છીયે! માટે ચલાવ મારી અલી! ચલાવ, મારા રામલાની મા! લે જોઉં, આ તારી સલામતી! મરકીના સપાટામાંથી આપણે બંને સાફ બચી જઇયે, તેની સલામતી!

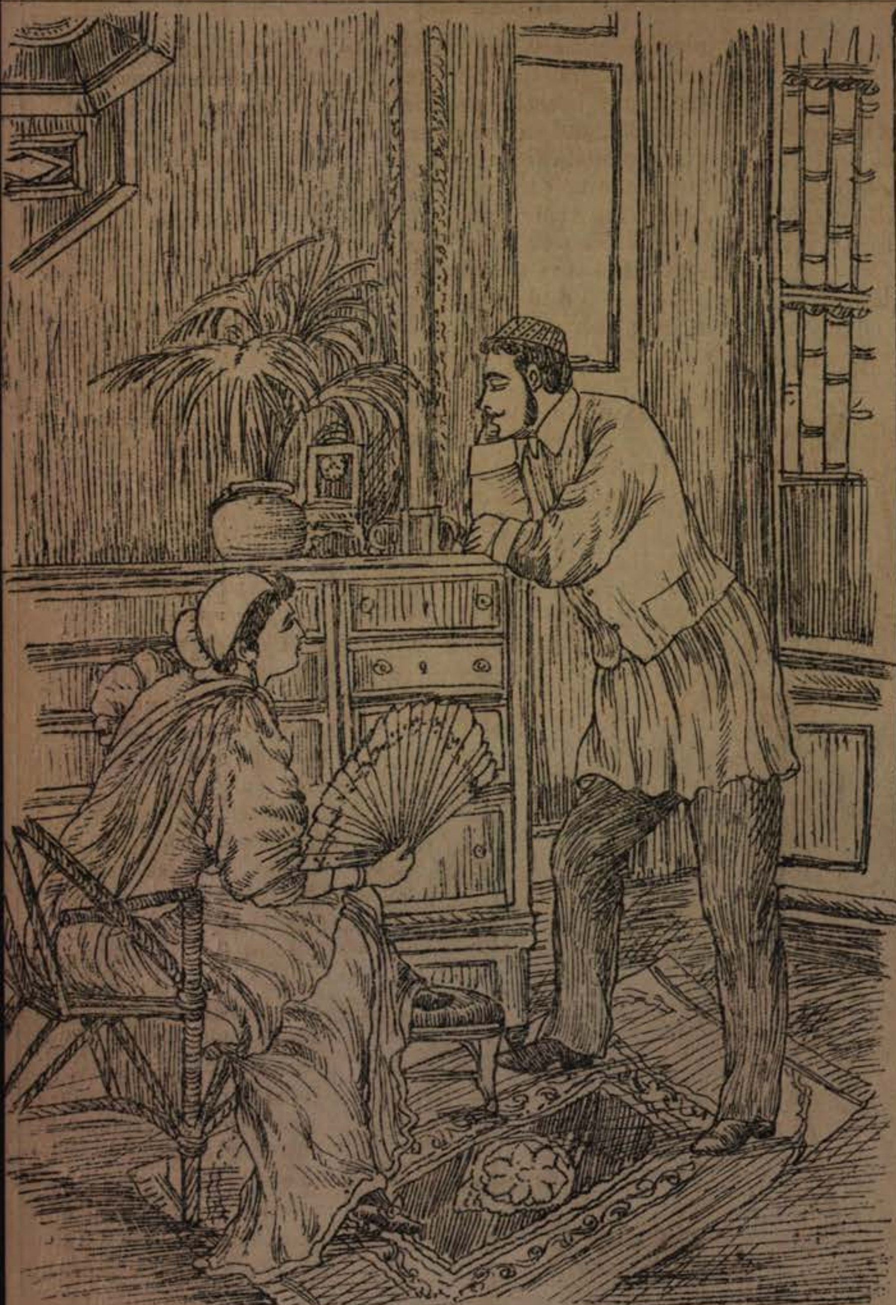
THE RUNAWAYS;

OR, SOME OF OUR CIVIC FATHERS WITH TAILS ERECT!!!

[Mr. Pherozshah M. Mehta, Mr. Dinshaw Eduljee Wachha, Mr. Javerilal Umiashanker Yajnik, Mr. Harkissondass Narotamdass, Mr. Tribhowandass Varjeevandass Madhowdass, Mr Fazulbhoy Visram and others have shown the white feather during the plague.]

મુંબઈથી નાહાસી ગયલાઓ.

ઉભી પુછડીએ આપણા કેટલાક શેહેરીબાવાઓ કેવા નાહાસે છે, હું એ!

HARD LINES!

Mr. Briefless—What shall I do now? The ends won't meet, and I can't make them! Not a fiver have I earned! And no chance of earning! No clients, no cases! A hard case, isn't it?

Mrs. B.—Why not ask one of your Marwaree clients to lend you some money, on the off-chance of being repaid at the termination of the plague. The end can't be far off, after all!

Mrs. B.—But the beggars have decamped, don't you know? Dearly as they have always loved their decrees, they love their worthless lives more! And small blame to them, seeing that our doctors, and our leading men, and all our shining lights have set the example!

Mrs. B.—Try my bangles. It will be hard indeed, if you can't raise money on them!

Mr. B.—No go! Bangles won't serve! Hard cash is what every one wants now! And hard cash is what I can't get!

ગરીબ બીચારા બ્રીફલેસના દુખપર કોણ દયા કરે!

મીસીસ બ્રીફલેસ—પણ તારે કરસો સું! એમ તે કેટલા દહારાવેર પઈસાને વરે મુઝવાયા કરસો! હાલતુરત મારી મોતીની બાંગરી લેઓ, ને તે પર કોઈ પાસ પઈસા કહરાવો! તે પરબી કોઈ પઈસા નહી ધીરસે કે?

મી૦ બ્રીફલેસ—એમ ફાંફાં મારવામાં તારૂં ને મારૂં કંઈ વળવાનું નહીં! બાંગરી ફાંગરીપર આજે ધીરનારા મુવાચ કોણ જે! આજે તો બધાને ખણખણ કરતા રોકરા રૂપયા જોઈયેચ! ને તેનાજ મને તો બયા વાંધા પરી ગીયાચ!

મીસીસ બ્રીફલેસ—નસીબ આપરાં! મરેરે એવા દાહારા તો કોઈ દાહારે જોયાતા નહી, ને બાપ જનમમાં એવી હાલતનો તો સ્વપનોબી નહી ઉતો!

A PLAINTIVE DUET!

When, Oh when, will the plague go?
And the Famine, will it go, or no?

એક હાય સોસારાભરેલું ગાયન.

કયારે, અરે કયારે, મરકી તું પુરી થશે?
અને દુકાલ, તું કયારે અહીંથી ચાલયો જશે?

WHY THEY NEVER SPOKE AGAIN.—(Supper time at her ladyship's *bal poudre.*) Captain Tredeger: "'Pon my word: you look awfully well in *poudre*, Miss Brilliant."—Miss B.: "I'm afraid you're a sad flatterer, Captain."—Captain T. (anxious to prove himself genuine): "Oh, well, I suppose it would have to be a very plain being indeed that did not look well in such gorgeous attire."

MUNICIPAL NOTES.

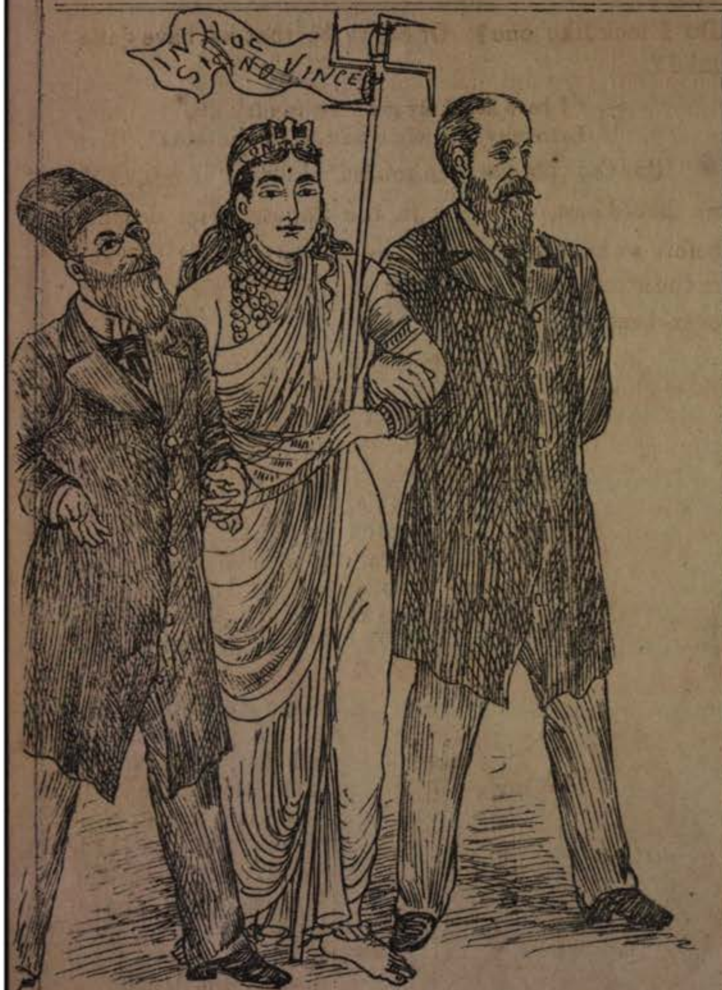
(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 11th February.—We are made over to the Municipal Commissioner, bound hand and foot. We, that is to say, not we of the Corporation only, but all other corporate and single bodies in Bombay besides. The Government have awakened to the necessities of the hour, and in investing the M. C. with ample powers, they have put both him and us in a position to open the campaign against the plague with surer chances of success. He, our newly created plenipotentiary, can do with us, and with our property and belongings, as he likes, in a more efficient manner than our boastful president can. Of course in our own interests, and in the interests of the city at large, our once beautiful city now fast going to the—rats. He can limewash so thoroughly that doors and windows, forgetting their distinctiveness, lose themselves in the snow-white purity of the surrounding walls. (What a pity the very tiles are not lime-washed too!) He can disinfect and fumigate, burn kerosine or sulphur, alter or demolish or condemn, open and enter closed houses, close such as are open and forbid all entry, bid the people move or stand still, supply water or turn it off, raise clouds of dust in the streets or lay it, and generally do everything and anything calculated to bring the bacillus to book. Although late in the day, these "stringent measures," which cannot fail to meet with Her Majesty's approval, will, it is to be hoped, if adopted with the firmness, tempered with moderation, so characteristic of Mr. Snow, enable us to destroy our invisible and insidious foe. Though perhaps, in the nature of things, not with the easy success with which some gifted persons demolish (or, what is the same thing, hope to demolish) the National Congress, Sir W. Wedderburn, and Mr. Dadabhai Naorojee—those equally insidious, but open foes to loyalty (of a kind) and good government! Demolish them too, not with such elaborate measures as we are forced to resort to, but with a few happy touches of subtle humour! If the bacillus would but yield to a laugh, we have lungs enough to laugh it out in no time!

Disinfection, fumigation, condemnation, and destruction! All very well in their way, says Mr. Pendulum, but we are rotten to the core, and might well ask the Government to lend us a helping hand and lift us out of our stinking gutters! If we had but followed Mr. Baldwin Latham,

"FAST GOING TO THE—RATS!"

" THOSE EQUALLY INSIDIOUS BUT OPEN FOES TO LOYALTY " ! ! !

what horrors might have been averted! Only "five minutes," gentlemen, by my clock, of Mr. B. L., and the whole thing would have been all right, but we in Bombay appear to be guided by "sentiment" more than by "actual knowledge and experience!" By ceaseless babble, more than by downright work! TICK! TICK! TICK!

Here, continued Mr. Pendulum oscillating with unwonted velocity, is a mighty puzzle from *A* to *J*, which we must ask the Government to solve for us with the aid of a commission compounded of "sanitary, engineering, and medical experts," with some "local men" thrown in, to keep us in evidence—and in countenance! The commission will point out to us all that we should have done, but did not do, and all that we did, but ought not to have done; in short our sins of omission and commission! The commission will tell us, for instance, if it is right and proper to disturb the sullage during the course of an unwelcome visitation. If you remember, gentlemen, we disturbed it in a certain quarter, and have since been all but accused of man-slaughter! Three cheers for

" WE ARE ROTTEN TO THE CORE "

Mr. Baldwin Latham, and, if you think me worthy of them, for me! TICK! TICK! TICK!

Oh, yes, said Mr. Fur, important services, such as you are rendering to the city, deserve three times three!!!

Dr. Sanitation, with his usual cautious logic, doubted if the commission (without his aid) would lead to successful results, but hoped it would be a success!

A forlorn hope, said Mr. De-ar Cheesegur, when a city, like that of London itself, is still "floundering on from blunder to blunder," lost in the hopeless darkness of its own gutters! Mr. Baldwin Latham is all right, but if Mr. Pendulum thinks I haven't another expert up my sleeve, he is mistaken. What say you to Dr. Priestly?

I say, cried Mr. Bomaster, hating to be *priest*-ridden, that to go to the Government for our gutters is to condemn ourselves. What utter helplessness! After having managed. (*A voice*: mismanaged!) the city's municipal-

YES, THREE TIMES THREE ! ! !

affairs for a quarter of a century, are we now so little able to carry out certain nut-shell reforms, that we should call for help from without! And we such able-bodied men too! Why, people would laugh at us more lustily than ever, (laughed at as we already are), and there would be pictures of us in every shop in Bombay! Pictures of "72 *old maids dressed in petticoats!*" Are we old maids, gentlemen? Do I look like one? Or can it be that we have gone mad?

> "I have heard my grandsire say full oft,
> Extremity of griefs would make men mad!"

Has the plague then robbed us of our senses, that we should lose ourselves in the impotence of despair before we have exhausted all our resources and ourselves in the attempt to stamp out the curse which hangs over-head?

"ARE WE OLD MAIDS, GENTLEMEN? DO I LOOK LIKE ONE?!"

"LIFT ME OUT OF THE STINKING GUTTER."

"MR. FEROCIOUS MEHTA IS ON MY SIDE."

Though there was no pavement then! And the hoary Mr. Kabraji, when an infant, (can it be, oh! wonder of wonders! that the mighty giant of to-day was once so little, and *stooped so low*!) actually purchased a pair on the identical pavement! *His first pair*! A precious pair! A sacred heirloom! Must old and time-honoured associations then be forgot! What ruthlessness! What vandalism!

Mr. Pendulum saw which way the wind was blowing. He knew too that our motto was, "*men, not measures*," that we were charmed by the magic of names, and he said, I have consulted Mr. Ferocious Mehta on the question, and *Mr. Ferocious Mehta*, gentlemen, *is on my side*, as he would have himself told you in his most guttural notes, if he had been present! Thus backed, I stand as firm as a rock! Eject or reject me, if you dare! This decided us at once, and it will not be our fault if a commission of experts from foreign parts (with some "local men" thrown in) does not soon sit on—or in—our gutters!

The Commissioner is now grappling with the plague, and while he is about it, tackles minor plagues on the way. That is to say, on the foot-path, where vendors of boots and shoes "most do congregate." Let us make a clean sweep of them, says the M. C., and we cry ditto, though Mr. Bomaster and Mr. Kabraji protest against the bootless errand. Mr. Bomaster remembers a time, *before he was born* (reincarnate wag!) when the boots rattled on the pavement!

THE HOARY MR. KABRAJEE (WHEN AN INFANT.)

THE PROTECTING GODDESS.

(With Apogolies.)

Goddess—(*To Bombay the Beautiful*) Cheer up, my dear! With this powerful fluid in your system you can defy the destroying demon!

[The plague serum, prepared by Professor Haffkine, is being tried largely in Bombay.]

રક્ષણ કરનારી દેવી.

દેવી–(મુંબઈ સુંદરીને) ખુશ થા, મારી વાહાલી ! આ બળવાન પ્રવાહીની શક્તીથી તું પેલા કંગાળ છળવેણુ રાક્ષસને હંફાવી શકશે !

[પ્રોફેસર હાફકીને તઈયાર કીધેલી મરકી નો હુમલો અટકાવનારી રસી મુંબઈમાં મોટા માપાપર અજમાવવામાં આવે છે.

" OH ! THE NATIVE !"

in slime and mud all their lives, even gala days not excepted ? The "primitive" is the only healthy state, and, believe me, "civilisation" does not suit all parties !

Oh ! the native ! echoes Mr. Hamilton. So "conservative" in his character, so "apathetic" in his nature ! Burn his hut over his head, and he would not budge an inch ! So strangely constituted, and so perverse, that if you burnt his head over his shoulders, and burnt it off, he would have to be removed by force, without his moving muscle or limb to take himself away ! Why, he would "*pamper his own carcass*," he would, the idiot !

Luckily, this revolutionary fire was not hot enough to burn us out. Luckily, too, Mr. Lamb had come upon us with the refreshing freshness of dew, previous to leaving us for "fresh fields and pastures new." But just returned from a scramble on the hills, he *rode* boldly in, a trained *rider*, scattering our *Hamiltons* like chaff before the wind. Yes, he says, give us huts—we care not for your palaces—but on improved *sanitation* lines. Which, in this instance, are not the lines of the learned doctor of that name !

Sanitation of some sort we are bound to have, for in addition to a huge health department, we have now four medical officers, all clever men and cheap, at only Rs. 250 per head per month. What heads !

Cheap ! Do you know their antecedents, asked Dr. Bahadurji in honest anger, and why, if you pay them their full pay, are they allowed to devote themselves to other than municipal work ? When a certain hospital is found to be so badly equipped that the suffering poor are all but neglected, and a hue and cry is raised that the patient, self-sacrificing persons in charge should be afforded able assistance, we are told that none can be had, that there are neither doctors nor nurses available, and all that is provided, by way of a sop to Cerberus, is an extra ward-boy and an extra cook ! (A ward-boy to keep watch and ward, and a cook to spoil the soup !) Nevertheless, here are four men,

" A JOBBERY !"

drawing Rs. 250 a month each, who, after municipal work, are let loose on society to kill or cure! Why are they not sent to Arthur Road, if they have time on their hands, and what is the nature of the work, for which we are asked to pay them so handsomely? Is it to ascertain the proper strength in which phenyle should be used, and to certify that a certain person is plague-stricken and should be packed off to a place where he would not be taken care of so well as he ought to be? A most *primitive, merciless* and *barbarous* procedure! An *extravagant* and *wanton waste* of time and money! A *loot* of the municipal *exchequer*!

Not so fast, if you please, replied the M. C., who was surprised at the enormity of Dr. B's accusations. Were we going to turn a temporary shed into a large general hospital, and had anybody the ghost of an idea, in its earlier stages, that the plague would place so many patients at our mercy? As for antecedents, there was hardly time to look narrowly into the credentials of some forty or fifty men! Plague enough, in all conscience, without seeking to add to our troubles!

Quite right, for after all what are *antecedents*, that we should care to look into them? Is it not enough that the persons favoured—honoured perhaps—by our approval, are respectably connected and properly vouched for? Sons and grandsons, fathers and uncles, cousins and nephews, of known and honoured individuals! What more would you have? *C'est le mari de sa femme*! Is not that recommendation enough? And recommendation that generally finds favour in the world's eye?

A jobbery, cried Mr. Dew, but his "bobbery" was unheeded! Mr. Bomaster threw in his whole weight, but we treated him as light as a feather! Dr. B. repeated that it was a scandalous loot, called for explanation, and demanded a poll! Mr. President ("all *wooden* was his poll!") seemed flurried, laid down strange laws, said that we couldn't do this and we couldn't do that, and in the end forgot to shut the door! Poor Dr. B.! Crying in the wilderness, crying for his poll!

' Pretty polly! pretty dear!
Looted like our exchequear,
Without mercy, without fear!'

AS LIGHT AS A FEATHER!

CRYING FOR POLL!

THE INOCULATION.

Civic Father—I'm afraid this inoculation may lead to some other disease!

Dr. Birdwood—Oh! No! It will prove very efficacious and do your system immense good! Your constitution sadly required this serum!

Dr. Sandhurst—Don't be afraid, sir! If it leads to some other disease, we'll provide you with a better treatment!

[The Bombay Corporation has appointed a Deputy Municipal Commissioner, and the Government have passed a Bill providing that the Deputy may be present at the meetings of the Corporation instead of the Commissioner,—a provision which has created a good deal of adverse comment against the Government.]

રસી મેળાવવાની ક્રીયા.

શેહેરી બાવા-સાહેબ, તમે મને રસી મેલી છે તો ખરી, પણ મને ધાસ્તી લાગે છે કે રખે તેમાંથી કંઇ બીજું દુખ દરદ થાય!

ડાકટર બરડઉડ-ઓ! ના! મુદલ નહી! એ તો ઘણીજ અસરકારક અને તમારા શરીરને [illegible] જ સારૂં [illegible]! તમારા બાંધાને એવાં સીરમની ઘણીજ જરૂર હતી!

ડાકટર [illegible] ડહર્સ્ટ-બીહો ના, સાહેબ, બીહો ના! જો એથી તમને કંઇ દુખ દરદ થશી તો [illegible] ઉપાય અમે કરી નાખીશું!

[illegible] મ્યુનીસીપલ કમીશનરની નેમણુક કરી છે, અને સરકારે એક કાયદો [illegible] કરીને ઠરાવ્યું છે કે કમી[illegible]નરને બદલે ડેપયુટીએ કારપોરેશનની સભામાં હાજરી [illegible] કાયદાએ [illegible] આપયો છે.]

Mr. L.L.B. Rao—Whither go? Whither fly? Place after place have we cast off, like old shoes, but the accursed plague dogs our footsteps wherever we turn There's plague in Bandra, plague in Bhynder, plague, in Bassein, plague in Thanna, plague in Cooria, plague, plague everywhere, and not a spot that's free! Ah me!

Mrs—Suppose we try——

Father-in-law—A balloon high up in the air! So high that the germs can't climb up, without being destroyed by the scorching sun! Let's try a balloon!

મી૦ એલએલ. બી. રાવ—અઠાં કોઠે જાવાં આની કોઠે પલાવાં! હી "પલેસ" સોડલી, તીહ "પલેસ" સોડલી; ઈકડે ગેલા, તીકડે પલાલા, આની "ઓલ્ડ શુઝ" ચી વાની કીતી કીતી જાગા બદલુન આલા, પણ પલેગ તો જીકડે જાતો તીકડે આપલી પાઠીલાજ આહે! વાંદરામદી પલેગ, ભાઈંડરમદી પલેગ, વસઈત પલેગ, થાણાત પલેગ, કુરલાત પલેગ, આની દરેક જાગાલા બસ પલેગ, પલેગ આની પલેગ! કોણચી તરી "સ્પોટ" "ફ્રી" દીસત નાહે! કાય નસીબ આહે અઠાં કરાવા તરી કાય!

મીસીસ—અસા કરા,—આપલી તો દુસરી જાગા "ત્રાઈ" કરા—

સાસરા રાવ—હોઈ, એકાદ બલુન ગેઆ, બલુન,—સમઝલે, આની અધર હવા મદીજ અઠાં રાહ યાચા "અરેંજ" કરા! તસા બલુનમદી રાહાલા, મગ પલેગચા "જરમ" લા તરી "એર" મદી "કલાઈમબ" કરાયચા મીલેલ નાહી, આની વર ચઢાયલા ગેલા તર "સન" ચી "હીટ" અસી હાય કે તેલા સઘળા "ડીસ્ટ્રોય" કરનાર! તર અઠા તુમી બલુનંજ ત્રાઈ કરા! મગ કાંઈ "ડેનજર" જ નાહી!

A TALE WITHOUT WORDS.

(A social seris-comio drama of the plague season.)

શબ્દો વીનાની એક વારતા.

(મરકીની મોસમનો એક અરધો-ગંભીર-અરધો-હાસ્યજનક સંસારી નાટક.)

THE FLIGHT. OF BAJIRAO;
OR, MR. PUNCH'S ARTIST BEATS A STAMPEDE!
(A HISTORICAL ROMANCE REPEATING ITSELF.)

Mr. Punch.—Don't, I say, don't be a coward at last! After having stood by me so long in the thick of the fight and defied the Plague Demon with pen and pencil! Let's keep him still at pen-and-pencil's length! The pen, you know, and the pencil are mightier than the sword!

બાજીરાવ પલાલે! અથવા, મી૦ પંચના આરટીસ્ટની નાહાસભાગ!
(એક આગલી ઈતીહાસીક રમણુય કથા નવા રૂપમાં.)

મી૦ પંચ,—એઈ, નાહાસ ના, દરયો તરીને ખાડીમાં ડુબ ના, અને હીચકારો ના થા! મરકી સામેની જબરાજબરીની લડતમાં મારી બાજુમાં હીમતથી ઉભો રેહેવા પછી અને મરકીના કંગાળ રાક્ષસને પેન અને પેનસીલથી હંફાવયા પછી હીચકારો ના થા! ચાલ હજી આપણે એને પેન-અને-પેનસીલથી દુરનો દુરજ રાખયે! તું જાણેય તો ખરો કે પેન અને પેનસીલ તલવારનાં કરતાં પણ વધારે બળવાન છે!"

THE WOES OF THE RUNAWAYS.

Behramshah—That's all very well, but it isn't possible to stay here any longer. Not a soul to lend me so much as a cracked pice, and we can't get on without money! Pack up, I say, and back to Bombay!

Goolee—All right! But by way of *common* precaution, wouldn't it be right and proper and fair to all parties to insure your life first!

મુંબઈથી નાહાસી ગયલાંઓનાં દુખો.

બેહેરામશાહ—એ બધી વાત ખરી, પણ હવે તો એક ઘરીબી અહી રેહેવાસે નહી! કોઈ મુવો જીવતો એવો નહી મળે કે જે એક કોરીબી મને ઉછીની આપે. ને પઈસા વગર એક ઘરીબી આપુને ચાલવાનું છે? વાસ્તે તું મુંગી મુંગી બધાં કપરાં બાંધ, આપરે મુંબઈ ચાલ્યાં જઈએ!

ગુલી—વારૂં, જેમ તમારી મરજી. પણ હું એમ કેહેતીતી કે આપરે જરસાવચેતી રાખીનેજ કામ લેઈયે તો કેમ? આપરે મુંબઈ જઈયે તે આગમચ તમારે

THE MIRACLE OF THE ROSES.
(*With apologies to I. L. Gloag.*)

A fayre maiden was blamed with wrong, for the which cause she was domed to dye, and to bee brente in that place to the which she was ladde. She made her prayer to our Lorde as she was not gyltie. . . . , and anone the fire went out and those braunches that were brenninge became Red Roses and those that were not kindled became White Rosiers.—*Syr John Maundeville*

ગોલાબનાં ફુલોની કરામત.

એક સુંદર છોડીપર ખોટું કામ કરવાનું તોહમત મુકવામાં આવયું, અને તેણીને જીવતી બાળી નાખવાનો હોકમ થયો. પોતે નીરદોષ હોવાથી તેણીએ પરમેશ્વરની પ્રારથના કીધી, અને તરતજ જે બળતું સળગાવવામાં આવયું હતું તે બુઝાઈ ગયું, અને ઝાડની જે ડાલીઓ બળી ગઈ હતી તે રાતા અને જે નહી બળેલી હતી તે સફેદ ગોલાબમાં [illegible]

Jiloo—What discord is this? Do you call that music? I wonder you should know no better, after all the money that pa has spent! Money simply thrown away! What have they been teaching you at school, I should like to know!

Banoo—To make the most of the worst material. To produce harmony out of a tuneless old piano, as harsh as granny, or yourself! There!

જીલુ—એ સું જે ગમે તે બેસુરૂં અને બેતાળુ તું વજારેચ! એને તે મયુઝીક કેહેતાં હોસે કે? બાવાએબી તુને મયુઝીક સીખવવાને વરે આટલા આટલા પઇસા ખરચયા, પણ તું ધોબીનો ભઇ પથર તે પથર! તારા કાનજ કાંહ બરયાશ જે! બધા પઇસા અમસથા ફેંકી દીધા! તારી ઇસ્કોલમાં કેવું મયુઝીક સીખવેચ તે તો જરા મને કેહે!

બાનુ—વરી કેવું સીખવે? બોખરા દોદરા ને ખખરી ગીએલા પીયાનો પર જેવું સીખાય તેવું! અમારો પયાનો તે પયાનોજ છે! જેવો મોટાં માયનો બોખરો અવાજ છેની, ને જેવું તારૂં ગળું છે તેવો અમારો પયાનો છે, સમજી કે!

A SERIOUS MATTER.

Civic Father—Why so cross, my love! Why leave me like this! Why not smile as before. Smile sweet, my darling!

Hygeia—Not unless you mend your ways. As you are now, I can't abide you, and I'll sue for divorce! Mend before it is too late!

એક ગંભીર બાબત.

શેહેરી બાવા—અરે મારી સાથે એમ રૂસાઈ શું જાય છે, મારા લવ! મને એમ છોડી શું જાય છે! આગળની માફક મારી સાથ હસ, જો મીઠી મધુરી, મારી સાથ જરા તો હસ!

હાઇજીયા—નહી, જ્યાંસુધી તું તારી રીતભાંત સુધારે નહીં ત્યાં સુધી તો કદી પણ નહી! જેવો હમણાં તું છે તેવી હાલતમાં તો હું કદીબી તારી સાથ રેહેવાની નથી, અને હું તો છુટાછેડા કરવાનીજ ફરયાદી માંડશ! વાસ્તે ઘણું મોડું થઈ જાય તે આગમજ તું સુધરી જાય તો સારૂં!

CON. for that concert.—What is the use of an "Ottoman" that cannot be "sat upon," or a *Porte*—however sub-lime—which cannot be "shut up" when needful?

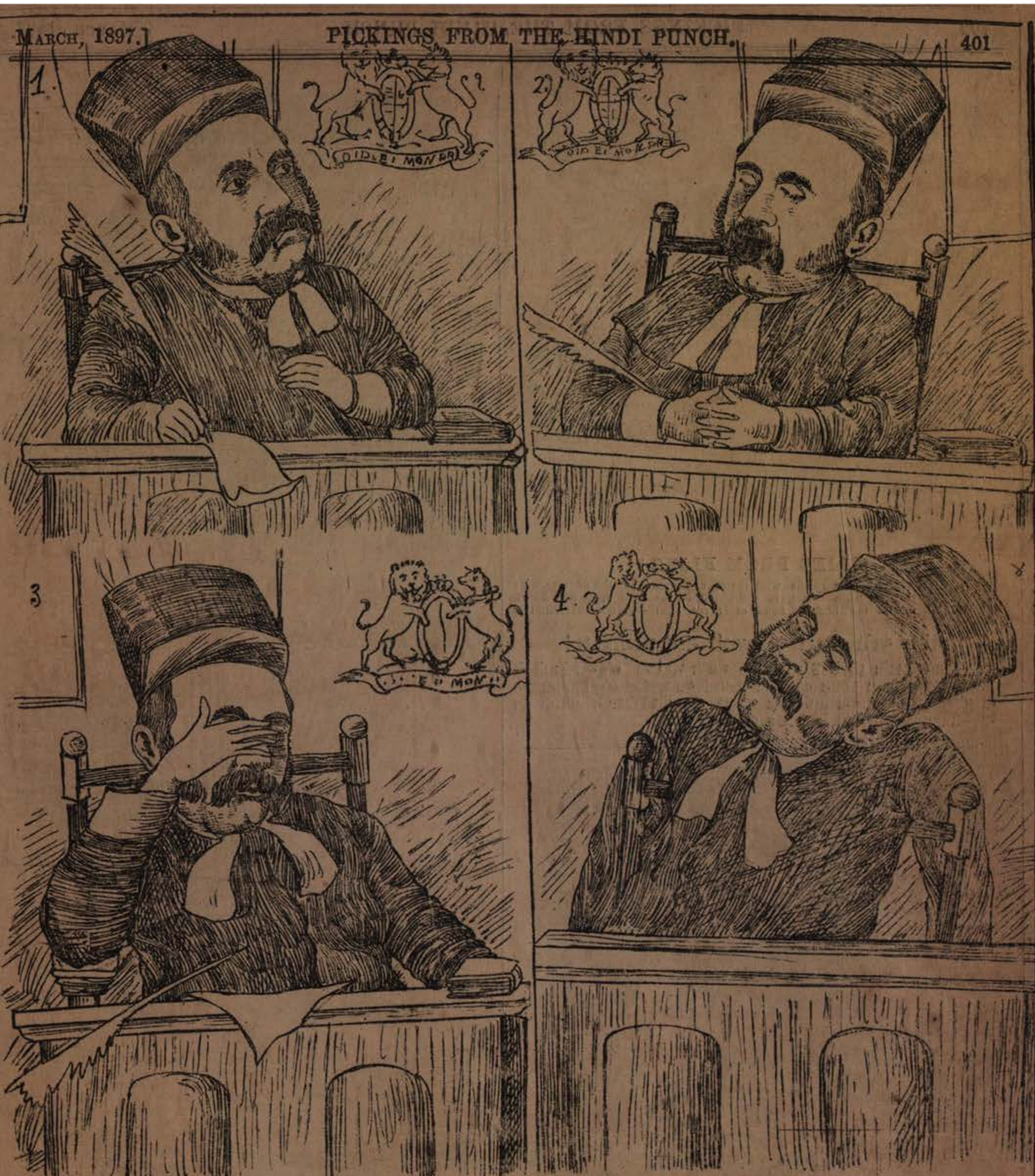
AGGRAVATION !

(With apologies.)

Poor hungry dogs ! How they are being tantalised !
[[The last Honour's Gazette was very disappointing to a good many title-hunters, who have long been hankering after honours.]

બીચારાઓને કેટલા બધા તવળાવવામાં આવે છે !

ગરીબ બીચારા ભુખ્યા કુત્રાઓ ! તેઓને કેટલા બધા તવળાવવામાં આવે છે !
[ખેતાબ અને ચાંદની ચાઈચાઈ માટેની શોધમાં સદા ફાંફાં મારનારાઓને છેલ્લું માન અકામનું ગેઝટ બહુજ નાઉમેદ કરનારૂં હતું.]

OUR JUDGES OF THE SMALL CAUSES COURT.

The Marwaree money-lenders, the great patrons of the Bombay Small Causes Court, having runaway from Bombay and from the plague, the Judges of the Court have a very easy time of it.

(1) At 11 a. m. "Silence!" (2) After hearing a few pleaders, suitors &c. Time 11—30 a. m. (3) 11—50! The work is over! (4) 12—5 p. m. A snooze!

[The work of the Small Causes Court having been considerably diminished, Mr. Rustomjee Merwanjee Patel, the Second Judge, has been appointed to assist the Legal Remembrancer at Poona, and Mr. C. M. Cursetjee, the Third Judge, is sent to Ratnagiri as First Class Subordinate Judge with appellate jurisdiction.]

આપણી સ્માલ કાઝ કોર્ટના જડજો.

મુંબઇની સ્માલ કાઝ કોર્ટના મોટા મુરંબીઓ–મારવાડી સાહુકારો–મરકીને લીધે મુંબઇ છોડીને ઉભી પુછડીએ નાહાસી ગયાથી, એ કોર્ટના નામદાર જડજોને માટે કામકાજ નહી સરખું થઇ પડયું છે.

(૧) સવારના ૧૧ વાગતે–"ચીઈઈઈપ!" (૨) થોડાક વકીલો, ફરયાદીઓ ઇતયાદીને સાંભળયા પછી. વખત, સાડાઅગીયાર. (૩) પોણાબાર ને પાંચ–કામ ખલાસ! (૪) બારને પાંચ–ગુરરરરરર ફરરરરરર!!!

[સ્માલ કાઝ કોરટનું કામ ઘણુંજ ઓછું થઇ ગયાથી, બીજા જડજ મીο રૂસ્તમજી મેરવાનજી પટેલને સરકારના લીગલ રીમેમબ્રનસરને મદદ કરવા માટે પુણા ખાતે મોકલવામાં આવયા છે, અને ત્રીજા જડજ મીο ખરશેદજી માણેકજી ખરશેદજીને રતનાગીરી ખાતે પેહેલા વરગના સબારડીનેટ જડજ તરીકે અપલેટ સતા સાથે નેમમાં આવયા છે.]

FLIES FROM FLIES!

The flies carry plague germs with them, say some of the doctors. Mr Vansfoderao, pleader, High Court, is welcomed on the road from Pali Hill to Bandra Station with the buzzing noise of these death—germ—disseminators and flies!

માંખ અને મછરો આગળથી નાહાસાનાહાસ!

કેટલાક ડાક્ટરો કહે છે કે માંખ અને મછરો મરકીનાં જંતુઓ ફેલાવે છે પાલી હીલથી વાંદરાના સ્ટેશન તરફ જતાં રસ્તામાં આ મરકીનાં જંતુ ફેલાવનારાંએ નાં ઘું ઘું કરતા અવાજથી હાઈ કોરટ પલીડર મી○ વાંસફોડેરાવને વધાવી લેવ માં આવયા છે, અને તેથી તેઓ છવ લઈને નાહસે છે!

THE DESERTED STREETS OF BOMBAY:—"YOUR MONEY OR YOUR—?"

(Sad experience of Mr. Ronchalall Dhoojradas after 8 p. m. on the Queen's highway.)

મુંબઈના ઉજડ પડેલા મોહોલ્લા:—"લાવ, પઈસા લાવ, નહીતો તારો—?"

(નામદાર મહારાણીના ધોરી રસ્તા ઉપર રાતનાં આઠ વ. પછી મી○ રોંચાલાલ ધુજરાદાસને મળેલો કડવો અનુભવ.)

TAKING AN ÆRIAL FLIGHT.

[The Bubonic Plague has travelled from Bombay to Gujera Kathiadwad, Cutch, the Deccan and Sindh, doing its fell work there.]

હવામાં ઉડવાનો એક જીવ ધપકાવનારો અને હાંસકોસ ઉડાવનારો તમાશો.

(મુંબઈ ઈલાકાની પ્રજાને ભારે હેબત પમાડનારો.)

[મુંબઈથી ગાંઠીયા તાવની મરકીએ ગુજરાત, કાઠયાવાડ, કછ, દખણ અને સીંધમાં ફેલાવો કરવા માંડયાં છે, અને તયાં તેની ખરાબી શુરૂ થઈ છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(By a Corporator Fainéant.)

Monday, 22nd and Tuesday, 25th February :—

Plague, plague everywhere, and not a spot that's free! Plague, plague everywhere, and the runaway's uneasy! The deadly bacillus, the greatest of *living* globe-trotters, is touring it round our tight little island, skipping from North to South, from East to West, from all points of the compass, with the lightning's dazzling flash! And his seven lives haven't "run their compass" yet!

In spite of the Health Department, whose unbounded energy is beyond all praise! Late to begin, and goaded into beginning, when at last it did wake up from its lethargic sleep it woke with an earnestness unparallelled in the history of plagues; lime-washing and phenyling, removing and renovating, burning and destroying, sweeping and dusting, from day's end to day's end, without stint or measure! And still it limewashes and phenyles, removes and renovates, burns and destroys, sweeps and dusts, and still the plague rages, claiming its hundreds per day!

In spite of Dr. Haffkine, whose preventive serum is now so largely taken in, though some maintain that it is the inoculated that are *taken in*! A fleeing from known to unknown dangers! A raising of the ghost of *bubonic fever* (I adopt, for the moment, our Health Officer's pet euphemism) to lay it! A courting of leprosy, paralysis and other kindred evils, between which and the plague there is really but little to choose!

Insensate fears, born out of the ignorant darkness of the native mind! Behold, the Englishman! *Raciall* free from the contagiyon of disease, as of fear, he can laugh at the plague without the serum, and yet he takes to it as kindly as to rum itself, or to the Elixir of life! *Rum*, do you say? Rather, and yet not so. The fact is your Englishman is nothing, if not intensely un-selfish. And he submits to what is a perfectly needless process for himself, in order that those, to whom it is the very esse nce of life, may

"AN EDEN BEFORE THE FALL!"

H. E. IS UP IN ARMS!*

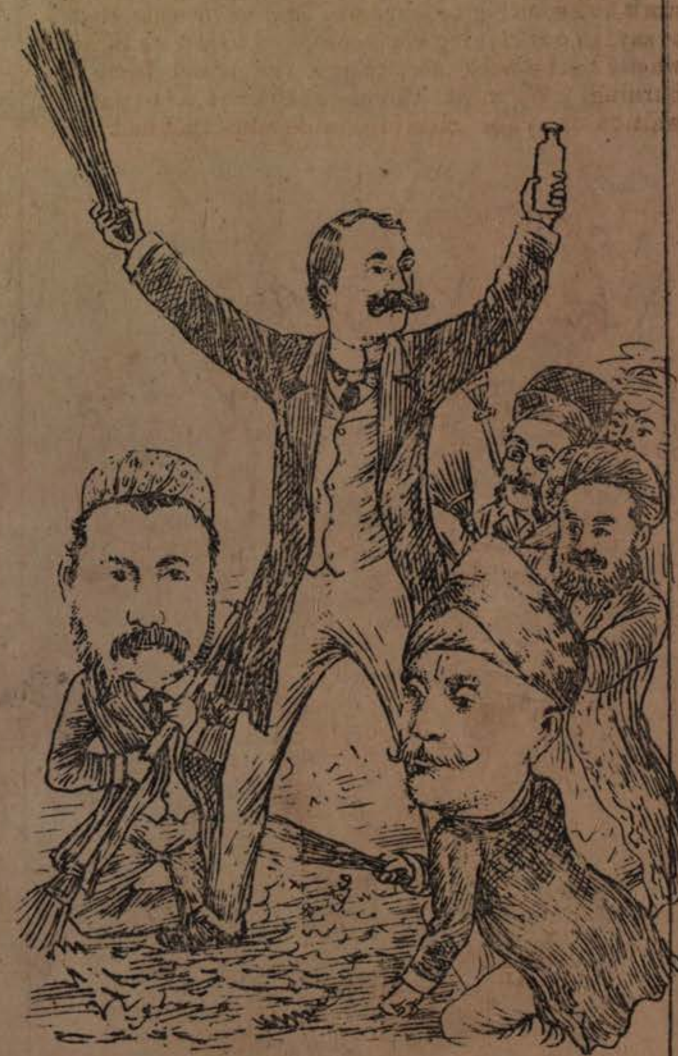
take courage from his self-sacrificing example. He submits to personal inconvenience, (and his heroic action deserves to be recorded in scrap-book French) "*pour encourager* les autres!" *Pour entourager*, rather! (Pardon this strange, unfamiliar form, coined in honour of the occasion and used for the sake of the sound! For the sound is everything.) *Pour entourager les imbeciles*, who won't help themselves! To encircle them with the magic belt of the heaven-born Englishman's immune presence! Is it serum? Or is it "*sarse*?" The *sarse*, of which Great Britain has the monopoly.

Serum or *sarse*, there it is. The Law, Police, Medicine, Science, Aristocracy, Intelligence—have all gone in for it. Will the petty merchant and the pedlar and the shop-keeper, will the unthinking mass, in short, still hold aloof, and not help to fight the plague out?

With the *sense*-serum, if with none other. Now too that the Government have also girded their loins for the encounter. His Excellency is up in arms, and has taken the representatives of the people in his confidence—our shining lights, (now only shining from afar) our leaders, (now needing themselves to be led back to common sense, usually not so *common* as it is thought) our Chamber, (solicitous not so much for individual lives as for the life of commerce) and our justices of the peace (peace be with them, an ancient, touch-me-not, effete body, once looked up to as a power, now a mere name and the shadow of a name!). And to all and sundry, H. E. said:

"Turn all hands on to sweep and scrape and squirt
Our dreary, weary City of Dreadful Dirt!"

Burn, and destroy, and compensate! The very last a mere bagatelle, not worth telling or speaking or bothering about. Compensation not for the "value set down in the stock ledger" (that is only applicable to favoured quarters and favoured men) but assessed on the basis of "*Rafters, not rent.*" And the more rents

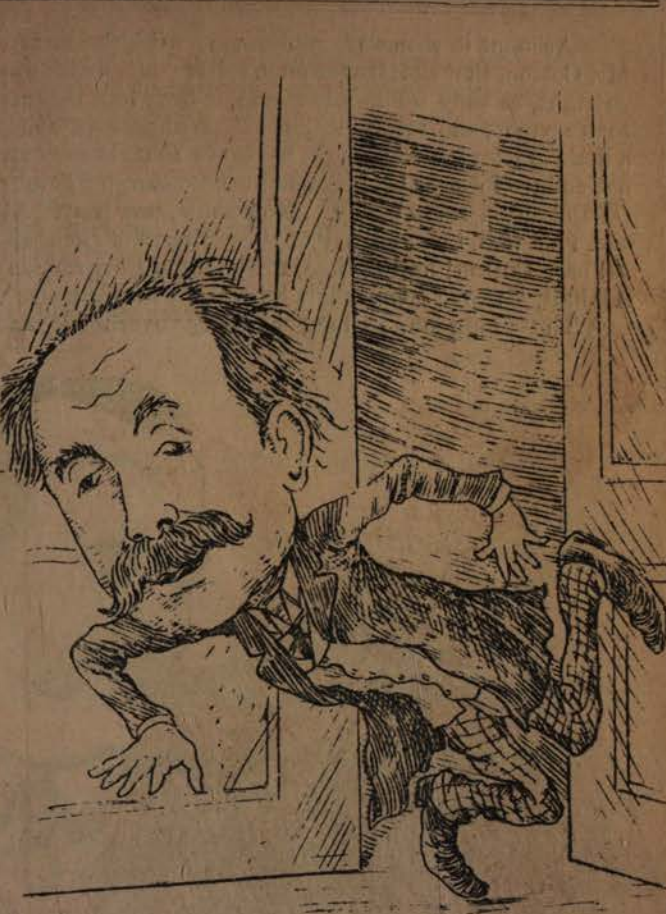
"Turn all hands to sweep and scrape and squirt
Our dreary weary City of Dreadful Dirt!"

there are in the rafters, the better for us! So far so good. Our leaders, the Chamber, even the justices were satisfied. The last left their names behind them, out of deference to H. E.'s wishes. Which is probably all that we shall see of most of them, until the dream of enthusiasts shall have become a reality and a new Bombay shall have arisen, like another Phœnix (not the grandmotherly club of that name) out of the ashes of the old! A new Bombay, more lovely, more pro-sperous, more healthy than the one we have known and loved and lived in so long, and (if, while we are reconstructing, some benevolent scientist would only discover a *death*-serum and lay the King of Terrors vanquished at our feet) an Eden before the fall!

"O! what a falling off was there!" But yesterday, we owned, or thought we owned, an independent existence which even the highest power in the land seemed powerless to destroy! Today, fallen from our lofty pedestal and crushed out of shape! Our amiable Commissioner has been, for some time past, in the confidence of the Government. Over-burdened with work and wanting to leave us To close his ears, that is to say, to our ringing eloquence, and to devote himself wholly to the work of snatching the brand from the burning. We must therefore appoint a Deputy to wait on us at our meetings, a deputy that had been

"SWALLOWED HIS AMENDMENT."

"BEAT A HASTY RETREAT."

kindly foreshadowed for us. To lighten our labours and limit our choice.

But let us not sell our independence so cheaply, said Mr. Seraph, let us, if we must have a deputy thrust upon us, *nolens volens*, appoint one of our own choosing. Let us have our own Mr Hamilton, who knows our weaknesses and knows how to forgive and forget, though he rates us at times soundly enough!

Enough for the first day was the good thereof! We wanted time to enjoy the visions of glory that began to flit before our eyes. Glory of independent action! Glory of deputy-ship! But, alas for the mutability of human wishes! No sooner formulated than frustrated! We met again, and learned that the Government had been before us. H. E. had met only the day before, had decided for us, and

Bestowed, to Councillor' dismay,
His own premeditated 'Lay!

It was a pie of the humblest and we ate it in sorrow, though not in silence. "Are they law-makers, or law-breakers," asked the serio-comic Mr. Bomaster? And others cried:—"How unfair'! "What a sweeping change!" "What a reversal of the act!" "How very unconstitutional!"

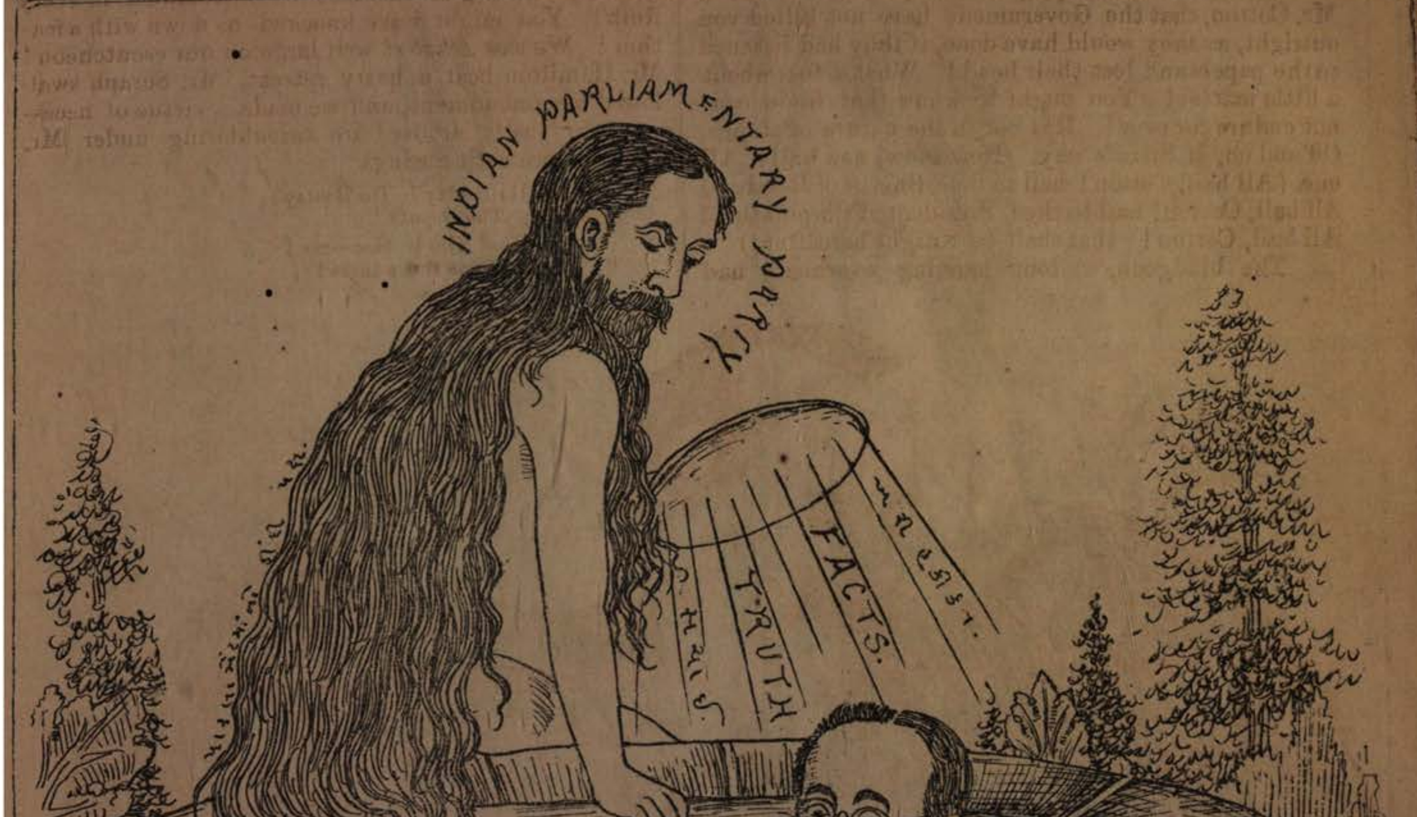
Account it a mercy, gentlemen, said the tactful Mr. Cotton, that the Government have not killed you outright, as they would have done, if they had listened to the papers and lost their head! What a fuss about a little matter! You ought to know that Snow cannot endure for ever! It is not in the nature of things. Off and on, is Snow's way. Now snow, now hail! All one. (All hail, Cotton! hail to thee, Sheriff of Bombay! All hail, Cotton! hail to thee, President of Corporation! All hail, Cotton! that shalt be Knight hereafter!)

The bludgeon, so long hanging overhead, had descended in right earnest! We trembled in every limb! You might have knocked us down with a feather! We saw *Ichabod* writ large on our escutcheon! Mr. Hamilton beat a hasty retreat. Mr. Seraph swallowed his amendment, and we made a virtue of necessity, our justly aroused ire smouldering under Mr. Cotton's protecting wings:

Du Boulay! Du Boulay!
The Deputy!
Hip! Hip! Hoo—ray!
Three times three!!!

"SMOULDERING UNDER MR. COTTON'S PROTECTING WINGS."

A SEASONABLE ADVICE.

Truth—Oh, don't be alarmed, my boy! This drenching will do you a world of good! Go down to the bottom of the well, and you will come up, wonderfully refreshed in mind and brain!

[An immense amount of facts and figures have been placed against Mr. Muncherjee Merwanjee Bhownugree, M. P., who opposed the amendment moved by Si William Wedderburn in the House of Commons on Jan. 27th, demanding an enquiry into the causes of the helplessness of the Indian masses to resist even the firs attacks of famine and pestilence.]

એક સવેળાની સલાહ.

દેવી સત્યતા—અરે ગભરા ના, છોકરા, ગભરા ના! આવી રીતે ભીજાવાથી ઉલટું તુને ઘણુંજ ઠીક થશે! છેક કુવાને તળીયે ઉતર અને પછી પાછો ઉપર આવશે તારે તારાં મનને અને તારાં ભેજાંને એવી તાજગી મળી જશે કે બસ નહીં!

[હીંદુસ્તાનનાં લોકો દુકાળ અને મરકીનો પેહેલો હુમલો આવતાંજ તેની સામે પોતાનો ટકાવ કરવામાં કાં નાચાર બની જાય છે તે બાબત વીશે પુછપરછ કરાવવા માટે સર વીલીયમ વેડરબરને પારલામેંટની આમની સભામાં ગઈ તા૦ ૨૭ મી જાનેવારીએ રજુ કીધેલી દરખાસ્ત સામે મી૦ મનચેરજી મેહેરવાનજી ભાવનગરી થયા થી, તેમના એ બાબત વીષેના અજ્ઞાનપણાને દુર કરવા માટે પુષ્કળ વીગતો અને આંકડાઓ રજુ કરવામાં આવ્યા છે.]

HER PET.

Hind—Hullo, it's a real beauty!

Britannia—Isn't it! I'm so glad you like it. I am, indeed!

The Mansion House Indian Famine Relief Fund now amounts to £3,69,000.—*Reuter's Telegram. London, March 1.*]

સુંદર કુતળયું.

હીંદ-ઓ-હો, કેવું સુંદર! ખચીતજ, ઘણુંજ સોહામણું છે હું!

બ્રીટાન્યા-અંહં, ખચીત? તુને એ પસંદ છે, એ જોઈ હું ખરેજ ખુશી છું! ખચીત, મને ઘણીજ ખુશાલી લાગે છે!

[લંડનના લારડ મેયરે ઉભાં કીધેલાં મેનશન હાઉસ ફંડમાં ૩,૬૯,૦૦૦ પાઉંડ ભરાયા છે.-રોઈટરનો તાર, લનડન, તા૦ ૧ લી મારચ.]

THE PLAGUE HAVOC AMONG THE MARWAREE LITIGANTS.

Mrs. Khatpatrao—Why so sad and dejected? Why is your fair brow knit in such deep thought? What ails you, my lord?

Mr. Khatpatrao—(A High Court pleader and a great favourite with Marwaree litigants) The plague, the accursed plague!

Mrs. Kh.—Heaven forbid that you should be stricken! Oh, whatever shall I do if you should be carried off?

Mr. Kh.—I am not likely to be, at any rate, not just now. But the Marwarrees have fled, and with them my income! What pitiful cowards! How heartless too! They might have thought of me!

Mrs. Kh.—But they 'll return soon enough. They 'll scent money from afar, and when they come, you can fleece them in right earnest, and take your lost income out of them at compound interest.

Mr. Kh.—Leave me alone for that. There isn't a neater hand for fleecing. But if they come! Aye, ther's the rub! Some of them, according to this list, will come no more! Kicked the bucket, the cowardly fools, and there's seven-eighths of my income lost for ever!

મુંબઇમા કજીયામાં ઓરીયાં મારવાડી ઓમાં સરકીએ વાળેલી મોહકાણ.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૪૧૨ મું.]

OH! PITY THE POOR CART-DRIVER!!

Cart-driver—Oh, pity the miseries and the woes of the poor cart-driver, and reduce the burden on his head!

Civic Father—I would, my friend, if I could. But I really don't see how, being so very much burdened myself! Charity must begin at home, you know!

(The petition of the cart-drivers of Bombay to exempt them from the wheel tax this year owing to their having suffered a very serious loss by the dislocation of the trade generally, has been rejected.)

અરે! ગરીબ ગાડી વાળાપર દયા કરો!

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૪૧૧ મું.]

THE FLIGHT OF BARBERS FROM BOMBAY-THE WOES OF MR. SHENDIARAO.

It was her maiden attempt. Inadvertently (let us hope!) she plied the razor too near her lord's nose, and sliced off the tip! The whirligig of time brings about its revenges! It's always the husbands that cut the nose. It's the wife's turn now, though of course the poor dear innocent has done it in pure accident! Mr. S, is disfigured, and Mrs. S. disconsolate! Oh dear! What sins the plague will have to answer for!

મુંબઈથી નાહાસી ગયલા હજામો.
ગરીબ બીચારા શેંડીયારાવને ખમવાં પડતાં સંકટો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૧૧ મું.]

THE RUNAWAYS IN THE MOFUSSIL.

Manchi—Here's a chance, Meher dear! All the Parsee girls schools are closed in Bombay! What if I start a private school in your name! With so many Bombay girls here, it is bound to be full in no time!

Meher—Yes, and empty too, in less than no time! The plague's not going to be a fixture. At least, I hope not, and neither we nor our pupils can stay here for ever.

Manchi—No harm in that, so long as we gather in the admission fees, and the current month's, all in advance! And that will be pile enough! Make hay while the sun shines!

મુંબઈથી નાહાસી ગયલાંઓને ફરગામમાં કરવાં
પડતાં તરેહવાર કોટકો.

[વધુ માટે જુવો પાનુ ૪૧૧ મું.]

NO CLOTURE FOR ME!

"I won't smother and kill myself by applying the cloture to my mouth! That'll be simply suicidal!"

[The Mill-Owners' Association has wisely resolved to keep open the Mills in these hard times when plague and famine are doing great injury to trade and industry.]

"મારે મોહડે કદીબી હું પાટો નહી બાંધવાની!"

"મારે મોહડે ડુચો મારીને શું હું પોતે ગુંગળાઈ મરૂં! કદીબી નહીજ! તે તો મારે હાથે મારો ઘાન કહાડવા જેવું થાય!"

[મરકી અને દુકાળને લીધે વેપાર અને ઉદયોગને હમણાં ભારે નુકસાન પુગું છે, તેવા સખત વખતમાં મુંબઈની મીલોને ઉઘાડી રાખવાનો ડાહપણ ભરેલો ઠરાવ અત્રેની મીલ ઓનરસ એસોસીએશને કરવાથી હજારો ગરીબોની રોજી ચાલી છે અને મીલ ઉદયોગને થોડો પણ ટકાવ કરવાનું મલયું છે.]

મુંબઇથી નાહાસી ગયલા હજામો—ગરીબ બીચારા શેંડીયારાવને ખમવાં પડતાં સંકટો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૧૧ મું.]

મુંબઇમાંથી હજામો નાહાસી ગયાથી મીસીસ શેંડીયાને હાથે હજામત કરાવવાની મી૰ શેંડીયાને ફરજ પડી. મીસીસે કોઇ દહાડે હાથમાં અસતરો ધરેલો નહી હોવાથી, માઠાં ભાયગે મી૰ શેંડીયાનાં નાકનાં છેક ટીચકાં આગળ તે તેણીએ ચલાવવા માંડયો અને તેથી તેવણનું ટીચકું ચપ દેતું.કે કપાઇ ગયું ! અરે જમાના ! તારાંબી કેવાં કેવાં કોટક છે ! હમણાં સુધી ભરતારો ને હાથ તેમની સ્ત્રીઓના નાક કપાવાના બનાવો બનતા રહયા છે; પણ સો દાહાડા વરના તો એક દાહડો વહુનોબી આવે છે. અને તે પ્રમાણે વહુને હાથે વરનાં નાકનું ટીચકું ચપ દેતું કે ઉડી ગયું છે, તો જોકે ગરીબ બીચારી નીરદોષ શેંડીયાબાઇને હાથે માત્ર અકસમાતથીજ તેમ બનયું છે ! પણ એ અકસમાતથી બીચારા શેંડીયારાવ સદાના નકટા થઇ ગયાં છે, અને તેવણના મીસીસને તેથી કાંઇ થોડો બલાપો જલાપો થતો નથી ! અરે, અરે મરકી ! તારા માથેબી કેટલાં કેટલાં પાપોનો ભાર ચહડે છે !

મુંબઇથી નાહાસી ગયલાંઓને પરગામમાં કરવા પડતાં તરેહવાર કોટકો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૦૮ મું.]

મંચી–મેહેર ડીયર, લેરે આપરે વાસ્તે તો ઠીક તરાકાનું કામ નીકળયુંચ! મુંબઇની બધી છોકરીઓની નીશાળો બંધ પડીચ, તેથી સું ધારેચ,–હું તારે નામે એક ખાનગી ઇસ્કોલ અહીં કાહારવા માંગુંચ! મુંબઇની બધી છોકરીઓ અહીં ધગલેઘેર ઉભાઈ જાયછ, તેથી સપાટાબંધ આપરી ઇસ્કોલ ભરાઇ જસે !

મેહેર–હા, સપાટાબંધ ભરાઇને ઝપાટાબંધ ખાલીબી થઇ જસે હં, કંઇ મરકી બારે માસ રેહેવા બેહેવાની છે જે તેની વાત ! તે જેમ રેહેવાની નથી અને જેમ આપરે અહીં બારે માસ ઠરી ઠામ થઇને પરવાના નથી, તેમ બધી છોકરીઓબી કંઇ રેહેસે બેહેસે નહી હં !

મંચી–પણ તેમાં આપરૂં સું જવાનું છે જે! આપરે તો પઇસાનાં ધણી ! બધી છોકરીઓ પાસેથી આંગપર પગાર લેવાની મુંગી મુંગી આપરે વાત રાખવી. બધીઓ પાસે દાખલ થવાની ફી ને ચાલુ મહીનાની સ્કુલ "ફી" સાથે સાથે ઓકાવશું તો તીજોરી પરી જશે, ને હાલના બેઠા બેકાર વખતમાં નાહાલ્લો જેવો ધનનો ચરૂજ જાણે આપરે હાથ લાગી ગીયો, એમ સમજજે! જોની, તાતે થાએ જે કામ થઇ જતું હોય તે પેહેલાં કરી દઇયે,–પછીની વાત પછી !

અરે ! ગરીબ ગાડાંવાળા પર દયા કરો !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૦૯ મું.]

ગાડાંવાળો—અરે ગરીબ ગાડાંવાળાના દુખ અને કંગાળયત પર દયા કરો, અને તેના માથાં પરનો આ બોજો કહાડો !

શેહેરીબાવા—જો મારાથી બનતું હોત તો જરૂર કહાડત, મારા દોસ્ત ! પણ મારી પોતાની ઉપર હમણા એટલો બધો બોજો છે કે હું પારકાના બોજા કાંહ ઉતારવા જઉં ! બાપુ, સખાવત ઘેરથીજ શુરૂ થવી જોઇયે, તે તું જાણે છેની ?

[વેપારની મંદીને લીધે ગાડાંવાળાઓનો રોજગાર ભાગી પડયાથી તેઓને આપવો પડતો ગાડાં બળદનો કર સદનતર માફ કરવાની તેઓએ કીધેલી અરજી નામંજુર કરવામાં આવી છે.]

મરકીએ મારવાડી કજીયાખોરોમાં વાળેલા મોહકાન !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૦૯ મું.]

મીસીસ ખટપટરાવ–કાં બરા, ઇતકી ઉદાસી કાં ? આજ કાય હાય ?

મી૰ ખટપટરાવ–(હાઇ કોર્ટના એક વકીલ અને મારવાડી કજીયાખોરો વચે ભારે માનીતા) હી પલેગચી મોહકાન !

મીસીસ ખટ૰–અરે તયાચા દુષ્ટ નામ જાલુન તાકા ! તુમી ગેણે તર માજા કાય હોયલ !

મી૰ ખટ૰–મી અઠાં જાયાચા તો નહીજ,–પણ હી સઘળે મારવાડી લોક પલાલે, તયાચી સંગતી માજી "ઇનકમ" તરી પલાલી ! કસે લુચે "કાવરડ" લોક ! અસે હીચકારે લોકની કાહે તરી માજા વીચાર તરી ઠેવલે નાહી !

મીસીસ ખટ૰–પણ તે લોક અઠાં "રીટરન" હોનાર ! તયાલા પઇશેચા "સેંટ" દોન હજાર કોસાવર તરી એનારજ ! તર જવાં તે લોક આલે તવા તયાંલા પાહેજે તશા તુમી "ફ્લીસ" કરા ! તયાચી ચામડી ઉકલુન કહાડા ! આની તયાચા તુપ–તુપ આની ઘી–ઘીચા નીયમાવર "કમપાઉંડ ઇનતરેસ્ટ" મોજુન તુમચી સઘળી "લોસ્ટ ઇનકમ" વસુલ કરા.

મી૰ ખટ૰–તે તો મી કરનારજ! માજા સરખા "ફ્લીસીંગ" ચા કામ મદી દુસરા હુશાર કોન હાએ ! પણ તે લોક એનાર કોઠુન ! તયાચાજ મોઠા વીચાર પડલા આહે ! હી લીસ્ટ વાંચુન પહા ! મલા દીસ્તોકી માજે કીતીએક "કલાયંટ" સોનાપુરજ ગેલે આહે ! આની રૂપાયાચે દોન આની તરી માજી "ઇનકમ" અઠાં રાહાલી નાહે !

મરકીની મોસમનું મી૰ બ્રીફલેસને ત્યાંનું ઘરખરચનું બજેટ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૨૩ મું.]

મી૰ બ્રીફલેસ–એ તું સું કાહારની માથાફોડ કરયા કરેંચ, લવ ! એમ સાતસો વખત સરવાલો ગણયા કરસે, તેથી તે કંઇ ખરચ ઓછો થવાનો છે ? તું ઉપરથી ગણ કે નીચેથી ગણ, કે ગમે તેટલી વખત ગણયા કર, પણ જે સરવાલો થવાનો તેજ થવાનો ! એ બધું બરાબર છે. જાનેવારી ને ફેબરવારી મહીનામાં તેં ફકત ઘેરમાંજ નવસો રૂપયા ખરચી કાહારયાચ ! એ કંગાળ મરકીના મહીનાઓમાં ખરચની બધી મોહકાન વળી ગેઇચ !

મીસીસ બ્રીફલેસ–ઓવાય, પણ એટલા બધા રૂપયા ખરચાયજ સાના જે ? એમાં તો કંઇબી ભુલજ હોસે ! હું સારીપખી જાણુંચ કેની કે તમારી આગળ એ બેઉ મહીનામાં તો કોઇ કારૂં કુત્રુંબી આવતુંતું નહી ! તમારાં કોઇબી કુલનું કારૂં કે ગોરૂં મોહનું મેં એટલા વખતમાં તો જોયુંજ નથી ! પછી તારે તમારી પાસે એટલા બધા નવસો રૂપયા આવે કાંહથી ? કંઇ વગર પઇસે ખરચ થતો બતો હોસે ? હાથમાં રોકડા રૂપયા હોય તો હું ખરચ કરૂં કેની ?

મી૰ બ્રીફલેસ–હાસ તો, તેની કોણ ના કેહેચ જે ! પણ તારા મોતીના નેકલેસ ને બાંગરીનાં પઇસા આયા તે અમસ્થા હવામાંજ ગીયા કે ! તેની તો કંઇ તું વાતજ કરતી નથી ! તે જમે કરની !

મીસીસ બ્રીફલેસ–અરે હરવઇ રે હું ! હુંબી કાહારની

અમસથીજ ગોતાં ખાયા કરૂંચ ! મરેરે મારી યાદદાસ્ત ! મને નેકલેસ ને બાંગરીની તો યાદજ નહી જો !

મી૦ બ્રીફલેસ–પણુ તે તુને યાદ આવેજ કાંહથી ? તેને બદલે મેં તુને ખોટાં મોતીની એવી સરસ નેકલેસ ને બાંગરી આપીચ કે ભલો ધનેતરબી તે જોઇને તાટજ થઇ જાય, ને એમજ સમજે કે મારૂં કોણુ જાણે સું કુકે ફાટતું હોસે !

મીસીસ બ્રીફલેસ–અરે પણ બીજાંઓની કાંહ વાત કરોચ ? મારીજ વાત કરોની ! હું પોતે તેનાથી ઠગાઇ જાઊંચ ! જે દાહારથી એ પેહેરૂંચ તે દાહારથી લોકો તો તે જોઇ જોઇને ઠગાયચ, પણુ વરી હુંબી સાંબી ઠગાઇ ગેઇ ! મને તો એમજ લાગયા કરેચ કે જાણે મારી ખરી બાંગરી ને નેકલેસ હોયની ! તે દાહારે પેલા માખમારને ઘેર ગેઇ, તો એની બઇરી ને સાલીઓ તે જોવા પર તુટાતુટ કરતીતી, ને કોઇ કેહેજે "એ તો બે હજારની હોસે," ને કોઇ કેહેજે "નહીરે, એવાં મોટાં દાનાદાર મોતી કંઇ સસ્તાં મળે નહી,–કંઇ નહી તો ઓછામાં ઓછી બત્રીસોની નેકલેસ હોસે !"

મરકીના દરદીઓની શોધમાં નીકળનારા વાલનટીયરો.

(નજદીકનાં ભવીષયમાં એક ડોકયું.)

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૨૩ મું.]

અલી–અરે આ મારી કમલાના બાપા, તમે આમં ફાંકડા જંગલા બનીઠનીને કયાં ચાલ્યા ?

અલો–મરકીનાં દરદીઓની શોધ કરવાને, મારી કમલાની મા ! જે ઘરમાં દરદી ભરાઇ બેઠો હોય તેને પકડી કાઢવા અને તેને ઇસ્પીટાલ મહી મોકલવાને જાઉં છું, મારા પ્રાણુ ! વળી જે ઘરો ખરાબ હોય તેમને રદ કરવા, તેમને ભાંજી તોડી નાંખવા; કે તેમને સળગાવી મેલવાનો હુકમ કરવાને મારે જવું છે, મારી કમલાની મા !

અલી–બહુ સારૂં, તયારે તો બહુજ સારૂં ! એ તો ઠીક તક આપણા હાથમાં આવી છે !

અલો–શેની તક, મારી કમલાની મા ? તું શી તકની વાત કરે છે ?

અલી–જુવો, હવે પેલા આપણા ચંડાલ શત્રુનાં ઘરને છોડતા નહીં હો ! તેને તો બસ રદજ કરી દેજો હં ! તે ઠીક સપાટા મહી આવયો છે, ને કીનો લેવાની તક કાંઇ આમ વારંવાર મળશે નહી, માટે ચુકશો નહી હં ! બસ આમજ કેહેજો કે એનું ઘર તો જંગલી જાનવરને વસવા માટે પણુ લાયક નથી. અને તેમ કરીને પછે તેની હોલી સળગાવી દેજો ! સમજયા કે, મારી કમલાના બાપા ?

હોળીની રસોઇ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૩૧ મું.]

કમલા–આજ તમારે શી રસોઇ કરાવવી છે, હં સાંભળો છો કે ?

કેવળ–વળી તે મહી પુછવાનું તે શું ? જે દરરોજ કરતી હોય તે કરને, મારા ઇશુની મા ! દાળ, ભાત ને ભાજી બહુ ઠીક પડશે ! બીજું તે શું કરવાની હતી ?

કમલા–અરે શું ! કાંઇ કેહેતાંએ લાજ ન આવતી કે ! આજ હોળી છે તે તો જરા ધયાન મહી રાખો ! હું તો આજ પુરી, દુધપાક, શીખડ ને બીજાં મીષટાનોજ જમવા ને તમને જમાડવા માંગું છું !

કેવળ–અરે પણુ તું મારી મધુરી એવું મીઠું મીષ્ટાન છે કે મને બીજાં મીષ્ટાનની જરૂરજ શી છે ! તોપણુ આ જો. તું મીષ્ટાન બનાવવા માગે છે તો ખરી, પણુ દોઢીયાં જોઇયેને દોઢીયાં ! ને તેનાજ તને ને મને હમણુા વાંધા પડી ગયા છે તે તો તું જાણે છે, મારા ઇશુની મા ! પછે મીષ્ટાન તે કયાંથી કરવાની હતી ?

કમલા–પણુ એમ તે કેટલા દીવસ ચાલશે, હં, ઇશુના બાપા ?

કેવળ–તું જરા થોભ ! મને એક ઠીક તાલ સુઝી છે ! ઓલા જસ્ટીસો હજી તો સવાલો પુછે છે ને અમે આમ કરીશું ને તામ કરીશું એવા એવા ઓલા અલેઆ ગેટેકર આગળ તડાકા મારે છે. તેટલાં લાવને હુંજ તડાકો મારી દેઉં ! હુંજ પોતે ઘરે ઘર ફરવા માંડું ને જે. પી. બની જાઊં તો કેમ ? ઠીક ને ? પછે ઇસપીશીયાલ કોનસ્ટેબલનું ડોલ ઘાલીને ફરૂં હરૂં, ને જે ફ઼ેહોકુહો ગરીબ હાથ લાગી ગયો તે રોણુનાને એવો અકળાવી ગભરાવી મારૂં કે ઝટ દેતો કે રોણુનો જે હોય તે ઓકી દેય ને પોતાનુ ખીસું મનેજ ખાલી કરી આપે ! કોણુ મને ઓળખવાનું છે કે હું કાંઇ જસ્ટીસ નથી ! ઓલા રોણુનાઓનાં કપાળે તે કોણે હજી તાતવેલાં લોઢાંનો છાપ મારયો છે જે તેની વાત ! એ પણુ સરખા ને હું પણુ સરખો ! પછે શું ? આવી તાલતલાવટથી કાંઇ તડાકો મારી લાઉં તો પછે જોજે, મારી મધુરી ને મીઠાં મીષ્ટાન, કે તને કેવાં કેવાં ઉંચાં મીષ્ટાનોજમાડું છું તે !

ગરીબ બીચારા ઘોડાપર દયા કરો !

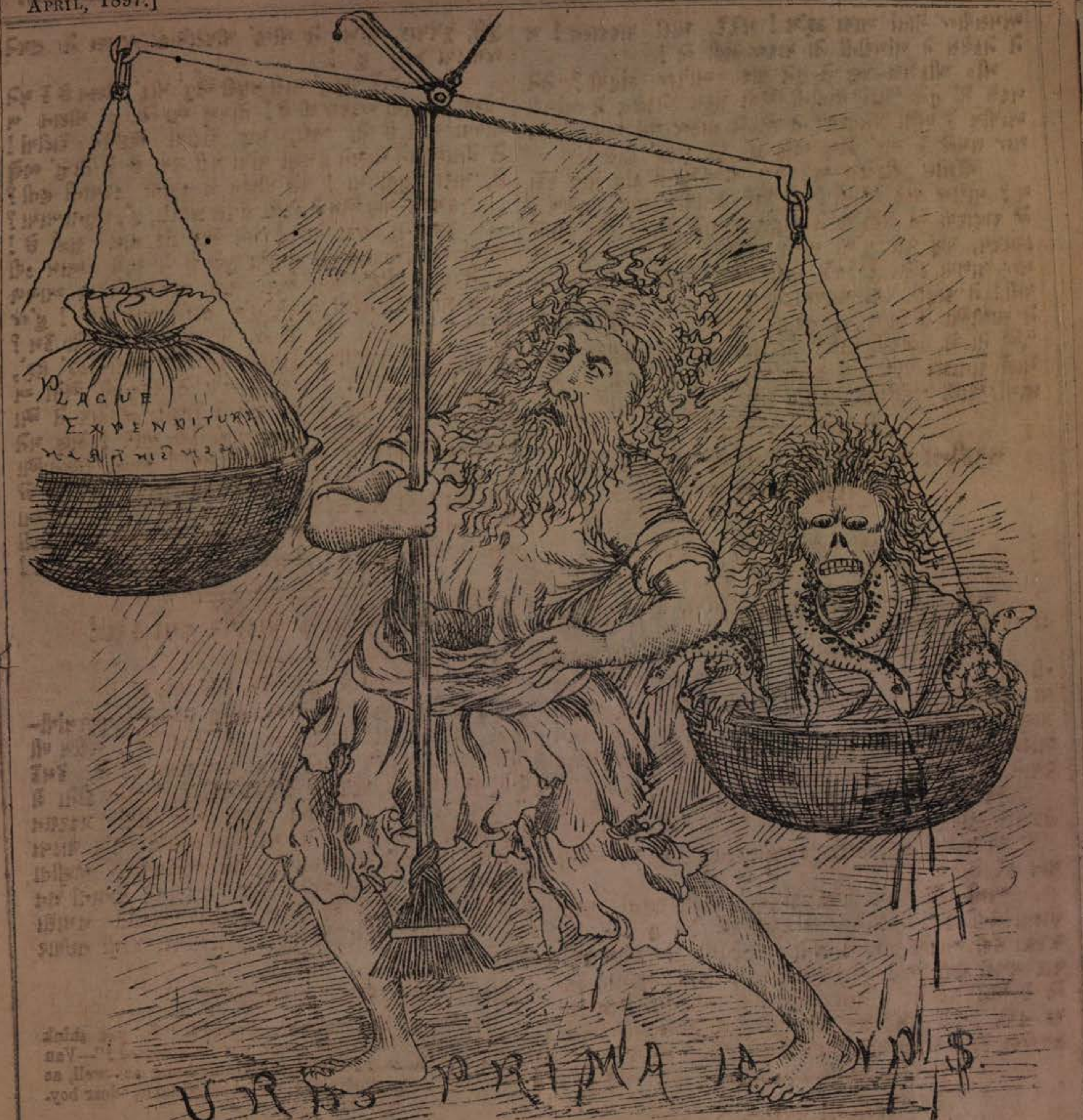
[વધુ માટે જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૩૨ મું.]

મરકીએ દરેકનાં દીલમાંથી–માણુસ તેમજ જાનવરમાંથી–ખુશી ખુશાલીને તો દેશનીકાલજ કરી નાખી છે ! ગરીબ બીચારા ઘોડાને પણુ એ બલાને નામે પોક મુકવી પડે છે, કેમકે તેના તમાશા બંધ પડયા છે ! પણુ તેથી તે પોતાનો કીનો લેવા વીના રહે એમ નથી. તેના તમાશા અને તેનાં પ્રદરશન મરકીએ બંધ પાડયા છે, તો મરકીનો તમાશો બંધ પાડવાને તે શું કામ ચુકે ? મરકીની રસી બનાવનારા જાણીતા વીદવાનો ડાકટર યરસીન અને ડાકટર હાફ્કીનને પોતાનાં તનથી દરેક મદદ કરીને એ કંગાળ બલાને પોતાનો તમાશો કરતી અટકાવવાનું કામ બજાવવાને આ ઉમદા પ્રાણી તઇયાર થયો છે !

THE RETORT DISCOURTEOUS.—Friend: "So you think you've no chance of getting your picture accepted ?"—Van Snaub: "It has as much chance of being hung as—well, as I have." Friend (effusively): "Congratulations, dear boy. You're bound to get it in !"

MEETING AND PARTING.—Mrs. Swiller (angrily, to Mr. S. who has been imbibing too freely): "You disgraceful creature ! I've just been to a 'Mothers' Meeting,' and return to find you like this ! Where have *you* been, wretch ?"—Mr. Swiller: "To a 'Fathers' Partingsh, m' dear. Jus' seen ole married chum off to 'Stralia !"

CONSISTENT.—Miss Scorcher: "Well, I must go and take off my bicycle trousers."—Bess: "What for ?"—Miss Scorcher: "I've got to attend a meeting of the Society *for* the Introductien of Dress-skirts among Turkish Women."

WEIGHED IN THE BALANCE!

[Notwithstanding the free hand with which the Bombay Municipal Corporation has provided for the means of eradicating the plague, the weekly mortuary returns show no signs of abatement. Yet more money is needed, and it is proposed to raise a loan of 50 lacs to meet all possible expenses. The Government have been obliged to appoint a Plague Commission, consisting of General Gatacre, Mr. P. C. H. Snow, Dr. H. P. Dimmock and Mr. C. C. James, to carry out, under the orders, their measures to suppress and prevent the spread of the plague, all expenses incurred in carrying out such measures being paid out of the Municipal Fund of the City of Bombay.]

ત્રાજવામાં થતું તોળ.

[મરકીને જડમૂળથી ઉખેડી નાખવાના ઉપાયો લેવા માટે મુંબઈ ની મ્યુનીસીપલ કારપોરેશને જોકે બહુ છુટે હાથે ખરચ કીધો છે, તે છતાં અઠવાડીક મરણોની સંખયામાં જાણવાજોગ ઘટાડો થતો દીસતો નથી. વધુ અને વધુ ખરચ તેને માટે નીકળયા કરે છે, અને ભવીષ્યના સઘળા ખરચોને પુરા પડવા માટે પચાસ લાખની એક નવી લોન કહાડવાનો વીચાર ચાલે છે. નામદાર સરકારે જનરલ ગેટેકર, મી૦ સ્નો, ડાક્ટર ડીમક, અને મી૦ જેમસનું એક મરકી કમીશન નેમયું છે, જે મરકી દાબવા અને અટકાવવાના સઘળા ઉપાયો સરકારના હુકમે તળે લેશે, અને તે માટે જે ખરચ થશે તે મ્યુનીસીપલ ટ્રેઝરીમાંથી લેવામાં આવશે.]

THE ASSASSIN AT LARGE!

(A STAB IN THE DARK!)

[The Bubonic Plague is doing great havoc in Poona and Karachi; the fresh attacks and deaths up to 13th March having been 899 and 708, and 2472 and 2141 respectively.]

છુટો ફરતો ખુની !

(અંધારામાં કેવા ઘા કરે છે !)

[ઝેરી તાવની મરકીએ પુણા અને કરાંચીમાં ભારે ખરાબી કરવા માંડી છે. ગઈ તા૦ ૧૩ મી માર્ચ સુધીમાં કરાંચીમાં તેના સપાટામાં ૨૪૭૨ લોકો આવયાં છે, જેમાંથી ૨૧૪૧ મરણ પામયાં છે; અને પુણામાં ૮૯૯ માણસો પર તેણે હુમળો કરયો હતો, જેમાંથી ૭૦૮ માણસોનો ઘાન નીકળયો છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 4th, and Monday, 8th March:—

"'Tis the voice of the sluggard: I hear him complain,
'You have wak-d me too soon; I must slumber again!'
As the door on its hinges, so he on his bed
Turns his sides, and his shoulders, and his heavy head."

This pretty accurately describes the situation of our Health Department and of the Government of Bombay in September last. "What, ho! Sir, your house is on fire," was the deafening cry, but it remained unheeded, and the Health Department slept as soundly as ever! It wasn't sure whether it was really a fire which wanted putting out, or only an illumination of the sort that would warm the genial flow of Mr. Kabraji's loyal blood. And while General Health slept, the Government merely looked on, wondering whether his heaviness would "awake, arise, or be for ever fallen." At last, when dead rats began to stink in the nostrils and the situation became well nigh insupportable, the rude awakening came and has continued ever since for months upon months with an earnestness which has brought the plague well under control, to all appearances, and won Lord Sandhurst's "*unstinted admiration!*"

In plague, as in a row, the more the merrier. Our executive, our doctors (or to speak more correctly, such as remain to us), scientific and medical importations from Hongkong and other foreign parts, our lights and leaders (not those of Government journals), our justices who have left their names as a guarantee of good faith, our new Deputy, and last, the very last, though not least, the Government itself—one and all are in the fray.

Last week, in connection with the Du Boulay matter (a mere fleabite, compared to what has since happened), I said that you might have knocked us down with a feather. A feather has done it, a goose-quill (or, was it a swan-quill?) in Lord Sandhurst's potent and diplomatic hand! Only two letters, and "Othello's occupation's gone!" Two letters, with volumes of meaning in them! One to "Dear Mr. President" (our President! I'll not answer for the effect of this soft sawder on his already swollen proportions) and says H. E., pithily and not over-politely, "*mene, mene, tekel, upharsin!*" You

"DEAR MR. PRESIDENT."

"MY DEAR GENERAL"—THE BOSS OF THE COMMITTEE.

farceur, you have humbugged us too long, you shall humbug us no more. In October, matters were black enough, but we waited and allowed you time! Within the last three months, they have gone from black to blue, and from blue to black again! Still we waited, and gave you time. Waited until yesterday, but now you shall not hunt alone, or rather you shall go to sleep, and we'll hunt. The glory of the chase shall be ours, yours the labour! We'll be in at the death ourselves! We and our chosen henchmen—a small committee of four tried and trusty men, a committee framed, not like your cumbrous ones to consult and advise, but to work. (Zounds! Sword and musket!) Work, work, work, (do you hear?)! work incessantly, unceasingly, unstintingly and without fear or favour! Work even if all your available cash balances were worked off! (Serum and rum! Sulphur and brimstone!)

And "Dear General Gatacre," will you be the boss of the Committee? With Mr. SNOW (Oh! the faithlessness of the times! Our own Snow—Storm, once so cool, calm and collected!), Mr. Engineer James (again one of our own staff, relieved for the moment from the hopeless task of looking for a lost drain, and the arduous one of looking after those that are too much in evidence!), and Dr. Dimmock. But, mark me, we're not going to run amuck against native feelings and native prejudices. (Fire and sulphur! Turn and burn!) We will do everything there is to do in the softest possible manner. We'll use *persuasive force*, for we don't believe in coercion.

"Mark me, I'd try persuasion's art,
For cruelty offends my heart:
Had all resembled me, I ween,
Martin, thy law had needless been
Of speechless brutes from blows to screen
The poor head;
For had I an ass averse to speed
I ne'er would strike him; no, indeed!
I'd give him hay, and cry, 'proceed,'
And 'Go on, Edward!'"

Edward, or any pet native name you please. At the same time, if people will be perverse, there's Mr. Vincent at your back, not to speak of other agencies better known to you than to us. And where women are concerned, please employ women! (I've looked in vain between the four corners of the Committee for a single *fair* name; perhaps some of *us* are going to be utilised, some of *Mr. Bomaster's 72 maids*!)

Then, our chief care must be to bag the bacillus, which is what the other fellows haven't been able to do, much as they have tried during the long months they have been at it! (Plague and Pest! Germ and bacillus!) Our lynx eye ought to be able to ferret out the foe. Let's do it, lantern in hand, and track him to his lair, even if we have to climb jail walls—mountains high, thrice-coated with lime—or wade knee-deep in snow, in the gutter, in seas of phenyle, in pools of carbolic, in slime or slush or mud! (Phenyle and senile! To assist your operations, we've put the other fellows within call, and you may have them up before you at any moment!

But H. E. (tho' swayed by an "Imperial necessity") is considerate and kind. He saw the dewy tear glisten in our eye, and forthwith rubbed us down with an oaken towel. You may tell your people, dear Mr. President, with our compliments, that all this is "no slur on your body" (my eye! what a body!) and "no blow to local self-government." (No, dear, no!) You may go on governing yourselves as long as you like, and heaven knows you need it too. Your temper and your manner need governing. And don't think you'll have nothing to do. You will have to guard your purse—your "phenomenally rich" purse—and hold it ready to dear G. G.'s *open sesame*! You'll have to pay the piper—the piper we have appointed to charm the plague-snake, and scotch, and kill it! You'll have to pay out of your local treasury for an Imperial necessity! Just think of that! Think of the *honour* of the position!

Honour! General Gatacre says: *Gat in, Gen'-men*," and we turn in to present arms—alms—the sinews of war, that is to say, money! (Fire and sword! Pay and be dead!) Again General Gatacre says, "*Gat out, ye curs*! E flats!" (Horse and foot! Light and Heavy!) And out we go—"go down to the vile dust from which we have sprung, unwept, unhonoured and unsung!" Obedient to his mandate whose will is law! We who erewhile might have ordered in and out the proudest general of them all!!!

A life-and-death question, says Dr. Bahdurji, which must be deliberately pondered over. Let us postpone the evil day!

THE SICK LION

"MR. COTTON BOWED TO THE GROUND."

Oh, for the so-called leader of the house, who has so long stood by us, and fought and bled for us! No longer by, to stanch our gushing blood! Indisposed (not disposed?) and unable to come. But though absent in the flesh, he was with us, the kind old soul, in spirit. Here, says Mr. Cotton, is a resolution drafted by Mr. Leo himself! You might still detect in it the roar of the lion, though the subdued roar of the sick one! And believe me, gentlemen, you'll serve no useful purpose by putting off the execution. Doomed to die, let us die in peace and thankfulness. And Mr. Cotton bowed to the ground! As though to yield himself up, without a murmur, to the executioner's axe! When he axes! No, no, says Mr. Bomaster, are they "demigods," that we should consent, at their bidding, to be mowed down like the yielding grass? Without a tussle, without even so much as a rustle?

NO, NO, SAYS BOMASTER.

No, no, says Mr. Drumsi, let there be no suicidal haste over a momentous question. Mr. Leo and Mr. Cotton are doubtless big men, but let us not listen to the *ipse dixit* of either the lion or his keeper. Let us go into committee (and this time our committee, too, shall work with a

"HOWLED AT THE NATIVE PRESS."

"NO, NO, SAID MR. DRUMSI."

will) and ask by what right our own servants have been taken away from us without permission first asked and obtained? By what rule of law or equity has the relation subsisting between master and man been reversed, and we, who used to order, have been asked to obey?

And thus, although Mr. Vet.-Major told us not to split straws, altho' Mr. Hamilton fired a section of our own Act against us under the impression that it would kill, altho' Mr. Vincent howled at the Native Press and thought it was tantamount to howling at us, we went into committee, whose report, when it comes, is likely, under the circumstances, to be a loud one.

An oasis in the desert! The mighty Mr. Kabraji, all bubbling over with loyalty (not Congress loyalty, which is only sedition in disguise, but the loud patent loyalty that pays), wanted us to anticipate the day fixed for the national rejoicings in celebration of that record-breaking event, H. M.'s diamond jubilee! June is a wet month in India, let us observe a day in one of the drier months. Though this year, the dry months have been heart-breaking, and wet too, through the flood of tears that has flowed! The Anglo-Indian has had his races, let us have our illumination, plague or no plague. Many a citizen has been suddenly lifted out of his peaceful household into the silent grave! Let us, who are living only to mourn, make a change from "grave to gay!"

We yield to none, not even to Mr. Kabraji himself, in loyal devotion to the Crown, though our ideas of loyalty may differ. But we thought of the double-headed demon of destruction stalking in our midst, of the desolation of houses, of the ruin of thousands, of the yet undried tears of the widow and the orphan, and we sat in speechless sorrow, pitying Mr. Kabraji's frantic efforts as he swayed to and fro in the fruitless task of securing a solitary seconder to prop him up! Not a hand to hold him, not even one of the ornamentals, to

(*Continued on page* 419.)

"THE MIGHTY MR. KABRAJEE, ALL BUBBLING OVER WITH LOYALTY."

whom rejoicings come, even close on the heels of death, as naturally as mother's milk! And poor Mr. Kabraji fell prone to the ground! Let us hope that his effusive loyalty will be remembered in the proper quarter!

The question of the Mahomedan burial-ground is still burning! And though we have been doing all in our power to settle it with the delicate consideration due to the feelings of an important community, Mr. Hamilton, with ill-judged precipitancy, (I am not sorry that his race for the deputyship was arrested half way) all but nullified our laudable efforts by adding fuel to the flame! "Close all Mahomedan burying-grounds and all centres of infection! The Towers of Silence too!" Silence, Mr. Revolutionist! Speech is silver, silence is gold!

ઊંઘમાં પડેલી ખુબસુરત નાજનીન.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૪૪૫ મું.]

[મરકીના વખતમાં મુંબઈ છોડીને જે ડાકટરો નાહાસી ગયા છે તેઓનાં તે કામની ગંભીર ખબર લેવને મુંબઈ યુનીવરસીટીની વઈદક ફેકલટી હજી પાછળ પડી છે તે માટે અચરતી બતાવવામાં આવે છે. જે વઈદક ગ્રહસથો યુરોપયન કાલેજો તરફની ડીગ્રીઓ ધરાવે છે, તેઓની પણ ઘટતે ઠેકાણેથી ઘટતી ખબર લેવામાં આવશે, એવી આશા રાખવામાં આવેછે.]

ડાકટર માખમાર—(મનમાં) એ તો ઘણુંજ ઠીક છે, ડીયર, કે તું ઉંઘમાં પડેલી છે, નહી તો મને ને મારા બીજા ગોઠયાઓને મરકીના વખતની અમારી ફરજ બજાવવાને બદલે નાહાસ ભાગ કરવા માટે કોણ જાણે કેવા સપાટા ને ઝપાટા ખમવા પડતે! પણ તું ઉંઘાઇજ રહેલી છે, એટલે અમારી પછવાડે પેલા કુત્રાએ ગમે તેટલા ભોંસયા કરેની! તેઓની કોણ દરકાર કરેચ! સરવેથી પેહલો પોતાનો બચાવ કરવો, એ કુદરતનો સઉથી પેહેલો કાયદો છે! અને તે કાયદા પ્રમાણે અમલ કરવા માટે અમોને જેવા કાલા શેતાન ચીતારવામાં આવયા છે તેવા અમો કાંઇ છઇએજ નહીં! જુવોની, અમારામાંના ઘણાકો દુર બેઠા બેઠા અને અમારી બદલીઓ આપીનેબી કેવું સારૂં કામ બજાવયે છીયે તે!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

"TOO CLEVER BY HALF.

Tommy and Johnnie were boys at school.
Tommy was clever, but Johnnie a fool:
Tommy at lessons was sharp and bright,
Johnny could never do anything right.
Genius often is known to fail;
Tommy turned forger, and went to gaol.
Johnny, though slow as he well could be,
Plodded away and became M. P.

AT REDRUFUS CASTLE.—The Duchess of Stony Cross (to Mrs. MacShoddy, who is returning a duty call): "The Duke has actually consented to be Mayor of Crankborough in succession to poor Mr. Slitt."—Mrs. MacShoddy: "Well! that'll be very nice for you! You're *sure* to be invited to the Mansion House in London during the season!"

RUSTIC model: "Yes, sir, the charity boys from London stole all our apples last year. Father would have had them locked up but the policeman was away on his holidys!" [A fast.]

GRATIS.—Father (alluding to his little son's black eye) "You see the cost of fighting, Tommy."—Tommy (sulkily:("It doesn't cost me anything, a boy gave it to me."

ENVY, HATRED, MALICE, &c.—Successful author: "Oh, yes, I sell everything that I write now."—Unsuccessful ditto: "Really? Tell me now, do you know any place where one can get more than a penny a pound?"

ENCOURAGEMENT!—Tailor (severely): "This is the 15th time I've called for your account, sir!"-Hardup (coolly): "Yes, that's what I admire in you, Mr. Snip—your extraordinary perseverance! and it is a virtue that ought to be encouraged. Call again, please!"

AWKWARD.—Mr. Oldun (yearningly): "Won't you marry me, darling? I've known and loved you ever since you were a baby: indeed, I used to nurse you."—Miss Youngun (savagely): "Yes, and I believe it was you who dropped me and spoilt the shape of my nose! No, I *won't* marry you!"

IN BOND-STREET, 5 P. M.—Wigmore (to Twigmore, whom he hasn't seen for years). "By Jove! you are looking well, old chap! Gone in for matrimony?"—Twigmore: "No, my boy, better than that—Patrimoney."

AT A CHECK.—Huntsman: "Hi! hold hard! Can't you see the hounds are not running?"—Gent (out for the day): "Then why the dickens don't you make' em run?"

RECIPROCITY.—She: "Sympathise with me, General. I found a grey hair in my head this morning!"—He: "Congratulate me, madam. I found a black one in mine!"

AN INSPIRATION.—Father: "Why not come and lunch Frank? Lucy is golng out shopping."—Frank: "Thanks awfully, but I just remember I have to do some shopping myself."

AT BERLIN—Wilhelm the wilful (to the Imperial Chancellor): "Greece sir! Don't talk to me of Greece! Melt her down at oneo!" [But the fat was already in the fire]

QUESTION TO BE ASKED IN THE HOUSE.—Sir William Vernon Harcourt has been summoned for having his chimney on fire. Is this the result of the bombardment of Canea?

OUR caustic critic's remark on British Society: "It is divided into four classes: The Have-beens, would-bes, Haven't-beens, and Never-will bes."

WHERE THE POCKET PINCHES.—His Best Girl: "There goes a cab!"—He (conscious of eighteen-pence—only): "Bother the cabs! They're too stuffy. Let's take a'bus."

LIKELY RESULT OF THE BRITISH MISSION TO ABYSSINIA.—Kissing the Rodd,

MISS B.: "Now, if I was a widow——"—Mrs. J. "Don't look so far ahead, dear. One step at a time."

FROM its name one would expect that Greece, instead of creating friction, would tend to allay it.

ANSWERED—Mrs. Snapple (angrily): "You do nothing but grumble at me. Why did you marry me?"—Mr. Snapple (drily): "Well, that is rather difficult to answer: but I had an idea when I first married you to travelling the contry with a caravan show"—Mrs. S. (indignantly): "Then do you mean te say that I am a 'freak of nature?'"—Mr. S. (promptly) "No; a freak of *ill*-nature."

CHEVY SLYME: "Did yer read abart Gladsting sending a telegram to the *Dily Chronicle* on this 'ere row between the Greeks and the Turks? Now, wot I wants ter know is, wot ole Gladsting has got to do with Greece?"—Tigg: "Well, 'e ain't got so much to do with it as *you* 'ave, from the look o' your coat?"

TWO WAYS OF TAKING IT.—Cynthia (who has been devouring a fashionable weekly): "How splendid it must be to be 'in Society' and have the papers raving about one, and all that sort of thing. Even the plain ladies of the upper ten thousand are spoken of as beauties."—Millicent: "Just think what a fuss they would make about you!"

IN matters of *raiding* the fault of the Dutch
Is giving too little and asking too much.

THE Guards mean to kick if they are going to Gib.

THE CONDITION.—Bunker: "Did you have any trouble in kissing her?"—Hill: "I had to propose first."

MANY ladies are afraid at the discharge of fire-arms' but still are well able to face powder.

THE tree most up-to-date.—The palm.
REAL chess-nuts.—Prizes at a big tournament.

MEDICINE FOR SOUTH AFRICA.—Milner's Safe Cure.

LENTEN FARE.—Humble pie garnished with small potatoes *al'Americaine*.

EXPENSIVE SUITS.—Law suits.

PRIVILEGED proverbial perverters of the truth.—Sleeping dogs.

DESCRIPTION of Mr. Rhodes by a Little Englander.—An amalgamation of high-ways and by-ways.

AT BATH.—Wiffling (sympathetically): "Here on account of the waters?"—Piffling: "No, unhappily. Here on account of the whiskeys."

DEATH DUTIES.—Funerals.

BAR SILVER.—Some of the payments taken in public-houses.

GOLFERS are clever people. They can drive when they are on foot.

A FRENCH Newspaper asks where the British appetite for conquest will stop. We fear that appetite will not be made less keen by French bitters.

HE: "I'll give you a dozen pair of kid gloves."—She: 'That must be a piece of kid!!"

A DAMP CLUB ASSOCIATE.—Blynker (after Slimper has left): "I can't stand that fellow at any price! He's such a fearful wet blanket!"—Tiffkins: "Yes, by Jove! His talk's like sheets of rain! And he positively floods the smoking-room with it!"—Blynker: "Well, let's mix him and his jabber with two fours—neat! Then we shall be dry again!" [Agreed *nem con.*]

EXCUSABLE.—M. F. H. justly irate, having himself come carefully round edge of seed-field): "Blank it all, Rogerson, what's the good 'o me trying to keep the field of seeds, and a fellow like you coming slap across 'em?"—Hard-riding farmer: "It's all right. They're my own! Ar've just come ower my neighbour's wheat, and at couldn't for vary sham(*e*) miss my own seeads!"

IN THE WATERLOO-ROAD.—The Rev. Johnson Griggs (who has just arrived from Somersetshire, to sportsman hurrying to catch the train for Kempton Park): "Could you kindly point out the way to Lambeth Palace?"—Sportsman: "Blest if I ever heard of the place! But if you follow your nose over Westminister Bridge, it'll bring you to the aquarium, *where the show's sure to be twice as good.*"—[Rushes off, leaving the Rev. J. G. speechless.]

In an Editorial Sancturl—"Say, Briggs, this thing's getting a bit overdone. There's a Government clerk, two barristers, and a doctor on the staff already, and now here's a billiard marker offering to do the sporting article. Where are all the journalists gone?" "Most of them, so far as I know, arepromoting companies."

ACCEPTED—He: "I have often dreamt of how happy a couple we should make if we were married." I She: "But dreams are so deceptive"—He: "Then—eh., am— to under_stand—stand—eh—er—that you won't have me?"—She "Well, I don't mind just trying if this dream will come true.':

"THE editor's brow was sad" when he read the following in his paper next morning: "We are glad to see that the Chief Commissioner of Police has been successful in his efforts to stamp out and destroy all babies in the metropolis." And the proof-reader knew what *rabies* meant that evening.

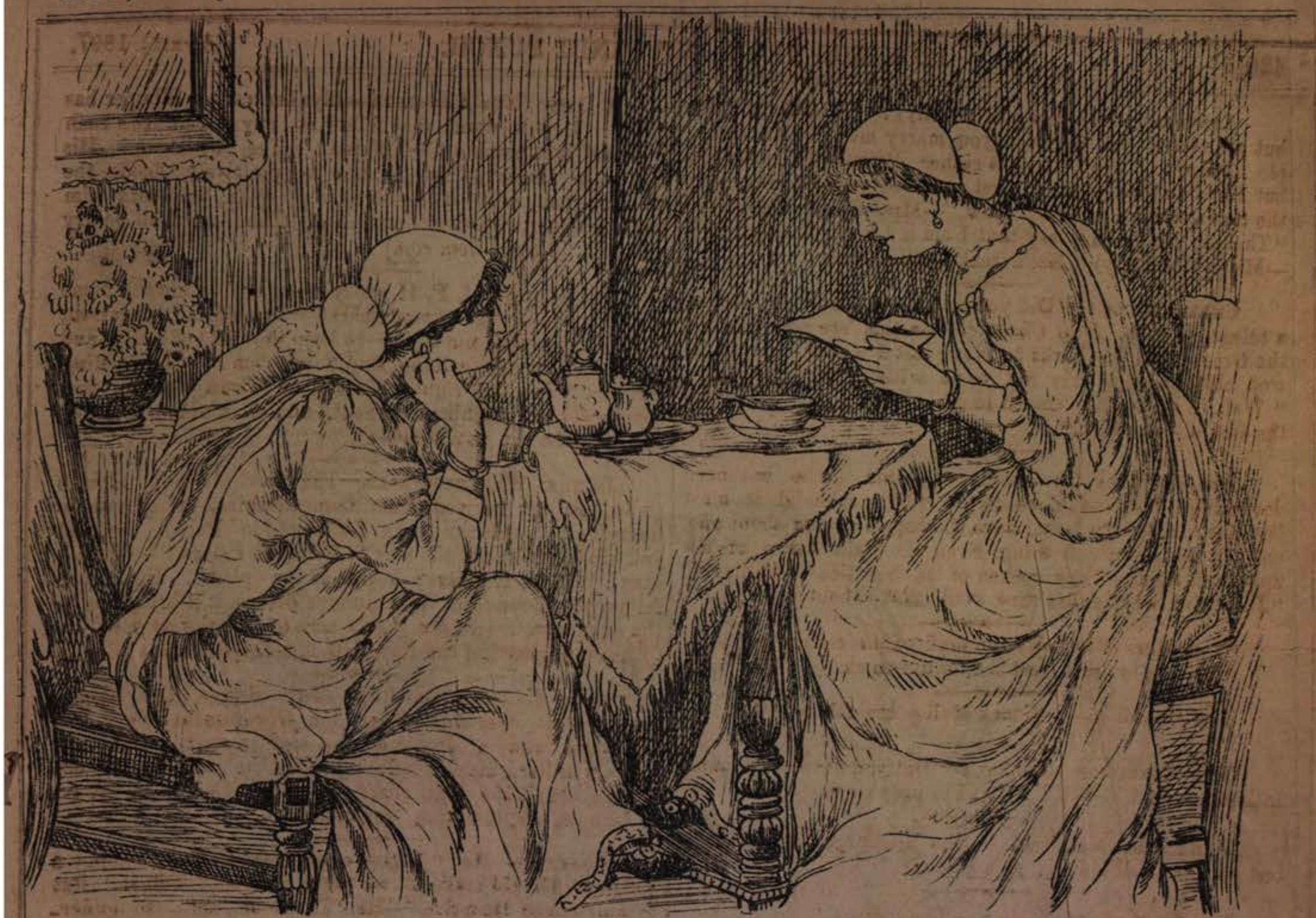
THE ETERNAL WOMAN.—Daughter of Eve: "When you hear papa or mamma say '*Prenez garde*!' listen with all your might, and tell me what they said."

MRS. TOZER wished to know the other day if I had read "The Auto-car of the Breakfast Table." "The same man as wrote," she continued, "'Over the Hiccups.'"

PROFESSOR HENRY MIERS has read a paper before the Geologists' Association on "Some properties of Precious Stones." As a matter of fact precious stones are properties in themselves.

THE French Government proposes that companies of cyclists should be formed for employment in actual action as well as in scouting and surveying. Why not? The power of cyclists to injure pedestrians is notorious.

A CATASTROPHE.—Brown (to neighbour): "There was a kind of *mew-tiny* in your back yard last night, old man, wasn't there?"—Robinson: "Well, yes, but it was all owing to the *puss*-illani-*mouse* behaviour of our old Tom."—Brown (interrupting): "Ah, now you're shewing a want of feline."

THE PLAGUE-ASTROLOGERS.

Soonee—Guess what Bhikha-kaka says, Chandan ? *Chandan*—No idea !

Soonee—But it *is* an idea ! He says, we mustn't go back to Bombay until the Holi fires have spent themselves and burnt out the plague. The astrologers fbretel some very horrible things that are going to happen to those who have given the demon the slip, and we must wait till he is fairly laid, or he'll spite us !

Chandan—A plague on these astrologers, and on the vendors of nostrums ! Between them, they've finished more people through sheer fright than the plague itself

THE FEBRUARY RACES: THE FAVOURITE JOCKEYS !

ફેબરવારીની ઘોડદોડની શરત : એ માસના માનીતા ઘોડે સવારો !

મરકીના જોશીઓ.

સુની—ચાંદન, વારૂં જરા કેહે તો ખરી, આપરા ભીખા કાકા મુંબઈથી સું લખેચ તે ! જોઉં વારૂં જરા અટકલ તો કરી જો !

ચાંદન—સું, સું, તુંજ કેહેની બોલની જોઉં, સું ?

સુન—ભીખા કાકા લખેચ કે તમે લોક હોલી વીતાં સુધી મુંબઈ આવતાં જ ના. હોલીનાં બલતાંમાં મરકી બલીને ભસમ થાય પછીજ મુંબઈ આવવા ની કલજો, કેમકે કેટલાક જોશીઓએ એવો વરતારો કીધોચ કે જે લોકો મરકી ને મુકીને નાહાસી ગીઆંચ તેઓને ઘણું ખરાબ થસે. વાસ્તે એ કંગાલ ડાકણ બલીને મરે તાંહ સુધી થોભજો, નહી તો તમો લોકને કંઈનું કંઈ થઈ જસે !

ચાંદન—મુવારે એ જોસીઓ ! મરેરે, એ મુવાઓએ ને મરકીની દવા દારૂ કાહાડનારા મુવા ઉંઠરા વઈદોએ જેટલી ખરાબી કીધીચ તેટલી તો કોઈએ કીધી નથી ! એ બેઉ મુવાઓની મોહકાનમાં લોકો બીચારાં મરકીનાં કરતાં હેભત હેભતે વધારે મરી ગીયાચ !

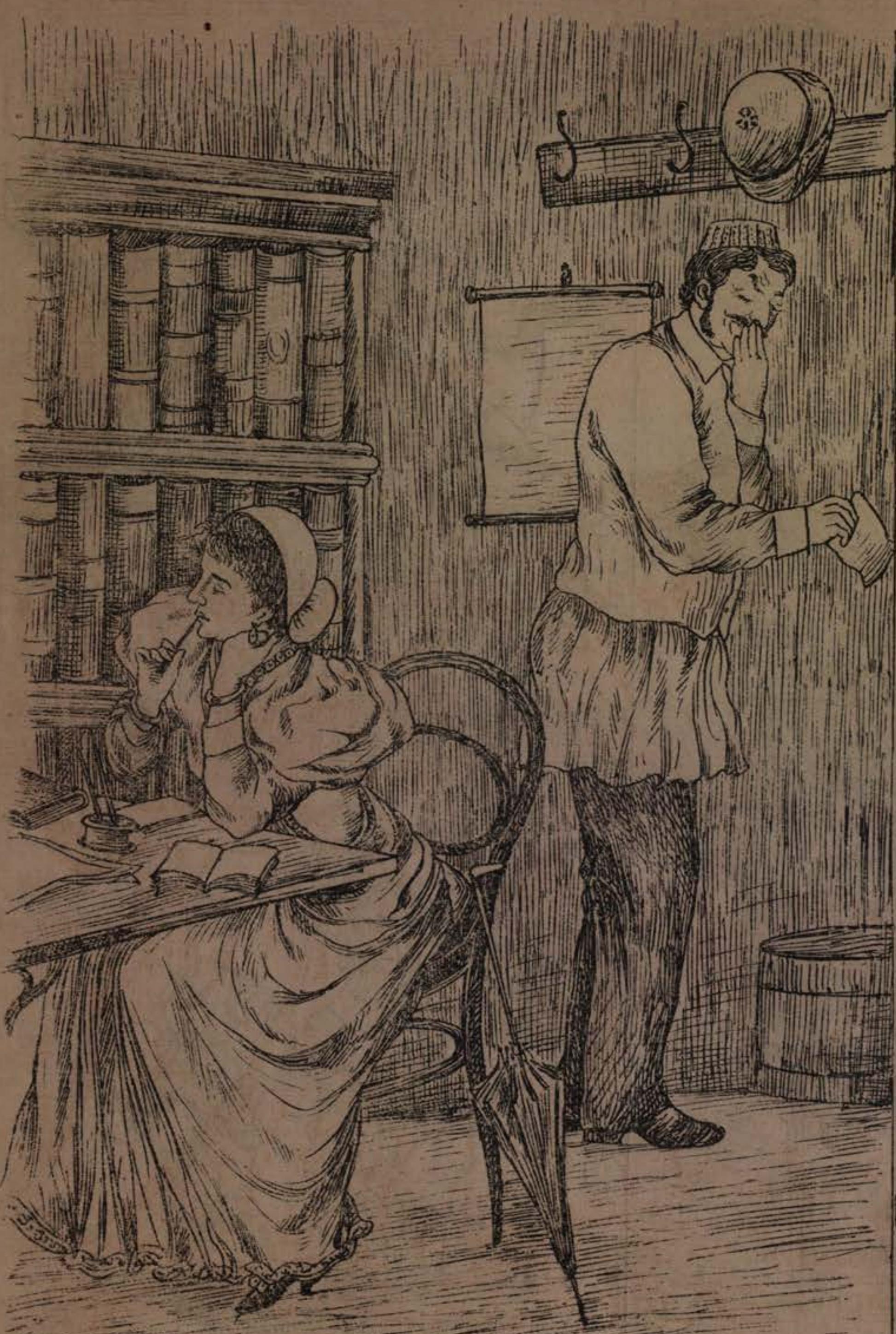

JACK AND THE GIANT.

[The Government of India having passed an Act to provide for the better prevention of the spread of dangerous epidemic diseases, the Government of Bombay have, since the last week, availed themselves largely of the powers conferred by it and put in force very stringent measures to check the spread of the plague in Bombay and Poona specially.]—(*Hindi Punch*, 14-3-97.)

જેક અને જાયંટઃ અથવા, પાહાડ અને વેંહેંત્યું.

[ફાટી નીકળતા રોગોને અટકાવવા માટે હીંદી સરકારે કાયદો પસાર કરયા પછી, મુંબઈ સરકારે ગયે અઠવાડયાંથી એ કાયદા મારફતે મળેલી સતાનો બહુ છુટથી ઉપયોગ કરવા માંડયો છે, અને મુંબઈ તથા પુણામાં ખાસ કરીને મરકી અટકાવવા માટે બહુ સખત ઉપાયો તેણે અમલમાં આણ્યા છે. —(હીંદી પંચ, ૧૪–૩–૯૭.)

THE PLAGUE BUDGET.

Mr. Briefless—No use counting and re-counting and counting again, love! It's all right. Nine hundred rupees gone in January and February! Oh! the plaguy months!

Mrs. B.—But there must be a mistake somewhere! Where did the money come from, when you hadn't the ghost of a client in all that time? One must have cash in hand before spending, you know!

Mr. B.—Yes, and your pearl necklace and bangles that we turned into money! Were they worth nothing?

Mrs. B.—Oh! Oh! I forgot! These worthless counterfeits that I have on me to deceive outsiders had fairly taken me in too, and launched me into a fool's paradise! I thought the genuine articles were still with us!

મરકીની મોસમનું મી૦ બ્રીફ્લેસને ત્યાંનું ઘર ખરચનું બજેટ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૧૧ મું.]

OUR PLAGUE VOLUNTEERS.

(*A peep in the nearest future.*)

She—Where are you going, my Kamla's papa?

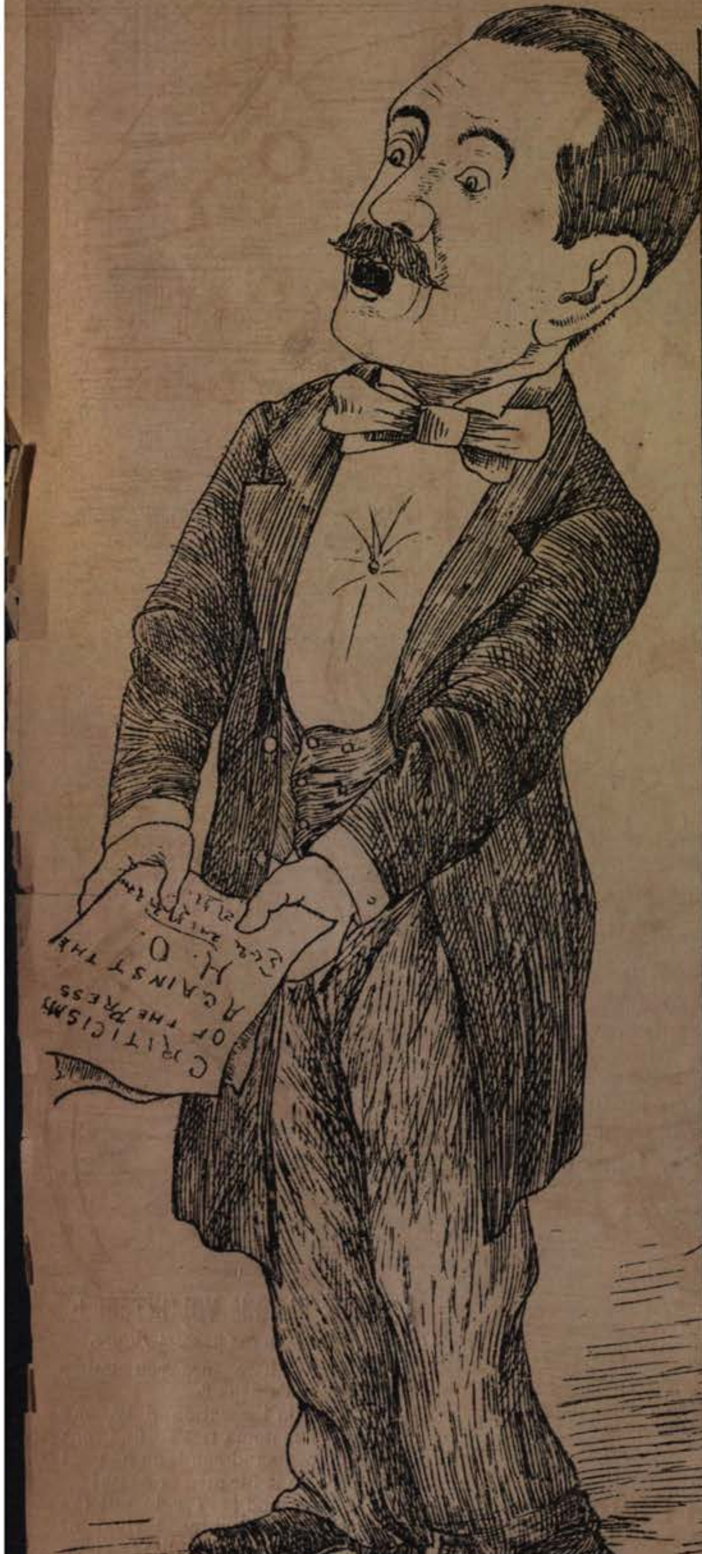
He—On inspection duty, my Kamla's mamma! To find out plague cases and condemn houses! Houses unfit for man or beast!

She—Good! Try to put the house of that wretched rival of ours in the black list! Such an opportunity of revenging ourselves on that hateful beast will never occur again! Say it's the d—l's own den, and make a Holi bonfire of it.

મરકીના દરદીઓની શોધમાં નીકળનારા વાલનટીયરો.

(નજદીકનાં ભવીષ્યમાં એક ડોકયું.)

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૧૧ મું.]

"OH, MY DARLING, THINK NOT BITTERLY OF ME!"

(With apologies to Harry B. Neilson.)

[The H. O. appeals to the Bombay Press against writing deprecatingly of him owing to his having been left out of the Plague Commission.]

"અરે, મારી વાહાલી, મારે વાસ્તે કંઈ ખરાબ વીચારતી ના!"

[પલેગ કમીશનમાં મુંબઈના હેલ્થ આફીસરને લેવામાં આવચો નથી તે ઉપરથી તેની સામે નાપસંદ ટીકા નહી કરવાને તે બીચારો મુંબઈના છાપા ને કરગરીને અરજ કરે છે.]

Sonny—papa, when shall I go to school again?

Papa—As soon as the plague is over, sonny.

Sonny—(*After a pause*) Oh! How I wish the plague to continue for ever so long! Then there'll be no exacting teachers, no lessons, no task-class, and no birch!

દીકરો—બાવાજી, હવે હું પાછો ઈસ્કોલમાં કહારે જવસ?

બાવા—જેવી મરકી પુરી થાય કે તુને મોકલસ, દીકરા.

દીકરો—(જરા વખત થોભીને) ઓ, બાવાજી, મરકી બધા દાહારાજ ચાલુ રેહે તો કેવું મજેહનું! પછી ઘણું ઘણું લેસન આપનારા માસ્ટરની પીરાજ નહી, કે નહી લેસન કરવાનું, નહી તાસ્ક કલાસમાં જવાનું, કે નહી નેતરના ફટકા ખાવાના!

SHOWING THE WAY!

Hygeia—Let me show you the way, sir! You've been all along floundering in the dark!

[Several hundred insanitary buildings in Bombay have been condemned by Dr. Kirtikar, and declared unfit for human habitation. The question of the nuisance on the Byculla Flats created by the deposit of town sweepings every day is also being handled in a business-like manner by the Plague Committee.]

અંધારાંમાં ગોતાં ખાનારને દેખાડવામાં આવતો રસ્તો.

હાઈજીયા—(સુખશાંતીની દેવી) ચાલો બા, હું તમને રસ્તો દેખાડુ તે રસ્તે ચાલો! તમે આખો વખત અંધારાંમા ગોતાં ખાયા કરો છો!

[માણસના વસવાટ માટે નાલાયક કેટલાંક ઘરોની તપાસ કરીને ડાકટર કીર તીકરે તે રદ કીધાં છે. વળી ભાયખલાના ફલાટસ ઉપર નાખવામા આવતા કચરાની પીડા દુર કરવાને લગતા સવાલનો પણ ફડચો લાવવાનું પલેગ કમીટીએ માથે લીધું છે.]

THE PATH-FINDER?

[" European pathologists have really had but little opportunity of investigating plague by the more modern methods of scientific researc[h]."—" *Lancet*."

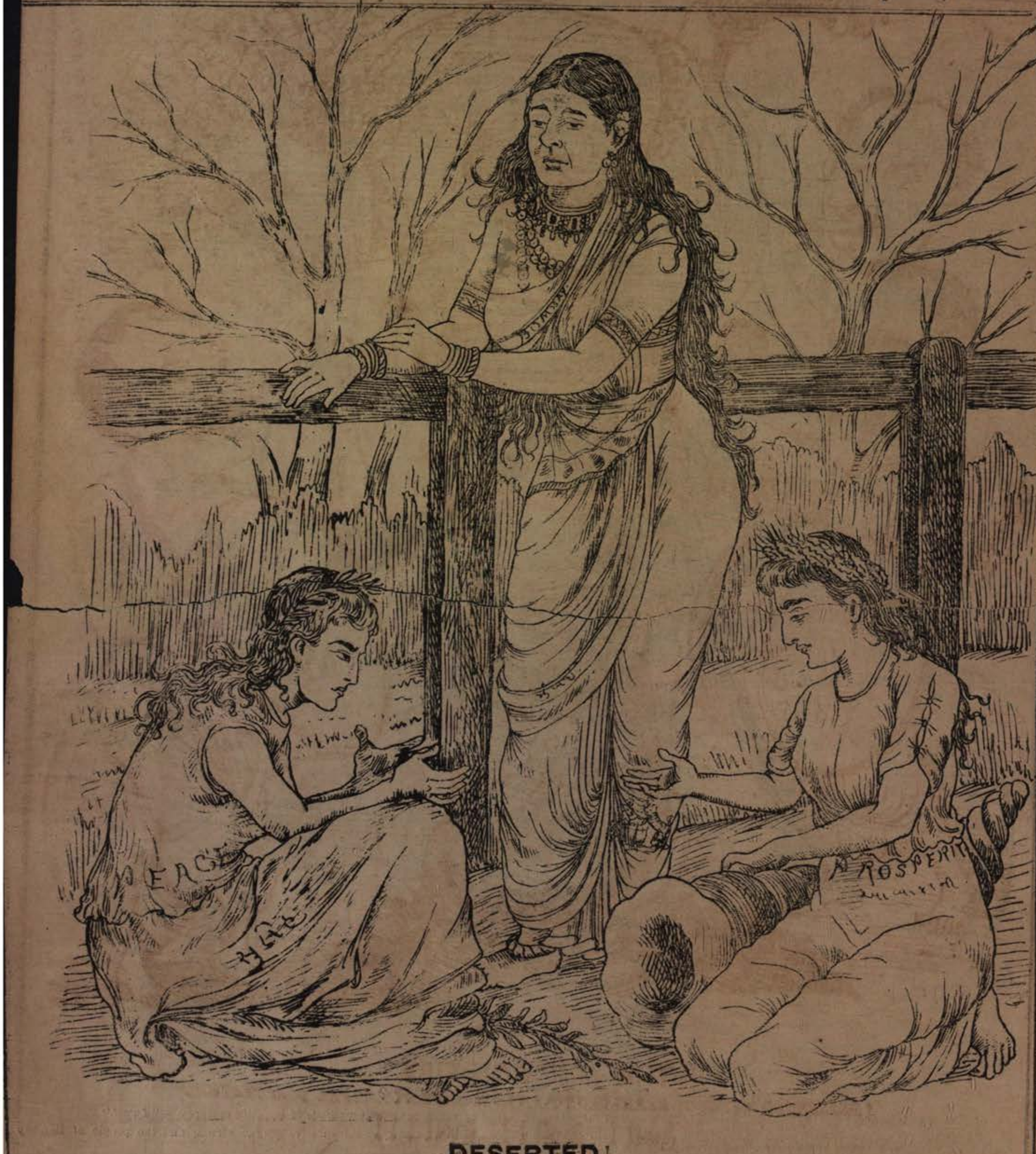
Dr. Yersin, the eminent French scientist, arrived in Bombay on Friday the 5th March, with a quantity of his curative plague serum, and the people of Bombay have been watching his work in the plague hospitals with intense anxiety.]

રસ્તો શોધનાર ?

અરે, રસ્તો મળશે, કે હજી એ બીચારી અંધારાંમાંજ ગોતાં ખાશે ?

[વીદયાને લગતી શોધ ખોળ કરવા માટેની હાલ જમાનાની રૂઢીઓ પ્રમાણે મરકીને લગતી તપાસ ચલાવવાને યુરોપના ડાકટરોને હમણા સુધીમાં ઘણીજ થોડી તક મલી છે.—" **લેનસેટ.** "

નામીચા ફ્રેંચ ડાકટર યરસીન પોતે શોધી કહાડેલી મરકીનો રોગ સારો કરનારી દવાના થોડાક જથા સાથ ગઈ તા० ૫ મી મારચે મુંબઈ આવેચો છે, અને મરકીની આસ્પીટલો મધેનું તેનું કામ ફતેમંદ ઊતરેછે જાણવાને મુંબઈની પ્રજા ભારે ઈનતેજારીથી રાહ જોય છે.]

DESERTED!

Peace and Prosperity—once her constant and never-failing companions—have left poor Bombay, alone and sad. She longs for their cheering presence in her home again, and pines for their bright smile to illumine her former beauty.

એકલી અટુલી પડેલી મુંબઇ.

સુખશાંતીભરેલી "સુલેહ" અને ભંડાર ભરપુર "આબાદી," જેઓ મુંબઇ સુંદરીની સદાની સાથી હતી, તેઓ તે બીચારીને એકલી અટુલી અને ગમગીનીમાં ચકચુર મુકીને તેને છોડી ગઇ છે! ગરીબ બીચારી મુંબઇ તેમને પોતાનાં ઘરમાં પાછી જોવાને કેવી ખરાં જીગર થી ઉમેદ ધરાવે છે, અને તેણીની ખુબસુરતીમાં ઉમેરો કરનારા તેઓના હસ્તા ચેહેરા એકવાર [illegible] નીહાળવાને તે કેવી ફગળે છે!

THE *HOLI* BON-FIRE!

(*PRESENTED WITHOUT PERMISSION TO THE BOMBAY MUNICIPAL CORPORATION.*)

હોળી! હોળી!! હોળી!!!

(મુંબઈની મયુનીસીપલ કારપોરેશનને વગર રજાએ અરપણ.)

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday and Monday, 11th and 15th March.—What is a Municipality, especially like ours, but a soap-bubble, which "a breath can unmake as a breath has made?" What is local self-government but a farce? What are our rights and privileges but claptrap? What is our constitution but a sham? What are we ourselves but a mockery and delusion,

a bloated mass of conceit that the tiniest puncture of a swan-quill can shrivel up like a torn balloon? What, in fact, are all our surroundings but the flitting shadows of a dream? The only substantial thing about us is our treasury, but that too is now all but taken away from us, no power left in our hands, no satisfaction of possession and use,

> " . . . . . no peace given
> To us enslaved, but *custody* severe,
> And stripes and arbitrary punishment."

Pride goeth before destruction. They say, we had become inordinately swollen and purse-proud (the "phenomenally rich municipality" of the world!) and left the city too much to itself. We've but reaped what we've sown, and brought our beautiful city down with us in our fall! More, yet more! They say, we were culpably slow, too late to awake to the necessities of the hour, to realise the magnitude of the danger that had come upon us. If we had but localised the plague, when our eyes were first opened to its initial ravages, all the horrors that have since been, all the ruin and devastation, humiliation in the eyes of civilised Europe, and shame, would have been averted! If—

If us no ifs, if you please. If we were negligent, where were our censors and mentors, and why did they not step in earlier, instead of waiting for six weary, dreary months, the natural life-time of the most unwelcome visitation? Why did they wait for the plague to go down, before taking arms against it? Why was not "dear Mr. President" complimented (left-handedly) sooner? Why was not "dear General Gatacre" called in earlier? Why were "stringent measures" delayed until H. M. had demanded them, until (and we have this on the highest local authority) the plague had quite disappeared, so far as the racially superior person (with the trade-mark, "*Born in Europe,*" distinctly stamped on limb and feature) was concerned, until there had appeared indications that the end, as regards the lower types too, could not be far off? Why—

A truce to your whys and wherefores! Every fool knows that it would have made no noise at all to have nipped the mischief in the bud. Oh no! But a general committee, duly paraded, (with citizens, leaders, justices, and special constables at its beck and call,) "taking the figure of Death (gorged though it be through over-feasting) and all the minor evils at one swoop, showed the wonderful activity of the captors. There is nothing like coaxing and petting a nuisance into maturity and then taking credit for killing the troublesome giant we have fostered!"

No sooner had we settled in our seats, or seated ourselves on our settles, than there came a knock—a "tapping, as of some one gently rapping, rapping at our Chamber-door." It was not Poe's Raven, and yet our visitor had an equally dolorous message for us. Ourselves again, *never more*!

> "Hail! President Cow-Horn! Once so great!
> I come, an humble pillar of the state,
> Pregnant with news, but ere that news I tell,
> First let me hope your Pomposity's well!"

As well, friend, as can be hoped for under the circumstances. What cheer?

Of the coldest, though the subject of my discourse is piping hot! Our dear General, with compliments, orders immediate removal of the cutchra that you have been piling for years on the unmurmuring flats. If the flats don't protest, as perhaps they never will, we do, and, by fire and brimstone! if you don't remove the nuisance, it shall be removed, and you into the bargain!

Patience, good sir, you've said it, and the cutchra is gone, unless you account us cutchra too, but we exist on sufferance! What next?

Compliments again, and five thousand to open the campaign! House-to-house visitations (of *other* plagues), hospitals for the ailing, asylums for the wailing, all as if the mischief had only begun yesterday! All in military order! Spin! span! spun!

Only five? What a relief! We feared the gallant general would prove dear in more senses than one! Thanks for your moderation.

Stay! Compliments ever so many times, and three lacs as reserve! It will save constant bother of our asking and your forking out! When there is a lack, we'll come again!

Can't say welcome, but the money is yours, of course. Any other little matter?

MR. ENGINEER JAMES GONE!

Yes! After money-matters, what matters it to you what we demand? The loan of General Health, if you please, and your very good health!

What! Mr. Snow-storm gone! Mr. Engineer James gone! And would you now rob us (pardon the word) of Surgeon-Lieutenant-Colonel T. S. Weir too! (Such a mouthful!) Would you sweep us out of house and home! "Who steals my purse, steals trash! 'Tis mine, 'tis the other president's and has been slave to thousands. But he who filches from me my good name (and my good names) robs me of that which not enriches him and makes me poor indeed!"

Your "elegant extracts" won't go down with us. Reserve them for gala days (here our messenger turned encouragingly to the loyal Mr. Kabraji) and give us solid tin and solid men! All the rest you can keep. And to show you that we are in earnest, here is a little scheme of General Health's, which will take a matter of *eight lacs*! Something to take your breath away!

SURGEON LIEUTENANT-COLONEL T. S. WEIR.

The messenger gone, there was a commotion at the door, and a loud cry: "The report! The report! Make way for the gentlemen of the committee!" Our turn now, we thought, and let the Government beware! Vain hope! At the first sight of the committee, our hearts sank within us! Messrs. Drumsi, Cotton &c. &c., like chief mourners at a funeral, or penitents dressed in sackcloth and covered with ashes, making for the foot of the throne (the presidential throne) to the depressing strains of the Dead March! Quick march! Fall in! Down they went on their knees, the gentlemen appointed to uphold our dignity, and Mr. Drumsi discharged his blunder-bus, ably assisted by Messrs. Cotton & Co. A loud report? Not a window-pane shook, although our hearts ached with the pain of humiliation! A pop-gun of the feeblest, which might have been fired off on the last occasion! Without the fuss of a committee! But then we were not prepared to accept the *ipse dixit* of an absentee, however *lionised*! Nor is it now quite his *ipse dixit*. The committee, after deep cogitation, and consumption of the midnight-oil at plague-prices, have made a weighty addition—a respectful prayer to the Government not to let an "Imperial necessity" weigh too heavily on the local treasury, and to see that dear G. G. does not bleed us too copiously! Bled as we have been, almost to depletion!

Mr. Seraph simpered and demurred. I'm not going, gentlemen, to sign cheques without first ascertaining my own legal standing and the standing of the Standing Committee. The law's law and no one can break it with impunity. But we thought of the bludgeon and our poor heads! And we refused to call in counsel to decide whether Mr. Seraph shall sign cheques, *standing* or *sitting* or *sat upon*. Will the Government kindly remember our moderation when dealing, or doling, out their share, and shear us mercifully?

A diversion, though somewhat different from the one provided on the last occasion by that incomparable public caterer, Mr. Kabraji, loyalist, illuminator, *et ceterer*! Dr. Bahdurji, with praiseworthy disinterestedness, wanted us to recognise sterling worth, and it was admitted by all, from the Commissioner upwards (or shall I say, *downwards*, in view of our altered relationship!) that a more deserving subject could not have been held up for our admiration than the self-sacrificing physician in charge of the Arthur Road Hospital, who has worked, through troublous times, with a singleness of purpose and devotion to duty, all the more commendable that they have been proved to be such rare virtues among native healers, most of whom have taken to their heels. "A hero, worthy of a Victoria Cross," if ever hero deserved one. But Dr. Gas was cross, (How these doctors love one another!) and would have no "pitchforking of a friend," no "job," no "favouritism!" *Un*-municipal words, as

the President over and over again pointed out, but Dr. Gas continued to burn, until self-consumed. One act of justice at last! Dr. Choksey has been rewarded! Though not as "second Assistant Health Officer." We left the naming of him to General Health and Commissioner Snow-storm, and with reason. They are very fastidious as regards names. With them, the plague itself is still only fever.

ANGLO-AMERICAN RELATIONS.—English peers and Yankee heiresses.

IN SACKLOTH AND ASHES!!

(Making for the foot of the throne to the depressing strains of the Dead March!)

THE CAT OUT OF THE BAG

Minocher—No life insurance for me now, Meher dear! I feel Yersin's serum within me and it works like magic

Meher—Against the plague, perchance? But it can't make you immortal. Death has a hundred ways of spiriting men way! Be wise! No assurance without *assurance*!

કોઠલામાંથી બીલાડી નીકળી પડી!

મીનોચેર—મેહેર ડીયર, તુ સાંભલેચ કે? હવે કંઈ હું મારો વીમો બીમો ઉતારતો નથી! મેં યરસીનની સીરમ મુકાવીચ, ને તે જાદુના જેવી અસર કરેચ!

મેહેર—હા, મરકીની સામે તે જાદુ જેવી અસર કરતી હોસે, પણ તેથી તે કંઈ તમે અમર પાટો લાયાચ એમ બેમ કંઈ સમજેચ! મોહોત તો કંઈ હજાર રસ્તે આવવાનું ને માણસને ઉચકી જવાનું જ! વાસ્તે મુંગા મુંગા ડાહયા થાઓ ને વીમો ઉતરાવીને પછી નચીંતાઈએ બેસાસક કરો!

THE HOLY DINNER!

Kamla—What'll my lord be pleased to have for dinner today?

Keval—Homely fare, my love and Ishoo's ma! *Dall, Bhat* and *Bhaji* will serve, and be served nicely!

Kamla—Oh shame! Remember this is Holi day and we should have sweets, or I'm sweet no more!

Keval—I shall not want sweets, while you're by, dove! But sweets want tin, and that's what neither of us has. Stay! I've an idea! While the real justices are still asking questions, I'll start a visitation on my own account, and as J. P. frighten the people out of their wits, and force money out of their pockets! The real fellows have no distinguishing badge, you know, and I'm as good to look at as the best of them! We'll have sweets yet, sweetie!

હોલીની રસોઈ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૨૨ મું.]

MRS. TON: "You used to say I was the light of your life."—Mr. Ton; "Yes; and I suppose that's why you are so easily put out now we are married."

A FRIGHTFUL PARACHUTE DESCENT.

Beware of the coming foe!

[The plague has put to flight a large number of people in Bulsar, ere it has begun its fell work in right earnest. Up to 16th March there ve been 315 attacks and 223 deaths. It is feared that the disease, which has vlled in other parts of the Surat District, will impose a terrible task on authorities to stamp it out from villages which know nothing of sanitation d are too poor and ignorant to provide themselves with hygeinic means combat the foe.]

પેરેશુટની મદદથી હેઠે ઉતરવાનો એક ભયંકર તમાશો.

સંભાળજો, આ કંગાળ દુશમનથી સંભાળજો!

[વલસાડમાં મરકીએ ભારે ખરાબી કરવા માંડી છે અને ત્યાંના લોકો ના ભાગમાં પડ્યાં છે. ગઈ તા૦ ૧૬ મી મારચ સુધીમાં ત્યાં ૩૧૫ જણાપર હુમલો કરયો હતો, જેમાંના ૨૨૩ મરણ પામયા છે.]

PITY THE SORROWS OF THE POOR HORSE!

The plague has banished joy from all hearts, human as well as animal! The horse too has reason to curse the plague! He's not going to have his show! But he'll be avenged. He'll assist Dr. Yersin and Dr. Haffkine, of plague serum fame, and so rob the demon, in turn, of his show! Blow for blow!

[There will be no horse shows this year in Bombay and other parts of the Presidency owing to the plague.]

ગરીબ બીચારા ઘોડાપર દયા કરો!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૩૨ મું.]

THE CROP IN THE CENTRAL PROVINCES.

[The number of deaths by starvation in the Central Provinces is said to be appalling.]

મધ્ય પ્રાંતોમાં હમણા થતો પાક.

[ભુખમરાથી જે મરણો મધ્ય પ્રાંતોમાં થયાં છે, તેમની સંખ્યા બહુ ભયંકર આંકડા ઉપર ચહડી ગયલી જણાવવામાં આવે છે.]

BEFORE OPENING A HAIR-CU TING SALOON.

The barbers of Bomb
having made themselv
scarce, and his own busine
having gone to the *ra*
our Shamla Bhat Potiand
strikes a new line, a
takes practical lessons
home under caressing
courragement.

એક હજામની દુકાન ઉઘાડવા આગમજ.

મુંબઈના હજામો નાહાસી
થાથી, અને અમારા શામલા
પોતથાંદાષના કામ ધંધાનું મ
એ નખોડ વાળશથી તેણે
ધંધો ઉભો કીધો છે, અને મીસ
શામલા ભટાણીની મોહબત
હાજરી અને ઉતેજન તળે તેણે
ધંધાના પાઠ ખુદ ઘરમાં શીખ
માંડયા છે!

JUSTITIA STANDS FIRM!

Justitia—Out of my w
I won't be frightened or brow
beat by your frowning look!
stand face to face with you,
instead of being chased,
chase you away!

[The Judges of the Bombay
Court, having thrown out the petiti
the Law Society to close the High C
for seven weeks from February,
reopen during the hot weather,
going to close for the summer vac
from the 5th April.]

ઈનસાફ દેવી ઓસ્તવાર ઉભી

ઈનસાફ દેવી—નીકળ અહીં
તારા જેવા કંગાળના ડોળા કહ
થી હું કાંઈ બીહીવાની કે ધડક
નથી! હું તો તારી સામે તારાં
આગળજ ઉભી છું, અને તારાથ
કીને નાહાસી નહી જતાં
નહસાડીશ!

[ફેબરવારી માસથી સાત અઠ
સુધી હાઈ કોરટ બંધ રાખવાની અ
મીમાં તે પાછી ઉઘાડવાની લા સો
એ કીધેલી અરજ નામદાર જડજો
કરયા પછી, તા૦ ૫ મી એપ્રીલથી
મીની રજા માટે કોરટ બંધ રાખ
તેઓએ ઠરાવયું છે.]

A DESPONDING STUDY!

"Oh! The Evil Fates! Lacs and lacs of my children starve and beg for bread! Oh! God of Mercy! Have pity on us and save us from the jaws of the grinding greedy monster!"

[In January the number of persons receiving relief from the Bombay Government was 2,92,225. In the middle of March this number has almost doubled, the latest figure to hand up to 13th Marh last being 4,17,470. It is feared that during the coming hot months, it will be worse still.]

નાઉમેદીનું એક ચીત્ર!

"અરે! દુરભાગય! મારાં લાખો બચાંઓ ભુખે મરે છે અને કકડા રોટલા માટે ટળવળે છે! અરે કરૂપાળુ ઇશ્વર! અમ પર દયા કર, અને જે ખાધરા દઇતનાં કચડઘાન દાચાં તળે અમો દળાઇ જઇયે છીયે તેના સપાટામાંથી અમોને બચાવ!"

[મુંબઈ સરકાર તરફથી જે દુકાળયાં ગરીબોને ગયા જાનેવારીમાં મદદ આપવામાં આવી હતી તેમની સંખયા ૨,૯૨,૨૨૫ ની હતી. મારચની અધવચમાં એ સંખયા લગભગ બેવડી થઇ છે. ગઇ તા૰ ૧૩ મી મારચ સુધીમાં ૪,૧૭,૪૭૦ માણસો સરકારને આશરે પડયાં છે. આવતા ગરમીના મહીનાઓમાં એ કરતાં પણ વધારે મોટી સંખયાનાં ગરીબોને મદદ કરવાની જરૂર ઉભી થશે.]

HEALTH'S MESSENGER.

"Take large doses of this, my dear. It will stimulate and strengthen your nerves, purify your blood, and cure you of all diseases!"

[Sanitation on extensive lines must be the order of the day for the next few years if Bombay the Beautiful would regain her lost reputation in the civilized world.]

દેવી તનદરોસ્તી તરફનો કાસદ.

" આ દવાના મોટા મોટા ભાગ પી, મારી વહાલી. તેથી તારાં જ્ઞાનતંતુઓને જોમ અને જોર મળશે, તારૂં લોહી સ્વચ્છ થશે, અને તારે સઘળાં દુખ દરદો સાહાન્નં થઈ જશે ! "

લી દુનયામાં મુંબઈ સુંદરીએ પોતાનું જે નામ ખોહી દીધું છે, તે જો તે પાછું મેળવવા માંગતી હોય તો, આવતાં થોડાં વરસો સુધી ઓહોળા પાયાપર લગતાં કામો તેણે બજાવવાં પડશે.]

AN ASTOUNDING FEAT ON THE SLACK WIRE.

Hope he won't lose his balance and come to grief!

[The Financial Statement for 1897-98 was presented at last Friday's meeting of the Supreme Council. The Revenue is estimated at Rs. 95,67,68,000 and the Expenditure at Rs. 98,14,08,000, leaving a loss of of Rs. 2,46,40,000 Says Sir James Westland: "Our prospects are for the present marred by the occurence of widespread famine, and of pestilence which is as yet confined w hin a narrow area. I can only now express the hope that a year hence these disasters will have passed away; and that as the deficits I am now obliged to declare are certainly much smaller than losses due to famine and sca city, we shall, when relieved from these misfortune resume the financial progress which they have interrupted."]

ઢીલાં તારનાં દોરડાંપર હેરત ભરેલી કસરત.

રખે બીચારો પોતાનું સમતોલ વજન ખોહી દઈને ખરચા ખરખર થઈ જાય!

[૧૮૯૭-૯૮ નાં વરસ માટેના હીંદી સરકારના આવક જાવકના અડસટા ગઈ પરમ દને વડી ધારાસભામાં રજુ કરવામાં આવયા હતા. તે ઉપરથી જણાય છે કે, આવક જ્યારે રૂ ૯૫,૬૭,૬૮,૦૦૦ ની તયારે ખરચ રૂ ૯૮,૧૪,૦૮,૦૦૦ નો થશે, જેથી રૂ ૨,૪૬,૪૦,૦૦૦ ની ખોટ ટીજેરીમાં રેહેશે. સર જેમસ વેસ્ટલેંડ જણાવે છે કે, હીંદી સરકાર દુકાળને લીધે તરત વેળા નાણાં સંબંધી ગંભીર મુશકેલીઓમાં આવી પડી છે, પણ દુકાળ અને મરકીનાં આફતો પુરાં થતાં સરકાર નાણાં સંબંધી મજબુત હાલતમાં પાછી જોવામાં આવશે.]

CHOW-CHOW.

Is the Civic Father going to be impeached?

"Is it true, dear Mr. PUNCH," asks a timid Municipal Councillor, "that there is to be an impeachment of us for letting in the Bubonic Plague into this great city? Can they do it morally or even legally? . . . I say, if any such thing is seriously proposed, it would be the greatest piece of *zoolum* perpetrated in modern times. When I wooed my constituency, I never for a moment thought I was doing anything beyond gratifying an excusable and harmless instinct of vanity, namely, to fill the *sarkári khoorchi* which demanded neither wisdom nor responsibility! I never dreamt I was then laying down the foundation of my own misfortune. Wherein did I err?—tell me candidly. Those who returned me to the People's Palace could never have taken me seriously: had a veritable, long-eared, four-footed ass gone round and plaintively brayed for votes, he would have gathered a harvest of them! . . . Surely, you would not have these blockheads of ratepayers,—ignorant, illiterate, wise or educated,—to call upon us for an account of our stewardship? There was the magnificent Hall and there were the superb *sarkári khoorchis*—downy, ample and dignified. Nature, according to the teaching of science, (do not take me for an ignoramus: I have actually commenced the study of 'Local Self-Government' since I heard of this infernal impeachment), nature, I say, abhors a vacuum: you wanted the Hall and the superb seats to be filled with dignity, solemnity and grace. Can you honestly say that the bulk of us do not discharge this most important civic function and fill the interior of the Hall with pompous dignity befitting this grand city? Next, you want parliamentary eloquence: have you not had enough of it and of the best type, *ad nauseum*, from some of us who perhaps may not fill the chairs with the same awe-inspiring gravity of silence and

BRAYING FOR VOTES!

MINERVA'S OWL.

wisdom, which you, for instance, have often observed in my dignified, taciturn, demeanour,—'Minerva's owl', you dubbed me once! . . .

* * *

"Again, are not our paid servants" (proceeds T.M.C.) "endowed with all the powers for good or evil? It is true the people's purse is at our disposal—and money in a sense is power; but I doubt much whether, after all, other people's money in one's hand has much potentiality about it, except perhaps as a strengthener of the virtue of generosity and liberality so much on the decline in these days of intense selfishness. With the wealth of a Crœsus we are literally helpless and are entirely at the mercy of our servants. Indeed, for the matter of that what prince or lord is really powerful or great before his valet? . . . Thus, ornament and utility being duly apportioned between us and our executives respectively, why should the ornament alone be run down and arraigned before the bar of public opinion? . . . When it comes to impeachment, you see, dear Mr. Punch, these ungrateful servants turn round upon us and accuse their generous donors of actually starving and exhausting them into sleep whilst the grim enemy was slowly marching towards the 'Gate of India'. . . We are shamefully betrayed by the very watchmen on whose vigilance we hopefully relied for our safety. What is to be done? Do you really believe we are shortly to face an impeachment, as if the plague all round is not sufficient to harrow our souls and our civic decapitation by the Gatacre Committee is not enough atonement for any unconscious transgressions on our part? Do advise."

* * *

"HIDE AND SEEK."

[DEPRIVED OF HER CHARMS!

Mr. Punch's sympathy, every one knows, is as extensive and as deep as the ocean, which receives into its capacious bosom the knaves as well as the fools of the world alike without distinction. He cannot therefore refuse his boundless compassion to the writer of the above, who is apparently passing restless nights. Mr. Punch might as well dispel the writer's anxiety by

PIPING AND DANCING !

the assurance that the days of impeachments and bastinados for dereliction of duty are gone, never to return. There is no punishment for your transgressions, if highly placed; but if you do your allotted and well-remunerated work even three-fourths below standard, you will be praised and honoured, and, if perchance luck turn in your favour, get a statue *ante mortem* in the bargain !

* * *

The present unrest.

JALANDHAR NATH writes: It is easily explained: The silence is that of *Nirvana*, though not exactly reaching up to the ideal. Only a country wedded to calamity, a land of locusts, droughts and floods, of storm-waves, pestilence and famine, could produce a philosophy so soothing,—a balm so healing to the wounded body and soul. The author of " Degeneration" says of it : " There is a profound

human significance in the fact that the Indians conceived of happiness in the form of their Nirvana. Nirvana is absolute rest. . . . . It is a state of blissfulness of which civilized man, carried madly around in his eternal whirlpool of thought, can form no longer any conception." Quite so. I only wish it were attainable in its perfection at the present juncture: mine has failed so far as to permit my indulging in a free gambol with "the invisible foe" who is trotting the Indian continent just now. I have been now and again restless in dodging it with a buoyancy of spirit which brings vividly to my mind the game of hide-and-seek of my infantile days. The intervals are generally spent in *Nirvana*: not the self-forgetfulness of the ascetic in his forest retreat, living on herbs; but an introspection which seeks to discover, undisturbed by other thoughts, how to stop the drain from the bleeding gap in my purse—the work of the fiend to whose piping we are all dancing! One rues the debilitated condition of his purse, other the shock to his reputation, another, the loss of a dear one, and the city, the deprivation of her charms.

* * *

You, *Punchoba*, ask, who in these times is to be sincerely condoled? The bereaved one first to be sure, and then he whose purse is being unmercifully tapped in this game of dodging the enemy. Would they could discover a serum for the consumption of the purse! Yes, I shed tears for the many whose homes have been darkened by the grim destroyer: my pity is reserved for such as have had a bespattering of mud upon their fair exterior! Ingratitude is one of the ugliest sins, and when we find, for instance, our civic fathers and their troop of servants, after a hard fight with "the invisible foe," thrown in the shade, just as the enemy began to lose heart; when we find the whole credit of the victory likely to be won by other favourites of fortune; when J. P.'s, inflated with greatness and looked upon with awe by the populace, are turned into "special constables" without even the much-coveted badge of distinction and power, for performing unpleasant, if not dangerous, tasks and rendering themselves odious to the people; when healing physicians, true to the instinct of self-preservation, have left the sick to take care of themselves; when, in short, you find men ready to suffer passively in reputation in this wise, one cannot be too lavish in pitying them. I wonder whether these ever indulge in *Nirvana*: perhaps they are too much in the tumultuous current to enjoy the soothing calm of self-forgetfulness. One strives to preserve his life, another his collapsing, consumptive purse, and the third, his vanishing reputation. Whilst all this strife lasts, the plucky and the cunning are building up their fortune and reputation, or as the Marathi proverb puts it: "One's beard is on fire: another uses it to light his cigar." I have met many who, but for purely accidental circumstances would have taken to their heels, now make a virtue of necessity and speak deridingly of others, who, considering discretion the better part of valour, have taken refuge in safe retreats. These valorous knights of "collapsed cuticles" will surely come in for honours!

* * *

As I told you at the outset this visitation will not be without its bright side. As no gold is refined without passing through a fiery ordeal in the crucible, so the city must emerge from the present disaster, rejuvenated and handsomer than before. In my peregrinations I have often stood for hours gazing upon dwellings with the hideous mark of the red ring on the walls and gates. It has been a grievous sight to me,—not easily to be erased from memory. "Will the day ever come," I have mused, "when in the place of this terrible sign, every house in this great *nagri* will bear some auspicious legend indicative of joy and happiness within? Red bangles—an Indian woman's seal on documents! I wonder what made them select this harmless trinket to proclaim events of such terrible import," I continued, somewhat audibly. "A most appropriate sign, Bawa," remarked in a tremulous voice, a grey-haired female in a *bhagava*-coloured *sari*, passing by, who had overheard me, "the *Maha Kali* has visited these homes and it is the mark of *her* blood-red bangles!" "Cheer up, Bai!" I replied, "the hand of *Lakshmi* will soon wipe off these ominous rings and bring light and joy for us all!" I would ask thee to do the same, dear *Panchoba*, for thou art by nature pre-eminently equipped to dissipate gloom from the human countenance! Scatter broadcast thy smiling sheets. If ever the arsenal of smiles and laughter required to be thrown open for laying siege to an enemy's citadel, it is now, for *Durmukha*, the sullen-faced year, is still frowning upon us!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Privileged proverbial perverters of the truth.—Sleeping dogs.

Description of Mr. Rhodes by a Little Englander.—An amalgamation of high-ways and by-ways.

At Bath.—Wiffling (sympathetically): "Here on account of the waters?"—Piffling: "No, unhappily. Here on account of the whiskeys."

Death Duties.—Funerals.

Bar Silver.—Some of the payments taken in public-houses.

Golfers are clever people. They can drive when they are on foot.

A French Newspaper asks where the British appetite for conquest will stop. We fear that appetite will not be made less keen by French bitters.

He: "I'll give you a dozen pair of kid gloves."—She: "That must be a piece of kid!!"

THE AMAZON AND THE DEMON.

A LIFE AND DEATH DUEL AT LAST!

[The appointment of the Plague Commission by the Government of Bombay has restored public confidence.]

બહાદુર લડવઈયણ અને કંગાલ દઈત:

આખરે ઉભી થયલી એક જીવ સટોસટની લડાઈ!

[મરકીને નાબુદ કરવા માટે મુંબઈ સરકારે જે પલેગ કમીશન જનરલ ગેટેકરના વડપણ હેઠળ નેમયું છે તેથી પ્રજાને ઘણો વીશ્વાસ આવયો છે

THE RINDERPEST IN CALCUTTA.

Poor cow ! Suffering very badly indeed ! Oh for a Koch to give her relief

[The Government of India intend to spend Rs. 13,41,38,000 in the year 1897-98 on railways. This policy is considered unwise in a year of exceptional financial strain.]

કલકત્તામાં ગાય ઢોરોમાં ચાલતો " રીનડરપેસ્ટ " નો રોગ.

ગરીબ બીચારી ગાય ! ખચીત તે બહુજ દુખ ખમે છે ! અરે, હીંદુસ્તાનમાં એકાદ કોખ નીકલી આવે અને તેનું દરદ સાહાજું કરે તો કેવું સારૂં !

[૧૮૯૭-૯૮ નાં વરસમાં રૂ ૧૩,૪૧,૩૮,૦૦૦ ની રકમ નવી રેલવે બાંધવા પાછલ ખરચવાનો હીંદી સરકારે ઠરાવ રાખ્યો છે. દુકાળ અને મરકીથી હીંદી ટીજોરીની હાલત બહુ માઠી થઈ પડી છે, તેવા વખતમાં એવા મોટો ખરચ કરવાની રાજનીતીને ડાહપણ ભરેલી ગણવામાં આવતી નથી.]

THE PARSEE PLAGUE HOSPITAL.

Aloo—If I am down with the plague, what will you do, love?

Adal—Remove you at once to the Parsee Hospital, and hope for the best.

Aloo—For the worst, you mean, you heartless, unfeeling—

Adal—Gently, dear. The hospital's a blessing alike to the ailing and the healthy. It prevents the spread of the epidemic, and there are more chances of recovery there than at home

પારસીઓ માટે મરકીની અલાહેદી આસ્પીટલ.

આલુ—વારૂં જો ખોદા ન કરે ને મને કદાચ મરકી લાગુ પરી, તો પછી તમે સું કરસો, લવ?

અદલ—તુંને તરતજ પારસીઓની આસ્પીટલમાં લઈ જવસ, ને તયાં તું સારી થશે એવી આસામાં હંમેસાં રેહેવસ

આલુ—સારી થતી તો રેહી, પણ દખમે ચાલી તો જવસ! હરવાયારે તમે! તમેબી કેવા નીરદય, ઘાતકી છેઓ!—

અદલ—ધીરે, ડીયર, ધીરે. તુંબી સું પેલા અભણ પોતયાંઓની માફક છેરઈ પરેચ! આસ્પીટલ તો જેમ આજારીને માટે તેમ સાહાજા માણસને માટે એકસરખી રીતે આશીરવાદભરેલી છે. તેથી રોગ ફેલાતો અટકેચ ને વળી આજારી માણસને પોતાનાં ઘેરનાં કરતાં તયાં સારો થવાની વધારે વકી રેહેચ. સમછ્યો, ડીયર!

આલુ—તારે તો મરી જાઉં તમે મને આસ્પીટલમાંજ લઈ જજો!

THE LONG ARM OF PARSEE PHILANTHROPY.

[Parsee Philanthropy has shone with a brilliance during the present season of Plague and Famine. The Parsee community has subscribed very liberally to the Famine Fund for the Parsee Poor, as well as to the Fund for a Plague Hospital for Parsees, which has been opened since Friday last.]

પારસી પરમાર્થ અને પારસી સખાવતનો લાંબો હાથ.

[હમણાની મરકી અને દુકાળની મોસમમાં પારસી પરમારથ અને પારસી સખાવત ભારે પ્રકાશમાં ચળકી નીકળયાં છે. ગરીબ પારસીઓ માટેનાં દુકાળ ફંડમાં પારસી કોમે ઘણા દુલ્લા દીલથી નાણું ભરયાં છે, તેમજ પારસીઓ માટેની જે અલાહેદી મરકીની આસ્પીટલ ગઈ પરમથી ઉઘાડવામાં આવી છે, તેનાં ફંડમાં પણ અછી રકમો ભરાતી જાય છે.]

THE PLAGUE! THE PLAGUE!!

"Well, Vinayak, what orders have you secured for the mail?"
"None, sir! The merchants have fled, and such as remain ask for six months credit and clean documents!"
"The plague take them! Better close business and take a holiday home to enjoy the Diamond Jubilee! And you can take a holiday too!"

મરકી! મરકી!!

"કેમ વીનાયક, આગ્મે મેલને વાસ્તે કેટલા આરડર મેળવયા?"
"કોઈ નહી, સાહેબ! વેપારીઓ બધા નાહસી ગયા છે, અને જે કોઈ રહેલા છે તેઓ છ મહીનાની ક્રેડીટ અન્ન કલીન ડાક્યુમેંટ માંગે છે!"
"અરે એ કંગાલોને મરકી થાયરે! તયારે તો હવે મુંગો મુંગો કામકાજ બંધ કરીને ડાયમંડ જુબીલીની મોજ કરવા હું વેલાત ઉતરી પરંચ! અને તમેબી બા મોજ કરવાજ જાઓ!"

"FAST BIND, FAST FIND!"

POOR CIVIC FATHER [!]

[Disease and death are still doing their fell work with unabated zeal in Bombay.]

સીકરઈને બંધાઈ રે ધાઈ ગયલો બીચારો શેહેરી બાવા!

ગરીબ બીચારો! તે છુટવાની ગમે તેટલી કોશેશ કરે છે, પણ તે મણા સુધી તો ફોકટજ ગઈ છે!

[મુંબઈમાં રોગ અને મોહોત હજુ પોતાનું નાશનું કામ કાંઈ પણ ઘટાડા વગર કરયાંજ જાય છે.]

THE result of an imprudent marriage (by our own Matrimonial Adviser).—County Court-ship.

HIS LAST AND LATEST MODEL.

Sculptor.—"Hope they will all like it."

[The Hon'ble Mr. Birdwood, who leaves office for good by the end of this month, has done a service before his departure to the Lewa Kunbis of Khaira and Ahmedabad by providing in the Infanticide Act Amendment Bill that the amount of fees collected from the Kunbis under the Infanticide Act be utilised for the purpose of spreading education among them.]

બાવલાં બનાવનારનો સહુથી છેલ્લો અને સરવેથી છેલ્લામાં છેલ્લો "મૉડલ."

"હું આશા રાખુંછું કે મારૂં આ કામ સરવેને પસંદ પડશે."

[આનરેબલ મી૰ બરડઉડ, જે આ માસની આખેરીએ પોતાનો ઓધો છોડે છે, તેણે પોતાની રવાનગી આગમજ ખેડા અને અમદાવાદના લેવા કણબીઓની ખરેખરી એક સેવા બજાવી છે. બાળહતયા અટકાવવાના કાયદા તળે જે લવાજમ કણબીઓ પાસેથી લેવામાં આવતો હતો, તેની એકઠી થયલી રકમ તેઓ વચે કેળવણીનો પ્રસાર કરવા પાછલ ખરચવાનો એક નવો કાયદો તેણે પસાર કરાવયો છે.]

THE SLEEPING BEAUTY!

Dr. Makhmar—(*Musingly*). It's good you're so wrapped in slumber, my dear. Or, I and my mates might have been hauled over the coals for having shunned plague-duty. As it is, the dogs behind us may howl their loudest. Self-preservation is the first law of nature. And the d—l's not so black as he is painted. Some of us are doing good work—from a safe distance and by proxy!

[It is a matter of surprise that the Bombay University, through the Faculty of Medicine, has not taken any serious notice of the medical gentlemen who have run away from Bombay during the time of plague. It is hoped that those medical gentlemen who hold degrees from European Colleges will be called to account.]

ઊંઘમાં પડેલી ખુબસુરત નાજનીન.

(વધુ માટે જુવો પાનું ૪૧૯ મું.)

THE DREAMS OF A GRAIN-DEALER.

He refuses to return to Bombay, poor man, as he has dreamed some very nasty dreams of late. Here's a sample by "our own" artist.

અમારા કનચાને આવેલા

કડકણા સ્વપના.

અમારો ચોખાવાલો કનચો મુંબઈ આવવાને સાફ ના પાડે છે, કેમકે તેને હમણા હમણા ઘણાજ ખરાબ સ્વપના આવવા માંડયા છે. એ સ્વપનાનો એક ચીતાર અમારા આરટીસ્ટે ચીતારી કહાડયો છે.

A SAD STUDY

Hind.—Famine, Starvation, Death and Disease! A heart-rending reading, and one I haven't come across these twenty years! Ah me!

[The latest reports of the prevalence of Famine in the different parts of the country are very gloomy.]

એક દુખદાયક અભ્યાસ.

હીંદ—દુકાળ, ભુખમરો, મોહોત અને દુખ દરદ! તે સીવાય બીજું કંઈજ નહીં! એ હેવાલો વાંચતાં કેવું મારૂં દીલ ફાટ ફાટ થાય છે, કેવું મારૂં રહદય ભેદાઈ જાય છે! વીસ વીસ વરસ સુધી એવો કાળો હરફ, કદીબી મેં વાંચયો નથી! અરે મારી સરજત!

[દેશના જુદા જુદા ભાગોમાં ચાલતા દુકાળને લગતા સરવેથી છેલા હેવાલો બહુજ દુખદાયક છે.]

THE FAMINE RELIEF FUND IN BOMBAY.

She—How much are you going to subscribe to the Famine Fund, my Jagla's father?

He—Not a pie, my Jagla's mother.

She—Not a pie! Why, the plague is raging, and there's no knowing where we may be tomorrow! Wouldn't it be better, then, to do a little bit of charity with o ur own hands before we go off?

He—Yes, I'll see to that, Ih've made up my mind that if you are carried off, a couple of Brahmins shall be fed. A couple, do you hear? That'll be as much charity as we can afford! And 'twill be good for your soul too!

મુંબઇનું દુકાળ નીવારણ ફંડ.

અલી—આ શાંભળો છો કે, મારા જગલાના બાપા? આ તમે દુકાળનાં ફંડ મહી શી રકમ ભરવાનો વીચાર રાખ્યો છો?

અલો—એક પાઈએ નહીં, મારા જગલાની મા!

અલી—એક પાઈ પણ નહીં! આ શું બોલો છો? હમણા મરકી ચાલે છે, ને કાલનો કોઈને ભરૂસો નથી! કાલ તમે ક્યાં હશો કે હું ક્યાં હોઈશ! માટે આપણે ચાલ્યાં જઈયે તે આગમજ આપણાં હાથેજ આપણે ધરમ કરી લઈયે તો ઠીક કેને?

અલો—હા, તે તો ખરૂં. મેં તો નીશચય રાખયો છે કે તું મરે તો તારી પાછળ દાહડો માણી કરીને બે બ્રામણને જમાડીશ! સમજીને, અલી? બે બ્રા-મ-ણ જ-મા-ડી-શ! તે કાંઈ થોડો મોટો ધરમ ન કેહેવાશે, અને વળી તારા આતમાને તેથી સ્વરગ મહી શાંતી થશે તે જુદી!

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday and Monday, 25th and 29th March:—

The other day, when we were peremptorily asked to take a back seat and to look on simply while General "*He-who-must-be-obeyed*" was directing the campaign, destined, sooner or later, to deliver us from an invasion more deadly than that of the most powerful human foe, we admit that we blustered and blubbered, we fumed and we fretted, we shed tears and we tore our hair, scattering all our airs to the winds! It was not in poor, weak, frail human nature to sit quite quiet under humiliation and disgrace. All the same, did we not wisely call in second thoughts to our aid, and, making a virtue of necessity, submit to the inevitable with as good a grace as a public body, carrying the key of the local treasury, could assume? We thought that our philosophic resignation (not the resignation, *en masse*, of a sister municipality under similar circumstances—a gigantic effort to which our self-respect is not equal) would command respect and admiration; that at any rate people—big and small—would consider it undignified to kick the fallen foe. But men will be men, and

> "When great ones thunder
> As Jove himself does, Jove must needs be quiet,
> For every pelting, petty officer,
> Uses his heaven for thunder;
> Nothing but thunder!"

"Grossly incompetent! Muddlers and peddlers! Municipal noodles!" Cries Cher M. *Labby* in *Truth*, though hardly with truth, at least from our point of view. But then he has never heard us talk, and his indignation is stirred up by second-hand information supplied by some Anglo-Indian friends of ours! Is it truth? "What is Truth, said jesting Pilate, and would not wait for an answer." No more do I.

Our erewhile Cricket-Governor too throws a stone at us! And talks of neglected opportunities, as well he might! But we will not grudge him the pastime. The memory of such going-out, as his has been, dies hard, and we'll even let him have his revenge. In very fairness, we must admit that it is but stone for stone!

> ". . . . . . Merciful Heaven!
> Thou rather with thy sharp and sulphurous bolt
> Split'st the unwedgeable and gnarled oak
> Than the soft myrtle."

We are softer than the softest myrtle, though our fossilised and ancient appearance might make one think we were as deserving of the "sharp bolt" as the proud oak itself. Would our critics remembered this! But man's mercy is not heaven's mercy.

We are softer than the softest myrtle, and are easily crushed. Witness our present meetings. Mere milk-and-water affairs, as compared with the lively boisterousness of ancient days! We are machines, mere building and furniture, bearers of the plague-purse, voters of supplies, Rupees Annas and Pies! "Where be our gibes now? our gambols? our songs? our flashes of merriment, that were wont to set the table on a roar? Not one now, to mock our own grinning? Quite chap-fallen?"

I have no "notes" to take now, except currency, and they don't usually come my way. Except—stay! Now that I think of it, there was an attempt on Dr. Sanitation's part to uphold our dignity. *He-who*

WE FUMED — WE FRETTED! — WE SHED TEARS — AND WE TORE OUR AIR!

must be-obeyed must not have the whole pie to himself. We must have a finger in it too. Let us have, said Dr. Sanitation, a *permanent sanitation committee*, to look after the sanitation of the town! When it returns to us! We can then lock the stable-door, so that *sanitation* shall not give us the slip again! And Dr. Sanitation can empty all his wind-bags at will before the permanent committee, and the committee, unless blown away, shall sit and listen! We never did. Whenever he introduced one of his elaborate technicalities, with a few "passing remarks" only, he was dismissed as having failed to make out a case! When, on the other hand, he tried to go "deeply" into it, he was not understood and (Oh! insult to injury!) was voted a *bore*!

We took him at his word! We again voted him a bore, and when Mr. President, under Mr. Seraph's vigilant guidance, ruled the motion as unconstitutional, Dr. Sanitation withdrew. We like nothing of his motion so well as his manner of leaving it.

"To fresh fields and pastures new!" A J. P., a corporator, and now (thanks to H. E.) a *special constable*, with a brand-new pass from Mr. Vincent himself! An "honorary magistrate" would have suited me better, (they were all "honorary magistrates" during the late riots, drawn of course from the ranks of the heaven-born!) and I confess I cannot regard it as dignified to owe my powers, such as they are, to Mr. Vincent. Nothing short of the Governor's own sign-manual for me. But this is no time to stand on ceremony, if one can stand on anything while sat upon, as we are! Thanks for small mercies too. Something to keep us going, to show to the outside public that we are, after all, not mere nobodies. Not bad to strut among the ignorant rabble as a limb, however feeble, of the all-powerful plague-committee! Who befooled us once, and might befool us ever so many times again! Befooled us in respect of a certain burying-ground, once so full that sanitary experts whispered warnings in the Commissioner's ears, now wide enough for many more! No joke to belong to such a power! To open closed houses; to hurry the ailing off to hospitals, stretched on rubber-tyre ambulances and wrapped in snow-white winding-sheets; to send the healthy about their business; to fumigate, to condemn, to burn and destroy!

But the striving after all this glory is not unattended with personal danger.

"Attend all ye who hunt for honours to my simple tale of woe,
A J. P is not always for illumination and for show,
At evening par ies tho' he may shine, and repose on bed of down,
The Government upon him pounces when the pest invades the town,"

And sends him into plague-stricken houses to *catch* the plague! But I'm wary and never put foot inside a house with the faintest suspicion of a death's head on the door. Not I. I wait outside until my party

"CRICKET GOVERNOR THROWING A STONE!"

return from the search, and then, taking out my morocco-leather pocket diary, note down: "No. 15, open, *nothing* inside!"

I must say I have begun well, and hope to be as great a power and a terror, before the plague i[illegible]ve[illegible] as the plague itself. I have done some conden[illegible] work too, amidst a flood of tears. It was a nasty

noisome, dark, filthy, without air and without light. You could hardly enter it without stooping—an act of homage to the dirty inmates within, that I was not equal to. The fiat went forth, and straightway on the wall there appeared the mystic writing, *U. H. H.*, in letters of blood!

During the past six months, I have learnt, among other things, the plague-values of plain circles, plain ovals, and circles with crosses in them. All blood-red! But here was a new literature, and *U. H. H.* defied all my powers of penetration. Can it be a reflection, thought I, on myself and my co-fossils of the Corporation? *U. H. H.! (You hoary humbug!)* In doubt, I turned to one of the search-party, a wag in his way, who, with the pride of superior knowledge, informed me that the letters meant: *unfit for human habitation.* I felt relieved. Can it, then, I asked again, be fit for beasts. And are we going to convert the place into a stable or a cow-shed? No, was the reply. Before sun-down, it shall go down and sink out of sight, no longer remembered among the sights of Bombay. And fired with poetic ardour, the wag scrawled underneath U. H. H. the following lines, dedicated, without permission, to all lovers of plague-literature. Uhhh!!!

"The piles of grease! the piles of grease!
Where dirt and filth abound in stinks,
Where hearts alternate burn and freeze,
Where Pluvius weeps and Phœbus winks;
Infernal stenches fill them yet,
But all, before the sun, shall set."

I'll take the visitation and Poona by turns, and stay away as long as I like! The longer the better. And as General Gatacre does not object to proxy, I'll send my major domo (intelligent servant of an intelligent master) to do duty in my absence. Not Mr. Dixit himself shall question my movement, even though he had the temerity to question that of Dr. Weir! I say, beware!

"EMPTYING ALL HIS WIND-BAGS AT WILL."

"How dreadfully stout the general is getting!"—"Yes, isn't it fortunate? Otherwise he wouldn't be able to wear all his medals!"

"VOTED HIM A BORE!"

THE GOODI PADWA IN MAHARASHTRA.

THE HINDU NEW YEAR: SHAKA 1819, HEMLAMBANAM SAMVATSER, SATURDAY, 3 RD APRIL, 1897.

માહરાષ્ટ્રમાં ગુદી પડવો.

હીંદુ નવું વરસ: શાકે ૧૮૧૯ હેમલંબનામ સંવતસર, શનીવાર, તા૦ ૩ જી એપ્રીલ ૧૮૯૭.

PLAGUE ON PIGS!

[The Bombay Government, no doubt in consider.tion of the expert opinion in Hongkong about swine disseminating plague germs, have ruled that all stray pigs found in the streets of Bandora are to be destroyed.]

ડુક્કર પર મરકી સ્વાર !

[ડુક્કરો મરકીનાં બીયાં ફેલાવે છે એવું મત હાંગકાંગના અનુભવી ડાક્ટરોએ આપ્યાથી, મુંબઇ સરકારે એવો હુકમ કહાડયો છે કે વાંદરાના મોહોલ્લાઓમાં જેબી ડુક્કરો રખડતાં માલમ પડે તેમને મારી નાખવાં.]

FAME :—Beggar : "If you won't gimme anythink, guv'nor, will you lend me a shillin'?"—Gentleman : "The idea of such a thing! Why, I don't know you."—Beggar : "Don't know me? And 'ere 'ave I been beggin' in this 'ere town for twenty years! Such is fame!"

POOR DEARS!

Peroja—So lonesome out here! Over and over again have we asked to be permitted to go back to Bombay, but to no purpose. It was the hot season that we were told to wait for once. Now it's the rains! And after? A death-sentence truly!

Heela—Better to die of the plague at once than of this slow torture that's wearing us out, Oh! for Bombay once more! However stricken! Bombay sooner than this village home—hole! No company save that of boors, but little above beasts! No sights to see save heaps of dust! No sound except of the monotonous sea!

અરે ગરીબ બીચારીઓ !—અથવા, મરકીને લીધે ગામડાંનાં ઝુપડાંમાં કેદ પડેલી મુંબઈની ગુલેગુલાબો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૫૯ મું.]

WHERE THE MONEY GOES?

Civic Father—Showels upon showels into the dark, abyssmal, bottom-less pit ! And myself after !

પઇસા કાંહ જાય છે?

શેહેરી બાવા—બસ પાવરા પાવરાએ ભરી ભરીને આએ અંધારાગાર, ઊંડા, તળયાં વગરનાં ખાડામાં હું હોમયે જાઊં છું! અને તેની પછવાડે હુંબી એ ખાડામાં હોમાઇ જઇશ!

A ZOOLOGICAL MISNOMER.—"What puzzles you, Johnny?" —"Why, uncle, the bear that climbs the pole isn't the polar bear!"

A TIMELY HINT.

Mr. Parsee Punch—Wake up, my dear. You've been sleeping too long! Assert yourself once more and cast off all the lethargy and cowardice of the plague season!

[The plague has been a great object lesson to the Parsees. Parsee Spirit, Parsee Charity, Parsee Courage, Parsee Benevolence, and Parsee Brotherhood have of late not been so much to the front as before, and the leaders and guides of the community have been among the first to run away.]

એક સવેળાની સુચના.

મી૦ પારસી પંચ—જાગરૂત થા, મારી વાહાલી, જાગરૂત થા. તું સુઈ રહયાને હવે ઘણો વખત થયો છે! એકવાર ફરીથી તારૂં ખમીર દેખાડ, અને મરકીની મોસમની સઘળી આળસાઇ અને હીચકારાપણું ફેંકી દે!

[પારસીઓને મરકીએ બહુ કીમતી ધડો શીખવયો છે. પારસી ખમીર, પારસી સખાવત, પારસી હીમત, અને પારસી પરમારથ અગાઉની માફક જેવાં જોઈયે તેવાં હમણાં હરેભમાં દેખાયાં નથી, અને કોમના આગેવાનો અને રાહબરોજ સરવેથી પેહલા મરકીથી બીહીને નાહાસી ગયા છે.]

SAD THOUGHTS.

Hind—What a mass of disappointing and heart-burning matter! Never had such a wretched pile to go through, these many years!
[The Budget Estimates have created a desponding feeling all over the country.]

નાઉમેદી અને નીરાશી ભરેલા મનના ઉભરા.

હીંદ—આ કેવી નાઉમેદ કરનારી અને જીવ બાળનારી બાબત છે! વરસો થયાં મેં એવો કંગાળ કચરો તો કદી જોયો નથી!
[૧૮૯૭-૯૮ નાં હીંદુસ્તાનની આવકજાવકના અડસટાથી આખા દેશમાં બહુ નાઉમેદી ફેલાઈ છે.]

BRAVA, RATI!

RATI—I wish I had taken to nursing! So noble, self-sacrificing, and (if money is any inducement) so remunerative! Five to seven rupees a day in plague-hospitals! Though it's the moral satisfaction I most care for.

JARKEN—Yes, but the danger of it! Think of that! To catch the plague and die.

RATI—To catch death and die! Is it only of plague that people die? We are all bound to go, are we not, and what can it matter how we go? A life nobly spent, and death to crown it, never mind in what shape or form! That's my idea! And wherever it finds me, at home or in a plague-hospital, it shall find me well-prepared!

શાબાશ રતી!

OH! FOR THE DAY!

Hind—A caning, but friendly and kindly meant. If mother Britannia would but take heed, and do me bare justice! A fair share of the overwhelming famine expenditure would be such a relief!

[Mr. W. Caine, speaking at a dinner given in his honour by Sir William Wedderburn, said England should help India with a million sterling in this her hour of distress.]

"એસે દીન કયાં કે," ઇત્યાદી.

હીંદ—મારા મીત્ર કેને અછી રીતે "કેન" (નેતર) લગાવી કહાડી છે, પણ તે બહુ ભલીજ. તેમથી! બ્રીટાનયા માતા તે ઉપરથી સમજી જઈને ફકત મને ઇનસાફ આપે એટલુંજ હું માંગું છું! દુકાળના ખરચનો ભારે બોજો મારો કચડઘાન વાળે છે, તે બોજો થોડોબી કમતી થાય તો મારા જીવને કાંઈ તેથી થોડી નીરાંત મળે નહી.

[સર વીલીયમ વેડરબરને આપેલા એક ખાણાં વેળા બોલતાં મી૰ ડબલ્યુ. કેને જણાવયું હતું કે, હીંદને તેના હાલના સંકટનાં વખતમાં ઈગલંડે દશ લાખ પાઉંડની મદદ કરવી ઘટે છે.]

WELCOME!

Mr. Punch—Welcome, Dr. Sol! We have been anxiou waiting for you! Give it hot to our deadly foes, and spare no . They shall yield to you, if to none else.

[The summer heat has begun to be felt in Bombay, the thermometre registering 870 during the day.]

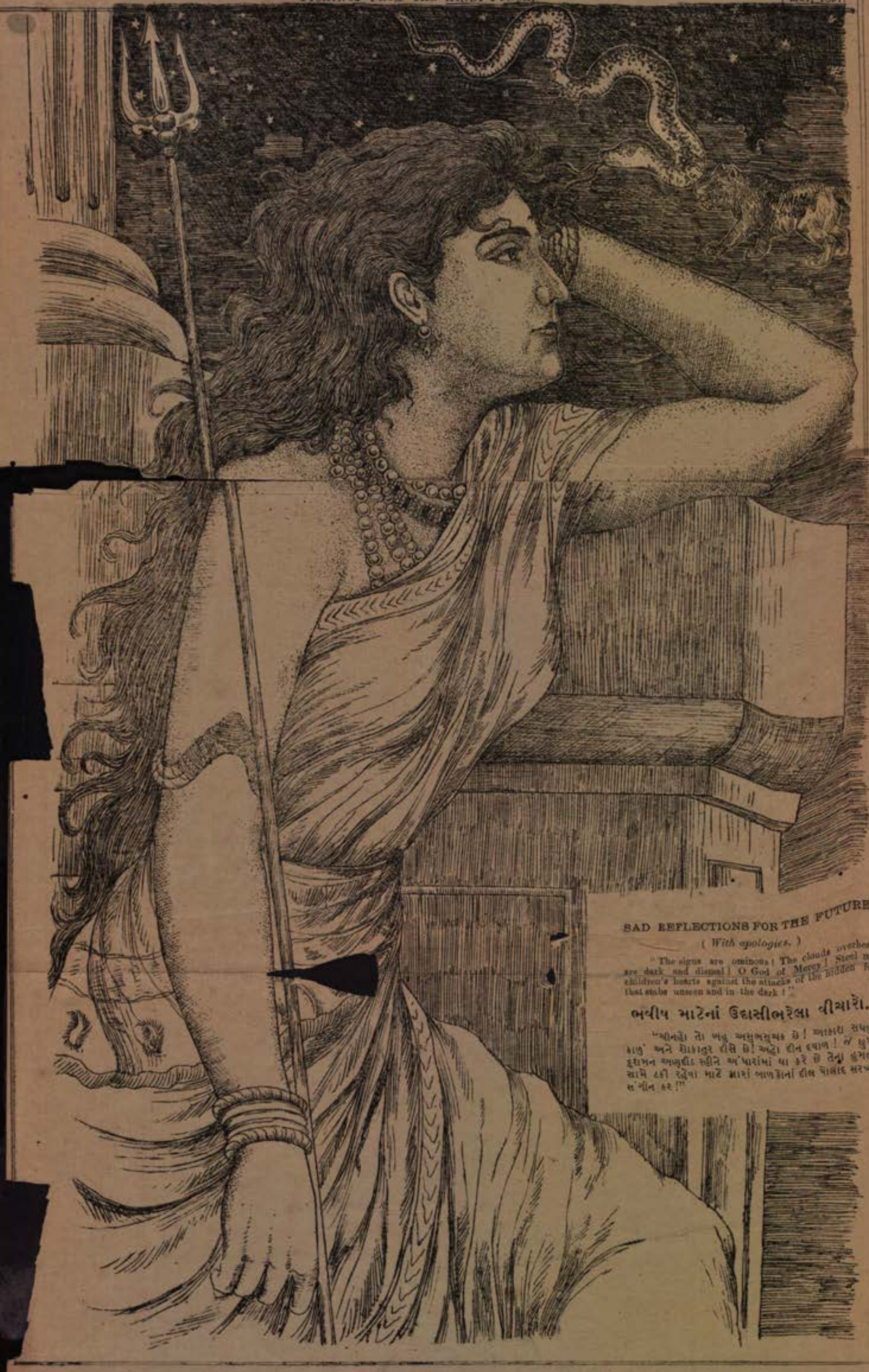
ભલે પધારયા!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૫૯ મું.]

Here's RAO SAHEB GADHALALL GONCHEELALL—bigot, impostor and humbug—riding his hobby in the most approved fashion. Let Pasteur, Yersin, Haffkine, and all the tribe of inhuman vivisectionists beware! There is death in his path!

આ આપણા રાવસાહેબ ગધાલાલ ઘોંચીલાલ છે, જેઓ જેટલા ધરમાંધ તેટલાંજ એક જબરા ઢોંગી ધુતારા અને ગ્રાંડ હંબગ છે. તેઓ પોતાની ગધેસ્વારીપર નીકળયા છે. પાસ્ટયુર, યરસીન, હાફકીન અને બીજા સરવે જેઓ માણસનાં સુખ માટે, માણસજાતનાં જીવલેણ દુખદરદોના ઉપાય માટે, પશુ વધ કરે છે, તેઓએ ખુબ સંભાળમાં રેહવું હો! આપણા રાવસાહેબ ગધાલાલ તેઓનો ધાને ધાન વાળી નાખશે, અને તેમને જીવતા તો રેહવા દેશેજ નહી! અ ધ ધ ધ ધ ધ ધ ધ ધ ધ!!!

SAD REFLECTIONS FOR THE FUTURE.

(*With apologies.*)

"The signs are ominous! The clouds overhead are dark and dismal! O God of Mercy! Steel my children's hearts against the attacks of the hidden foe that stabs unseen and in the dark!"

ભવીષ માટેનાં ઉદાસીભરેલા વીચારો.

"ચીનહો તો બહુ અશુભસુચક છે! આકાશ સઘળું કાળું અને શોકાતુર દીસે છે! અહો દીન દયાળ! જે છુપા દુશમન અણદીઠ રહીને અંધારામાં ઘા કરે છે તેના હુમલા સામે ટકી રહેવા માટે મારાં બાળકોનાં દીલ પોલાદ સરખાં સંગીન કર!"

અરે ગરીબ બીચારીઓ !

[મરકીને લીધે ગામડાંનાં ઝુપડાંમાં કેદ પડેલી મુંબઈની ગુલે ગુલાબો.]

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૫૧ મું.]

પીરોજા–મરેરે, અહી કેવું એકાંત એકાંત લાગેચ ! ને આખો દાહારો કેવું કડવા આવેચ ! આપરે ઉપરાસાપરી કંટાલો આપયો ને દરરોજ લખી લખીને પુછાવયું કે હવે અમે મુંબઈ આવયેચ. પણ આપરૂં કંઈજ વળયું નહી. પેહેલાં કેહે જે ગરમી શરૂ થાયને આવજો, ને હવે કેહેજે ચોમાસું બેસે તાંહ સુધી અહીંજ પરી રેહો ! ને તે પછી વરી કેહેશે કે ચોમાસું ખલાસ કરીને આવજો ! અરે ખદાયજી ! ખરેખરી એ તો તેં અમોને મોહોતની ટેપ મારીચ !

હીલ્લા–બલા જાણે રે એવાં જીવતરે જીવવાને ! તેનાં કરતાં હજી એકદમ મરકી થાય ને મરી જઈયે તે પરવરે ! અરે ! કાહારે આપરે પાછાં મુંબઈ જઈસું ! ગમે તેવી પણ મુંબઈ ને હજાર ભલાઈ ! હજી મરકીની ભરેલી મુંબઈ પરવરે, પણ આએ ગામરાંમાં વાહેજાણ પરી રેહેવાનું તો મુદલજ પરવરે નહી ! મુવા આએ જંગલી ગામરીયા ગમારો સીવાય નહી મળે બીજું કોઈને મળવા ભેટવાનું, કે નહી મળે ધુળના ધગળા સીવાય બીજું કંઈ જોવા જવાનું ! એવાં જીવતરે જીવવા કરતાં મુંબઈની મરકીએ હજી મરી ગેઈ હોતે તો બેહેતર થતે !

શાબાશ, રતી !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૫૩ મું.]

રતી–હુંબી "નરસ" નું કામ શીખી હોતે તો કેવું મજેહનું ! કેવું ઉમદા ભલું, પોતાનો ભોગ આપનારૂં ને વળી પઈસા કમાવી આપનારૂં એ કામ છે ! કેહેજે એકેક નરસને મરકીની આસ્પીટલોમાં પાંચથી સાત રૂપયા મળેચ ! પણ એવા પઈસાના કરતાં ગરીબ દરદીની સારવાર કરવાનો સંતોષજ મને તો લેવા ગમેચ !

જરીન–વાત તો ખરી, પણ તેની સાથે સાથે જે ધાસ્તી છે તેનો કંઈ વીચાર કીધો ! એમ સમજ કે તુને મરકીબરકી થઈ ને મરી બરી ગેઈ તો !

રતી–મરકી થઈ ને મરી ગેઈ ! પણ તારે શું લોકો ફકત મરકીથીજ મરી જાયચ ને બીજાં કશાંથી નહી કે ? આપરે બધાં એક દાહાડે મરવાનાં તો ખરાં, તયારે પછી કેવાં મોહોતે મરયે તેનો વીચાર કરવાનો તે કેવો ? આપરે સારી રીતે ને ભલાં કામમાં જીંદગી ગુજારયે, પછી મોહોત ગમે તે રીતે આવે, તેજ વાત મને તો ગમેચ ! ગમે તો મોહોત મને ઘેરમાં ઘેરે કે ગમે મરકીની આસ્પીટલમાં ઘેરે, પણ જાંહબી તે મને આવીને મળશે તાંહ હું તેને મળવાને તો તઈયારજ રેહેવસ !

ભલે પધારયા !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૫૪ મું]

મી૦ પંચ–ભલે પધારયા, ડાકટર સૉલ ! કેટલા કેટલા દીવસ થયા અમે તો તમારી કાઘને ડોલે રાહ જોઇયે છીયે ! હવે અમારા પેલા જીવલેણ દુશમનો ઉપર સારી પઠે ગરમા ગરમ મારો ચલાવજો, અને તેઓ તરફ જરાકબી દયા દેખાડતા ના ! તેઓ કેઇને નહી તો તમોને તો જરૂરજ તાબે થશે !

[મુંબઈમાં હુનાળાની મોસમની ગરમી પડવા માંડી છે, અને થરમામીટરમાં દીવસે ૮૬ ડીગ્રી સુધી પારો ચહડે છે.]

બોચકાંબાચકોની વાંટણી !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૬૭ મું.]

મુંબઈની મરકીને લીધે ત્રણ માસ સુધી સુરત મહી પડી રહયા પછી મરકીએ સુરતને પણ ભખવા માંડયાથી, આપણા શા૦ પેમલાદાષ પોતાની અલી પેમલીને લઈને મુંબઈ પાછા ફરયા છે અને ચરની રોડ સ્ટેશનપર ઉતરી ઘરે ચાલ્યા જાય છે ! જો કે સ્ટેશનથી તેમનું ઘર બે માઇલ દુર છે, તોપણ શા૦ પેમલા, ચમરી–તુટે–પણ–દમડી–ન–તુટે એવા વેહેવારીયા(!) વાણીયા હોવાથી, તેઓ બેલનો રેંકલો પણ કરવાને અખાડાજ કરે છે અને ધસારાબંધ પગે ચાલવા માંડે છે ! પણ તે આગમજ બોચકાંબાચકી ઉંચકવા માટે તેઓ પોતા અને અલી વચે બહુ સારી વેંહેંચણી કરી લેય છે. સુરતી બડફી પેંડાનાં પડનાં પડ બાઝી ગયલાં તેમનાં પાડા સરખાં શરીરને ઉચકવાનું તેઓ પોતેજ માથે લેય છે, અને રખે સાંજનો ચાર વાગતેનો તડકો તેમના પેટપર બંધાયલી ચરબીને તાવી નાખે તે બીકથી તે ઉપર ખાસી મોટી છત્રી પણ તેઓજ ધરીને ચાલે છે. પણ સુરતી પાપડી સરખી પોચીપચાક અને સુકાયલી સોહોરાયલી તેમની અલી પેમલી તેમની પાછળ ઘસડાય છે, અને જાણે એકાદ ખટારા પર સામાન સીંચયો હોય તેમ માથાપર અને હાથમાં બોચકાં અને બાચકાં ઉપાડીને બીચારી લંગડતી લથડતી જેમ તેમ હીંડે છે ! વાહારે બચા પેમલાદાષ, વાહ !

ફેશનેબલ પારસી ઘરોમાં મરકીની મોહકાનો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૭૧ મું.]

જીલુ–મરેરે, નહી મળે રાણ આયા કે નહી મળે મુવો પોરીયો રામો ! નહી મળે કોઈ બાલ હોરનારૂં કે નહી મળે કોઈ મારાં બુટ સાફ કરનારૂં ! ઓવાય, માયજી, એમ તે કેટલા દાહારા વેર હુંજ બધું મારે હાથે વહીતરૂં કરયા કરૂં ? બળા જાણેરે મરકીને ! તેની મોહકાન તે કાંહવેર એમ ચાલયા કરસે !

મેહેરમાય–અરે દુવા માંગ કે એટલુંજ વહીત્રું કરવું પરે ને બીજા ઘસરબોરામાં આખો દાહારો નહી તણાયા કરીયે ! બાલ હોરવાનાં ને બુટ સાફ કરવાનાં કામને કાહ રરયા કરેચ ! તેને તો હજી સો ભલાઈ છે ! દુવા માંગની કે રાંધણીમાં ચુહુલાંગણે હજી તુને ને મને ચંપાવું નથી પરતું ! જો મુવો કાવલો બબરચી ચાલી બાલી ગીયો કેની, ને જેમ તેમ ભઈબાવા ને મરૂં ધરૂં કરીને રાખેલા બીજા ચાકરડાઓ નાહા સીબાસી ગીયા, તો આખો આખો દાહારો ઘેરનો ઘસરબોરો કરતાં તું ને હું મરવા પરસું, સમજી ! પછી હાથે ચોખા દરવા બેસવું પરસે, પપેટા ને વેંગણા છોલવાં ને કાપવાં પરસે, ને ચુહુલા આગળ આખો આખો દાહારો ભુંજાવું પરસે તે જુદું ! ને રાંધતાં સીધતાં ને વાસણકુસણ ઉજારતાં કમર ને બરડો એવો બેવર વરી જસે ને હાથ પગ એવા ફાટફાટ થસે કે બોલવાની વાતજ નહી ! વાસ્તે ખોદાયજી પાસે દુવા માગ કે ફકત આયા ને રામા પોરીયા વગરજ ચલાવે ને બીજી બધી આપરી સરમ આબરૂ રાખે !

"બસ હું તો મારી દીકરીને ગામ લઈ જવાની !"

[આટલા કરચ જેટલા ઢીંગણા ઠચ જમાઈજીઓનો મીજાસ સાસુજી સામે કેવો જતો રહે છે તેના મરકીની મોસમમાં મળેલા કાંઈક જીવતા નમુના.]

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૭૩ મું.]

કુમલીબાઈ–(સાસુજી) નહી રે, ગુલી, હું તો તુને મારી

સાથે લેઈનેજ જવાની! એક દાહારોબી તુને હવે મુંબઈમાં હું રાખવાનીજ નહીં! તારો વર ગમે તો સાથે આવે કે ગમે તો નહી આવે! તેની હું કંઇ પરવા બરવા કરવાની નથી! તેના ગમે તો તે બેલાસક મુંબઈમાં સુખેથી પરી રેહે; પણ હું તો તુને મારી આંખની આગળ ને આગળજ રાખવાની! તુને એક ઘરીબી હું દુર રાખવાની નહી જો, નહી તો તુને જોયા વગર હું તો મરીજ જવસ! વાસ્તે તું મુંગી મુંગી ઉઠ ને તારાં કપરાં ચપરાં બાંધ,—આપરે રાતની ગારીમાં બીલીમોરે ઉપરી જઈયે!

કાઉશાહ-(જમાઇજી) ધો, એઇ ધાંથરી, હું તુને તેહી મુતુંત થાફ ઘે મારા ઘેરમાં એવી તારી ધરપતં થરપત તાલથે બાલથે નહી, થમઘી તે? એ તારૂં હંબધ તારી થારીને થેરે બાંધી રાથ! મુંધી મુંધી અહીંથી તાલતી પતર, નહી તો ઓય તમરમાં લાત મારીને ઘેરમાંથી બાહાર તારથ! મારા ઘેરનો ને મારી બઈરીનો હું ધણી થેઉં,-તંઇ તું નથી! વાથતે મુંઘી મુંઘી ઉતર, નહી તો-નહી તો—

શુલી-(ગભરાઈને) માયજી, તમે મુંગાં મુંગા હમણા તો જાઓ, નહી તો ગુસ્સામાં ને ગુસ્સામાં જીભરાયા કાઉસ કંઇ ઓરનું દોર કરી નાખસે! તમે જાણોચ તો ખરાં કે એવણુનો મીજાસ કેવો તીખો તમતમતો ને આતસી છે, ને જારે એવણુ છેરાયચ તારે કેવા ભુત થઇ જાયચ તે તમને કાંહ અનજાણુયું છે! એવણુ જીભરાયા દેખાયચ તારે તો આટલા નાલ્લા બકલીયાં જેટલા, પણ જારે છેરાયચ તારે તો નકરા જાણે વાઘજ!

માથેરાનમાં બીચારા ડાકટરો કેમ ટુપાય છે!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૮૨ મું.]

દીનઈ-હલલો; ડાકટર માખમાર, એ તમે છેઓ કે? કાહારે આયા?

ડાકટર માખમાર-ફકત ગેઈ રાતનાજ! જરા ઇસ્ટર હોલીડેની બે દાહારા મોજ ભોગવવા અહીં ઉતરી પરયોચ!

દીનઈ-હં. તારે તમે પાછા કહારે જવાના?

ડા૦ માખમાર-આપરે તો આજે અહીં ને કાલે પાછા મુંબઈ! સું કરયે, કામકાજ એવું છે, ને ડાકટર તરીકેની ફરજો એવી એવી બજાવવી પરેચ કે એક દાહારાનીબી "રેસ્ટ" મળતી નથી. તમે હવે પાછાં મુંબઇ કાહારે આવોચ, દીનબાઈ? કેમ કંઇ માથેરાન ઘણુંજ સવાદ લાગુચ તેથી તે છોરવા ગમતુંજ નથી કે?

દીનઈ-છોરવા તો ઘણુંબી ગમેચ, પણ કરયે સું! મુંબઈમાંથી મરકી તો જતી નથી ને તમારા યરસીન ને હાફકીનના ઉપાયો હજી અકસીર અને કારગત તરીકે પુરવાર થયા નથી!

ડા૦ માખમાર—પણ તેમાં તમને શું?

દીનઈ-કાંય વારૂ, કંઇ અમારો જીવ અમને સું વહાલો નથી કે? જાંહ સુધી હાફકીન ને યરસીનની સીરમની ફતેહ માટે બરાબર ખાતરી મળે નહી તાંહ સુધી અમે તો મુંબઇનું મોહનુંજ જોવાનાં નથી! તમારા જેવા ડાકટરો એક અરધીને બી કામના દેખાયા નથી! તમો લોકને તો મરકીની તાપ કેહી ને સાદી તાપ કેહી, તેનીબી પરખ નથી; પછી ફકત મરકીના શક ઉપરથી ઇસ્પીટાલમાં ધરી પકરી જાય તો તે કાંહ પીરા કરયે! હજી તેના કરતાં અહીંજ પરી રેહીયેની!

ડા૦ માખમાર-એહેહેહેહેહે!

દીનઈ-તમે ગમે હસો કે ના હસો, પણ હાલને કાજ તો જાંહ સુધી મરકી નાબુદ નથી થઇ તાંહ સુધી મુંબઇમાં મારે તો પગજ મુકવો નથી! જોવની, વરી કેહેજે તે પાછી માંડવીમાં દાખલ થઇચ! ને કોણુને ખબર તાંહથી પાછી કોટમાં અમારા લતાપર આવી તો! પછી પાછાં તાંહ જઇને હારમાર થઈયે, તેનાં કરતાં હજી અહીંજ પરી રેહીયેની, કે તમારા જેવા ડાકટરોની જરૂરજ નહી પરે!

મરકી અટકાવવાનું અઉષધ!!!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૯૨ મું.]

શામકોર-પણ સુરતમાં તું રહી તેટલા દીવસ મરકીને કેમ મારી હઠાડી, હેંએ? તેં કાંઇ ગોળી કે અઉષધ લીધું હતું કે નહી, અને કયા ડાકટરની સલાહ લીધી હતી?

પ્રેમકોર-મારો ડાકટર તો મારા લખુના બાપાજ હતા, અને તેઓ જે અઉષધ આપતા તે તો બહુ રંગદાર ને તેજદાર પ્રવાહીજ હતું! તેથી લોહીમાં એવો જુસ્સો થઇ આવતો કે બસ નહી! દરરોજ રાત્રે હું તો તે થોડું થોડું લેતી, ને મારા લખુના બાપા તો ગલાસ ભરી ભરીને તે ઠોકતા! તેથી તો એવી ચમતકારી અસર થતી કે બોલવાની વાતજ નહીં!

શામકોર-ને તેથી મરકીનાં જંતુઓ મરી જતાં કે?

પ્રેમકોર-હારે, ને વળી મારો પણ મરો થઇ જતો! લખુના બાપા તો જેવું તે અઉષધ લેતા કે લાગલા જાણે રાતા ભુંઢ જેવા બની જતા, ને પછે મને ગાળ પર ગાળ ભાંડતા, લાત મારતા, લપડાક મારતા ને ઘેલાગાંડા થઇ જતા! એ એમની વરતણુક પણ મરકી સમાનજ હતી, પણ આ ગાંઠયા તાવની મરકી કરતાં તે વધારે સલામત હોવાથી જરા મને પરવડતું હતું! એ તીખું તીખું અઉષધ તો એવું દાંતે વળગયું હતું કે હજી પણ જાણે તે પીઆજ કરૂં! ગમે તેવું પણ તે પર મારો બહુજ પ્રેમ લાગે છે! મરકી પુરી થયા પછી પણ હું તો તે લઇશ! ડાકટરના અઉષધ કરતાં તો તે બહુજ ઉતમ છે!

મસ્તકાવર મરકી!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૮૧ મું.]

મી૦ શેંડીયારાવ-અઠાં કરાવાં તરી કાય? સઘળે "તરબન-ફોલડર" પલાસે આની એકી તરી દ્દષ્ટીસ પડત નાહીં! આની માજી જુની પાઘોટી બગા! કાય ત્યાત ખોબરેલ તેલાચા ગંધ! ને કાહે સઘળે "બગ" (માંકડ) આની ચાંચડની ત્યાત આપલા ઘર કેલા આહે! મીતો આતા ત્રાસલા! હી પાઘોટી તો યુ. એચ. એચ. ઝાલી! તુ સમઝલીસ, યુ. એચ. એચ. મહનજે કાહે?-મહનજે "અનફીટ ફોર હયુમન હેડ!" માજા મસ્તકવર ઠેવલ્યલા તે મુદલજ "અનફીટ" હાય! જસા આપલી ચાલી "અનફીટ ફોર હયુમન હેબીટેશન" હાય, તસી માજી પાઘોટી "અનફીટ ફોર હયુમન હેડ"! સમઝલીસ!

મીસીસ શેંડીયારાવ-મગ આતા તુમી કરાયલા કાહે માંગતાત?

મી૦ શેંડયા૦-કરાવાં કાય? ખટારાચા ચાક સરખી હી પાઘોટી આતા ચુલીત તાકુન, મી તો હી "ફ્રીઆપ" (!) પેહેરાયલા ગેતો! કસી તે "નીટ" આની "લાઇટ" હાય! ચાંગળા ઝાળા કે "પલેગ" આલી આની સઘળે પાઘોટી બાંધનારે પલાલે, કે મલા હી "રીફોરમ" કરાયલા સુઝ પડલા!

મીસીસ શેંડીયા૦-અઘઅઅ માજી આઈ! તુમી હી કાહે કરતાત! પારષીચા ઇસ્કી પોરે સરખા તુમી હી ઢોંગ કાહે લાવલા! અસીં ટોપી ઘાલુન બસલા તર તુમાલા કોન ઓલખનાર કે તુમી હીંદુ આહે, આની હીંદુ બાયકોચા નવરા આહે! તુમાલા તો કોન તરી અસાજ સમઝનાર કે તુમી મુસલમીન આહે, કે ઇસરાયલ આહે, કીવાં બાટલેલે મધરાસી ફીરંગી આહે! માલા તો ફાર મોઠી શરમ વાટતાત!

મી૦ શેંડીયા૦-અરે જરા ધીર ધર! મી માઝ્યા કપાલવર મોઠા તીલક લાવુન દેતો-જસાં ગોસાઇ બાવા સરખાજ! આની મગ સઘળે લોક મહનતીલ કે મી તુઝાજ નવરા, આની તું માઝીજ બાયકો!

LIKE THE DOG WHO BAYS THE MOON.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 5th April.—Four matters, of a complimentary character and of varying importance and interest, settled one after another with the happy unanimity of a united family. Not a discordant sound, not a jarring note—until we came to the question of currency notes, and then there was a growl! Until we came to discuss H. E.'s diplomatic reply to our communication, and then there was a murmur and a scowl!

I'll take the last matters first, and be done with them, on the principle which prompts men—more especially, corporators existing on sufferance—to make short work of all unpleasantnesses. More of our currency notes, and yet more, are being daily required by the plague-committee! Shovels-ful thrown into the bottomless sink, without check or control! How long is this "loot" to last? Let us at least, said Dr. Bhalchandra, insist upon having the accounts examined by our own Chief Accountant.

Insist! A nice word truly, to hiss out of our gagged mouths at the present moment. It will deceive no one, not even our distant critics, and Mr. *Truth* is not likely to withdraw his "*noodles*" because, forsooth, Dr. Bhalchandra *insists*! And because the Hon'ble Mr. Ahemiashanker, whose visits, like those of angels, have of late been "few and far between," (accursed be the plague for it!) coughs his protest!

"Emboldened by despair, we stand at bay!" Like the dog who bays the moon! Proud, foolish brute, he thinks he is doing a grand thing and only gets his labour (his bark) for his pains! Better far, says Dr. Bahdurji, to leave off *insisting* and such other tom-

COUGHS HIS PROTEST.

foolery, and to keep aloof, as much as possible, from an action that has throughout been "inconsistent, illogical and illegal." Since we cannot choose but give, let us give away to the last pie, and let those who have the spending of it strive to show adequate results. So far, the work done has not been commensurate with the money that has been lavished on it. Brisk house-to-house visitation, so many new cases, so many packed off to hospitals! And of these, how many are non-plague cases? Uhhh!!!

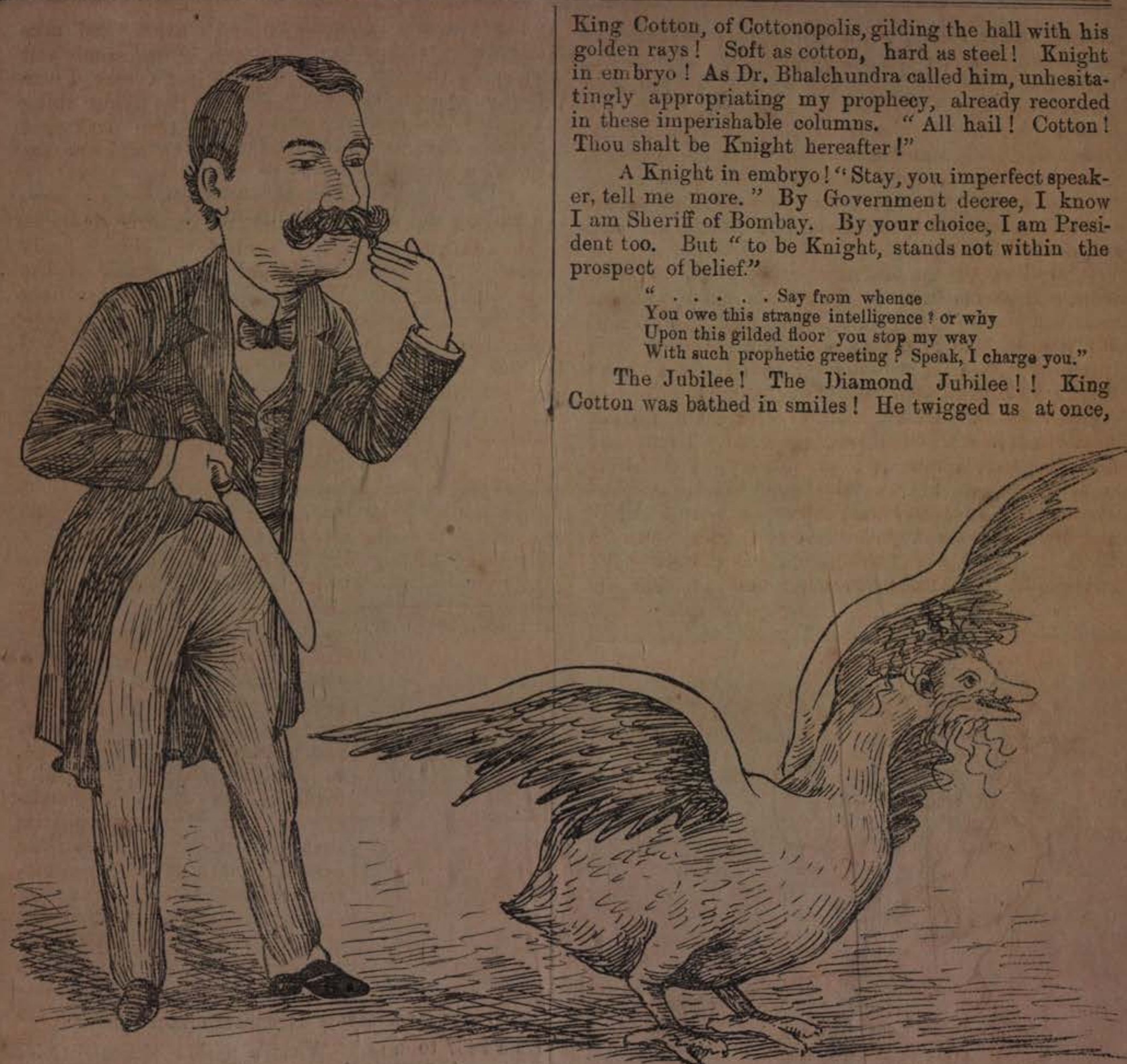
Mr. Vincent, the head of the *special constabulary*, protested. As one of his newly created army, I protest too. Non-plague cases! Last week, I gave a sample of my work. Here's another, out of my diary:—"After five days of Poona, a visitation in grand style. Number 20, open in all cases and at all casements. No case. Number 21, closed, heaven knows what there is inside; clearly a case—for the *tala-chavi-walla*. Next time, a crowbar, and a spare padlock and key. Number 22, what, still abed! Let us take your temperature (it almost takes the man's temper away to hear the word), and my pocket thermometer shows a trifle over 98! Uhhh!!! Here's a 'deviation from the *normal* path,' and amidst the usual preparations and protests and tears, I leave the case in the doctor's hands and take myself off. Hot with the excitement of the scene and with the satisfaction of having detected a case, I consult the tell-tale thermometer, and the lying thing registers 100! Can this be abnormal too? And must I also go to the hospital? Remember to find out exactly what is *normal*?"

H. E. has had the courtesy to reply to our communication, and we are hot and cold by turns, as we go through this masterpiece of diplomacy. Not "badly drawn" this, whatever counsel may think of the plague-notification. More elastic than India-rubber (it's playing a *rubber* of *money, whist!!*) with a loop-hole at every turn! At the outset, we are thanked for our cooperation and assistance (*pecuniary*, of course, for other assistance we're not in a positon to render, except those of us who are Mr. Vincent's *High* Constables!) H. E. then goes on to recognise (at considerably past the twelfth hour) that the "extinction of the plague in Bombay is a matter of more than local concern:" standing as we are on our last legs and almost tottering to our fall, he would be very sorry to kill his "golden goose" outright, and would gladly prop us up (wishing us a long life and a long purse), but *whether* the propping up shall be done, and *to what extent*, rested not with him but with the Government of India! (The G. of I. would probably send us to the Secretary of State, and he in turn, to the *right about*, to *Jericho*! Hurrah! Hurrah! for Jericho, the land we're marching to!) H. E. further admits that the principle of allowing the expenditure to go on, "unlimited or uncontrolled," is a bad one, but regrets that he cannot stop at five lakhs or assign any limit whatever, for the excellent reason that the plague itself sets no limit to its extent or its ravages! And it is "impossible to foresee its duration"! (*Moral*: While the plague lasts, and we last, pay to the last pie! Pay and be d—d. Pay me quickly, or I'll *pay* you! We might say to the Government, and the Government might, with equal truth retort: "'T was I paid for your sleeps; I watched your wakings.")

His leonine majesty still ailing! Alack the day! "Willie, we've missed you!" But cheer up, don't let your spirit go down. We'll infuse fresh blood into you, even though ours has been sucked almost dry! You have represented us ably in the Legislative Council. You shall do it

"GOOD-BYE, GOOD BOY!"

King Cotton, of Cottonopolis, gilding the hall with his golden rays! Soft as cotton, hard as steel! Knight in embryo! As Dr. Bhalchundra called him, unhesitatingly appropriating my prophecy, already recorded in these imperishable columns. "All hail! Cotton! Thou shalt be Knight hereafter!"

A Knight in embryo! "Stay, you imperfect speaker, tell me more." By Government decree, I know I am Sheriff of Bombay. By your choice, I am President too. But "to be Knight, stands not within the prospect of belief."

> " . . . . . Say from whence
> You owe this strange intelligence? or why
> Upon this gilded floor you stop my way
> With such prophetic greeting? Speak, I charge you."

The Jubilee! The Diamond Jubilee!! King Cotton was bathed in smiles! He twigged us at once,

SORRY TO KILL THE GOLDEN GOOSE.

again, and again and yet again, for many a long year to come! May your shadow never grow less, your heart faint, or your voice fail in our cause!

The setting and the rising sun! Worshipped with equal reverence! Good boy, Dr. Cow-Horn, good bye! Perverse, wilful, mischievous too at times, pompous, (boys will be boys!) but on the whole, worth your weight in gold! You've beguiled many a weary hour with your "quips and cranks and merry smiles!" Thanks! "Full of joke, but all your merry quips are o'er!" Good bye! We shall meet again, not, I hope, in "thunder, lightning and in rain," nor in plague and all its accursed train! Better times are dawning for you and for us!

Yes, better times! The plague gone and commerce and prosperity returned with me, says the rising sun, like the knowing bird that he is, and closed his eyes in the luxury of enjoyment! The Jubilee! The Diamond Jubilee!! Mr. Kabraji, loyal to the core, pricked up his ears, his face all aglow in anticipated illumination!

We are not going, however, to indulge in costly surface illuminations, only to make our inner darkness visible. But though our hearts are still bleeding and our sores are still weeping, we are not so churlish as to refuse to participate in universal rejoicings over a record-breaking event, by means of an "humble address" (*illuminated*, if Mr. Kabraji likes it so) "of congratulation," and of thankfulness for the untold blessings enjoyed during the long and auspicious reign of the Queen-Empress, of whom "children of

KING COTTON OF COTTOOPOLIS.

our children" shall say :—

> " Her court was pure ; her life serene ;
> God gave her peace ; her land reposed ;
> A thousand claims to reverence closed
> In her as **Mother, Wife, and Queen.**"

The Jubilee! The Diamond Jubilee ! ! ! A record-breaking event, unparalleled in the History of England! Even our so-called leaders and ornamentals, who are usually conspicuous by their absence, forgot the plague and mustered strong to-day, as they do whenever there is a loaf-and-fish distribution in our Hall, or an occasion to celebrate, loud enough to reach the Throne! God bless the ornamentals! What a comfort to know that they have not forgotten us yet! If I had the awarding of honour, I should lay it on them thick!

The Jubilee! The Diamond Jubilee ! ! ! Half a century and more! A life-time! What a stretch

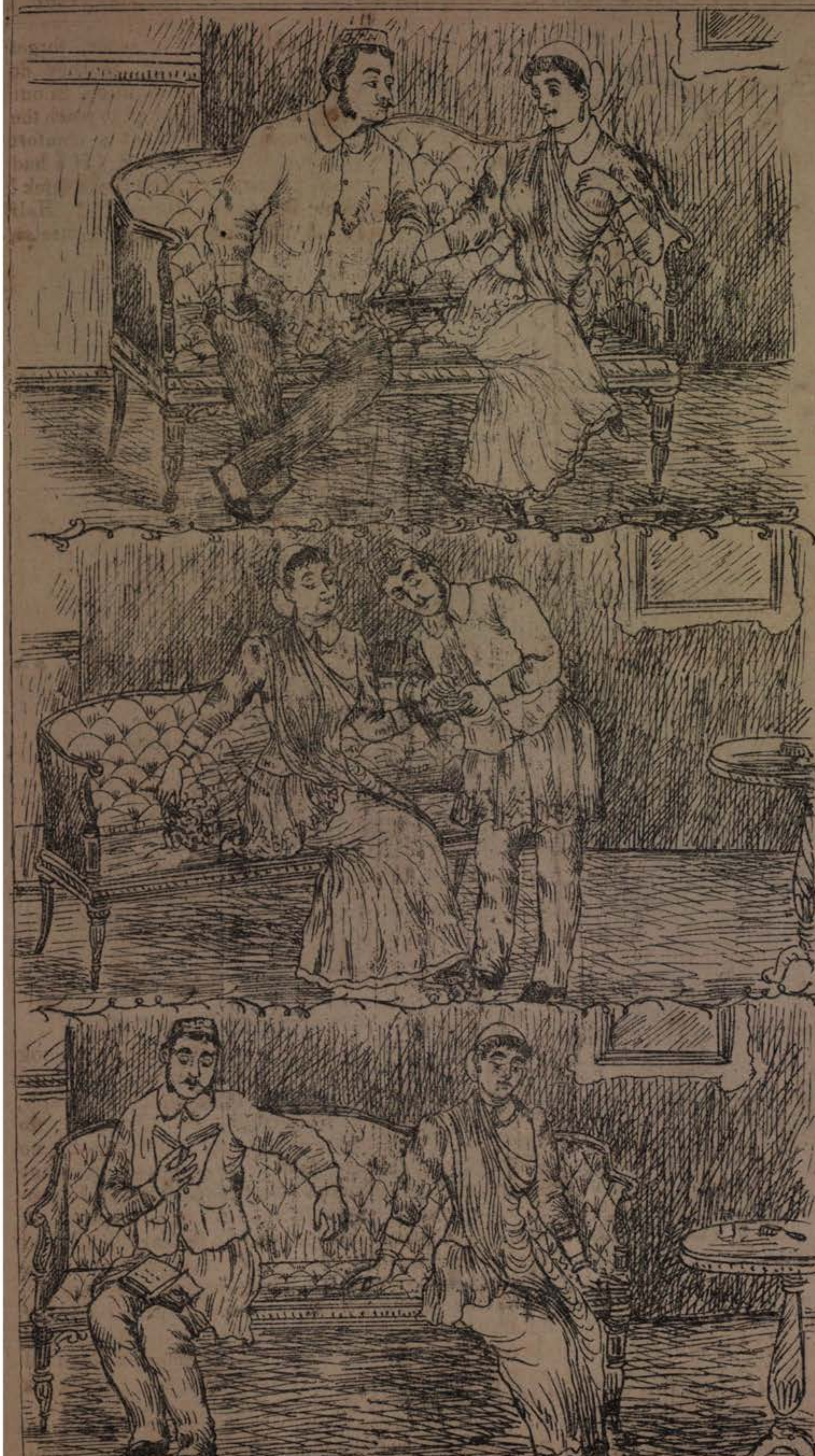
HIS FACE ALL AGLOW IN ANTICIPATED ILLUMINATION !

from 1837 to now! What a period of time to look back to! 1837! Then there was no steel-pen, no gas, no incandescent light, no railway, no telegraph, no phonograph, no funnograph, no telephone, no bike, no Parsi M. P., no new woman, no Congress, no HINDI PUNCH! 1837! And the Corporator fainéant himself was then unborn! Sixty years of steady progress and advancement in the arts and sciences, in learning, in manners and customs, in personal habits and in habits of thought. Sixty years of security and comfort, of peace and plenty, of health and happiness!

Noble Queen ! Gentle mother ! Mother of her children, and of her countless subjects at home and abroad ! We, of Couucil-hall, the humblest of them all (as recent events have amply proved) drink a bumper to her very good health !

Queen of Queens ! We wish her joy ! We wish for nothing more than the continuance of that benign rule,

> " Which kept her throne unshaken still,
> Broad-based upon her people's will,
> And compass'd by the inviolate sea."

A TALE OF THE HONEYMOON DURING THE PLAGUE.

Mr. and Mrs. Navalshah, tied in holy wedlock whilst the plague was playing fast and loose with all human ties, go to the village home of Mrs. Navalshah's grand-father to enjoy the sweet communion of love, away from the plague and all other plagues.

મરકીના વખતમાં પરણ્યા પછીના પેહેલા મહીનાની એક વારતા.

જે વેળા મરકીનો પલીદ રોગ માણસ જાતનાં સઘલા સંબંધો અને ગાંઠોને તોડી નાખતો તથા ઢીલા કરતો હતો, તે વેળા મી૦ અને મીસીસ નવલશાહ લગનના મજબુત ગાંઠથી તાઈટ તતરબંધ એકબીજાં સાથ જોડાયાં હતાં. એવાં જોડાણ પછી મુંબઈમાં રેહેવું તેમને ગમયું નહી, જેથી મરકી અને બીજા પ્રકારની સરવે મરકીઓની મોહકાનથી દુર રહી મોહબતના મીઠાસની મોજ ચાખવા માટે તેઓ મીસીસ નવલનાં મમાવાને ગામ તરતજ ઉપડી ગયાં.

(1) THE FIRST WEEK:—Billing and cooing! A world in themselves! No eye except for their own sweet selves, no sweets except the honey of their lips!

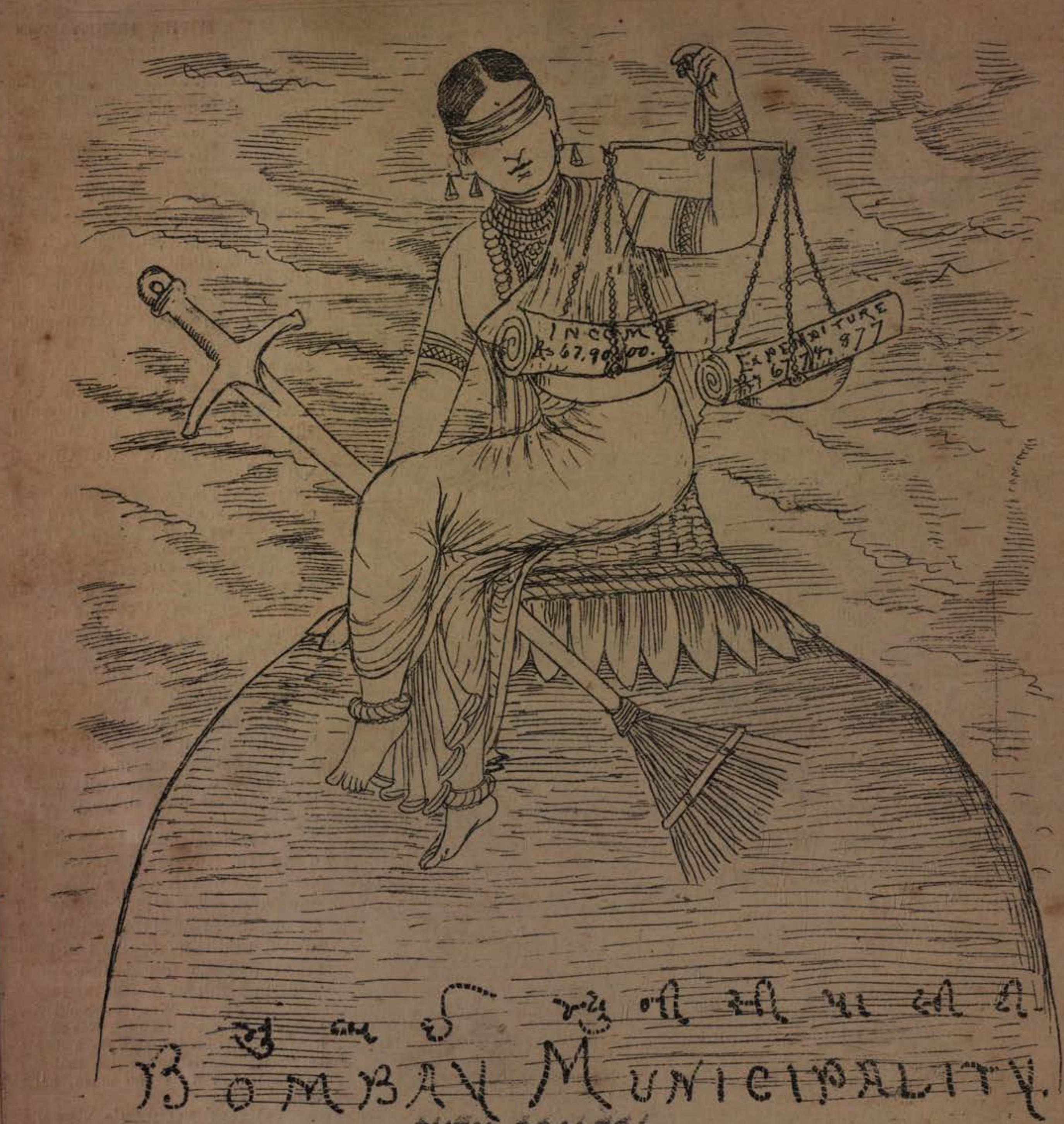
(૧) પેહેલું અઠવાડયું:—હાંસ બદન અને ગુલ બદન કેવાં એક બીજાં પર મોહીત! કેવું ગલ્યું ગલ્યું! કેવું મીઠું મીઠું! આખી દુનયા જાણે મી૦ અને મીસીસ નવલનીજ બનેલી હોયની! તેમના હોઠનાં મીઠાં મધના મીઠાસ આગળ, દુનયાના સઘળા મીઠાસ, સઘળી મીઠી વાણીઓ, સઘળી મીઠાઈઓ જાણે તેમને મનસે રદજ છે! એવી મીઠી મોજમાં પેહેલું અઠવાડયું પાર પડયું, અને બીજું શરૂ થયું.

(2) THE SECOND WEEK:–Together still, but longing for other sights, for other enjoyments!

(૨) બીજું અઠવાડયું:—હાંસ બદન અને ગુલ બદન એકેકની આગળથી એક પલબી હજી ખીસતાં નથી. તોપણ કાંઈ નવા દેખાવો, નવી મોજ, કાંઈ નવું નવું જોવા, જાણવા અને ભોગવવાને તેઓનો જીવ અંદરથી તલપાપડ થઈ રહયો છે! અને ત્રીજું અઠવાડયું શરૂ થાય તેટલાં તો કાંઈ નવી સોબતની શોધ થઈ પણ ચુકી છે!

(3) THE THIRD WEEK:—Familiarity breeds contempt—of a kind. Navalshah finds new charms in literature, and his betterhalf begins to realise that the honeymoon, even as the moon, must wane.

(૩) ત્રીજું અઠવાડયું:—પંદર પંદર દહાડા સુધી મીસીસ નવલનાં ગુલ બદન ઉપર પોતાની આંખોને ઠેરવી રાખતાં મી૦ નવલશાહ થાકી ગયા, અને હવે તેવણ કાંઈ નવીજ મોજ ઉપર પોતાની આંખોને ઠેરવવા માંગે છે! કાંઈ નહી તો પડી ખડી એકાદ બબરચીની ચોપડીમાંબી તેવણ પોતાનો વખત ગાલવાને ખુશી અને ઈનતેજાર થઈ પડયા છે! અને મીસીસ નવલને પેહેલીજ વાર સમજ પડવા માંડે છે કે, પરણ્યા પછીના પહેલા મહીનામાંબી મોહબતનો મીઠાસ એક સરખી રીતે મીઠો રેહેતો નથી, પણ તેમાંબી કાંઇ કાંઈ ખટાસ થઈ આવે છે!

EVEN SCALES!

OR, THE SPIRIT OF BOMBAY MUNICIPAL JUSTICE ON THE TOP OF THE PEOPLE'S PALACE.

Spirit—I am afraid the *balance* is going to be disturbed!

[According to the Municipal Budget Estimates for the year commencing Thursday next, the income and expenditure are evenly balanced, but the plague expenditure, which is daily increasing by leaps and bounds, will, it is fully expected, cause a large deficit at the end of the year.]

સરખાં કાટલાં!

અથવા, પ્રજાના મેહેલને મથાલે મુંબઈની મયુનીસીપલ ઇનસાફ દેવી.

દેવી—મને ધાસ્તી લાગે છે કે, આ કાટલાં તળે ઉપર થઇ જશે!

[આવતા ગુરૂવારથી શુરૂ થતાં વરસ માટેનાં મયુનીસીપલ બજેટના અડસટા મુજબ, આવક અને ખરચ સમતોલ થઈ રહે એમ છે; પણ મરકીને લગતો ખરચ જે દરરોજ કુદકા ને ભુસકા મારતો આગલ વધયો જાય છે, તે વરસની આખેરીએ મયુનીસીપલ ટીજોરીમા ખોટનો ભારે ખાડો પાડશે, એવી સંપુરણ વકી રાખવામાં આવે છે.]

AFTE [THE DESERTION-RETURN TO OLD LOVE!

Thakar Veparidas—Smile sweetly on me, love! I have been obliged to leave you for a time, but return to my duty with renewed ardour!

Miss Commerce—Your cruel desertion of me does not deserve that I should ever again have anything in common with such a coward. But I am merciful, and will once more take you under my protecting wings! Strive to merit my love.

બાઇ વેપારને રખડતી નાખીને નાહાસી ગયલો હીચકારો.

ઠકુર વેપારીદાસ—(બાઇ વેપારને) હવે મારી તરફ હસ્તા મુખડે જો, પ્રીયા! તને થોડો વખત હું રખડતી નાખીને ગયો ખરો, પણ હવે હું બેવડા પ્રેમથી તારી સેવામાં પાછો હાજર થાઉં છું.

બાઈ વેપાર—તું મને પડતી નાખી છોડી ગયો તે માટે તારા સરખા હીચકારા તરફ મારે હવે તો આંખીને પણ જોવું ન જોઈયે! પણ હું તારા સરખી દયાહીન નથી! તારીપર દયા કરૂં છું અને એકવાર ફરીથી હું તને મારા ઘરમાં પગ મુકવાની રજા આપું છું! જોજે હો, મારા પ્રેમને સંપુરણ લાયક થવાનીજ હવે કોશેશ કરજે અને નાહાસભાગ કરી ફરીથી મને છોડી જતો નહી!

RUSTIC model: "Yes, sir, the charity boys from London stole all our apples last year. Father would have had them locked up, but the policeman was away on his holidays!" [A fact.]

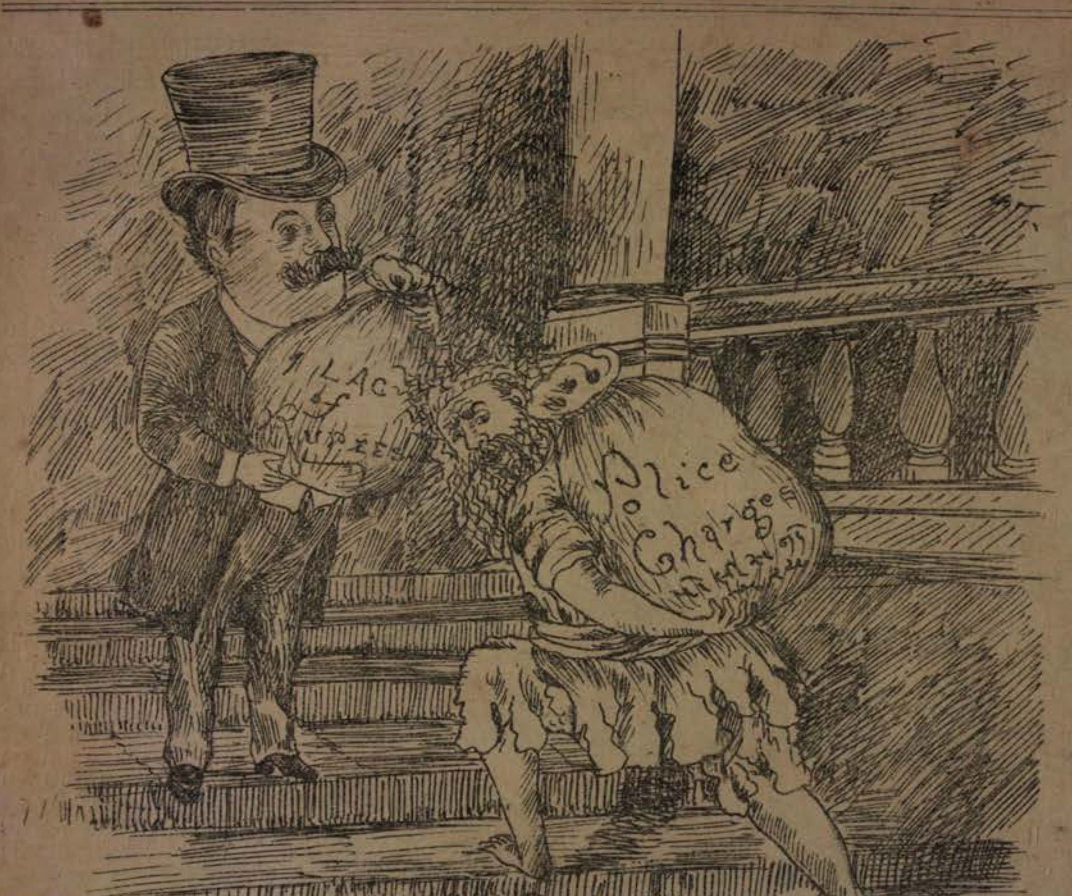
DIVISION OF LABOUR!

After a three-months' sojourn in Surat, Sha Pemlaram and Mrs. Pemli return to Bombay. His cheese-paring instinct would not entertain the idea of hiring a gharry, though he has a couple of miles before him! And he bravely foots it—himself carrying his own huge body, protected from the sun by an umbrella, while his *sparer* half trudges behind like an over-laden furniture-van!

બોચકાબાચકીની ણી!

મુંબઈની મરકીને લીધે ત્રણ માસ સુધી સુરત મહી પડી રહયા પછી મરકીએ સુરતને પણ ભખવા માંડયાથી, આપણા શા૦ પેમલાદાશ પોતાની અલી પેમલીને લઈને મુંબઈ પાછા ફરયા છે અને ચરનીરોડ સ્ટેશનપર ઉતરી ઘરે ચાલયા જાય છે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૫૯ મું.[

PILE ON !

Civic Father—With all this heavy load of Police Charges you're going to add another lac, and as if that wasn't enough, you wouldn't promise to share the plague expenditure ! That's a nice way of dealing with a fellow truly !

L-rd S-ndh-rst—Mum's the word, man, mum !

[The Bombay Government has been burdening the resources of the Bombay Municipality with additional police charges. "It is however impossible for him (H. E. the Governor) to give any assurance that what the Corporation deems a fair and reasonable portion of the expenditure will eventually be met from Imperial funds."—*From the Private Secretary to H. E. the Governor to the Corporation.*]

બોજો ચહડાવવાજ જાઓ બા !

શેહેરીબાવા—આએ પોલીસના ખરચનો ભારી બોજો મારી ગરદન પર છે, છતાં તેમાં તમો સાહેબ એક લાખ વધારે ઘુસાડી દેવા માંગોછો, અને જાણે તેટલું પુરતું નહી હોય તેમ મરકીના ખરચમાં ભાગ આપવાની વાત માટે તમે કાનપર હાથજ મુકોછો ! બા એક કચડાઈ ગયલાં માણસને વધારે કચડી નાખવાની તમારી એ રીતી ભાંતી તો કંઈ ઘણીજ અજબ છે!

લાર્ડ સેંડહર્સ્ટ—કાકા, ગજે ગાંઠને મોહડે ડુચો મારીને બેસો!

[મુંબઈની મયુનીસીપાલીટીનાં સાંધનો ઉપર વધારે પોલીસ ખરચ નાખીને મુંબઈ સરકારે તેની પરના બોજા વધારવા માંડયા છે.

"તોપણ મરકીને લગતા ખરચમાં કારપોરેશન જે વાજબી અને ઘટતો ભાગ સમજે તેટલો ભાગ સરકારી તીજોરીમાંથી આયંદેહ આપવામાં આવશે, એવી કસી પણ ખાત્રી આપવાને નામદાર ગવરનર અશક્તછે."—**કારપોરેશન જોગ નામદાર ગવરનરના ખાનગીસેક્રેટરીનો પત્ર.]**

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS-NO. 53.

DEWAN BAHADOOR SHRINIVAS RAGHAVA IYENGAR,

THE DEWAN SAHEB OF BARODA,

who has, by his administrative ability, tact, and wise precautionary measures, saved the barque of the Baroda State from floundering in the sea of Plague.

મી૦ પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.–નાં૦ ૫૩.

દીવાન બહાદુર શ્રીનીવાસ રાઘવ આયંગર,

વડોદરાના દીવાન સાહેબ,

જેઓએ પોતાની રાજકારોબાર ચલાવવાને લગતી બાહોશી અને કુનેહથી અને ડાહપણ ભરેલા સાવચેતીના ઉપાયો આગમજથી લઈ રાખીને વડોદરા રાજ્યના હોડકાંને મરકીનાં દરયામાં ઘસડાઈ જતુ બચાવયું છે.

A POLITICAL TIFF: OR, SIX OF ONE AND HALF-A-DOZEN OF THE OTHER!

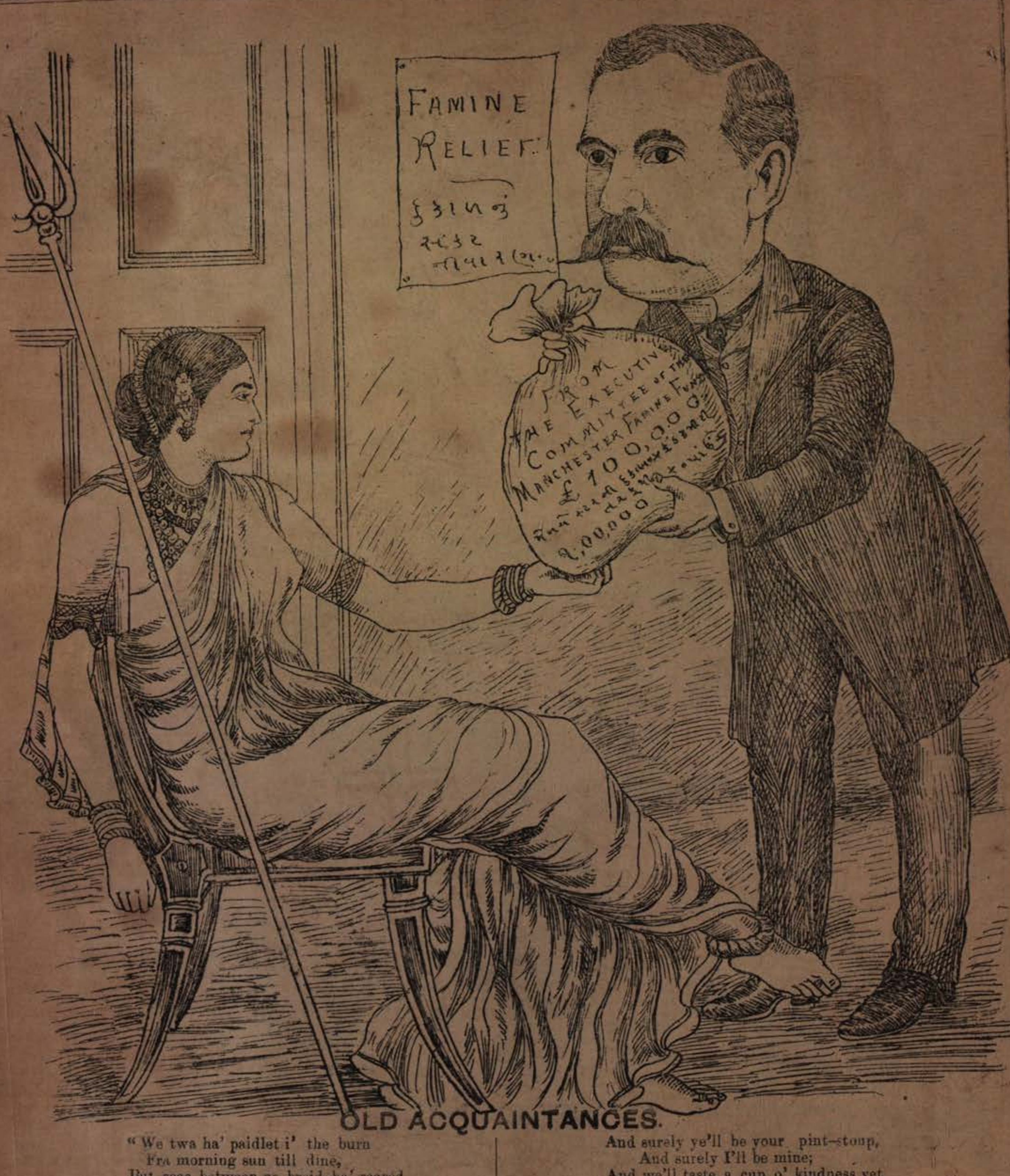
Madame France—Dare you defy me in Egypt, eh, Mon. Bull? We then, I won't have your dirty, filthy, plaguy Indian goods! There!

[The French Government have prohibited the landing of several descriptions of Indian goods at French ports.]

એક રાજદવારી પંચાતી; એકનો મુકકો અને બીજીનો ઠોંસો.

મેડમ ફરાનસ—ઈજીપતના સંબંધમાં તું મારી સામે પત્રાજી ને લાહેરી ઠેપાડવાની હીમત કરેચની, મોં॰ બુલ? ઠીક તયારે, લે આએ તેનો જવાબ! મને તારો મરકીથી ભરેલો, ગંધીલો, વાસ મારતો હીંદી માલ મુદલ જોઈતો નથી! હું તેને મારા ઉંબર ઉપરબી ઉભો રાખવાની નથી! ચાલ લેઈ જા તે અહીંથી!

[ફાંનસનાં બંદરો ખાતે કેટલીક જાતનો હીંદી માલ ઉતારવા દેવા સામે ફ્રેંચ સરકારે બંધી મેલી છે.]

OLD ACQUAINTANCES.

"We twa ha' paidlet i' the burn
Fra morning sun till dine,
But seas between us braid ha' roared
Sin' auld lang syne.

And surely ye'll be your pint-stoup,
And surely I'll be mine;
And we'll taste a cup o' kindness yet
For auld lang syne."

[Sir Frank Forbes Adam, who left these shores years ago, and who, when in Bombay, used to take a very prominent part in all public questions, has collected, as chairman of the Executive Committee of the Manchester Famine Fund, more than £100,000.]

જુની ઓલખ પીછાનવાલાંઓ.

હીંદ—આહ, આખરે તમે મને યાદ રાખી ખરી! જો કે આપણે છુટાં પડયાં તેને વરસો થયાં છે, તોપણ તમે મને ભુલી ગયા નથી! મારી તરફની તમારી મમતા અને મીત્રાચારીની આ ઈધાની પુદ તમારે હાથે લેતાં મારું જીગર કેવું ઉપકારના ઉભરાથી ઉભાઈ ઉભાઈ જાયછે!

[સર ફ્રાંક ફારબસ એદમ, જેઓ હીંદુસ્તાનનો કીનારો છોડી ગયા તેને વરસો થયા છે, અને જેઓ જ્યારે મુંબઈમાં હતા તયારે સઘળા જાહેર સવાલોમાં આગેવાન ભાગ લેતા હતા, તેઓએ મેનચેસ્ટર ખાતે ઉભી કરવામાં આવેલી હીંદી દુકાળ ફંડની કારોબારી કમીટીના પ્રમુખ તરીકે એક લાખ પાઊંડ ઉપરની રકમ એકઠી કરી છે. ધન છે એવા હીંદના દોસ્તને!]

THE PLAGUE-EFFECTS IN FASHIONABLE HOUSEHOLDS.

Jiloo—No ay-ah! No Ram-ah! To comb my hair and clean my shoes! And must I do it all with my own hands, ma dear? To what straits has the plague reduced us?

Mehermae—Heaven grant it may be no worse! What's combing hair or cleaning shoes to slaving in the kitchen! And that's what it may yet come to, if our cook Kavla and the other domestics decamp! We shall then have to grind corn, and peel potatoes, and cook, and clean our pots and pans! All with these dainty hands! Oh!

ફૅશનેબલ પારસી ઘરોમાં મરકીની મોહકાનો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૫૯ મું.]

THE MOTHER-PIG AND HER LITTLE ONES.

The poor little ones are dying, and the mother-pig sits helpless, watching the cruel hand of death doing its fell work!

[The Bubonic Plague has done great havoc in Bandora. The elders and leaders of the Christian community of the place are supine, and the Municipality is without the means to check the progress of the plague.]

ડુકરી અને તેનાં નાનાં બચાં.

ગરીબ બીચારાં ડુકરીનાં બચાંઓ ટપોટપ મરચાં જાય છે, અને તેમની મા ય તદન લાચાર થઈને મોહોતના ઘાતકી હાથે થતું જીવલેણ કામ જોયા કરેછે!

[મરકીએ વાંદરામાં જ બરો સપાટો ચલાવયોછે. તયાંના ખ્રીસ્તીઓના આગેવાનો સુસ્ત દેખાયા છે, અને મરકીનો વધારો થતો અટકાવા માટે જોઈતા ઉપાયો લેવાને મયુનીસીપાલીટી પાસે ફુટી બદામ બાકી રહી નથી!]

WHERE'S MY HAKIM?

Bombay the—— ! (*ailing*)—Oh for a Hakim such as my sister of Bengal has! My own physician, who so looked after me when I was hale and hearty and did not want looking after, appeared to be nowhere in the earlier stage of my ailment! And now when I am in the throes of death, when my case has become very grave and almost hopeless, he awakes to apply stringent remedies! Ah me!

[The invitation which H. E. Lord Sanihurst has issued to Justices of the Peace to meet him at the Secretariat on Tuesday afternoon at 4 p. m. has evoked a good deal of comment. It is felt that the endeavour to seek their co-operation would have been made valuable had it been made at an earlier stage in the progress of the disease.] (*Hindi Punch, 21 st February 1897.*)

"અરે મારો હકીમ કાંહ છે ?"

મુંબઈ—(દુખથી પીડાતી) અરે મારી બેહેન બંગાલના જેવો હકીમ હમણા મારાં દુખમાં મારી સારવાર કરતો હોત તો કેવું સારૂ ! જ્યારે હું તનદરોસ્ત અને રાતીમાતી હતી, જ્યારે મને કસી ધાડે ખાધી પણ નહી હતી, તયારે મારો ડાકટર મારી પર બધો ધરૂપરૂ થઈ ગયો હતો; પણ જ્યારે પેહેલવેહેલી હું મરકીમાં સપડાઈ તયારે તે કેંહે દેખાયોબી નહી ! અને હમણા જયારે હું મોહોતને કીનારે આવી લાગી છું, જ્યારે મારી આશા લગભગ છોડવામાં આવી છે, તયારે તે જાગરૂત થઈને આંપતા ઉપાયો લેવા નીકલયો છે ! અરે મારાં નસીબ !

[આવતા મંગળવારે સાંજના ચાર વાગતે સેક્રેટરીઅટમાં પોતાને મળવા આવવાને નામદાર ગવરનરે મુંબઈના સુલેહના અમલદારોને આમંત્રણ કીધું છે, તે ઉપરથી બહુ ટીકા થાય છે. એવું ધારવામાં આવેછે કે મુંબઈના આગેવાન શેહેરીઓની મરકીના સંબંધમાં મદદ મેળવવાની કોશેશ, એ છવલેણ રોગની શુરૂઆતમાંજ કરવામાં આવી હોત તો તે વધારે કીમતી થઈ પડત.] (હીંદી પંચ, તા० ૨૧મી ફેબરવારી ૧૮૯૭.)

LITTLE KAOOSHAH RISES TO THE OCCASION!

Combeebai—(Mother-in-law) No, I must take you away, Goolee dear! I won't allow you to stay for a single day in Bombay! Whether your little hubby comes or not, I don't care! He may stay where he likes, but I can't keep you, my dear, away from my sight! It will be sheer death to me! So you had better pack up and we will take the night's train to Billimora!

Kaoosha—(Son-in-law) None of your non-thenthe here, plesthe! I won't thatand thith humbuth of yourth! You'd better tlear away, or I'll titt you out of the howthe! I am the mathter of the houthe and of my wife, not you—you—you—

Goolee—Maejee, you'd better clear away, or dear Kaoos will do something serious in the heat of anger! You know he has such a fiery temper, and is such a little d–l when roused 1!

"બસ હું તો મારી દીકરીને ગામે લઈ જવાની!"

આટલા કરચ જેટલા ઠીંગણા જમાઈજી કાઉશાહનો મીજાસ સાસુજી સામે કેવો જતો રહયો છે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૫૯ મું.]

PUSSY CAT AT WORK.

(Washes the little pussy clean.)

(Mr. Narayen Ganesh Chandavarkar's comments on Hindu Society, delivered at Madras the other day, have received great attention from Hindu social reformers. He said, "The sentiment has taken root in Hindoo society that however good a principle may be, it should not be practised, if it is opposed to public sentiment; and hence it is that wherever a reform is proposed, we are met with the Sanskrit verse, which says:—although (a thing) is pure, it should not be done or observed because it is opposed to public sentiment. The sentiment embodied in this verse accounts for all ills and evils; it has proved hostile to all reform and progress. We have to strive hard to knock that sentiment on the head; and our lives should, therefore be so arranged as to enable us to be living protests against lawless modes of living.")

કામે લાગી ગયલા બીલાડાજી.

નાની બીલાડીને ધોઈધોઈને કેવી સાફસુફ કરે છે.

[હીંદુ મંડલી વીષે મી० નારાયણ ગણેશ ચંદાવરકરે જે ટીકા મદરાસ ખાતે કીધી છે, તે ઉપર હીંદુ સંસારી સુધારકોનું ઘણું ધયાન ખેંચાયું છે.]

THE MODERN RUSTAM PEHLWAN.

(*After the Shah-Nameh.*)

WAGING WAR WITH THE DRAGON, THE PRODUCT OF AHRIMAN.

[The letters of Dastoor Darab Peshotan Sanjana, that appeared some time ago against the humbugs of Theosophy as preached and practised by some of the Parsees, have received very marked attention from the thinking portion of the community, who regard the new religion as opposed to the pure principles of Zoroastrianism.]

અહેરેમને ઉતપન્ન કીધેલા ગણાતા જયાંગાર અઝદાહ સામે રૂસ્તમ પેહેલવાનની લડાઈ.

[થીયોસોફી ધરમમાં વટલેલા કેટલાક પારસીઓએ એ ધરમને લગતાં ચલાવવા માંડેલાં હંબગો સામે દસ્તુર દારાબ પેશોતન સનજાણા તરફથી થોડા વખતપર જે પત્રો પ્રગટ કરવામાં આવયાં હતાં, તે ઉપર સમજુ પારસીઓનું બહુ ધયાન ખેંચાયું છે, જેઓ માને છે કે જરથોસ્તી ધરમના ખાલેસ નીયમોનો પાયો ઘસવી નાખવા જેવો એ થીયોસોફી ધરમ છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday, 8th April :—How long, O Plague, wilt thou abuse our patience, and our patients? How long will thy frantic rage baffle the ends of humanity? How long, in derisive scorn, will thy gory finger point at the poor, crippled, old Civic Father, bleeding to death; at the Governor, *assisting* at the depletion; at his noble army, working and parleying, parleying and working, detecting and segregating? How long, slipping like an eel, wilt thou evade our united, vigilant efforts to bag thee, and kill? How long, while we are attempting to annihilate thee, wilt thou laugh in thy sleeves at our impotence, and destroy?

Will nothing satisfy thy savage hunger, nothing stay thy insatiate jaw? Not the unwilling sacrifices that have been offered up at thy unholy shrine, sacrifices of invaluable human lives, and of precious, solid silver and gold? Not the seas of disinfectants, that have been turned into thy murderous path, to arrest and drown thee? Not the tons of limewash, with which we have sought to whiten thy grim, ungainly visage? Not the search-parties that we have organised, carrying fire and sword into the city's panic-stricken heart? Not the hospitals and segregation camps and "divisional" and "sub-divisional" offices, that have sprung up like mushrooms, in bye-lanes, in the streets, and on breezy plains? Not the fleeting, sepulchral ambulances, that serve as feeders to the hospitals, or to Death? Not the complimentary gatherings, crowned with garlands and festoons of sweet-smelling flowers, with which we essay to beguile our weary, uneasy hearts? Not the ministering angels, whose soft touch and sweet smile and silver voice rob even the descent into the noisome grave of half its terrors? Not the benevolent Yersin's and Haffkine's serum,

SLIPPING LIKE AN EEL!

THE MURDEROUS THIEF.

or the scoffing toper's more potent rum? Not the prophylactic nostrums, which have been bestowed in abundance by doctors, surgeons, physicians, quacks, by sober stay-at-homes and nervous run-aways, on a too-confiding public; nostrums of sure and certain efficacy, compounded of Dame Nature's own herbs and simples, (*simpled* in distant lands, and on flowery hills!) and warranted *not to kill until death comes*!

It was cold when our troubles began. They waxed warmer as the season became colder, and we were told that our salvation would come with the Holi fires. If heat can save us, now is the time. It is daily becoming hot and hotter—for the microbe, and the murderous thief must indeed bear a charmed life if he can stand the grilling we are now subjected to. And present indications are hopeful, though possibly judging from *Mandvi*, deceitful. We must take care that we are not caught napping again, and *that*, with life's returning tide, other districts do not, like *Mandvi*, indulge in the dangerous pastime of getting into double figures.

Would that we could vote away the plague, as we can, supplies! Supply of water to Thana. Supply of money for the sewerage of Mazagon. Only 12 lacs! Supply of money for the Jubilee address—a

VOTING SUPPLIES.

VOTE AWAY THE PLAGUE!

nation's felicitations, richly illuminated and richly casketed.

Would that we could drop the plague as easily as we dropped Mr. Seraph's motion. It was weighty, big with legal technicalities, and Mr. Seraph might have known that a Seraph alone could move it. H e

chose to absent himself, and the motion remained where it was.

Would that we could dismiss the plague as readily as the minor plagues which crop up now and again to annoy and torment us. A plaguy lot of money wanted for plague-purposes, 50 lacs, and we are going to raise a loan. But we'll think of it another time, said Dr. Cow-Horn, and so we dismissed that evil for the moment. We dismissed too another evil, Mr. Kabraji's time-honored bootwallas, a plague on the pavement in Commissioner Snow-Storm's eyes. We dismissed and displaced them without quarter or other quarters, in spite of Mr. Bomaster's protestations, in spite of his appeal to the "*milk* of human kindness," which (probably because of the similarity of colour) is supposed to circulate in Snow. Bombastes Furioso challenged the world through a pair of boots! Commissioner Snow-Storm challenges the boots themselves! The piles, keepers, and all!

" Who shall of boots take up the rôle,
Must meet me, Snow-Storm, sole to sole!"

Ordinarily, the boots walk into snow. Here, reversing the natural order, Snow *walks* into the boots, and *snow*-balls them, every hand-or-machine-made pair of them all! Not one does the Commissioner spare. Not even the precious pair—Mr. Kabraji and Mr. Bomaster—who drop a tear of regret in grateful memory of the shoeing establishment, where their first *bootiful* pair was fastened to their tiny trilbies! Shoehhh!!

SHOEHHH!

THE VALIANT KNIGHT GATACRE TO THE RESCUE!

(*With Apologies.*)

[The organisation of the Bombay Plague Committee is now complete in every detail. Its fight against death and disease is watched with keen interest by the Press and the Public.]

લોહીનાં તરસ્યાં વરૂ સામે નીરદોષ નારનો બચાવ!

બહાદુર પેહેલ્લવાન ગેટકરનાં પરાક્રમ.

[મુંબઈની પલેગ કમીટીની સરવ પ્રકારની ગોઠવણો સંપુરણ થઈ છે, અને હવે મોહોત અને રોગ સામે તે જે લડત ચલાવે છે તેમાં તેને ફતેહમંદ ઉતરેલી જોવાને મુંબઈની પ્રજા અને છાપો બહુ ઈનતેજાર છે.]

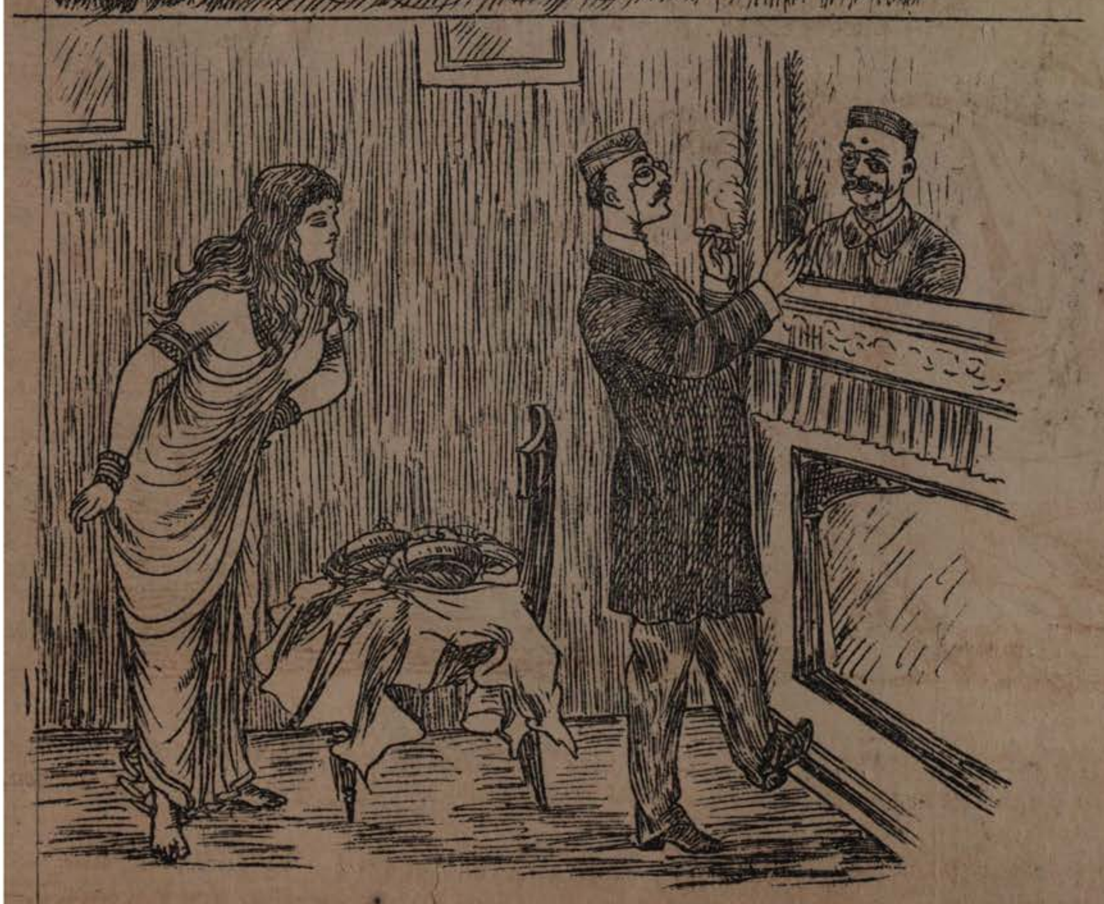
MISS BRITANNIA'S JUBILEE GIFT FOR MISS HIND.

[The Mansion House Indian Famine Relief Fund now amounts to £488,000 sterling.—*Reuter's Telegram, London, 12th April*, 1897.]

મીસ બ્રીટાન્યા તરફની મીસ હીંદ માટે મહારાણીની ડાયમંડ જુબીલીની ભેટ.

[ઈંગલંડમાં ઉભાં કરવામાં આવેલાં હીંદી દુકાળ ફંડમાં અત્યાર સુધીમાં ૪,૮૮,૦૦૦ પાંઊંડ એટલે લગભગ ઇકોતેર લાખ રૂપ્યા ભરાયા છે.—રોઇટરનો તાર, લંડન, તા૦ ૧૨મી એપ્રીલ ૧૮૯૭.]

MINOR PLAGUES BORN OF THE PLAGUE.

Jivajee—Up, up, my love! They'r at the door, the Special Constable an his party, and if they find you in bed they'll want to take your temperatur and march you off to the hospital, you're ever so little above normal!

Jari—Will *they?* Plague take th fools! They had better not try m temper! Let them wait till I'm dressed

Jivajee—'*Wait!* You don't kno what you're talking, darling!! *Wait!* Why, the very word will beget suspicion I t'll make them smell the rat, and the will take the room in right militar fashion! Up, I say, up, or I give you up

મરકીમાંથી જનમ પામેલી બીજી પીડાઓ.

જીવાજી—અરે ઉઠતો, ઉઠતો, જરી પ્રીય જલદીથી ઉઠ! પેલો સ્પેશીયલ કનસ્ટેબ તપાસ કરવા આયોચ. કહારનોએ ધરપકડ લાહુ લશકર લેઈને બાહાર ઉભા રહ્યોચ. જો તુને ઓધીપાધીને સુતેલા જોસે તો ગલુ "ઠરમામીટર" બગલમાં ખોસી તારી "ટેમપરેચર" લેવા માંગસે, ને "નારમલ"થી સેહેજબી તે ઉપર હોસે કેહેસે કે, ચાલો મરકીની ઇસ્પીટલમાં! ચલો તુને ઘસરીજ જસે જો!

જરી—કોણને ઘસરી જસે,—ને આય બેહેનને? મેરે મુવો તે મને ઇસપી લમાં લેઈનો જતો! મારો મીજાસ બીજા જસે તો મુવાઓની આલઓળાદ બધી ત પાણીએ ધોઈ કહારસ! કેહો તે મુવાઓ કે જરા થોભો, મોહ્નુ ધોઈને કપરા પેહેરૂ

જીવાજી—અરે થોભતોતો કોણ! તે ઘેરાનો ખાધેલો એવો વીરમાં પરયોચ એવી તાણતોર કરેચ જે બસ નહીં! જો ને કેહેવસ કે જરા થોભો, બા, તો તેને ન શક આવતો હોસે તોબી આવસે ને લાગ બધો લશકરી પેસારો લેઈને તારા ઓરડા ઘુસી જસે! વાસ્તે ઉઠ, વેગીજા, જલદીથી ઉ નહી તો વાત હાયથીજ ગેઈ એમ જાણ

PLAGUE ON THE BRAIN.

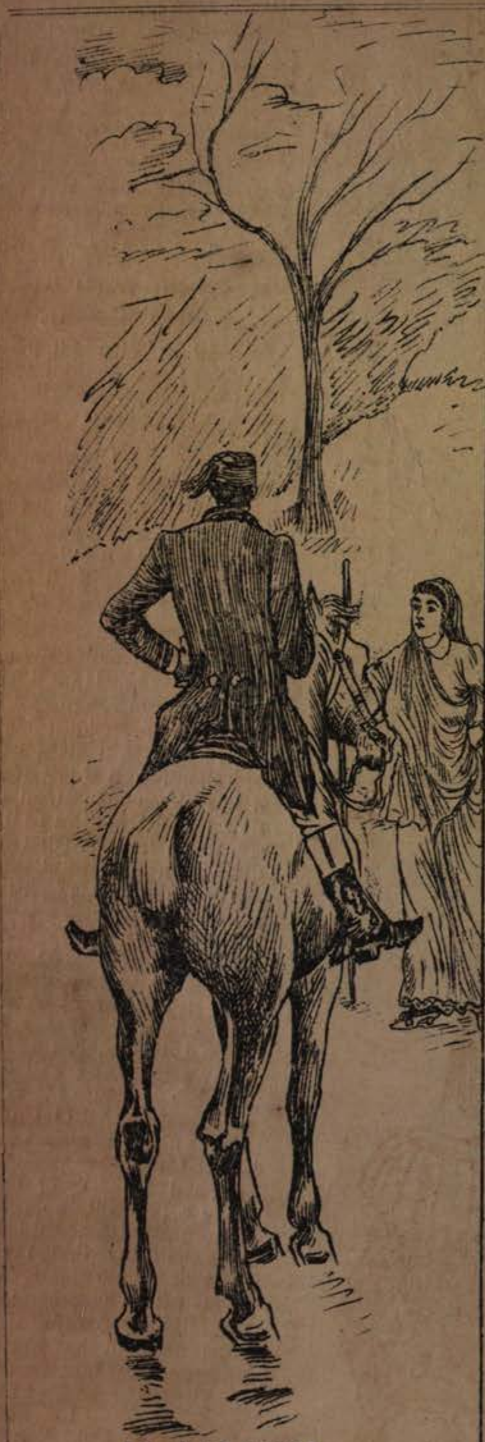
Mr. Shendiarao—The turbar folders, folding up their good have all run away! And not sign of their speedy retur My old turban, having know many a good and evil day, h now become quite *U. H. H.*—*unfit for human head*! Uhhh! smells of the cocoanut oil, wi which I have been anointing m self, and a family of bugs h made a peaceful home amon its accommodating folds! Aw with the filthy thing! Here's cap that fits me nicely. It sha be my future head-dress, so ne and light! Away with t clumsy wheel, that has so lo disfigured my fair face! Thr cheers for the plague! It's an wind, you know!

Mrs. S.—So, so. You're goi to be like those Parsee fops, wit no distinguishing mark! Nothi to show that you're a genui Hindu, and the husband of Hindu wife! A Mussalman, Jew, or a Madrassi convert! I' ashamed of you!

Mr. S.—Calm yourself! I adorn my forehead with a b *tilak*—the *gossain bawa's* mark— and that 'll serve to mark m as your own!

ભેજાં પર મરકી!

[વધુ માટે જુઓ પાનુ ૪૬૦ મું.]

AT MATHERAN.

Dinai—Ah! Dr. Makhmar, by all that's agreeable! When did you come?

Dr. Makhmar—Only last night, just to enjoy the Easter holidays! A flying visit! Back again tomorrow. Duty is duty, you know. When do you return?

Dinai—Oh! Not till Yersin and Haffkine are a decided success! We owe a duty too, you see,—to ourselves, and w're not going to trust the average doctor again! You've proved yourselves to be, on the whole, a worthless lot! Why, you can't tell the plague from ordinary fever, and we're not going to run the risk of being taken up on suspicion. The plague, too, not yet quite stamped out! It has broken out afresh in Mandvi, and may take the Fort again. Catch me going back yet!

માથેરાનમાં બીચારા ડાક્ટરો કેમ ટુપાય છે!

UP IN ARMS!

Hajee—By the grace of Allah! Here's defiance to the enemies of mankind, and to the demon plague, the deadliest of them all!

[Strict precautionary measures have been taken to prevent the plague from entering *Mecca*, and making it the centre of infection.]

કીયા મગદુર હય!

હાજી—અલ્લાકી રહેમસે, આદમઝાદકા કીસ દુશમનકી મગદુર હય કે ઈસ જાગાપે અપના કદમ લાવે! ઔર સબ દુશમનોંમેં શએતાનકી સુરતકા જો દુશમન મરકી હય, ઉસકી પણ કીયા મગદુર હય કે ઈદર અપના મુહડા બતાવે!

[મક્કાનાં પવીત્ર શેહેરમાં મરકીને દાખલ થતી અટકાવવાને બહુ જબરા સાવચેતીના ઉપાયો લેવામાં આવયા છે કે જેથી તયાંથી તે બીજે ઠેકાણે ફેલાવા પામે નહી.]

THE HEAVY BILL.

Mistress of the House—That's a very heavy bill, sir! You must curtail it! Plague and famine have nearly emptied my treasure-chest! You must put up with the times, sir!

Head Manager—But that's the very lowest, m'am! I can't make any reduction, and whether the bill suits you or not, it will have to be paid!

["It is to be deeply regretted that by pushing forward the twenty-eight crore scheme of railway at this time Lord Elgin has shown a callous disregard for the gravity of the situation."—*The Champion.*]

જબરદસ્ત ભારી આંકડો.

ઘરનાં શેઠાણી—એ તો બા ઘણો જબરો આંકડો છે! તમોએ તે કાપી કહાડવોજ જોઈશે! મરકી અને દુકાળે મારી તીજોરીનું બધું તળીયુ લાવી નાખ્યું છે! વાસ્તે વખત જોઈને વાત કરો, સાહેબ!

વડો કારભારી—પણ બાઈ સાહેબ, એ તો સઉથી ઓછામાં ઓછો આંકડો છે! એમાં મારાથી કંઈબી કાપકુપ થવાનીજ નથી, અને તમોને તે પસંદ પડે કે નહી પડે, પણ તે તમારે પગાર કરવોજ જોઈશે!

[હાલના દુકાળ અને મરકીની આફતના વખતમાં રેલવેઓ બાંધવા પાછળ અઠાવીસ કરોડ રૂપયા ખરચવાની યોજનાને આગળ વધારીને, લાર્ડ એલગીને હાલના ગંભીર મામલા તરફ બહુ કઠણ બેદરકારી બતાવી છે.—**ચેમપીયન.**]

WITHIN AN INCH OF CUTTING EACH OTHER'S THROAT!

OR, MIAN TURKI AND THE BLOATED GREEK BOY.

[The cirtical situation on the Torko—Greek Frontier remains unchanged.]

એકબીજાનું ગળું કાપવાની અની પર!

અથવા, મીયાં ટુરકી અને ફુલી ગયલો ગ્રીક પોરીયો.

[ટરકી અને ગ્રીસ વચે કીટના સંબધમાં ઉભા થયલા વાંધાએ જે ગંભીર રૂપ પકડયું છે તે હજી ચાલુજ છે, અને બંને રાજ્યોની સરહદ ઉપરનો બારીક મામલો જરાક પણ સુધરયો નથી.]

AND HE WAS PROUD OF THE DEFEAT.—Champion pugilist of the world (to his admirers): "Well, gentlemen, I never remember getting but one thorough good beating in all my life!"—Admirers (in chorus): "Great Scott! We thought you had never been defeated! At whose hands did you receive the drubbing?"—C. P. O. T. V. A. my mother's!"

THE BOMBAY PROMETHEUS AND THE GREEDY VULTURE.

Prometheus was bound to a rock by the order of Jove, and a vulture was placed to feed on his liver—*Classical Dictionary.*

[There has been much wailing and whining in the Bombay Corporation Hall owing to the Government having set aside the Corporation and taken the work of suppressing the plague in its own hands.]

મુંબઈનો પ્રોમીથ્યુસ અને ભુખ્યોડાંસ ગીદરો.

આકાશના દેવતા જોવના હુકમથી પ્રોમીથ્યુસને એક ખડક સાથે બાંધવામાં આવ્યો હતો, અને તેનું કલેજું કોરી ખાવાને એક ગીદરાને ત્યાં મુકવામાં આવ્યો હતો.—**કલાસીકલ ડીક્ષનરી.**

[કારપોરેશનને બાજુએ બેસાડીને મરકી દાબી દેવાનું કામ મુંબઈ સરકારે પોતાના હાથમાં લીધાથી કારપોરેશનના દીવાનખાનામાં બહુ રડારોળ અને માહેતમ ચાલી છે[

THE BEARER OF AN HONOURED NAME.

CHOW-CHOW.

Rupees Fifteen Per Stomach!

THE head, often enough, takes leave of the body, and then the body is in a state of wild excitement more easily imagined than described. Sir Jamsetjee Jeejeebboy, Bart., the bearer of an honoured name, the head of the Parsees and their leader, is going to take leave of the community, for a time only, and the community—or, to speak more correctly, the small and faithful band of his friends and admirers, posing as the community—are going to say good-bye, and *bon voyage*, and *au revoir* at a splendid, public banquet in his honour at Petit Hall at rupees fifteen per head, that is to say, per stomach! The guest, the caterers, the Hall (large though petit) and the fee, all in perfect keeping with one another!

* * *

A SPLENDID banquet, by courtesy called *public*, though but few of the Parsee Public (almost as few as can be counted on the fingers of the hand) can afford the costly luxury of a *sovereign* dinner! To our regret, we have to admit that there are beggars (*genteel* beggars, if you like) even among the go-

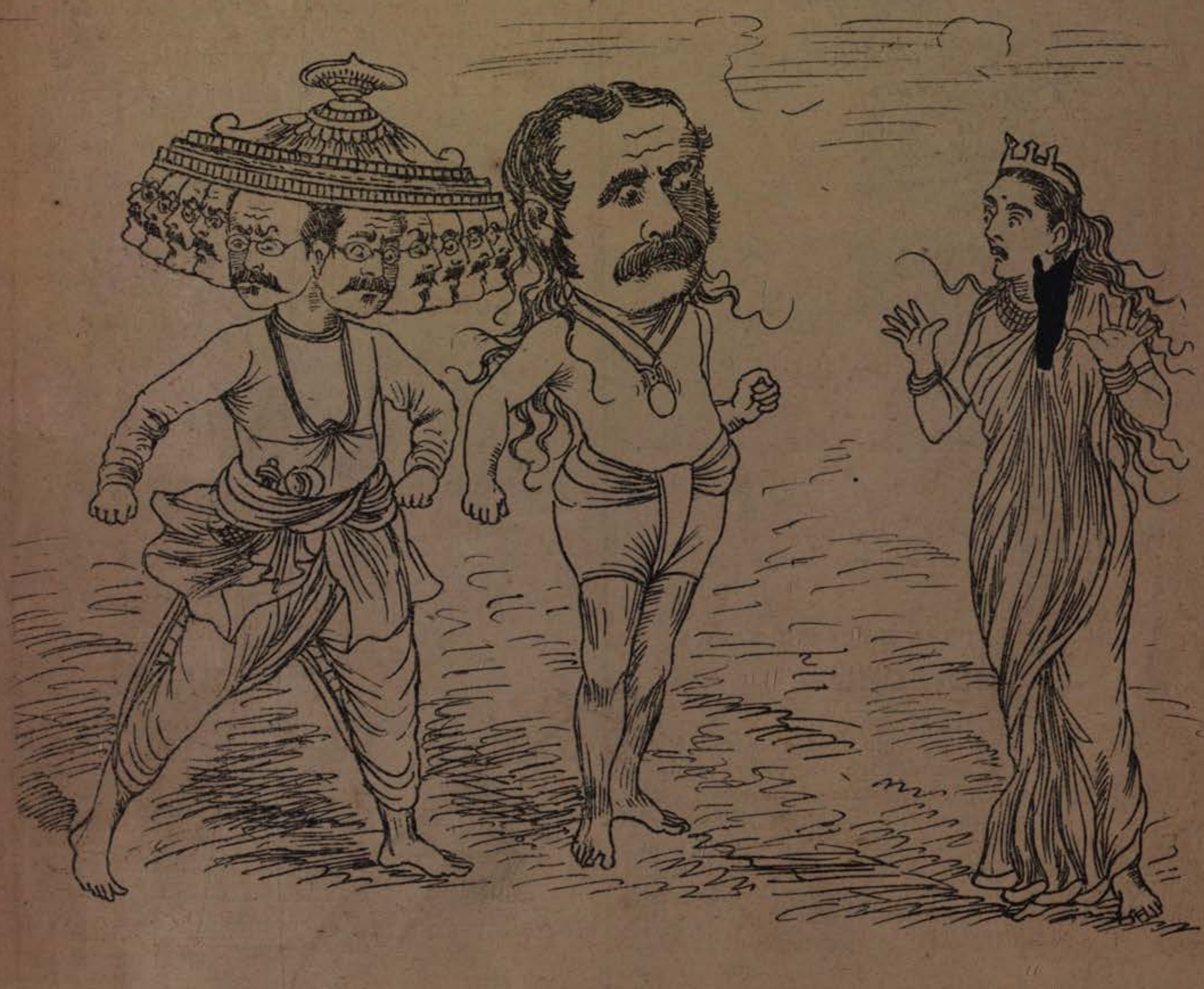

BEING LIONISED!

ahead Parsees, and that it was only the other day that famine provision had to be made for the large majority of them. But if the tag-rag-and-bobtail cannot join, there will be the tagtails, the hangers-on and the hankers-after, in attendance and waiting, and the dinner will be all the more *recherchè*, because so exclusive! We will not untimely reveal the mysteries of the rich and varied *menu*, or anticipate the after-dinner speeches, mellowed by wine! We have made special arrangements for specially reporting the important proceedings, and as "our own" shall go to the dinner with a good appetite and a gold pen, our readers may count upon a sumptuous fare–in our own columns—after the fair is over! In the meantime, suffice it to say that, though Mr. Cheese-gur is the chief purveyor, there will be no cheese-paring economy in the management of this historic dinner, which shall be one fit for the gods! Rich *paláo*! Soft palaver! What a comfort to think that, while thousands shall go dinner-less, a hundred at least will feast sumptuously and to their heart's content!

* * *

SIR J. J., the Head, &c. &c., is going to England to take part in the forthcoming jubilations in celebration of a unique event in the history of that glorious country. "Two-penny-half-penny" Parsees, we may depend upon it, will be there in shoals, but a real, live Parsee baronet and the leader of a—nation, shall we say?,–is not an every-day sight, and we may count upon his being lionised in the land he is going to. But to make matters sure, and to prevent even the possibility of his being lost sight of in a soil whereon baronets bloom like mushrooms, we are going to add to his importance by making him the proud bearer of an address to the Queen herself—a message of rejoicing and felicitation from the great Parsee nation, whose bark he has so

RAVAN, KOOMBHKARAN, AND SITA.
MR. BH-WN-GREE, SIR J. J., I. N. CONGRESS.

happily guided and led through sunshine and rain!
" Lead, kindly head, lead us to the throne!"

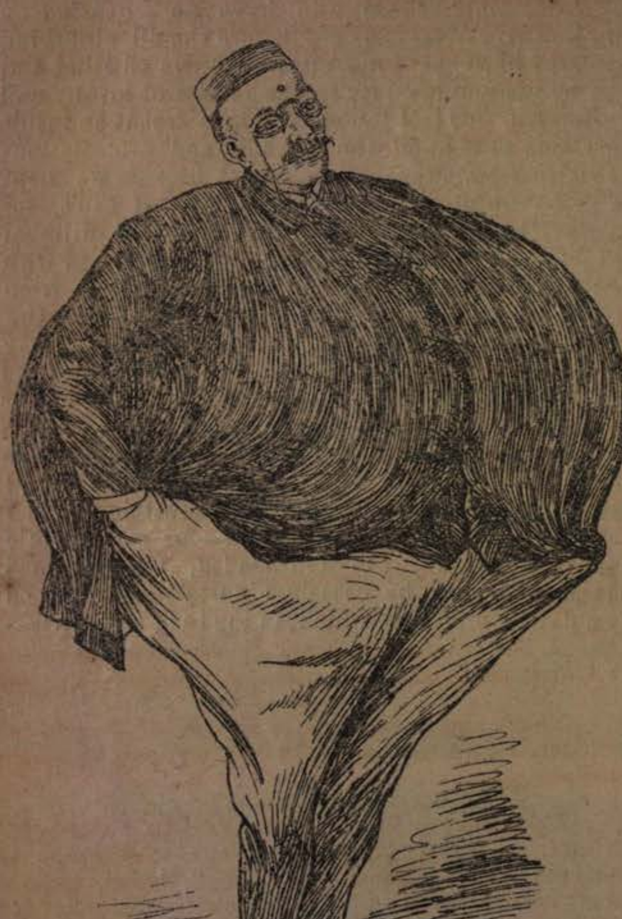
* * *

The Diamond Jubilee Pilgrimage.

JALANDHAR NATH writes:—I feel I have an *afflatus* on—of loyalty this time. It is the Diamond Jubilee of our Most Gracious Empress-Mother that has been working up the inspiration. The plague and the famine have now no stings for me. My life's savings I'll devote to making a pilgrimage to fair Albion, the home of my sovereign, and satisfy my heart's craving for her *darshan*. In dodging the Fever Demon, I have made a pretty big hole in my purse, and I was of twenty minds till yesterday to give away what remained to the sufferers from the Plague and the Famine; but *Punchoba*, only those who have an *afflatus* on know how powerless they are before the all-absorbing impulse. I must go. I am, after all, a son of Hind and know by instinct my duty in the matter of loyalty and pilgrimages. To tell you candidly, I feel it an insult to my race to hear all the tall talk and protestations of loyalty from other communities because we happen to be an undemonstrative people. I can't, for instance, bear the notion of Sir Jamsetji Jijibhai Bart., C. I. E., making a pilgrimage westward with offerings of an address to the Empress-Mother from his race. I wish he, at any rate, had resisted the temptation of making this pilgrimage and given away the lac of rupees or so, thus saved, to the Plague and the Famine Funds. I wonder how much, if any, he has so given away. I tell you why he should not go. I am righteously jealous. Let psychologists analyse the feeling. The great Parsi Baronet has had manifold blessings bestowed upon him by the sovereign, and I feel his austerities—his *tapaschrryá*—for more should cease. Our Rávan, the ten-headed, twenty-armed monarch of Lanká, by ceaseless austerities went on accumulating blessings which, in the long run, smash-

"OFFERING A NATION'S CONGRATULATIONS."

"I FEEL I HAVE AN AFFLATUS ON—OF LOYALTY."

ed him. I would save Sir J. J. from the fate of Ravan and keep him where he is, contented and happy. Don't misunderstand me, *Punchoba*! I am not afraid of the sovereign stinting her blessings when I stand a suppliant before her, as your Delegate, offering a Nation's congratulations and prayers writ large in the volume of *Hindi Punch*—in one mystical symbol—India's Heart! No, I am not afraid of that. Her blessings are scattered in profusion. I fear the potency of their accumulation, and Rávan stands before my mind's eye. I should be content with a modicum of blessings from the Throne which I know will stand me in good stead and amply repay the cost of my pilgrimage; but I tremble at the thought of a 100-ton accumulated blessing which floored Rávan. I would save the good Baronet if I could. Cannot his advisers dissuade him from his austerities? Cannot you bring your powers of persuasion to bear upon him? Can he not be made to merge his address in your volume? . . . .

Cultures and Cultures.

WE read that the "Madras Government has directed that experiments with the plague virus being conducted at the medical college or by the Health Officer of the Municipality or elsewhere, are to be stopped and *all cultures carefully destroyed*." We hope the Bombay Government may not be led into issuing a similar order for this place, or what would become of us, if our local *cultures* were ordered to be *carefully destroyed*, our cultured critics, our cultured loyalists, our cultured Congress-haters, our cultured annihilators of India's Grand Old Man and his clique! Heaven save our cultures! But there is no fear now. General Gatacre, distantly assisted by Dame Nature, has nearly stamped out the plague!

* * *

The Plague-Shikar.

HAVE you watched, continues Jalandhar Nath, the hunt for stray pigs roaming about the streets of Bandora? It is an exciting game. A municipal conservancy bullock cart is the "start" of the sport, followed by half a dozen sweepers with *lassoes* deftly adjusted for throwing round the neck of the *shikar*, and the rear is brought up by the Sanitary Muccadum and a policeman. A loud grunt or a squeal soon announces the capture of the helpless pig and a brigade of street arabs is instantly upon the scene. Often the slippery, unwieldly creature succeeds in wriggling out of the firm noose: then there is an animated chase, by the shikar party and the juvenile brigade, and if the game does not take shelter on private grounds, there is a recapture, more squeals, and the pig safely bound, is slung on a bamboo and dumped into the cart. That is the "finish" of the sport. The brigade climb up the cart with a loud hurra to witness the behaviour of the animal on its way to the cattle pound. If the owner happens to be on the spot the scene is a bit enlivened by his remonstrances and prayers. The pig *shikar* in the streets of Bandora is a sensational affair not without its comic element. It will henceforward, I hear, assume a new aspect. Pigs found in the streets of this town will be speared—thus reviving the good old sport of boar-hunting. The question is troubling the local civic fathers as to who should have the speared pigs: it is thought an easy solution would be to present them by turns to the Christian representatives of the people.

* * *

AKIN to the pig capture in Bandora is the *shikar* of stray dogs in the streets of Bombay, conducted by that philanthropic institution, the Pinjrapole. Here, again, we have a cart, or rather a cage, followed by keen-eyed Mhars, carrying ropes with slings, and a throng of spectators watching the proceedings with interest.

* * *

THE time has come when the shikar of pigs and dogs in public thoroughfares has ceased to possess any interest for passers-by. The exciting sport of the day is the hunt for plague-patients and the *shikaris* are no

common sweepers, but honored Justices of the Peace—further elevated of late by the honorofic distinction of "Special Constables." The Police, the Army and the Medical Profession all help in the sport. No cliff-climbing in search of rare birds' nests and eggs or the shikar of a man-eater is attended with greater danger than the hunt for plague-patients in infected quarters, or still worse, in the den of the fanatics. I have both a deep regard for the heroism displayed by this new class of sportsmen and a feeling of compassion for their lot in these evil times. I have watched with sorrow the faces of some of the J. P.-shikaris bearing vivid traces of care and anxiety in every lineament as they slowly trudge the lanes and by-lanes at early dawn when they should be either riding, driving or enjoying the fresh sea-breeze—or cozily sleeping in their soft beds. I have often seen a visible tremor pass over their limbs at sight of plague-patients concealed in dark and ghastly corners of crowded premises.

* * *

DEFOE, employed (in his imagination) on similar duty, in plague-stricken London of 1666, prayed night and morning for a speedy deliverance from the dangerous and disagreeable function. So pray our modern plague-*shikaris* in the afflicted city of Bombay. My heart melts for them, but more for the human *shikar* captured and wheeled off in the ghastly ambulance carts to the new Pinjrapoles. I often hail these weird sportsmen on a morning and ask if they have bagged a game. "*Nahin, Báwa, shikár nahin páyá : nahin chàhtè hain*!" This reassuring answer from Jack sepoy removes a load from my oppressed heart and I go my way greatly relieved.

* * *

Hindu Domestic Affairs.

JALANDHAR NATH proceeds with his gossip: I have been roaming about a good deal of late in villages and hamlets not far off, and chanced last week to come upon a lively scene–which struck me by its contrast with the gloomy surroundings—gypsy encampments in an open field composed of rowtees and jhowli huts,–once a safe retreat of fugitives from the city alone, but latterly, alas! the refuge of the villagers themselves! It was a Hindu ladies, social gathering under difficulties,-an *al fresco* '*Halad-Kunku*' ceremony. You know, of course, all about such ceremonies, thanks to our *soi disant* Rao Sahebs, Rao Bahadurs and others with or without glittering caudal appendages after their names, whose services in acquainting an ignorant world with the domestic life of the Hindus on certain interesting occasions, the future historian of India will have to record. When I open the English and Vernacular dailies and weeklies, I anxiously run my eyes over their local columns, to read these important events chronicled with minute exactness by this troupe of soi disant Rao Sahebs, Rao Bahadurs, &c., for what is a Hindu's life, or for the matter of that, anybody else's life, without the varied experiences and trials of the domestic circle, and a Hindu, *par excellence*, is a domesticated animal. I am invariably thrilled whilst reading these chroniclets. I wish I could write them so well and read them in print in the dailies and weeklies : it would so recuperate the exhausted stock of blood in me! I'll tell you more about the al fresco halad-kunku affair some other day.

FUNNY BITS.

(From various sources.)

"IT'S A WISE CHILD THAT KNOWS ITS OWN FATHER."—Grace : "Harold, why did pa call that Mr. Blowhard a liar ?" —Harold : "Cos he's smaller than pa !"

ADVICE TO THOSE WHO ARE NOT FOND OF STREET MUSIC.—Reside close to a dentist's. Itinerant organmen carefully avoid playing anywhere near the house of a practitioner who can effecteeally stop or remove all troublesome grinders.

IT is always thought a *redeeming* feature if the man who steals your watch subsequently forwards you the pawn-ticket.

A MAN is never so absolutely certain of the success of a speculation as when he is using somebody else's money.

MANY a man who gets into a train of thought when walking in the street has to pay for it by participating in a collision.

A PROMISING YOUNGER SISTER.—Cissie (aged 15) : "Next year I mean to start a boat-race—Newnham v. Girton, you know."—Audrey : "But what pleasure would you get out of it ?"—Cissie : "Just think how splendid to be dressed in those lovely blues and have an enormous crowd admiring us!"

IN THE TRUE SPIRIT OF PHILANTHROPY.—Interviewer (to Guardian of the Poor) : "Are the reports true respecting your princely banquets?"—Guardian : "Umph, yes But remember our self-denying object, please. We find it absolutely necessary to constantly parade before these gluttonous paupers a living example of the awful effects of *over-feeding*."

DR. NANSEN is having various degrees bestowed upon him, but these have nothing to do with the degrees of cold experienced by him of north.

COOKING ACCOUNTS.—He : "Bless me, how the money goes ! Out of that cheque I cashed this morning I have only two guineas left."—She : "Oh, how nice ! That's exactly the price of a nice jacket I saw this afternoon."

COOKING ACCOUNTS.—"I notice, cook, that every week your accounts are incorrect, and that the mistakes are always in your own favour."—"Surely, mum, you don't expect me to make 'em against myself on £18 a year ?"

IN THE STUDIO.—Newrich : "And what are these things on the wall ?"—Artist : "Studies I am making."—Newrich : "Then you won't do for painting my portrait. What I want is a man who's finished studyng and knows his business."

IN THE CONSERVATORY.—He : "I wish Nansen had found the North Pole. must be the ideal place for a dance."—She : "Why ?"—He : "Because the nights are six months long there."

MAKING HISTORY.—Young squire : " And what, John, do you intend doing to commemorate her Majesty's glorious reign ? "—The " oldest " : " Oh, I shall try to keep sober a week ! "

SENDING-IN-DAY AT THE R.A.—" But it is impossible for you to see the President. What do you want to see him for ? "—" I want to shew him exactly where I want my picture hung. "

APPRECIATION.—Miss Ellen : " This one is for the Academy, Aunt Clara."—Aunt Clara (who feels she must say something): " How very nice ! Oh, my *dear* Ellen, what a perfect *love* of a *frame* ! "

" DON'T appear to be in such a hurry to meet him, Maud."—"I'm only hastening to pass him by."

" GERMANY won't blockade Crete, except on paper; England refuses to blockade Greece ; Russia has a secret understanding with Turkey. Where is the Concert gone ?" —" Blowed if I know ! The Sultan's the only one with an instrument left, as far as I can see."—" What's that ? "— " Why, the Golden Horn, stupid ! "

THE best " financial relations. "—Our " uncles. "

MINA (whispering to her mother) : " Mummie, isn't Colonel Grimshaw ugly ? "—The Colonel : " Don't you know, my little girl, that it is rude to whisper in company ? "—Mina: " Well, it would be ruder to say it out loud ! "

APROPOS DE BOTTES.—At a meeting of " the forward movement " of the Women's Vegetarian Association, it was said that vegetarian boots would shortly be on sale. Of course these feet coverings will be grown on boot-trees.

THE EASTER PROBLEM.—Mater : "Well, dear, I suppose we must try the coast."—Pater: "But wouldn't it be rather dangerous—with the equinoctial gales—for the children ?"—Mater: "Yes, I suppose it would. Well, then we might go inland—to some sheltered spot."—Pater: "Better, but then the country is *so* dull at this season of the year."—Mater: "Yes so it is. Well, I suppose it would be too expensive to go abroad ?"—Pater: "What, *all* of us ! Of course it would !" —Mater: "On my word, I can think of nothing else."—Pater: "Well, my love, while you are making up your mind I will pop across the Channel and consider the matter in Paris." [And he does !]

COMPARISONS ARE ODIOUS.—Hon. Miss Vi.: "What a charming umbrella-holder that is of yours, dear ?"—Lady Di: "Are you alluding to my husband, dear, or that Japanese thing out in the hall ?"

POWERFULLY PERSUASIVE.—Mike: "Did ye succeed in persuading the Orangemen ye were argyfying wid last night, Pat ?"—Pat: "Yes, sure: but, begor, I knocked arl the skin off me knuckles afore I did it !"

મરકીનો હીસાબ કીતાબ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૯૬ મું.]

એસકો અલો—આ મોકુંજે સાંભળે છે કે, મારા તલસીની મા? હવે આપણે મુંબઇ પાછાં જઇયે તો કેમ? અહીં પડી રેહેતાં અને બેઠો રોટલો ખાતાં હવે ઝાઝા દાહડા પાલવે એમ નથી હો ! હવે મુંબઇ મહી મરકીએ પણ પુછડું દેખાડવા માંડયું છે, માટે હવે તો કાંઇએ ફીકર ચીંતા રાખવાની નથી.

એસકી અલી—શું ફીકર ચીંતા રાખવાની નથી ! હજી મરકી સબરદબર મરી કયાં ગઇ છે જે તેની વાત ! તે પુરેપુરી પુરી થઇ રહે પછે આપણે જઇશું, નહી તો આપણે મરી બરી ગયાં તો ?

એસકો અલો—તો તે મહી તને-શી ફીકર ? જો હું સુનાપોર ગયો તો તને વીસ હજારની બેઠી થમણી મળશે, કેમકે મેં તેટલી રકમનો વીમો ઉતરાવેલો છે ! પણ તારો વીમો નથી, જેથી તું જો ગઇ તો મને ગજવાં મહીથી મોટો ખરચ કાઢવો પડશે, કેમકે કાંઇ બીજી અલી અમસ્થી પરણાવાની મળતી નથી !

દાયમંડ જુબીલીમાં ચલકવાને તલપાપડ થઇ રહેલા જીવ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૯૬ મું.]

મેહેર—પણ તારે આપરે વેલાત જવાનું તો માંડીજ વાળયું કે? કેવી મજેહની સરસ તક તમેબી હાથથી જવા દેઓચ, મંચી ડીયર ! તાંહ જતે તો દાયમંડ જુબીલીમાં આપરો ચલકાટ દેખાડવાનું તો મળતે !

મંચી—જા, કાંહ લોહાડવાડે સોય વેચવા જવા માંગેચ ! ઈંગલંડમાં એવાં એકેક કરતાં સરસ ચલકાટ દેખાડનારાંઓ પડેલાં છે કે તેઓ આગળ તું અને હું તો વટાવમાંજ ચાલયાં જઇસું હં, લવ મેહેર !

મેહેર—સું બોલોચ, મંચી? એમ તે કંઇ છેક દેવાઇ બેવાઇ ગીયુંચ? તાંહ પારસી બાનુ તરીકે તો હું એવી પરકાસી નીકળસ કે નકરી જાણે બેહેસ્તની પરી !

મંચી—જોની તારા કરતાં તો હજાર દરજજે સરસ બેહેસ્તની પરી સમાન શાહજાદીઓ ને ઉમરાવજાદીઓ તાંહ કચકંઇ રવરેચ, સમજી ! વાસ્તે એવો ફોકટનો ફેરો ખાવાની વાત તો તું માંડીજ વાળજે ! આપરી પાસે કંઇ પઇસા ફાલતુ પરેલા નથી, કે તે નકામા વેરી નાખયે ! ને હમણા જારે દુકાળ ને ભુખમરો ચાલેચ ને આપરા ખુદ માંગતા પઇસાબી કોઇ તોલતું નથી, તેવા વખતમાં તો તું વેલાત ફેલાતનું નામજ નીવારી મુકજે !

આપણા ખાસ પ્લેગ કનસ્ટેબલો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૪૯૬ મું.]

મીસીસ ખાતીપીતી—પણ હું એમ પુછું કે એવી માથા દુખન કરવાની કંઇ અગત છે ? પોતાની ખીચરી ખાઇ ને પારકી વેઠ કરવાની એટલી બધી શું જરૂર ? તમેબી અમસ્થા અમસ્થા કાંય છ છ ને સાત સાત મારનાં ઘેર ચહરતા ને ઉતરતા હોસો, ને પછી આવીને કાંસવા ને કહરાંજવા સાના બેસોચ ? ને "ઓ ડીયર, જરા ગરમ પાણીના સેક લાવતો ! " સાનું કરવા નીકલોચ ?

મી○ ખાતાપીતા—અરે બેવકુફ, એવી મેહેનત મસાકત કરે નહી તો પછી માનપાન અમસ્થાં મલે કે? કોણને ખબર, સેવકને તેનો બદલો કોણ જાણે કેવો મોટો મલી જશે ! જે. પી., સી. આઇ. ઇ., ને નાઇટ બહાદુર હું થઇ બેઠો, તો પછી સું તારો ભપકો ને સું તારો તોર ને તમર ! પછી લેડી **ખાતીપીતી** તરીકે તુને ગરમ પાણીના સેકપોત કે બીજું કસું બી યાદ આવવાનું જ નથી !

RISING TO THE OCCASION !

Kekobad—(Father-in-law) Come, ittle *Kek*, let me persuade you to Matheran for a change. You've l much too long in plaguy Bombay. If you won't go, I'll at least take Koon away. Can't afford to lose the pai you at once, you know.

Kekaus—That's big *Kek* all over giant to look at, but so chicken heart You may stay away as long as like, but you shan't frighten us, even Koomlee, though she's your ghter! Having braved the plague its worst, we're not likely to fly f it at the fag-end, and Koomlee kn that she isn't the wife of a cow whatever her father may be!

હીમતે મરદાં મદદે ખુદા.

કેકોબાદ-(સસરાજી) ચાલની, દીકરા, હવે ગોરા તો દાહારા માથેરાન હજુ તે તું કેટલો વધારે વખત મરકીભ મુંબઈમાં રેહવા માંગેચ! જો તું નહી વતો હોય તો, કંઈનહી તો હું કુમલીને મારી સાથે જરૂર લેઈ જ્યસ! કોણને ર કાલ ઉઠીને તમે બેઉ જણા સાથે મરક મરી બરી ગીયાં તો!

કેકાઉસ-હેં હેં હેં હેં હેં! એ તો તમારી બધી લાંબી લાંબી વાત છે! દેખાવોચ તાહારે તો નકરા જાણે પા જેવા, પણ હીમતમાં તો એક મરઘ પીલાં કરતાંબી નગેતર છેએ! તમારા મે તો વરસોના વરસ વેર માથેરાન ને મલેસર રેહોની,-તેમાં તમને કોણ અ વેચ. પણ તમે પોતે બુજરા છેઓ તેથી જ એને કાંય સાથે સાથે બુજરાં બના હોસો! હું તો કંઈ બીહતો નથી, ને કુમલી જોકે દીકરી તમારી છે તોબી કંઈ બીહતી નથી! છેક મરકીના ભારે વચે અમે મુંબઈમાં રહયાં ને હવે જારે લગભગ પુરી થવા આવીચ તારે અમે ચકારાં થઈને નાહાસયે કે! છટ! કુ સારીપડે જાણેચ કે તે કંઈ હીચકાર ની બઈરી નથી,-પછી તે દીકરી ગમે બાવાની હોય, તો શું થયું!

THE ANTI-PLAGUE MIXTURE !!

Shamkore—How did you manage live through the plague in Surat? you take any pills or mixture, and was your doctor?

Premkore—My Lakhoo's father my doctor, and the mixture was a br sparkling liquid, which played one's blood in a free and easy man A thimble full for me every night supper, and a glassfull for him worked wonderfully, I can tell you!

Shamkore—And did it kill the ger

Premkore—Oh yes! And almost ki me too Why, the moment he took Lakhoo's father became quite furi and abused and kicked and slapped a mad man! It was a plague, I as you, but of course the safer of the t and I put up with it! A mixture the hottest! With all its faults, I it still! We'll even take it after plague's over! Better far than doct doses!

મરકી અટકાવવાનું ઔષધ !

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૬૦ મું.]

A NATURAL CONCLUSION.—Small boy: "Our baby's little foreigner, ain't he, Pa —Pa: "Of course not! Wh makes you think so?"—Sma boy: "Why, he don't seem understand our language, a I can't understand his!"

MISS BOMBAY ONCE FOR ALL ASSERTS HERSELF!

Miss Bombay—Begone! I'll have none of you! You have been a plague to me! You've despoiled me of my people and of my fair name! Money's your only concern, and the thought never troubles you of how the poor huddle together in your miserable black holes, and die! But I'll see that you don't get another oppor unity of indulging in your cruel, mercenary, selfish ways! I'll make short work of you!

[Bombay has suffered so much during the past few months, owing to insanitary buildings and overcrowded chawls, that now there is a firm determination not to allow jerry-builders and rent-grubbing landlords to ruin again the fair fame of the city.]

મીસ મુંબઈ આખરે પોતાનો મીજાસ બોહે છે!

મીસ મુંબઈ—નીકળ અહીંથી! તારી બદસુરત મારે હવે જોવી નથી, તું જ મને એક મોટી મરકી-મોટી પીડા-થઈ પડયો છે! તેં મારા લોકોના કીમતી જાન લુટયા છે, અને તું જ મુજી ચંડાળે મારાં સુંદર નામને કલંક લગાડયો છે! તુંને તો બસ પઈસાજ વાહાલા છે, અને તારા અંધારાગાર ગલીચ ઘરોનાં દોજખખાનાં ઓમાં બીચારાં ગરીબો ગીચોગીચ રહે છે અને મરે છે, તેનો વીચાર કરવાને તારાં ભેજાંને તો તેં કદી પણ તસ્દી આપીજ નથી! પણ એવાં ઘાતકી, હેવાનયતભરયાં, પઈસા કહડાવવાનાં, નીચ કામમાં તુને પાછી મોજ મારવાની બીજી તક મળે એમ હું તો હવે કદી પણ થવા દેનારજ નથી! હુંબી તો ખરી કે તારા જેવા કંગાળ ઘર બાંધુ ઓના ખીલા ઉપાડજ કરી નાખું!

[અસુખાકારી ભરેલી ઈમારતો અને ગીચ વસ્તીવાળી ચાલીઓથી ગયા થોડા માસમાં મુંબઈએ એટલું બધું ખમયું છે કે, ખરયાખરખર ઘરો બાંધનારાઓ અને [illegible] ફરીથી મુંબઈ શેહેરની સુંદર કીરતીનો નાશ

AH ME!

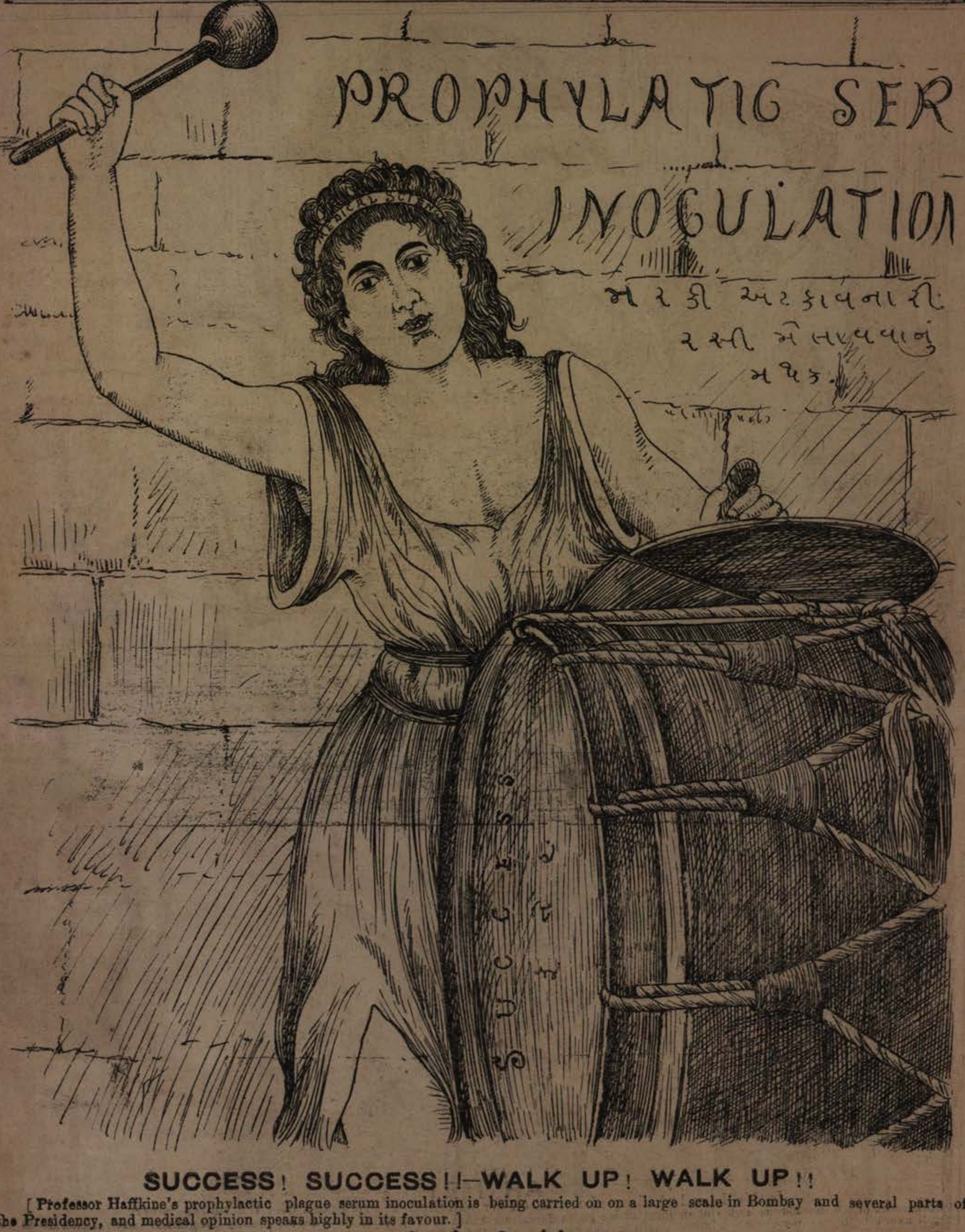
P. S. S.—Is this the end of all my glory? Of all my past deeds and services? Oh! What a fall is here!

[On account of the mischievous action of an agent of the Poona Sarvajanik Sabha in the Famine Districts, the Bombay Government have resolved not to recognise it as a body having any claim to address Government on questions of public policy.]

અરે મારી હાલત!

પુણા સા૦ સ૦—અરે, મારી સઘળી કીરતીનો શું આ છેડો? મારાં સઘળાં આગળાં કામો અને સેવાઓનું શું આ સેવટ? અરે! અરે! આ કેવી જબરી પડતી!

દુકાળવાળાં પ્રગણાઓમાં પુણા સારવજનીક સભાના એક આડતયાએ કીધેલાં નુકસાનકારક કામને લીધે મુંબઈ સરકારે ... સવાલો ઉપર સરકારને અરજ કરવાનો ...

SUCCESS! SUCCESS!!—WALK UP! WALK UP!!

[Professor Haffkine's prophylactic plague serum inoculation is being carried on on a large scale in Bombay and several parts of the Presidency, and medical opinion speaks highly in its favour.]

ફતેહ! ફતેહ!!

વૈદક વીદયા હાફકીનના સીરમની ફતેહનું કેવું પડઘમ વગાડે છે!

[પ્રોફેસર હાફકીનવાળી મરકીનો અટકાવ કરનારી રસી મુકવાનું કામ મોટા પાયાપર મુંબઈમાં અને ઈલાકાના કેટલાક ભાગોમાં ચાલે છે, અને વઈદક મત એ રસીની તરફેણ કરે છે.]

THE MODERN BOOK-WRITER.

Mr. Shendiarao—That's the work I'm issuing! So well-executed, isn't it my dear?

Mrs. S.—Well, it's superb on the outside, certainly. But the contents?

Mr. S.—Oh, never mind the contents! All kutchra, if you like! The outside is everything, and if that's taking, their highnesses will go in for the book, and we'll be in for a good haul!

હાલ જમાનાના ગ્રંથ કરતા.

મી૦ શેંડીયારાવ—બગી તલા હી માજા "વરક" હાય! કસા ચાંગલા એક્ઝીક્યુટ કેલા હાય, આંહ? કાય તયાચી સુંદર "બાઈનડીંગ" આની "ગેટ અપ" હાય, માજા પ્રાણ!

મીસીસ શે ડીયા—ઓહ, બાહેરસુન પાહાયલા તો ફારજ ઉતમ દીસતો, પરંતુ આંત લીવલેલા કસા હાય? કચરા કીંવા હીરા?

મી૦ શેંડીયા—આંત લીહલેલા કાય હાય તયાચી પરવા તું કરૂજ નકો! અસા સમજ કે આંત સઘળા કચરાજ ભરલેલા આહે! આપલાલા તો બાહેરચા ભપકાવરજ દ્રષ્ટી ઠેવાયલા પાહીજે! આની તીહ જો ચાંગલા અસલા તર સઘળે રાજેરજવાડે તયાવર તુટાતુટ કરનાર, આની આપલી કોઠલી ફાર ઉતમ રીતીનીજ ભરનાર!

HARD TIMES!

He—Plagny Bombay be blowed! It's getting hotter every day, and I'm afraid with the fall in business, it will be altogether too hot for us to remain here! I would leave this moment if I had the tin!

She—Couldn't we get a Marwaree to do himself the honour of putting us in funds for our passage home?

He—There's the rub! The wretched fools have decamped fearing death! As if death wasn't almost too good for their dirty carcasses! Idiots! Not to know the luxury of dying after seeing one's cherished gold in safe hands!

મરકીના વખતની તંગી.

મીસ્તર—નખોદ જાય મરકી ભરેલી મુંબઈનું! દરરોજ ગરમી તો એવી પડેચ કે માથાની તાલકીબી ફાટી જાયચ, પણ કામકાજ તો બધું થંડુગારજ થઈ ગયુંચ, ને તેથી મને નહી લાગતું કે હવે ઝાઝા દાહડા આપરાથી અહીં કાંદા કહાડી શકાય! જો ગજવામાં જરાકબી ગરમી હતે તો આ મુંબઈની પલીદ ગરમીને છોડીને હું તો અબઘડીએ નાહસી જતે!

મીસીસ—પણ ઈંગલંડ જવા પઈસા ધીરે એવો કોઈ મારવાડી શોધી કહાડોની!

મીસ્તર—તેનાંજ વાંધા છેની! એ કંગાલો મોહોતથી બીહીને એવા પોબારા ગણી ગયા છે કે મુંબઈમાં તેઓની કેડે ગંધ નસલ દેખાતીજ નથી!

THE DIAMOND JUBILEE.

Meher—So we are not going to England after all? What a splandid opportunity will be lost of shining in a foreign land?

Manchi—Shining? Don't you believe it, love. There are so many lights there that ours will pale. And where shell we be in a country where titled and untitled foppery is so plentiful as blackberry. Give it up, dear! Mere waste of money too, and at a moment when we're all reduced to starvation allowance!

દાયમંડ જુબીલીમાં ચલકવાને તલપાપડ થઈ રહેલા જીવડા!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૪૯૯ મું.]

TO MISS PARSEE BANOO.

Mem. by Mr. Punch:—Biking again, my dear! That's right. Forward! Practice makes perfect.

મીસ પારસી બાનુ જોગ.

મી૦ પંચ તરફની યાદી—મારી ડીયર, પાછી બાઈકપર તારી સીકલ દેખાડવાની શરૂ કરે છેની? ઠીક ઠીક. ચલાવ આગળ! એવી રીતે પ્રેકટીસ કરયા કરશે તોજ તું સંપુરણ સાઈક્લીંગ શીખશે.

MAKING UP ACCOUNTS.

He—Suppose we go back to Bombay now, my Tulsi's mother? It's so wearisome here, and the plague too is dying out!

She—But not dead! And suppose, before it is quite stamped out, we are?

He—Ah, well, you're all right. If I go, you'll be rich by 20,000, for I'm insured for that sum. You're not, so that if you go, I shall have to be out of pocket for as much, for a second wife is not to be had for the asking, you know!

મરકીનો હીસાબ કીતાબ!

OUR SPECIAL PLAGUE CONSTABLES.

Mrs. So—and—So—but what avails all this bother? This going up and down tall houses, six—and—seven storeys high? And then troubling me for warm water for your poor feet?

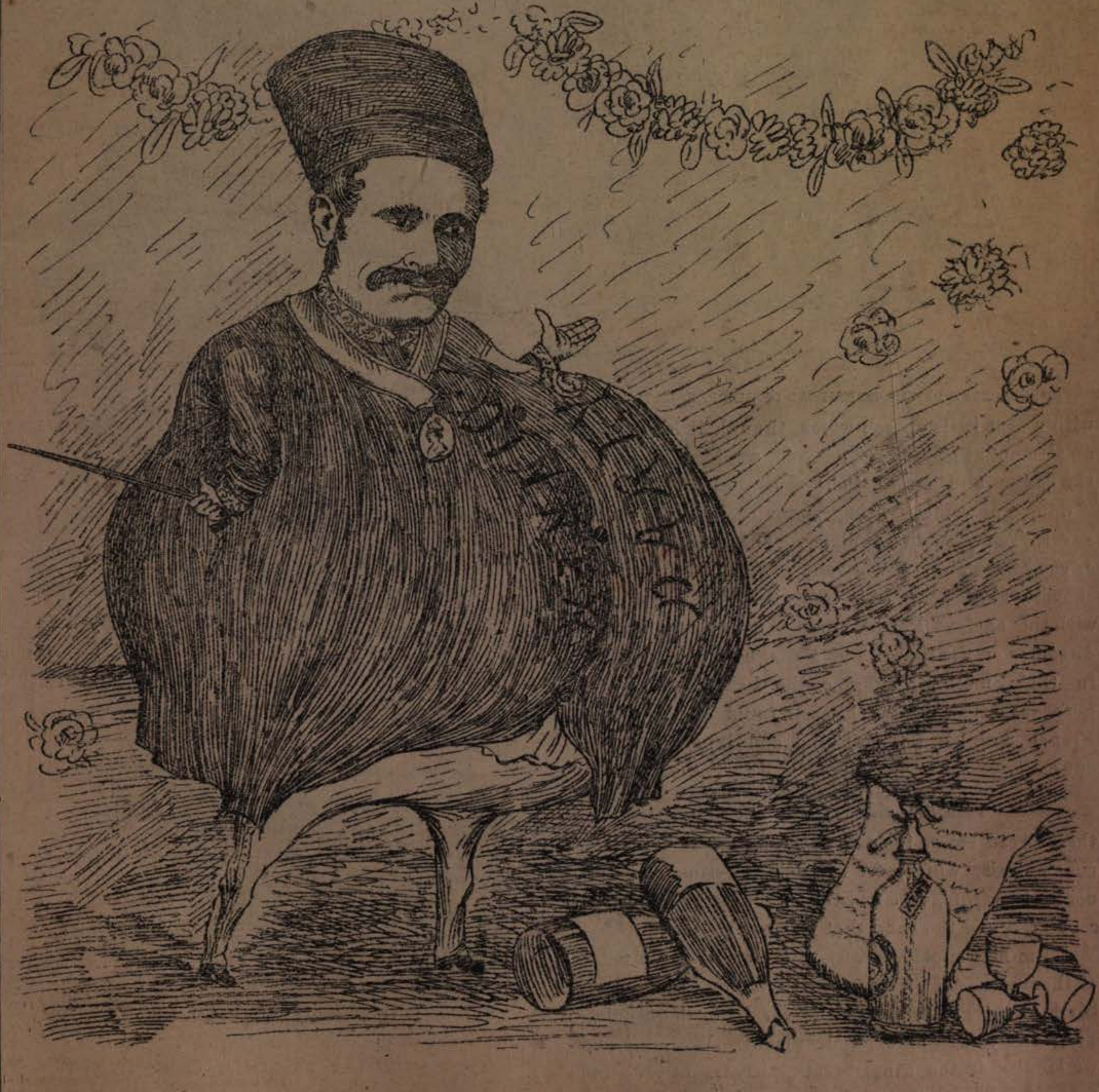
Mr. So—and—So—Who knows, love, what's in store for us? Who knows but all this trouble may be crowned with a title? A J. P., a C. I. E., a Kinght! And then my Lady So—So will forget the warm water, or only remember it as the fading vision of a dream!

આપણા સ્પેશીયલ પ્લેગ કનસ્ટેબલો.

MUNICIPAL NOTES.

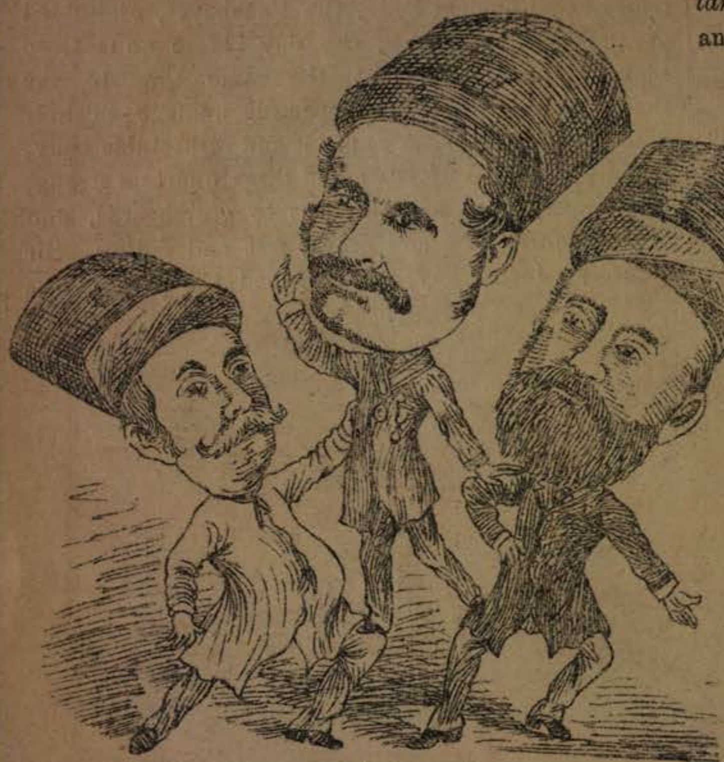
(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 26th April :—Two addresses to the throne, and from two powerful bodies. The most powerful first. The Parsees—numerically small, but potentially large and influential—under the presidency of their (*t*)able leader, supported by the myrmidons of that ancient body, the Panchayet, assembled at the Allbless Baug, the day before we met, to bless themselves, and at the same time to pay their humble tribute of respectful homage to their gracious sovereign. A compact and respectable body, four hundred and fifty-two and three quarters strong, of all ages, from smooth-chins to grey-beards, and of all colours, gay and grave, fast and fading. Sir Jamsetjee Jeejeebhoy, Bart., opened the proceedings

THE (T)ABLE LEADER OF THE PARSEES.

tamus." In fact, we could not keep famine, pestilence and death from mingling with our congratulations.

SUPPORTED BY THE MYRMIDONS OF THE PUNCHAYET.

with a neat little speech which, though it looked like an attempt at gilding refined gold, was loudly cheered, the happy allusion to the "Queen of Queens," and "woman of women" being specially admired for its sweet, Tennysonian simplicity. The versatile master of the ceremonies, Mr. Jivanjee Mody, Dame Panchayet's *Fadladeen,* who can play golf and cricket with the ancient Persians, scale pyramidal heights, discourse on the beauties of Paris before Frenchmen in their mother-tongue, clothe Lalla Rookh more gorgeously than Moore himself could do; who can, French, English, Persian, Zend, and languages without end,

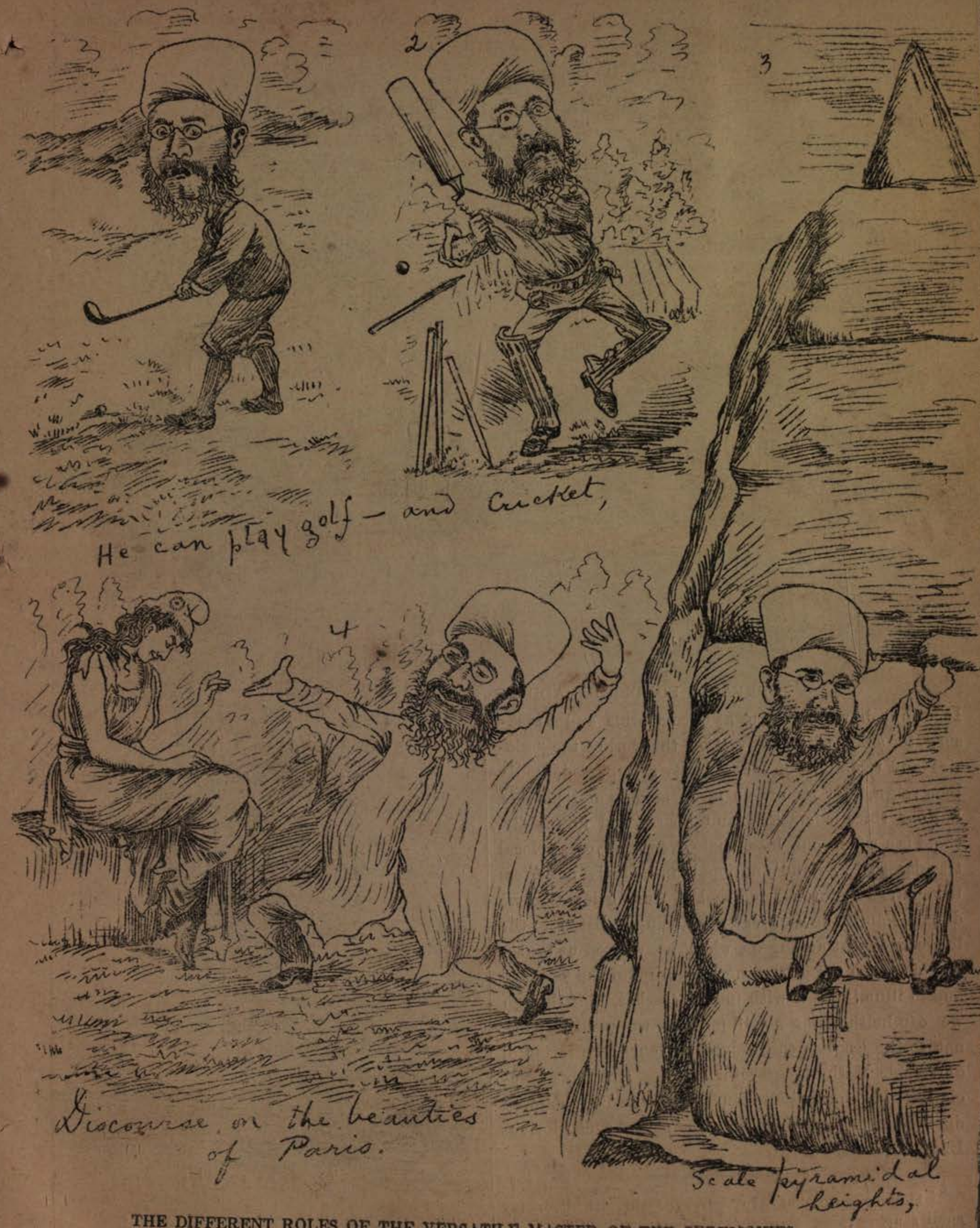
> ". . . . . . speak with greater ease,
> Than hogs eat acorns and tame pigeons peas,"

then spread before the assembled multitude a ponderous address, which, for its noble diction and still nobler thoughts, does no little credit to the mind that conceived, and the hand that wrote it!

The Municipal address, which we adopted today at the instance of Sir Jamsetjee, (happy coincidence! Sir J. at the Parsee meeting! Sir J. in the Municipal Hall!) was a humbler document. We cried and we laughed in the same breath! Tears of joy, and tears of sorrow! "*Ave Victoria! Morturi te salu-*

DAME PANCHAYET'S *FADLADEEN.*

THE DIFFERENT ROLES OF THE VERSATILE MASTER OF THE CEREMONIES.

SPREAD A PONDEROUS ADDRESS.

It would have been to us at once a pride and a pleasure to *sing*, with the rest of the world, the "glories and triumphs of Her Majesty's unprecedentedly long reign," for we are no mean singers and players, but our voice is cracked and hoarse, and unhappily, there is a rift in our lute, that even the great local translator of England's national anthem is powerless to repair. So intense and real is our grief that we dared commit the sacrilege of refusing to listen to the loudest loyalist among us, when he wanted us to set the city with the glistening tear-drops of the afflicted and to illuminate it with funeral torches. But though we can neither sing nor illuminate, we yield to none, not to the English themselves, in our admiration of our Noble Mother's graceful virtues, and our appreciation of the many solid benefits received and enjoyed during the most glorious sixty years that even glorious England can show.

HOMEOPATHIC diet.—In cases of sluggish liver try snail soup.

"WE CRIED AND WE LAUGHED IN THE SAME BREATH."

A PRAYER FOR MERCY!

"Good God! Look down upon, and pity, and spare me!"

[The Bombay Mortuary Returns show a gradual improvement.]

દયા માટે પરમેશ્વરની પ્રાર્થના!

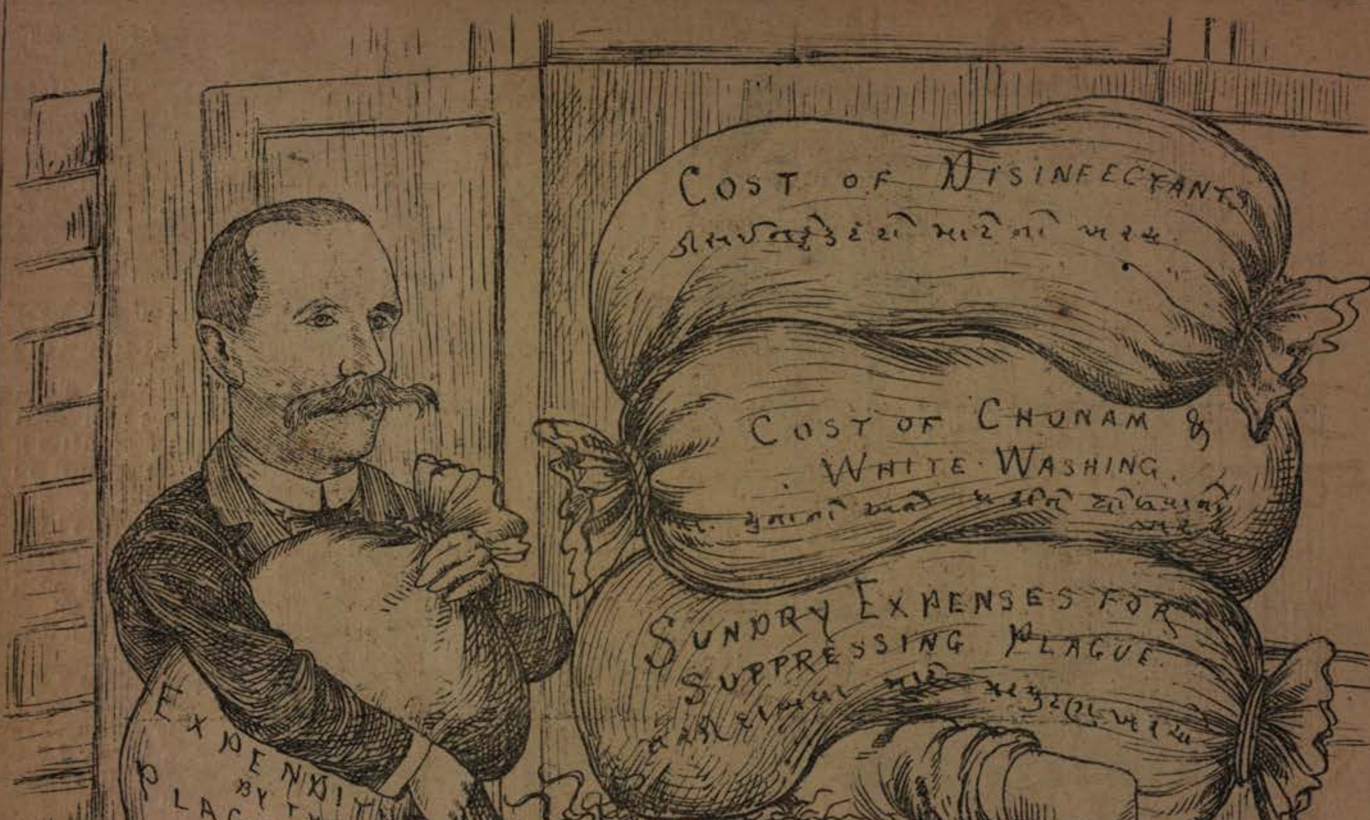
"ઓ દીન દયાળ! ઓ પરમ કૃપાળુ! મારીપર નજર કર, મારી ઉપર દયા કર, અને મને બચાવ!"

[મુંબઈમાં દર અઠવાડેયે થતાં મરણોની સંખયા ધીમે ધીમે ઘટવા માંડી છે.]

SAMMY HENPECKT: "Pa is marriage like a lottery?"—Mr. Henpeck: "Not exactly, my son, for marriage isn't illegal."

HE HAD HEARD IT BEFORE.—Greeny:—"Do you think Miss Wale would sing if I asked her?"—Browny: "No, I'm sure she wouldn't. No doubt she'd get up, go to the piano and open her mouth, and you would hear something between a solo and a laugh, but you'd hear nothing to remind you of singing."

HE: "What pretty hair that Miss Dashwood has—like spun gold!"—She (her rival): "Yes—fourteen carrot."

"PRESENT ALMS!"

[The Plague Committee having asked the Municipal Commissioner for six lacs of rupees for current expenditure, the Corporation has grudgingly given its sanction.]

"પ્રીઝેંટ આમ્સ!" અથવા, "લાવ પઇસા!"

[પ્લેગ કમીટીએ મુંબઇના મ્યુનીસીપલ કમીશનર પાસેથી છ લાખ રૂપ્યા ચાલુ ખરચ માટે માંગયા હતા, જે માટેની મંજુરીયાત પોતાનું દીલ બાળીબાળીને કારપોરેશને આપી છે.]

WHERE THE SHOE PINCHES?

Mrs. Shendiarao—How about the plague-hospital for the Pathare Prabhus? Is the scheme on really?

Mr. Shendiarao—Oh, yes, on paper. And it is only there that we are likely to see it. We're tall-talkers, but awfully close fisted, and when it comes to finding money, blow me if you can find us! The plague itself is a trifle, compared with the plague of opening our purse-strings!

ક્રોઠે મોડુકાન આહે ?

મીસીસ શેંડીયારાવ—મગ આપલા પથારે પ્રભુ લોકાસાઠી પલેગ આસ્પીટલ ચા કાય ઝાલ ? તીડુ તઈયાર ઝાલી કાય ?

મી૦ શેંડીયારાવ—ઓહ, યસ ! પેપર વર તયાચી "સ્કીમ" તઈયાર આહે, આની તીકડેજ તે રાહુનાર ! આપણ તો મોઠી મોઠી ગપ્પટી કરનારે આહે ! ટોલ-ટોક કરા યલા ખરેલા તર્હાં હીમાલય તરી આપલી દરવાલા ફારે શાકતા દીસતો ! પણ જ્યાં "મની" કાઢાયચા "કુવેશ્ચન" આલા તર્વાં બગા કાય પલાપલી ચાલતે ! પાકીટ ઉઘડાયચી વેળ આલી કે હાથાલા એકદમ "પ્લેગ" લાગુ હોઉન જાતો, આની તયાચી બરાબર "પ્લેગ ફીવર" તો "ત્રાઈફલ" દીસતો !

THE PLAGUE PROPHETS.

Dr. Karkhabaloo—It will all be over by the end of May. The summer heat will kill it, if anything can.

Mrs. K.—But just listen to what this book says. The greater the heat, the more virulent the plague! The microbe enjoys grilling, and comes out of it with redoubled appetite! What say you to that?

Dr. K.—The writer's a humbug. Don't you believe him. I'm the only true prophet.

Mrs. K.—A nice prophet, truly! In February, it was March; then, it was April; and now, it is the end of may! If you go on like that, you'll be able to overtake the ‡end, and no mistake!

મરકી ક્યારે પુરી થશે તે વીષે આગાહી કરનારાઓ.

ડાક્ટર કરકાબાલુ—હું કેહુંચ કે મે મહીનાની આખેરીએ મરકી બંધ પડસે. હુનાલાની ગરમી તેને જરૂર કરીને મારી નાખસે !

મીસીસ કરકા૦—પણ આએ ચોપડીમાં તો તમારા મતથી તદ્દનજ ઉલટું લખ્યુંચ. એમાં તો લખેચ કે જેમ વધારે ગરમી પડે તેમ મરકી વધારે જોર પકડે ! મરકીનાં જંતુને ગરમીમાં ભુંજાવાનું ઘણુંજ ગમેચ, અને તેમ થયાથી તે બેવડાં બલ અને બેવડી ભુખ સાથ પોતાનું કામ કરેચ ! તમે એને વાસ્તે સું કેહોચ ?

ડા૦ કરકા૦—કપાલ એનું ! એ તો મોટો હંબગ લખનાર છે. તું કંઈ એ માનતી બાનતી ના. બસ હું કેહુંચ તેજ ખરૂં સમજ !

મીસીસ કરકા૦—પણ તમે તે વરી સું ખરૂં કેહોચ જે તેની વાત ! તમે ફેબરવારીમાં કેહેતાતા કે મારચમાં મરકી બંધ પરસે; પછી વરી મારચનો એપ્રીલ થયો. અને હવે એપ્રીલનો મે કે હોચ ! એ તમે દર મહીને એકેકો મહીનો વધાર યાજ જાઓની, એટલે પછી મરકી જ્યારેબી બંધ પરસે તયારે તમે ખરાજ પરસો !

THE SIR-JAMSETJEE DINNER.

Dinnoo—What! Your husbend did not go to the great dinner? It's a shame, I say!

Dhanoo—Shame rather to those who gave and ate it! A disgrace and a scandal! A heartless merriment at a time of universal mourning! To feast, to drink, to utter soft platitudes, to laugh and joke, while the poor are starving and hundreds of families are deploring the untimely loss of their bread-urner, their stay and prop, their pride and joy! Shame! Do you know how much better it is to send your fifteen rupees in the direction of the suffering and starving poor than fritter the same away in an hour's revelry in honour of a so-called leader who wants leading very badly himself, and who has shown the white feather on many an anxious occasion? Nero fiddling, while Rome's burning!

સર જમશેદજી વાલું ખાનું.

[વધુ માટે જુવો પાનું પરઉનું.]

ONLY A FLY!

(With apologies.)

Mr. Furdoonsha, who nurses himself very carefully in these plaguy times, would not let so much as a little fly touch him for fear of the flying microbe. One fine morning, however, while poring over his paper, a nasty fly, apparently starting out of the types, found him out, and this is how our artist found him!

માત્ર એક માખથી કેટલું કેટલું દુ:ખ દેછે!

આ મરકીના વખતમાં મી૰ ફરદુનશાહ પોતાનાં શરીરની ખુબ સંભાળ લે છે, અને રખે મરકીનાં ઉડતાં જંતુઓ તેમનાં લોહીમાં દાખલ થઈ જાય તે ધાસ્તીથી એક માખને વટીક તેઓ પોતાનાં શરીરપર બેસવા દેતા નથી. પણ માઠાં ભાયગે એક સવારના તેઓ મરકીની ખબરો વાંચતા હતા તેવામાં એક માખ ઝપ દેતી કે નીકલી આવી અને તેઓને બેજાર કરવા માંડયા! તે વેળા તેમનાં તન અને મન પર શું શું ઉથલપાથલો ચાલી તેનો જે ચીતાર અમારા આરટીસ્તે ચીતારી લીધા છે તે જોઈ લેઓ!

MATCHLESS FOR THE COMPLEXION.

(With apologies Pears.)

[All the resources [illegible] in Bombay [illegible] stamp out the dire malady.]

મુંબઈ સુંદરીનો સુંદર ગોલાબી ચેહેરો કરવા માટે સરવેથી કીમતી સાબુ.

[મુંબઈમાંથી મરકીને નાબુદ કરવા માટે સુખશાંતીને લગતાં સઘળાં અંગ્રેજી સાધનોનો સંપુરણ ઉપયોગ જનરલ ગેટકરવાળી પલેગ કમીટી તરફથી કરવામાં આવે છે.]

A RAT! A RAT!!

Mr. and Mrs. Paliba have s-en a rat. A tiny thing, more dead than alive, but capable of inspiring a giant's terror. The heroic couple hunt high and low, but the rat has given them the slip, and they are ratiocinating if it will return with the microbe!

ઓ બાપરે, ઉંદર! ઓ માયરે, ઉંદર!

મી૰ અને મીસીસ પાલીબાએ એક ઉંદરડો જોયો છે. જો કે તે એક અધમુવું થઈ રહેલું નાનું સરખું હોકણયું છે, તોપણ તેઓની છાતીમાં તેથી જબરો ધસકો પડી ગયો છે, અને તેને શોધી કહાડવા માટે તેઓ તળે ને ઉપર થઈ ગયાં છે. પણ ઉંદર હું કેઠે એવું ભરાઈ બેઠું છે કે તેઓની સઘળી શોધાશોધ છતાં તે તેઓને હાથ લાગતું જ નથી. આથી તેઓ બહુ ગભરાટમાં છે કે રખે તે મરકીનાં જંતુઓને પોતાની સાથે લઈને તેઓના ઘરમાં પાછો હેઆવ આપે!

GOING AT FULL SPEED!

(*WITH APOLOGIES.*)

[The Hindu New year, which commenced on the 3rd April last, will, it is hoped, see a complete system of sanitation established in the plague-stricken Bombay Presidency, before it goes out.]

પુર ઝડપ સાથ દોડતી "બાઈક."

દોડાવ, પુર ઝડફ સાથ દોડાવ, અને આગળ વધી જા!

[ગઈ તા० ૩ જી એપ્રીલથી ચાલુ થયલાં હીંદુ નવાં અઈત્રી વરસમાં (શાકે ૧૮૧૯ માં), તે પુરૂં થાય તે આગમજ, સુખશાંતીને લગતી સંપુરણ રૂઢીઓ મરકીથી ખુવાર થઈ ગયલા મુંબઈ ઈલાકામાં દાખલ કરવામાં આવશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે.]

THE KAPOLE PLAGUE HOSPITAL.

Mrs. Dhandhaliadass—What a sorry figure we Kapole Banias are cutting in public! What a hue and cry in the papers against our apathy! It's a downright disgrace to wait so long for a separate plague hospital!

Mr. *Dh.*—Oh! let them howl and growl till doomsday, my Jeykore's mother! The plague's over, and where would be the fun of throwing away good money after bamboos, mattings and ropes! We've done without a hospital for months, and will do without it yet! All right, so long as we are safe!

કપોલો માટેની મરકીની આસ્પીટલ.

મીસીસ ધાંધલીયાદાસ—અરે બલી ગયું આપણું જીવતર! આ થા ભાવટા પડે છે! અને કપોલોના છાપાદવારે થા વાવટા ઉઠે છે! આ મારી જયકોરના બાપા, તમે તો એક ફુટી દમડીનાએ કામના નથી હો! કેટલા કેટલા મહીના થયા, ને હજી આપણા નાતીલાઓ માટે એક જુદી ઈસ્પીટાલ તમે કાઢી શકયા નહી! ચ–ચ–ચ–ચ–ચ–ચ! મને પણ હવે તો શરમ લાગે છે!

મીસતર ધાંધલીયાદાસ—અરે તું તારે છાનીમાની બેસને, મારી જયકોરની મા! મરને તેઓ કલયુગ સુધી પણ બુમબરાડા પાડયા કરેને! પોતાની મેલે થાકી થાકીને રેહશે! આ મરકી તો પુરી થવા આવી છે, પછે બાંબુ, સાંદરાં ને દોરડાં મહી આપણા સકમાઈના પઈસા નાખી દેવાની કાંઈ જરૂર છે! આપણે મહીનાઓ સુધી અલાહેદી ઈસ્પીટાલ વીના ચલાવયું કેને? તો હજી જરા વધારે વખત ચલાવીશું! આપણે પોતે સલામત છીએ, એટલે બસ! જયાં સુધી તને ને મને મરકીની ધાડ લાગી નથી તયાં સુધી ઈસ્પીટાલની આપણને શી પંચાત પડી છે!

THE RUN-AWAYS AT MATHERAN.

Shereen—Let's return to Bombay now. Matheran is only for a few days. To mope here for months is killing. And there's no excitemen!

Solee—Go to Landscape Point, and try to handle a bees' nest! You'll find excitement enough and to spare, for any number of days, I promise you!

મુંબઈથી માથેરાન નાહાસી ગયલાંઓ.

શીરીન—હવે તો બા તમે પાછા મુંબઈ ચાલો, સોલ ડીયર! માથેરાન તો થોરા દાહારાજ સવાદ લાગે. કંઈ મહીનાના મહીના સુધી અહીં પરી રેહીને ઝુરીયા કરવાનું પાલવે નહી. બરવુ, કંઈ મનને ઉસકેરનારૂં ને ચીતને રોકેલું રાખનારૂં બી કામ નીકલતું નહી કે જરાકબી સોહવાઈ જાય!

સોલી—તો લેંડસ્કેપ પોંઈટ પર ફરવા કાય નહી જતી? તાંહ જઈને મધમાખીઓના એક મધપુડામાં હાથ નાખની! પછી જો કે દીવસોના દીવસ સુધી મનને ઉસકેરનારૂં ને ચીતને રોકેલુ ને રોકેલું રાખનારૂં કેવું અછું કામ તારે વાસ્તે નીકલી આવેચ તે!

IN MEMORIAM.

MR. NAGINDASS LALLDASS,

the only Kapole Bannia, (*honoured after death* by his caste) who stood to his guns, helped the plague-stricken poor of his caste and lost himself in the cause! While the Shethiss and leaders showed the white feather and ran away to the Hills!

ભલા મી૦ નગીનદાસ લાલદાસની ભલી યાદમાં.

જ્યારે કપોલ નાતના શેઠીયાઓ અને આગેવાનો ઉભી પુછડીએ નાહાસી જઈને સીતલ ટેકરીઓ પર ભરાઈ બેઠા હતા, તયારે આ એક પુરો કપોલ વાણીઓ હતો જે ણે હીમત રાખી પોતાની નાતના મરકીથી પીડાતા ગરીબોને મદદ આપવાના કામમાં પોતાનો કીમતી [illegible] આપયો છે!

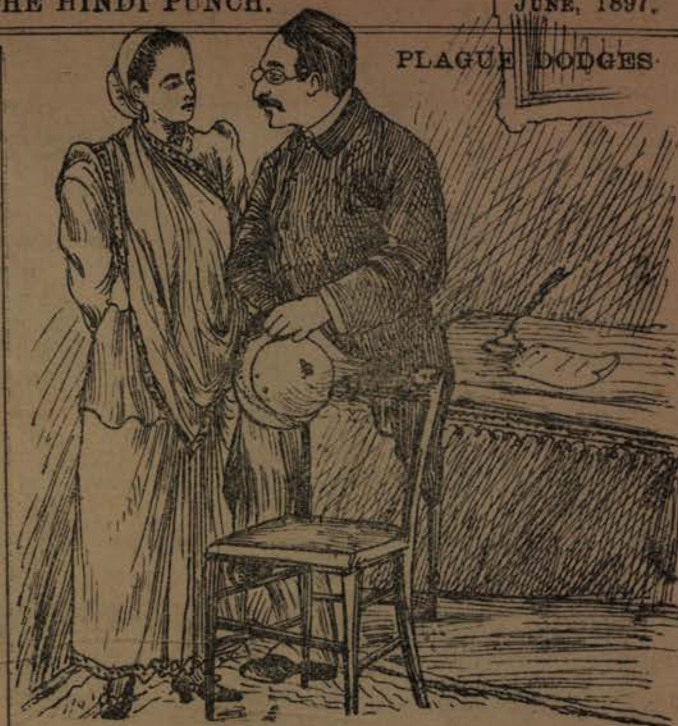

"WONT I WIN THE RACE?"

Jockey Civic Fathe[illegible]—If he will only let me keep my seat !!!

"હું શરત નહી જીતીશ ?"

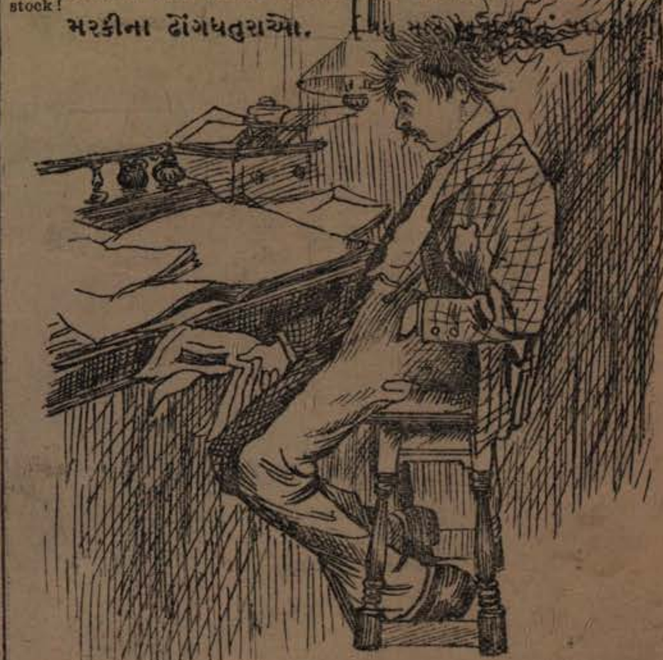
ઘોડેસ્વાર શેહેરીબાવા—હા, જો એ મને પોતાની પીઠ પરથી ઉડારી નહી નાખે, જો મને એ પોતાની પીઠ આપયાજ કરે, તો ખચીતજ હું શરત જીતશ!!!

Koomlee—Shall we go to the silk—mercers for a silk saree for me, dear, now that the plague is over?

Karas—To the silk mercers, love? What can you be thinking of? A shop that has been closed for months, and where the germs had ample leisure to sport it amongst silks and satins! A nice saree out of such a collection! A shroud, rather! Wait another twelvemonths, and we'll go in for the new stock!

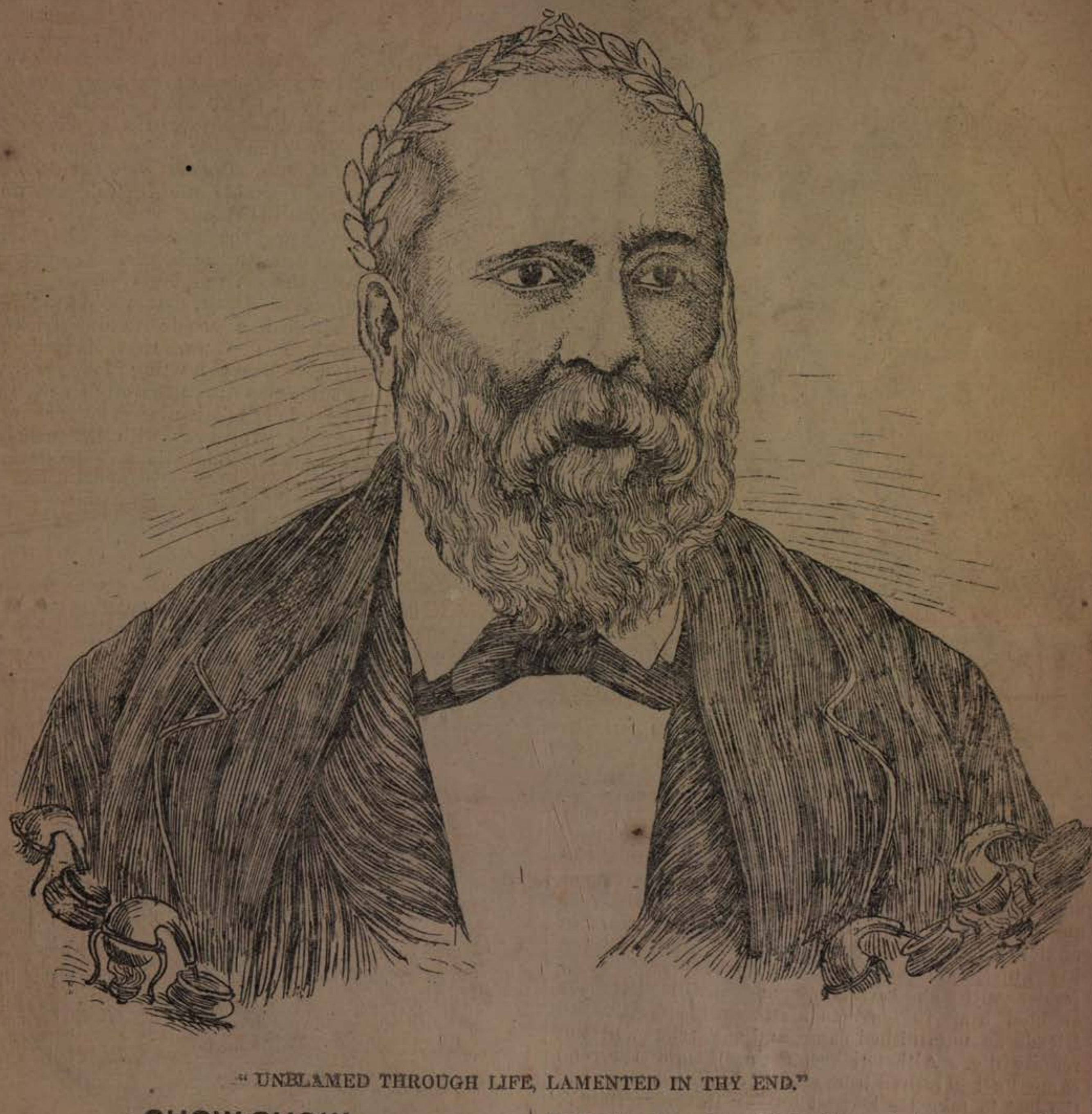
મરકીના ઢોંગધતુરાઓ.

BUSINESS TO THE—PLAGUE!

Mr. Shendiarao—(Merchant and Commission Agent) Not a single new order for the last five months! And the indentors won't turn up to pay their bills and take delivery of their goods! And the Banks won't give me credit! A nice predicament! Suppose I send away my books to the Official Assignee! That's the only way out of the chaos!

કામ ધંધાલા પ્લેગ ઝાલી! [વધુ માટે જુવો પાનું ૫૧૪મું.]

"UNBLAMED THROUGH LIFE, LAMENTED IN THY END."

CHOW-CHOW.

"UNBLAMED THROUGH LIFE, LAMENTED IN THY END."

The late Dr. J. C. Lisboa

IT is our melancholy duty to record the peaceful close of a valuable, public life. One of the few remaining links, connecting us with the initial history of the Grant Medical College, has just been broken by the removal, full of years as of honours, of Dr. J. C. Lisboa. Among the first fruits of that College and of its kindred institution, the J. J Hospital, Dr. Lisboa went abroad early on his healing mission among the rich and poor, gaining rapidly and steadily in experience as in practice, and his name soon became a household word, and his imposing personality a beacon of hope, in thousands of native homes, not only for the skilful touch and happy treatment which strip death of its pangs, if they do not avert it, but for the gentle manners, the amiable disposition, the sweet smile, the encouraging words of consolation and comfort, and the considerate regard for the natural feelings of a household that the grim intruder is struggling to enter, which, in even a greater degree than profession-

AFTER SOUP AND SAUCE, SOFT SOAP.

al skill, go to the making of a successful physician. That the late Dr. Lisboa was one in every sense of the term, is amply evidenced by the almost phenomenal success which crowned his useful life. A ministering angel, on whose lips hung the hopes and fears of anxious parents, of husband, wife and child, he worked his quiet, unostentatious way up the professional ladder with an earnestness and a will that have enabled him to leave to his sorrowing family and friends an untarnished name, and one that will not readily die. Although some time before the end came he had retired from active life, he continued to the last to take the keenest interest in the welfare of the people among whom he lived and worked. Our sympathy, sincere and profound, is with those who mourn his loss as a personal one.

* *
*

It's not the starving alone that starve.

THE GRAND PARSI JUBILATION in honour of the community's *able*, *table* and *stable* leader (he must be no ordinary leader that can show such versatile *ability*) has come and gone, and was an unqualified success. The sun rose bright and resplendent on the happy morn, and when he sank to his day's rest in the western sky, he left behind him many a substitute sun, only less brilliant than himself, and many a star and planet, to twinkle and shine in the splendid *shamiana* at Petit Hall. There were the aristocracy of riches, the aristocracy of intellect, and that non-descript middle class which, belonging strictly neither to the one nor the other, poses as part and parcel of both. Tasteful were the decorations, innumerable the lights, plentiful and dainty the viands, generous the wines, and sparkling the speeches! The table groaned beneath the weight of eatables, fishes of the sea and fowls of the earth and birds of the air, that would have fed and satisfied a whole famine-stricken village! The wines, that helped to wash this heavy feasting down, would have sufficed to drown the city's accumulated grief of the last nine months as in a sea of gore. But away with melancholy, offspring of Sir Bore Us and the rest of it. Famine and plague were not asked to

"COULD YOU HAVE A MORE COSMOPOLITAN LEADER?"

these," shouted the happy convives, and without waiting for grace, they fell to with a greedy avidity seldom displayed by other than famished mouths. It is not the starving alone that starve.

* * *

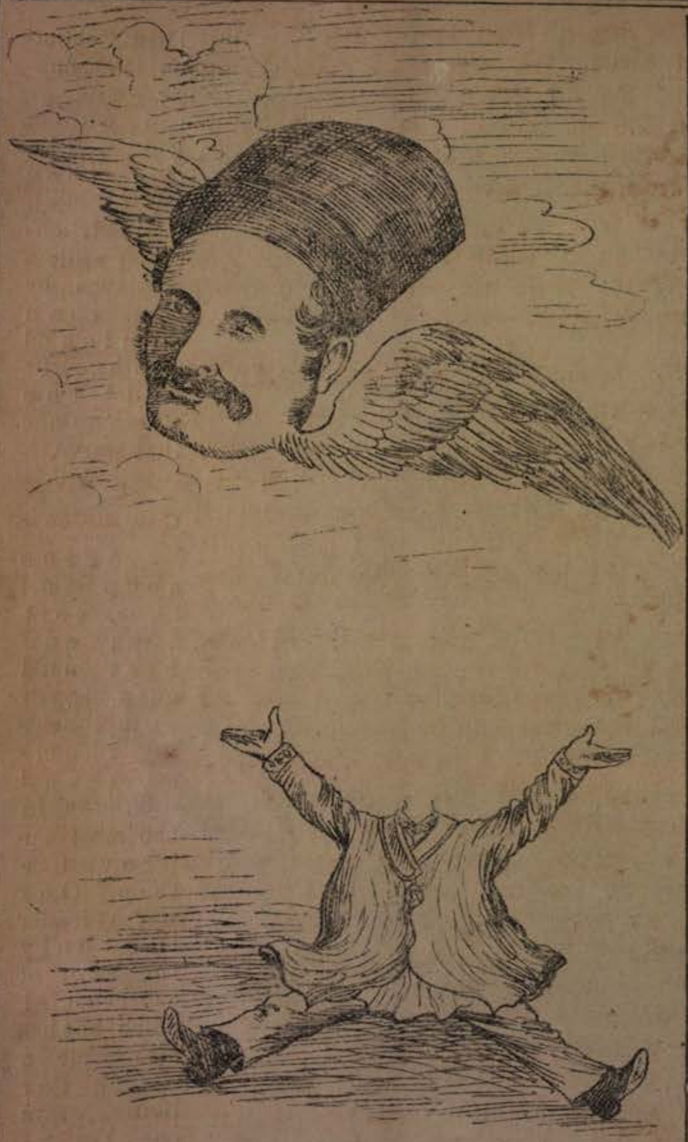
Caw me, caw thee.

AFTER soup and sauce, soft soap; and host and guest began complimenting themselves and each other in the most approved fashion. Our worthy leader is not only the bearer of an honoured name, but has also made a name for himself, says one. Yes, replies the modest guest, India expects every man to do his duty. I have done mine, according to my lights, though I may not have come up to the expectations of the over-exacting grumbler. In constant

THE HOARY "HYPOCRITE" (!!!!!!!!!)

the banquet, and were of course conspicuous by their absence, or they would have disturbed the sweet harmony of the night's revelry. "Fill high the bowl with *English* wine, we will not think of themes like

evidence at Poona! At the race-course, at horse shows, and at carriage-exhibitions! Could you have a more cosmopolitan leader? And the 250 diners, with the cries of the starving and the groans of the

A HEADLESS TRUNK.

infected ringing in their ears, exclaimed with one voice, No!

* * *

The head gone!

THE head of the Parsee community is gone. The Greek patriots, residing in this foreign city for business-purposes, betook themselves the other day, with praiseworthy alacrity, to the scene of action. All honour to them! Sir Jamsetjee, with equally praiseworthy alacrity, deserts the scene of action in his native country, and flies to scenes of pleasure in a foreign land! He will be sure to shun there the company of the hoary *"hypocrite"* (pardon, venerable patriot, the vile word; it is not ours and we use it unwillingly), whose "irreducible minimum," resulted in such a "fiasco" at Westminster the other day, and whose *hateful policy* has since been mercilessly shown up by his own bantling! (Oh! the base ingratitude of this mercenary, time-serving, hero-worshipping age!) Sir Jamsetjee will only strut among the nobility of the land, and do England, even as local loyalists *do* India, with Bethnal Green glasses! Let us hope that the head will return with a broader vision, and a wider knowledge of horse-flesh and of splendid equipages, and that, in his

IN THE GLORY OF LIVERY AND BADGE!

absence, the *headless trunk* he has left behind, will manage to do without him.

* * *

A dedication without permission.

To all feasters and revellers in the midst of famine and plague, we dedicate, without permission, the following :—

> " H. R. H. the Princess of Wales has written to the Lord Mayor proposing that a *dinner be given* in the Jubilee week TO THE BEGGARS AND OUT-CASTS OF THE LONDON SLUMS, and *H. R. H offers to subscribe* £ 100 *towards it.* "

The *italics* are ours. Ye lovers of dinners, here's a dinner for you! Will the worthy baronet who presided at the last public spectacle of 250 over-fed stomachs gourmandising and gorging themselves, open his spacious grounds to the *beggars and outcasts of the Bombay slums ?* And will the energetic public purveyors, to whom nothing comes amiss from kinder-garten to cookery, exert themselves on behalf of such beggars and outcasts with half the zeal that they display in honour of a titled mediocrity ?

* * *

Liveries and Badges for J. P.s.

"I HEAR our J. P.s on plague duty are still growling," writes Jalandhar Nath, "and that they will not be happy till they get liveries and badges suggestive of power and self-protection against attacks—not of plague, but hammering from the inmates of houses searched by them. I do not see why there should be any hesitation about complying with this modest and reasonable request. If bright liveries, medals, stars, badges and garters are in such demand among a sober-minded and prosaic race like the Britons, the rage for them must be a hundred times more intense among the orientals. The yearning for such glitter, our *Shastras* say, is greater among the poverty-stricken, the conquered and the despised! There is no denying the truth of this. The demand of our J. Ps. for livery and badges is accordingly in the fitness of things, for though many of them are rich and well placed, yet the hankering for power—which the livery proclaims —must be there so long as we are a conquered race, and the *Shastras* say—but you have that already. Vanity apart, the personal safety of all J. P. searchers requires that awe-inspiring uniforms and badges should be provided for them."

સર જમશેદજીવાળું ખાનું.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૦૪ મું]

દીનુ–સું કેહેચ ! તારો વર સર જમશેદજીના ખાનામાં
ગીયોજ નહીં ? હરવાયોરે એ ! શરમ છે એને ! આપરા
પારસીઓના લીડર તરફ માન દેખારવાની કેવી તક એ બેવ
કુફે જતી મુકી !

ધનુ–જોની, મોહનું સંભાળીને વાત કરજે. હરવાયો ને
બેવકુફ ને શરમ છે કરીને કોણુને કેહેચ ! શરમ તો જે લોકે
ખાનું આપયું ને ખાધું હોય તે લોકને છે ! એ ખાનું તો
મોટી નામોસી ને નાલેશીનું મુળ થઇ પરયુંચ, ને આપરા પા
રસીઓનાં બધી જાતે જાતમાં નામ ધરાયચ !

દીનુ–એં–હેં ! એટલું બધું !

ધનુ–તું ચેશટા કરવાના છોરી દે ને ખરી વાત કેહુંચ
તે સાંભળ. મને ખબર છે કે તારો વર જોભરવા ગીઓતો
તે ! પણ તેને લીધે તું એવાં શરમભરેલાં કામની તારીફ કર
વા ઉભી ના રેહેતી હં ! જારે લોકોનાં ઘેરેઘેર માહેતમ ચાલે
તે વખતે જે લોકો મોજમજાહ કરવા ઉતરી પરે તે લોકના
જેવા નીરદય ને કઠણુ હઇયાનાં તો કોઇજ નહી ગણાય. જોની,
કેટલાં કેટલાં ગરીબો બીચારાં હમણાં ભુખે મરેચ ! કેટલાં હ
જારો કુટુંબો બાપલા વગરનાં થઇ ગીયાંચ ! કેટલાં સેંકડોનાં
પાલનાર પોશનાર મરી ગીયાચ ! કેટલાંઓ પોતાના ઘેરના
થામ, પોતાના જીવતરનું સુખ, પોતાનાં દીલની ખુસા
લી ખોહી બેઠાંચ ! તેવા વખતમાં જેઓ ખાય પીએ,
જેઓ એકલપેટી મોજ મારે, જેઓ ખાનાની ખચખચ થતી
ટેબલ પર બેસી ટોળટપા ચલાવે અને ઠઠા મસકેરી કરે, ને
એક બીજાને ગગરતા ધીમાં તરવા બેસે, તેવાઓ માટે આપરે
શું ધારવું ! બળયું એવું કામ ! તે ખચીત નામોસી ભરે
લું ને નાલેશી ભરેલું છે. ને મને તો તેથી દીલમાં કંપારી
પર કંપારી છુટેચ !

દીનુ–પણ હવે એમ એક દાહાડો મોજ કીધી ટેમાં
ગીયું શું ?

ધનુ–ગીયું શું કરીને હજી તો મને પુછેચ ? અરે, તા
રો વર એવા કામમાં પંદર રૂપયા ઉડારી આયો, તેનાં કરતાં
એ પંદર રૂપયા બીચારાં ભુખે મરતાં અને દુખી થયલાં ગરી
બોને જો આપયા હોતે તો તેઓની આંતરડી કેવી દુવા દેતે !
તારા વર જેવા કંઇ કુડીબંધોએ પંદર પંદર રૂપયાની રકમ એ
ક બે કલાકની ઠાળી મોજ ને ફીસીઆરીમાં ઉડારી નાખીચ તે
લોકને તે શું કેહેવું જોઇયે ! ને તેબી કોણુને વા
સ્તે ? આપરાં પુતલાં જેવા, નામના, થામલા જેવા લી
ડરને વરે ! જેનામાં નહી મલે કંઇ રામ કે નહી મ
લે કંઇ પાણી ! જેવણુ લોકોને "લીડ" કરતા તો રહયા, પ
ણુ તેવણુને પોતાને "લીડ" કરવાની હજી વધારે જરૂર છે !
જારે હોય તારે એ બીચારા આપરા નામના ઓઠાં "લીડર"
દમરી ભારબી ઉપયોગી થયા નથી પણ સામા માથે પરયાચ.
ને જારે હોય તારે એવણુને વરે પારસીઓને દાંત્યાંજ પીસવા
પરયાંચ. જોખમનું કે કંઇ ગંભીર કામ આવી પડે તારે ઉ
ભી પુછરીએ નાહાસીને એવણુ પુણે નહી તો ખંડાલે જઇને
ભરઇ બેસે ! ને ઘણું થાય તો ચળકતી ગાડી ને સોહોજા સોહો
જા ઘોડાઓ દોડાવતા ફરે ! તેવા એક ઓઠાંને
વરે હાલના જેવા ભારે આફતના, ગમખારીના, ભુખમરાના
ને ત્રાહેત્રાહેના વખતમાં ખુસખુસાલી કરવી છાજતી છે ? અરે
બલીરે એવી ખુશાલી ! ઘેરેઘેર તાલ્ચારોર ને માહેતમ ચાલે
ને થોરાક ખાધરા ને માનપાનના ભુખા પારસીઓ પંદર પંદર
રૂપયાની "ફી"નાં ખાનાં જોભરે ! અરે શરમ છે ! અરે
હેફ છે એવાં કામ પર ! જાણે આપરા પારસીઓમાંથી માણુ
સાઇજ કેઠે જતી રહી હોયની ! એ તો બાપ મરે ને દીકરો
ઢોલતાસા વજારે તેવું કામ છે, સમજી ! તારા વરને કેહેજે કે
ધનમાય એમ બોલતીતી !

દીનુ–મરેરે, મનેબી તારા જેવી અક્કલ પેહેલેથી સુઝી
નહી ! નહી તો હું હરગેજ મારા જીભરાયા વરને એમ પંદર
રૂપયા ઉડારી નાખવા દેતેજ નહી !

A LOST ART.—He: "They tell me that house-keeping is out of fashion now among women."—She: "Why, of ourse. So many people live in flats, don't you know."

મરકીના ઢોંગધતુરાઓ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૦૮ મું.]

કુમલી–હવે ચાલોચ કે, કાવસ? બધા કપરવાળાઓની દુકાનો તો કેહેજે ઊંચરી ચુકીચ. ચાલોની હવે મરકીબી પુરી થઇચ એટલે આપરે બેઉ જણાં સાથેજ જઇને મારે વરે એક સીલીકની સારી લઇ આવચે?

કાવસ–એ તું સું બકેચ. લવ? આએ મરકીના દાહારામાં સીલીકની સારી કેવી લેવાની બરાચ?

કુમલી–કાંય, કાંય, વરી એ સું ફાંટો તમને આયો, ડીયર?

કાવસ–તો બેવકુફ, જરા તું વીચાર તો કર કે મહીનાને મહીનાઓ સુધી જે દુકાનો બંધ કરીને બધાઓ ગામગમેર નાહાસી ગીયાતા, તે દુકાનોના માલમાં મરકીનાં જંતુઓએ સું સું મોહકાન વારી હોસે તે! તેને તો ખુસાલ તેનાં ભરાઇ બેસવાનો સેહેલો રસ્તો મળયો હોસે!

કુમલી–એંહ, સું કેહોચ, કાવસ?

કાવસ–હાસતો વરી. એવી દુકાનમાંની સારી તુને અપાઊં ને પછી હું કાંહ જાઊં? તું મરકીથી મરાબરી ગેઇ તો પછી તે સારીને હું સું કરૂં? તારી ગેહાનપર ચાદરને બદલે બાંધવા આપું?

કુમલી–આ માયરે! એ તમે સું વાત કરોચ! હું તો બધી હેભત હેભતે ધુજી જાંઊંચ.

કાવસ–જા, કોઇ કાપરીયા પાસે એક અરધીનીબી ચીજ હમણા લેતી ના! ને બસ બરાબર એક વરસ દાહારા સુધી તો તું સારી ને ઇજાર ને પોલકા લેવાનું નામજ કહારતી ના! વરસ દહારો પુરો થસે તેટલાં બધાઓનો જુનો માલબી ખપી રહેસે, એટલે પછી જે નવો "બેચ" આવસે તેમાંથી તારે મનગમતી જેવી જોઇસે તેવી સારી લેઇસું! સમજી, ડીયર?

[કુમલી બીચારી બની ગઇ ખરી!

કામ ધંધાલા પ્લેગ ઝાલી!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૦૮ મું.]

મી॰ શેંડીયારાવ–(વેપારી અને કમીશન એજંટ) પાંચ પાંચ મહીના ઝાલે, આની એકતરી "સીંગલ નીયુ આરડર" મીળાલે નાહી! આની ઇનડેંટ દેનારેતરી આપલી હુંડી "પે" કરત નાહીં આની માલચી "ડીલીવરી" ગેત નાહીં! ઉપરાંત બ્યાંકવાળાતરી ક્રેડીટ દેત નાહીં! કાય સ્થીતી ઝાલી આહે! અઠાં કરાંવાંતરી કાય? એકદમ સઘળી "બુકસ" આફીસીયલ એસાઇનીલા પાહવુન દેતો! તોજ રસ્તા કાય "કેઓસ" મદુન બાહેર નીગાયચા દીસતો!

અશક્ત થઇ પડેલો હેલ્થ આફીસર.

[જુવો ચીત્ર પાનું ૫૨૭ મું.]

ગરીબ બીચારો! તેની મરજી વીરૂધ તેનાં બંને પગોપર વહાડકાપ કરીને તે કાપી નાખયા પછી, એ બીચારાને કેહેવામાં આવે છે કે, તેણે બગલમાં ઘોડીઓ મારીને ચાલવું અને જે કંગાળ મરકી દઇત તેની મજાક ને મશકેરી કરતો અહીં તહીં દોડતો ફરે છે તેનો દુમબાલો પકડવા તેણે ખુબ ઝડફથી દોડવું અને તેને ગળચીમાંથી ધરીને તેનો ટોટો પીસી મુકવો!

[૧૮૯૬ ના અકટોબર માસમાં મયુનીસીપલ કમીશનરે મરકીનાં દરદીઓને ફરજયાત અલાહેદાં રાખવાનું જે જાહેરનામું કહાડયું હતું તે પાછળથી રદ કરવામાં આવયાથી, બહુ ભયંકર પરીણામો નીપજયાં છે. મરકી બહુ બોહોળા વીસ્તારમાં વધી પડી છે, અને તેની ખરાબીને પુરૂં પડવાનું તનદરોસ્તી ખાતાં માટે બહુજ મુશકેલ કામ થઇ પડયું છે.]

મરકીબી કુટુંબોમાં કેવા કેવા કજીયા ઉભા કરે છે!

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૨૮મું.]

જમશેદ–સાંભળેચ કે, જીલુ? હવે તું આપરા કેકીને મુંગી મુંગી આવતી કાલથી પાછો ઇસ્કોલે મોકલ, ડીયર. મરકી તો હવે પુરી થઇચ ને તે ઉડવાની કંઇ ધાસ્તી નથી.

જીલુ–સું ધાસ્તી નથી! હું તો મરી જાઊં તો મારા દીકરાને હમણા ને હમણા ઇસ્કોલમાં મોકલવાનીજ નહીં! એકબી મરકીનો કેસ નોંધાય તાંહ સુધી થોભો, ને તે પછીબી બીજા બે મહીના રેહીને પછીજ હું તો ઇસ્કોલનું નામ લેવારસ! તેટલાં તમે કેકીને વરે ઘેરમાં એક જુદું ટેલીફોન લેવારોની, કે બધી ખટખટ મટી જાય ને એના કલાસમાં સું લેસન ચાલેચ તે જીભરૂં ઘેરમાં બેઠો બેઠો બધું સાંભલીયા કરે. પછી આપુનેબી એનાં સીખવાની કંઇ ફીકર ચીંતા રેહેસેજ નહી!

જમશેદ–સું ફીકર ચીંતા રેહસે નહી! ટેલીફોનની અંદર મરકોનાં જંતુઓ નહી હોસે તેની કોણને ખાતરી છે?

જીલુ–પણ તારે તમે પાંચ પાંચ મહીના થયા ઘેરમાં બેસીને તમારી આફીસનું બધું કામ ટેલીફોનમાંથી કેમ કરોચ જીઇઇ? જોવ, હું કેહી મુકુંચ સાફ કે મારી આગળ તમારા ઢોંગધતુરા મુદલ ચાલસે નહી! તમે તારે ગુપચુપ કેકીને વરે એક જુદું ટેલીફોન લેવારી દેઓ ને એના માસ્ટરને કેહેવારો કે આખો દાહારો એને ટેલીફોનમાંથીજ લેસન સીખવયા કરે!

દાયમંડ જુબીલી જોવા જવાને તલપી રહેલા જીવ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૨૯ મું.]

જરબાનુ–આટલા બધા પારસીઓ ગીયા, ને હું મરકીની ભરેલી મુંબઇમાં રેહીને ઝુરીયા કરૂં!–ઉં–ઉં–ઉં–ઉં!–કાંહ–કાંહ–મા–મારી કમબખતી લાગીતી જે એવે ઘેર પરણી! મન જાણુસે તારે તો મુવા શેઠીયાનો દીકરો શોધી કહારયો, પણ પાસે તો ખાવાની ખાખબી નહી મલે! મરેરે, એવા ભીખારીને ઘેર પણવાનાંને આગ લ.ગે!–ઉં–ઉં–ઉં–ઉં!

જેહાંગીર–અરે હા બા, હું ભીખારી શેઠીયાનો દીકરો છેઉં તો ખરો! અમે ભીખારી તો બાપે દાદે! પણ તારો બાપ તો ભીખારી નથીની? તેને તો કંઇ ભીખ લાગી નથી? તારે તેને કાંય નહી કેહેતી? કેલીડોનયા તો ગેઇ કાલની ભરાઇને ગેઇ ખરી, પણ તેમાં સું. હજી વખત છે. આવતા મેલમાં તારી ને મારી પાસેજ લેવા તારા ધાંખરાને કેહ, ને તેની પાસે બે હજાર પાંઉંડની ઓપન ક્રેડીટ અપાવ! પછી તું જો કે હું ભીખારીનો દીકરોબી કેવો લાલ વાવટો ઉડારી સકુંચ તે! પછી તુને ને મને દાયમંડ જુબીલીની મોજ મારવાના કંઇ વાંધાજ પરસે નહી, ને તારા ધાંખરાને નામની સલામતી દરરોજ સુનાંનાં અને હીરાના પયાલાંમાંજ હું ને તુ લેઇશું! કેમ, છે મરજી? હોય તો ઉઠી જા, ને ધાંખરાને જઇને અસ્ટમ પસ્ટમ સમજાવી દે, કે આવતા મેલમાં ચાલ્યાં જઇયે!'

THE GREAT HOUSE-BREAKER

[The Bombay Government have asked the Municipalities, in view of the heavy plague expenditure, to curtail other expenses as much as possible.]

જબરો ઘરફાડુ.

[મરકીના જબરા ભારી ખરચને લીધે બીજા બધા ખરચો બનતાં સુધી કાપી કહાડવાને મુંબઈ સરકારે મ્યુનીસીપાલીટીઓને હુકમ કરયો છે.]

PREPARING THE HASH.

Elgin Mian—It will do, Westlando, it will do !

Westlando—But we have to consult the public taste, you know, and I'm afraid it will not be gen erally relished !

[Lord Elgin's programme of spending twenty-eight crores for railways in India, out of which thirteen crores and forty-one lacs are to be spent during the present financial year, has been severely criticised, such an enormous expenditure during a year of famine and pestilence being considered quite unjustifiable.]

બફાટ બનાવવા બેઠેલા બબરચીઓ.

એલગીનમીયાં–એ તો ચલ જાયગા, વેસ્ટલેંડો, એ ચલ જાયગા !

વેસ્ટલેંડો–લએકીન, સબ ધીરાક લોકને પસંદ કરના ચાહીયે ! મેરેકુ તો ડર લગતા હય કે સબ ધીરાક એહી ચખ કરબોહોત ગુલ મચાયગા !

[અઠાવીસ કરોડ રૂપયાના ખરચે હીંદુસ્તાનમાં નવા રેલવે બાંધવાનું જે "પ્રોગ્રામ" લારડ એલગીને તઈયાર કરયું છે, તેમાંથી ચાલતાં વરસમાં તેર કરોડ અને એકતાલીસ લાખ રૂપયા ખરચવાનું નકી કરવામાં આવયું છે. દુકાળ અને મરકીના વરસમાં એવો ભારે જબરો ખરચ રેલવે પાછળ કરવાનાં ગેરવાજબીપણા સામે બહુ સખત નાપસંદગી પ્રજા વચે દેખાડવામાં આવી છે.]

THE MISSING OR SILENT CHORD.

[Famine and Pestilence have at last done what nothing else could do—introduced India into the Queen's speech, ordinarily so silent about this great dependency of the Crown.]

નામદાર મહારાણીનું "હાર્પ"—તેનો તુટી અથવા ખોવાઈ ગયલો તાર.

[નામદાર મહારાણીનાં ભાષણમાં બ્રીટીશ તાજ મધ્યેનાં સઘળાંથી ઝળકતાં જવેર તરીકે ઓળખાતા હીંદ દેશ માટે સાધારણ રીતે હંમેશાં ચુપકીદી દેખાડવામાં આવે છે, અને તે ચુપકીદી તોડવા માટે તરેહવાર મીનતબારી, કાકલુદી, અરજ, ફરીઆદ, અને ચાડના આવાજ વારંવાર હીંદી પ્રજાએ કીધેલા છતાં તેનું કશું વળ્યું નથી. પણ જે કામ કશાથી બર્ન થયું નહી, તે આખરે દુકાળ અને મરકીએ બજાવ્યું છે, અને તેઓએ નામદાર મહારાણીનાં ભાષણમાં હીંદને યાદ કરવાની ફરજ પાડી છે.]

RAISING THE WIND.

MUNICIPAL NOTES.

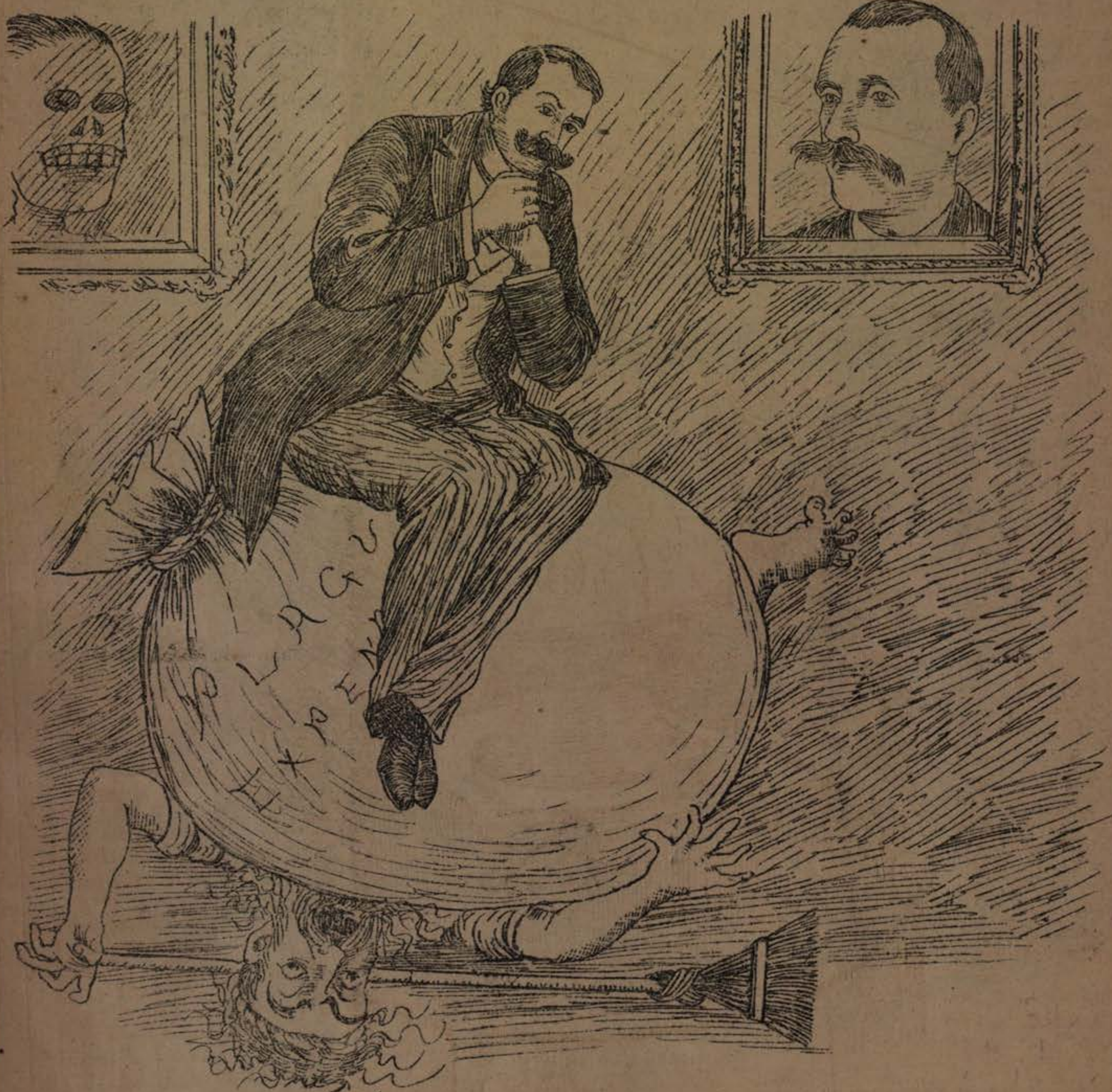
(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday, 6th May.—Here's to the microbe. May he roast and rot in the sun, and die! And he is dying too, the murderous wretch, though dying hard! "The whirligig of time brings in its revenges," and it is our turn now. It must be admitted, however, that the contest has been extremely unequal, and not even his annihilation, his complete and certain annihila-

tion, can compensate us for our disastrous losses, loss of life and loss of money.

The end is coming, for the daily list of attacks and deaths, so dreaded at one time and which even children have learned to scan with anxious eyes, is becoming "small by degrees and beautifully less!" The end is coming, but will it come? Is the ray of hope now shining in our path real, or is it only a "delusion and a snare?" We have suffocated, we have poisoned, we have *haffkined* the enemy to the utmost of our powers. Have his nine lives run their course, or is it only the end of his first? And is he sleeping after his riotous debauch to recuperate and reoperate? Nobody knows. But the ominous warning is, *look out for the rains.*

If money can save us, not even our worst enemies can say that we are grudging it. We have poured it out like water already, and are going to raise the

" **A paternal Government ought not to let the heavy burden fall wholly on their starving children and crush the life out of them.** "

wind—a loan of 50 lacs! In a question of life and death, we would give away fifty crores, if we could but find them! Even though it be as much an imperial as a local necessity; in a sense, more imperial than local!

Let's ask the Government, says Professor Muller with praiseworthy regard for our *sinking* funds, how much they are going to pay, before we risk anything ourselves. It is a huge joke, if it be one, the sum we have spent, and the sum we're going to spend, and a paternal Government ought not to let the heavy burden fall wholly on their starving children, and crush the life out of them. We have asked over and over and over again. Shall we be heard at last? Or shall we ask in vain?

The plague is not an unmixed evil. It has frightened Mr. Hurkissondas Narotumdas away. We shall miss his ornamental figure-head and his able, though mute support. All things considered, however, it is a good riddance. It is an act of justice both to himself and to us that he is gone. He can now employ his valuable time and his undoubted energies more agreeably and to better purpose elsewhere; and we can fill up his vacant space with greater advantage to ourselves. May he never do himself the injustice, and us the cruelty, to return among us!

The Diamond Jubilee has done us a good turn.

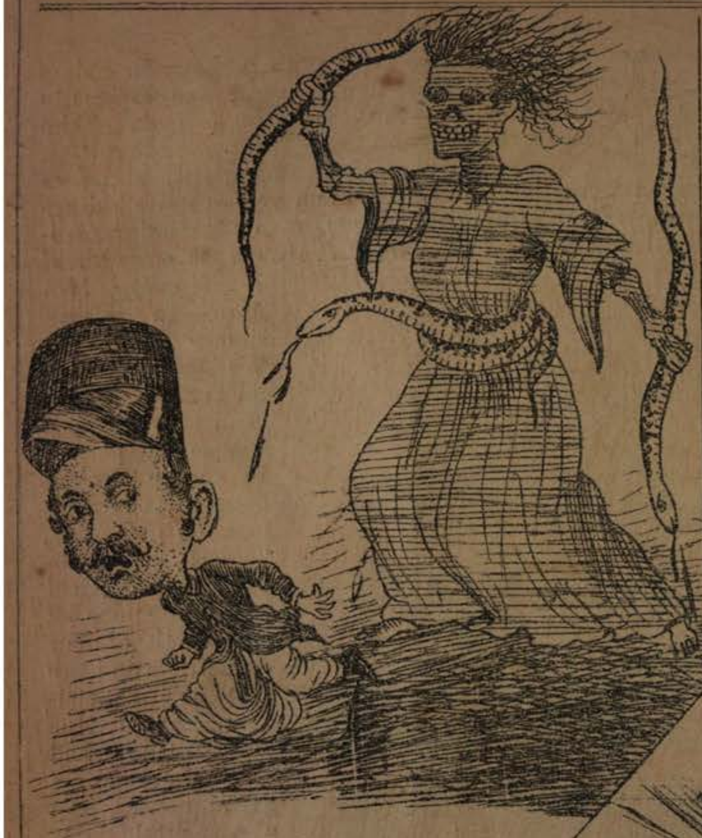

THE *HEAD-ITION DE LOOKS* OF THE PARSEES; OR, OUR ORNAMENTAL FIGURE-HEAD.

It has taken away from us, though perhaps for a time only, other ornamental figure-heads, one especially the most conspicuous—the *head-ition de looks* of the Parsis! A short mercy and small, but we are thankful.

There are other plagues among us, whom we should very much like to see removed—to safe hiding-places, away from the plague, or to the coming festivities in England. But we can't always get our wishes!

Monday, 10th May.—In solemn silence we met. We performed a melancholy duty. And in solemn silence we parted. In the interval between our first meeting and to-day, "death, great proprietor of all," had carried off one of the ablest of our councillors and the best of our citizens. As a ripe and distinguished English scholar; a good Sanscritist; a past president of the Corporation; an ex-Sheriff; an additional member of the Legislative Council where he sat for the University, whose interests he always zealously guarded; a member of the Standing Committee, and a highly useful and public-spirited citizen; the late Mr. Javerilal Umiashankar Yajnik had, during his long years of active life, won universal respect and admiration. A prominent figure in all public movements in the people's best interests; a loyalist with enough of patriotism to feel for his country's wrongs and to represent them in the proper quarter with becoming respect and firmness;

FRIGHTENED AWAY!

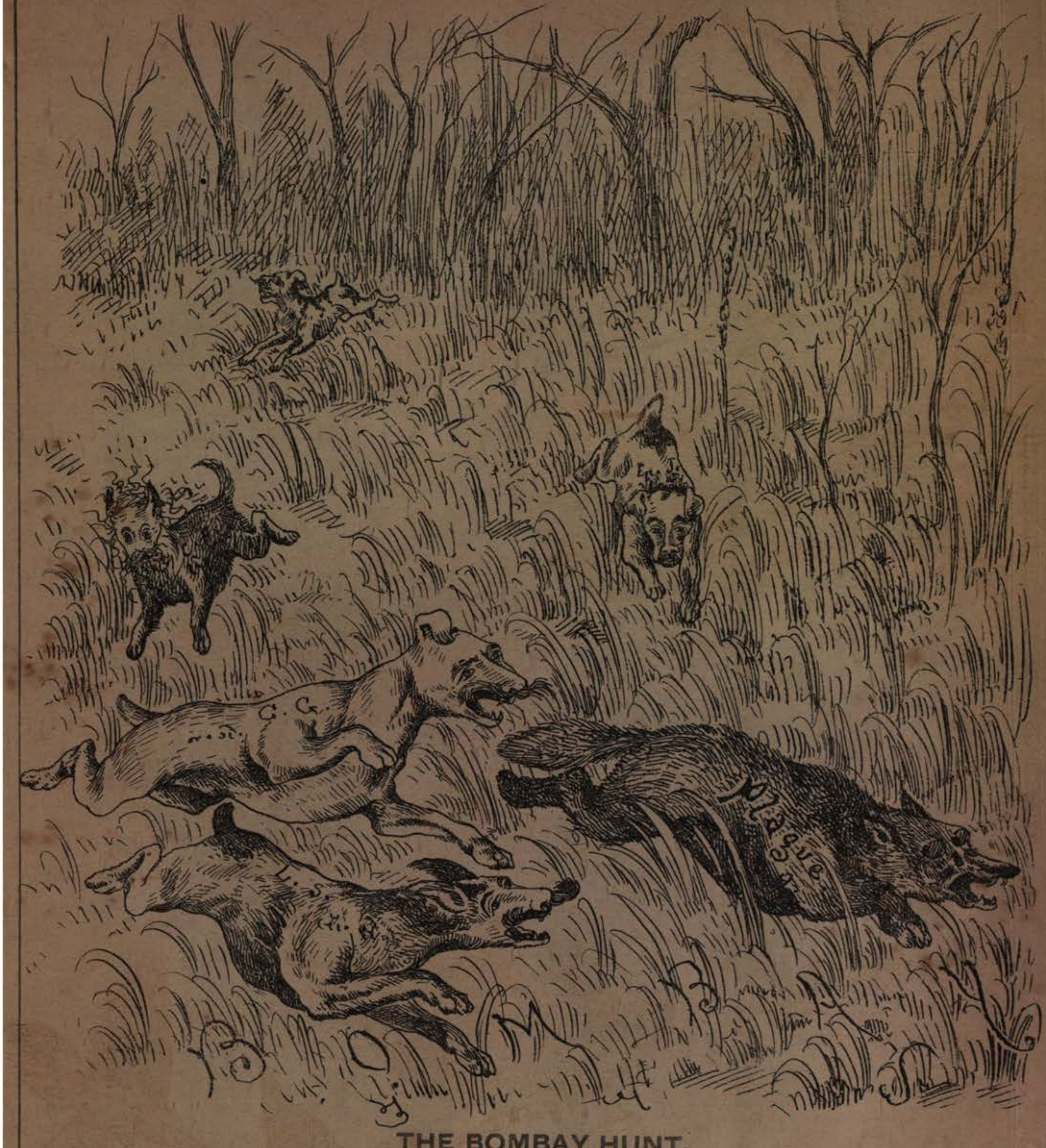
THE VERSATILITY OF MODERN ART.—Editor of illustrated journal (to aspirant for position as special artist and correspondent): "I understand that you have a world-wide experience?"—Aspirant: "You may bet on that. At the present moment I am doing Crete, the Venezuela Commission, the Greek Frontier, the Centenary of the first German Emperor, the Oxford and Cambridge Boat-race, and the Brigade Steeplechases—all sketches signed. I can also—"—Editor (warmly): "Say no more, my dear sir; consider yourself engaged. Would you kindly commence on the Indian Famine, and Kruger dismissing his grandson, to-morrow?"

PUBLISHER (impatiently): "Well, sir, what is it?" —Poet (timidly): "Oh—or—are you Mr. Jobson?"—Publisher (irritably): "*Yes.*"—Poet (more timidly): "Mr. *George* Jobson?"—Publisher (excitably): "Yes sir, that's my name."—Poet (more timidly still): "Of the firm of Messrs. Jobson and Doodle?"—Publisher (angrily): "Yes. What do you want?"—Poet: "Oh—I want to see Mr. Doodle!"

a Hindu of Hindus, with sufficient toleration and breadth of view and sympathy to co-operate heartily with the mixed nationalities of this teeming city in all questions of public interest; Mr. Yajnik will be sadly missed. A familiar figure has been taken away from us, and we shall now look in vain for the rare ability, tact and judgment with which he discussed, and enabled us to dispose of, many a social, economic and political question, and helped us to tide safely over many a difficulty. We feel his loss as a personal and national misfortune, and we truly and sincerely sympathise with his bereaved family in their heavy affliction.

SADLY MISSED!

THE BOMBAY HUNT.

A HOT CHASE; OR, THE HOUNDS AND THE FOX.

[The end of the plague is coming, for the daily list of attacks and deaths is becoming small by degrees and beautifully less.]

મુંબઈમાં ચાલતું જબરૂં શેકારી કામ;

અથવા, લોહીનાં તરશીયાં કોહોલાંની પુઠે લાગેલા શેકારી કુત્રા.

[મુંબઈમાં મરકીનો છેડો આવતો દેખાય છે, કેમકે તેના દરરોજના હુમલા અને તેથી નીપજતાં મરણોની દરરોજની ટીપ ધીમે ધીમે બહુ નાની થતી જાય છે.]

THE RICKETTY PATIENT.

Dr. Elgin—Losing flesh and blood! How shall I set her up again! Will tonics avail I wonder, loan-tonics! Well, well, nothing like trying!

[The Government of India propose to tide over their difficulties this year by floating a fonr crore rupee loan in India, and raising a four million and a half sterling loan in England.]

તવઈ ગયલી દરદી.

ડાકટર એલગીન—બસ એ તો તવઈજ ચાલી છે! એનું માસ ગલાઈ ગયું છે અને લોહી ઉડી ગયું છે! કેમ એને પાછી તતાર કરવી તેનાં હું તો વીચારમાં પડયો છું! વારૂં કંઈ શકતી આપનારાં ટાનીકથી—કંઈ લોન—ટાનીક આપયાથી—એને ફાયદો થશે! જોઉં તો ખરો,—અખતરો તો અજમાવી જોઉં, તેમાં કંઈ જવાનું નથી!

[આ વરસે હીંદી ટ્રીજોરીમાં મરકી અને દુકાળે જે જબરા ખાડા પાડયા છે, તેથી ઉભી થયલી મુશકેલીઓ ટાલવા માટે હીંદી સરકારે આ દેશમાં ચાર કરોડ રૂપયાની અને ઈંગલંડમાં સાડી ચાલીસ લાખ પાઉંડની લોન કહાડવાનો ઠરાવ કીધો છે.]

THE INCAPACITATED HEALTH OFFICER.

Poor fellow! After having been subjected to the operation of chopping off both his legs very much against his will, the poor fellow is asked to walk on crutches and to catch hold of the monster by the throat and throttle him!

[The revocation of the Segregation Notification of Oct. 1896. has produced very dire results, the plague having increased in unparalleled proportions making it impossible for the Health Department to cope with it in any way.]

અશકત થઈ પડેલો હેલ્થ આફીસર.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૧૪ મું.]

Having received his salary, Chanjeebhoy took himself and his family away to Bilimora for a few days to avoid the plague. The time flew with lightning rapidity, and with it Chanjeebhoy's Salary. There was therefore, no help for it but to return to plague-stricken Bombay; and leaving his belongings behind him, whining and crying and wanting him to stay, he tore himself away from them!

ચાનજીભાઈએ ધારયું કે મરકીને લીધે થોડા દહાડા બીલી મોરે છોકરાં બચાં સાથે નાહાસી જાઉં; તેટલાં મરકી નરમ પડશે ને પાછો આવીશ. જેવો તેવણને આફીસમાંથી પગાર મળયો કે બીજે દહાડે તેવણે એ વીચાર અમલમાં મુકયો. પણ તેવણના "થોડા દહાડા" તો વીજળીની ઝડફે પુરા થઈ ગયા, અને તેની સાથે સાથે ચાનજીભાઈનો પગારબી પુરો થયો. તેવણનું ગજવું જે "થોડા દહાડા" અગાઉ ભારી ભારી હતું, તે "થોડા દહાડા" પછી હલકું વા થઈ ગયું! આથી બીલીમોરૂં છોડી મરકીના ડાચામાં પાછું આવીને મુંબઈમાં પડવા સીવાય તેવણને બીજો કસો છુટકો દેખાયો નહી. તેવણનાં માય રડયાં કે દીકરા, તું ના જા! તેવણની બઈરી રડી કે, ડીયર ચાનજી, તમે હાથે કરીને કાંય મોહોતના ડાચામાં જાવોચ! પણ જેનું નામ ચાનજી, તેવણનું ગજવું હલકું વા થઈ ગયાથી તેવણનું ભેજું વાઉ જેવું થઈ ગયું હતું, જેથી તેવણ માય ને બઈરી છોકરાને પોતાની પછવાડે રડતાં કકલતાં મુકીને મુંબઈ પાછા નાહાસી આવવા નીકળયા, કેમકે તેવણ સમજે છે કે નોકરી પરથી [illegible] મરકીના વખતમાં તેવણ અને કુટુંબ નહી મરતાં મરી જશે!

THE PLAGUE ON EDUCATION.

Mr. Punch—How are you getting on, my dear? First rate, I hope.

Miss Education—I have been starving, my dependents have been starving, and my children have been starving! Plague and Famine are no respecters of persons and places, and they have done me the greatest harm possible!

[The schools and colleges of Bombay have suffered immensely owing to the plague, the proprietors of some private educational institutions and teachers having been driven to the worst straits during the last five months.]

કેળવણીપર મરકી.

મી૦ પંચ—કેમ છે આ, બાઈ સાહેબ, સારી પરે તો ખરાં?

મીસ કેળવણી—હું ભુખે મરૂં છું, મારા પર આધાર રાખનારા ભુખે મરે છે, અને તારાં છચાંઓ ભુખે મરે છે! મરકી અને દુકાળ કોઈ પણ માણસનો કે મથકનો સરોપરો રાખે એવાં નથી, અને તેઓએ મને તો થઈ શકે એટલું સઘળું નુકસાન કર્યું છે!

[મરકીને લીધે મુંબઈની શાળાઓ અને કાલેજોને બહુ ખમવું પડયું છે, અને છેલ્લા પાંચ માસમાં કેટલીક ખાનગી શાળાઓના માલેકો અને શીક્ષકો બહુજ સંકડાસભરી હાલતમાં મેલાયા છે.]

A PLAGUE TIFF.

Jamshid—Let's send Keki to school now, Jilloo dear. The plague is over and there's no fear of contagion.

Jilloo—No fear! I'll wait till there is not a single case of plague recorded, and for a couple of months after. In the meantime we might put up a telephone, so that Keki can hear what's going on in his class. It will be pouring knowledge into him safely.

Jamshid—Safely! Who can tell that the microbes don't use the telephone?

Jilloo—Do they? Then why have you been doing all your office work these five months through the telephone? What's sauce for the goose, &c.

મરકીબી કુટુંબોમાં કેવા કેવા કજીયા ઉભા કરે છે!

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૫૧૪ મું.]

THE HINDU DIAMOND JUBILEE ADDRESS MEETING.

Dhunkore—Why sad and drooping, my Narotam's father?

Shamaldass—Oh! the evil fates! I expected they would give me the first resolution, and send me to Simla with the Jubilee address, and so give me the chance of returning with a *C. I. E.* But my enemies have prevailed and thrust me into the background! Far better to have died of the plague! It would then have been R. I. P. at least!

દાયમંડ જુબીલીનાં માનપત્ર માટેની હીંદુઓની સભા.

ધનકોર-કાં, આમ ઉદાસ કેમ બેઠા છો, મારા નરોતમના બાપા?

શામળાદાસ-રે તું એલજ નહી, મારા નરોતમની મા! બધું ઉંધું ને ઉંધુંજ થઈ ચાલયું છે! હું તો ધારતો હતો કે મહારાણીપર હીંદુઓનું માનપત્ર મોકળવાનો ઠરાવ સભા મહી મારીજ પાસે મેળાવશે. વળી વાઈસરાયને તે હાથો હાથ પોહોંચાડવાને પણ મનેજ સીમલે મોકળવાનો ઠરાવ કરશે. કે જેથી હું તયાંથી પાછો ફરૂં તે વેળા સી. આઈ. ઈ. નો ચાંદ તો મારી છાતી પર લટકતો સાથે લેતો આવીશ! પણ તારા બાપાએ કરી મેલેલા બધા દુશમનોના પાપ મને નડે છે! બધાઓએ સંપ કરીને મને મીટીંગના કામકાજમાંથી બાતલ રાખયો તો રાખયો. પણ જાણે હું મરકીમાં મરી ગયો હોઉં તેમ મારૂં નામ પણ કમીટી મહી લીધું નહી! અરે હજી મરકીથી મુવો હોત તો ઠીક થાત! તે વેળા કાંઈ નહી તો વરતમાન પત્રોમાં મારૂં નામ આવત, અને મારૂં મરણ તો જાહેર થાત! પણ આ નામોશી! આ નીશાસી! એ કેમ ખમાય!

TO THE DIAMOND JUBILEE.

Jarbanoo—So many Parsees gone, and I left to mope in plaguy Bombay! Oh! if I had mated better! If I hadn't thrown myself away on a Shethia's son, but such a beggar!

Jehangir—Never mind me! We're a beggarly lot, I own. But why not ask you generous father to do the needful? Time yet, though the "Caledonia" has gone full! Our passages by the next mail, and an open credit for a couple of thousand pounds! You will then see how the beggar's son can enjoy himself! And we'll drink bumpers to your good father, my love, in gold cups set with diamonds

દાયમંડ જુબીલી જોવા જવાને તલપી રહેલા જીવ.

વધુ માટે જુઓ પાનું ૫૧૪સું.

AWAY WITH THEM INTO OBLIVION!

Father Time—Go on, my boy, work with a will and wash the dirty, ugly fellows away into oblivion for ever!

“ અંધકારમાં તેઓને હંમેશના ગરક કર !”

વખતબાવા—ચલાવ, મારા દીકરા, ચલાવ ! એવા ઠરાવથી કામ કર કે આ ગલીચ કદરૂપા કંગાળો સદાના ધોવાઇ જાય અને હંમેશગી સુધી અંધકારમાંજ ગરક થઇ રહે !

REST, AND BE VERY THANKFUL.

Bombay the Beautiful—Why are you so very sad and lonely, my Health Officer? Why do you look so small? [illegible]

H. O. Weir—The autocrat of the Health Department has become a nobody! Only a servant of the Plague Committee! [illegible] and humbled! Isn't [illegible] matter enough?

B. B.—A great deal, I admit! But who has brought it on? Your misguided judgment and misdirection have been my ruin, and have degraded me in the eye[s of] the civilized world. Think of that, and thank your stars you're no worse!

બા ઉપકાર માનો કે એટલામાંજ પત્યું !

મુંબઈ સુંદરી—કેમ, મારા હેલથ આફીસર સાહેબ, તમે એટલા બધા ઉદાસ અને એકાંત કેમ દેખાઓ છો? તમે એટલા બધા નીચા પડી ગયલા કેમ જણ[ાઓ] છો? શું છે શું? એટલી બધી મોહકાન શું વળી ગઇ છે?

હે. આ. વેર—જે હેલથ દીપારટમેંટનો "આટોક્રેટ,"—જે પાદશાહી અને જુહાકી દોર ચલાવનાર,—તે આજે કુચ બીસાદમાં નહી! તે માત્ર પલેગ કમીટ[ીનો] એક સાદો નોકર! તે નીચો પડયો છે અને તેની તાણતોડ જતી રહી છે! એ શું કંઇ થોડી મોહકાનની વાત છે?

મુંબઈ સુંદરી—ખચીતજ ઘણી જબરી મોહકાન! પણ એ બધી મોહકાન લાવનાર કોણ? તમારી ખોટી તરકે અને ખોટે રસ્તેના કામોથી હું પાયામાલ થઈ ગઈ અને આખી સુધરેલી દુનયાની નજરમાં હું નીચી પડી છું, તેનો વીચાર કરો, અને તમારાં ભાયગનો ઉપકાર માનો કે હજી તમારી પર એટલુંજ વાદળ વીટયું છે!

A NEW ST. GEORGE.

[Her Majesty the Queen has set a noble example to her English subjects by subscribing a further sum of £500 sterling to the Mansion House Indian Famine Fund, which now amounts to £5,22,000 sterling, or Rs. 83,52,000.]

નવા લેબાશમાં સેંટ જયોરજ.

[હીંદી દુકાળ ફંડમાં પાનસો પાઊંડની એક બીજી વધુ રકમ ભરી આપીને નામદાર મહારાણીએ પોતાની અંગ્રેજ રઇયત હજુર એક નકલ કરવાજોગ ઉમદા દાખલો ધરયો છે. આ ફંડ અતયાર સુધીમાં ૫,૨૨,૦૦૦ પાઊંડ અથવા ૨૮૩,૫૨,૦૦૦ ની રકમના સુંદર આંકડાપર ચહડયું છે.]

VORACIOUS AND INSATIABLE!

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday, May 13th—The Plague Committee's appetite for money appears to be as voracious and insatiable as that of the microbe for human flesh. More and yet more, still continues to be the cry. But as Dr. Bhalchandra very properly remarked, we could not very well refuse payment at the present moment (as if we could indulge in the luxury of *refusing at any time ! !*), and we put our hand low down into our treasure-chest, and drew out another two lakhs with as cheerful a face as it was possible to wear. A sure and steady depletion, and as the earthquake said to the City of Lisbon, we cried : "Here's a sinking *Capital* ! "

Going, going—gone ! The very last word hasn't been said yet. But whenever it shall be said, and

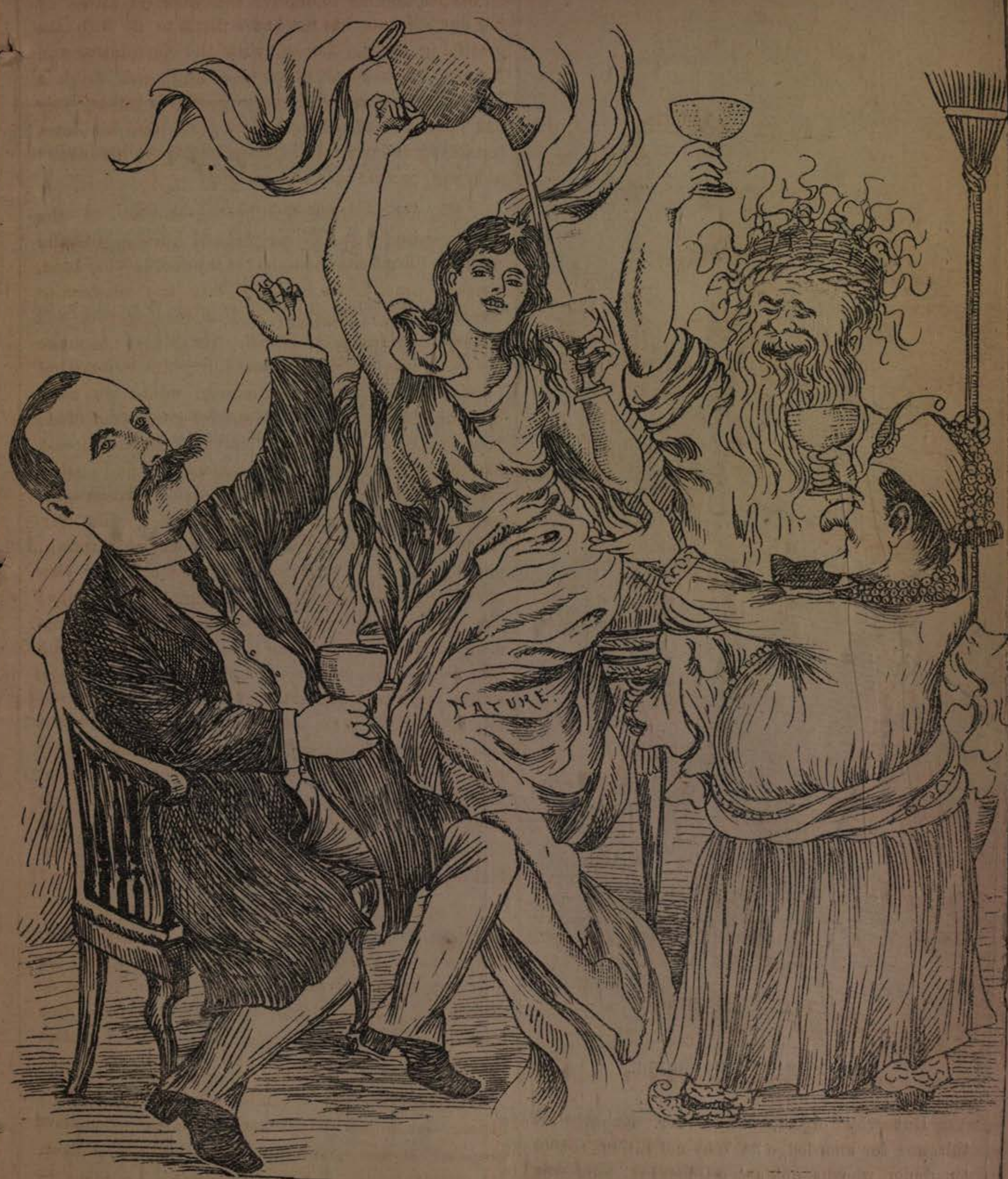
THE HAND-TO-HAND FIGHT.

whether or not, the signs of the times are cheerful enough, and the microbe is evidently suffering from nervous debility and general exhaustion, doubtless brought on by the latter-day, hand-to-hand fight with General Gatacre's forces, though (to be *fair to* all parties, and not to deprive the voiceless Dame of her due) Nature has not had a little to do with the gratifying result. Let us, with the Committee and Nature, " hob-a-nob glass to glass, " and drink a bumper to the microbe's very good (or rather, very bad) health ! May his shadow grow less, his lease terminate, and our release, from bondage to his inexorable will, become sure and certain !

Mr. Damoderdas Gordhandas—a man of the people, sprung from the people, and burning with the desire to illuminate the minds of the people—has been, for some time, before us for a free site whereon to erect a temple of learning, a free reading-room and library and a free night-school. He is going to make the people the present of some thirty-five thousand of his own honest, hard-earned money; would we make him the present of some unoccupied ground out of our boundless demesnes of equal value ? Certainly, said Mr. Khote, and let the Commissioner find out a suitable plot. Will the foot-path near the Bazaar-gate gardens serve, asked Dr. Sanitation ? But Mr. Roughton put up both his hands by way of warning, and cried, hold ! Were we going to block the view of the neighbouring houses, and disfigure the gardens ? The gardens that we have so long guarded free from disfigurement by refusing to surround them with municipal rubbish-carts, tramway stables, heaps of stones, mounds of dust and dirt, and whitened "*Pour-les-hommes*" ? Were we at last going to yield to the temptation of a public library, after having stoutly resisted all the other nuisances ? The Government itself is setting us the example of keeping our gardens open as health-resorts, added Mr. Roughton by way of a clincher, and should we not set our faces against making them (not the faces) the centres of infection ?

Yes, said Dr. Gas, let Mr. Damodardas carry his infection (for knowledge is infectious, some of it dangerous too) to the centre of the city, and keep the Fort free. (The fort where the City Fathers " most do congregate. " They do not want Mr. Damodar's free knowledge, not they, having almost more of it than they know how to dispose of !)

I like, cried the Commissioner, Mr. Damodar's object, but object to furthering it in the manner proposed. Do not establish an objectionable precedent. (And he looked away from our worthy president in order that there may be no mistaking his meaning.)

"HOB-A-NOB GLASS TO GLASS."

"A MAN OF THE PEOPLE."

But why object, asked Mr. Kabraji always thirsting for knowledge? Why not rather encourage the donor, who is not a "millionaire" and yet, to his honour, turns his thousands into better channels than some millionaires do?

Luckily, the torch of knowledge was not quite put out by all the blowing that was directed against it. It still burns, and may yet light the people in the path that Mr. Damodardas would have them tread.

CELEBRATED minor poet: "Ah, hostess, how do? Did you get my book I sent you yesterday?"—Hostess: "Delightful! *I couln't sleep till I'd read it!*"

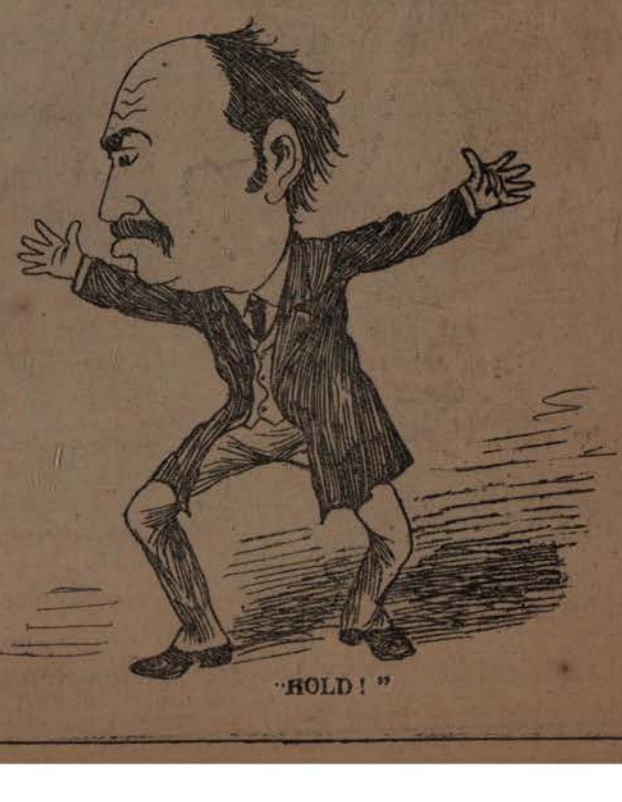
LADY: "I was awfully sorry, Professor, I was unable to come to your lecture last night. Were there many there?"—The professor (Irish): "Um—well—not so many as I expected. But I never thought there would be!"

SCULPTOR: "You painter chaps have all the luck; no matter how badly you paint, your pictures always look better after a few years. Now, time never improves *our* things!"—Painter: "Well, no, unless—perhaps—*it knocks off a head or an arm!*"

DOMESTIC ECONOMY.

Why can the simple letter "S"
Make housewives, for the future, heedless.
Of holes in stockings, rents in dress?—
Because it renders needles—needless.

NOTHING MORE SUITABLE.—First man: "I am going to have a card-table made. What wood do you think would be best?"—Second man: "Well, I should think the most appropriate would be deal."

"HOLD!"

DOWN WITH THE RINDERPEST!

The vultures have a gala day!

[The statistics of Indian trade and commerce for the last six months are a most mournful reading, famine and plague having done the greatest harm to business in all its branches.]

"રીનડરપેસ્ટ" ના રોગથી પટકાઈ પડેલો બળદ.

ગીદરાઓને કેવી મોજ પડે છે હં!

[હીંદી વેપારના છેલા છ મહીના માટેના આંકડા ઘણીજ સંતાપ ઉપજાવનારા છે; દુકાળે તથા મરકીએ દરેક જાતના વેપારને ઘણામાં ઘણું નુકસાન કરેલું તે ઉપરથી જોવામાં આવે છે.]

STARVATION ALLOWANCE!

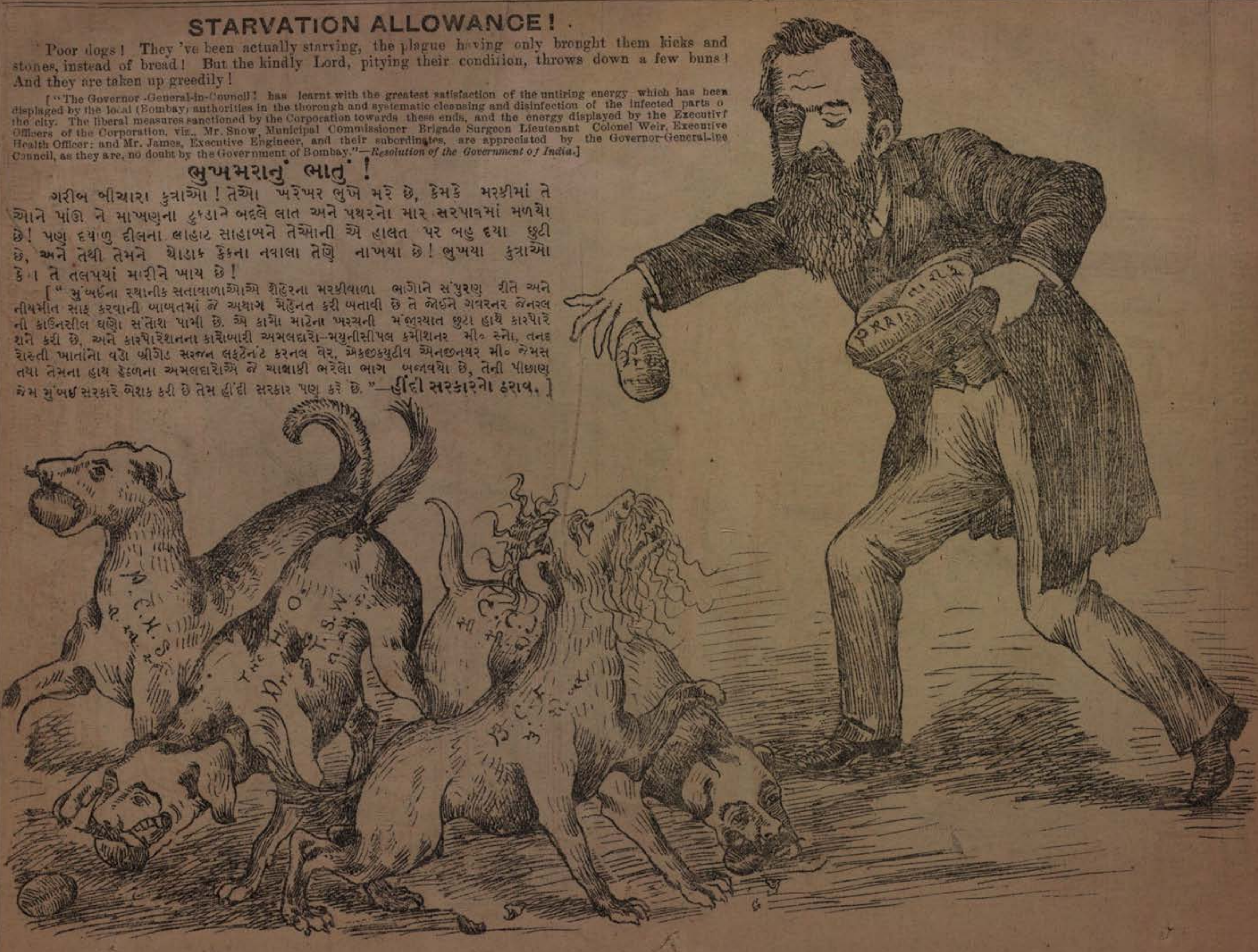
Poor dogs! They 've been actually starving, the plague having only brought them kicks and stones, instead of bread! But the kindly Lord, pitying their condition, throws down a few buns! And they are taken up greedily!

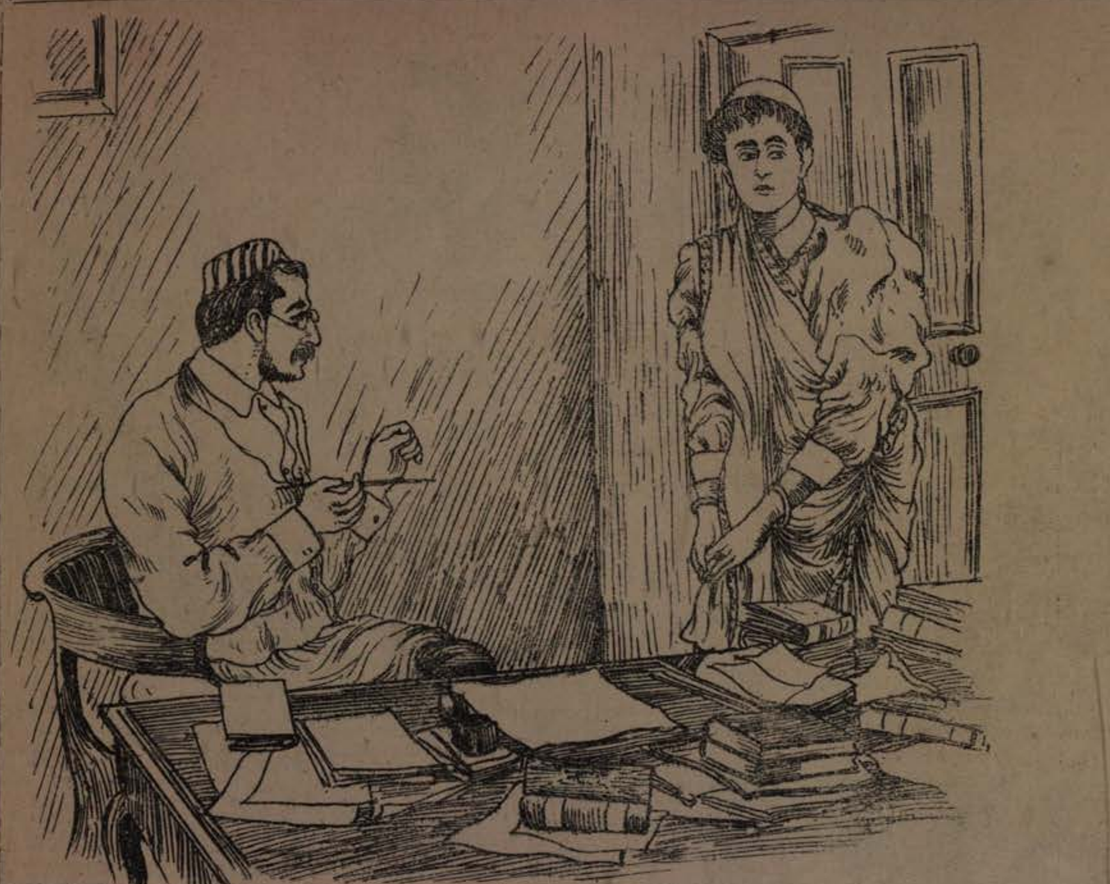
["The Governor-General-in-Council has learnt with the greatest satisfaction of the untiring energy which has been displayed by the local (Bombay) authorities in the thorough and systematic cleansing and disinfection of the infected parts of the city. The liberal measures sanctioned by the Corporation towards these ends, and the energy displayed by the Executive Officers of the Corporation, viz., Mr. Snow, Municipal Commissioner Brigade Surgeon Lieutenant Colonel Weir, Executive Health Officer; and Mr. James, Executive Engineer, and their subordinates, are appreciated by the Governor-General-in-Council, as they are, no doubt by the Government of Bombay."—*Resolution of the Government of India.*]

ભુખમરાનું ભાતું!

ગરીબ બીચારા કુત્રાઓ! તેઓ ખરેખર ભુખે મરે છે, કેમકે મરકીમાં તેઓને પાંઊ ને માખણના ટુકડાને બદલે લાત અને પથરનો માર સરપાવમાં મળયો છે! પણ દયાળુ દીલના લાહાટ સાહાબને તેઓની એ હાલત પર બહુ દયા છુટી છે, અને તેથી તેમને થોડાક કેકના નવાલા તેણે નાખયા છે! ભુખયા કુત્રાઓ કેવા તે તલપયાં મારીને ખાય છે!

["મુંબઈના સ્થાનીક સતાવાળાઓએ શેહેરના મરકીવાળા ભાગોને સંપુરણ રીતે અને નીયમીત સાફ કરવાની બાબતમાં જે અથાગ મેહેનત કરી બતાવી છે તે જોઈને ગવરનર જેનરલની કાઊનસીલ ઘણી સંતોશ પામી છે. એ કામો માટેના ખરચની મંજુરયાત છુટા હાથે કારપોરેશને કરી છે, અને કારપોરેશનના કારોબારી અમલદારો-મયુનીસીપલ કમીશનર મી૦ સ્નો, તનદરોસ્તી ખાતાંનો વડો બ્રીગેડ સરજન લફટેનંટ કરનલ વેર, એકજીકયુટીવ એનજીનયર મી૦ જેમસ તથા તેમના હાથ હેઠળના અમલદારોએ જે ચાલાકી ભરેલો ભાગ બજાવયો છે, તેની પીછાણ જેમ મુંબઈ સરકારે બેશક કરી છે તેમ હીંદી સરકાર પણ કરે છે."—**હીંદી સરકારનો ઠરાવ.**]

TRUE WORTH OF OUR LITERARY LUMINARIES.

Bachoo—Again left out! Not a Fellow yet! What a shame to the powers that be!

Badloo—The powers be—! It's flattery that succeeds, and back-door influence, while modest, sterling worth like mine remains unrewarded. It's the ways of the world, dear! Noodles and nobodies, with fuss and brass carry the palm! Fellows who make a noise with their shilling shockers and penny dreadfuls, who fire off a novel for the columns of the "*Katchrapatee*," a social sketch for the "*Ookerda Vardhak*," and a biting criticism for the "*Fast Spouter*!"

મુંબઈનાં સાહીત્યના આકાશ પર પ્રકાશતા તારાઓ.

બચુ–વરી તમને આએ વખતે રેહેવા દીધા કે? હજી તમે ફેલો નહી થયા! હરવાયા રે એ પસંદગીના કરતા! શરમ છે એ લોકોને! આટલું આટલું તમે જીભરૂં લખોચ ને આએ ચોપાનયાં ને પેલાં ચોપાનયાંને વરે ઘસરબોરો કરોચ, ને તોબી તમારી કદર તો કોઈ પીછાન તુજ નહી!

બદલુ–અરે તું બોલજ ના, ડીયર! જહાનમમાં ગીયા એ લોકો! આજે તો ખુસામતની દુનયા છે! જે ખુસામત કરે, પાછલે બારનો વગલાગ લગાડે, તેનો બેહેરો પાર! પછી મારા જેવા ખરેખરા લાયકની કદર કોણ પીછાનતુંતું! આ જે તો શામજી ભામજીઓ ને અકર ડકરો ધામધુમ, ધરપચ સરપચ ને બેહાઈ ને ચોખાઈથી બધું માનપાન મારી જાયચ! કોઈ "કચરાપટી" ચોપાનયાંમાં એકાદ, કંગાળ વારતાનું ભુતયું ભુસયું, કંઈ "ઉકરડા વરધક"માં 'સોશીયલ સ્કેચ' લખો, કે "ફાસ્ટ સ્પાઉટર"માં કોઈને ઝુરાબંધ ગાળોનો સરપાવ આપયો, તે માણસો ફેલો થવા નીકલે, પછી મારા જેવા વીદવાનો ને લીટરરી લ્યુમીનરીઓ હવા ખાય નહી તો બીજું શું કરે!

ON THE WAR-PATH!

(A *TAIL* OF THE PLAGUE!)

ભારે લડાઈના રસ્તા પર!

અમારા શા૦ શોમલાભટ પોણીયાંદાષ અને તેમની અલીના યુધના મેદાનમાં મહા પરાક્રમ!

[મરકીની એક વારતા.]

THE BENGAL TIGER'S LATEST PREY.

[There has been much wailing and whining among the Marwaree speculators of Calcutta, owing to the Bengal Government having suppressed rain-gambling there.]

બંગાળના વાઘનો સરવેથી છેલ્લો શેકાર.

[બંગાળની સરકારે વરસાદનો સટો અટકાવવા માટેનો કાયદો બાંધયાથી કલકતાના મારવાડી સટોલ્યાઓ વચ્ચે જબરી રડારોળ ચાલી રહી છે.]

THE PLAGUE WORK.

Wifey—What! You're again going to be out of employment! So soon! What a pity the plague is over! It used to keep other plagues in check.

Hubby—But we've still that old plague of a father-in-law of mine to look to. He will keep me *in cheque*, I'm sure, or where would be the use of his long banker's account!

"અરરરર! મરકીનું કામ પુરૂં થયું ?"

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૪૩ મું.]

THE VICISSITUDES OF THE PLAGUE.

Mr. Shendiarao—One plague follows closely upon the heels of another! There's the bailiff at the door, and he'll carry away our belongings, unless you help me with your gold necklace! Come out with it, and I'll settle with the brute!

Mrs. S—N-n-n-n-o-o!! Why not go to your Marwari friends! They have returned and will be glad to catch you again, I know!

મરકીબી સું સું આફતો લાવી છે!

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૫૪૩ મું.]

HOPE FOR THE BEST !

Dr. Karkabaloo—The plague's gone and my occupaton's gone with it! no more cases, and no more tin! And here's money wanted for so many purposes! Oh! Whatever shall I do, with a beggarly landlord and hungry creditors at my heels and not a pie in my pocket!

Mrs. K.—But surely, if the plague is gone, other plagues are not over too! Is plegue the only ill flesh is heir to? Who knows but we may have famine-fever next, and a host of other diseases besides! We were only superficially clean, and are fast going back—at least the native town is—to the original dirt! Dr. Weir says so, and he ought to know. Only look out for the rains, dear! They will yield us an ample crop!

ડાક્ટર કરકાબાલુ આશા ભંગ હાલતમાં !

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૫૪૩ સુ.]

CURIOUS MILITARY FACT.—The seat of war is always the spot where two forces are standing up to one another.

THE TWO SISTERS OF POONA.

Sister Sarvajanik—Oh! the Fates! With all my youth, energy and beauty, I'm forced to sulk in a corner, with hardly a soul to care for me!

Sister Deccan—That's the result of your own doing! Mend your ways, act in my path, and you have still sufficient youth energy and beauty to make yourself useful and popular. You may yet win suc es from everywhere and everybody!

પુણાવાલી બે બેહેનો.

બેહેન સારવજનીક—અરે હીનભાગ્ય! મારી સઘલી જુવાની છતાં, સઘલી ખુબસુરતી અને શકતી છતાં, મને ખુનામાં બેસીને ઝુરયા કરવું પડે છે, અને કોઈ પણ મારી દરકાર કરતું નથી!

બેહેન દખણ—એ બધી તારી પોતાની મોહકાંન છે! એ હાથનાં કીધાં હઈડે વાગે છે! તારી રીતભાત સુધાર, મારા શાનસલુક લે, મારી રીતીભાતીએ ચાલ, અને પછી જો કે તારી જુવાની, તારી ખુબસુરતી અને તારી શકતીથી તું કેવી પાછી ઉપયોગી થાય છે, કેવી લોકપ્રીય બને છે, અને દરેક ઠેકાણેથી દરેક જણ તારી પર કેવો જાન સદકે કરે છે!

ROWING does not require much brain-power, but you cannot get on without sculls.

THE WAIL OF THE BOMBAY MILL INDUSTRY.

[Had there been a complete unanimity of opinion among the members of the Bombay Mill-Owners' Association, the working of the mills would not, at the present juncture, have been so much at the mercy of the mill hands, who extort double and treble daily wages from their employers. There has been a complete absence of any strong efforts to secure the services of operatives from other provinces.]

મુંબઈના મીલ ઉદયોગનો વીલાપ.

[મુંબઈના મીલવાળાઓની મંડળીના સભાસદો સંપુરણ રીતે એકમત હોત તો મીલોનો કારોબાર હમણા મીલના કામદારોની દયા ઉપર આવી પડત નહી: એ કામદારો હમણાં પોતાના શેઠો પાસે બેવડો બલકે ત્રણગણો લવાજમ ઓકાવે છે. બીજા પ્રાંતોમાંથી કામદારો મેળવવાની કાંઈ પણ મજબુત કોશેશ અતયાર સુધીમાં કરવામાં નહી આવી તેનાં એ પરીણામ છે.]

"અરરરર ! મરકીનું કામ પુરૂં થયું ?"

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૪૦ મું.]

મીસીસ ધનધનઘોરી–સું કેહોચ ! વરી તમને નોટીસ મળી કે ? આવતી પેહેલીથી વરી તમે ધંધાધાપા વગરના થવાના ! મરેરે, એટલા જલદી વરી બેકાર થઇને બેસસો તે કેમ પરવરસે !

મીસ્તર ધનધનઘોરી–તો સું કંઇ મરકી તારે ને મારે વાસ્તે બારે માસ ચાલ્યા કરે કે ?

મીસીસ–પણ મરે, એટલા વારમાં તે પુરી સાની થઇ ગઇ ! એ ઉતી તો જરા મોહનાંમાં જીભ આવીતી, ને બીજી મરકીઓને બારણા આગળ ઉભઇ જતી કહારી સકાતીતી ! એને વરે તો બે પઇસા છુટથી ખરચી સકાતાતા ! એ મરેરે એટલી વેહેલી પુરી થઇની જતીઇ ! બીજા બે પાંચ મહીના તો જરા તમારૂં ટટુ ચાલતે !

મીસ્તર–પણ તું એટલી બધી અકરઇ ગભરઇ શું કામ જાયચ ! મરકી બંધ પરીચ પણ મારો સસરો ને તારો ધાંખરો તો જીવતો જાગતો બેઠેલો છે કેની ! મારૂં ટટુ નહી ચાલસે તો તેની ચેક બુક કાંહ મરી ગેઇચ જે ! તેપર ધરોધર તારા ધાંખરાએ બીલારાં ચીત્રી આપયાં કે પછી તું જો તો ખરી આ પરૂં ટટું કેવું ચાલેચ તે ! પછી તે એવું ચાલસે કે ભલો સરતનો ઘોરોબી હઠી જાય !

મીસીસ–ઓવાય, તમેબી બસ એમ છેક હરામ પરજ બેસવા માંગોચ કે ? જીભરૂં મારા બાવા તે કાંહ વેર તમારી ભામ એમ ભરયા કરે !

મીસ્તર–પણ તારે તારા ધાંખરાને હવે રરનાર કુટનાર ને બીજું ખાનાર પીનાર છે કોણ ? એવા ધાંખરાના પઇસા બેંકમાં પરીને કીટ ખાયા કરે તેના કરતાં મારા જેવા ધનધનઘોરી તેનો સારો જેવો ઉપયોગ કરે તે હજી સારૂં ! સમજી ! પઇસાને તો ફરતો રાખવો જોઇયે, ફરતો ! તું પોલીટીકલ ઇકાનોમી સીખી હોતે તો તુને એવી એવી બાબતોની સમજ પરતે ! પણ તું ભમરડોજ રેહી તે હું સું કરૂં !

ડાકટર કરકાબાલુ આશાભંગ હાલતમાં.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૪૧ મું.]

ડાકટર કરકાબાલુ–હવે કેમ કરૂં ? નખોડની ગેઇ મરકી તો પુરીબી થઇ ને સાથે સાથે કામકાજનું બજારબી બધું થંડુંગાર થઇ ગીયુંચ ! નહી મળે કંઇ ઘરાક કે નહી મળે કંઇ કમાણી !

મીસીસ કરકાબાલુ–ઓવાય, પણ આજસુધી મરકી પરજ કંઇ આસા બાંધીને બેઠાતા કે ? ખોદાય છે, વરી કાલ ઉઠીને કંઇ નવું નીકળી આવસે.

ડા૦ કરકા૦–પણ તેટલાં આએ ઘેરવારો માથું ખાઇ જાયચ તેને સું કરૂં ! એ ભીખારડો તો પોતાનાં ભાડાંને વરે બસ ઉંબર ખણીજ ખાયચ !

મીસીસ–તો તેને લાંબો જેવો વાયદો કોય નહી દેતા ?

ડા૦ કરકા૦–પણ વાયદા તો પાંચ પાંચ મહીના થયા દેઉચની ! એ નખોડનો ગીયો હવે તો બસ થોભતાં થોભતોજ નથી ! દરરોજ સવારે આવજો ને સાંજે ફેરો ખાજો ને બપોરે કમપાઉંડરને મળજો એવા એવા વાયદા આપુંચ, તે પ્રમાણે એ કંગાળ બસ જુની માફક આવીને ઉભોજ રેહેચ ! મને વાયદા કરતાં શરમ લાગેચ, પણ એ ધાડના ખાધા ભીખારડાને વાયદાસર આવીને ઘરીઘરી ઉભો રેહેતાં કંઇ સરમ કે લાજ લાગતીજ નથી !

મીસીસ–પણ તેને ચોમાસાં સુધી થોભી જવાનો વાયદો દેઓની કે પીરા પતી જાય ! કેહો કે ચોમાસાંમાં ધમધમ કરતો વરસાદ વરસસે તેની સાથે આપરે ઘેરબી પઇસાનો વરસાદ આવસે, એટલે તરત એનું બધું ચહડેલું ભારૂં એકદમ ચુકવી આપસું !

ડા૦ કરકા–પણ એમ લાંબો વાયદો દેઉં ને એ નખોડનો ગીયો કંઇ નવું જુનું કરી નાખે તો ! તેની મને તો ઘણીજ ધાસ્તી લાગેચ ! મારો વાહાલો ગુપચુપ સ્માલ કાઝમાં જઇ ને ઉભો બુભો તો આપરી ફજેતીના પારાવાર થઇ જસે ! ટાંચ બાંચ લાવીને ઉભો રહયો, તો કીહા મારવારીનું ઘેર સોધવા જવસ ?

મીસીસ–અરે એમ છેક ગભરાઇ સું જાઓચ ! હમણા તો ઘણા મારવારીઓ પાછા દુકાન ઉઘારીને બેઠાચ. જોયા કેની, આપરે આજે ફરીને આવતાંતાં તારે કેટલાબધા મારવારાઓ મઝ્યા તે !

ડા૦ કરકા૦–પણ એખલી ઘેરવારાની પીરા નથીની ! બીજીબી પુષકલ બલાઓ મારી સામે ઉભેલી છે. કોઇ કંઇ ને કોઇ કંઇ બીલ લાવીને ઉભાજ રેહેચ ! ને બધા એવા ખાંઉ કરડુ થઇ ગીયાચ કે કોઇ ધીર ધરતાજ નથી ! જે આવેચ તે બસ ઘોરે ચહરીનેજ ! તકાદાપર તકાદા એવા કરેચ કે બોલવાની વાતજ નહી ! બસ તાબરતોબ બીલ ચુકવી આપવાની ચાંપતી ઉઘરાણી ચલાવતાજ આવેચ ! ને અહીં તો ગજવામાં ઝેર ખાવાનીબી એક અરધી નથી !

મીસીસ–પણ કંઇ એવા દાહારા બધો વખતજ રેહેવાના છે કે ? મરકી પુરી થઇ તો સું થયું,–બીજી મરકીઓ કાંહ મું બઇથી જતી રેહીચ જે ! ખોદાય છે,–હમણા સહીએડ તો ગામમાં ચાલેચ, ને વરી કોલેરાબી ચાલ્યા વગર રેહેવાનો નથી. ને મરકીની પછવારે દુકાળની તાપ બાપ ફાટી નહી નીકલસે તેની કોઇને ખબર છે ? તમે જીભરૂ એમ ગભરાયા ના કરો. એમ ફીકર ચીંતાએ મદઇ મમઇબપઇ ઉગઇ સુકઇ સું જાઓચ ! એ તો દુખ દરદ આજે બંધ પરયાં, તો વરી કાલે પાછાં ચાલવાનાંજ. મરકીને લીધે મુંબઇમાં બધું સાફસુફ થઇ ગીયુંચ ખરૂં, પણ તે બધું ઉપર ઉપરથીજ. આપરા મોહોલ્લાઓ જોવની. પાછા કેવા તાંહ ઉકરડા વરવા માંડયાચ તે ! ડાકટર વેરબી તેમજ કેહેચ કે વરી પાછી આગળના જેવી ગલીચી ચાલેચ; એટલે તમે વરસાદને આવવા દેઓ, ને દાદાર હોરમજની મદદથી આપરે ઘેર બધાં લીલાં લેહેરજ થશે !

મરકીબી શું શું આફતો લાવી છે !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૪૦ મું.]

મી૦ શેંડીયારાવ–અલ–લ–ક–લ–ક–લ–ક ! અઠાં કાય કરાવાં ? તો ઇસ્માલ કાજચા બેલીફ એવુન દાર જવલ બસલા હાય ! ત્યાચા હાથાત ધરવાલાચી ટાંચ હાય ! અઠાં કોઠે પલાવાં આની કાય કરાવાં ! એ "બરૂટ" તો આપલા સઘળા સામાન ગેઉન જાનાર ! અહો આઇકતો કાય,–તું થોડીસી મદદ કર !

મીસીસ શેંડીયારાવ–મી કાય મદદ કરૂં ! મલા સઘળી સાફ કરૂન તાકલી ! હી પલેગ મદી એકેક કરૂન સઘળે દાગીને ગેતલે ! આની અઠાં દુસરે દેઉં કોહુંન ?

મી૦ શેંડીયા–તુજી સોનેચી કંઠી હાયની, તો દેઉનતાક, મગ મી બેલીફલા સમઝઉન સઘળા "સેટલ" કરૂન તાકતો !

મીસીસ–કંઠી ! ન–ન–ન–ન–નકો, માલા હી શબ્દ સાંગુજ નકો ! અઠાં તો તુમચે પુરાને મીત્ર મારવાડી લોક પુષકળ આલેલા હાય ! તુમાલા પાહુન ત્યાલા ફાર ખુશી વાટેલ ! તુમી ત્યાચીજ ભેટ ગીયા !

જુબીલીના ખેતાબોની ચલકતી ચાઈચાઈ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૪૫ મું.]

બેહેલીભાઈ—અરે મુવું આપરૂં નસીબ ! કેવી નાસીપાસી ! કેવી નાઉમેદી !

બચુ—કાંય કાંય, જીભરૂં એમ કાંય કરતા હોશો ? વરી સું છે ?

બહેલી—હોય સું,—તારૂં ને મારૂં કપાળ ! કપાળનાં આ પરે બેઉ ફુટેલાં છઇયે તેજ વરી,—બીજું સું ! બસ જાંહ હાથ નાખુંચ તાંહથી નાસીપાસી ને નીરાસી સીવાય બીજું કંઇ મલતુંજ નહી !

બચુ—પણ મરી જાઉં તમારીપરથી તે, જરા મને કેહો તો ખરા કે છે સું તે ! એમ મદઇ મનમાં ને મનમાં સું બરયા જરયા કરોચ ! જા બા, એમ તમે મુજવાયા ના કરો ! લેવ, (ગલાસ આપીને) જરા આએ બે ગોટ થંડાં પાણીના પીઓ કે જીવ હેઠો પરે ને છાતી ખોલ્લી થઇ જાય !

બેહેલી—અરે બલી ગીયું તારૂં થંડું પાણી ને બીજું બધું ! મરવા દેની ! આહ ! કેવી મેહેનત કીધી ! કેવી તાલત લાટ ચલાવી ! કેવાં ચોકઠાં માંડયાં ! કેવા પાટલા ગોઠવયા ! પણ અંતે બધું ધુળનું ધુળ !

બચુ—ઓવાય, મદઇ એમ સું કરતા હોસો ! જીભરૂં જરા તો છાતી ખંખારીને બોલો ! મને કેહો તો ખરા કે છે સું તે !

બેહેલી—અરે ! અરે ! બસ વાત હવે તો હાથથી ગેઇ ! મને હવે રાણીની દાયમંડ જુબીલીપર ટાઇટલ મળવાનો નહી ! કેહેજે બે લાખ કહારી આપે તો કંઇ વળે ! કંઇ ઇમપીરીયલ ઇનસ્ટીટયુટમાં કે એવાંજ બીજાં ઈંગલંડનાં ભુખરી બારસ ખાતાંને બે લાખની થમણીની મદદ કરૂં તો કંઇ સી. આઇ. ઇ. થવાય ! બાકી નહી તો હાથ જોરીને બેસીજ રેહેવાનું !

બચુ—ઓ બલા જાણેરે બે લાખને ! ભસ્તે જાય મુવા બે લાખના લેતા ! અહીંઆં લાખ તો નથી ભરી મુકયા, પણ તે મુવાઓને વાસ્તે રાખ તો છે ! ગમે તો તે ઉંચકીને પાંચ પંદર ટોપલા આપો !

બેહેલી—પણ કંઇ સી. આઇ. ઇ. અમસ્થું નથી થવાતુંની ! ઈંગલંડ જેવાં સુધરેલાં રાજમાંબી ટાઇટલો વેચાયચ ને ખરીદાયચ ! બે લા—આ—આ—આ—ખ રૂ—પી—આ—આ—આ ! ને તેબી ફકત સી. આઇ. ઇ. થવાને વાસ્તે ! તું સું ધારેચ ? એવા ટાઇટલને વરે એવી મોટી કીમત કોઇ આપસે ?

બચુ—અરે મરવા દેઓરે એવા ટાઇટલ ને ફાઇટલને ! રોગ જાણે એવાં ચલકતાં ઠીકરાંને ! એવા સી. આઇ. ઇ.માં દમ શું બરયોચ ! મુવા કેલી ધમ દેઇને તગરે તન અક્ષરજ કેની ! તો તેવા તગરેતનને વરે બગરે બે ને ઉપર વરી પાંચ મીંડાં ચહડાવીને આપવાનાં ! જહાનમમાં જાય એવાં કામ ને કાજ !

બેહેલી—અરે પણ—તે—પણ—તે—તેથી તારો ને મારો ભપકો કેવો મારસે ! આપરો દમદમાટ કેવો ખીલી નીકરસે ! આપરો ભાવ કેવો પુછાસે ! તેનો તો કંઇ વીચાર કર !

બચુ—અરે એવો સુકો ભપકો ને લુખો દમદમાટ આપુને નહી જોઇયે ! તમારી પાસે પઇસા હોય તો મુંગા મુંગા પાસે રેહેવા દેઓ, ને જો કંઇ ખરચવા બરચવા માંગતા હોવો તો મુંગા મુંગા કંઇ મોતીની બ્રેસલેટમાં કે કંઇ હીરા ને મોતીના નેકલેસ લેવામાં ને એવીજ બીજી જનસભાવમાં વાપરો ! મારૂં વરસબી આવતા હોરમજ રોજે છે, એટલે એક કામમાં દો કાજ થઇ જસે : તમારા પઇસા ને પઇસા જનસભાવમાં વપરાસે ને તમારોજ માલ થસે, ને વરી મારો બી જીવ સાલગરે જેવે સપરમે દાહારે હસ્તો રમતો રેહેસે !

મુંબઈના આકાશ ઉપરથી ધીમે ધીમે હેઠે ઉતરી આવતી શાંતી દેવી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૪૬મું.]

• મહીનાઓ સુધી ગેરહાજર રહયા પછી આખરે સુલેહ શાંતી દેવી મુંબઇના ટાપુ પર પાછી આવે છે, અને નામદાર મહારાણીની ૭૯ મી વરસગાંઠના અને દાયમંડ જુબીલીના પાસે આવેલા સુભ પ્રસંગની સાથે સાથે, તેણે પોતાના આગમણનો પણ શુભ અવસર રાખ્યો છે !

["મુંબઇમાં ગઈ તા૰ ૨૫ મી મેને દીવસે આખેર થયલાં અઠવાડયાંમાં એકંદર ૫૪૧ મરણ નીપજયાં હતાં, જે આગલાં અઠવાડયાં સાથે સરખાવતાં છનો અને આગળાં પાંચ વરસના એજ અઠવાડયાંની સરાસરી સાથે સરખાવતાં ચાલીસનો ઘટાડો બતાવે છે. શેહેર સુખાકારી તેટલા માટે સરેસ્તા કરતાં વધારે સારી થઈ છે. મરકીથી નીપજેલાં મરણોની સંખયા આગલાં અઠવાડયાં સાથે સરખાવતાં ૧૧ ની ઓછી એટલે ૫૬ ની છે. ...... મરકી લગભગ નાબુદ થઇ છે અને શેહેર તેના પંજામાંથી લગભગ મુકત થયું છે."—ટાઈમસ આફ ઇનડયા.]

આપણો ભવીશયનો જે. પી.

[જુવો ચીત્ર પાનું ૫૪૮ મું.]

હોમી—હું આએ વખતે તો જરૂરજ જે. પી. થવાનો હું, હીલ્લા ડીયર ! તેથી મેં તો અતયારથીજ મારા નામના નવા કારડબી છપાવા મોકલી આપયાચ ને તે પર "મીસ્તર હોમી હંબગશાહ ટોમટોમીઆ, જે. પી." એમ લખાવયુંચ !

હીલ્લા—ઓ ઓવરઈ જાઉંરે બધી તમારીપરથી ! જે. પી. થતાપરથી બધી મરૂં રે ! (ઓવરણા લેઈને) ને વારૂં તમે જે. પી. થયા, તારે હવે મને બધાઓ કેમ ઓળખસે ?—મીસીસ હોમી. જે. પી. કરીને કે ?

હોમી—હારે મારા જાન ? તું તો મારાં જીગરની સદાની **જે. પી.** છેજ ! તું તો મારી **જે. પી.**—મારી **જુબીલી પ્રાનસેસ**—ખચીતજ !

બહુ ઠીક થયું હો !

[જુવો ચીત્ર પાનું ૫૪૮ મું.]

મી૰ ગુલાબ—ઓ—હોહોહોહોહો ! આ શું ! આપણા કપોળ શેઠોના આ શા વાવટા ઉડી રહયા છે ! આહાહાહા ! "હીંદી પંચે" તો તેમને બહુ લઈ નાખયા છે !

મીસીસ ગુલાબ—તો લઈ ન નાખે ! એ દમડીના કામના નહી એવાઓને તો શેઠીયાના નામે બોલાવવા પણ ન જોઈયે ! આઠ આઠ મહીના સુધી તડાકા મારયા છતાં કપોળો માટેની મરકીની ઇસ્પીતાલના સંબંધમાં ભુજયો પાપડ પણ એ લોકથી ભાગી ન શકે, તો પછી એમને શું રોવા છે !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

HIS DEFENCE—Magistrate : "What have you to say to this charge of allowing gaming to be carried on at your premises ?"—Defendant : "I thought I was all right, seeing that I had taken the precaution of taking out a game licence."

SHE: "I told you that your old aunt had a will of her own."—He (tired of waiting) : "I know she has. I only wish she'd enable us to probate it!"

EVA: "Mother says I am descended from Mary Queen o' Scots."—Tom: "So am I then, Eva,"—EVA : "Don't be so silly, Tom ! You can't be. You're a boy !"

"SAY, old chap, I hope you won't forget my fiver !"—"So awfully good of you to remind me—I've such a jolly bad memory !"

Hind—I see everywhere waste, want and misery! Not a spot of ground but appears dreary! You plant this—the symbols of Peace and Prosperity—everywhere, my dear Hopeful, and gladden my children's hearts! I have hopes in you!

[The numbers under Famine relief throughout In..ia and Burma have now risen to the appalling figure of just over four millions.]

હીંદ માતાના મનના ઉદાસ ઉભરા.

હીંદ—દરેક ઠેકાણે હું ઉજડ વેરાન, ભુખમરો અને કંગાલ્યત જોઉં છું! એક પણ જગા એવી રહી નથી કે જે સુકી તટ ને વેરાન નહી હોય! ઉઠ, મારા આશાવંત, તું ઉઠ ને આ "શાંતી" અને "આબાદી" નાં ચીનહને દરેક ઠેકાણે રોપી દેઈ મારાં બચાંઓનાં રંજીદાહ થયલાં દીલને ખુશાલ કર! મને તારીપર પુર આશા છે!

[હીંદુસ્તાન તથા બરમામાં દુકાળનાં સંકટમાં આવેલાં લોકોની મદદ માટે ઉઘાડવામાં આવેલાં બાંધકામો ઉપર લાગેલાં કામદારોની સંખયાનો આંકડો બહુ ભયંકર રીતે વધી ગયો છે, અને તે ચાલીસ લાખની ઉપર ગયો છે.]

THE JUBILEE TITLES.

Behlibhoy—What a disappointment!

Bachoo—What?

Behlibhoy—There's no chance of my getting a Jubilee title unless I give away a couple of lacs to the Imperial Institute or some such thing! Titles are bought and sold even in civilized England, you know! A couple of lacs for a C. I. E.!! Rather a tall price, isn't it?

Bachoo—Oh! Don't bother about baubles! What's a C. I. E. after all! Three unmeaning letters! Keep your money, dear, or if you have it to spare, invest it in a bracelet or a pearl necklace for me! My birthday is at hand, and you'll get your money's worth!

જુબીલીના ખેતાબ ને ચાંદની ચાઈચાઈ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૪૪મું.]

COMING DOWN GENTLY!

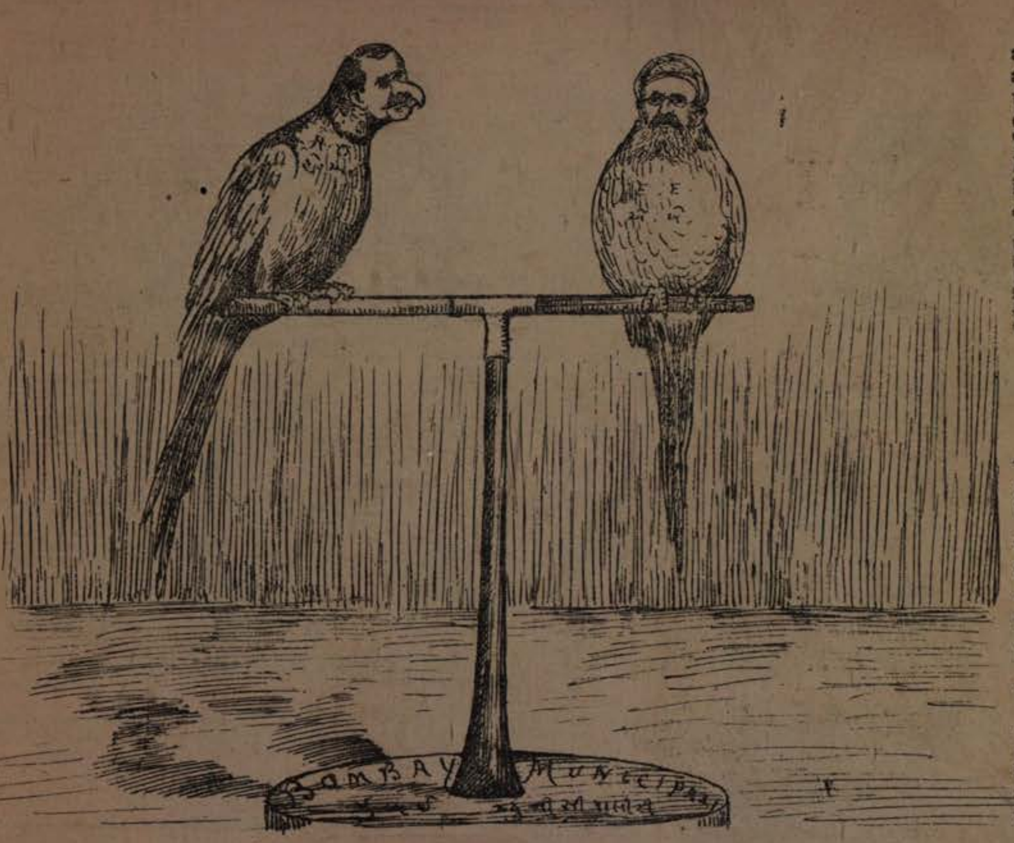
(*WITH APOLOGIES.*)

After an absence of months, Peace descends on the island of Bombay, keeping happy time with Her Majesty's 79th Birthday and the near approach of the Commemoration Day!

["The total mortality (of Bombay for the week ending the 25th May last) was 841, being six less than in the previous week, and 40 less than the mean of the corresponding weeks in the preceding five years. The health of the city is, therefore, better than usual. The plague mortality is reduced from 67 last week to 56 in the present week. . . The plague has virtually passed away, leaving the City almost free from pestilence."—*Times of India.*]

મુંબઈના આકાશ ઉપરથી ધીમે ધીમે હેઠે ઉતરી આવતી શાંતી દેવી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૪૪ મું.]

THE SORROWING PARROTS.

"Better, far better, to fly away from this wretched bondage to some distant woods, there to die when the time comes in peace and seclusion! To be thus disgraced! Ignored and passed over, and inferior creatures patted and caressed in spite of us!"

[There has been much heart-burning and angry feeling aroused in the Executive Engineer's and Health Officer's Departments, as the heads of these two offices have been kept in the shade and not taken on the Plague Committee.]

દલગીર અને ઉદાસ બની ગયલા પોપટો.

"અરે આ કંગાલ બંદીખાનામાં પડી રેહેવા કરતાં કોઇ દુરના જંગલમાં ઊડી જઇયે તો બેહેતર, કે ત્યાં જઇને વખત આવે સુખ અને એકાંતમાં મરી જઇયે! આવી અમોને નામોસી! અમોને પડતા નાખ્યા, અને અમો જીવતાં છતાં અમારા કરતાં હલકી પંક્તીનાને પસવારયા ને પેટમાં ચાંપયા! અરે! તોબાહ!

[એકઝીક્યુટીવ એનજીનયરનાં તથા તનદરોસ્તી ખાતાંઓમાં ઘણો ઉકાળો ચાલી રહયો છે, કેમકે તે બંને ખાતાંઓના વડાઓને બાજુએ મેલી દેવામાં આવયા છે અને તેમને પલેગ કમીટીમાં લેવામાં આવયા નથી.]

RUNNING TO THE RESCUE OF THE PLAGUE-STRICKEN IN CUTCH MANDVI.

(*An object lesson of the Bombay Plague.*)

[The Bhathias and Khojas of the Mandvi Ward, who did so much mischief in October last by their obstinancy and stupidity in connection with segregation and removal of plague-patients to hospitals, are now to the fore with these very methods in Cutch Mandvi, as the plague there is doing havoc among their communities.]

કચ્છ માંડવીમાં મરકીથી પટકાઈ પડેલાંઓની મદદે જવા માટે મુંબઈની માંડવીપરના સાહેબો કેવી દોડાદોડી કરે છે!

મુંબઈની મરકીએ શીખવેલો એક નોંધી લેવા જોગ ઊમદા ધડો.

[માંડવી વારડના જે કેટલાક ભાટયાઓ અને ખોજાઓએ હઠીલાઈ અને મુરખાઈથી મરકીના દરદીઓને અલાહેદા રાખવા અને તેમને મરકીની આસ્પીટલમાં લઈ જવા દેવાની સામે થઈને ગયા અકટોબર મહીનામાં ખરાબી કરી મેલી હતી, તેઓજ હવે પોતાની વચોડી કાહાડેલી એ રીત પ્રમાણે કચ્છ માડવીમાં અમલ કરાવવામાં આગેવાન થઈ નીકલ્યા છે, કેમકે તયાં તેમની કોમ વચે મરકી જબરો થાન કાહાડવા લાગી છે.]

"WHAT IF IT BE POISON?"

(THE BOMBAY MUNICIPALITY IN A NEW ROLE.)

[*With apologies to Miss Irlam Briggs.*]

B. M. as Juliet—(Doubting, suspicious, undetermined, yet clearly treading her way to doom):—

"What if it be poison which the friar
Subtly hath minister'd to have me dead."

[After the publication of the Government Notification of 10th Feb., appointing the Gatacre Committee, ominous suggestions have been made, hinting radical changes in the constitution of the Bombay Municipality.]

"પણ જો એ ઝેર હોય તો ?"

મુંબઈ મ્યુનીસીપાલીટી—(જુલીયટ તરીકે,) રખે એ ઝેર હોય, ને પેલા સાધુએ ગુપચુપ મને મારી નાખવાં તે આપયું હોય !

[મરકીને દાબી દેવાનું કામ જનરલ ગેટેકરની પલેગ કમીટીને હસ્તક મેલવાનો મુંબઈ સરકારે ઠરાવ બાહેર પાડયા પછી મુંબઈનાં મયુનીસીપલ બંધનમાં ભવીષય માં ઘણો ફેરફાર થવાની વાતો ચાલી રહી છે.]

SERVED THEM RIGHT!

Mr. Goolab—What an amount of fun at the expense of the Kapole Shettjees! Surely, *Hindi Punch* has hauld them over the coals!

Mrs. G.—And served them right too! The good-for-nothings don't deserve to be called shethias, if after discussing for the last eight months the beggars can't show even the shadow of a Kapole Plague Hospital!

બહુ ઠીક થયું હો !

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૪૪મું.]

THE J. P. IN EMBRYO.

Homee—I'm sure to be a J. P. this time, Hilla dear! I have taken time by the forelock and ordered out five hundred visiting cards with my full name and title —Mr. *Homee Humbugshah Tomtomia, J. P.*

Hilla—I'm so glad? And now what shall I be called? Mrs. Homee, J. P.?

Homee—Yes, *J. P.—Jubilee Princess*—of my heart!!!

આપણો ભવીશયનો જે. પી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૪૪ મું.]

THE WINNER OF BOMBAY'S BLESSINGS-AND-HEARTFELT-THANKS-CUP.

May his victory be an object lesson to the Bombay Civic Father!

[General Gatacre's masterly activity in organising vigorous measures for suppressing the plague in Bombay has so far been crowned with success, the number of plague cases and deaths having dwindled down to an appreciable extent.]

મુંબઇ સુંદરી તરફનું આશીરવાદ–અને–દીલોજાનભરયા–ઉપકારથી–ભરપુર–" કપ "
જીતી જનાર બહાદુર સ્વાર.

તેને મળેલી ફતેહ ઉપરથી મુંબઇના શેહેરી બાવા ખરેખરો ધડો લેય તો બસ!

[મરકી દાબી દેવા માટે જેનરલ ગેટકરે જે ચાંપતા ઉપાયો લીધા છે તેમને અતયારસુધીમાં ફતેહ મળી છે, અને મરકીના દરદીઓ તથા તેથી નીપજતાં મરણો ની સંખયામાં જબરો મોટો ઘટાડો થઇ ગયો છે.]

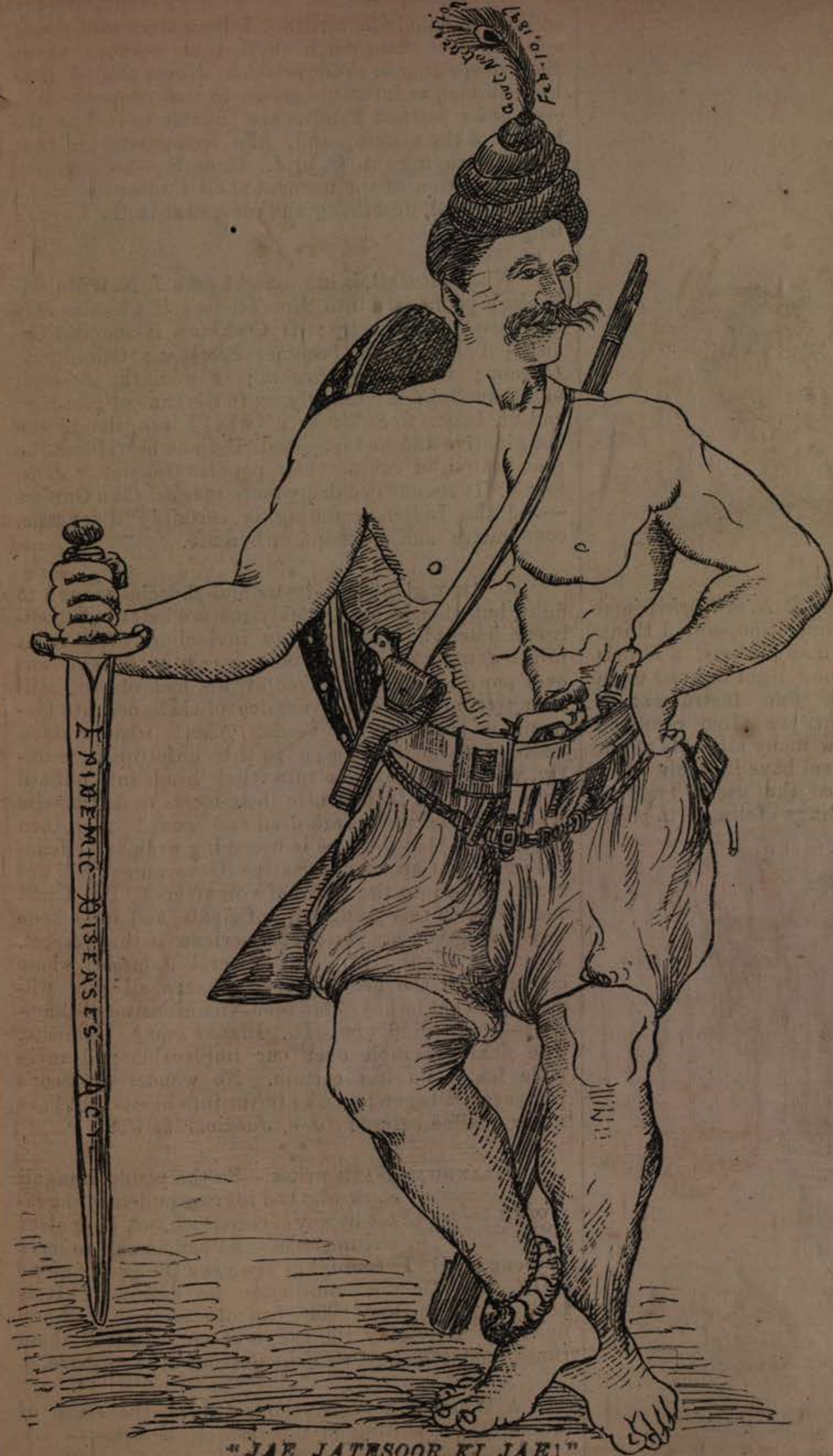

MR. PUNCH TO DR. YERSIN.

MR. PUNCH—A nation's blessings on you, Dr. Yersin! The favourite of Father Æsculapius and of Hygeia, may your efforts to kill the deadly microbe be always crowned with success, and may the gratitude of a grateful people, relieved by your magic serum from the cruel hand of death, be for ever yours!

ડાક્ટર યરસીનને મી૦ પંચની મુબારકબાદી.

મી૦ પંચ—એક આખી પ્રજાનાં આશીસ તમને સફલ થાઓ, ડાક્ટર યરસીન! વઈદક દેવતા ઈસ્કયુલેપીયસ અને સુખશાંતીની દેવી હાઇજીઆ તમો ઉપર પ્રસંન છે, તેમની સાહયતા તળે મરકીના જીવલેણ ઝેરી બીઆંનો નાશ કરવાની તમારી કોશેશને સદા ફતેહ મળો, અને તમારી એજમતી રસીથી મોહોતના ઘાતકી પંજામાંથી છુટકો પામેલા આભારી લોકોના દીલનો ઉપકારી ઉભરો સદા તમો મેળવતા રહો!

"JAE, JATESOOR KI JAE!"

CHOW-CHOW.

The Jatasoor (Gatacre) Committee.

JALANDHAR NATH writes: I have not yet seen General Gatacre and cannot say whether he really wears "Jatá' or matted hair on the crown of his head—like a Hindu ascetic. Nor am I sure whether in appearance he is an "*asoor*" or giant. Popular fancy, somehow, will have it that he is a giant wearing thickly-matted hair, and that his presence is dreaded in this great *nagri*, mostly by the fearless, the undaunted and the troublesome ones. Again, he is considered an *avatar* or incarnation with a mission, as every incarnation in the past has been. He and his followers are popularly known as the Jatasoor Committee,—that is, the Committee of the Giant with the Matted Hair. It can't be merely a play upon words. I have tried to correct some in their pronunciation of the General's name—telling them the initial "*G*" therein has not the sound of "*J*," nor the "*C*" at the end the sound of "*S*." "Don't you believe it, Báwá," retorted a B. A. *Sanyashi* the other day. "Never depend upon English spelling and pronunciation: they have a remarkably elastic alphabet, and each letter, like the principal wire in our *sitar*, can be made to strike all the *sapta-raga* or seven musical notes as the player may for the moment desire. There is mysticism in it which the initiated alone can grasp. The late Sir Isaac Pitman, poor misguided soul, broke his heart over it, and learned men in England are putting forth their best efforts to ref rm it by their new phonetic system. Vain attempt of unappreciative men!"

* * *

I HAVE since been deeply pondering over the subject to the point of being hypnotised, (continues Jalandhar Nath) and am beginning to feel that,

DREADED!

after all, there is much in what my B.A. *sanyashi* friend said. English spelling and pronunciation,—now I think of it—has been to me, as to many others, a serious stumbling block. Before this new light dawned upon my mind, I considered it a fine instrument of torture. Thus, in our ignorance we often condemn the best of systems! Alas! how many students of our great and inimitable *yoga* system have in their ignorance and impatience considered the useful training of postures, attitudes and twistings of limbs in *yoga-sadhan* as exquisite torture! I have since said to my self—"Never henceforth shall I be nervous about English spelling or pronunciation. Never shall I take English men as infallible guides in that respect—since even their learned Pandits are unable to realize the beauty of the system, and, like iconoclasts, are bent upon destroying it. G. or J., C. or S.,—according to the inspiration of the moment shall I utter the sound of each vowel, diphthong and consonant in the English language!"

***

What, after all, is in a sound? asks J. N. If Majoribanks is phonetised into *Marchbanks*; if Cholmondely contracts into *Chumley*; if Cockburn is sounded *Coburn*; if Beauchamp becomes *Beechum*; Colquhoun, *Cohoon*; Brougham, *Broom*; Beauclark, *Boclare*; and Saint John is musically set to the tune of *Sin Jin*; and St. Leger to *Sillinger*; why, I ask, should the imaginative and metaphysical Indians be refused the gratification of calling their popular General "*Jatasoor*"? It sounds decidedly more musical than Gatacre —and the Indian rendering is certainly diagnostic, connotative and pregnant with sense.

***

A MERE giant has sinews and muscles enough to fight, but when he adds thickly-matted hair to his bodily equipment he becomes truly invincible: the account in the Jewish Scriptures of how easily a giant was over-powered when deprived of his lock of hair, will bear testimony to the dynamics of those delicate filaments which adorn our heads. Alas! what wanton waste of power is going on in this unfortunate country, where not only men turn their heads into billiard balls but force their gentle help-meets to do likewise when they themselves are dead and gone! And then they mourn that the race is becoming weak and effeminate and that an unappreciative Government will not admit them into the ranks of volunteers! But I will not dilate on this point and anticipate, as I intend one day giving you my personal experience in that respect. It is this giant, then, our General Jatasoor, whose combat with the fiend Plague we are all now witnessing. That he has so far been victorious we all know well—never mind what Dr. Blaney may insinuate. The final triumph over our implacable and invisible foe is no less certain. No wonder Jatasoor's presence has begun to strike terror into hearts that have never quailed before! *Jaé, Jatasoor ki Jae*!

***

Well-to-do quill drivers.

JALANDHAR NATH writes:—So the young Bengali clerk who had his ears pulled by the *saheb* by way of correction, was in opulent circumstances and had no call to serve any one at all. Even mighty law gave the poor man no satisfaction for the humiliation he suffered! It is perhaps for the best. The ban of slavery lies heavy upon us. Service is the badge of our race, in these times, and somehow we must get out of the groove.

***

A WEEKLY journal. conducted in the cause of social reform, writing on this subject, observes:—

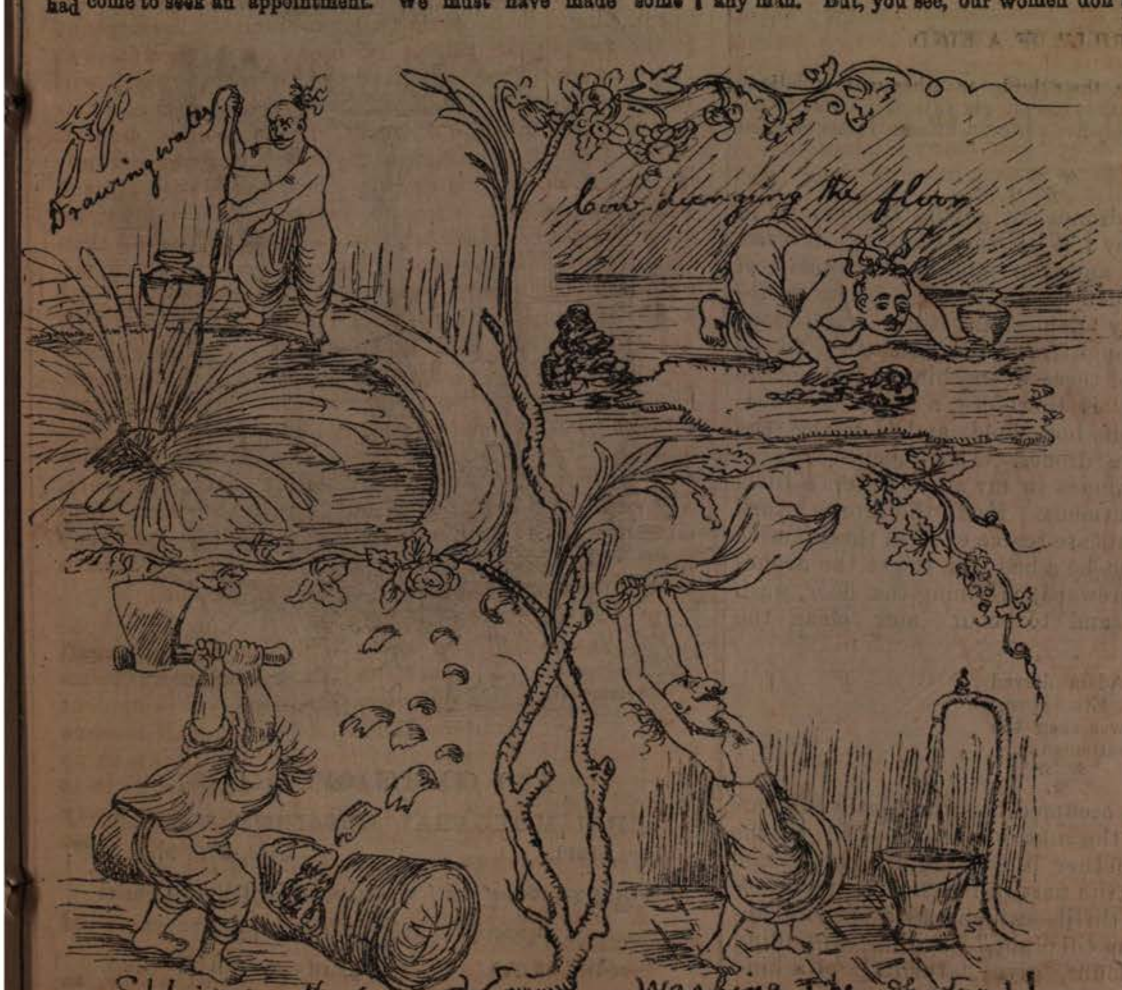
"A few months ago we came across, quite unexpectedly, an

THE COMBAT.

old friend and class-mate. The talk turned over several things and at last came to the object of his visit to Madras. He said he had come to seek an appointment. We must have made some incredulous gesture or uttered an ejaculation, for he explained: "True, I have got enough and to spare. I need not go and serve any man. But, you see, our women don't care for us if we have not an appointment. They don't give us meals in time. That is the trouble. In order to keep ladies in good humour, and to get timely meals, one has to take up something or other which will need his presence at fixed hours." This is not a single instance. Another person who carries on a lucrative private trade, is employed in an office on Rs. 15 and he also told us: "It is all because of the women."

Upon this the writer moralises:—

"And our women are right. Leisure among our people is not an instrument for being good or doing good. Our men of leisure are not the men who have much public spirit. It is the men who have to work eight hours a day for their livelihood, that have to work extra hours to carry out the public movements of the country. The man of means is an idle man, and there are not many idle men who are virtuous men. Our women, therefore, are simply impelled by the instinct of self-preservation when they use

A "THRILL" OF A KIND.

their influence to induce their lords or other male relations to drudge somewhere, if they cannot get anything better to do. Soshi Bhusan acted as ninety-five per cent. of men in his position would have done."

* * *

THE idea of the drones not getting their meals in time! How could they? With the incessant *tete tete* they must indulge in and the eternal "*chanchi*" of betel leaves spread open before them? These well-to-do drones actually demoralize their industrious wives, sisters and daughters in the kitchen. To be rid of the presence of these do-nothings during the busy hours of the day is therefore a most desirable wish for the good of the household, and I praise the ladies for starving the drones. The queen-bee does the same. I would suggest to my sweet sisters a little variation in their treatment. Make the drones work hard at home. Servants are scarce even in these famine times, and it would not be a bad idea to get the drones to draw water, split firewood, cow-dung the floor, wash *dhoturs* and *loogdis* and to scour and clean the cooking utensils.

When Adam delved
And Eve span,
Who was then the
Gentleman?

* * *

FAR better thus occupied than to get your ears pulled or the toes of the *saheb's* boots applied to the softer part of your nether limbs. It has been said that "we all choose the part in life that amuses us—that brings us most thrill—which stirs, pricks, interests us from morning till night." Nagging, ear-pulling and kicks do, no doubt, give "thrills" of a kind to these well-to-do slaves: let our sweet "Home Rulers" see whether the *regime* I prescribe will not give the drones "thrills" of a higher kind. If it fails, let the "Home Rulers" send them to plough their neglected fields, thus setting free the desk for the really needy. [*Hindi Punch*, 39-5-96.]

IN MEMORIAM.

RAI MOTLABAI JEHANGIR WADIA.

Born, 1811. Died, 24th May, 1897.

બુઝોરગ બાનુ બાઈ મોટલાંબાઈ જેહાંગીર વાડયાનાં
પરમારથી કામોની ભલી યાદમાં.

જનમ, ૧૮૧૧. મરણ, તા૦ ૨૪ મી મે ૧૮૯૭.

THE OLD HUBBY!

Mansakshah—(Who has married for the fourth time and has a score of children by the first three wives) I'm getting old and feeble, Meheri, and am always seriously thinking of making my will. Who knows what may happen in these plaguy days.

Meheri—Do it, my love, as soon as possible! Very short and sweet—a few lines only, reciting that everything that's yours is mine and mine alone, and that I'm the sole mistress, heiress and executrix of your last Will and Testament.

બુઢા ચરેલાજીની ચોથી બાયડી.

માણેકશાહ—(જેવણ ચોથી વાર પરણ્યા છે અને જેમને પેહલી ત્રણ બાયડીને પેટનાં કુડીએક છોકરાં છે) જોની મેહરી, હું તો હવે બુઢો બખને નાતવાન થઈ ગીઆચ, ને તેથી અને વારેવાર તારી ફકર લાગયા કરેચ. મેં હવે તો ગંભીર વીચાર કીધાચ કે કંઈબી કરીને મારે મારૂં "વીલ" કરી નાખવું. કોણને ખબર, આવા મરકીના વખતમાં કાલ કેવી છે તે!

મેહેરી—હારે મરૂં, તમે જેમ બને તેમ જલદીથીજ વીલ કરો તો મારૂં! બસ થોડું ટુકમાંજ કરી નાખો—બે પાંચ લાઇનજ તેની લખી કાહાડોની કે, જે તમારી હરેક હરેક ચીજ છે તે બધી મારી છે, ને હુંજ તેની એકલી માલેક છઉં. તમારી વારેસણી એકલી હું, ને તમારી વકીલાતણબી હુંજ. તેમાં બીજા કોઈને કંઈ લાગેવળગેજ નહી!

"I WISH I were as tal as you, Miss Long."—"Why?"—"Because then I'd venture to propose to you."

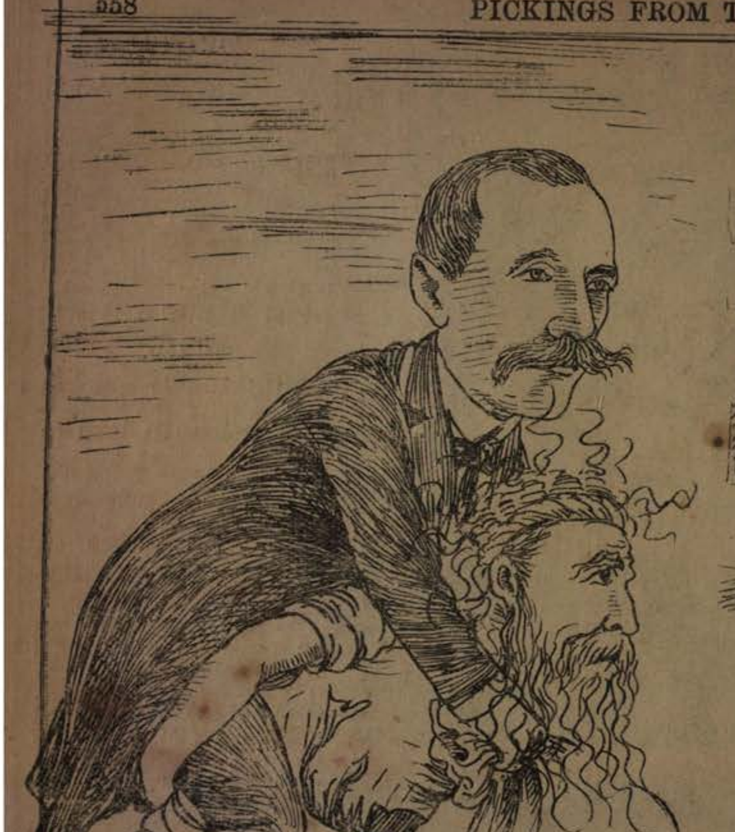
THE LITTLE BOMBAY GIRL'S GUARDIAN ANGEL.

Angel—May the Heavenly Father guide thee in the right path, and may thou never err as in the past!

મુંબઈનો રાહબર ફરેશતો.

ફરેશતો—તે જગતનો બાપ તુંને હવે ખરે રસ્તેજ ચલાવે, અને આગલની માફક તું ફરીથી કદી પણ કસી ભુલ કે પાપ નહી કરે!

AIM HIGH.—Editor: "Well, how did the case go?"—Assistant: "Oh! dead against us. Fined £ 500."—Editor: "£500 for slandering an actress! Great heavens! Oh! we—we must confine ourselves to royalty in future. They are always safe."

THE MODERN SINBAD.

Sinbad—(*Sotto voce*) D—n it! I wish I could throw him off my back?

આ જમાનાનો સીનબાદ ખલાસી.

સીનબાદ—(મુંબઈના શેહેરીબાવા, મનમાં) અરે નખ્ખોડ જાયરે એનું! એ મારી ગરદનપર ચહડી બેઠાચ તે બસ ઉતરતાં ઉતરતોજ નથી! એવું થાયચ કે ઓય એને ફેંકી દઉં! પણ કરૂં શું!

Alo—Oh Ali! Is it you? So plump and chubby! What a surprise from the Quarantine Hospital!

Ali—It's all due to General Chahesekar! (? Gatacre) Oh! I would have stopped for months in the Narelwady Hospital if they hadn't packed me off! So nice to be there!

અલો—હો હો અલી, એ તું છે કે? કેવી રાતી માતી ને બની ઠનીને આવી છે! હું તો ધારતો કે આ કુવારનટાઈનની ઈસ્પીટાલ મહીં તું શેરટીયાં સરખી ને દીવાસલી જેવી થઈ જશે! પણ તને જોઈને હું તો દંગજ થઈ ગયો છું!

અલી—એ બધા ઓલા જનરલ ચાહુસે-કરના પ્રતાપ હો! જો મને કાઢી ન હોત તો મહીના ને મહીના સુધી હું તો નારેલવાડીની ઈસ્પીટાલ મહીંજ પડી રેહેવાનું પસંદ કરત! આપણા ગંધ મારતા માલા ને અંધારી કોટડી કરતાં તો તયાં મોહું સુખ છે!

PLAIN SPEAKING.

Dhanoo—And what do you think of my fiance? Come, tell the truth. Does he not look like our Iranism Pehlwans of old, from his size and stature?

Heera—Well-er-er—as I never saw a live Pehlwan, I cant tell.—But I'll tell you what I think he looks like—a dubber of ghee resting on a couple of lucifer matches?

ખોલ્લે ખોલ્લું મત.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૬૫ મુ.]

HALF-GOANESE HALF-PARSEE.

Jari—*(Coming in a hurry from the next room)* What are you doing in the bed-room, Pedro? Impudent wretch! I'll have you turned out!——Ah! Is it you, Jehangir dear! And returned so soon from Matheran! What a surprise! But really now, whatever you may do outside, never dress like this at home. You look the counterpart of our boy, Pedro, and I was nearly going to kick you out!

અરધો ગોઆની ઝ ફરંગ ગોટલો અને અરધો પારસી.

જરી—(પાસેના ઓરડામાંથી ઉતાવલ માં આવીને)ઓ મરે રે સુવા પેદરો! આઓ મારા સુવાના ઓરડા માં ઉભો રહીને તું સું કરેચ! તુને આહું ની કળે તે સુવાને અબગ રી લાત મારીને કહા ડી—અરે! ઓવાય બ લા જાણેરે! ઓ કોણ? જેહાંગીર ડીયર એ ત મે છેઓ કે? ભલાં મા ણુસ, જરા બોલો તો ખરા! કેવા અચીંતા એકાએક માથેરાનથી આવીને ઊભા! હું તો સમજી કે સુવો પે દરો બટલર ઊભાચ! પણ જો જો હું, તમે બાહાર ગામ ગમે તે પેહેરીને ફરો, પણ ઘે રમાં કંઈ આઓ ફરં ગ ગોટલાનો દરેસ ક રીને ફરવા બરતા નાહ ! તમે તો નકરા અપરા પેદરો જેવાજ લાગોચ, ને હું તો હમણા ત મને પેદરો સમજીને લાત મા રવા જતીતી!

THE ELIXIR OF LIFE.

DR. GATACRES TONIC MIXTURE FOR THE BOMBAY CIVIC FATHER.

Just to give him strength and nerve, and restore his lost energy!

જીંદગી જાળવનારૂં અમરૂત.

મુંબઈના શેહેરીબાવા માટે ડાકટર ગાહેસે-કરનું ટાનીક મીક્ષચર.

આ ટાનીકથી તેના શરીરને જોમ અને કઉવત મલશે અ ને તેની ગુમ થઈ ગયલી તાકા ત પાછી આવશે.

BLOWING OUT THE LIGHTS IN SARASWATI'S TEMPLE.

[Owing to the plague epidemic in the city, the Bombay University dispensed with its usual academic pomp and procession this year. There was no Convocation address and the degrees were conferred in camera.]

સરસ્વતીના મંદીરમાંના દીવાને ફુક મારીને કંગાળ દઈતે કેવા ધડોધડ બુજવી નાખ્યા !

[મરકીની મોહકાનને લીધે આ વરસે મુંબઈ યુનીવરસીટીએ પોતાનો વારસીક ઓછવ કરવાનું માંડી વાળયું હતું. કાનવોકેશન વેળા જે ભાષણ કરવામાં આવે છે તે આ વરસ થયું નથી, તેમજ ફતેહમંદ વીદયારથીઓને ડીગ્રીઓ આપવાનું કામ પણ ખાનગી રીતેજ બજાવવામાં આવયું છે.]

THROTTLED!

OR, THE LAST OF THE TURKO-GREEK WAR.

યા અલ્લાહ! બીચારાં પીલાંનો ટોટો પીસાઇ ગયો હો!

ટરકી અને ગ્રીસ વચેની લડાઈનો છેલો દેખાવ.

BOO-HOO!

CHORUS OF THE BOMBAY TRIO:—How very disappointing, to be sure! For months hoping to carry the Jubilee addresses in person, straight to the Throne, to be lionised and feted as the bearers of such important documents, and to be smiled upon by Power and rewarded with honours!, And now at the last moment told to go to—Simla! Lo! Who cares for Simla and all the discomforts of such a journey!

[At a meeting held at Simla on the 21st May last to consider the measures for the celebration of the Queen's Commemoration, H. E. the Viceroy expressed his regret that it had not been found possible for a good and sufficient reason to accept the proposal that a deputation of Her Majesty's Indian subjects should proceed to England to personally offer to Her Majesty the congratulations of India on this occasion. But though it had been his duty to make this disappointing announcement, he felt the deepest sympathy with the wish of those gentlemen who desired to proceed to England, and their disappointment at not being able to do so.]

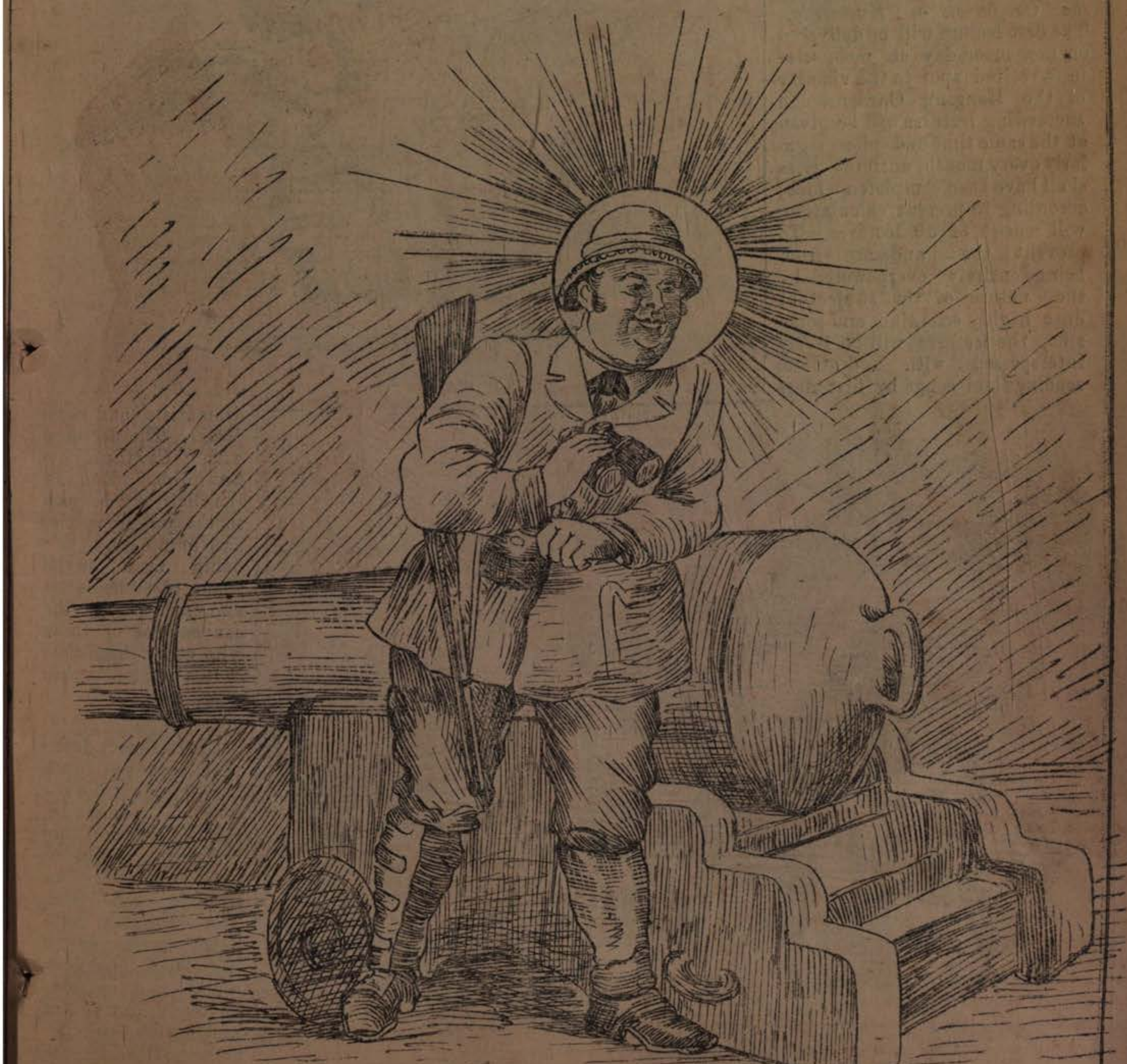
બુઉ—હુઉ—હુઉઉ!

ત્રણ મુંબઈગરાઓ—(સાથે) ઓ બાપરે! આ તે કેવી નાસીપાસી! કેવી નાઉમેદી! મહીનાને મહીના સુધી અમે તો એવીજ આશા રાખતા હતા કે ખુદ ઈંગલંડમાં મહારાણીના તખત નજદીક અમેજ જુબીલી એડરેસો લઈને જઈશું, અને ત્યાં હમારી ઉપર બધા ધરૂપરૂ થઈ જશે, અમોને ખાનપાન માનથી નવાજશે, અને શાહજાદાઓ અને શાહજાદીઓ અમારીપર ફીદા ફીદા થઈ જશે! અને તે સઘળાના બદલામાં વળી સામા ચળકતા ચાંદોનો ચળકાટ અમારી છાતીપર લટકતો લઈને અમે પાછા ફરીશું! પણ અરે નસીબ! છેલ્લી ઘડીએ તેં કેવો દગો દીધો! ઈંગલંડને બદલે અમને તો કેહેવામા આવ્યું છે કે એડરેસ લઈને ગમે તો જાઓ—અરે સીમલે જાઓ! પણ સીમલાની અહીં કોણ દરકાર રાખે

CHOW-CHOW.

The sun and the Queen's Empire.

IN noticing Barhat Krishna Singh's loyal verses in Hindi, in celebration of the Diamond Jubilee, a contemporary writes: "Here is a new idea about "the never setting sun which for ever lights up the "Queen's empire. 'To enable her to destroy all thieves, "the sun never sets on her Empire,' says the ingeni-"ous rhymester, looking at the subject from a point "of view which surely never occurred to any one "before." The idea is not altogether a new one, though the credit of clothing it in so graceful a form certainly belongs to this modern bard of Jodhpur. The author of "John Bull and his Island" in one of his works relates the following anecdote: "An Englishman "was one day swaggering before a Frenchman about "the immensity of the British Empire, and he con-"cluded his remarks by saying: 'Please to remem-"ber, my dear sir, that the sun never sets on the "possessions of the English.' 'I am not surprised at "that,' replied the good Frenchman; the sun is ob-"liged to always keep an eye on the rascals.'" "Quite

"THE SUN IS OBLIGED TO ALWAYS KEEP AN EYE ON THE RASCALS."

so," the Hindu might have retorted, "to enable John Bull the better to capture, drive or destroy them!"

* * *

Society for the Confusion of Knowledge.

WE learn that arrangements have been completed with a local *savant*, of more than local reputation, for a course of lectures on the *Dummies of Bombay*, in connection with the *Society for the Confusion of Knowledge.* The first lecture will be delivered on new moon day at moon-rise in a retired spot in the vicinity of the Hanging Gardens, and succeeding lectures will be given at the same time and place regularly every month, until the series shall have been completed, which, according to present calculation, will consist of 50 lectures. To prevent the audience from being entirely overpowered by the nature of the subject at once highly scientific and soporific, the lectures will be freely interspersed with dramatic readings and songs by first-class dramatists and composers. The lectures, with Cawtheejee Cawmibhoy, Esq., in the chair, will be open to the public, special accommodation being made, in the shape of stuffed sofas and cushions, for the convenience of those who enjoy high-class drama and music napping.

"BEWARE!"

"CAWTHEEJEE CAWMIBHOY, Esq., IN THE CHAIR."

* * *

The Mill-hands' strike.

So the Cotton Lords have been put upon their mettle, and are going far afield to obtain operatives for training and trial. The Maratha mill-hands, having tasted the sweets of double wages and prompt payment during the plague time, are now defying their lords, who in their time of

BREAKING OPEN THE GATE.

need pampered and spoiled them. Beware, ye Maratha mill-hands! And while there is yet time save the goose that lays the golden eggs for you! If you do not mend your ways soon, Poorbhayas and Beharis may take to the loom and drive you to the stables!

* * *

The Bandra Municipality. WHY will the Bombay East Indians of Bandra persist in keeping the gate of their Municipality barricaded against all others? What is there which these good people desire to keep to themselves? Are the cess-pools and the filth in which their pigs wallow, so

"DARWIN'S MISSING LINK."

dear to them that they will not let others, unaccustomed to the hidden pleasures of such a paradise, deprive them of the monopoly of those pleasure? Or can it be that Darwin's missing link —the *bandra* minus the caudal appendage—is on the point of being discovered in the town which goes by the name of Bandra—monkey,—and the discovery is dreaded and the explorers shut out? Any way, the phenomenon is strange, that members forming the cream of the B.E. I.community, serving on the Municipal Board, stoutly opposed the motion of Mr. Anandrao R. Talcherkar to divide Bandra into electoral wards,in order to break the existing monopoly of this powerful caucus and to throw open the doors of the Municipality to Hindus, Parsees and Mahomedans alike! Mr. Talcherkar is to be congratulated upon the successful issue of his efforts, and Mr. Gilbert, the President of the Municipality, for the introduction of this much-needed reform during his tenure of office,—a result largely due to his strong personality and support during the exciting debate.

* * *

Love and Consistency.

IT is perhaps her birthday and she is in a complacent mood. "Mamma, dear," says her darling boy, flinging his arms round his mother's neck, "how good and kind you have ever been to me!" Suppose the dear mother, instead of replying to this affectionate greeting by a kiss, were to retort: "You, naughty 'argufying' child! Why, only the other day you called me a cruel mother who overdosed you with castor-oil and refused you new toys and sweets! There, don't come near me!" Read the Bombay Presidency Association's Diamond Jubilee Address, the evidence of Bombay delegates before Lord Welby's Commission and the criticisms of the Anglo-Indian press thereon. Compare the two situations and draw the moral. Perhaps it was not proper for the "argufying" boy to accost her in those endearing terms: he should have been "consistent" and remembered the castor-oil dose and the nursery *non possumus*. But the heart must sometimes over-rule the head!

A CORRECTION.—He: "I suppose you find a great many dull people here?"—She: "On the contrary, it is the dull people who always find me."

"HOW GOOD AND KIND YOU HAVE EVER BEEN TO ME!"

દાયમંડ જુબ્લીલીનાં માનપાન ઊપર દેરાણી જેઠાણી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૭૧ મું.]

દેરાંણી દીનઈ-(જેનો વર સકરગંડેરી ગામમાં એક સરકારી ઓધેદાર છે) મારા નવલનો તો આએ વખતે જરૂર બેહેરો પાર પરવાનો હં ! આવતી જુબીલીને દાહારે એવણ તો ખચીતજ ખાનબહાધુર નવલશાહ થસે ! મને કાલે કેહેતાતા જે બધું નકકે નક્કી થઈજ ચુકુંચ !

જેઠાંણી જરી-(જેનો વર એક વેપારી છે) અં-હં ! બધુ નકકે નક્કીજ કે !

દે૦ દીની-તો નક્કી નહી તો વરી કંઇ શક કે ? કાલેજ એવણના સાહેબે કેહયું કે, મી૦ નવલશાહ, હું તમને તમારાં સારાં ભાયગ માટે મુબારકબાદી આપુંચ ને બે અઠવાડયાં અગાઉથી તમને ખાનબહાધુર નવલશાહ તરીકે બોલાવવાને ખુશી છેઊં !

જે૦ જરી-હં, એટલું બધું ! હોસે !

દે૦ દીની-તું હોસે ને થસે સું કરેચ ! એમ કોઇનું સારૂં જોઇને બરયે નહીં હં, પણ સાંબાં ખુસી થઇયે ! મારા વર ખાનબહાધુર થસે, ને એવા ખાન બહાધુર નવલશાહની બઇરી તરીકે આખાં ગામમાં મારો ભપકો ને રોબ કેટલો બધો વધી જસે હં ! બધાં મને પુંજતાં આવસે, ને હુંજ જાણે તે લોકની રાણી હોઊં, હુંજ જાણે સેહેનશાહબાનું હોઉં, તેમ મારીપરથી બધાં ઓધઇ પંથરઇ જસે !

જે૦ જરી-હારે હા, બધાં તારીપરથી ઓધઇ પંથરઇ નહી કાંય જાય ! એ તો એમજ દુનયા ચાલેચ ! મરેરે, પેલા કેહે તેમ, કેહેજે રૂપની રરે ને કરમની ખાય ! તેમાંની એ તો બધી વાત છે !

દે૦ દીની-વરી તારા પેટમાં અભરમજી આયા કે ? તો તારા વરનેબી કાંય નહી કેહેતી કે તેબી ખાનબહાધુર રાવબહાધુર ને ધુરધેફરબહાધુર થાય !

જે૦ જરી-તેવણ બીચારા કાંહાથી થતાતા ! એ તો તારોજ વર ખાનબહાધુર રાવબહાધુર ને ધુરધેફરબહાધુર થાય ! તે ઢોલકીબજાઉ થઇને બધાંની ઢોલકી વજારતો ફરે, પછી તે ધુરધેફરબહાધુર થવોજ જોઇયે તો ! જેની તેની ખુશામત કરતો ફરે, જેની તેની ઝુટી ઝાટકતો ફરે, ને મોટા મોટાઓમાં ધુસતો ફરે, પછી તેને ખાનબહાધુર નહી કાંય કરે ? બીચારા મારા વરમાં કંઇ તેવી આવડ નથી. તેવણથી કંઇ એવું એવું થતું નહી, એટલે તેવણ બીચારા ખાનબહાધુર ખરસેદજી થતા આજ સુધી રેહી ગીયાચ ! એ તો માય દુનયાજ એવી છે ! આજે ખુશામતની ને થુકચાટુઓની દુનયા છે !

દે૦ દીની-એ તો કેની માય, જેનાં જેવાં નસીબ ! તારા નસીબમાં એવું હોસે કે તારો વર ખઢલો ખોટો ખાનબહાધુર નહી થાય, પછી તું સું કરસે બીચારી ! ને મારા નસીબમાં ખાનબહાધુર નવલશાહની બઇરી તરીકે આખાં સકરગંડેરી ગામની શેહેનશાહબાનુ થવાનું હોસે, તેમાંબી તું બીચારી સું કરસે ! ઘણું તો તારાથી મારો રોબ ને ભપકો નહી જોવાસે ! પણ તેવું કંઇ થઇ આવે કેની, તારે જરા આંખે મરચાંનો પાટો બાંધીને બેસયે હં, માય !

[દેરાણી જેઠાણી વચે અહીંથી સળગેલી આગનો રીપોર્ટ અમારી નાજુક વાંચનારીઓનાં કાનને લાયકનો નથી !

SWEET and appropriate revenge—" Cuttiug " your barber.

બોલ્લે બોલ્લું મત.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૫૬ મું.]

ધનુ-(હમણાજ અદરાયલી) ને તું કેહેની, મારા વર કેવા લાગેચ ? જો સાચેસાચું કેહેજે હં. એવણનું આવું મજેહનું કદ જોઇને કોઈ સું એમ નહી સમજશે કે એવણ આપશ અસલને વારેના ઈરાની પેહેલવાનો રૂસ્તમ, સોરાબ ને બરજોર જેવા છે ?

હીરા-અ-હા-અ-અ-જોની મેં કોઈ દાહારે જીવતો જાગતો પેહેલવાન જોયો નથી, એટલે પછી હું કેમ કેહું કે રૂસ્તમ જેવો છે કે બરજોર જેવો દેખાયચ ? પણ મેં તારા વરને જોયોચ, તે ઊપરથી હું એટલું તો કેહી સકુચ કે જાણે બે દીવાસલીની સલી પર ઘીનો દબરો ગોઠવયો હોયની તેવો એ તો લાગેચ !

મરકીની છુટી પછી પાછી ઉઘડેલી શાળાઓ.

[જુવો ચીત્ર; પાનું ૫૭૪ મું.]

સીલ્લુ-હવે તો ઇસ્કોલ પાછી ઊઘરી ! મરેરે ! આપુને પાછું ઇસ્કોલે જવું પરસે ! એ કેવો જુલમ ! આપરા જીવપર એ કેવો સીતમ !

જાંગું-તો તું મુંગી મુંગી માયજીને કંઇ અસટમ પસટમ સમજાવી દેની ! તું એમ કેહે કે હવે તો હું મોટી ઉખરા જેવી વધી ગેઇચ, તેથી મને સારી પેહેરાવો ! પછી આપરાં મમઇ તુને સારી પેહેરીને ઇસ્કોલે જવાજ દેસે નહી ! ને કેહેસે કે સારી વારાં મોટાં બચાંને હવે એખલી ઇસ્કોલે તે કેવું મોકલવાનું !

મરકીના દરદીઓની શોધખોળમાં નીકળનારા સાહેબોના અભ્યાસ માટે.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૭૪ મું.]

શા૦ ધુજરાચંદ-જોજે હો અલી ! તારી માને માલીયા પર છેક માહેની કોરેથી સીંચી રાખજે હો ! જોજે હો કે કોઇની નજરે ન પડે ! બધાં લાકડાં આગળથી મેલ, તેની પાછળ ચોખા ને દાળની બરણીઓ મેલી રાખ, અને તેમની ઉપર મારાં મેલાં પોસાંનાં અને તારી ફાટીતુટી ગંધીલી સારીનાં ગાંસડા ગોઠવી દે ! નહી તો ઓલા રોણનાઓ એવા લુચા છે કે તારી માને શોધી કાઢશે ને તેને મરકીની ઇસ્પીટાલ મહી ઘસડીજ જશે !

અલી-આ તમે જરા પણ ગભરાઓ નહીં રે, મારા પ્રાણલાના બાપા ! તમારી અલીની હુશીયારી કાંઇ જેવી તેવી છે કે, હેં ? મારીપર પુર વીશ્વાસ રાખો, ને પછે જુવો કે હું તમારા પ્રાણલાની મા પણ એ પીટયાઓને કેવો સપાટો દેખાડી દઊં છું તે ! તમે જુવો તો ખરા કે તમારા એ બધા ઝારૂષ ઓફ્પીષ (!) ને એવા બનાવી દઉં છું કે ફરી આપણા ઘરનું નામજ ન લે !

એકને મુકીને બીજો !

[જુયો ચીત્ર પાનું ૫૯૧ મું.]

[ઉત્તર વીભાગ તરફના પ્રતીનીધી તરીકે મુંબઈની ધારા સભામાં જવા માટેની હરીફાઈમાંથી આનરેબલ મી૦ સેતલવાડ નીકલી ગયા છે, કેમકે તેમના હરીફ મી૦ ગોકલદાસ કહાનદાસ પારેખ તરફથી સરકારી અમલદારોએ અઘટીત વગલાગ વાપરયો છે, એવું તેઓ જણાય છે.]

મીસીસ સેનત્રલ—(મધ્ય વીભાગબાઇ)તું એવી બેવફા ને બેઈમાન કેમ થઈ, મીસીસ નોરધન ? તારે તો તારા જુના પયારને વળગી રેહેવું જોઇતું હતું. તે તારી તરફ બેવફા કે બેઈમાન તો થયો નથી, પછી એમ કેમ ? ખચીત, મારા પગલે ચાલવાની તુને ઘણી અગત છે.

મીસીસ નોરધરન—(ઉતર વીભાગબાઈ) પણ હું શું કરૂં ? આખર કરે પણ હું સ્રી જાત પડી. મારા કાન ભંભેરવામાં કંઈ બાકીજ રહયું નહીં ! કોઈએ કહયું એ તો આડે રસ્તે જાય છે, કોઈએ કહયું એ પસરી ચાલનો નથી, ને કોઈ બોલયું કે એના હવાઈ ફાંટાનું કાંઈ ઠર ઠેકાણું નથી ! પછી મારો શું ચારો ! મેં ધારયું કે કાંઈ ફેરફાર કરવોજ જોઈયે ! ને તેને બદલે બીજાને લેવા વગર મારો છુટકોજ રહયો નહીં !

બાનુ જુબીલીયા કે બાનુ જલેબીયા ?

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૮૨ મુ.]

જીલુબાઈ-સાંભળોચ કે, જેમી ડીયર ? હું તો મારૂં નામ હવેથી ફેરવવા માંગુચ ?

જમશેદ-નામ ફેરવવા માંગેચ ? એ સું બકેચ, જીલુ ડીયર ? કાંય એકાએક નામ ફેરવી નાખવાનો સું સોખ થઈ આયો ? હું તો તુને જીલુ તરીકેજ ચાહુંચ ને જીલુ તરીકેજ ચાહવાનો !

જીલુ-પણ જીલુનાં કરતાં કંઈ વધારે મીઠું મધુર નામ હું રાખું તો તે તમને ગમસે કેની ?

જમશેદ-જોની, ગોલાબને ગમે તે નામે ઓળખયે તો બી તે મીઠો મધ સુગંધજ આપવાનો. તેમ તું મારો મીઠો મધ સુગંધી ગોલાબ ગમે તે નામે ઓળખાસે, તોબી તું તો મીઠો ને સુગંધીજ હંમેશાં રેહેવાનો.

જીલુ-તારે જોવ, હવેથી મને જીલુ કરીને હાંક મારતા ના. હું તો આબે દાયમંડ જુબીલીનાં માનમાં મારૂં નામ ફેરવુંચ ને હવેથી મને તમે જીલુને બદલે જુબીલીયા કરીને બોલાવજો. સમજ્યા કે, જેમી ?

જમશેદ-જુબીલીયા ? (હસી પડીને) આ-હા-હા-હા-હા-હા-હા ! જુબુલીયા ?-અરે તેના કરતાં તો જલેબીયા નામ વધારે સારૂં લાગશે, મારી મીઠી મધ જલેબી ! હું તો તુને જુબીલીયાનાં કરતાં જલેબીયા કરીને બોલાવસ, સમજી કે, મારી જલેબી ?-"મીસીસ જલેબીયા જમશેદ" એવા તારા નામના કાર્ડબી હું તો આજના આજ કરાવી મંગાઉંચ !

વફાદારીનો કાનસર્ટ.

[જુવો ચીત્ર પાનુ ૫૯૧ મું]

એમી-નહીરે, હવે કાનસર્ટમાં કોણ જાય ને મારી જુબીલી સારી કોણ ખરાબ કરે ! બધુ ઘમઘોર થઈ રેહયુંચ ને ઓ* વરસાદ તુટી પરસે. હું ઘેરમાંથી બાહાર નીકલીને તરબોર થઈ વફાદારી દેખારૂં તેના કરતાં હજી ઘેરમાં રેહીનેજ મારી વફાદારીનો વરસાદ વરસાઉની !

સારાહ-હુંબી તેમજ ધારૂંચ. મુંગાં મુંગાં આપરે અખા રાજ કરી જઈયે. જોની "જુબીલી ઓડ" આપરા પોતાનાં રૂમમાં ગાઈસું તો તે વધારે માજી નીકળસે ! વાસ્તે ચલાવ, ડીયર, તું પયાનો પર આંગળાં ચલાવ,-હું એવા મીઠા મધુર ને તીણા અવાજે "જુબીલી ઓડ" લેઉંચ કે બુલબુલબી હઠી જાય ! તેથી આપરી વફાદારીની વફાદારી દેખાસે, ને વરી આપરે ઘેરમાં સલામતને સલામત રેહીસું !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

H. R. H. THE DUCHESS OF YORK.
Born May 26th, 1867.

Greeting! Princess, to you this day.
Greeting! with all the warmth of May.
Greeting! with hope of happy years.
Greeting! with never thought of tears.
Greeting! with thousand heartfelt cheers,
Born, bred, and wed upon our Isle,
On you may Fortune ever smile,
What time the years are fleeting.
Greeting, Princess! great greeting!

IN A FLEET-STREET TAVERN.—Jawkins (to Pawkins): "What's become of Rawkins? I haven't seen him lately."—Pawkins: "Don't you know that he went out as a volunteer to Greece?"—Jawkins: "No; but it's very appropriate. He was the best long-distance runner when I was at Cambridge, and I expect he's kept up his form now."

NOBLESSE OBLIGES SOMETIMES.—Mrs. Wallaroo Cornstalk (to hostess): "What an obliging man your butler is! I asked him to call my carriage, and see, he's making signs that he's got it."—Hostess (aghast): "My butler! Why, good heavens, Mrs. Cornstalk, that's the Duke of Fitzfaddleton!"—Mrs. Wallaroo Cornstalk (calmly): "A Duke, is he! But what a *beautiful* butler he would have made!" [Exit in triumph.]

THE men who put the batsmen out at cricket do not wear bowler hats when engaged in the game.

"'MAXIMS' IN ACTION."—"Go in and win"—"Hit him hard, he ain't got no friends," &c., &c.

THE chief Greek General—General defeat.

VICTORIA! VICTORIA!

I.

Now ring the joybells loud and long!
Now let the cannons roar!
And lusty cheer a d loyal song
Resound from shore to shore!
From wilding lane and garden croft,
June! all your roses bring!
Hang out the Triune Flag aloft!
And, loving voices, sing:

Victoria! Victoria!
Long may She live and reign!
The Queen of every British heart
And the Empress of the main!

II.

Come, sun-burnt brethren from the East!
Come, kindred from the West!
Cape and Australia, join the Feast,
And be Britannia's guest!
And ye who own another sway,
But one in speech remain,
Be voice and soul with us to-day,
And join us in the strain:

Victoria! Victoria!
Long may She live and reign!
The Queen of every British heart
And the Empress of the main!

III.

With wisdom, goodness, grace, She filled
For sixty years the Throne;
And whatsoe'er Her People willed,
She made that will Her own;
More long, more nobly, reigned than all
The Kings of days gone by:
Sceptres may fade and Empires fall,
Her name shall never die!

Victoria! Victoria!
Long may She live and reign!
The Queen of every British heart
And the Empress of the main!

ALFRED AUSTIN.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

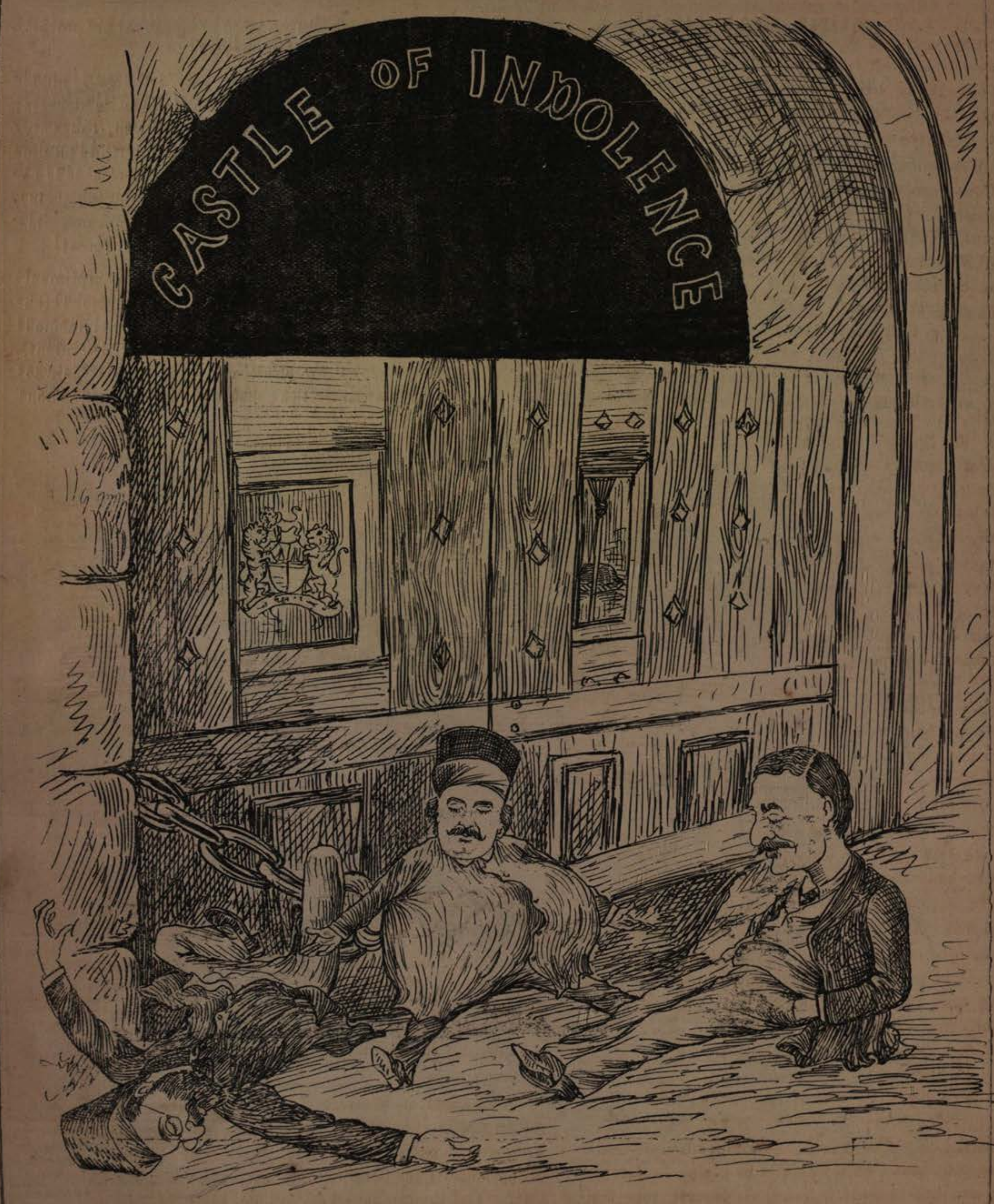
Thursday, 3rd June—A-lack the day! We are nearing the end of our civic existence. Not the periodic, phœnix-like end which precedes a re-birth, but the final dissolution. The microbe is going to be the death of us. Deprived of power and pomp, we are now robbed of our speech too—that inestimable boon on which we so prided ourselves,—and we are suffering from lock-jaw. The "pride and circumstance of glorious debate" is taken away from us, and from a talking, we have degenerated into a penny-in-the-slot machine! You have only to touch us, to get what you ask, and whether it is recording a letter or voting away thousands, we do it in the most mechanical manner possible, without a word of approval or protest, without moving muscle or limb!

And strange to say, this very lethargy is made the occasion for universal rejoicing! So little does it take to tickle those over-grown children, the City Fathers! What I should call, what the outside public (excepting the howling few whose interest it is to silence and seal our tongues,) would call, degeneration, is looked upon as regeneration, and smothered eloquence regarded as the very essence of vital force!

Mr. Seraph rises to congratulate and compliment us upon our *happy despatch*! We have finished the agenda paper, notices, motions and all, and finished ourselves at one sitting! Thanks to our President, says he, thanks for shutting us up! As if it was necessarily a demerit to speak and discuss, even when

FINISHED THE AGENDA PAPER!!!

THE CASTLE OF INDOLENCE!

LEO'S "DISTANT ROAR BUT FAINTY HEARD."

speaking to discuss was a necessity! As if it was necessarily a merit to walk over the agenda paper, even though the walking over spelt s-l-u-r-r-i-n-g!!!

A record sitting, says Dr. Cow-Horn, and a Jubilee record, echoes Mr. Vincent. Yes, a jubilee record! The longest *sitting* in the one case, the shortest in the other! A record of progress and advancement, and a record of—in mercy, we will not say, what!!

Mr. Vincent, Dr. Cow-Horn, Mr. Seraph, rejoice to your hearts' content! Rejoice that you are spared the necessity of playing the dummy twice a week for a whole month. Record, and count out your money like this, once every thirty days all the year round; call honest people's suggestions "impudent," and consign their letters to the waste-paper basket; improve slaughter-houses, and neglect your own; name streets, and roads and alleys after departed worthies; and you will earn a nation's gratitude and earn for your tenement the honoured name of the "*Castle of Indolence*"!

Yet one does regret the absence of wakeful, thoughtful minds, and the want of manly utterances, honest objections, withering sarcasm, and harmless joke! It may be right to give when asked, without moving your lips, except in the way of a smile; all the same, one is tempted to say:—

"Vote away, dummies, as much as you will,
The times are quite altered, we very well know:
But will you not, will you not, *talk* to us still,
As you talked to us once, long ago, long ago?"

Mais, que voulez-vous? Javerilal's honest heart has ceased to beat · balmy Dew is re-posing in foreign fields; and Leo himself is away, his distant roar but faintly heard.

"*Kooch purwa nahi*, good time coming,
Sing, microbe roasts and raves,
Jolly good fellows, come back like lightning,
Speeches, how they roll like waves!"

Thursday, 10th June:—No meeting today, but a "parting, to meet no more;" a final severance of the earthly tie that bound us, in business and in affection, to a worthy citizen, an estimable colleague, and an amiable and genial companion. The teacher of thousands of native boys and girls, whose youthful minds he helped to open to Western thought and culture; their guide in early life; their warm friend in later years; the jovial, sincere, ever-wakeful, watchful Bomaster of my Notes; the unflinching advocate of the true interests of the ratepayers he so long and ably represented, and the Friend of the People, Mr. Bomonjee

AN ESTIMABLE COLLEAGUE.

Pestonjee Master, is no more. After Javerilal's, Mr. Master's removal from the sphere of his activity comes upon the Corporation with ten-fold force, being at a time too when we can ill bear the loss; when, to save our sinking reputation, we want men of fearless independence, honest convictions and sterling worth, such as they have been in their respective walks of life and according to their lights. As pupil, scholar, teacher, merchant, citizen, and corporator, Mr. Master acted his part nobly. The history of his long and well-spent life is the history of 60 years of Parsee progress and advancement, and will be found best written with the history of the Elphinstone Institution, of the Students' Literary and Scientific Society, of the Parsee Girls' Schools from their struggling infancy upwards, and of the Municipal Corporation; not to speak of other useful public institutions and movements in which Mr. Master, almost to the very day of his death, took an active part. To our regret, he will never more appear at the Hall, where his sound common sense served to assist our deliberations, and his "flashes of merriment set the table on a roar." The void caused by his death, it will be hard to fill, and the outside public shares the grief of his bereaved family, and of his amiable sons, the heirs of his polished manners and culture.

CHEERFUL and active mistress wanted by an under housemaid, who wears a large fringe, and considers herself of good figure and very attractive. One who will take her fair share of the work preferred. State number of men-servants, and furnish particulars of the sort of company that may be expected downstairs. Advertiser is not an early riser, so the master, or someone else, must get up to let the sweeps in. Will receive her own friends on the afternoons of not less than three days a week. Mistress may refer to servants at present staying in the house. Entire Sundays expected out, and no interference with visits of the marine store-dealer. Character mutual. Apply, "Alexandrina," box office 379.

ONE WAY OF LOOKING AT IT.—Young Larkspur (cheerfully, at the club, to Mr. Mantys-Kakone): "Well, there'll be plenty of jollification during the season. Heaps of money spent over the Jubilee this year!"—Mr. Mantys-Kakone (gloomily): "Probably. But think of the workhouses and the rates *next* year, young man!"

PERHAPS AN UNCONSCIOUS SPEAKER OF THE TRUTH.—The vicar (to coastguardsman): "Ah, good evening, Hooker! I understand that you've been to the Levant in the course of your career. Now, what's your opinion about the difference between the Greeks and the Turks?"—Hooker: "Lor' bless ye, sir, there ain't no difference. Take my word for it, sir, it's six o' one and half-a-dozen o' t'other; and a precious good job 'twill be when the *whole twelve* is wiped out!"

TRUE CHARITY.—Amy (meeting Harry with a collecting box): "Are you collecting contributions for the Jubilee Week Fund?"—Harry: "No, dear; for the Regeneration and Soda Water Committee the week after."

THE COMING JUBILEE HONOURS.

Dinai.—(First Sister-in-law, wife of a mofussil Government official) My Naval is sure to get in this time. He will be a Khan Bahadhur on the Jubilee Day! What an honour for me to be sure! Everybody in the station will be so very ready to worship me! As their Queen, their Empress!

Jari.—(Second Sister-in-law, wife of a merchant) Yes, it's always so! Coaxing and flattery help even plain looks, while beauty, without influence, weeps in the back ground! My poor hubby never had any influence.

ડાયમંડ જુબીલીનાં માનપાન પર દેરાણી જેઠાણી.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૫૬૫ મું.]

A TALE FROM MATHERAN.

MRS FAKADSHAH'S MAIDEN ATTEMPTS.

માથેરાનની વળતી મુસાફરીની એક વારતા.

મીસીસ ફક્કડશાહની ઘોડેસવારીમાં પેહેલી કોશેશ.

THE STOOL OF REPENTANCE.

(*With apologies to Stanley Berkeley.*)

પસ્તાવાના ઈસ્ટાંડ ઉપર !

ગરીબ બીચારો મુંબઈનો શોહેરી કુત્રો !

THE EXPERIENCES OF PLAGUE-SEARCH-PARTIES.

(A Comedy from real life.)

Act I Scene I.—Oh Ba-ba-ba-ba-pa-re-e-e! Thy have come! The special constables have come!
Scene II.—Oh Ali! Oh my Lila's! mother! They've come to march you off! Now whatever shall I do! *Has re has!*"
Scene III. & IV.—Ah! But there's that big trunk of yours! Come, quick, and I'll put you out of sight!
Scene V.—Ah Now I'll defy the rascals' detective power! Or my name isn't Ronchalall!
Scene VI.—"Is there no case of plague in this room? Let's search!"

Scene VII.—Now then, open that trunk! Will you?—What? No key with you? All right! Sepoys, break it open!
Scene VIII.—Tableau! The poor patient has been suffocated! Dead! Who should hang for the murder? Just now it hangs heavily on Ronchalal's poor head and heart!!

મરકીનાં દરદી શોધનારાઓને મળતો અનુભવ.

અંક પહેલો, દેખાવ પહેલો—"ઓ, બા—બા—બા—બા—પા—રે—એ એ એ! ઓ આવયા! ઓ ઓલા કનષ્ટેબલ આવયા!"
દેખાવ બીજો—"ઓ અલીઈઈઈ! ઓ મારી લીલાની મા—આઆઆ! ઓલા તને લઈ જવા આવયા! હવે હું શું કરૂંઉઉ! હાય રે હાય!"

દેખાવ ત્રીજો અને ચોથો—"પણ કાંઈ નહી! ઓલી તારી મોટી પેટી છે! ચાલ, વેહેલી થા, તને તે મહી બંધ કરી દઉં કે કોઈ તને જાણેજ નહી!"
દેખાવ પાંચમો—"આહ! હવે જો એ રોણનાઓને હંફાંઉ નહી તો મારૂં નામ રોંચાલાલ નહી!"
દેખાવ છઠો—"આ ઓરડી મહી કાંઈ મરકીનો કેસ નથી? જોઈએ તપાસ્યે તો ખરા!"
દેખાવ સાતમો—"ચલાવ, એઈ, આએ પેટી ખોલો? જલદી કરો! જલદી!—શું તમારી પાસ કુંચી નથી? ઠીક તયારે! ઈધર આવ, સીપાઈ, એ પેટી તોડો!"
દેખાવ આઠમો—"ઓઈ! ઓઈ! ઓઈ! ગરીબ બીચારી દરદીનો દમ ગુંગલાઈ ગયો છે, અને તે મરણ પામી છે! આ ખુન માટે કોને ફાંસી દઈયે? હાલતુરત તો રોંચાલાલ આ બનાવથી જીવતાં જીવત ફાંસી ગયા છે!"

FOR THE EDIFICATION OF OUR PLAGUE-PATIENT-SEARCHERS.

Sha Dhoojrachand.—Stow away your ma well on the loft, Ali dear! Away from sight! Put all the firewood in the forefront, then all the big rice-and-dall jars, and over them the bundles of my dirty *potians* and your stinking old rags of sarees and *cholees*! Otherwise the prying rascals will find her out and march her off to the plague hospital!

Alis.—Don't you be in the least nervous, my Prania's father! Trust the cleverness of your Ali! I'll be fool the whole lot of your J. P. constables and send them about their business!

મરકીના દરદીઓની શોધખોળમાં નીકળનારા સાહેબોના અભ્યાસ માટે.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૬૫ મું.]

THE RE-OPENING OF THE SCHOOLS AFTER THE PLAGUE VACATION.

Silloo—The school has opened and we shall have to go now! Ah! What a misfortune! *Jangoo*—You ask mamma to let you wear the Saree, and then grandma won't allow you to go to school!

મરકીની છુટી પછી પાછી ઉઘડેલી શાળાઓ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૬૫ મું.]

THE RUNAWAY BARBERS OF BOMBAY.

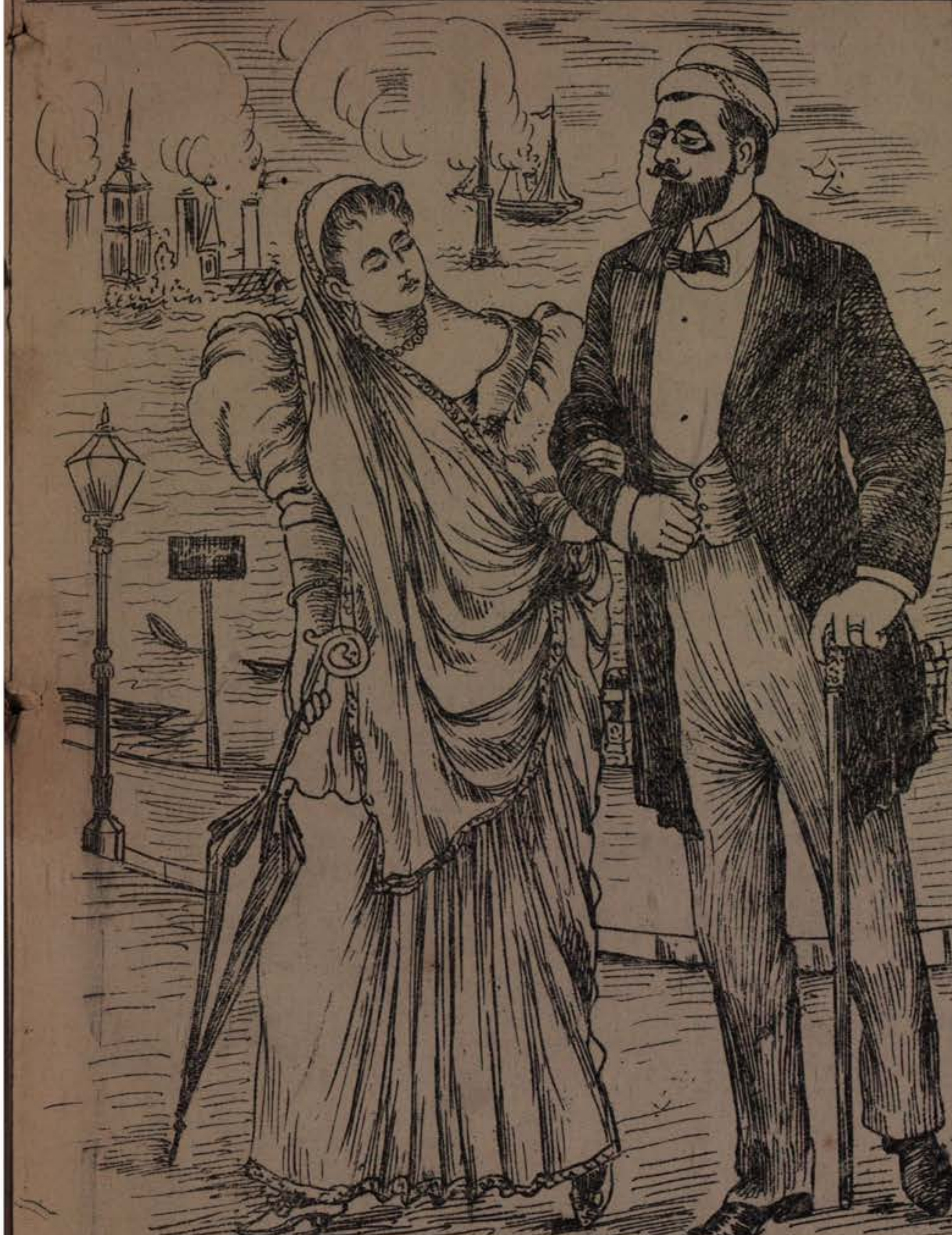
Shethjee—And when did you return to Bombay, Bhagla?

Bhagla—(the barber)—Last fortnight, sir! After spending every blessed pie and selling all the silver ornaments on my Ali's person! A little longer, and my *tobra* too would have had to go, for whatever the Marwaree chose to give for it!

પાછા ફરેલા મુંબઇથી નાહાસી ગયલા હજામો.

શેઠજી—કેમ બચા ભગલા, તું કહારે પાછો મુંબઈ આયો?

ભગલો—પંદર દાહાડા થયા, સાહેબ! પાઈએ પાઈ ખરચી ખાધી, ને બાયડીના બધા દાગીનાએ વેચી ખાધા! પછે મુંબઇ ન આંઉ તો કયાં જાંઉ! જો વધુ રહયો હોત તો આ મારો તોબડો પણ મારવાડીને તયાં મેલવો પડત!

THE JUBILEE REJOICINGS.

Naval.—Tehmi dear, you have braved the weather, but I'm afraid you won't go home without soiling your Jubilee saree!

Tehemina.—Never mind, Naval love! Must put up with all sorts of inconveniences at a time when one has to go about to do honour to her sovereign! You know the Diamond Jubilee comes but once in a century!

જુબીલીની મોજમજાહ.

નવલ—તેહેમી ડીયર, તું જુબીલીની મોજ કરવા વરસાદની સામે નીકલીચ તો ખરી, પણ મને તો ધાસ્તી લાગેચ કે તારી જુબીલી સારીને તરબોર કરયા વગર તું ઘેર જવાનીજ નથી !

તેહેમીના—તો તેમાં શું મોટું, નવલ લવ ! એ તો જારે આપરા રાજકરતાને માન આપવા ને ખાતર એમ બાહાર નીકળવું ને ફરવું હરવું પરે તારે તો બધી પીડા ને અગવડ ખમ વીજ જોઇયે તો ! કંઈ દાયમંડ જુબીલી દરરોજ નથી આવતી : તે તો સો વરસે એકાદ વાર આવે. તો આપરા બાપનું ભાયગ !

OH!

Hind.—The sky seems overcast, with not a speck of a bright financial outlook!

[The monthly trade returns published by the Government of India present a most disappointing aspect.]

અરે ! અરે !

હીંદ—આકાશ બધું ઘેરાયલું અને ઘમ ઘોર છે! ને તેની પર નાણાં સબંધી સારી હાલતનું તો એક કીરણબી દેખાતું નથી !

[હીંદી સરકાર તરફથી, હીંદી વેપાર ને લગતા જે છેલ્લા માસીક આંકડાઓ પ્રગટ કરવામાં આવયા છે, તે બહુ નાસીપાસી પેદા કરનારા છે.]

A NICE MORSEL—A JUBILEE DINNER.

Lord Sandhurst.—Here's a nice morsel for you. It will agree with you admirably, I'm sure, and keep you always in good spirits, and give you more strength and vigour to guard against all suspicious characters and strange comers!

[The plans for laying the foundations of a New Bombay are being carefully considered.]

એક નાદર નવાલો—જુબીલીનું એક ખાનું.

લાર્ડ સેંડહર્સ્ટ—લે, આ તારે માટે નાદર નવાલો છે. તે તુને ઘણોજ પસંદ પડશે અને તેથી તારો જીવ હંમેશાં ખુશ ખુશ રેહેશે, અને ઘરમા ઘુસી આવનારા કોઇ શકભરેલા શખસો કે અજાણ્યા માણસો સામે ચોકી રાખવાને તુને વધારે જોર અને શકતી મલશે.

[નવી મુંબઈનો પાયો નાખવાને લગતા સઘલા પલાનો ઉપર હમણા બહુ ધીરજથી વીચાર ચલાવવામાં આવે છે.]

THE DIAMOND (JUBILEE) NECKLACE.

Dinoo.—No use calling it the Diamond Jubilee unless one has plenty of diamonds to wear on that day!

Meheroo.—No dearth of them! So many false Diamen ds on the bazaar in honour of the Jubilee! To be had for a song! A necklace for a couple of rupees! Ask your hub for one!

Peeloo.—And they'll take you for a millionaire's wife, depend upon it!

દાયમંડ (જુબલી)નાં હાર.

દીનુ–મરેરે, એને દાયમંડ જુબીલી સાની કેહેતા હોસે? જાંહવેર એ જુબીલીને દાહારે આપરી પાસે ઘણા ઘણા "દાયમંડ" (હીરા) પેહેરવાનાં નહી હોય તાંહવેર એને દાયમંડ જુબીલી સાની કેહીયે?

મેહેરૂ–પણ હમણા "દાયમંડ" (હીરા) નો કાંહ દુકાળ છે જે! જુબીલીનાં માનમાં જોઇયે તેટલાં ખોટાં દાયમંડ બજારમાં રેવરેવ થઈ જાયચ! ને તે પાણીના મુલે વેચાયચ! ફકત બે રૂપરડીમાં તો હીરાનો હાર મલેચ! તારા વરને કેહેની, તુને એક લાવી આપે!

પીલુ–ને તે પેહેરીને બાહાર નીકલસે કેની તો લોકો જોઇને વાટજ થઈ જસે, ને એ અજ સમજસે કે આએ કોઈ લખસાપતીની બઇરી છે! સમજી કે?

KICKED-OUT!

Lord Sandhurst.—Out you go, you d—d scoundrel! You've had a free hand and your own way too long! Out, I say!

[After a weary waiting of many months, the Bombay Government cast off its lethargy and took the suppression of the plague-work in its own hands, with the happy result that the epidemic is daily going down.]

લાત મારીને બહાર કહાડયો!

લાર્ડ સેંડહર્સ્ટ–કંગાલ બદમાશ, નીકલ અહીંથી! ઘણા વખતવેર મેં તારૂં ચાલવા દીધું! બસ હવે બાહાર જા!

[મહીનાઓ સુધી ખોટી થયા પછી મુંબઈ સરકારે પોતાની આલસાઈ છોડી દઈને મરકી દાબી દેવાનું કામ પોતાને હાથ લીધું, તેથી એ સારૂં પરીણામ નીપજ્યું છે કે એ રોગ દરરોજ ઓછો થતો જાય છે.]

THE JUBILEE CHARITIES.

Mian Saheb—I'm going to spend a hnndred rupees in feeding the famine-stricken poor on the Jubilee Day!

Bo ebee Saheb—Nothing better! Money nobly spent! Far better than throwing it away in hunting after Jubilee titles!

જુબીલીની સખાવતો.

મીયાં સાહેબ-હું તો જુબીલીને દહાડે ગરીબ દુકાલ્યાંઓને ખવાડવા પાછલ એકસો રૂપયા ખરચવા માંગુ છું!

બીબી સાહેબ-બોહોત ખુબ! કેવા સમારગે તમારા પઇસા ખરચાશે! જુબીલીના ચાંદમાન મેલવવા પાછલ પઇસાની બરબાદી કરવા કરતાં તો એ કામ ઘણુંજ બેહેતર છે, મીયાં!

Brother Badloo—What are you going to do on the Jubilee Day, Sister Silloo?
Sister Silloo—Give away all my pin money to the Famine Fund.

B. B.—And I am going to spend my pocket-noney in buying sweet *Jaleebee* to sweeteen the mouths of papa and mamma!

ભઈ બદલુ-ને સીલ્લુ, તું જુબીલીને દાહારે સું કરવાની છે?

બેહેન સીલ્લુ-મને બાવાજી જે પઈસા ખરચવા આપેચ તે બધા હું તો દુકાળ ફંડમાં આપવાની છેઉં.

ભઈ બદલુ-ને હું તો મારા બધા પાકીટ ખરચના પઈસાની જલેબી લાવવાનો છેઉં ને જુબીલીને દાહારે મ.ચ ને બાવાનાં મોહોનાં મીઠાં કરાવવાનો છેઉં!

JUBILIA OR JALABIA?

Jilloobai—I'm going to change my name, Jammy dear?

Jamshea—Change your name? The idea! And why? I so love you as Jiloo! And yet the rose by any other name.——

Jiloobai—Jiloo no longer! Henceforth, in honour of the Diamond Jubliiee, it should be JUBILIA!

Jamshed—JALABIA, rather, my sweet *Jaleebee*!

જુબીલીયા કે જલેબીયા?

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૬૬ મું.]

MASTER SHENDIARAO BRIMFUL OF LOYALTY!!!

AFTER THE JUBILEE DINNER IN A SECRET ROOM OF IRANI BEHRAM,S HOTEL.

TIME.—11 p. m.—SCENE.—*Somewhere* between *Thakoredwar and Girgoum.*]

વફાદારીનાં જોશથી ઉભાઈ જતા માસ્ટર શેંડીયારાવ!!!

ઇરાંની બેહેરામનાં હોટેલમાંની એક છુપી ઓરડીમાં જુબીલી દીનર જોભરયા પછી.

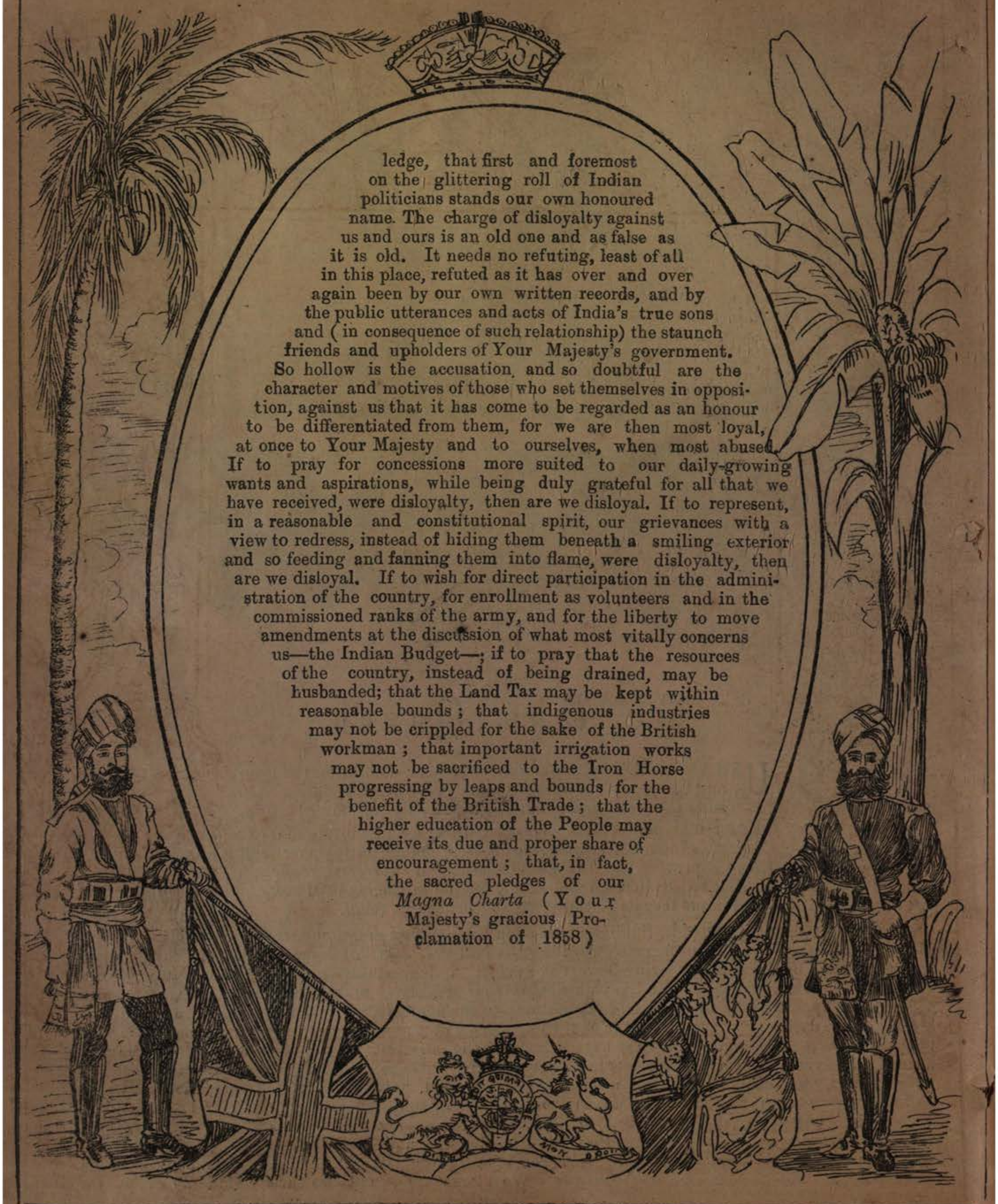
વખત, રાતના ૧૧ કલાક. દેખાવ, થાકોરદવાર અને ગીરગામની વચે.

To The Queen.

UNHAMPERED by the ordinary human limitations of time and space, and scorning Simla's lowly heights, our world-wide fame and name our best and only recommendation, **We, Hindi Punch**, the most faithful and loyal of Your Majesty's Indian subjects and their "guide, philosopher and friend," present, on this auspicious day of universal rejoicing, our sincere and heart-felt felicitations on an event, unique in England's History and the brightest of the many bright and glorious sevents of your long and beneficent reign.

The Diamond Jubilee! Sunlight falls upon the paper at mention of this transcendent record. More brilliant than the Kohinoor, more sparkling than all the gems of your diadem, is this simple garland of time bright with the living flowers of wisdom and greatness, grace and civilisation. Mere longevity is common enough, but a life blameless as Your Majesty's, making constantly for good in spite of boundless opportunities and manifold temptations to the contrary, is rare indeed not only in the history of one nation or of one age but in the whole history of the whole world. It is late in the day to speak of your praises, voiced as they have been by the sweetest singer of your age, and echoed unceasingly by your myriads of subjects in all parts of the universe, But for the mere satisfaction of our feelings, we cannot let this unprecedented occasion pass without offering on behalf of Hind and ourselves this humble token of heart-felt and unstinted loyalty. If there is a quiver in our voice, it is the thrill of pure and sincere joy and not the uncertain tremor of conscious hypocrisy. We are aware that it has, before now, been made a reproach to the Indian aspirant to political rights that he, the everlasting grumbler, should profess to participate in the feelings of the occasion. We know too, and we are proud of the know-

ledge, that first and foremost on the glittering roll of Indian politicians stands our own honoured name. The charge of disloyalty against us and ours is an old one and as false as it is old. It needs no refuting, least of all in this place, refuted as it has over and over again been by our own written records, and by the public utterances and acts of India's true sons and (in consequence of such relationship) the staunch friends and upholders of Your Majesty's government. So hollow is the accusation and so doubtful are the character and motives of those who set themselves in opposition, against us that it has come to be regarded as an honour to be differentiated from them, for we are then most loyal, at once to Your Majesty and to ourselves, when most abused. If to pray for concessions more suited to our daily-growing wants and aspirations, while being duly grateful for all that we have received, were disloyalty, then are we disloyal. If to represent, in a reasonable and constitutional spirit, our grievances with a view to redress, instead of hiding them beneath a smiling exterior and so feeding and fanning them into flame, were disloyalty, then are we disloyal. If to wish for direct participation in the administration of the country, for enrollment as volunteers and in the commissioned ranks of the army, and for the liberty to move amendments at the discussion of what most vitally concerns us—the Indian Budget—; if to pray that the resources of the country, instead of being drained, may be husbanded; that the Land Tax may be kept within reasonable bounds; that indigenous industries may not be crippled for the sake of the British workman; that important irrigation works may not be sacrificed to the Iron Horse progressing by leaps and bounds for the benefit of the British Trade; that the higher education of the People may receive its due and proper share of encouragement; that, in fact, the sacred pledges of our *Magna Charta* (Your Majesty's gracious Proclamation of 1858)

may be carried out in their integrity; if to do all this were disloyalty, then are we indeed most disloyal !!!

This is the "head and front of our offending," this the terrible indictment against us. But we scorn the impeachment. We and our people are loyal to the core. We repudiate kinship with the lip-loyalists among us (alas! that we should have to own to the existence of black sheep in our flock!) who bend the knee and truckle to men in power, whose sole object is to please for the sake of personal aggrandisement. Traitors to themselves and to their country, it is they that are a standing menace to your Indian Empire. Let Your Majesty beware of them. They but smother the fire that must be wholly put out.

We repeat that we and our people are loyal to the core. We care not for our carping Anglo-Indian critics (alas! that Englishmen should to themselves be untrue!) who read sedition in our every word and deed! Unlike the true-born, sympathetic Briton (to whom all honour!), who encourages and assists our struggling efforts, these critics treat us like niggers and would keep us down-trodden in the dust. Let Your Majesty beware of them. It is men who play fast and loose with their own and with other people's honour, who heroically kick poor punkah-coolies to death on the slightest, and often on no, provocation, and who otherwise behave in un-English fashion, bringing British justice and British love of fair play and the British name itself into contempt, it is, we say, men like these that, in even a greater degree than India's faithless sons, are a standing danger to your Indian Empire. They hope, by stifling our honest aspirations, to uphold the British rule. We say, beware! Fols! They but hide the dark spot that must be washed clean away!

Your Majesty's native home is no longer the distant, inaccessible place that it used to be in the good, old times, when this day sixty years ago you were enthroned, a girl-queen, in the hearts of your loving subjects. Since then numbers of our people have visited your glorious city, and some have made it their home, spending their energies in our cause according to their lights and their predilections, even fighting their way (all honour to the first noble veteran that did it) into the first Legislative Assembly in the world. Quite a galaxy of our heroes and nonentities will be fluttering about your city today, like moths before a candle, attracted by the glittering pageant of the Jubilee. If your Majesty would but deign to scan them by the light of our published utterances and the utterances of our chosen leaders (not sycophancy's idols but the elect of the people) you would be able to detect the true from the false. Let us beseech Your Majesty to beware of spurious imitations, and to remember that none are genuine save those who bear the hall-mark of our approbation.

Personally, we have not a little to be grateful for to you, Gracious Mother (if you will permit us to use the endearing word), in that you have enabled us to address you, however feebly, in your own noble language, and that you have rendered the free and outspoken HINDI PUNCH a possibility and a fact in a subject country. We have used our opportunities, as we flatter ourselves, towards the social, political and moral regeneration of the people, exhorting them to make common cause with the Britons and to see that our rulers hold this country even as they "hold their own." We tell the people,

"Sons, be welded each and all,
Into one imperial whole,
One with Britain, heart and soul!
One life, one flag, one fleet, one Throne!"

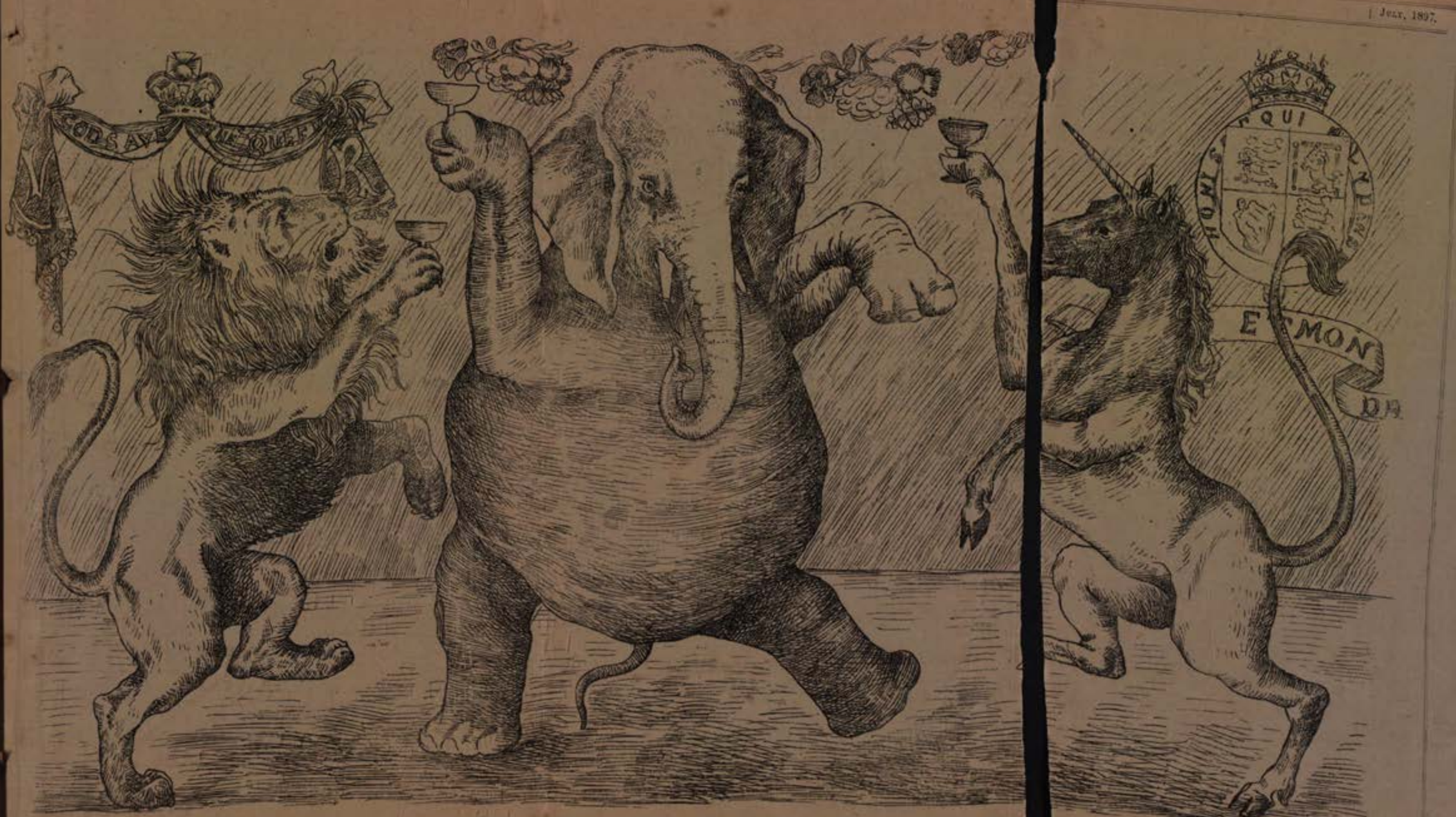
And now, noble Queen, "revered, beloved," permit us, on behalf of this suppliant country, on behalf of ourselves and of the good lady, MRS. PUNCH, now sitting by our side, suggesting our thoughts and prompting our words with a woman's grateful love, to wish you, your children and children's children health and happiness; and with sentiments of respect for your person, of admiration of your pubiic and private virtues, and of deep and abiding thankfulness for the favours showered upon us, to subscribe ourselves

Your Majesty's most faithful and loyal Subject,

Hindi Punch.

Frere Road Castle,
Bombay, 20th June, 1897.

THE NATIONAL JUBILEE TOAST : "THE QUEEN-EMPRESS! THE QUEEN-EM

It is the same all the wide wide world over, wherever the British flag is hoisted.

આજના શુભ દીવસની સઘળી પ્રજા તરફની જુબીલી સલામતી : "ચાહાવો સાહેબ, નામદાર મહારાણીની સલા

આખી દુનીયામાં જ્યાં જ્યાં બ્રીટીશ વાવટાનો ધજા ફરે છે, ત્યાં ત્યાં આજે આ ખુશાલીભરી મોજ માણવામાં આવશે,

SIGNALLING THE SWEET MESSAGE OF JOY FROM THE HIGHEST POINT.

THE DIAMOND JUBILEE OF HER MOST GRACIOUS MAJESTY THE QUEEN-EMPRESS: SUNDAY, 20th JUNE, 1897.

સરવેથી ઉંચામાં ઉંચી ટોંચ ઉપરથી સીગનલ કરવામાં આવતો ખુશખુશાલીનો મીઠો મધુર સંદેશો.

નામદાર મજતાવર મહાકેશ્વરી સાહેનશાહબાનુ વીકટોરીઆની ડાયમંડ જુબીલી : રવીવાર, તા૦ ૨૦ મી જુન, ૧૮૯૭.

CONCERTED LOYALIY

Amy—No, I don't think I shall go to the concert and risk my Jubilee *saree*. Far better to pour out loyalty at home than do it in the streets to the accompaniment of a possible downponr.

Sarah—You're right. Here we are. The Jubilee ode will sound nicer in our own quiet room. Thump away, dear, and I'll trill sweeter than any nightingale! We'll be loyal and safe!

વફાદારીના કાનસર્ટ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૬૬ મું.]

THE WAY WE LIVE NOW.—Captain Spooner (to Miss Dashaway at Epsom): "Shall we have a bet in long 'fives'?"—Miss Dashaway (a "Heads-I-win-tails-you-lose" damsel): "No; in short 'fivers,' if you please."

CHANGING LOVE.

[The Ho'ble Mr. Setalvad has withdrawn from the contest in the Northern Division for a seat in the Legislatve Council, owing to undue official influence in favour of his rival Mr. Goculdass Kahandass Parekh.]

Mrs. Central—You ought to have remained true to your old love, Mrs. Northern. Surely, he didn't prove inconstant and false. You should take a leaf out of my book.

Mrs. Northern—What could I do? A woman and so worked upon! So many tales of his irregularities, his fitful conduct, his wild flights, daily poured into my ears! So tried, I couldn't but think of a change!

એકને મુકીને બીજો !

[વધુ માટે જુવો પાનુ ૫૬૫ મું.]

FAST.

THE BAI (on the) CYCLE.

આ બાઈ(ની) સીકલ જુવો !

THE GIANT FOOT.

[Greece has appealed to the Powers to dispense with any indemnity to Turkey seeing that Turkey provoked the war.]

રાક્ષસી પગ.

[ટરકીએ લડાઈ ઉભી કરવાને કારણ આપ્યું હતું, માટે તેને લડાઈનો દંડ આપવાની ફરજ પાડવી નહી, એવી ગ્રીસે મોટાં રાજ્યોને વીનંતી કરી છે.]

JUBILEE ILLUMINATIONS.

Khorshed.—Jangoo love, 'what shall we do to-day? Go to see the Jubilee illuminations?

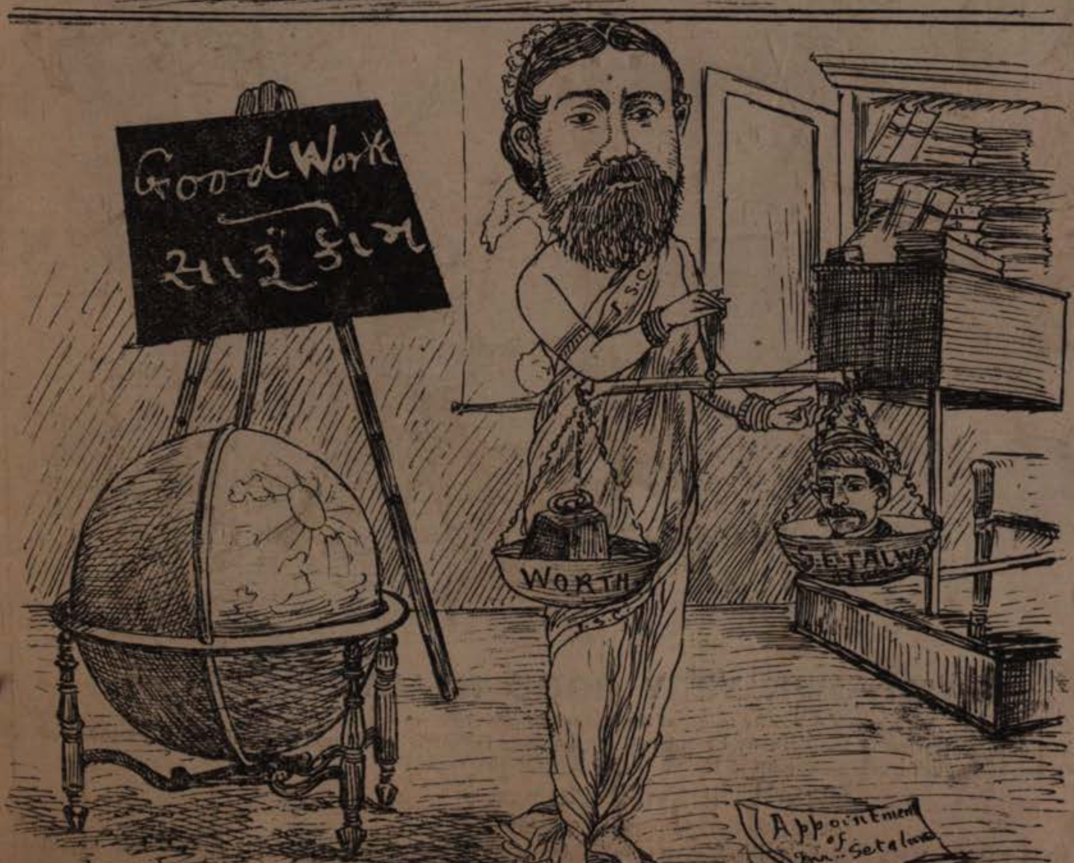
Jehangir.—What? To make the inner darkness of our souls more painfully visible! No, no, dear, let us nurse the disappointment caused by the Honours' Gazette, in silence and sorrow at home!

જુબીલીની રોશની.

ખોરશેદ-જાંગુ લવ, પછી આજે તમે કાંહ જવાનો વીચાર રાખચોચ ? આપરે જુબીલીની લાઈટ જોવા જઈસું કેની ?

જેહાંગીર-સું જુબીલીની લાઈટ જોવા જઈયે, ને આપરાં કોઠાંપર ચહડેલી કાલી ગીલીટ બધાં લોકોને દેખારયે કે! નહી, નહી, ડીયર. આપરે તો આજે ઘેરમાંજ પરી રેહીસું. માન અક્રામનાં ગેઝટથી આજે મને એટલી નાઉમેદી થઈચ ને મારા પેટમાં એવાં આડાં ને ઉભાં આવેચ કે બસ નહી! તે બધી મોહકાન ઘેરમાં ગુપચુપ પડી રેહીનેજ ભોગવયે તેમાંજ શોભા છે, ડીયર!

THE PARSEE LADIES' LOYALTY.

Rati—(After the Town Hall Concert.)—What a shame! To be beaten by Hindu ladies in loyalty! Do you know they have gone and voted an address to the Queen-Empress, and we, who are always to the fore, have allowed ourselves to be put in the back-ground!

Tehemi—Back-ground! Not a bit! In the van, as usual! They've only *Written* their address, we've *sung* ours! We've rung the welkin, do you know, with our loyal songs, with the *Spirit of Loyalty* as our conductor, and they'll be more acceptable than mere words! Addresses are common enough, but songs, like ours, inspired by loyal love and tuned to heart-strings, are as rare as the Diamond Jubilee itself! Pearl-drops from pearly lips!

પારસી બાનુઓની વફાદારી.

રતી–(ટાઉન હાલના કાનસરટ પછી) અરે આએ કેવું સરમભરેલું! વફાદારીમાં હીંદુ બઈરીઓ આપું લોકને મારી ગઈ! તે લોકે મહારાણીપર એક માનપતર મોકલ્યું, અને આપરે પારસી બાનુઓ જે હમેશાં દરેક કામમાં આગળ ને આગળ પરયેચ, તે આએ વખતે પછવારે રેહી ગેઈ!

તેહમી–કંઈ વાત છે, સાની પછવારે રેહી ગેઈ? મુદલજ નહીં! આપરે લોક તો આગળના આગળજ છઈયે! હીંદુ બઈરીઓએ તો પોતાનું માનપતર લખીને આપયું, પણ આપરે તો આપરૂં માનપતર ગાઈ બજાવીને આપયું! આપરે લોકે આપરાં વફાદારીના ગાયનોથી ગગનને ગજાવી નાખયું તે તું જાણેચકેની! ને તેવાં ગાયન, માત્ર મોહનેનાં બોલોનાં કરતાં વધારે મન ગમતાં થઈ પરેચ, સમજી! માનપત્રોની હમણાં સું ખોટછે! તે તો ડગલેપેર ઉભાઈ જાયચ, પણ વફાદાર મોહબતથી અને ખરાં જીગરનાં તાર ચહડાવીને આપરે જે ગીતો ગાયાં તે ડાયમંડ જુબીલીનાં જેવાંજ એકીમતી છે! હું તો તેને આપરા પરવાલાં જેવાં હોટમાંથી ખરી પડેલાં કીમતી મોતીના દાના જેવાંજ ગણુંચ!

A PROPER WEIGHT.

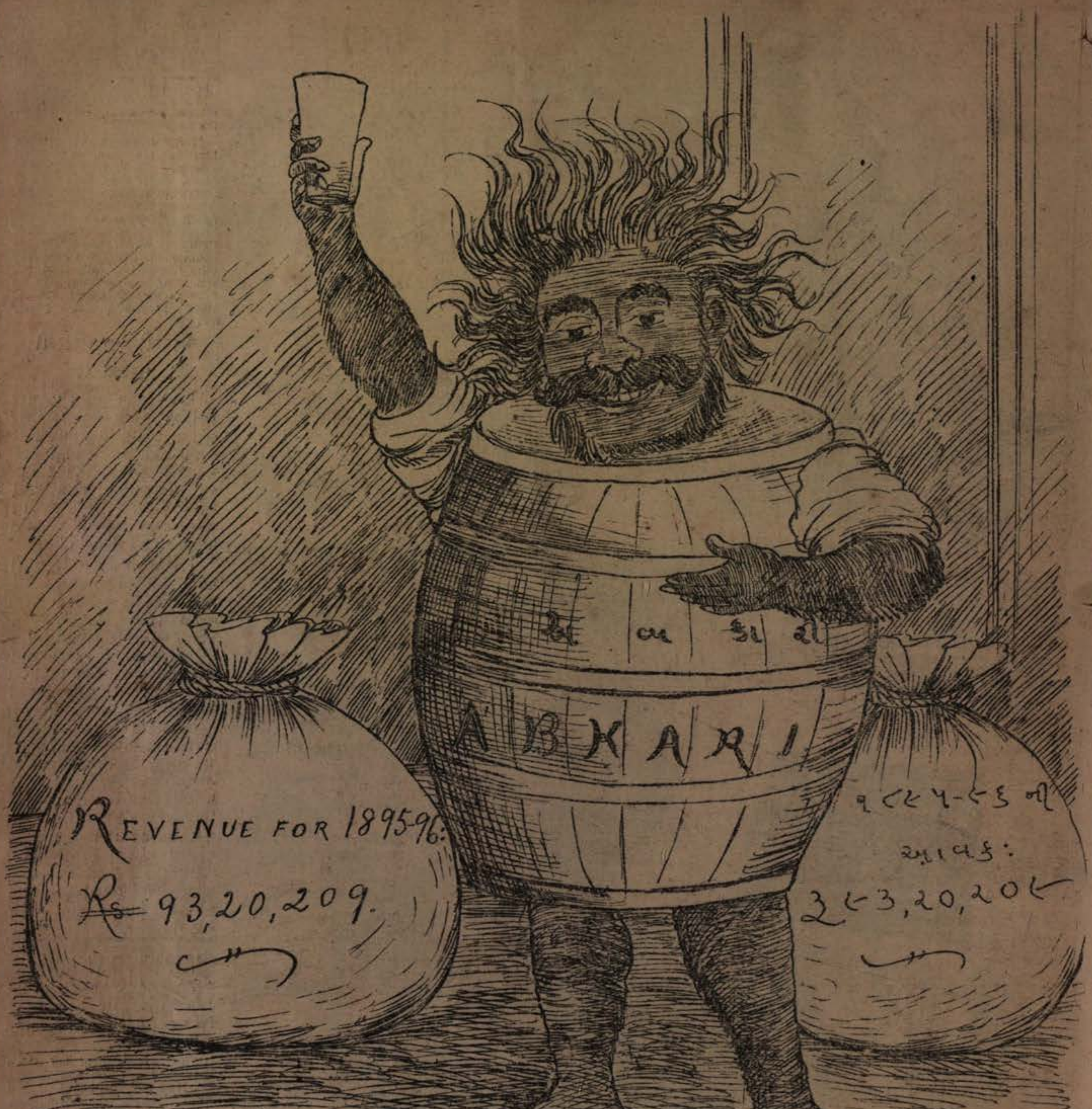
Miss J. S. Committee—It's so nicely balanced! Not so much as a hair's difference!

[The appointment of the Hon'ble Mr. Chimanlal Harilal Setalvad on the board of the Joint Schools Committee has given much satisfaction.]

એક ખરેખરૂં વજન.

બાઈ જાઈંટ સ્કુલ્સ કમીટી–કેવું બરાબર સમતોલ થઈ રેહયું ચ! એક બાલ બરાબરબી ફેરક નથી!

[જાઈંટ સ્કુલસ કમીટીના એક મેમબર તરીકે આનરેબલ મેં૦ ચીમનલાલ હરીલાલ સેતલવાડની કરવામાં આવેલી નેમણુકથી ઘણો સંતોષ ફેલાયો છે.]

"TO MY OWN VERY GOOD HEALTH!"

(A Jubilee toast of the Abkari monster.)

[The report of the Abkari administration in the Bombay Presidency for the year 1895-96, published a few days before the Diamond Jubilee, shows a record revenue, the figure having gone up to Rs. 93,20,209 during that year.]

સેવકની પોતાની સલામતી!

(અબકારી રાક્ષસની જુબીલી સલામતી.)

[ડાયમંડ જુબીલીની થોડા દીવસ આગમજ મુંબઈ ઇલાકાનો ૧૮૯૫–૯૬ નાં વરસ માટેનો અબકારી કારોબારનો રીપોર્ટ બાહેર પાડવામાં આવ્યો છે, તે ઉપરથી દીસે છે કે આગળ કદી નહી થયલી એટલી મેહેસુલ–રૂ ૯૩,૨૦,૨૦૯ ની–એ વરસમાં થઈ હતી.]

THE NATIONAL CONGRESS IN ENGLAND.

Sir W-ll-m W-dd-rb-rn—I'm sure, sir, you'll like her better the more you see and know her!

[The Indian delegates before the Welby Commission have been instructing, through the British Congress Committee, the British public on questions in which the Indian National Congress takes interest; thus initiating that public into the aims and objects of the national movement.]

ઈંગલંડમાં હીંદી કાનગ્રેસ.

સર વીલીયમ વેદરબરન—મારી ખાતરી છે, સાહેબ, કે જેમ જેમ તમે એને વધુ ને વધુ જોતા જશો અને એની સાથની તમારી ઓલખ વધતી જશે, તેમ તેમ તમો એને વધારે ને વધારે પસંદ કરતા રેહેશો !

[વિલબી કમીશન આગલ શાક્ષી આપવા ગયલા હીંદુસ્તાન તરફના પ્રતીનીધીઓએ, હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસ જે જે સવાલોની ચરચા કરે છે તે વીષે ઈંગલંડની પ્રજાને અ છી રીતે વાકેફ કરવા માંડી છે, અને તેમ કરીને કાનગ્રેસની નેમ અને મતલબો શું છે તેની તેને સારી રીતે સમજ પાડી છે.]

FROM YOUR MAJESTY'S MOST LOYAL, FAITHFUL & LOVING SUBJECT!

[From Victoria, R.I. to the Viceroy.—"From my heart I thank my beloved people. May God bless them."—From the Viceroy to Her Majesty the Queen Empress;—"Your Majesty's Gracious Message will reach the hearts of your loyal Indian subjects. All are joining in the prayer for blessings on their beloved Sovereign."—The following telegram was sent by his Excellency the Viceroy to the Secretary of State after reception of the Jubilee addresses;—"I have delivered to the assembled delegates Her Majesty's gracious Message in reply to their addresses. It has been received with enthusiasm."

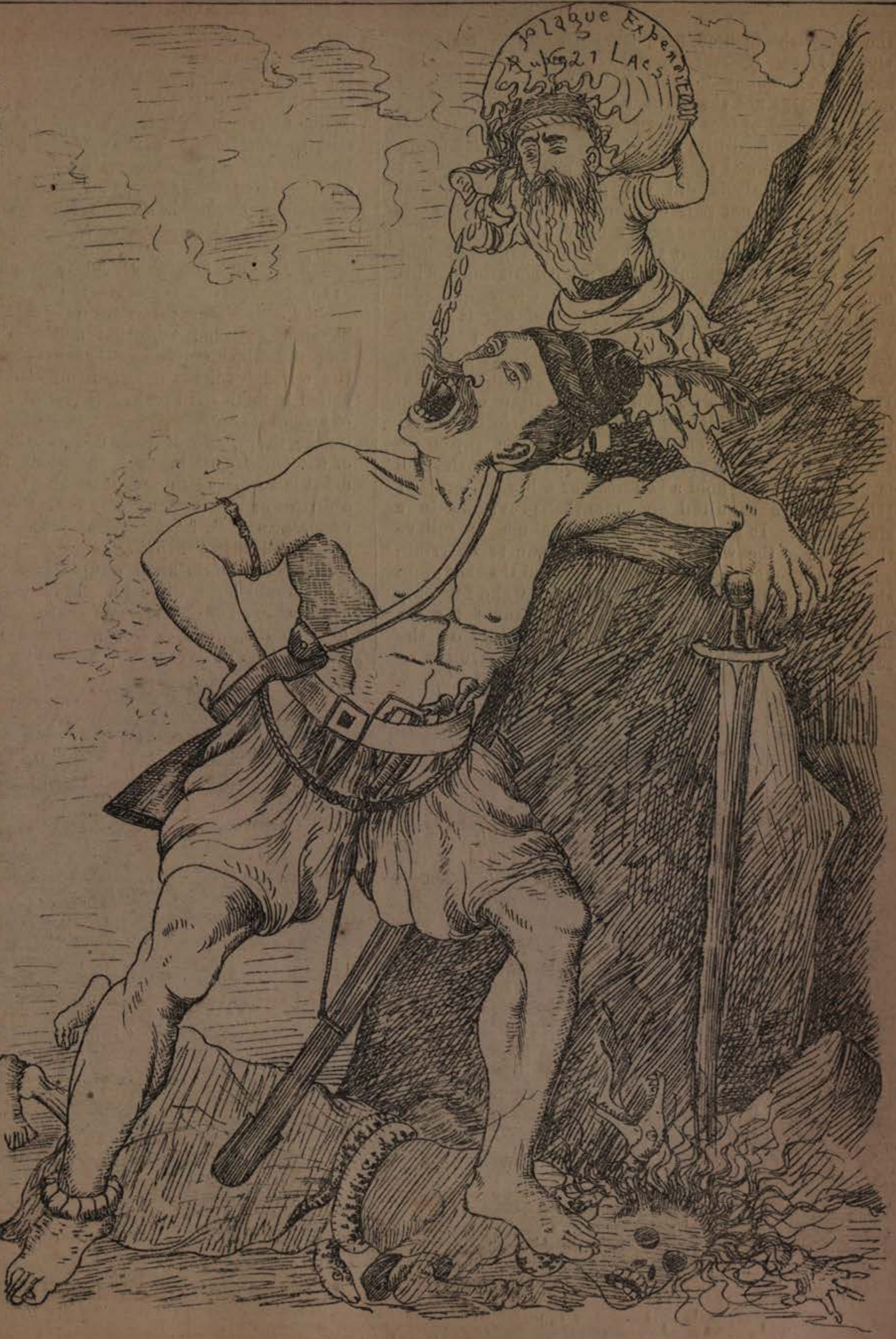
તમો નામદાર મહારાણીની સરવેથી વફાદાર, વીશ્વાસુ અને મોહબ્બવંતી રઈયત તરફથી!

[નામદાર મહારાણીએ ડાયમંડ જુબલીને દીવસે હીંદુસ્તાનના વાઈસરાય જોગ તાર કરી જણાવયું હતું કે, " મારા અંતકરણથી હું મારી વહાલી પ્રજાનો ઉપકાર માનું છું. ખોદા તેમને સુખી રાખો." આ તારનો નામદાર મહારાણી પર વાઈસરાયે જવાબ વાળ્યો હતો કે, તમો નામદારનો માયાળુ સંદેશો તમારી વફા

CHOW-CHOW.

Jatasoor again.

JALANDHAR NATH writes: Some of the Civic Fathers of this *nagri* are in a huff with me on account of my recent eulogium on General Jatasoor. The wave of wrath gently undulating so long in their bosoms, has passed harmlessly the dreaded giant but has struck poor me with a shock. I am pleased with it though. To act the safety-valve or to serve as a seismometer in such circumstances is no small honour, though men blinded by rage cannot see it. Well, the head and front of my offending is that I have concealed from the public the giant's voracious appetite. When speculating about the *avatar* that has floored the Bubonic Plague Fiend, I wrote: 'Jatasoor' sounded more musical than Gatacre and that the Indian rendering was certainly "diagnostic, connotative & pregnant with sense." These good people contend that the English name, pronounced in

"GUTT-KURRING;" OR, JATASOOR GULPING DOWN.

the English fashion, is decidedly more connotative. Does it not sound "*Gutt Kur*," they ask, which means "swallow," "devour," "gulp down? Has not the giant, like a gourmand, made a hearty meal of lacs of rupees since the civic fathers undertook to feed him and his titanic hosts?" I begin to see now there is sense in what my critics say. I admit my analysis did not go deeper into trivial details. I am not parsimonious by nature, and when I treat my guests or engage a body of workers on a job I feed them without stint: the thought of how much they eat never enters into my calculations. This may account for my not detecting the esophageal element in that comprehensive name of our General. I doubt even if the idea had struck me, I should have dilated on it. Tell me seriously, *Punchobà*, what is it that the civic fathers are grumbling at? Do these good and wise men expect a titan to live on rice and water or *dàl* and *bhát* and to perform herculean tasks for them? What was the ration of Rávan's brother, Kumbhakarn,—the titan with ears large enough to hold a *kumbha* or a big water-jar? His appetite required six months' provisions in a single day! It is written that "Brahma to relieve the alarm of the world, which had begun to entertain serious apprehensions, . . . decreed that the giant should sleep six months at a time and wake for only one day during which he might consume his six months' allowance without trespassing unduly on the reproductive capabilities of the earth." Are the reproductive capabilities of this great city in danger of suffering from the "gutt-kur" appetite of Jatasoor? Do they wish him Kumbhakaran's sleep? It looks much like it, but it is not gratitude! The fates have decreed that this stricken bark of a once proud City, still tossing on the stormy waves, with a thousand holes in her hull, deserves to be piloted by puny dwarfs. General Jatasoor is wanted where a titan's work is appreciated. *Jai, Jatasoor Ki Jai!*

* * *

Honours and Honours.

THE long looked-for, anxiously-awaited Honours Gazette—the fountain of tears of joy and of tears of sorrow, the haven of gratified ambition and the rock on which blighted hope splits and breaks—has been given to the world. Like the Diamond Jubilee, which has called it forth, it breaks the record. It is the longest of any of its predecessors, but otherwise not at all unlike them, affording as it does the same indication of the *intelligent* manner in which H. M.'s Government is supposed to recognise and reward exceptional abilities or meritorious services. Persons with "great expectations" have again been more sadly disappointed than "Pip" ever was. Again have people got in who should keep out, and people remained out who should have come in. It is once again the old, familiar cry: *backstairs influence, genuflexion, treason to self disguised as loyalty, push, pluck, brass,* and *money!* The very last, perhaps, the most potent

THE LOYAL BRAY.

"CONGRATULATIONS, SIR GEORGE!"

oases in the desert) are nowhere in it!

* * *

THE Official element is there as usual, only much stronger and in larger numbers, the element that would rest the Throne wholly on bayonets, if it had its will. Then come the followers of that element, the most able and faithful exponents of its tenets in public and in private, in the press and on platforms—journalists enjoying official confidence and official crumbs; boy-politicians, the playthings of lucky chance; "public-spirited" citizens with no thought for the public, but all alive to their own personal advancement. A motley throng, so grotesque and mixed that if one did not meet, here and there, with worthy names like Mr. Cotton's one might fear that honour itself had deviated into dubious paths & that the genius who works the fountain of honours had gone mad!

* * *

OUR sincere congratulations

factor of all (as *Truth* has lately shown)—the *open sesame* to the most glittering baubles! Genius, talents, true merit, sterling worth, honesty of purpose, thought and deed, (with rare exceptions, standing out like

to Sir George Cotton! The patient architect of his own fortune, in close touch and sympathy with the rulers and the ruled, possessing the happy knack of reconciling conflicting interests, always in the van-guard of

all movements for the public good, old King Cotton of Cottonopolis richly deserves his advancement. We are glad of it, though we are sorry to see him in such doubtful company.

***

THE proprietor of the "*Pioneer*," and the lucky pioneer of his own interests, is a Knight too, having doubtless reaped the reward of strenuous, stedfast and consistent advocacy of official, as opposed to native, views! His success ought to be an encouragement to other journalists to "go and do likewise." And they are hard at it too. We wish them good luck another time. If the "loyal" organs but bray loud enough, they are sure to succeed in the end!

Bend the knee, Mr. M. M. Bhownuggreen.
(Never) *Raise the knee*, Sir M. M. Bhownuggreen.

***

THE Parsee M. P. (spurious imitation of a genuine article, who can hoodwink no one beyond his own organs and his narrow clique) is a Knight too, and we are told that the Parsees ought to be proud of this latest accession to their titled ranks. Until the other day, they had two Baronets and one Knight. Now they have a Knight the more! But it is light we want, not night, men of light and leading, and for these one must look in other than Sir M. M. Bhownuggree's direction. It is his "services," we are further told, that have gained him this enviable distinction! *His services!* We have looked high and low for them, but without success, and in despair we ask, *what* and *where* are his services? Provoking echo answers, *where*! We are aware that he has wriggled himself into Parliament, that he poses as a statesman and as the true representative of the Indian People, that his party, whose interests he serves, is in power, that he talks glibly of rights and responsibilities and even pretends to teach us our duty, this green M. P. of Bethnal Green! But that we are amused at his antics, we might be "angry with the officious zeal which supposes that its *green* conceptions can instruct our gray hairs!"

***

HIS services indeed! Perhaps it is the *want*, or (*if his friends like it better*) the *promise* of them, that has contributed to his elevation! For looking further down the list, see how the honours proceed. As "services" widen and expand, the honours dwindle! Prof. Haffkine, the earnest, honest, quiet worker in the cause of suffering humanity, he whose patient researches helped to snatch many a person from an untimely grave, only gets a C. I. E.! And worthy Dr. Chowksey of the Arthur Road Hospital? No soldier perhaps ever faced death more fearlessly than he did! Ever ready at duty's call, daring danger in infection's mouth, courting and playing with it at every hour, minute, and second, of the

EXTRAORDINARY POWER OF ABUSE.

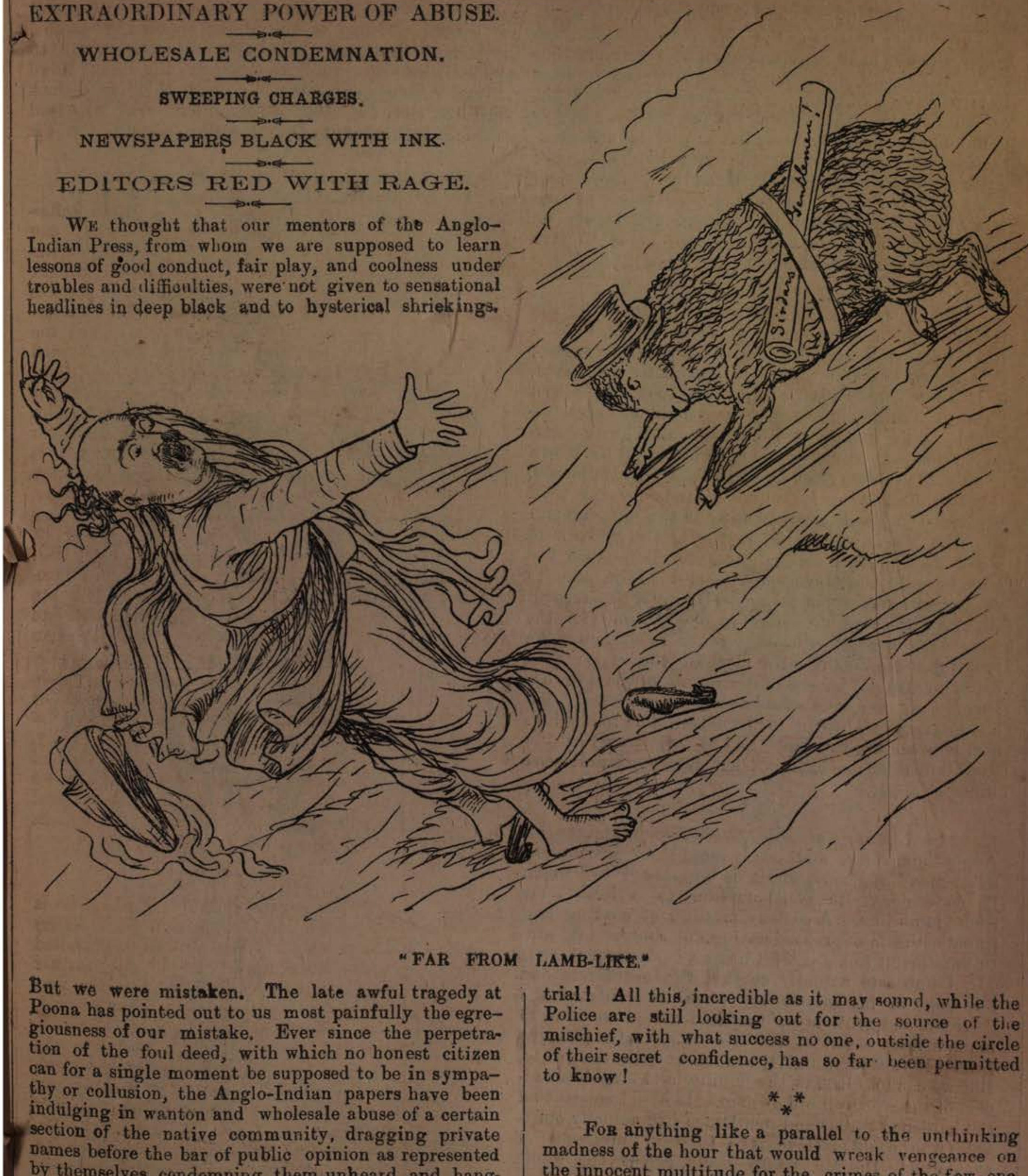
WHOLESALE CONDEMNATION.

SWEEPING CHARGES.

NEWSPAPERS BLACK WITH INK.

EDITORS RED WITH RAGE.

We thought that our mentors of the Anglo-Indian Press, from whom we are supposed to learn lessons of good conduct, fair play, and coolness under troubles and difficulties, were not given to sensational headlines in deep black and to hysterical shriekings.

"FAR FROM LAMB-LIKE."

But we were mistaken. The late awful tragedy at Poona has pointed out to us most painfully the egregiousness of our mistake. Ever since the perpetration of the foul deed, with which no honest citizen can for a single moment be supposed to be in sympathy or collusion, the Anglo-Indian papers have been indulging in wanton and wholesale abuse of a certain section of the native community, dragging private names before the bar of public opinion as represented by themselves, condemning them unheard and hanging and quartering them too, on not a scintilla of evidence except what may be suggested by an overheated imagination; themselves the self-constituted Judge and Jury at this singularly hasty and one-sided trial! All this, incredible as it may sound, while the Police are still looking out for the source of the mischief, with what success no one, outside the circle of their secret confidence, has so far been permitted to know!

* * *

For anything like a parallel to the unthinking madness of the hour that would wreak vengeance on the innocent multitude for the crimes of the few, one must go back to the first dark days of the Mutiny, when honest indignation, justly aroused by the merciless deeds of a lawless soldiery, was sought to be unduly intensified by a public writer using the oppor-

tunities afforded by his native proprietors to abuse and vilify the natives in the columns of an English paper, then of modest pretensions but which has since assumed a cosmopolitan name and achieved, it must in fairness be admitted, the first place in the ranks of Anglo-Indian journalism. A clever man and a useful one too in many ways but as utterly unsympathetic as it is possible for the most thorough-going hater of the natives to be, Dr. Buist had, however, an excuse in those remote and exceptional times of unwonted excitement, that the modern journalists, on whom his all but disused mantle would appear to have fallen after the lapse of forty years, cannot plead.

* * *

WHAT was possible and even excusable in the middle of the century ought, we should think, to have been impossible at the end of it. But to our regret, it is otherwise. Old traditions apparently die hard, and where we had the right to look for a cool head and calm judgment, we find our ears assailed with intemperate counsels and hasty condemnation. Dr. Buist wanted the *blacks* to be blown away at the cannon's mouth; his latter-day followers, if not in the same words, in effect shriek for our total extinction! But it was a Mutiny in the one case; in the other, it is a solitary crime, the dastardly work of a stray individual or two, at most, of a clique, that the strong arm of the Government ought to be able to reach, and crush out of existence. Surely, the responsible and irresponsible writers in the Dailies, (for the past week vieing with each other in heaping the greatest abuse on an entire city for the crime of a few who may not belong to it after all, or having belonged to it may have already turned their hated back upon it for ever) ought to have been able to distinguish between the two cases, and so have spared us the painful disillusionment that their unfair attitude has brought about.

* * *

MR. LAMB, we are sorry to observe, has joined the Anglo-Indian cry, and has treated the "Sirdars and gentlemen" of Poona, whom he had asked to "make it convenient" to wait on him, to a lecture far from lamb-like. A curious mixture of coaxing and threats, the last preponderating, of course. A gratuitous insult to his patient hearers! It seemed as if Mr. Lamb had actually spotted the murderers and had them in his mind's eye when he exhorted the "Sirdars and gentlemen," that had waited on him, to make a clean breast of it! He might have thought twice before "lumping" the innocent with the guilty. But we cannot all show the nobility and large-heartedness of the worthy Lord Bishop. It would appear that the hardened Sirdas and gentlemen had actually omitted (who could believe it!) to send messages of sympathy! Did Mr. Lamb really expect the whole of Poona to go to him in sackcloth and ashes? Messages of sympathy? Did not the whole of the Native Press, with not a single exception that we are aware of, cry shame on the murderers, and weep tears of genuine sorrow with the relatives and friends and countrymen of the hapless victims? What more could people do, that are not actually concerned with the crime? But this "*gentle* Elia" of today, like the gentle Dailies, sees perhaps in the whole body of the natives, whether in the Press or out of it, only the hidden or open foes of the Government, men "whose words are sedition and whose deeds are blood!"

* * *

THE Government itself has lost no time in proving the reality of Mr. Lamb's bluster. "Whereas it appears to H. E. in Council that the *conduct of the*

POONA IN SACKCLOTH AND ASHES.

inhabitants of Poona renders it expedient &c. &c. &c.," and forthwith an extra police is let loose on the city to feed and fatten at the public expense, or rather at the expense of the community that shall appear to H. E. to have furnished the murderer. With every respect for the authorities, we must say that this imposition on the unoffending multitude is barbarous and unfair, and smacks strongly of oriental despotism. It has been tried before in Bombay and with results far from satisfactory. It is an imposition, too, that while furnishing easy berths to do-nothing fellows, will defeat its primary object. The parties that ought to suffer will probably never be affected by it, whether they are caught and finished or contrive to escape; while it will certainly touch the pockets of thousands, who never had part or lot with the murder and who never so much as dreamed of it; men but just freed from the ravages of the plague, and only slowly emerging from the depressing gloom of famine with the dread possibility of having to face another, and a deadlier one before long! With every respect again, we repeat that the imposition is cruel, unfair and despotic. By all means, find out the murderers and treat them with the utmost rigour of the law; but do not let zeal outrun discretion, or blind rage set aside the real issue and confound undue severity with justice.

* * *

We will not pursue the theme any further. The muzzle is already opening its ugly jaws, and the clang of the fetters is heard, though but feebly yet in the distance. Some of our *friends* have nave

"FEED AT THE PUBLIC EXPENSE."

ceased to be in love with Lord Lytton's retrograde Act, and the shrieking Dailies are again crying for the gag! Late in the day perhaps, for to our mind, they might as well attempt to introduce the measure into England itself! But the Dailies, even when abusive, are just. They will have no unequal laws, not they, and (could fair-mindedness go any further!) they want themselves to be gagged! That we may bear our fetters lightly, they would even consent to keep us company! At once generous and impartial!

* * *

BUT we were not born yesterday! We know that gagged or not, there is not a freer thing than the Anglo-Indian, except the air! And the gag will be as unworkable in their case as the Penal Code is said to be in ours! They can do no wrong, or rather nothing that they do can by any stretch of

"BOUND HAND AND FOOT."

meaning be unconstitutional! They can agitate against legislative measures; decline to abide by them; hoot and hiss Viceroys (the Queen's representatives in India!), hanging old brooms and shoes in their passage; their volunteers can refuse to do homage; they can speak contemptuously of departing governors as "*Dutchmen*;" they can do all this and more, and yet never go wrong! What matter then the fetters to them? Therefore, "muzzle us by all means, but see that the rabid native is bound hand and foot, and gagged in the mouth too!" Thanks!

* * *

BUT despite our "friends," we have abounding faith in the justice and mercy of the "Mother of Free Parliaments and of an unfettered Press," and we

refuse to believe in the possibility of the reintroduction of a backward measure calculated to cripple a Press, which (whatever may be said of a few unworthy persons that have smuggled themselves within its limits) has done incalculable service, knitting the rulers and the ruled into one indissoluble bond of fellowship.

* * *

Sad death of Mr. Rand.

THE thrill of horror, which filled all India at the first news of the horrible tragedy enacted at Poona on the night of the Jubilee festivities, was intensified yesterday morning by the publication of the brief telegram announcing the sad and untimely death of the second victim of the brutal outrage, Mr. Rand. We deeply deplore his loss, and sincerely sympathise with his bereaved widow, his sorrowing friends, and the Government that he so faithfully served. At the same time, we express the earnest hope that the unknown murderers of this able officer and of poor Lieutenant Ayerst may soon be tracked to their lair and punished.

મરકીની એક કાહાની.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૯ મું.]

પીલી–આએ વાંચયું કે ? પેલો ફુલુ તો પેલી સુંથારડાની સુના સાથે પરણી ગીયો દેખું !

હીરી–સુંથારડાની સુના સાથે ! ને મને પરતી મુકીને ! હરવાયો રે એ ! બરયો રે એનો "ટેસ્ટ" ! રાણુ સુંથારડી સાથે સું સુખી થવાનો ઉતો જે !

વીલી–પણુ તે બીચારો કરેબી તે સું ! જારે તેને મરકી થઈ તારે તું તેને પરતો નાખીને તેની આગળથી નાહાસી ગેઈ, પણુ સુંથારડાની સુનાએ તેની સારવાર કરીને તેને સાહાજો કીધો. પછી તે ઉપકારનો બદલો વાળે કે તારા પયારને જોવા બેસે !

હીરી–હા, એ મુવાને એ રાણે જીવતો કીધો, ને વરી જીવે જાગે તાંહ સુધી પોતાનોજ કરીને બેઠી ! મરેરે ! એ તો પેલા કેહે તેમ તું મુઈને લે કોણુ ને હું મુવાને દે કોણુ, તેમાંની બધી વાત છે !

"મારા મારવાડી કુલની સલામતી!"

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૮ મું.]

મી૦ ખટપટરાવ–(એક પલીડર) ચાલ જા, પલેગ પુરી થઈ ને બધી મારવાડી બલાઓ પોતાનાં ઘરાકોની ગરદન પર બલાની માફક જેમ વળગવા પોતાના ગામથી પાછી ફરી છે, તેમ મારાં ગજવામાં ખણુખણુ કરતા રૂપજીને નાખવા પણુ સ્માલ કાઝમાં પાછી ઉભાઈ જવા લાગી છે ! હવે જરા કંઈ મારા જીવને કરાર થશે ખરો ! ને હવે કંઈ મોજ મજાહ છુટથી કરાશે તે ખરી ! કાંઈ ચંપીન પારટી, કાંઈ નાચ પારટી, કાંઈ બટકી પારટીનો રંગ હવે ચહડે ખરો ! લાવ, મારા મારવાડી કુલોની જરા સલામતી તો લેઉં ! એ વહડકણો કંગાલ કોઈ દહાડેબી લડતો બંધ નહી પડે ને કોઈ કાલે પણુ એ મને પડતો નાખીને ફરીથી નાહાસી નહી જાય તેની આ સલામતી !

મુંબઈના આપણા બ્રીફલેસો.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૫ મું.]

મેહેર–ઓવાય, મંચી ! જા બા, તમે એમ સું કરતા હોસો ? જરા તો મને કેહો,–છે સું ?

મંચી–હોય સું, તારૂં કપાર ! બસ, તું જા મારી આગળથી ! તારી એવી મોહનેની બધી દયા મયા મને જોઈતી નથી !

મેહેર–ઓવાય, આજે એમ છેક સું મદઈ છેરઈને ફરી બેઠાચ ? જરા તો મારી સાથે બોલો ?

મંચી–જે બઈરીને પોતાના વર કરતાં પઈસા વધારે વાહાલા હોય, ને વરને દુનયામાં આગળ વધવાનાં કામમાં એક પઈબી જેને કહારી આપવા ગમતી નહી હોય, તે બઈરીનું હું તો મુવેબી મોહનું નહી જોઉં ! આહ ! ! અં–અં–અં ! હુ-ઉ–ઉ–ઉ !

મેહેર–અરે હવે હું સમજી ! તમને બસ મારા પઈસાજ જોઈયેચ કેની ? તો બલી ગીયા તે લેવની ! હું તો કેદાહારની જાણુંચ કે તમારો ડોરો તેમાં ખોભાઈ રેહયોચ ને તમે તે કહરાવયા વગર રેહેવાનાજ નથી ! મારા મનસે તો તે બલીગીયાચ. તમારા કરતાં તે કંઈ વધારે નથી. પણુ હું એમ કેહેતીતી કે તમે અમસ્થો તેનો દારવાટલો કરી નાખસો ને નાહેક ધુમારામાં ઉડારી દેસો.

મંચી–પણુ તું કેમ જાણેચ કે હું ધુમારામાં ઉડારી દેવસ ! ઈગલંડ જઈને બેરીસ્ટર થઈ આવવા સારૂ તારા પાંચ હજાર માગુંચ, તે સું ધુમારો કરવા કે ? જા, જા,–તારા પાંચ હજારને તારી છાતીપર બાંધીનેજ બેસ ! તું બઈરીની થતી મુઈ, ને હું તુને પણુતોબી મુવો !

મેહેર–બસ, તમે ઈગલંડ જવાનું રણુજ લેઈ બેઠાચ તો લેવો, બેલાસક પાંચ હજાર લેવો. પણુ હું કેહુંચ કે એ બધા પઈસા તમે નકામાં ઉડારી નાખસો. મુવા ધગલેઘર આજે બારીસ્ટરો ઉભઈ જાયચ. મુંબઈમાં કંઈ તે લોકનો દુકાળ છે ! કીરીની માફક બધા ઉભઈ જઈને આખા આખા દાહારા કામ ધંધા વગર માખ તો મારતા ફરેચ ! તમેજ જોવની, મારા કાકાના દીકરાનો દાખલો લેઓ. પછી તમારી માસીના છોકરાને જોવો. પછી પેલા તમારા અદુખરા દોસ્તદારને જોવો. તે લોકો બેરીસ્ટર થઈને શું ઘારીને ધચ કરેચ તે તો કેહો ! એમ લાંબા લાંબા ઝભા પેહેરીને ફરયા ને એડયું ચોપરેલી ચળકતી પાઘરી પેહેરી ને નેકટાઈ ને કાલર બાંધીને ભપકામાં જરા ગોટપીટ સોટ પીટ કીધું તેથી તે સું કંઈ દાહારો વરયો !

મંચી–એ બધું તારૂં ભાષણુ મને જોઈતું નથી. બસ મુંગી મર ! એ હું બધું સમજુચ, તું સાને વરે એવી લાંબી લાંબી વાત કરેચ ને ડાહપણુ ડોહલેચ તે ! એમ કેહેની કે તારા હાથમાંથી તુંને એક અરધીબી કહારવા ગમતી નથી તેથી તું એવાં બધાં હીલ્લાં બીલ્લાં કરેચ ! તું તારા ધાંખરાના જેવીજ મખીચુસ ને સુહુમ છે તે હું ઘણો વખત થયો જાણુંચ, સમજી !

મેહેર–હવે ધાંખરો ને બાંખરો કરવાનું છોરી દેવો ને ખરી વાત કરો. તમને ખરૂં કેહુંચ તે મદઈ માય મમઈ ને ફફરાટ ભરઈ જાયચ. તમે બેરીસ્ટર થઈને સું કાંદા કહારવાના ઉતા તેની તો મને બધી ખબરજ છે. પણુ એવા નકામા ભપકાસપકાના ધંધા પછવારે પછારા મારવા કરતાં કંઈ ખરેખર ઉપયોગી થાય તેવા કામધંધા પર લાગો તો વધારે સારૂં.

જોવો, આપરા કાવલા બબરચીને જોવો. તમે બેરીસ્ટર થઇને કોઇ દાહારે નહી કમાસો તેટલું એ હમણા કમાયચ ! વાસ્તે એવી એવી બધી વાતનો વીચાર કરીને પછી પાંચ હજારમાં તમારો ડોરો ખોભી રાખો !

મંચી–હારે હા, મને બધી ખબર છે ! હું બધું સમજુ ય ! તારી એ શ્રીલસુફી તારા માથાબાણામાં રેહેવા દે ! મને તે નથી જોઇતી. તું પાંચ હજાર આપવાની હોય તો આપ, નહી તો બસ જા મારી આગળથી તારૂં કારૂં કર !

મેહેર–હું તો તે કેદારની જાણું ચરે કે તમે રણ લેઇને બેસસો તો તમારીજ બોહોસ પુરી પારયા વગર તમે રેહેવાના જ નથી ! લેઓ, ધુર વારી એટલી રૂપરડીપર ! કરો એનો દા રવાટલો ને ખુસી થાઓ !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

AFTER THE JUBILEE—THE DUE-BILL-EX—John Bull: "Never mind, dear; we will make the Jubilee year more English than ever by going to our own seaside instead of to the Continent."

AT THE END OF THE HONEYMOON.—She: "How did you live without me before our marriage?"—He: "Cheaper."

THE man who was severely hit on his head by his male child has been reported by the doctor to be suffering from sonstroke.

"I'M certain Gus loves me, for he wants to marry me so much that he's borrowed money from papa for us to be married with."

THE person responsible for the remark, "There is nothing new under the sun," evidently was not thinking of bread at the time.

SHE: "Why do they call it a Diamond Jubilee?" —He: "Because the fitting out costs such a blooming lot."

THE favourite weapon of the burglar ought to be the repeating rifle.

JUBILEE firewood.—Jubilee seats.

A VETERAN SAILOR OF '37.—Jack of the "have-beens"-talk.

APPROPRIATE name for the Little Englander.—The scuttle-fish.

Two words which rhymed unpleasantly with seat speculators on the Jubilee Day.—"Slump" and "hump."

WHAT some of the Nationalists would have us to believe.—That Ireland is a County-Down trodden country.

NOTE BY A PHILOSOPHER.—When a man's fortune has gone to ducks and drakes, it is generally the ducks who have acquired most of the golden grain.

MARRIED v. SINGLE.—Bee (single): "Why do you wear a pink blouse, dear? It makes you look *so* yellow!" —Bella (married). "Does it, dear? Of course, you can make *your* complexion suit *any* blouse, can't you?"

ON THE COURSE.—Angelina: "What do they mean, dear, by the Outside Ring?"—Edwin: "Oh! that's the place where we always back outsiders. A splendid institution! [So it was, till Edwin fell among gentlemen from Wales.]

CAN IT BE TRUE?—Affable passenger (to 'bus driver): "What has become of the motor cars?"—'Bus driver: "Well, sir, I 'ave 'eard as 'ow Mr. Wombwell 'ad bought 'em all to cage 'is beasts in at the Crystal Palace; but don't think I speaks from jealousy."

"A SIMPLE INQUIRER" writes: "Among recent advertisements and notices of 'Jubilee Music' I see advertised '*The Proper Psalms.*' Are there any *Improper Psalms*? I hope not: but if there are, I trust they will never be made public, but relegated strictly to the Secret Service Department."

JUBILEE DAY.—The Robinsons were *much* flattered, at the same time a little confused, by the vast amount of attention they attracted. They did not know they were seating over a jeweller's shop with its clock; the people were looking at the time!

IN THE CRICKET FIELD.—He: "That's good Grace is 103."—She: "You don't say so. I should never have taken him to be nearly that age."

THE only excuse that can be made for paying our Civil Service clerks such high salaries is, that the less a man knows about the work he has to do, the harder it is to do it.

WHERE is the first bicycle mentioned in English history?—When Lady Godiva rode through the town without *atture*.

THE Queen's horses have been subjected to various noises to get them into Jubilee training, but they have not heard the cup that cheers.

TIP TO OLD MISERS.—Do you wish that your loss should be sincerely mourned by all your surviving relations? Then leave all your property to somebody else.

A POINT IN ETHICS.—When a lady with a No. 8 foot fancies she can wear a No. 6 shoe, can she be said to suffer for her beliefs?

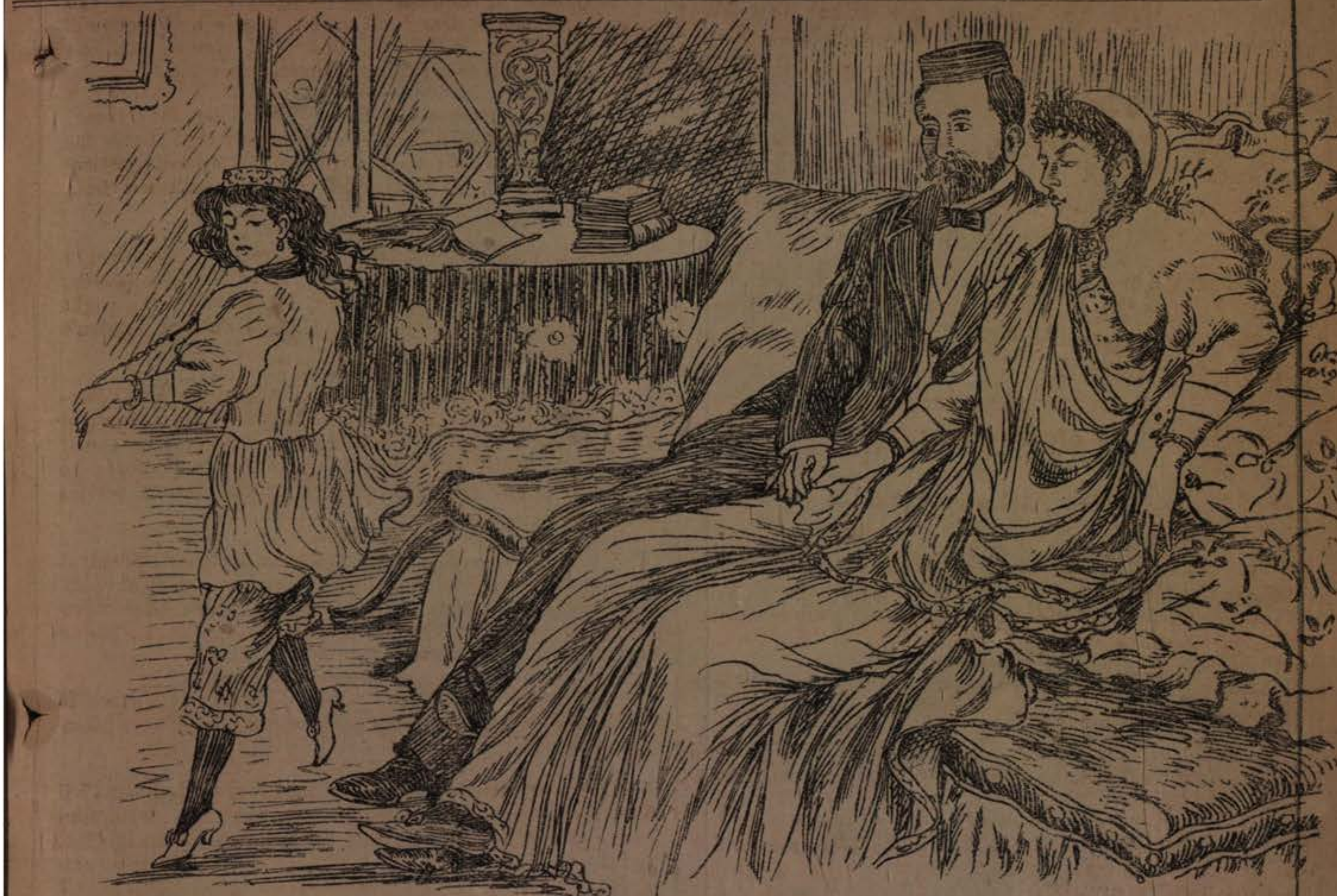
"I AM surprised to find you going to the theatre so soon after the death of your husband."—"But I only go to pieces which make me cry."

THE place for Dynamiting Anarchists to be Imprisoned for Life—Bomb-ay.

CORRECT DEFINITION OF THE INCOME IMPOST.—The Tin Tax, always well hammered in.

DOCTORS do not admit that bark is good for a bite.

HOT COPPERS.—Perspiring policemen on Jubilee Day.

A LIVING PICTURE OF DISAPPOINTMENT.

Mr. Fakadshah.—If I had only tried for *Khanbahaduŕship*, I might have succeeded! One gets in among the Police Jamadars easily enough! But I soared too high, and Oh! the heavy fall! *Mrs. F.*—Ah me!

નાઉમેદીનું એક જીવતું ચીત્ર.

મી૦ ફકડશાહ—અરે ફકત મેં જો ખાનબહાદુરજ થવાની વાત કીધી હોતે તો હું ખચીત પાર પડતે! પોલીસ જમાદારો ને દફેદારોની વચે ઘણીજ સેહેલાઈથી કોઈબી ઘુસી જઈ શકે છે! પણ કમબખતી લાગીતી તે મોટો લુમકો લુટવા ગીયો, ને! તેમાં તદનજ આરયાં થઈને ઊંધો પરયો. અરે! અરે! જુબીલી જેવે દાહારે આ એ કેવો આપરા જીવને સંતાપ!

મીસીસ ફકડશાહ—અરેએએ, હાએ એએ!

UNDER THE CLUTCHES OF THE DEMONESS!

"Oh God of Mercy! Save me from her fiendish deadly grasp!"

[The plague at Cutch has claimed 4043 persons as its victims during the last three months, out of 4557 persons attacked.]

કંગાળ ડાકણની ચુંગાળ તળે!

"અરે પરમકરૂપાળુ! હે દીનદયાળુ! હવે દયા કર ને આ કંગાળ ડાકણના સપાટામાંથી મને મુક્ત કર!"

[કચ્છમાં ગયા ત્રણ માસમાં ૪૫૫૭ માણસોને મરકી લાગુ પડી હતી, જેમાંથી ૪૦૪૩ માણસો મરણ પામયા છે.]

THE KAPOLE BANIA'S MEMORIAL FUNDS.

Premkore.—Our Kapole Banias have started a memorial fund to honour the late Nagindass Laldass, the hero who fell on the Plage-battlefield.

Tribhowan.—Yes, a fund on paper! We're brave at such funds! Bun who'll pay?

કપોળ વાણીયાઓ યાદગારીનાં ફંડ કેવાં ઉભાં કરી જાણે છે ?

પ્રેમકોર-આપણા કપોળ વાણીયાઓએ પેલા મરકીની વેળા એ રેખરા પુરવાર થયલા પેહેલવાન સ્વરગવાસી નગીનદાસ લાલદાસની યાદગારી જાળવવા નું ફંડ ઉભું કરયું છે !

ત્રીભોવન-હા,-પણ તે કાગળ ઉપરજ હો ! અમે એવાં ફંડ ઉભાં કરવામાં તો બહાધરજ છીયે, પણ પઈસા કોણ તાળે છે ! [! ! ! ! ! ! ! ! ! !

OUR DR. MAKHMAR.

SHOWING THE AFTER EFFECTS OF A HIGHLY LUCRATIVE PRACTICE DURING THE PLAGUE.

અમારા ડાકટર માખમાર,

મરકીમાં મારેલા ભારે તડાકાની તેમના શરીર ઉપર પાછળથી થય લી અસર કેવી દેખાય છે, હું !

"MY DOLLY!"

(With Apologies.)

"Ah my dolly! Won't you speak out 'Mam-ma!' Am I not your Mam-ma?"

[At the instance of the Trustees of the Parsee Punchayat Funds, a meeting of the Parsees has been called to-day to make the futile attempt to go to Government to get their Baj Rojgar Trust Funds perpetuated by law.]

" મારી ઢીંગલી ! મારી દીકરી ! "

" આહ મારી દીકરી ! આહ મારી ઢીંગલી ! બોલની, 'મમ-મા !' કરીને બોલની ! ને હુંજ તારી મમ-મા કેની હું ! "

[બાજરોજગારનાં ટ્રસ્ટ ફંડો કાયદા મારફતે કાયમ રખાવવા માટેનો એક ખાસ કાયદો સરકાર પાસે માંગવા જવાના ફોકટના પ્રછાડા મારવા માટે, પારસી પંચાયતના ફંડોના ટ્રસ્ટીઓએ પારસીઓની એક જાહેર સભા આજે બોલાવી છે.]

ON THE RETURN JOURNEY.

After having run away for dear life from Bombay, Mr. and Mrs. Shendiarao, with Mrs. S.'s sister-in-law, return from their native gaum, and on the voyage are caught in a heavy monsoonish sea.

Mrs. S.—Aga-a-a-maji dee! It's worse than plague! If we hadn't left our gaum! —Hie-ugh-ugh!!

Mr. S.—Yes, if we had plenty of money, if we had plenty to eat in our gaum, and if we had no famine! And if for the next six or twelve months your grandfather had only consented to see to our wants!

મુંબઇની વળતી મુસાફરીએ.

મુંબઇથી જીવ લઇને નાહાસી ગયા પછી મી૦ અને મીસીસ શેંડીયારાવ, મીસીસ શેંડીયાની નણંદની સાથે પોતના ગામથી પાછાં ફરેછે, અને મુસાફરી દરમયાન ચોમાસાનાં તોફાની દરયાનાં તોફાનમાં સપડાઇ જાય છે!

મીસીસ શેંડીયા—અ-અ-અ-અ-અ-અ માઝી આઇ! અજુન ગાવા મધીજ રાહ્યલો અસતો તર ફાર ઊતમ ઝાલા "અસ્ત! હે કાય? હ-હ-હો-હો-હો! અ-અ-અ-અ!

મી૦ શેંડીયા—ઓહે ફાર ઉતમ ઝાલ અસ્ત! પાકીટ અદી "પલેનટી મની" "જીંગલ" કરત અસ્તા, ખાયાલા "પલેનટી" મીળત અસ્તા, આની "ફેમીન" ચા નાંવ સરખા કાઢી નાહી અસ્તા, તર ગાવા મધી પડુન રાહ્યાલા ફાર "બેટર" ઝાલા અસ્તા! આણખી તુઝા "ગ્રાંડ ફાધર"ની જર પાચ સાહ કીં દાહ બારા મહીને પરયંત આપલી સઘળી "વાનટસ" "સપલાઇ" કરાયચે આપલે મસ્તકવર ઘેતલે અસ્તે તર ગાવા મધી પડુન રાહ્યાલા અગદી ફારચ ઉતમ હોત! પણ-પણ-!!!

A PLAGUE EPISODE.

Peelee—Look here. Falso has gone and married the carpenter's girl!

Heeree—The carpenter's girl! After me too! Well, there is no accounting for tastes and I suppose we must wish him joy!

Peelee—What could he do, poor fellow! You ran away from him when he was down with the plague. She nursed him through it, and gratitude before love!

Heeree—Yes, she gave him his wretched life, and now claims it till death! Service for service!

મરકીની એક કાહાણી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫ મું.]

THE POONA TRAGEDY.

P. S. S.—I shudder to think of the horrible crime on the Jubilee night. All honest persons do, and yet see how coals of unmerited wrath are heaped on innocent heads! To be marked, branded, discredited——

A Puna Citizen.—Patience, my dear! It's only blind prejudice and over-heated passions, and allowances must be made for the excitement of the moment. A cool head in troubled times isn't so common after all. I too have come in for a big share of the Anglo-Indian's spiteful venom. But a clear conscience is proof against the dead list bite!

[The Anglo-Indian journalists have lost their heads over the Poona Tragedy, and each one vies with the other in running down the whole Maratha population of the city.]

પુણામાં થયલું પાતકી કામ.

પુ૦ સા૦ સ૦—જુબીલીની રાત્રે થયલી ભયંકર ખુનરેજીનાં પાતકી કામનો વીચાર કરતાં મારાં હાડેહાડ ધ્રુજે છે! સઘળાં સમજુ, ભલાં અને પ્રમાણીક શેહેરીઓ તે સામે ખીજ અને તીરસ્કાર દેખાડે છે, અને તે છતાં નીરદોષીનાં માથાં ઉપર નહી ઘટતા ખીજના ધીકધીકતા ઈંગારનો કેવો જબરો ઢગલો નાખવામાં આવે છે! અરે!

પુણાનો એક શેહેરી—સબુરી પકડ. પ્રીય બેહેન, સબુરી પકડ! એ તો માત્ર આંધળો જાતી ભેદ અને હદ બાહેર ઉસકેરાઈ ગયલો ગુસ્સો અને જુસ્સો છે, અને હમણાં જે ઉસકેરણી ચાલે છે તે માટે આપણે છુટ મુકવીજ જોઈયે. મુશકેલીના વખતમાં થંડું ભેજું રાખવાનું કાંઈ સાધારણ નથી. મારી ઉપર પણ હીંદી અંગ્રેજના ઝેરી તીરોનો કાંઈ થોડો વરસાદ વરસ્યો નથી, પણ જેનું અંતઃકરણ સાફ છે તે ઝેરીમાં ઝેરી કાતેલ ડંખ સામે પણ ઓસ્તવારીથી ઉભોજ રેહેશે!

[હીંદી અંગ્રેજી પત્રવાળાઓએ પુણામાં થયલી ખુનરેજીના સંબંધમાં લખતાં પોતાનાં ભેજાં ખોહી દીધાં છે, અને પુણાની મરાઠા કોમને ગાળો ભાંડવામાં કોણ સઉથી સરસ નીકળે છે તેની ગોયા તેઓ વચે હરીફાઈ ચાલે છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(By a Corporator Fainéant.)

Monday, 28th June, and Thursday, 1st July:— The Health Department has always been our sorest trouble. We have been, I don't know how often, within measurable distance of reforming and reorganising it. And the two meetings now recorded witnessed the end of one more abortive attempt in the same direction. *Parturiunt montes!*

A little before the plague set in, or rather before it came to be recognised as such, the Department had begun, more than ever, to stink in the nostrils, and people clamoured loudly for a clean sweep. So, partly to allay popular clamour and partly to relieve our own consciences, we went into committee, and the committee-men went to work, with what zeal and thoroughness will at once appear when we say that having begun in May of last year, they only concluded their Herculean labours the other day!

But this very thoroughness has been made the subject of reproach. Impatient of the long delay (as if the result achieved could, by any hurrying, have been brought about in a day) the people began to rate the committee for tardiness. But it was not their fault, as their able spokesman, Dr. Bhalchandra, was kind enough to explain when they came up to us with their report. Our General Health was busy with the plague, and had no time to furnish explanations! Rather "*previous*," this excuse, for between May, when the committee began operations, and September, no one ever so much as dreamed of the plague, and Bombay, though reeking with all sorts of smells, was still, in theory at least, beautiful! But we will not rob Dr. Bhalchandra of his excuse, such as it is, nor will we do him and his colleagues the injustice to forget that, whatever might have been the cause of the delay in the earlier months, they had to do their work in the midst of considerable difficulties and drawbacks when the plague began. Only think of having had to dodge such a treacherous customer, and it must be admitted that most of them *did* dodge it with consummate skill! Saving at once appearances and their lives!

A nice scheme of the Commissioner's—a decentralisation scheme by which the work, now devolving on one man and necessarily left undone or

PARTURIUNT MONTES!

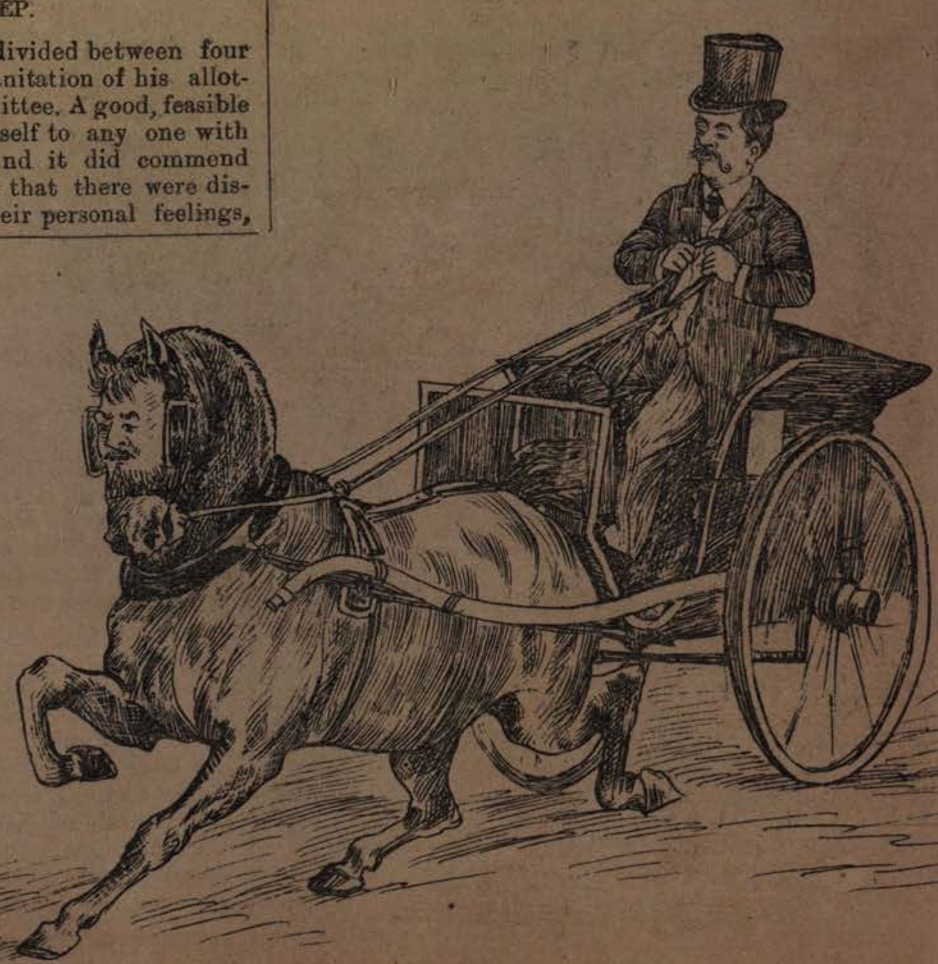
A *CLEAN* SWEEP.

done but perfunctorily, would be divided between four officers, each responsible for the sanitation of his allotted division—was before the committee. A good, feasible scheme, which would commend itself to any one with any idea of practical reform. And it did commend itself to the committee. Not but that there were dissentients. People would have their personal feelings, personal likes and dislikes, even fads, and it was not to be expected that they would not object. The result was that some wrote minutes, which were not to be measured by any ordinary human clock, Dr. Gas'minute alone being, unlike the usual minute, of considerably more than sixty seconds!

The report, the minutes, the members all primed with speeches, came before us, and it was a lively sight!

"Lord Chatham with his sword undrawn,
Stood waiting for Sir Richard Strahn;
Sir Richard longing to be at'em,
Stood waiting for the Earl of Chatham."

We spoke for the report. We spoke at the report. We spoke at each other. Dr. Gas wanted to break his own record by making a speech of longer length than his minute. But our new Knight, Sir George, was equal to the occasion, and pulled him up, or there's no knowing when and where he would have stopped. Wincing, he obeyed the curb. Professor Muller walked into Dr. Bahadurji, and walked back again with as much grace as he could assume under the circumstaces. The M. C. hit in the same direction, and with better success. Having watched the working of the existing Health Department and found it a failure, he naturally spoke for his own pet scheme, and therefore against Dr. B., who had trotted out another on his own account. The M. C. was convinced that the Department was a failure, not because the Chief was incapable (here a withering glance at Dr. B.!) but because, so worked, any department would fail of its object, even in the most potent hands! The system was rotten, not the workers. The sort of "eminent personage," versed in all the ologies, that Dr. B. wanted, was not to be found within the four corners of the globe. Moreover, what was required was a staff of "strong, active, hard-working *Europeans* of ordi-

PULLING UP.

narily good intelligence," and not "mere weaklings" (here another glance of contempt which, however, has not yet annihilated Dr. B.) "who can show some useless examination certificate!"

But, says Mr. Seraph, do not fall in love, gentlemen, with a high sounding word of sixteen letters! As costly as it is long! I promise to find you a smaller and cheaper word, if you will refer the matter to the Standing Committee. As for *decentralisation*, why, it is enough to choke any honest throat!

Whether for fear of choking or for some other reason, Dr. Bhalchandra withdrew his motion, and the question was referred to the Standing Committee. If they are not much longer over it than the special committee was, we may expect to see the Health Department in efficient working order before the next plague can have time to overtake us!

CHOW-CHOW.

Utter childishness.

WITH Mr. Lamb's utterance, described variously as memorable, manly, and vigorous, and as insulting, and impudent, with the hasty and ill-advised Government Resolution imposing a punitive police force on the inhabitants of Poona, we thought that the cup of our humiliation was full to overflowing. But however full, it has been made to hold a drop more by the deliberate insult offered to the several distinguished "Sirdars and gentlemen" who, to mark at once their sense of an unfortunate loss and their abhorrence of a foul deed, had followed Mr. Rand's remains to their last resting-place! A policeman shut the gates of God's acre upon them! We have no right to quarrel with the desire, if it existed, of confining the sad ceremony to European and Eurasian friends, but we certainly think it petty, beyond all names of pettiness, to allow a respectable body of men, including a lady, to follow, with the deliberate intent of shutting them out at the last moment! This perhaps is the Anglo-Indian mode of wreaking vengeance, but we cannot say we are in love with it; and while leaving the persons who planned it in the undisturbed enjoyment of any satisfaction it may have afforded them, we may be permitted to hope that Lord Sandhurst's Government, sadly as it has blundered, had no foreknowledge of such utter childishness!

***

The Judge paying the fine.

THE ugliness of the "punitive" Resolution is beginning to show itself in an unmistakable manner. The Poona municipal Treasury is depleted, and the Government is going to help it towards payment of the initial expenses of the extra police force! This is tempering mercy with justice! Justice, beginning in loss of temper! The spectacle, however, of the judge paying the fine imposed by himself is not particularly wholesome or edifying, and if it does not open the eyes of Lord Sandhurst's Government to the absurdity (to use no stronger term) of the position it has taken up in a moment of hot haste, nothing else can or will!

***

Moral lynching.

OUR Anglo-Indian friends ask, with what appears to us to be doubtful self-complacency, if the natives are aware of what the Americans would have done under similar provocation to that caused by the Poona murders, and if the natives are not grateful that Englishmen are not Americans? We knew there was once some difference between the two. Just now we see none. But supposing there was, have Englishmen sunk so low in their own estimation as to base any claim they may have to superior morals on nothing more substantial than the power to resist the temptation to lynching? In the present instance, are we sure that they have resisted it? There has certainly been no physical lynching, for the best of reasons that no one was caught red-handed. But have not the Anglo-Indians, represented by their Press, gone one better than the Americans, and *morally* lynched not only individuals, but entire communities, to whom, despite the most strenuous efforts, not a particle of guilt has yet been made to stick? Far better the summary American justice than this pitiful attempt to prejudge the enquiry and narrow its scope. The crime has yet to be proved to have been due to politi-

"ENOUGH TO CHOKE ANY HONEST THROAT."

SIR BOWOWGREEN.

cal motives, and done or prompted by political agitators. Murders are not committed only on political grounds, and while man is man, there will continue to be a hundred incentives to lawless deeds.

* * *

Sir Bowowgreen again.

SIR M. M. BOWOWGREEN, M. P., has spoken. It would have been a wonder if he had not. Indeed, after the wild ravings of local shriekers had reached London, and been reproduced, more or less distinctly, in ill-informed journals there, it was not to be expected that this Jubilee Knight—so thoroughly representative, so keen a lover of India and its people, so jealous of its rights, so careful of its interests—would hold his tongue! In a letter to the *Times*, he endorses the necessity for gagging the Vernacular Press, which is in the hands of sedition-mongers*!* What! The entire Native Press! Not even his own cherished organs excepted! We should wait for the full text of the famous letter to know if any reservation has been made. If not, it would certainly be "the most unkindest cut of all." As for the rest of the Press, it has howled against him most mercilessly, and he may well be excused for howling in return. He has certainly earned his revenge. And his has not been an empty howl either. He has discovered the real culprits. It is a mercy that Sir W. Wedderburn and our Grand Old Man are not in Bombay to-day, for it would be impossible to answer for the Anglo-Indian's boasted power to resist the temptation to lynch. Down with the ringleaders! Three groans, and three times three, for Sir Battenall Green, M. P. !!!

THE BOASTFULNESS OF BELINDA—.Arabella (concluding the description of the magnificence of her employer's home): "And in the servants' 'all we' as'ot plovers' heggs ev'ery mornin' for breakfist."—Belinda: "that's nothin.' At hour 'ouse hall the fires is laid with reel sparrow-grass sticks instead of wood!" [Arabella dries up.]

DOWN WITH THE RINGLEADERS!!!!!!!!!!!

THE BRIEFLESSES OF BOMBAY.

Meher.—What's up now, Manchi dear?

Manchi.—It's all down with me! Get you gone! None of your lip-sympathies here! With money in hand, you might spare a little to advance a fellow's interests!

Meher.—Is't money you want? Well, well, take 5,000 and go to England (since you want to) to study for the bar! But it will be money wasted! As if we weren't overrun with briefless men in Bombay! Rather turn your hand to some practical pursuit! Look at our own cook! Why, he earns more than you ever will as a barrister! Think of that, dear, and let the money alone!

મુંબઈનાં આપણા બ્રીફલેસો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫ મું.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

A BOMBAY WITNESS BEFORE THE WELBY COMMISSION,

Showing the marvellous changes *BEFORE* AND *AFTER* GIVING HIS EVIDENCE.

મી० પંચના ફેન્સી પોરટ્રેટ.

વેલબી કમીશન આગળ મુંબઈનો એક સાક્ષી,

જુબાની આપ્યા અગાઉની તેના શરીરની હાલત, અને તે આપ્યા પછી તેમાં થયલો ચમતકારી ફેરફાર.

CHARLIE: "My opinion is that the Sultan has absolutely no will of his own; he simply—"—Fred (married): "Well, how can you expect otherwise? Look at the wives he's got!"

HER PETS.

(With Apologies.)

[The Hon'ble Mr. Bal Gangadhar Tilak and the Hon'ble Mr. Daji Abajee Khare have been e l e c t e d members of the Bombay Legislative Council from the Central and Southern Divisions without any opposition,—the result of the eminent services rendered to public in and out of the Council.]

માહરાષ્ટરબાઈનાં પ્રીય પક્ષીઓ.

[મધ્ય અને દક્ષીણ વીભા
ગની મ્યુનીસીપાલીટીઓ
તરફના મુંબઈની ધારાસ
ભા માટેના અધીકારીઓ
તરીકે આનરેબલ મી૦ બા
લ ગંગાધર તીલક અને
આનરેબલ મી૦ દાજી આ
બાજી ખારેને એકમતે પા
છા ચુંટી કહાડવામાં આ
વ્યા છે. આ બંને ગ્રહસ્થો
એ ધારાસભામાં અને તે
ની બાહેર પ્રજાની જે ઉમ
દા સેવાઓ બજાવી છે તે
નું આ પરીણામ છે.]

THE POONA TRAGEDY.

He—I wish they hadn"t gone to Mr. Rand's, funeral! To be turned out like suspicious characters! Oh, the disgrace of it!

She—No disgrace at all, love, except to— Ah! Well let's hope we'll survive it and that the Anglo-Indian may soon show signs of returning reason!

પુણાની ખુનરેજી.

ધણી—હું ઇછુ છું કે પેલા ઓ મી૦ રેન્ડની પાયદસ્તે નહી ગયા હોત! જાણે તેઓ શકભરેલા શખ્સો હોય, જાણે તેઓના હાથ ખુનના લોહીમાં ખરડાયલા હોય, તેમ તેઓને ત્યાંથી હાંકી કહાડયા! એ કેવી નામોસી! કેવી શરમ—

ધણીયાંણી—એ કાંઇ નામોસી તેમને નથી પણ જેઓ એ— પણ આહ! જવા દેઓ એ વાતને! આપણે એ નામોસી ખમીને બેસીશું, ને ઉમેદ રાખીશું કે બીચારા એંગલો ઇનડીયનનું ખસી ગયલું ભેજું પાછું ઠેકાણે આવવાનાં હવે જલદીથીજ ચીનહો બતાવે!

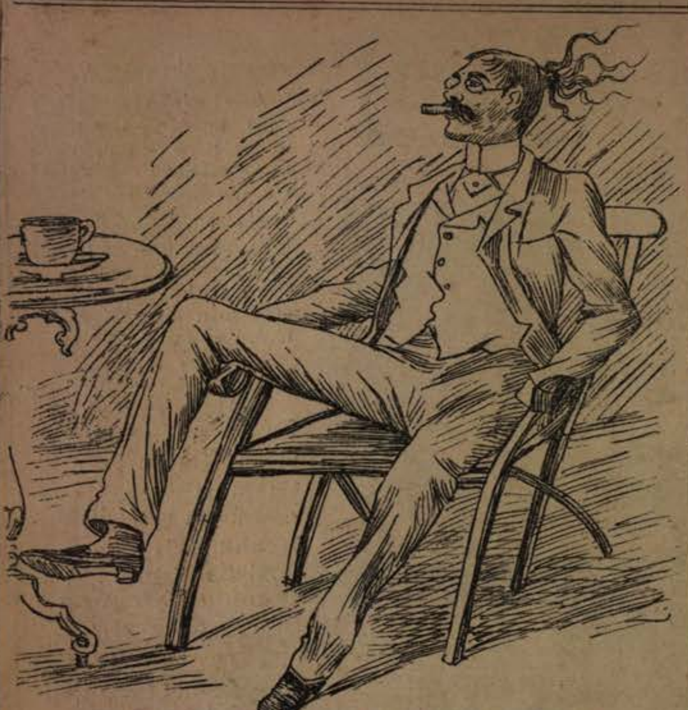
PEACE IN DISTRESS!

[The Turkish Ministers have declined to accede to the Collective Note of the Powers regarding the Greek Frontier question. This negative reply is regarded as a virtual rupture of the negotiations.—*Telegram.*]

સંકટમાં પડેલી સુલેહ!

[ગ્રીસની સરહદ ક્યાંસુધીની નકી કરવી અને થેસેલીનો પ્રાંત ટરકીને હસ્તક નહી કરવા વીષે યુરોપનાં મોટા રાજયોએ ટરકી ઉપર જે ભેગી યાદી મોકલી હતી, તે બહાલ રાખવાને ટરકીના પ્રધાનોએ સાફ ના પાડી છે. તેમના આ જવાબથી સુલેહના કોલકરાર ભાગી પડેલા સમજવામાં આવે છે.—તાર.]

SOUND LUNGS.—At a cricket match an umpire with stentorian lungs roared out "No ball!" "What on earth is he talking about?" said a waggish bystander. "Why, it's *all bawl*!"

"HERE'S TO THE MARWAREE!"

Mr. Khatpatrao—(A pleader) Now that the plague's over those Marwaree pests have returned to pester their customers and line my pockets! I may now enjoy life freely as before. Here's to my Marwaree client! May he never cease to fight, and never again desert me, the wretch!

"મારા મારવાડી કુલની સલામતી!"

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫ મું.]

THE BETROTHED.

Mr. Shapoorshah has been asked to dinner in honour of the birthday of the future Mrs. S. And this is how his lady-love receives him. On a footing of affectionate (in)equality! Hand to hand! And heart to heart—as near as may be!

સાસરે આવેલા સાપુરશાહ.

મી૰ સાપુરશાહને ભવીષ્યના મીસીસ સાપુરશાહની સાલગરેહની ખુશાલીમાં આજે સાસરે જમવા તેડયા છે. તેમને તેમની વહાલી મોહોરદાર કેવો પ્યારભર ચો આવકાર આપે છે તે તો જુવો! હાંસબદન ને ગુલબદનનું જોડું કેવું એક સરખું શોભી રહે છે! અને કેવા તેઓના હાથસે હાથ ને દીલસે દીલ મળે છે!

ARMED FOR ANY EMERGENCY!

Forewarned is forearmed! Cholera is lurking in Bombay, and Mr. Potianlall has been testing the wonderful efficacy of Beehive Brandy since Jubilee Day!

"બાપુ, કાંઈ બારીક સાંટક ઉભું થાય તે સામે આગમજથી ઉપાય લઈ રાખેલો ભલો હો!"

પેલા કહે છે કે જે ચતુર હોય તેજ ચેતીને ચાલે! આ મુંબઈમાં હમણા કોલેરા ચાલે છે, જેથી અમારા ચતુર ભાઈ પોતયાંલાલ જુબીલીને દીવસથી બી હાઈવ બ્રાંડીની ચમતકારી અસરની દરરોજ સાંજના પરીક્ષા લેય છે! એ તો ચતુર હોય તેજ ચેતે તો!

READY!

Europa—Don't you fear, my dear! Here am I ready in your defence! And I should like to see the man that dares insult you!

તઈયાર!

યુરોપા—તું જરાબી બીહીતી ના, મારી વાહાલી! હું તારા બચાવમાં તઈયારજ ઉભેલી છું! હું બી જોવાંજ માગું છું કે કોણુની મગદૂર છે કે તુને અપમાન કરવાની જરાકબી હીમત કરે!

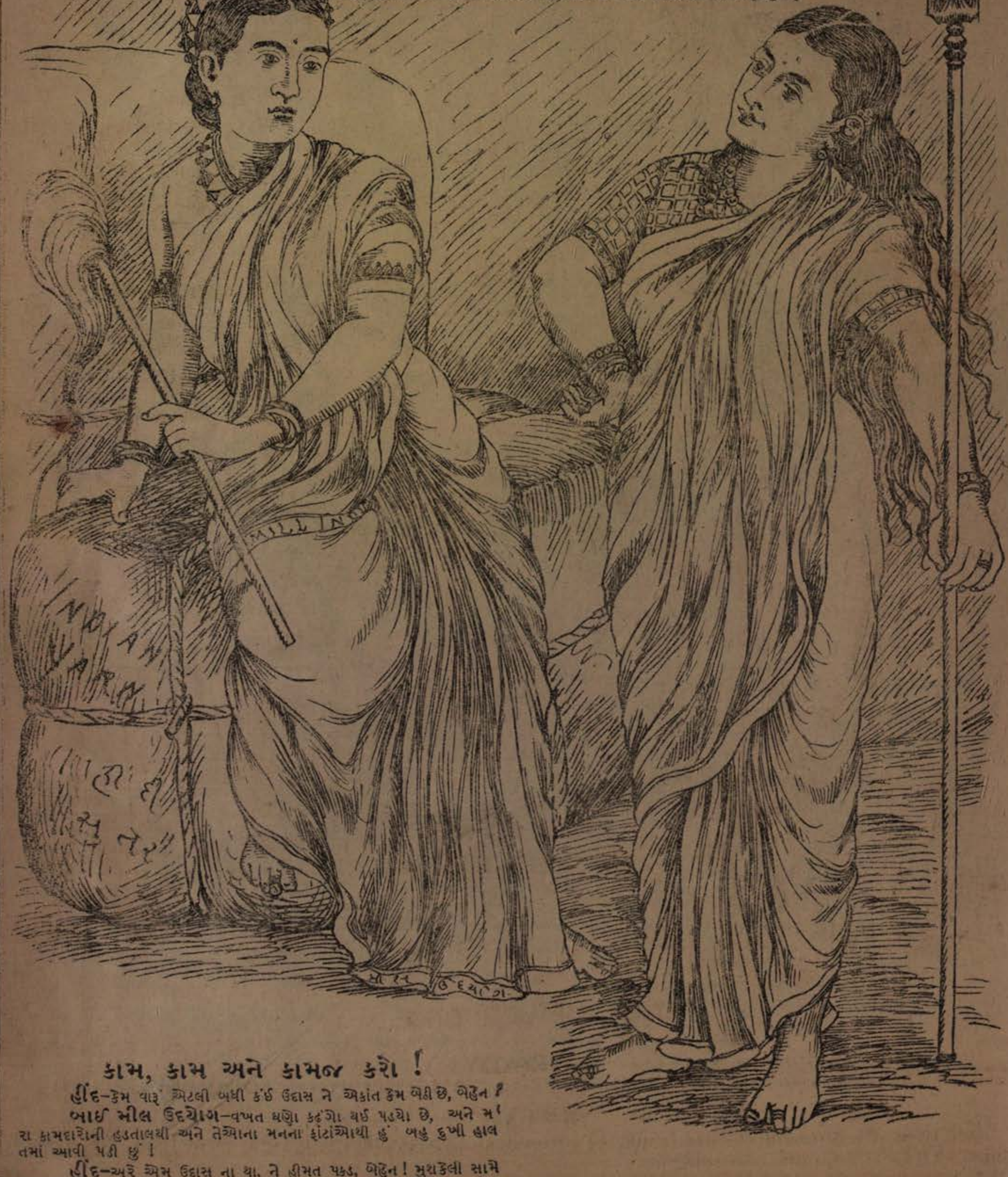
WORK, WORK AND WORK!

Hind—Why so sad and lonely, my dear?

Miss Mill Industry—The times are out of joint, and what with strikes, and the whims of my workmen, I'm in a perilous state!

Hind—Oh, cheer up, my good girl! Look the difficulty in the face and try to get as much mixed labour as possible! Don't sit idle, but work, work and work!

[The Bombay Mill-Owners' Association have at last resolved to import and train workmen from the North-West Provinces, as the Maratha element has been giving the Mill-Owners a lot of trouble since the outbreak of the plague.]

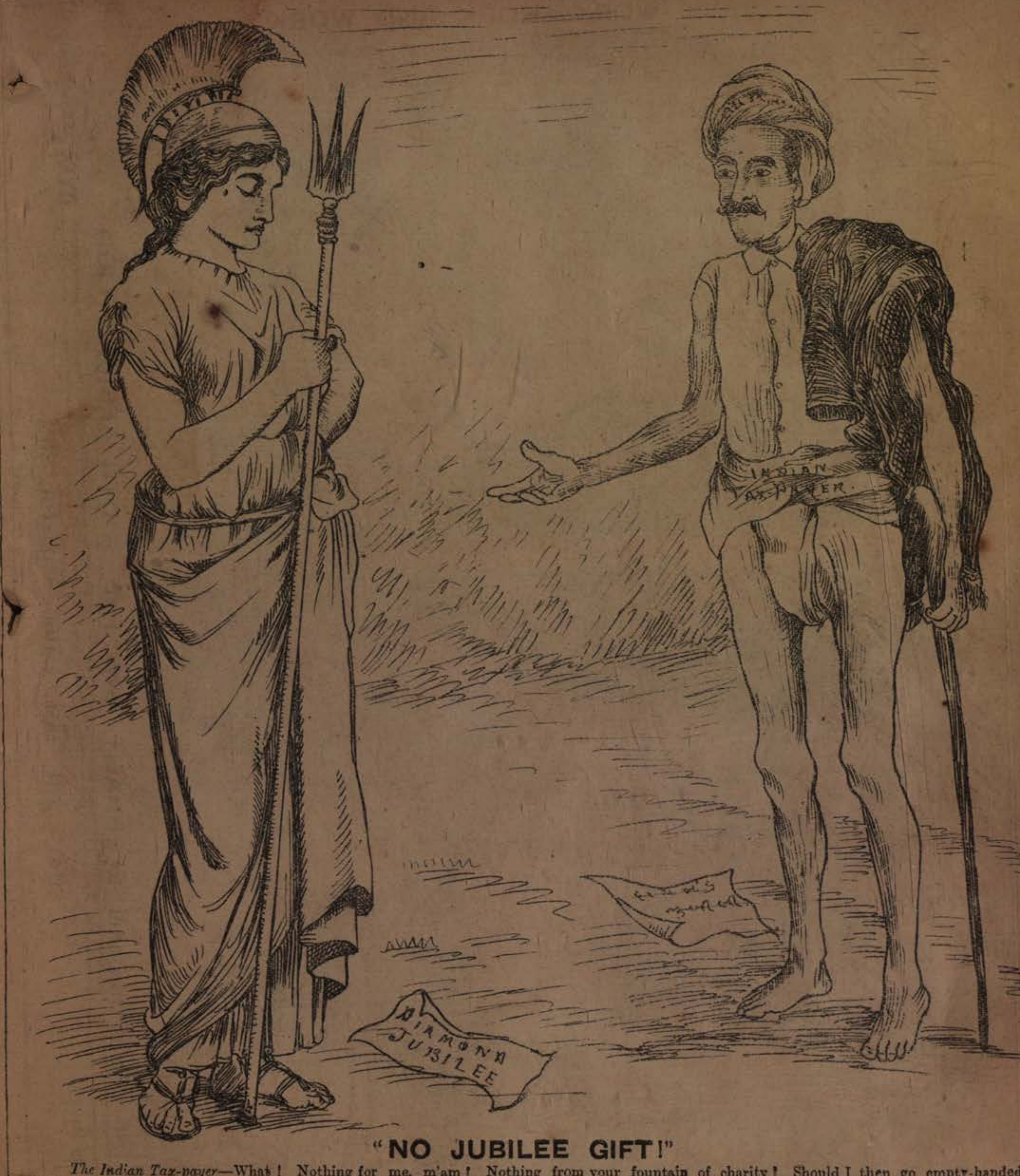
કામ, કામ અને કામજ કરો !

હીંદ–કેમ વારૂં એટલી બધી કંઈ ઉદાસ ને એકાંત કેમ બેઠી છે, બેહેન?

બાઈ મીલ ઉદયોગ–વખત ઘણો કઢંગો થઈ પડયો છે, અને મારા કામદારોની હડતાલથી અને તેઓના મનના ફાંટાઓથી હું બહુ દુખી હાલતમાં આવી પડી છું!

હીંદ–અરે એમ ઉદાસ ના થા, ને હીમત પકડ, બેહેન! મુશકેલી સામે હીમતથી ટક્કર લઇ ને પચરંગી કામદારો મેળવવાની બને તેટલી કોશેશ કર! હવે મુદલજ આળસુ બેસી રેહેતી ના, પણ બસ કામ કામ અને કામજ કરજે!

[મરકીનાં વખતથી મુંબઈની મીલોમાં કામ કરનારા મરાઠા મજુરો મીલ માલેકોને બહુ ત્રાસ આપતા રહયાથી વાવવ્ય પ્રાંતો તરફથી મજુરો મેળવી તેઓને કેળવવાનો મુંબઈની મીલ ઓનરસ એસોસીએશને ઠરાવ કરયો છે.]

"NO JUBILEE GIFT!"

The Indian Tax-payer—What! Nothing for me, m'am! Nothing from your fountain of charity! Should I then go empty-handed even on this jubilant occasion!

[SIR WILLIAM WEDDERBURN, in a letter to the *Times*, suggests that the Diamond Jubilee "offers an opportunity altogether unique and becoming for striking the imagination and kindling anew the affection of a quick-witted and impressionable people, by associating with the name of their gracious Sovereign some great boons which will never be forgotten. The present suffering state of the Indian masses is an additional reason for such bold and statesmanlike action."]

જુબીલીની બક્ષેસ કાંઇ મળે નહી!

હીંદી કર ભરનાર-શું! મારે માટે કંઇજ નહી, બાઇ સાહેબ? તમારા સખાવતના ઝરામાંથી મને એક ટીપુંબી નહીં? ત્યારે શું આવા ખુશ ખુશાલ ના પ્રસંગ ઉપ પણ હું ખાલી હાથેજ જાઉં?

[સર વાલાવન વદરબરને લનડન ટાઈમસ ઉપર એક પત્ર લખીને એવી સુચના કરી છે કે, હીંદીઓ જેવાં તરતજ સમજી જનારાં અને ભેજા પર અછો છાપ રાખનારાં લોકો નાં મન ઉપર અસર કરવા અને તેમના પયારને નવેસરથી જાગરૂત કરવા માટે, દાયમંડ જુબીલીના પ્રસંગનો લાભ લઈને, તેઓ કદી ભુલી નહી જાય એવી મોટી બક્ષેસો તેમને કરવી જોઈયે છે, અને તેને તેમના રાજકરતાના નામ સાથ જોડવી અનુકુળ થઈ પડશે. હીંદી ગરીબો હમણા જે સંકટ ભોગવે છે તેવા વખતમાં એવું હીમતભરેલું અને રાજ દ્વારી પગલું ભરવાને વધારે કારણ છે.]

THE INDIAN ELEPHANT AND THE SOUTH AFRICAN LION.

[A crusade is raised against the Indians settling in South Africa by the European Colonists, and great agitation is going on regarding the extreme hardship to which the former are being subjected by the latter.]

હીંદી હાથી અને દક્ષીણ આફ્રીકાનો સીંહ.

[હીંદુસ્તાનના દેશીઓને દક્ષીણ આફ્રીકામાં વસવા દેવા સામે ત્યાંના યુરોપયનોએ એક [illegible] લડાઇ ઉભી કરી છે, અને તેઓ તરફથી એ ગરીબો ઉપર જે ભારી સખતી અને હેરાનગતી [illegible]માં આવે છે તે ઉપરથી આ દેશમાં અને ત્યાં ભારે ઉસકેરણી ચાલી રહી છે.]

THE MUCH MALIGNED COMMUNITIES.

Seeta.—Have they caught the culprits yet?

Rama.—No. And no reed to catch any one now. The sahebs have made short work of it! They have gone and butchered the whole of the Mahratta and Brahmin communities without even the farce of a judge and jury. The culprits are sure to be among them, you know.

Seeta.—Is this the saheb's boasted sense of justice and fairplay! I thought they never lost their heads! But live and learn.

ખુબ સતાવવામાં આવતી બે દેશી જ્ઞાતો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૩ મું.]

HUSBAND: "Why are you anxious for me to insure my life?"—Devoted wife: "Well, darling, what chance should I have of marrying again if you left me penniless?"

CONGRATULATIONS AFTER THE DIAMOND JUBILEE.

Mr. Leo—Ah, my dear, you've done one capital thing in the Diamond Jubilee week, and that is to honour me and my queen by a brand new Victoria Health Institution! In these days of dire diseases, when your children have been the greatest sufferers, you cannot serve your interest and theirs better than by investing your lacs in a work at once good for the cause of humanity and very gratifying to Father Æsculapius and Miss Hygiea!

[The Princes of India have commemorated the Diamond Jubilee by starting a Fund for founding the Victoria Health Institution on the principles of the Pasteur Institute of Paris.]

ડાયમંડ જુબીલી પછીની મુબારકબાદી.

મી० લીયો—આહ, મારી વહાલી, તેં ડાયમંડ જુબીલીના પ્રસંગ ઉપર એક કામ ઘણુંજ ઊતમ બજાવયું છે અને મને અને મારી રાણીને, નવી કોરી વીકટોરીયા હેલ્થ ઈનસ્ટીટયુશન કહાડીને, તેં માન આપ્યું છે! ભયંકર દુખદરદોના આ દહાડાઓમાં તારાં બચાંઓને ઘણું ખમવું પડયું છે. તેવા વખતમાં ઈનસાન માત્રનું ભલું કરવાના અને વઈદક દેવતા ઈસ્કયુલેપીયસ અને સુખશાંતીની દેવી હાઈજીયાને ખુશખુશ કરી નાખનારાં એક કામમાં તેં તારા લાખો લાખ રોકીને ખરેજ તારાં અને તારાં બચાંઓના સરવેથી મોટા લાભ તેં જાળવયા છે!

BOMBAY THE CHARITABLE
સખાવતે બહાદુર મુંબઈ.

Pesiba.—The plague has done us! The house closed all the time we were away, and there is all our furniture, Roberts' best, spoilt! And the carriages will cost I don't know what before they look anything like decent!

Peroja.—Try Colthurst's Alpha Varnish, so cheap and nice! The whole place will look like new!

પેસીબા—જોઈ આએ મરકીની મોહકાન! આપરે નાહાસી ગીયાં તેટલો વખત ઘેરને બંધ રાખયું તો બધું આપરૂં ઊંચું રાબરટસનું ફરનીચર ધુર મટોરૂં થઈ ગીયું! ને ગારીઓ તો એવી પરી પરી ખરાબ થઈ ગેઇચ કે કોણ જાણે કેટલા રૂપયા ખાસે તારે તે કંઈ જરા જોવાબી ગમસે!

પીરોજા—અરે પણ એવા બધા તેનો અફસોસ સાનો કરોચ? મુંગા મુંગા કોલહરસ્ટનું આલફા વારનીસ મંગાવો! તે સસ્તું ને સસ્તું ને વરી સરશ છે. તે લગારયું કે તમારૂં ફરનીચર ને ગારીઓ એમ એમ એવી ઝકઝક થશે કે નકરી જાણે આરસી!

Notwithstanding her own miseries, Bombay the Charitable wouldn't forget to look to her poor neighbours in distress who stand very sorely in help in these days of dire famine and starvation. She has been liberal with her money for the poor sufferers in Nassik, Bhilad, Jehan Bordi and different other places. God bless the charitable!

પોતા ઉપર ગમે તેટલું દુખ વીતે છે છતાં સખાવતે બહાદુર મુંબઈ દુખમાં આવી પડેલાં પોતાના ગરીબ પાડોસીઓ તરફ સખી નજરથી જોવાને ભુલતી નથી, કેમ કે એ બીચારાં ગરીબો હાલના ભયંકર દુકાળ અને ભુખમરાના વખતમાં મુઠીભરી અન માટે પણ ટવલે છે! નાસકમાં ભુખેમરતાં ગરીબો તરફ તેમજ ભીલાડ, જેહાંબોરડી અને બીજી જગાઓનાં નાચારોને પોતાથી બનતો આશરો આપવાને સખી મુંબઈએ પોતાની કોથળીઓ ફહાડી આપી છે. એવી સખી બાઈનું પરમેશ્વર કલ્યાણ કરો!

THE POONA SEASON.

Peelee.—Is there to be no Poona this season, Heelee?

Heelee.—No. Curse the outstanding plague-bills! Pa is *husbanding* all his resources to meet them!

Peelee.—Ah me! To stay in wet Bombay all the time!

Heelee.—Better that than the cholera in Poona, and the midnight murders, and the punitive resolutions, and the gratuitous insults! We're better where we are!

પુણાની મોસમ.

પીલી-મરેરે તારે. બાલની હીલ્લા, આએ વખતે આપરે પુણે નહી જવાનાં કે, હું ?

હીલ્લી-નહીજ તો! બધી મોહકાન મરકીની છે! મરકીને વખતના બધાઓના આંકડા ચુકવવાના હજી તો પરી રેહયાચ, ને તે આપવાને વરે પપા તો પઈએ પઈ બસ સંગરવા પરયાચ!

પીલી-મરેરે, એ કાંહ પીરાનરી! આવી મુંબઈની સરદીમાં આખો વખત પરી રેહેવાનું! ઓ માયરે! એ કેમ ખમાસે!

હીલ્લી-હજુ તે ખમાસે પણ પુણાનો કોલેરા, ને મધરાતના ખુન, ને વગર ફોકટનો દંડ, ને વગર લેવેદેવેનાં અપમાન નહી ખમાસે, સમજી! હજી આપરે મુંબઈમાં પરી રેહયાચ તેમાં વધારે સુખી સુખોયારાં છઈયે!

COCK AND BULL STORIES.

Mrs. Jones—Anything more of the horrible tragedy, Mrs. Brown?

Mrs. Brown—Oh! the Brahmin nigger! Do you know they're going to murder all the Europeans in the place! But I'm well armed. I carry a loaded revolver with me, wherever I go!!

Mrs. J.—A revolver And loaded! With what, my dear? Ah! Whatever shall I do?

પુણામાં ચાલતા ગપાટના ગોળાઓ.

મીસીસ જોન્સ-પેલી ભયંકર ખુનરેજીની કંઈ વધુ ખબર અંતર, મીસીસ બ્રાઉન?

મીસસ બ્રાઉન-ઓહ! નખોડ જાય એના કંગાળ બ્રામીન નીગરનું! એ લોકો તો પુણાના બધા યુરોપીયનોનાં ખુન કરવાનાં છે! પણ હું બી હથીયારબંધ થઈનેજ બાહાર નીકલુંચ. હું તો જ્યાં જાઊંચ ત્યાં મારી સાથે એક ભરેલી પીસ્ટોલ લઈનેજ ફરુંચ!

મીસસ જોન્સ-પીસ્ટોલ! ને તેબી ભરેલી! આહ! તારે કેહેની, હવે હું શું કરૂં?

THANKS.

[The officers of the Imperial Service Troops and other notables and gentlemen who had been invited to England as the Diamond Jubilee guests of the British Government, are returning to India after enjoying a round of British hospitality.]

તમારો ઘણા ઘણો ઉપકાર થયો !

નામદાર મહારાણી અને ઈંગલંડની પ્રજા તરફથી ડાયમંડ જુબીલીના પ્રસંગપર નોત્રેલા શાહાનશાહી લશકરના હીંદી અમલદારો અને બીજા હીંદી પરોણાઓ (જેઓ હમણા પાછા હીંદુસ્તાન ફરે છે તેઓની) જે ઊચી બરદાસ્ત અને મદારત કરવામાં આવી છે, તે માટે હીંદી પંચ પ્રજા તરફથી તેનો સેવક પંચ તેમનો બેહદ આભાર માનવાની રજા લેય છે.

THE CAT FOR THE SCOUNDRELS.

Mr. Punch.—You must use this, my dear Miss Justitia, for those rascally scoundrels who try to commit rape on defenceless Indian ladies travelling by rail! Everything else is too lenient!

[The High Court of Calcutta has vindicated justice by enhancing the sentence passed on two Eurasian employes of the Bengal Central Railway who committed rape on a native woman travelling by rail.]

નીરદોષ સ્રીઓપર બલાતકાર ગુજારનારા કંગાળ કુત્રાઓ માટે ચાબકનો બાંધીમાર.

મી૦ પંચ—રેલવે મારફતે મુસાફરી કરનારી બીચારી નીરદોષ દેશી સ્રીઓ ઉપર જે કંગાળ કુત્રાઓ બલાતકાર ગુજારે તેઓની પીઠને માટે આ ચાબક ઘણો લાયક થઈ પડશે, મીસ જસ્ટીશીયા! બીજી બધી સજા તેઓ માટે થોડી અને નરમજ ગણાશે!

[રેલવે મારફતે મુસાફરી કરતી બે દેશી સ્રીઓપર બલાતકાર ગુજારવા માટે બંગાળ સેનત્રલ રેલવેના બે નોકરોને કરવાંમાં આવેલી સજામાં વધારો કરીને કલકતાની હાઈ કોરટે ઈનસાફની નેમ જાળવી છે.]

RECEIVED WITH GRATEFUL AND HEARTFELT THANKS!

[India has received contributioms to the Famine Fund from different parts of the world, for which she tenders her heartfelt thanks. The following is the latest account made up to date:—Subscriptions in India Rs. 6,48,357 12 10; Great Britain 98,61,588 2 11; Canada 5,500,06 4 0; China 1,38,254 2 0; Straits Settlements 66,830 0 0; Australia 1,05,863 9 6; Japan 44,243 0 0; Germany 395 0 11; Italy 190 0 0; Sweden 1,442 0 7; Ceylon 6,807 3 2; Demerara 364 12 0; Palestine 600 13 3; Gibraltar 15,745 0 1; Natal 12,641 15 7; Siam 4,271 15 0; U. S. America 15,876 7 10; Trinidad 4,198 1 1; Russia 41,122 6 1; Mauritius 7,000 0 0; Sweden, Denmark, and Finland (joint) 187 6 0; Tasmania 4,135 8 1; New Zeland 1,482 15 1; General Total Rs. 1,15,31,804, ans. 10, Pies. 11.

આભારી દીલથી. અને ખરા દીલોજાનભરયા ઉપકાર સાથ હીંદ આ પઈસાની પોંહોંચ સ્વીકારે છે !

[દુકાળ ફંડમાં હીંદને દુનયાના જુદા જુદા ભાગો તરફથી નાણાં મળયાં છે, જે માટે તે સરવેનો દીલોજાનથી આભાર માને છે. અતયારસુધીમાં તેને રૂ ૧,૧૫,૩૧,૮૦૪–૧૦–૧ આ ફંડ માટે મળયા છે, જેમાના રૂ ૬,૪૮,૩૫૭–૧૨–૧૦ આ દેશમાંજ ભરાયા છે, અને બાકીના ગ્રેટ બ્રીટન, કેનેડા, ચીન, સ્ટ્રેટસ સેટલમેંટ, આસ્ત્રેલીયા, જેપાન, જરમન, ઇટલી, સ્વીડન, સીલોન, દમેરેરા, પેલેસ્ટાઇન, જીબ્રાલટર, નાટાલ, સીયામ, અમેરીકા, ત્રીનીદાડ, રૂશયા, મોરીશયસ, સ્વીડન, ડેનમારક, નોરવે, તાસમેનયા અને નયુઝીલાંડ તરફથી આવયા છે.]

CHOW-CHOW.

A Daniel come to judgment.

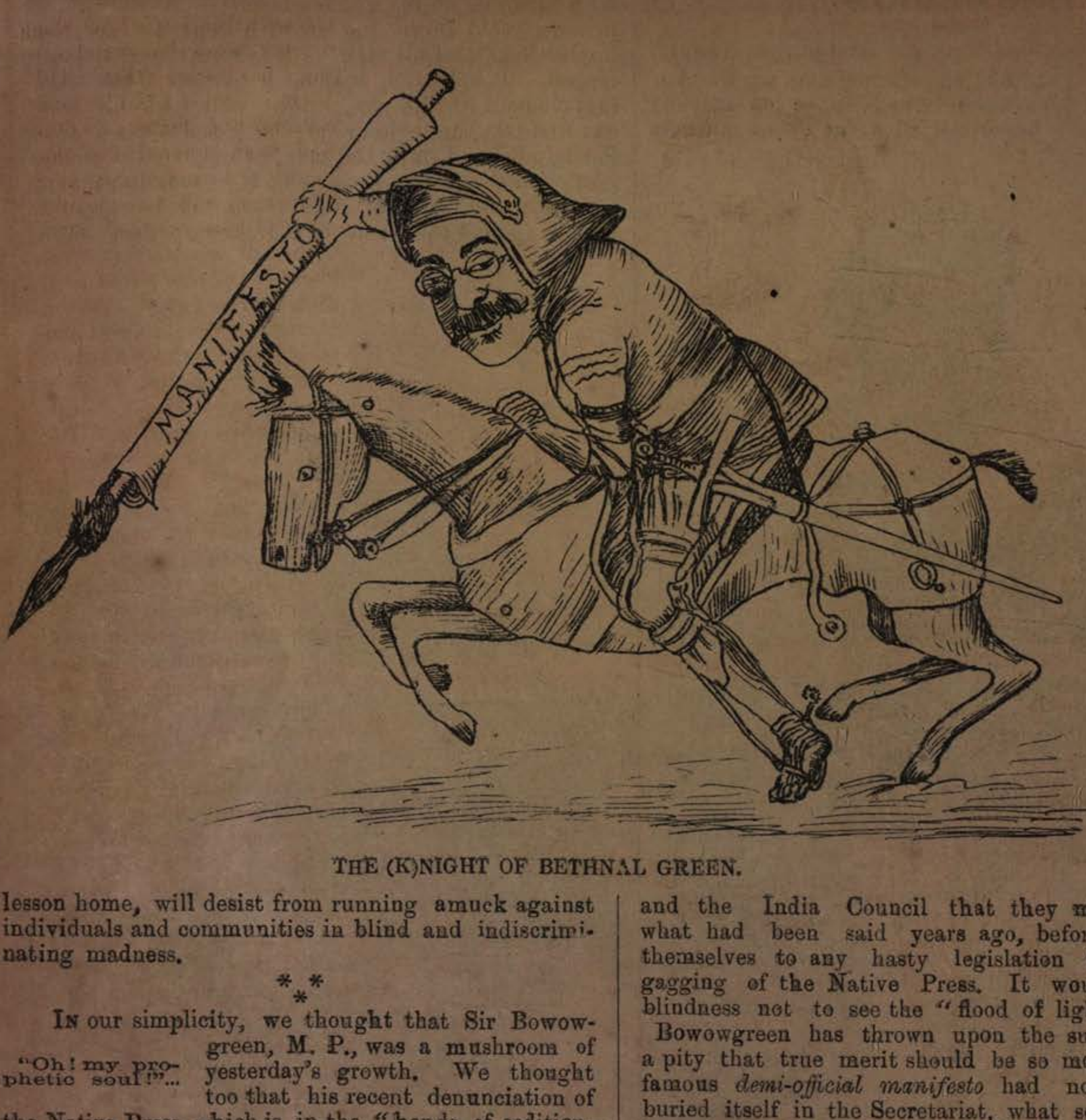
THE HON'BLE MR. JUSTICE BUDRUDIN TYEBJI, presiding at a meeting of the Anjuman-i-Islam,, spoke on matters connected with the Poona murders with his usual ability and fearlessness. As an eminent jurist, he laid down the law with regard to seditious publications, and his view of it is certainly entitled to respect. People who, without a particle of his learning, clamour for the gag, might well take his word and first test the efficacy of the Penal Code. As a fair-minded and impartial man, he only speaks of such portion of the Native Press as he is personally acquainted with, and does not, like interested parties, fulminate against the whole of it from imperfect knowledge based on inaccurate, often garbled, translations. Again, as a fair-minded and impartial man, he does not allow his prejudices to get the better of his judgment, and run down an entire community for the crime of a solitary individual. He says in effect, *condemn no man until he is proved guilty* ! Our Anglo-Indian friends publish his speech with satisfaction, and would have us follow his noble example. For our part, we honour his moderation, and trust that Anglo-Indian shriekers, taking the

A DANIEL COME TO JUDGMENT!

SHRIEKERS.

THE (K)NIGHT OF BETHNAL GREEN.

lesson home, will desist from running amuck against individuals and communities in blind and indiscriminating madness.

* * *

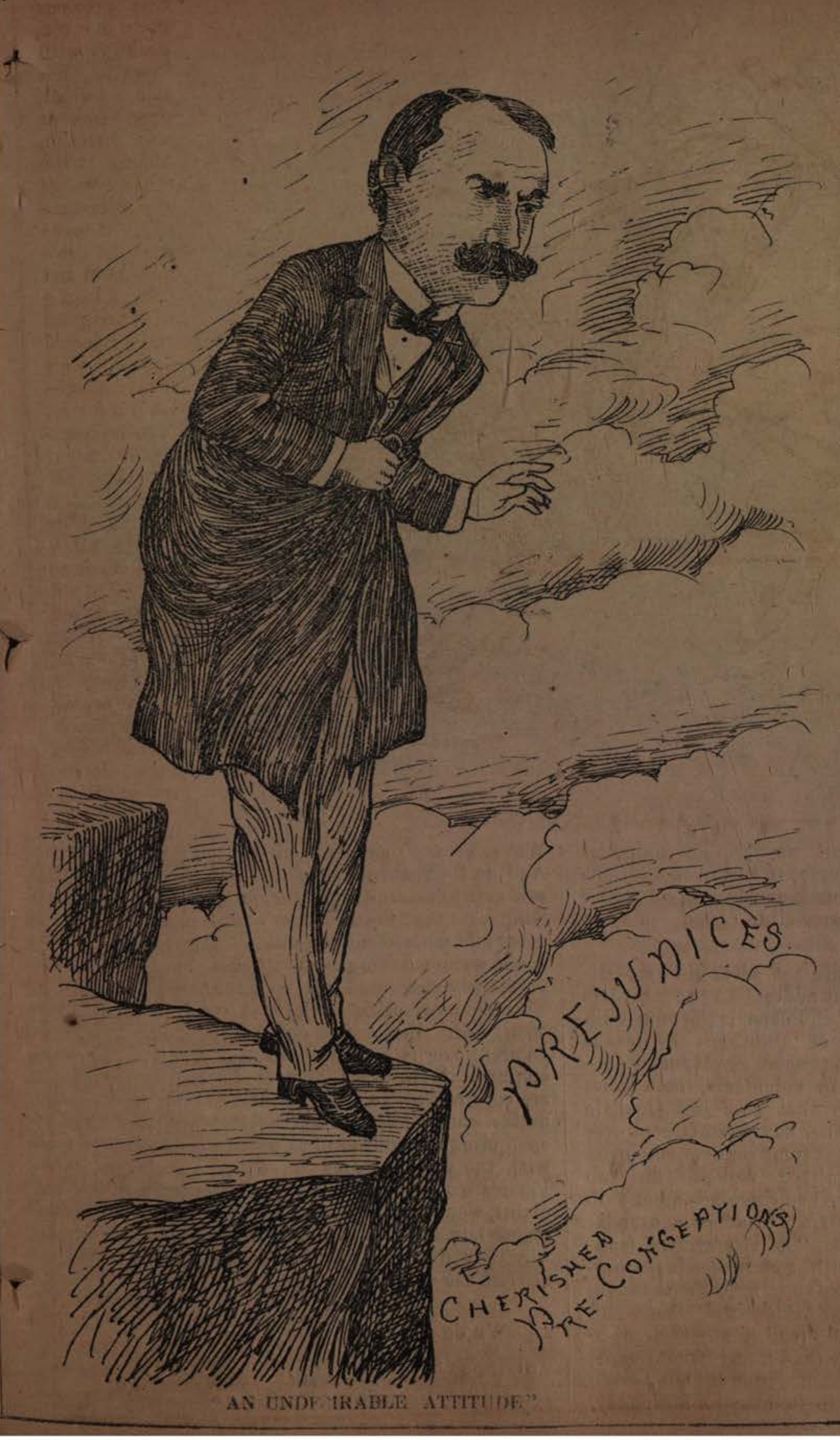
"Oh! my prophetic soul!"...

IN our simplicity, we thought that Sir Bowowgreen, M. P., was a mushroom of yesterday's growth. We thought too that his recent denunciation of the Native Press, which is in the "hands of sedition-mongers," was only a hasty *quid pro quo*, born of the vindictiveness to which even patriots and members of Parliament are prone. Not a bit of it. Among other matters of vital importance to the well-being of the people of India, whom he has kindly taken under his protecting wings, the language, and the objects and aims of the Native Press have for a long time engaged his secret and earnest attention; and the result of his honest study has, it has only now leaked out, been embodied in a "manifesto," addressed, some eleven years ago, to the Government of Lord Reay. Now if this were only a manifesto, and nothing more, we should not allude to it at all, but it is a "demi-official" manifesto! Mark the phrase, reader! *Demi-official*! There is magic in it, and a "demi-official manifesto" is bound to be a *demn'd* fine thing! Unfortunately, like the reptile which loves to burrow under ground, this precious document, dealing with "reptiles," has lain buried, ever since it was hatched, among the "archives of the Secretariat," covered with slime and mud and dirt, along with accepted and rejected applications from place-seekers, honour-hunters *et* HOG GENIUS *omne!* Now is the time to drag it into the light of day! Let Lord Sandhurst see that it is at once "unearthed"! And let copies of it be placed in the hands of the Secretary of State and the India Council that they may all know what had been said years ago, before committing themselves to any hasty legislation touching the gagging of the Native Press. It would be sheer blindness not to see the "flood of light" that Sir Bowowgreen has thrown upon the subject. What a pity that true merit should be so modest! If the famous *demi-official manifesto* had not gone and buried itself in the Secretariat, what sedition might have been prevented, what crimes averted! And the modest Mr. Mancherjee might have been knighted years ago! But services like his are never forgot, and the belated *(K)*night of Bethnal Green has at last come in for his tardy reward!

* * *

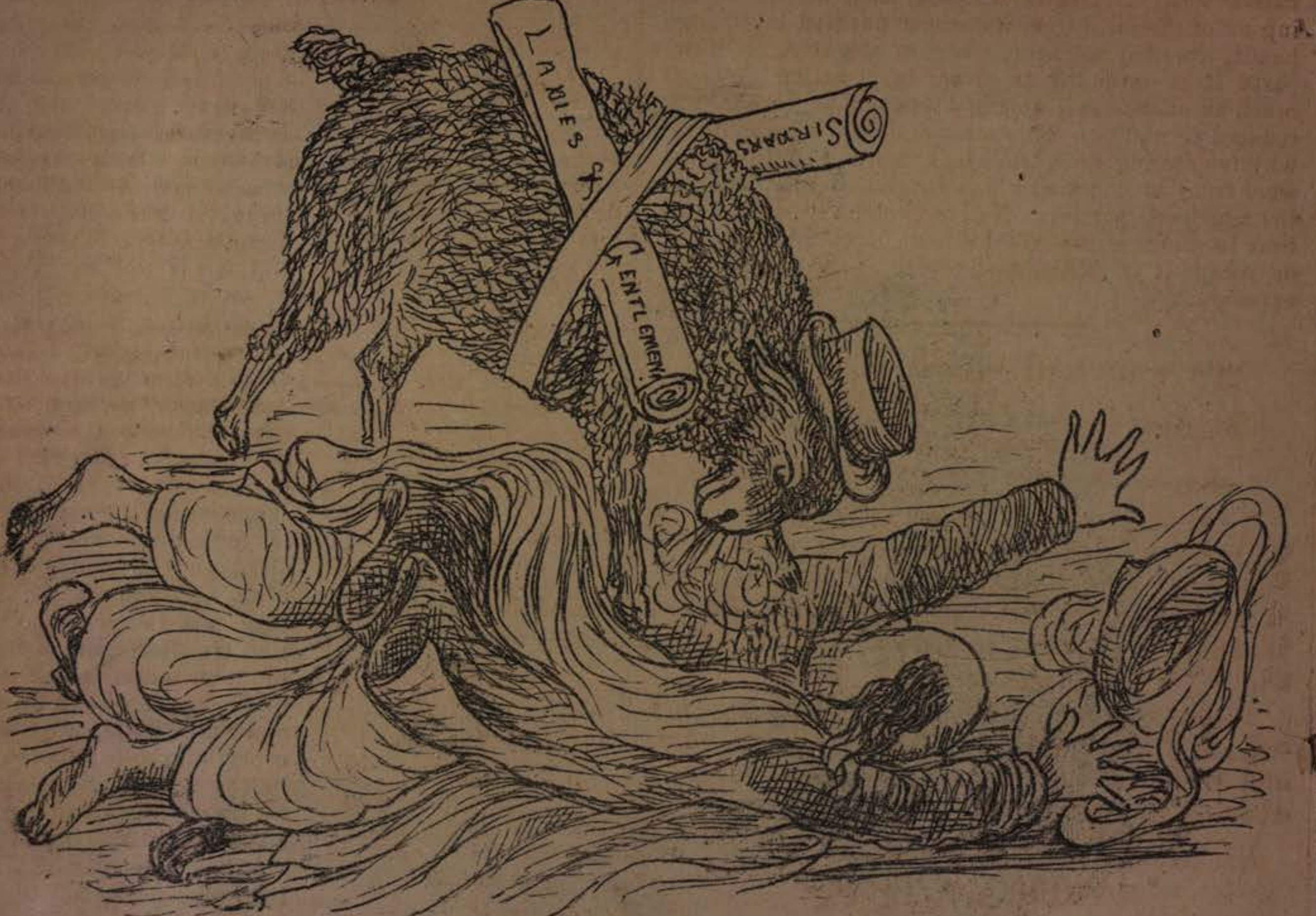
A deplorable attitude.

TELEGRAMS to London from H. E. Lord Sandhurst, dated 23 *rd and* 24 *th June* last, have been published. They contain, as was to have been expected at that early stage, a bare recital of the circumstances attending the Poona tragedy:—how the night was dark and cloudy; (whether there were any road-lights, and if not, why not, is not stated;) how there were no foot-passengers about; how the shots that were fired, having been supposed to be fire-works, did not

"AN UNDESIRABLE ATTITUDE."

attract attention; how the drivers were busy managing the horses that had been startled; and how a reward of Rupees 20,000 had been offered for the arrest of the miscreants (for although nobody would seem to have noticed anything, it was certain that there were *two* of them!). But this is not all. There is one significant sentence which arrests the attention as meaning either nothing at all or a great deal. "*Ayerst had nothing to do with the plague measures at Poona!*" We may be obtuse, but we can only suppose this to mean, if it means anything, that although, in the opinion of the Government, the outrage was the outcome of the dissatisfaction caused by the severity of the plague operations at Poona, and Mr. Rand, who had everything to do with them, had been naturally marked for the murderer's aim, poor Lieutenant Ayerst fell a victim without cause! Why then was *he* killed, it appears to be nobody's business to ask, for the highest authorities having apparently made up their minds within 24 *hours* of the commission of the crime and *before even a formal enquiry had been started*, it was not to be supposed that those, entrusted with it, would look for the cause with an open mind and beyond the circumscribed range! No wonder that the enquiry should have so far failed. That Anglo-Indian shriekers, and the miserable turn-coats among the natives who echo their insensate cry, should prejudge the question and try, by fair means or foul, to make circumstances fit in with their cherished preconceptions and prejudices, is natural enough, however much we may deplore and

A LAMB'S PUBLIC ACT

deprecate it; but we admit we were not prepared for such an undesirable attitude, in regard to a serious question affecting the good name and honour of entire communities, in the responsible head of the Government!

* * *

Cool and Collector.

Mr. Lamb's second public act, after his impertinent and insolent address to the "Sirdars and gentlemen" of Poona, is the propounding of a string of questions, by means of a public circular, to "all engaged in plague-operations either as medical men or volunteers, both ladies and gentlemen." It appears that Professor Gokhale published in London the other day a statement over his signature to the effect that some soldiers, employed on plague duty, had committed violence on two native women, one of whom had since put an end to her existence! "*The crescendo,*" to adopt a grandiloquent Anglo-Indian phrase, "*of vituperative innuendo!*" O! O!! O!!! With commendable promptitude, worthy of the circumstance and the occasion, Mr. Lamb issued his circular asking his "ladies and gentlemen" whether they had heard of any such complaint, whether they took any (and if any, what) steps, with a lot of *whethers* to the same tune besides! We saw Professor G's statement in Bombay on a Monday. We saw the circular on the following Tuesday. And lo! That very night, Lord George Hamilton was able to assure the House on the authority of Lord Sandhurst that the Professor's statement was a "more gross and malevolent invention" than the statement about women having been *stripped* in Poona streets, previously circulated and as summarily disposed of! This is more quick work than even Cæsar's famous *Veni, Vidi, Vici!* And our Anglo-Indian friends are jubilant over it! They call it a full and searching enquiry. With every respect for the authorities, we are constrained to call it a farce! Enquiries about native women having been violated are not made by open circulars addressed to parties connected in work with the very persons on whom a suspicion rests! Parties too who, supposing there was truth in the complaint, would be far more likely to deny all knowledge, seeing how difficult it would be for them to explain why they did not (as they were clearly bound to) disclose the enormity at once!

* * *

"Stripped!"

We do not know who is responsible for this unfortunate word. But as there is a tendency to make too much of it, we may explain, for the benefit of persons unacquanited with

native ideas of female delicacy, that the mere lifting up of the *saree* from its proper position by strange hands, its displacement, ever so slightly, from the parts it is intended to cover, is, in native eyes, as much an offence to a woman's honour as if she was reduced to nudity, This same delicacy also explains why (supposing Prof. Gokhale's more serious charge were true) no complaint was lodged at the time by the aggrieved parties. Native women would rather bear in silent sorrow the burden of their dishonour, or escape it in self-inflicted death, than risk a public exposure.

ખુબ સતાવવામાં આવતી બે દેશી જ્ઞાતો.

[જુવો ચીત્ર, પાનુ ૨૭ મું.]

સીતા-પછી પુણાવાળા ગુનેહગારો પકડાયા કે?

રમા-નહી. અને હવે તેઓના પકડાવાની જરૂર પણ નથી. અંગ્રેજ સાહેબોએ તેનો નીકાલ કહાડીજ આપયો છે. તેઓએ આખી મરાઠા ને બ્રાહ્મણ જ્ઞાતોને એમની એમ રેંહેંસી કહાડી છે, અને તે માટે જડજ કે જુરીનો ફારસ વટીક કીધો નથી! એ બંને જ્ઞાતોમાંજ પુણાવાળા અપ્રાધીઓ હોવા જોઈયે, એ તો આપણને ખબરજ છે કેની, પછી શું!

સીતા-શું સાહેબ લોકોની નયાય અને સત્ય તરફની લાગણી છે! હું તો ધારતી હતી કે તેઓ કોઈ દહાડે પણ પોતાનાં ભેજાં ખોહી દેતા નથી. પણ હમણાના કલ્યુગમાં જીવીને તરેહવાર રંગઢંગ જોવા ને શીખવા પડે છે!

પારસીઓ કોણ કેહેવાય?

[જુવો ચીત્ર પાનું ૩૭ મું.]

નાજાં-પણ આપરે પારસીઓએ સું કરવા બીજા દેસીઓની સાથે ઘસડાવું જોઈયે! આપરે કંઈ હીંદુસ્તાનના વતની નથી.!

નોશેર-પણ તારે આપરે કોણ છઈયે?

નાજાં-વરી કોણ? -હા-આપરે-અ-અ-આપરે તો જાળ ને રૂસ્તમના બચાંઓ!

નોશેર-અંહં, ખરેખર! ને હીંદુસ્તાનમાં તેર તેર સદી થઈ પડયાં પાથરયા રેહયાંચ, તે કંઈ જાણે બીસાદમાં નહી કે, હં! ને આપરા હીંદના દાદા, આપરા દાદાભાઈ નવરોજી, જે પણ સરવે દેશીઓના દેશી ગણાવાને સદા મગરૂર છે, તેવણ? તેવણબી જાણે કંઈ બીસાદમાંજ નહી કે?

નાજાં-મરેરે, નહીરે. બલા જાણે હું તો તે વાત ભુલીજ ગેઈ!

નોશેર-તું નહી કાંય ભુલી જાય! ખચીત ભુલી જાય, જાય,-તેમાં કંઈજ અજાયબી નહીં! નીરઉપકારી માણસો હંમેશાં પોતાની સગવડે બધું ભુલીજ જાય છે!!!

AN INFALLIBLE REMEDY.—Gorger: "I have an abnormal appetite, doctor. Can you give me anything to lessen it?"—Doctor: "Certainly. Have a look at this account you owe me!"

FUNNY BITS.

(From various sources.)

THE TARTAN EPIDEMIC.—The MacTavish (very angrily, to the now boots at the Rising Sun): "Where, by St Andrew, have ye planted my braw new kilt that I put oot for to be decently brushed? Green, red, black, and white plaid."—Boots (after search): "I beg pardon, sir, but the chambermaid mistook it for the skirt of the young lady in No. 13. *But you've got her gown!*"

MR. DOUGLASS, the *Athenaeum* informs us, "finds from his observations" that "Jupiter's fourth satellite, as well as his third, rotates on its own axis in about the same time as it occupies in revolving round the planet." What capital exercise, or axisize! Except, perhaps, a ride on the switchback, there can be nothing to equal the delights enjoyed by the third and fourth satellites. It is sad to think that those two satellites, attached to such an old monarchy as that of Jupiter, should be such thorough revolutionists.

JEALOUSY.—Miss Charming: "Yes, I've had many a man kneel at my feet."—Miss Envi: "I should stick to one chiropodist, if I were you, dear!"

THERE are many women in this beautiful world who cannot even enjoy the sight of a rainbow in consequence of a haunting fear that the colours are not "fast" and that it would not wash.

CONJUGAL AMENITIES.—Mr. Growler (severely): "You should always weigh your words before you speak, Maria."—Mrs Growler: "Think so? Well, your ears would make very good scales!"

THE timber used in the erection of grand stands is to be used for the building of a gigantic workhouse for ruined speculators in seats. It is expected that a whole consty will be required for the edifice.

LAY helpers.—Hens.

A FINANCIAL operation.—Cutting off your son with a shilling.

HARDLY A COMPLIMENT.—"Doesn't she look a picture?"—"Yes, the painting is excellent!"

"So, Mr. Montague, you and Elsie are married and happy now.—"Yes—that is, Elsie's happy and I'm married."

A DIFFERENCE.—Tender-hearted old lady: "If I had my way not a single bird should be imprisoned."—Cynic: "What, not even a gaol-bird?"

"WHY, that's the new actress who's just now causing such a *furore*!"—"But they say she can't act a bit."—"No, but she knows how to wear smart frocks!"

SCALPETTE.—There are various reasons why people are bald. Too much worry, not enough strength, the presence in this world of alcohol, and the absence, on the head, of hair.

FOR ladies' coatings black and white stripes are very fashionable. This pattern has zebrailliant effect.

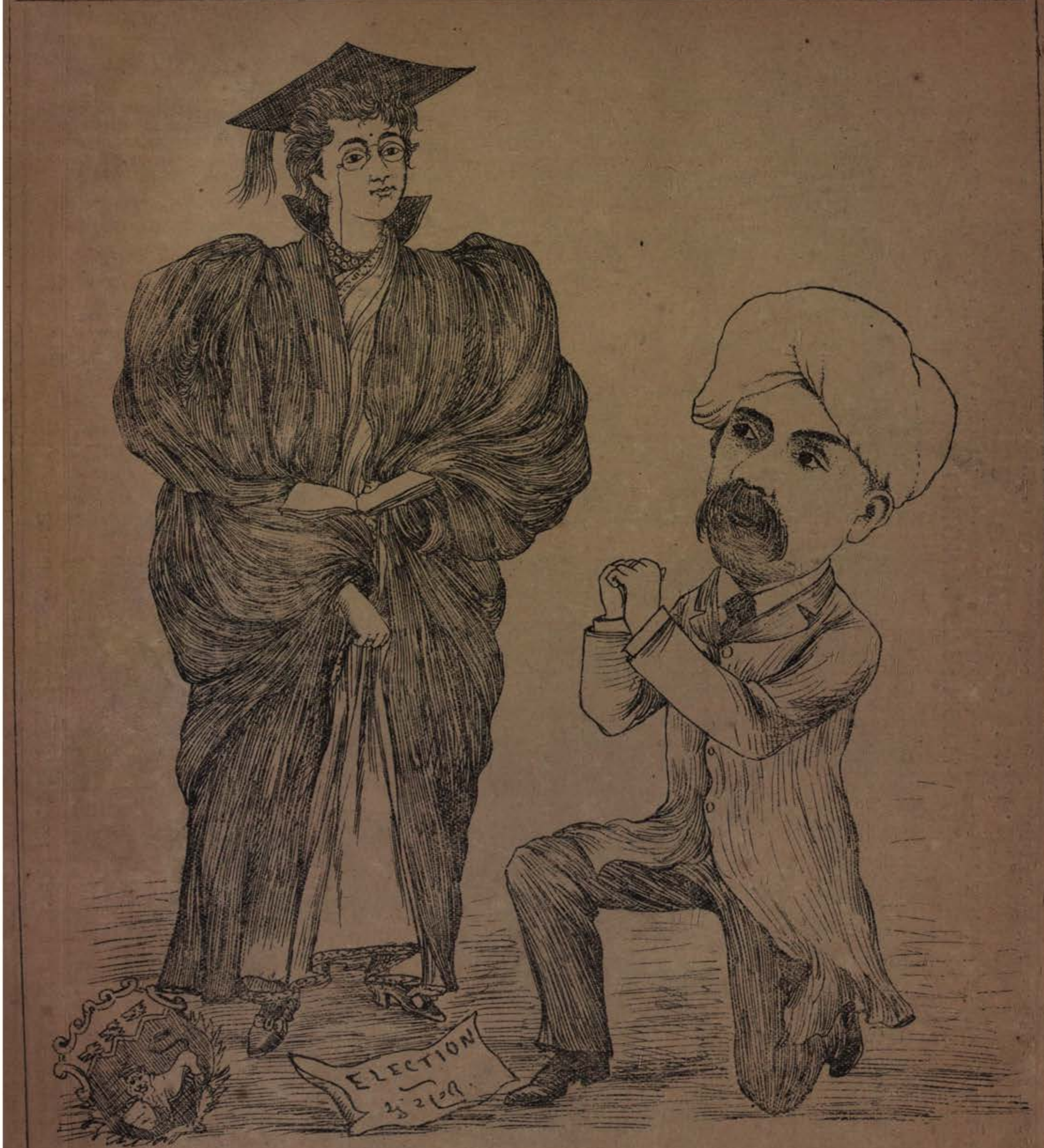

UNION IS STRENGTH.

[The Welby Commission, before whom the Indian witnesses have acquitted themselves creditably, has adjourned until November, when the report will be considered.]

એકદીલીમાં ખરૂં બલ છે.

[હીંદી ખરચો વીશે તપાસ કરવાને નેમવામાં આવેલાં વેલબી કમીશન હજુર આ દેશ તરફના શાક્ષીઓએ પોતાનો ભાગ શોભા ભરેલી રીતે બજાવયો છે, અને હવે કમીશન પોતાનો રીપોર્ટ ઘડી કહાડવા માટે આવતા નવેમ્બર માસ સુધી મુલતવી રહયું છે.]

AN ARDENT AND TRUE WORSHIPPER.

[The Bombay University has elected Mr. Narayen Ganesh Chandavarkar as its representative to the Bombay Legislative Council.]

મીસં યુનીવરસીટીની સેવા કરવાને ખંતી એક ખરો ઉલટમંદ ભાવીક સેવક.

[મુંબઈની ધારા સભા માટેનઃ પોતાના પ્રતીનીધી તરીકે મી૰ નારાયણ ગણેશ ચંદાવરકરને મુંબઈ યુનીવરસીટીએ ચુંટી કહાડયા છે.]

"HE WON'T BE HAPPY TILL HE GETS IT!"

(A SKIT OF THE PRESENT ADDRESS-AND TITLE-HUNTING SEASON.)

DEDICATED WITHOUT PERMISSION TO ALL WOULD-BE ADDRESS-SEEKERS BND TITLE-HUNTERS.

"ના,-જયાંસુધી એને હાથ એ આવે નહી ત્યાંસુધી એ કાંઇ મુંગો મરવા નોજ નથી!"

(હાલની માનપત્રો-અને-ખેતાબો-મેલવવાની મોસમનું એક ચીત્ર.)

માનપત્રો મેલવવા પાછળ મરી રહેલા અને ખેતાબો મેલવવા પાછળ ખુવાર થનારા સઘળા મકાઈબુઠા હાસોને વગર રજાએ અરપણ.

"THEY'RE charming girls—known as the three graces."—"What about the brother—is he a fourth grace?"—"Oh, he's a scape-grace!"

WHAT ARE PARSEES!

Najan.—We Parsees ought not to make common cause with Indians. We're not *natives* of the soil!

Nosher.—What are we then?

Najan.—We are—er-er-we are the descendants of Zal and Rustom!

Nosher.—Indeed! And thirteen centuries of India, do they count for nothing! And our Grand Old Man, an Indian of Indians! Is he nothing too!

Gajan.—Ah! I forgot!

Nosher.—No wonder! Ingratitude is always conveniently forgetful!!!

પારસીઓ કોણ કેહેવાય?

[વધુ માટે જુવો પાનું ૩૩ મું.]

HOORAY!

[Parsees have been forward in subscribing to the various famine funds lately started, and this week a sum of more than twelve thousand rupees, has been given away to various charities by the relatives and friends of the late Mr. Dhunjeebhoy Merwanjee Jeejeebhoy, out of which Rs. 4,000 are set apart for famine relief funds.]

હુરરેએએએએ! પારસી સખાવતની બોલો બોલબાલા!

[થોડુક થયું જે જુદાં જુદાં દુકાળ ફંડો ઉભાં કરવામાં આવયાં છે તેમાં નાણાં ભરવાને પારસીઓ આગલ પડયા છે, અને આ અઠવાડયે મરહુમ મી० ધનજીભાઈ મેહેરવાનજી જીજીભાઈનાં સગાંવાહાલાં અને મીત્રોએ બાર હજાર કરતાં વધુ રૂપયાની રકમની જુદી જુદી સખાવતો કરી છે, જેમાંથી રૂ ૪૦૦૦ દુકાળ ફંડો માટે અલાહેદા કહાડવામાં આવયા છે.]

Cousin Meher.—*Ma* wants me to marry that brute—her brother's son—a scape-grace and a—

Cousin Maki.—Millionaire in embryo! You know he is the only male heir among five brothers, and you'll be the millionaire's wife. I so wish I were you!

કાકા કાકાનીઓ વચ્ચે બે ગુજસુજની વાત.

મેહેર—પેલા મુવા હેવાન સાથે પણવાને વરે બસ માયજી તો રણજ લેઈ બેહાચ! બસ કેહેચ કેહેચ ને એમજ કેહેચ કે તું બસ તારા મામાના દીકરાને કબુલ કર! મુવોરે એ! એ કંગાલ ખાનદાનને એબ લગારનારો છે—ને—

માકી—ને લખસાપતી થવાનો છે! તું જાણેચ તો ખરી કે પાંચ ભઈઓ વચે ત એક પુરો દીકરો છે.! ને બધા ભઈઓનો તેજ વારસ છે, જેથી જારે હોસે તારે તું લખસાપતીની બઈરી ગણાસે! હું કેવું ઈછુંચ કે તારે બદલે હું હોતે! પછી તું જોતે કે હું એવી તક તો કદી ચુકતેજ નહીં!

Shamla Bhat.—(A practical joker) Ah, Ali dear, I have found this mouse in your *pĕtara* of clothes! It smells so sweet! No plague bacilli in it, I'm sure!

Ali.—Oh pitia-re-e-e-e! Oh bapa re-e-e-e!

[And her tongue goes at a rattling speed, giving her lord and master a bit of her mind!

શામલાભટ—(જેને ખરેખરી મશકરી કરવાની ભાવે છે) ઓ અલી, મારા પ્રાણ, તારા લુગડાના પેટારા મહીંથી આ શું મળ્યું તે જોયું! કેવો સુગંધી વાસ આવે છે હું! નકરો જાણે ગુલાબ જલ! પણ એટલી બીહે છે શેની? મહીં કાંઈ મરકીના જંતુ ભરાઈ બેઠા નથી હો!

અલી—ઓ પીતયા રે એએએએએએ ઓ બાપા રેએએએએ! ઓ માંડી રેએએએ!

[અને પછે પીતયા શામલા સામે અલીની જીભ જે ચાલી ત એવી ચાલી કે રેલવેની ગાડી તો હડીજ ગઈ!

QUILL-DRIVER *VERSUS* TEA-MERCHANT.

Jal.—What wretched stuff is this? Do you call it tea?

Jiloo.—Wretched! 12 annas a pound, dear!

Jal.—Dear indeed! Coal dust and burnt date stone! Hardly worth a couple of annas! They must be turning a pretty pie!

Jiloo.—I wish you turned tea-merchant, and left off quill-driving! I shall be the wife of a millionaire then! Only think of that!

કલમનો ઘસડ ઘોરો ને ચાહનો વેપાર.

જાલ—એ આજે આ એ તું શું કચરો કુટો દો હોવી લાવીચ? એનું નામ તે ચાહ કે?

જીલુ—ઓવાય, કચરો કુટો સાનો! બાર આને ર તલની એ તો ચાહ છે, ડી અર!

જાલ—ખરેખર એ" ડી અર" જ છે! અંદર કોલ સાનો ભુકો ને ખજુરના બારેલા ઠરીચાંની ભુકી સી વાય બીજુ કંઈજ મલે ન હી! એના તો હું બે આ ના રતલનાણી નહી આ પું! નખોડના ગીયા ફુટક લીયા ચાહવાલાઓ એવુ બેલમ ભાલમ કરીને ધુમ લોકોને ધુતતા હોસે ને પો તે ખુબ કોથરા બાંધતા હો સે હ!

જીલુ—પણ તારે તમે આ એ કલમનો ઘસરઘોરો છો રી દઈને મુંગા મુંગા ચાહ વાલા થઈ જાઓ તો કેવું મજેહનું! પછી હું કેવી એક લખસાપતી વેપારી ની બઈરીમાં ખપસ! જો ડીયર, એ વાતનો વીચાર કરો ને મુંગા મુંગા ચાહ નોજ વેપાર ચલાવો!

THE PLIGHT OF THE BOMBAY LANDLORD.

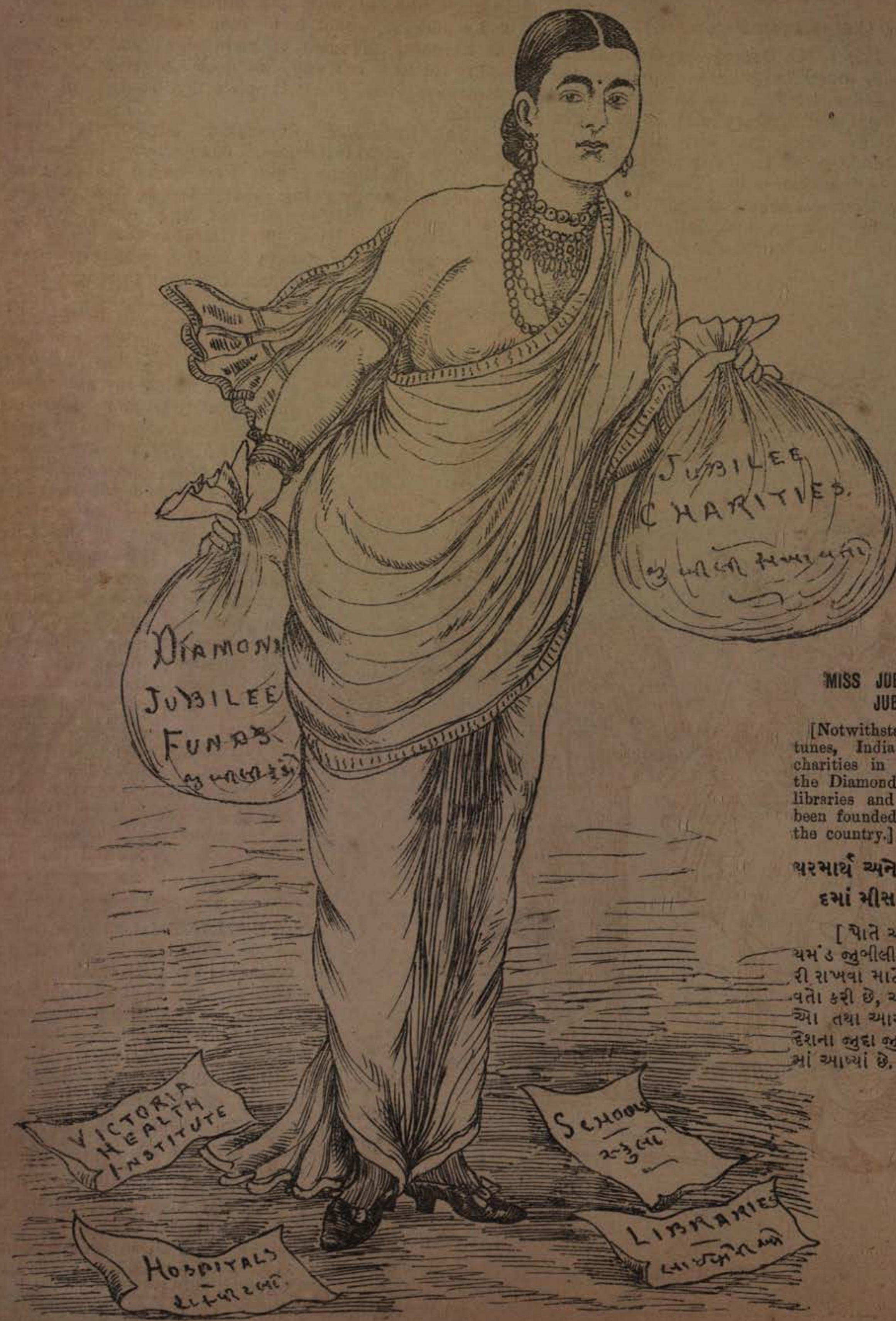
"Oh! Bápá ré-é-é-é! I'll be crushed to death if he tightens his grip!"

[The work of enforcing sanitary changes in several unhealthy houses in Bombay is going on with vigour.]

મુંબઈના ઘરવાલાની નેઘેબાની કરનારો નાગ.

"હાઓ! બાપાઆ–આ–આ–આ–આ–રેએએએ! ઓ બાપોઓઓઓ રેએએએ! જો મને વધારે મજબુતીથી એણે આંટો મારયો તો હું તો મુવોજ છુટો!"

[મુંબઈનાં કેટલાંક અસુખાકારી ભરેલાં ઘરો માં સુખશાંતીના નીયમોપર કેટલાક ફેરફારો કરાવ વાનું કામ ધુમધોકાર ચલાવવામાં આવે છે.]

MISS JUBILEE HIND IN JUBILATION!

[Notwithstanding her misfortunes, India has done good charities in commemoration of the Diamond Jubilee, schools, libraries and hospitals having been founded in several parts of the country.]

પરમાર્થ અને સખાવતના આનંદમાં મીસ જુબીલી હીંદ.

[પોતે આફતમાં છતાં હીંદે ડાયમંડ જુબીલીની ખુશાલીની યાદગારી રાખવા માટે કેટલીક અછી સખાવતો કરી છે, અને સ્કુલો, લાઇબ્રેરીઓ તથા આસ્પીટલો જેવાં ખાતાં દેશના જુદા જુદા ભાગોમાં સ્થાપવામાં આવ્યાં છે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

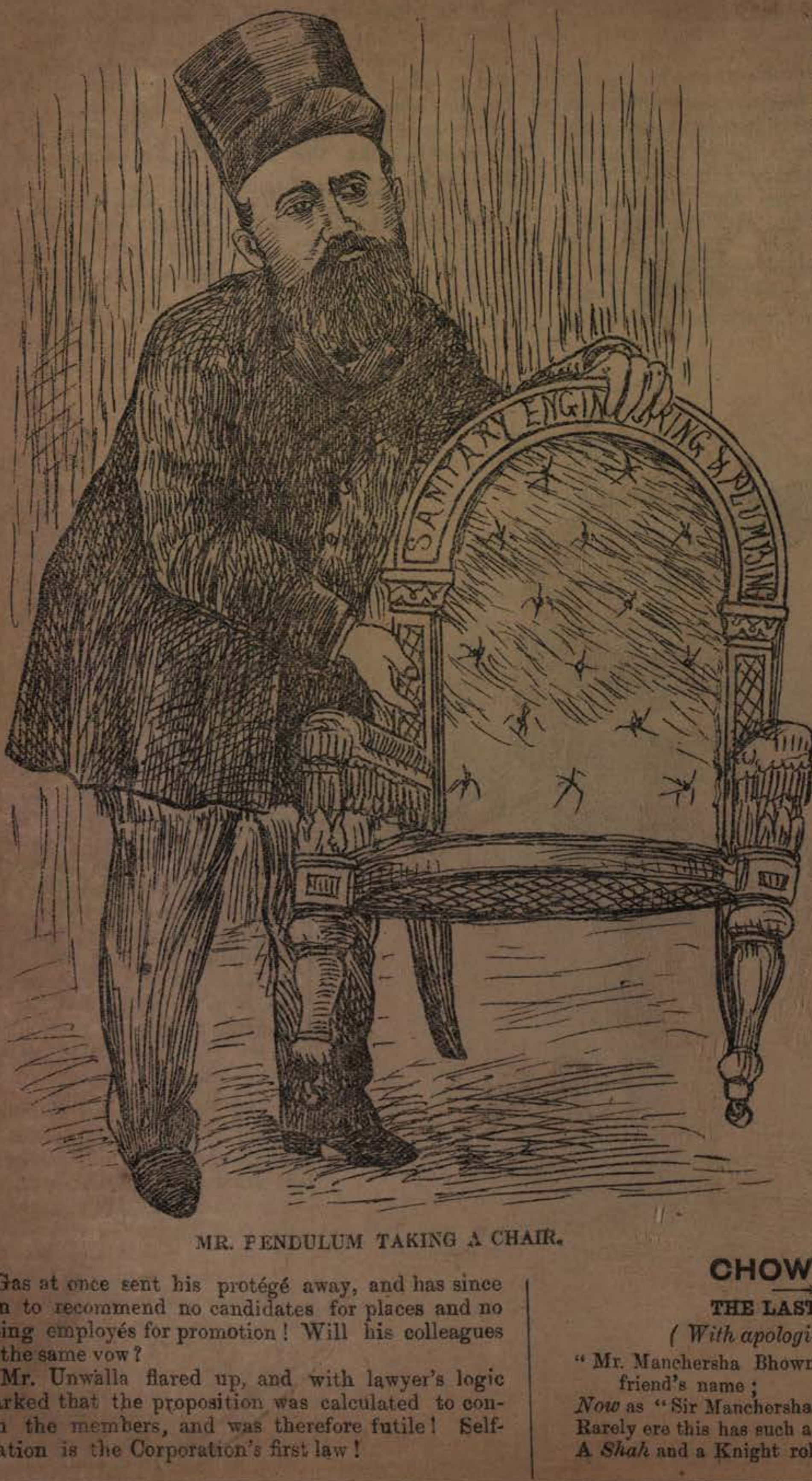
Monday, 5th July:—Mr. Damodardas Gordhandas, the People's friend, must find other employment for his money, or go elsewhere for a site for his proposed Free Reading Room and Library and Free Night School. Inclined to make free with his cash, he wanted that we should make free with our land. But he was counting without his host. The M. C. will not accommodate, and we cannot oblige. If now it had been a dung-hill, a quiet nook for piling stones in or rubbish, a public corner for the location of the noisome dust-bin, a strip of ground for legalising unutterable nuisances; if, in short, it had been anything connected with the diffusion of ugly sights and sounds, it would have been a different matter, but here was diffusion of knowledge, and this not being quite in our way, we drew the line, to keep trespassers, like the People's Freeman, off our grounds!

The Hon'ble Mr. Pendulum has latterly been oscillating to good purpose. Always ready to bestow honour where honour is due, I am bound to say that he gave one steady swing to-day, and we were all so tickled with it that we stroked him fondly, telling him, on the authority of Mr. Unwalla, that if he always went the self-same way, he could never go wrong. Give us a chair, says he, and I'll tell you what I want to do with it. Mr. Kabrajee's wistful eyes went back to his long-lost sleeping chair, over which (ever-constant and unchanging man!) he has not yet ceased to shed silent tears of sorrow! But we knew that the honourable gentleman's was a still costlier fancy! An additional grant from our already over-taxed treasury of six thousand a year! The money however would be usefully spent, if it gave us what Mr. Pendulum promised:—a goodly crop of indigenous sanitary engineers and plumbers. What with such genuine home-made growth, and with our latest resolution to re-organise the Health Department or die in the attempt, the plague will have to think twice before paying us another visit! Mr. Pendulum is going to England to interview Mr. Perriman, and we hope he will find that Mr. Perriman is the very man to grace the new chair that we have ordered.

OFF OUR GROUNDS!

Dr. V. Gas is fast becoming noted for the courage of his opinions. And some of his opinions, it must be admitted, are very good ones too. He has, besides, the courage (a still rarer gift) to own his error, and mend it. Some years age, he used his influence successfully in favour of a young man, and he only saw the "enormity" of his conduct when his eyes were opened to it by Mr. Seraph—(well, if Mr. S. declines the credit of the good action)—by Dr. Bhalchandra, who, he hoped, was less modest.

MR. PENDULUM TAKING A CHAIR.

Mr. Mir Aun Ali (another lawyer, who has only lately become *our Own Ally*) is evidently not disposed to let the grass grow under his feet. A less clever man would have waited to study our ways, our habits of thought, and our language, before opening his mouth in the presence of men of riper years and experience! But he has apparently come to teach, not to learn! And he ups, and tells Dr. V. Gas that his proposition is "absolutely useless!". Leave everything, says he, to the "*good, common sense*" of the Corporation!

Unless "*our Own*" Mr. Ali has brought a goodly supply of "common sense" with him, he will find but little among us! For obvious reasons, Dr. Gas' excellent proposition did not sit easy on our consciences, as we looked at the long line of needy sons, cousins, and nephews pitchforked into fat berths. We therefore made a combined stand, and left Dr. V. Gas alone in his glory!

Our Own Ali perhaps thinks the victory due to his "common sense." When he is a little older, I believe he will be able to realise what a very considerable part *favouritism* plays in the world, and in that microcosm, the Municipal Hall!

As for Dr. Viegas, I pat him on the back, commend his manly spirit, not to be broken by common, or uncommon sense, and cry, *Viva, Gas!*

Dr. Gas at once sent his protégé away, and has since sworn to recommend no candidates for places and no existing employés for promotion! Will his colleagues take the same vow?

Mr. Unwalla flared up, and with lawyer's logic remarked that the proposition was calculated to condemn the members, and was therefore futile! Self-laudation is the Corporation's first law!

CHOW-CHOW.

THE LAST KNIGHT.

(With apologies to "Punch.")

"Mr. Manchersha Bhownuggree," that was our friend's name;
Now as "Sir Manchersha Bowgreen" is known to fame.
Rarely ere this has such a thing been done,
A *Shah* and a Knight rolled into one!!

The "vote-dan" and the plague.

IT is when something ominous is impending that mendicants in this country are found clamouring their loudest for alms to charm away the calamity. The Bubonic Plague in this City has proved a calamity of the direst form, but it has not scorched beggars

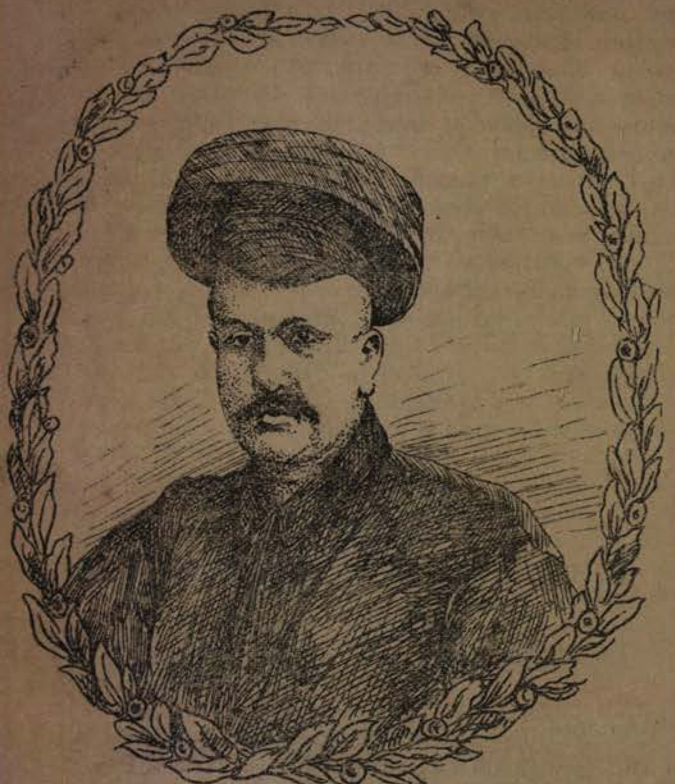
LEFT ALONE IN HIS GLORY.

generally, who are, on the contrary, looking the better for it. A curious fact about it is that in the most prolific season for begging alms,—Vote-*dans*,—no cry has been heard in the streets from the begging fraternity,—the effect of the Plague no doubt. The good and the pious *Sanyashis*, sincerely desirous of averting evil by their unselfish efforts and prayers, were thus left unhampered to seek in silence the *"vote-dáns"* for seats in the Legislative Council *math*. These few *Sanyashis* are known for their powerful *tapascharya*, their ability and their desire to be useful, and Mr. PUNCH, who knows how to detect and expose shams of all kinds, has not been slow in proclaiming real merit and in extending his silent support to these honest *bhagats* at the critical time. The Plague, in keeping off the ordinary run of beggars, with their loud cries and strange antics during the season, has done at least one good service to the citizens,—affording a chance for the deserving class to go about their good work unmolested. In ancient times, in this beloved *Aryavarta* of ours, such good men in their austerities were protected by the *Kshatriya* warrior kings. In this calamitous year the Plague Fiend himself has befriended and guarded our ascetics!

* * *

A Law Court-a vivisectionist's room.

I CANNOT say, (Jalandhar Nath discourses), how I have come to associate a Law Court, in my mind, with the vivisectionist's room: I can seldom pass a Court of Justice without a shudder. Perhaps it came about this wise: The Court House notice boards seen on the walls and along the corridors, often possessed a fascination for me, somehow. Not long ago I had to attend the High Court—do not be alarmed, *Punchoba*! It was merely to see a friend—a good soul, a lawyer—and a philosopher too—full, warm and wholesome in the body of the jug but never ebullient at the spout, whom it is always a pleasure to me to draw out. Well, it was near the Vakils' chamber-door that I espied a portly *chaprasi* wearing thick moustaches and whiskers over a face that looked placid and contented. He was in the act of placing an ominous looking document on a notice-board. "Jamadar," said I, accosting him,—I knew he was only an ordinary chaprasi, but honeyed words cost little, and our proverb says, sweet words carry you a long way, even to Delhi (often on foot, with a beggar's wallet slung over your shoulder!)—"Jamadar," said I, "how thickly this board seems loaded and plastered! Do you never remove the old and torn documents and scrub the plank clean?" The man simply smiled and shook his head. My first impression was that the peon shirked his work and had no idea of what tidiness meant. As I continued gazing at the notice-board, the fancy, gruesome I admit, slowly stole upon my mind. Methought I saw, before me not a dead wooden plank covered with paper, but the sensitive back of a human being. The thickly plastered and shrivelling parchments sticking up here and there, and tempting your fingers to peel them off the board, became in my mind's eye the human skin alive with nerves. The red seals, scattered over this mill-board of ancient and modern notices,—Summons

IMMORTAL TELANG.

to answer Plaints, Warrants of Attachment, Warrant of Possession, Warrant of Sales, Notice to Creditors, Notice of Appeal,—all mandates of fearful import bearing red seals which gaped like so many fresh wounds in need of a healing balm! If that board only had a voice, thought I, what tales of agony and woe would it not relate! Many a bare back had, no doubt, been skinned to the bones in that court with its host of vivisectionists, and there was the *chaprasi* tenderly laying on the fresh lash on the gory back of that notice-board! A court-house notice board from that day forth has been haunting me like a bleeding human back!—" a conversion of all flesh into plaintiffs and defendants . . . all run into parchment,"—as good old Sydney Smith would have exclaimed!

* * *

Hung be the heavens with the Black Act!

STRANGE as it may seem, it is only after Mr. Bowowgreen's creation as a K–night that his past achievements have begun to see the light of day. Last week, we traced him back to the time, some ten years ago, when, although not a Knight, he tilted in *nightly* fashion against the Native Press, and having missed aim, went and lodged the envenomed shaft of his " demi-official manifesto " into the innermost heart of the Secretariat, which ancient institution, though the arrow has lain quivering in its vitals ever since, has fortunately contrived to survive the deadly blow. But

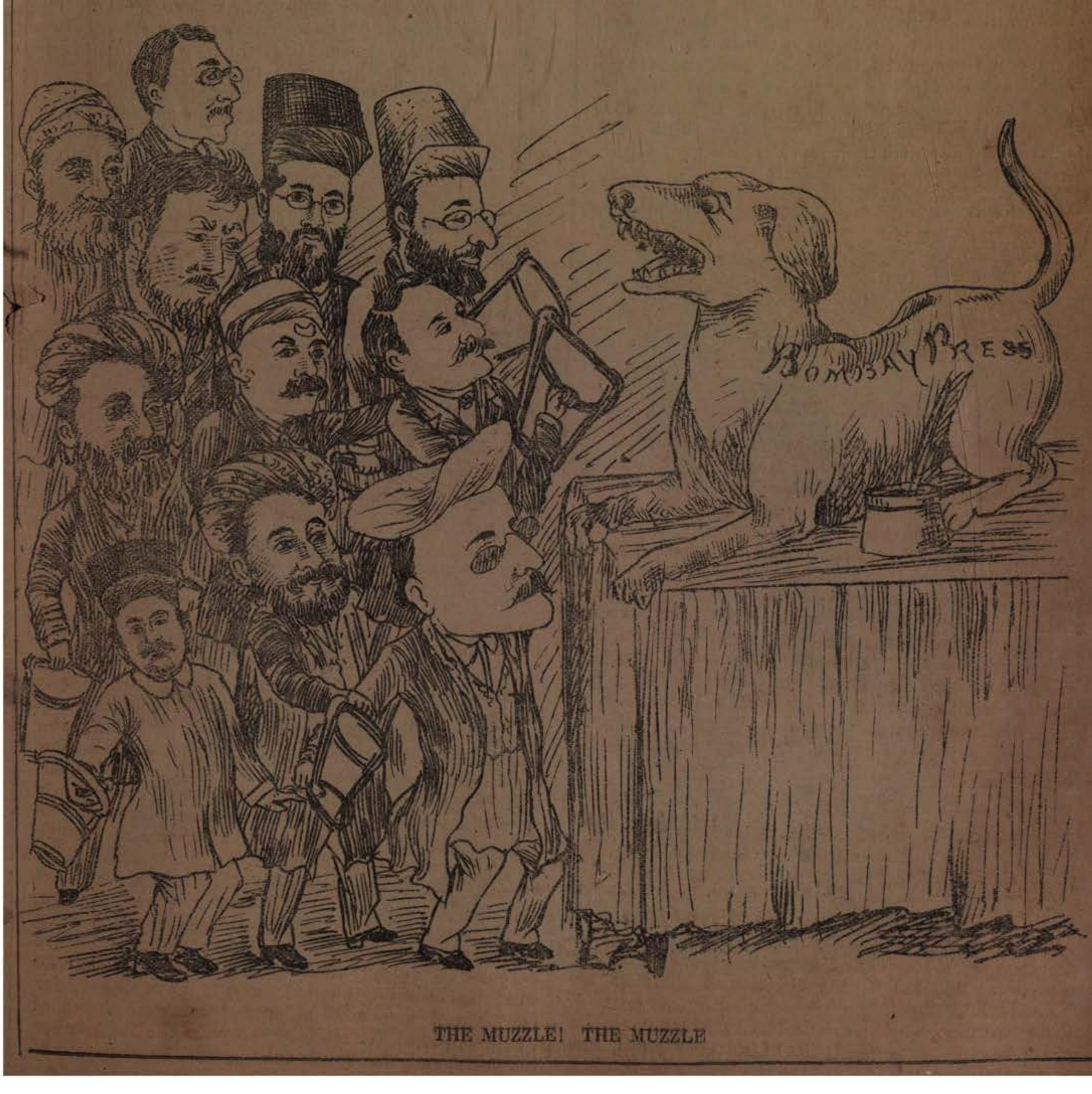
JU-BILIOUS KNIGHT.

the productions of Sir M. Bhownuggree have a still mores ncient pedigree. Some ten years before the date of the manifesto, that is, twenty years ago, in the year of grace 1878, when his heart was still where true hearts ought to be and he had the grace to associate in honest work with men like the immortal Telang, the graceful and gifted leaders of the people, this now ju-bilious Knight signed and despatched on behalf of a public body, a thoughtful and sympathetic memorial to the House of Commons *against* the " Black Act " !! This was a deed of which any Knight might be proud, though our hero did it without the honour. Hasty people would call it inconsistent and time-serving vacillation. We say it shows courage, worthy of a jubilee Knight, the courage to pat us when we deserve patting, and to kill us when our existence becomes a curse! Alas for the Native Press! To what depths of degradation must it have fallen, for the smile of favour to be turned into the frown of condemnation! Within only ten years!! Yet another ten years, and, woe to the Press, what lower depths of

CHOW-CHOW.

The Muzzle of the standing Committee.

"THE gag! the gag! the gag! The muzzle! the muzzle! the muzzle!" This is the general cry now raised by the enemies of the Freedom of the Press and is heard far and wide. But it was not expected that the members of the Bombay Municipal Standing Committee would catch the contagion and take up the cry. The other day, however, they belied their traditions by gagging the Bombay Press. It came about this way. A hue and cry has been raised about the increased mortality in the city. The wise heads of the S. C. had a discussion about it. At the end it was resolved at the instance of Mr. Fazulbhoy Visram (the member who didn't believe in the plague last year and who ran down Dr. Viegas and Mr. Ibrahim Rahimtulla, two of his colleagues, for sounding a note of alarm as mere scare-creators) that the discussion should not be reported as it might create an unnecessary scare!! An unnecessary twaddle this, cant and bunkum of the first order. Why, gentlemen, why were you so much afraid of your sayings and doings, that you went a-gagging and muzzling the Bombay Press? Were you afraid of being again hauled up? Were you afraid that your actions and sayings would be hacked and hewed, and you yourself pil-

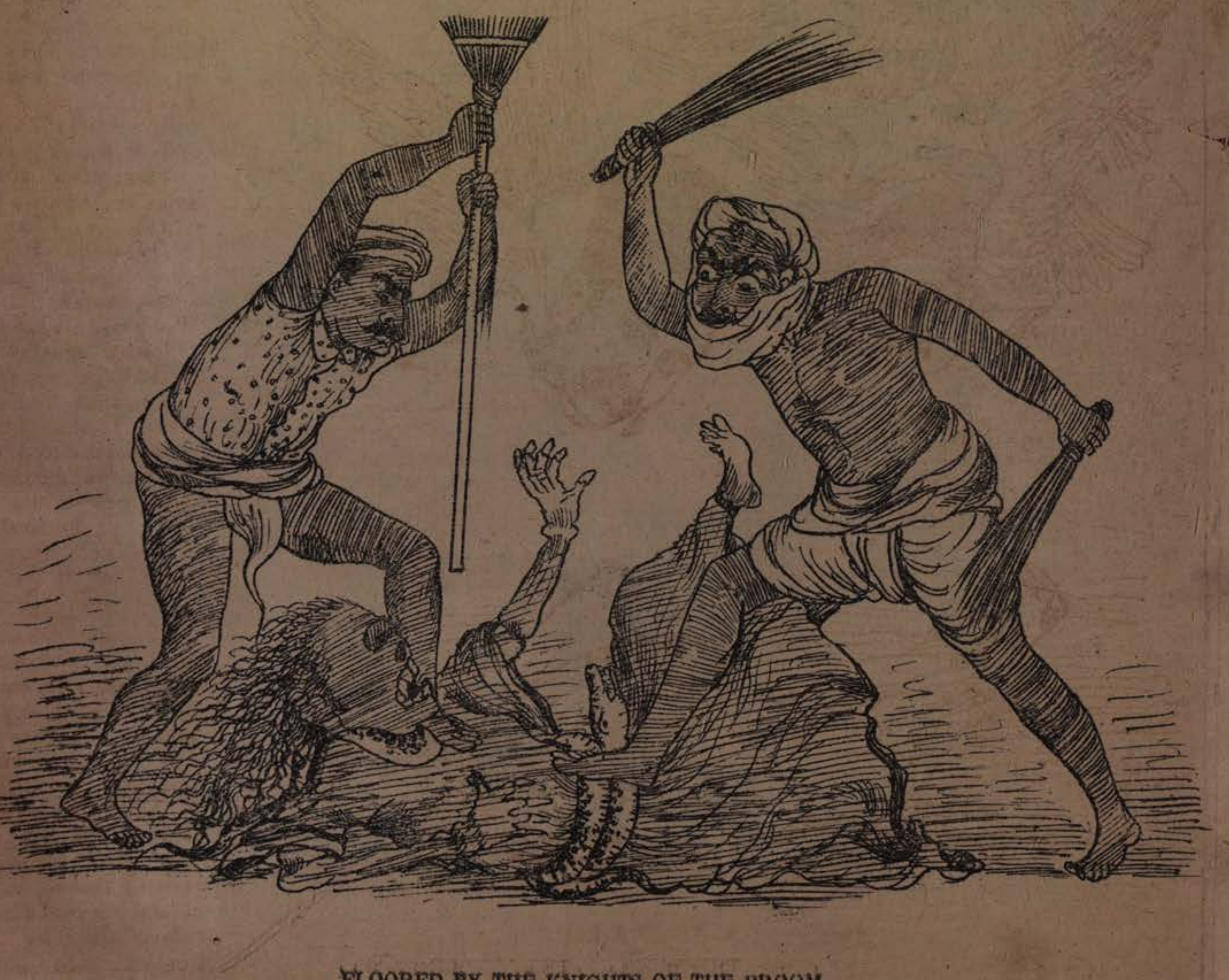
THE MUZZLE! THE MUZZLE

loried into the bargain ? This mystery, this minimising the seriousness of a very seriously rising mortality, is not what the Bombay public now wants. It had too much of it last year, thanks to some of you and your Health Officer. It is not at all now in a mood to stand a repetition of the fatal and horrible mistakes of last October. You stand the chance of being sacked if you drive the public in their vortex again. So mind you, gentlemen of the Standing Committee, before again venturing to gag the Press just to minimise a huge danger, look out for yourselves.

***

The Plague "constables" and the Knights of the Broom.

JALANDHAR NATH writes : Kanna Ragga and Itnak Babnak have been interviewing me on behalf of their comrades, the Knights of the Broom. These men represent the army of those good men and true who either as *halalkhors* or scavengers fought bravely in the recent campaign against the Bubonic Plague Fiend in this great city. They have, I think, a real grievance. They wish their services publicly recognized, and contend that if titles are for the rich and the importunate, they should at least have a public entertainment. Many a " special constable, " who of late went a patrolling either in person or by proxy, is, they say, acquiring fame and glory. Illuminated addresses from grateful residents, Committee Reports and Plague Pictures are bringing many of these house-searchers into a prominence they would never have acquired otherwise,—not to speak of the prospective rewards to which they are anxiously looking forward upon the faith of General " Gatasoor," who told them at the Cosmopolitan Club to nurse that sweet hope. Both Mahár Itnak and Mehtar Kanna are indignant at all these demonstrations in which they and their hard-worked brethren are completely ignored. These latter were the bravest of the warriors and fought the enemy in the thickest of the fray. Victorious Indian warriors on their return from campaigns have been honoured and feted before in this great city by the people, and yet they fought the enemy in a distant country. Our Knights of the Broom have won their glory in the city and before the eyes of the people

FLOORED BY THE KNIGHTS OF THE BROOM.

SWOOPING DOWN IN A BODY

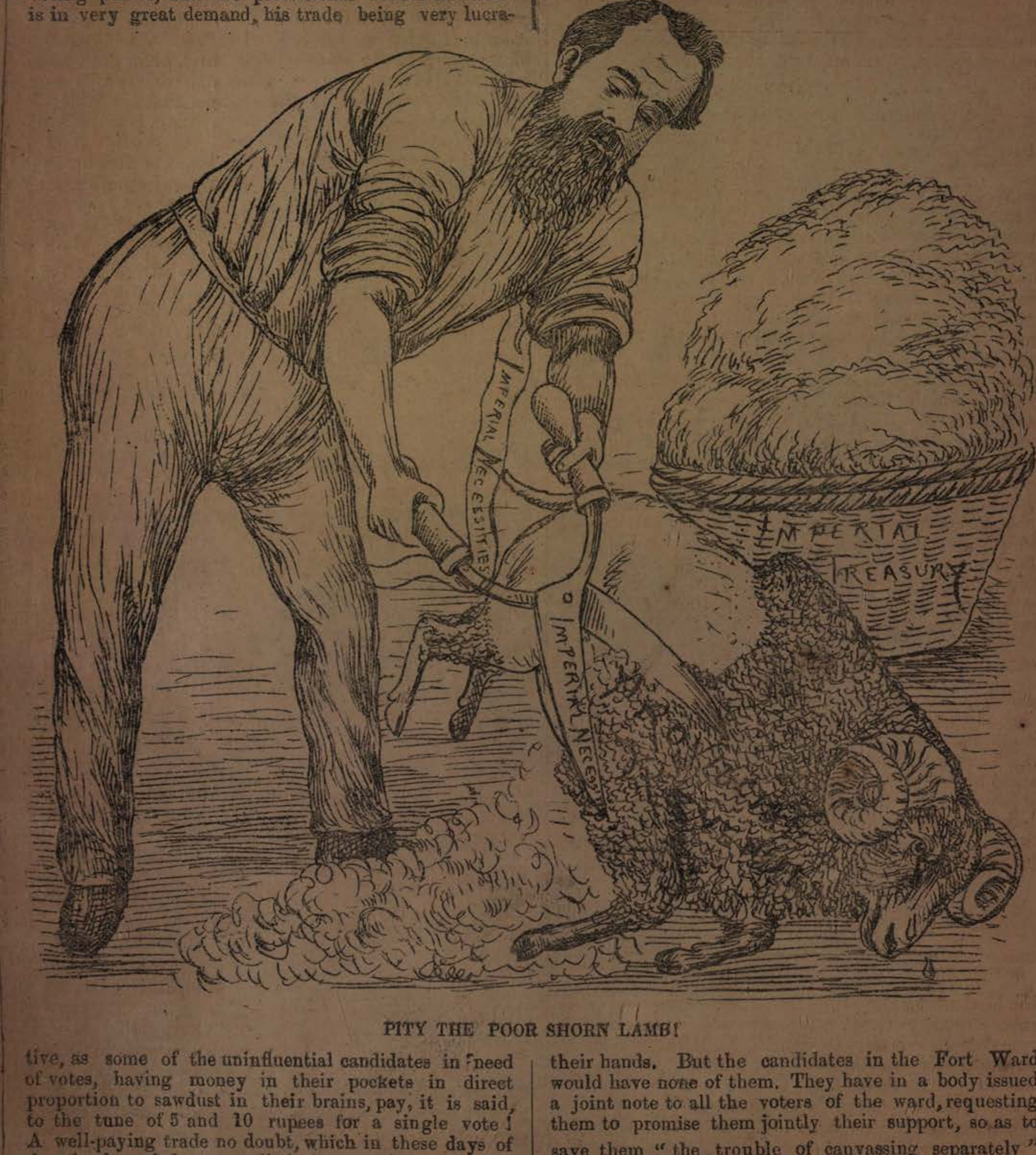
themselves, and yet their achievements have not been recognized! Verily 'tis distance lends enchantment to the view. Kanna asks, what deeds of heroism did these J. P.s or "special constables" perform that the daily press should pour columns in chronicling their doings? Kanna and Itnak challenge these aspirants for honour in open competition to prove their claims to the honorific distinctions they seek. With brooms and baskets for weapons–and it is with these formidable arms they floored the fiend Plague!—let all expectants for honours enter the public tournament and compete in the ring with the Ramnaks, Padnaks and Babnaks; with Lalloos, Raggas, Kannas and Dullas! Alas! the suggestion comes rather late. The sympathetic Gatasoor was the giant to get up these tournaments. He is gone. Is none left to organise the ring and for once to decide by open competition the claims of the rivals to the laurels?

* * *

Swooping down in a body.

WE have been accustomed to so many new phases in municipal election campaigns, that novelties have ceased to come as a surprise to us. The Bombay Municipal General Election takes place some six months hence, and several candidates, taking time by the forelock, are going

a-begging for votes. Hundreds of post-cards are sent flying round all over Bombay, mehtas and clerks and freight and insurance brokers are let loose on the voting public, and the professional broker-canvasser is in very great demand, his trade being very lucra- field canvassing and cajoling, threatening and *samjao-ing* any voter on whom they can conveniently lay

PITY THE POOR SHORN LAMB!

tive, as some of the uninfluential candidates in need of votes, having money in their pockets in direct proportion to sawdust in their brains, pay, it is said, to the tune of 5 and 10 rupees for a single vote! A well-paying trade no doubt, which in these days of dearth of work becomes all the more welcome to men who can play on the mind of the credulous and ignorant voter as on a lute. Well, these are all in the their hands. But the candidates in the Fort Ward would have none of them. They have in a body issued a joint note to all the voters of the ward, requesting them to promise them jointly their support, so as to save them "the trouble of canvassing separately" and save the voters "the bother from each candidate." This is exactly like vultures swooping down in a body

on a leg of mutton or a carcass! But far better perhaps than the thousand and one ways, underhand or overhand or what not, to which canvassing for municipal votes has been reduced in *Urbs prima in Indis*. We wish the vultures of the Fort Ward success, and hope to see their example imitated by others.

***

Pity the shorn lamb!

THE quinquenial provincial contracts will form one of the subjects for wailing and whining at the meeting of the Bombay Legislative Council at Poona on Wednesday next. The Imperial clipper (in the person of the Government of India), who with long shears has won the renown of shearing clean in right royal style, will, it is expected, come in for a good deal of hard criticism. This, clipper, as the Lieutenant-Governor of Bengal once remarked in the Supreme Legislative Council, throws summarily the Provincial sheep on its back, closely clips and shears it of its wool, and then turns it out to shiver till its fleece grows again! A cruel process this and certainly highly objectionable, though not in the eyes of the Imperial clipper. He flatly refuses to see the process with the specs provided by the Provincial Governments, and appeals for mercy, if not for justice, to his head and heart avail not. He applies his long shears with a steady and ready hand, and does his work with such neat perfection as to leave nothing to be desired. He fills his Imperial basket with the finest wool obtainable, and stands in no want of it for full five years. And while he is thus richly provided, the poor provincial sheep, shorn and close clipped, bleats forth piteous wails and lamentations!

***

THE present is the first year of the quinquenial period, and the process of shearing would have taken place long ago but for Famine and Plague, those two fiends that have asserted their sway over even the highest authorities. The Imperial clipper has postponed his work for more prosperous times, and it is to be hoped he will do it gently and mercifully, and leave the sheep some good portion of its fleece so that it may not feel the bites of cold for five long years till the fleece appears again.

***

Our soi disant sanitarians.

"NOW that the new Municipal Election is drawing near," writes a Cynic to Mr. *Punch*, "I shall read a few corrective lessons to some of those candidates who are seeking the suffrages of the rate-payers as great sanitary authorities, on the strength of having done immense service to the city by talking a lot of sentiment on matters hygienic. Do you think, Mr. *Punch*, that long yarns spun in the name of science in public prints and elsewhere can make some notoriety-seekers claim the title of sanitarians-in-general? If so, then I think these self-esteeming and self-conceited men have surely won it, and in the absence of any superior claimants are quite welcome to appropriate it. But it will, I believe, be an act of mercy to apprise these *soi-disant* sanitarians-in-general of the fact that they are slowly but steadily treading the ground of boredom, and, if not checked in time, will prove one of the greatest nuisances to the public. It's all very well so far as they orate on subjects of general benefit and which can be put to practical use. But when they go out of their way to bore the public with subjects which even scientists can hardly digest, and which require time, brain, energy, money and an eleborate laboratory to study and report upon, they simply waste their energies and tire the patience of the public that has all along treated them with great forbearance and encouraged them as rising young men with unheard-of liberality, generosity and magnanimity. Their reading of scientific subjects may be good in its way, but to make a display of it in season and out of season is both pedantic and pedagogic."

***

"IT would be very kind of you, Mr. *Punch*," proceeds Mr. Cynic, "to correct these *soi-disant* sanitary authorities and put them on the right track and warn them of the pitfalls towards which they are verging."

***

"THERE may be some evil-minded persons," Mr. Cynic continues, "who think that these would-be-sanitarians-in-general have the weakness of making a great parade in public of what little scientific learning they may be carrying in their small heads. The would-be-S.-in-G.s would be undoubtedly right in treating such sneers with supreme contempt as the outcome of jealousy and diseased brains. But at the same time they must not lose sight of the hard fact that the scientific displays for which they have shown a craze are likely to lead to the pitfalls of conceit and audacity which are dangerous for those who want to pose as chief sanitary authorities, and as the greatest living cyclopœdias on matters of drainage, sewage &c. &c. &c. Their ambition to step in the shoes of a Baldwin Latham, and to rise to the fame of a Koch or a Yersin, is certainly very praiseworthy, but to ride that hobby to death is simply ridiculous and shows a want of tact and brains."

તેલીફોન મારફતે આવેલો નાસીપાસીનો એક સંદેશો.

[જુવો ચીત્ર પાનું પર મું.]

શામલાભટ-(ટેલીફોનમાંથી વાત કરે છે) હલ્લો! કોણ છેઓ? આ તમે પોણીયાદાષ કે? હં, પોણીયાદાષ, આ સાંભળો છો કે? હું એમ પુછું કે જસ્ટીસોના લીષ્ટમાં મારૂં નામ કેમ નથી આવયું? તમે તો મને બહુ બહુ મોટી આશા આપી હતી?-શું? કાંઈ ભુલ થઈ હશે?-કોણની?-એ શું બકો છો? આ મારી પાસ બુટપાઆઆલેઈશતું કાગ કરાવયું તેનો આ બધો બદલો કે?-અરે જહાનમ ગઈ તમારી બધી વાતો! તમે મોટા ઠગારા છોં: હું મોટો બેવકુફ ગધેડો હતો કે તમ જેવા ઠગારાના ગોલ ગોલ શબ્દો

પર વેચાઈ ગયો ! શરમ છે તમને !

શામલા ભટાણી—ઓ-હો-હો ! હવે આમ તે કેટલો વખત તમે ચીરડાયા કરશો ? હવે રહેવા દીઓ એ વાતને ! બાપ જનમમાં જો કોઈ દીવસ પણ તમે સાચું બોલ્યા હોય તો હમણાજ ! કોઈ દી તમે એવી સાચી વાત કરી ન હતી કે તમે મોટાં બેવકુફ ગધેડા છો ! હવે મરવા દીઓ, પાણી ઘાળો એ બધાંપર, ને એ ઉપરથી કાંઈ ધડો લઈ ખરે રસ્તે ચાલવાનું કરો ! તમે આ ખેતાબ ને ચાંદની ચાઈ ચાઈ ઓલા બેવકુફ ગધેડાઓ ને ભગુડીયાઓ માટેજ રેહવા દીઓ, ને તમે ત્યારે તમારૂં કામ ગુપચુપ હીમત રાખી કરયા જાઓ. તમારા ખીસા મહી કાંઈ વધારે ખણખણાટ થતો હોય તો તે ખાલી ખણખણુ થતા ટાઈટલ ખરીદવા પાછળ ઉડારી દેવા કરતાં હજી તેનું સોનું ખરીદો સોનુ, કે કોઈ દી અરધી રાત્રે તે કામ આવે ! ગમે તો તમારી પ્રીય ભટાણી માટે તેના દાગીના ઘડાવો ! અને પછી જુવો કે તમારી પ્રીયાનો પ્રેમ અને પતીભકતી મેળવવાને કેવો “ ટાઈટલ ” તમને મળી જાય છે તે !

શ્રાવણ માસમાં હીંદુ સ્ત્રીઓ વચ્ચે ચાલતો જુગાર.

[જુવો ચીત્ર, પાનું પર મું.]

પેમલો—હેંએ અલી, તું આ લટકો કરી કયાં ચાલી ?

પેમલી—વળી જાય કયાં ? મારે પીએર જાઉં છું. ઓલી બધીઓ ત્યાં આજ એકઠી થવાની છે. ગંજીફો મારે માટે ત્યાં વાટ જોતો હશે !

પેમલો—(દાંત પીશીને) શું બોલીઈ ! ગંજીફો વાટ જોતો હશે ? ઓ રાંડ સંખણી, તારા હાડકે હાડકાં ભાંજી નાખીશ જો જુગાર રમવા ગઈ છે તો !

પેમલી—ધીરે ધીરે, જરા ધીરે વાત કરો ! આમ દાંત્યાં શેનાં પીશો છો !

પેમલો—તો દાંત્યાં પીશું નહી ? તું અબલા જાતી થઈ જુગાર રમે ! એ કેટલું સરમ ભરેલું ! કેટલું મને નીચું જોવાડનારૂં ! મારી ભારયા થઈને તુને આમ જુગાર રમતાં કોઈ જુવે તો મારૂં તો જીવતાં જીવત મોહોતજ થઈ જાય ! કોઈ કેહેશે કે, જોઈ કે ઓલા પેમલાની અલી તો પોતાના અલ્યાનું ઠીક નામ રાખતી દેખું !

પેમલી—તો મને સુધારવા પેહેલાં તમે સુધરોને ? પછે મારી ફરયાદ કરો.—ચાલો હવે તકતક છોડી દીઓ. આ હું તો ચાલી !

પેમલો—(પેમલીને અટકાવીને) અરે જાય છે કાંય ? મારી નાખીશ જો ઘરમહીથી પગલું બાહેર કાઢયું તો ! રાણુડાકેણ, જોતી નહી આ છાપા મહી તારી ને મારી ફજેતીના કેવા વાવટા ઉડે છે તે ! બસ, હું તને સાફ હુકમ કરૂં છું કે તારે ગંજીફાને કોઈ દી હાથ લગાડવો નહીં ! અને જો ઘરમાંથી બાહેર રમવા ગઈ તો તારો ટોટોજ ભચડી મેલીશ ! બસ મારે ઘરમહી હવે પેહેલાં સુધારો કરવો છે !

પેમલી—ઠીક, ઠીક. સુધારો કરો. પણ તે પેહેલાં તમે સુધરોને ? તમેજ પેહેલાં દાખલો આપોને ? હું તો ફકત એકલી શ્રાવણ માસમાં વરસના માત્ર ત્રીસ દીવસ ગંજીફો ખેલતી હોઈશ, પણ તમે તો વરસના ત્રણસે ને પાંસઠ દીવસ જુગાર રમો છો !

પેમલો—આ તો તેં જુદું પણ બોલવા માંડયું !

પેમલી—જુઠું શેનું ? દરરોજ શટાબજાર મહી શું ઘાળી આવો છો તે તો કહો ? ગયે વરસ આ વખતેજ શ્રાવણ મહીજ તમે શું કરતા તે તો બોલો ? તે વેળા મારા સોનાના દાગીના લઈ ગયા તે આજ સુધી પાછા લાવયા કે ?

પેમલો—કયા દાગીના ? મને કાંઈ યાદ નથી ! અને લીધા હશે તો મારો માલ હતો ને તે મેં ખરચી ખાધો ! તેમાં તને લાગે વળગે શું !

પેમલી—લાગે વળગે પેહેલાં ! નહી કેમ લાગે વળગે ! મારો તે દાગીનો ગઈ ગોકળ અષ્ટમીને દીવસે તમે જુગાર મહી ઓલા શામલાને ત્યાં હારી આવયા તે યાદ છે ને ? ને તે શામલાની બાયડીના હાથ ને ગળાંને હમણા શોભાવે છે તે જાણો છોને ! તે તમારા બાપની દીકરી થતી હશે તેથી તમે તેને ભાઈ તરીકે મોશાળું કરયું હશે અને તેમાં મારાં દાગીનાં આલી દીધાં હશે, એમ કે ? કહોને જીઈ ?

પેમલો—અરે બેશ બેશ છાનીમાની ! વધારે તકતક કરીશ તો લાત ખાઈશ ! હું જુગાર રમું તો પુરૂષ તરીકે તે બધું ચાલયું જાય, પણ તું સ્ત્રી થઈને જુગાર રમે તે ન વણાય ! બસ લુગડાં બદલી નાખ, નહી તો આટો કાઢી નાખીશ ! સમજી કે ?

પેમલી—ઠીક, કાઢું છું ! (મનમાં) પીટીયો બાહેર જાય ને પછે સટી જઈશ ! એ કયાં રાતના બે વાગતા સુધી ઘર મહી આવવાનો હતો જે ! જશે ઓલા શામલાને ઘર, તે રમી જમીને ધીરેથી મરઘા બોલતે તો આવશેજ આવશે ! તેટલાં હું જઈ આવીશ ! પછે એ શું કરવાનો હતો અને કયાં મને બંધ રાખી મેલવાનો હતો ! પતીઓ જુગાર રમે તે ચાલે ને પ્રીયા રમે તો તે અધમ પાપ ! શું કલ્યુગ આવયો છે ! પણ મારે દરકાર શેની કરવાની ? મરને એ બબડીને રાજી રહેશે !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

A FINANCIAL operation.—Cutting off your son with a shilling.

HARDLY A COMPLIMENT.—“ Doesn't she look a picture?” —“ Yes, the painting is excellent ! ”

“ So, Mr. Montague, you and Elsie are married and happy now.—“Yes—that is, Elsie's happy and I'm married.”

A DIFFERENCE.—Tender-hearted old lady : “ If I had my way not a single bird should be imprisoned.”—Cynic : “ What, not even a gaol-bird ? ”

“ WHY, that's the new actress who's just now causing such a *furors* !” —“ But they say she can't act a bit.”—“No, but she knows how to wear smart frocks !”

SCALPETTE.—There are various reasons why people are bald. Too much worry, not enough strength, the presence in this world of alcohol, and the absence, on the head, of hair.

AN INFALLIBLE REMEDY.—Gorger : “ I have an abnormal appetite, doctor. Can you give me anything to lessen it ?”—Doctor : “ Certainly. Have a look at this account you owe me !”

A TELEPHONIC MESSAGE OF DESPONDENCY.

SHAMLA BHAT—Hallo! Are you there? Ah! How comes it I am nowhere in the Justices' list?—A mistake?—Whose?—Is this the result of all my genuflexions? Go to, you're a fraud. And I'm fool!

HIS WIFE—You never said a truer word in your life, my dear! Let this disappointment lead you to the proper path. Leave baubles of titles to fools and turncoats. Do your duty manfully, and if you have any spare cash, rather than fritter it away in the purchase of an empty sound, invest it in gold. In gold ornaments for your loving *Bhatanee*, my dear! That'll be your title to my respect and love!

ટેલીફોન મારફતે આવેલો નાસીપાસીનો એક સંદેશો.

[વધુ માટે જુઓ પાનું ૪૯ મું.]

THE REASON WHY.

GOOLBAI—Why did your Gustadji give up the idea of becoming a J. P.

JARBAI—Between you and me, Gustad is no goose! Before they create a J. P., they ask so many awkward questions and pry so into a fellow's antecedents! Gustad carries the memory of an ugly fix, and he would keep it buried deep in his heart! That's Why, my dear! D'ye see?

કારણ તો કેહું એ દેખું !

ગુલબાઈ—પણ તમારા ગુસ્તાદજીએ જે. પી. થવાનો વીચાર એકદમ કાંય માંડી વાલ્યો હોસે ?

જરબાઈ—જો કોઈ આગળ બોલતાં ના, આપરે બેજ જણાં જાણુંચે છે. મારા ગુસ્તાદ કંઈ બીજાઓના જેવા બેવકુફ ગુસ નથી! તેવણુ બધી દુનયાદારી સારી રીતે સમજેચ ને તેથી જ તેવણે અખારા કરવામાં ઘણું પણ વાપરયું. કેહેજે કોઈનબી જસ્ટીસ આફ ધી પીસ કરવા આગમજ તેને વાસ્તે તરેહવાર પુછપરછ કરેચને તેની બધી ગાંધનસબ કહાડીને તે છેક અંદર વેરની બાતમી મેળવીને પછી તેને જસ્ટીસ કરેચ. બીચારા મારા ગુસ્તાદ જારે નાહાન ઉતા તારે એવણથી કંઈ કફોરી મોહકાન થરી ગેઈતી! તે વાત એવણ પોતાનાજ દીલમાં દાટીને ફરેચ ને રખે કોઈ જાણે તેની ધણીક સંભાળ રાખેચ! પછી શું કરે બીચારા! જસ્ટીસ થવાનો વીચાર અખારા કરીને માંડી નહી વારે તો કીહા કાકાને પુછવા જાય! હવે તમે સમજ્યા કેની માય?

ગુલબાઈ—હારે માય હા, હવે બધી બરાબર સમજ પરી તે ખરી!

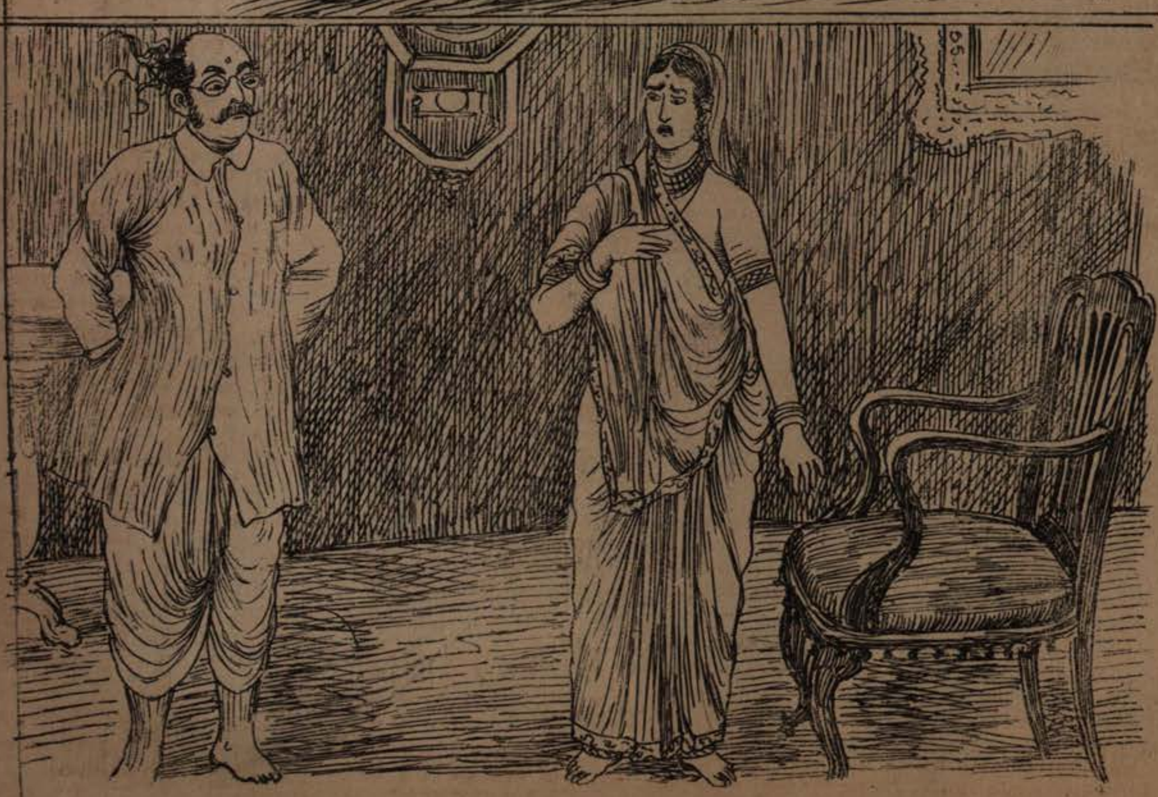

ON THE WHEEL—EARLY LESSONS AT HOME.

(With apologies.)

બાઇસીકલ પર બચુનો પેહેલો પાઠ!

ઘર આગળ બાઇસીકલનું આ લેસન લેતાં બાઇ ને ભાઇને કેવી મજાહ મજાહ પડે છે, હેં!

THE GAMBLING CRAZE AMONG HINDU WOMEN.

PEMLO—Going out? To gamble? I'll not have it. They are saying a lot of ugly things in the papers about women gambling in Shrawan, but I'm determined that you shant do it! Reform at home, you know?

PEMLI—Yes, yes—And why don't you reform yourself first? Why don't you set the example? If I gamble some 30 days, you gamble all the year round in your bazaars! Gamble away my gold ornaments too! Now where are those you had of me this time last year? You don't remember? Well I think I can guess which of your pretty woman friend's dainty hands and neck they're adorning just now! For shame!

શ્રાવણ માસમાં હીંદુ સ્ત્રીઓમાં ચાલતી જુગાર ની બદી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૫૦ મું.]

SISTERS *VERSUS* COUSIN.

Sister Sheherbanoo.—Why does Pheroze speak of cousin Tehemi as his intended?

Sister Parinbanoo.—Because she has inherited thirty thousand from her grandma!

Brother Pheroze.—Shut up, you idle scandal-loving girls! I'm going to make Tehemi my wife because she is not only a fine-looking and well-educated girl, but her music master has not to break his head with her like what Signor Andrade has been doing with you for the last six years! While Tehemi has learnt to play fairly well on the violin within six months, you haven't been able to hold the bow even within that time!

બે બેહનો વીરૂધ એક કાકાની છોકરી.

શેહેરબાનુ—પણ હું એમ પુછું કે હજી તેહેમી સાથે ફીરોઝને અહરાવાનીબી કોઈ વાત કરતું નથી, તેટલાં તેની સાથ જાણે એ પરણી ચુકેલી હોય તેમ સાનુ બોલ્યા કરેચ!

પરીનબાનુ—તું તેનો ભેદ સમજી નહી કે? એ તો તેહેમીના પઈસા છે કેની તેની ઊપર આપરા ભઈજી તો લોભાઈ ગીયાચ! તેને મમઈ તરફનો ત્રીસ હજારનો હુમાણાજ ફાલો મલ્યોચની!

પીરોઝ—મુંગી મરો, નીંદાખોરો! હું તેહેમીને મારી બઈરી કરવા માંગુંચ કારણકે તે સોભઈતી ને કેળવાયલી છે. એટલુંજ નહીં પણ જેમ તમારા મયુઝીક માસ્તર સીનોર એનદ્રાડેને તમો લોક સાથ છ છ વરસ થયાં માથું ફોરવુ પરેચ તેમ એના માસ્તરને પરતું નથી! તુંજ જોની શેહેર, કે જારે તેહેમી છ મહીનામાં તો વાયોલીન વગારવામાં પુરી પાહવરડી થઈ ગેઈ તારે તુમે તો એટલા બખતમાં હજી હાથમાં "બો" ધરતાંબી બરાબર આવરતી નથી!

"COME, Edie, you know I'm your slave, and I wish you'd treat me as such."—"Very well, then, I emancipate you."

HE: "How pretty Miss Grey looks! She reminds one of an old picture."—Rival beauty: "Yes, a *very* old picture, well restored!"

THE REASON.—"What a funny idea to call a public-house the 'Garden of Eden'"—"Not at all."—"Why not?"—"There are expulsions occasionally."

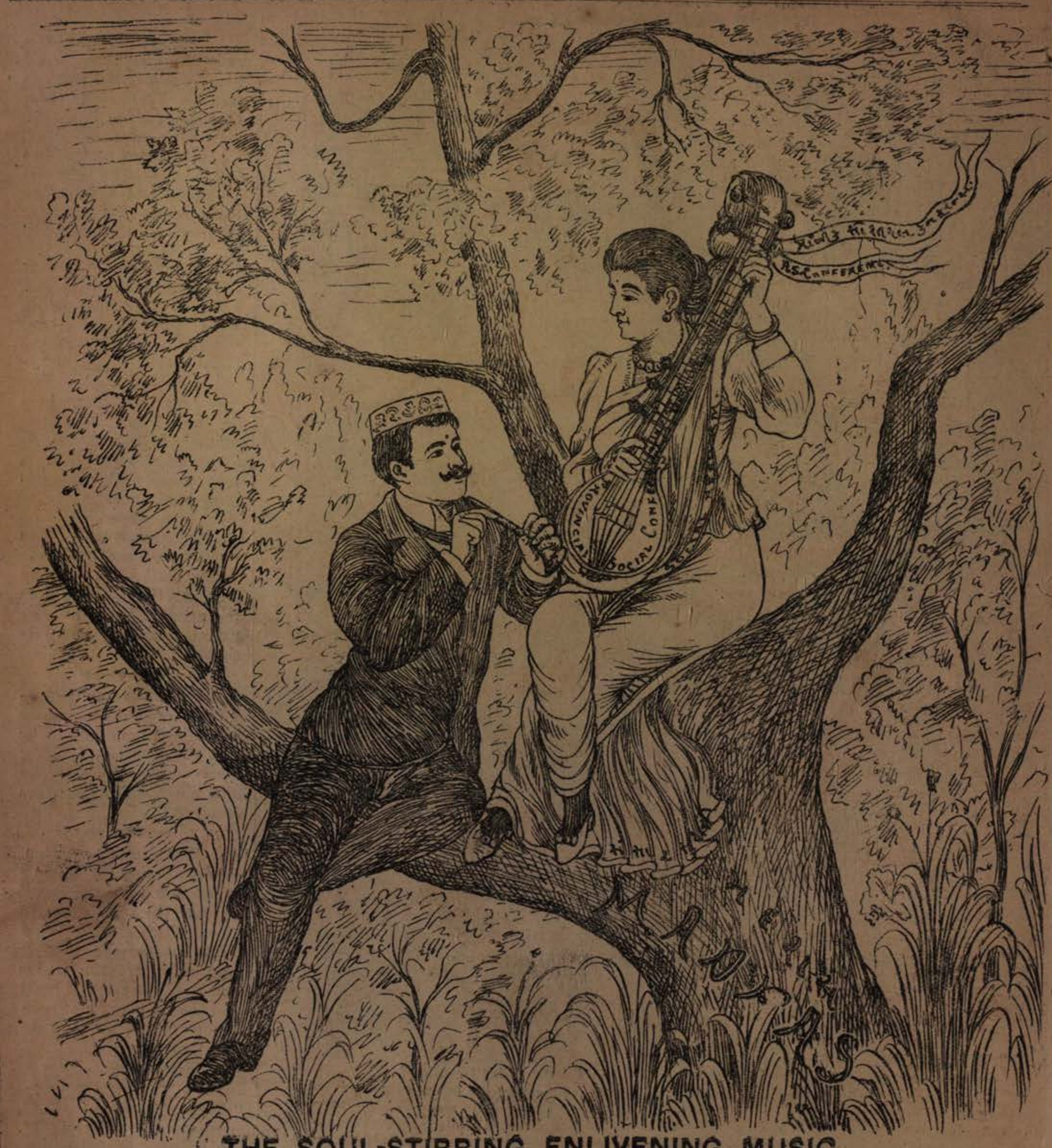
JACK: "Mother, where do flies come from?"—Mother: "God makes them, Jacky dear."—Jack (after a long pause): "What a fiddling job it must be!"

MISUNDERSTOOD.—"You swear to tell the truth, the whole truth, and nothing but the truth. Now just tell us what you know."—"Plain cooking, your worship."

HIS LATIN WAS HAZY.—"Lot of fine sculptures here!"—"Yes; but it is very strange that I never come across the *statuquo ante* about which one hears so much."

WELL-MEANT ADVICE.—"John, bring my bycycle to the door at two o'clock."—John (hitherto groom): "Yes, m'm. I think you'd better be careful, though, for you haven't ridden for four days, and the thing'll be fresh, seeing it's been eating its head off all that time."

UP TO HIS WORK—"Your testimonials are good, but are you quite sure you thoroughly understand the duties of a valet to a bachelor?"—"Certainly, Sir. Just as I arrived a man came to ask you for payment of a bill, and I kicked him down the front steps."—"You may consider yourself engaged."

THE SOUL-STIRRING ENLIVENING MUSIC.

Mr and Mrs Social Reform havi g a qu'et practice in their own way.

["Madras has once more shown herself to be in the front in the cause of social reform. It has been the first to tack a gathering for social reform on to the usual annual political conference for the Presidency. The way is thus prepared to assimilate the provincial movements with those for the whole country. If Poona does not come in the way, we may now expect to have, every year, provincial social conferences, and, from them, more practical good may be expected than can be hoped for from the gathering held after the Congress, of social reformers from all India."—*Indian Spectator.*]

જીવ ખેહેલાવનારૂં અને ખુશ લાગણીઓ ઉસકેરનારૂં ગાયન.

મીઠ અને મીસીસ સંસાર સુધારક પોતાની રીતી પ્રમાણે ગુપચુપ ગાયનની ખુશ કસરત કરે છે.

[" મદરાસે એક વાર ફરીથી સંસાર સુધારામાં કામમાં આગેવાની લીધી છે. તે ઈલાકાનાં વારસીક રાજદવારી કનફરનસની સાથે સાથે સંસારી કનફરનસ ભરવા માં પણ તે પેહેલુંજ છે. જો પુણા તરફથી વચ્ચે હરકત નાખવામાં નહીં આવે તો આ ઈલાકામાં પણ દર વરસે સંસારી કનફરનસ ભરવાની આશા આપણે રાખી શું. કાનગ્રેસની પછી હીંદના સઘળા ભાગોમાંના સંસાર સુધારકોના ભરવામાં આવતા મેળાવડાથી જે લાભ થવાની આશા રાખી શકાય તેનાં કરતાં વધારે સંગીન લાભ આવાં કનફરનસોથી થવાની આશા રહે છે. "-ઇનડીઅન સ્પેકટેટર.]

THE CENTAUR AND NYMPH.

(With apologies to Giacomatti.)

[The Poona season has opened sadly this year, the terrible deeds of violence and murder on the Jubilee night having cast a deep gloom over the station. The murders have so terrified the European community that, says the Poona Correspondent of the Bombay Gazette, "I hear of ladies who go about with revolvers in their pockets or hidden behind the carriage cushions . . . . I also heard that one of the fair sex while foraging for her handkerchief in those mysterious folds where ladies' pockets are hidden, produced by mistake a handful of cartridges."]

કંગાળ ડરામણો દઈત ખવીસ અને સુંદર પરી.

ગરીબ બીચારી સુંદર નીરદોષ નાજનીન! આ ચંડાળની ચુંગાલમાં કેવી ફસી પડી છે!

[ગઈ જુબીલીની રાતે જે ભંયકર જાસ્તી ભરેલાં પાતકી ખુની કામો પુણા ખાતે કરવામાં આવયાં હતાં, તેથી તયાં ફેલાયલી દલગીરી અને ગમગીનીને લીધે આ વરસની પુણાની મોસમ બહુજ ઉદાસી ભરેલી શુરૂ થઈ છે. તયાંની યુરોપીયન કોમ ઉપર આ ખુનોએ ધાસ્તીની એટલી બધી અસર કરી નાખી છે કે, મુંબઈ ગેઝેટ નો પુણાનો ખબરપત્રી લખે છે કે, પોતાનાં ગજવામાં અથવા પોતાની ગાડીઓના તકીયા પછવાડે પીસ્તોલો સંતાડીને કેટલીક બાનુઓ ફરહર કરે છે એમ મારા સાંભળવામાં આવયું છે. . . . . . વળી મેં સાભળયું છે કે, એક બાનુએ પોતાનાં ગજાંમાંથી રૂમાલ કહડવા જતાં ભુલમાં એક મુઠી ભરીને કારતુસો કહાડયા હતા."]

A BOXING BOUT—"TIME!"

The wretch has been floored—it is to be hoped never to rise again!

[The plague in Bombay although curbed to a very appreciable extent, shows signs of recrudescence.]

એક મુક્કાબાજીની શરત—"સબર!"

આ કંગાળનું મોહડું માથું ભાંજી નાખીને તેને જમીનદોસ્ત કરવામાં આવ્યો છે—અને ઉમેદ છે કે તે ફરીથી ઉઠવા પામશેજ નહીં!

[ગુટેકર કમીટીની અથાગ મેહેનતથી જોકે મરકીને મુંબઈમાં બહુ મોટા દરજ્જે દાબી નાખવામાં આવી છે, તોપણ તે પાછી ઉભરી નીકળવાનાં હમણા હમણા ચીનહો બતાવે છે.]

THE MONSOON WINDS.

BACHOO.—I wish I had something else than the saree! It's so very troublesome to manage it when it blows so hard. BEHRAM.—Why not try a gown?

BACHOO.—I would, but then every one will take me for a Goanese ayah! Or an Eurasian girl from Madras, as black as a negro-girl!

ચોમાસાનાં પવનનાં ઝપાટા.

બચુ—બલા જાણેરે સારીને! હજુ સારીના કરતાં કંઈ બીજુંજ પેહેરવાનું હોતે તો કેવી પીરા પતતે! આએ પવનના સપાટા ને ઝપાટા આગળ તો સારીને સરખી રાખતાં રાખતાં બેજુંબી ફરી જાયચ ને જીવબી કંટાળી આવે!

બેહેરામ—(બનાવીને) પણ તારે એકુ મડમનો ઘાઘરો પેહેરતી કાંય નહી?

બચુ—હું તો તે હમણા પેહેરૂં રે, પણ પછી બધાં મને કોઈ ફરંગ ગોટલી આયામાં ખપાવી દે તો! અથવા મદરાસની એકુ કારી હબસણ જેવી યુરેઝીયન પોરીમાં કહારી બાહારી નાખે તો! મને તેની ફીકર લાગેચ, નહી તો હું તો કેદારની મદમ થઈને ફરતે! બેહેરામ—હા, કારી કોલસા મદમ થઈનેજ તો!!

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

GENERAL MORTES,

Now reaping great renown in Famine-and-Plague-Stricken India.

મી० પંચનાં ફેન્સી પોરટ્રેટ.

જનરલ મોરટીસ ઉરફે જનરલ જંમ,

જેઓ દુકાળ અને મરકીથી બેજાર થયલી હીંદ સરજમીનમાં ભારે નામના કરવા પડયા છે!

THE POOR MAID OF MAHARASHTRA.

[The deportation of the Natu Brothers under Act 25 of 1827. and the arrest of Mr, Tilak has created quite, a panic in Poona.]

મહારાષ્ટ્રની ગભરાઈ ગએલી ગરીબ બીચારી મરાઠણ.

[૧૮૨૭ ના પચીસમાં કાયદાની રૂયે નાતુ ભાઈઓને વગર તપાસે પુણેથી કહાડીને અમદાવાદ અને થાણાની (અને પાછળથી મુંબઈની) તુરંગમાં કેદ કરી તેમની મીલકત જપત કરવામાં આવી તથા આનરેબલ મી૦ તીલકને ફીતુરના વાંક માટે પકડવામાં આવ્યા, તેથી પુણામાં બહુ ગભરાટ થઈ રહયો હતો.]

THE MISERIES OF MARRYING TALL GIRLS.

MR. AND MRS. CHANJEEBHOY AT THE PHOTOGRPHER'S.

The day after their marriage, Mr. and Mrs. Chanjeebhoy are at the photographer's. The poor man is at his wit's end how to put them in a position at once striking and artistic.

સલેમાન સાટકા જેવી ઉંચી બઈરી પરણવાની પીડા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૬૭ મુ.]

THE GAMBLING CRAZE DURING THE MONTH OF SHRAWAN.—No. 1.

Mr. Joogarinath.—And so you've won twenty-five rupees in a day, eh! That's very creditable, my dear, when I've lost your gold bangles in a single night!

શ્રાવણ માસમાં હીંદુઓમાં જુગારની બદી.—નાં૦ ૧.

મી૦ જુગારીનાથ—વાહરે મારી પ્રીયા, વાહ! એક દીવસ મહી પચીસ રૂપયાનો તેં તડાકો મારયો, હેંએં ? તું તો મારા કરતાં બડી હુશીયાર! જેને હું તો માત્ર એકજ રાત્રીની રમતમાં તારી સોનાની બાંગડીઓને બાંગડીઓજ હારી ગયો!

THE THIRSTY PIG AND THE BOMBAY CIVIC FATHER.

[At a meeting of the Bandora Municipality it was decided to send a deputation to Mr. P.C.H. Snow, the Municipal Commissioner of Bombay, requesting him to reduce the present rate of 12 annas for 1,000 gallons, at which water is supplied by the Bombay Municipality to Bandora.]

પાણીનું તરશીયું ડુક્કર અને મુંબઈના શેહેરીબાવા.

[વાંદરા મયુનીસીપાલીટીની મળેલી એક સભામાં એવો ઠરાવ કરવામાં આવયો હતો કે મુંબઈના મયુનીસીપલ કમીશનર મી૰ સ્નો ઉપર એક ડેપયુટેશન મોકલવું અને તેને અરજ કરવી કે દર હજાર ગેલનના બાર આનાના જે ભાવે વાંદરાને મુંબઈની મયુનીસીપાલીટી પાણી પુરૂં પાડે છે, તે ભાવમાં તેણે ઘટાડો કરવો.]

MR. SUNDERRAO'S FIRST-BORN.

Mr. Sunderrao—(After returning from the club) Ah! mája bachá! How charming you look, eh!

[*Fondles and kisses him.*

Mrs. S.—Take care, dear, the baby doesn't assert itself in an unpleasant manner! He is averse to the smell of strong spirits!

મી૰ સુંદરરાવચા પહીલા મુલગા.

મી૰ સુંદરરાવ-(કલબ મધુન ઘરી આલયાનંતર) ઓહો! માઝયા બાડકયા! તુ કીતી ચાંગલા દીસતોસ બરા!

[તયાલા ઉચલુન મુકે ઘેતો.

મીસીસ સુંદરરાવ-આઈકા! પતીરાજ, આઈકા! માઝયા બાડકયાચયા તોંડાલા ઘટકે ઘટકે તુમહી તોંડ લાવુ નકા બર! તયાલા દારૂચા વાસ આગદી આવડત નાહી, નાહીતર તો તુમચયા આંગા વીગાવર વકલ બીકલ, તર મગ પાહા!

BOMBAY: AUGUST, 1897.

"Merciful Providence! I've suffered intensely and severely! The Plague Fiend has scarcely left me, when another is doing havoc! Look to thy creature and save her!"

[Cholgra is doing great havoc in Bombay, and the daily mortality has more than doubled.]

મુંબઈ: આગસ્ટ, ૧૮૯૭.

"અ દીનદયાળ! મેં ઘણું ઘણું અને બહુજ સખત દુખ ખમ્યું છે! હજી તો મરકી દઈતે મારો પીછો છોડયો નથી, તેટલાં બીજો કંગાળ ખવીસ મારા ઘરમાં ખાનાખરાબી ચલાવે છે! ઓ દીનદયાળ! મુજ સરખાં ગરીબ તુચ્છ પ્રાણી તરફ દયાળુ નજરથી જો અને મને બચાવ!"

[મુંબઈમાં કોલેરાએ ભારે મોટી ખરાબી મચાવવા માંડી છે અને દરરોજનાં મરણોની સંખયા લગભગ બેવડી ઉપર થઇ છે.]

FRUSTRATED HOPES.

MR. PARSEE PUNCH.—Well, Sir, why so sad, so gloomy, so down-cast? Anything the matter with your head?

SIR J. J.—*Head* no longer, after all the trouble that my friends and admirers took to blow my trumpet and cry me up! The Jubilee address did not go with me, and the Head-dress-er of the Parsis went without a special mission in England! Oh! My poor head!

નીરાસ થયલી આશા.

મી૦ પારસી પંચ—કેમ સાહેબ, એટલા બધા ઉદાસ અને દલગીર, એટલા બધા ઝંખવાણા કેમ છો? શું છે, તમારાં સરને શું છે?

સર જ૦ જી૦—મારા દોસ્તો અને વખાણનારાઓએ મારૂં રણસીંગડું ફુંકવામાં કાંઈજ બાકી રાખયું નહીં, છતાં પારસીઓના સર (વડા) તરીકે પારસીઓનું જુબીલી માનપત્ર મહારાણીના પગ આગળ મુકવાનું મારા નસીબમાં સરજેલુંજ નહીં! અરે! પારસીઓનો સર-પારસીઓનો વડો-ખાસ માનપત્ર લઈને નામદાર મહારાણી હજુર પોતાનું સર નમાવવાને હાજર થઈ શકયો નહીં! ઓ! ઓ! ઓ!

A RECORD FUND IN A RECORD-BREAKING REIGN.

Hind—Oh! How can I be sufficiently grateful for all the kindnesses you've bestowed on me in my dark hour of grief!

[Down to May 28th, the Lord Mayor's Indian Famine Relief Fund amounted to £5,31,000. This exceeds the total sum 515,300*l.*—raised for the relief of the famine sufferers in 1877, and is the largest amount ever collected at the Mansion House for any charitable purpose.]

યાદગાર રાજમાં થયલું યાદગાર ફંડ.

હીંદ—ઓ! મારા દુખના સીહા વખતમાં તેં મારી ઉપર જે માયા મેહેરબાની ઉતારી છે તે માટે કેવી રીતે તારો સંપુરણ ઉપકાર હું વાળી આપું!

[લનડનના લારડ મેયરે ઉભાં કરેલાં હીંદી દુકાળ ફંડમાં ગઈ તા૦ ૨૮ મી મે સુધીમાં ૫,૩૧,૦૦૦ પાઉંડ ભરાઈ ચુક્યા હતા. ૧૮૭૭ માં ઉભાં કરવામાં આવેલાં દુકાળ ફંડમાં ૫,૧૫૦૦૦ પાઉંડ ભરાયા હતા, જેથી ૧૮૯૭ નું દુકાળ ફંડ સરવેથી મોટું અને મેનશન હાઉસમાં સખાવતનાં કામ માટે ઉભાં કરવામાં આવેલાં કોઈપણ ફંડ કરતાં તે વધારે થયું છે.]

"1897!"—A TRUE PICTURE.

(*Dedicated to London "Punch."*)

"૧૮૯૭!"—એક ખરેખરૂં ચીત્ર.

(લનડન પંચને અરપણ.)

"THE HON'BLE MEMBERS IN GRIEF AND SORROW!"

CHOW-CHOW.

THE four months old Provincial Budget came up for the first time before the Bombay Legislative Council last Wednesday, when it was not so mercilessly hacked and hewed as had been the fate of its predecessors. Every one took to it very kindly and sympathisingly, fondling and caudling, caressing and kissing it by turns! It would seem as if there was a rivalry set up between the non-official honourable members as to who should excel most in showering sympathetic kisses on the weakling of the Hon'ble Mr. Nugent, nursed amidst troubles and difficulties.

Pity the owes of a poor Revenue Member!

At a time too when Plague and Famine were doing their dire work, without respecting person or place. A sad lot this of a Revenue Member, and a most heartless, thankless and disappointing task. But the honourable non-official members were very careful, considerate and polite, and fully bore in mind the Revenue Member's troubles and anxieties.

* * *

THE pitiful weakling! Honourable members—Messrs. Dharamsi, Khare, Chandavarkar and Bhalchandra—were all the very personification of sorrow, and shed bitter tears over its inane condition. The Hon'ble Mr. Parekh too mingled his tears with those of his colleagues, weeping the longest of all! "Pity the miserable babe, the victim of famine and plague combined," was the universal cry! And they put it to bed, and rocked it to sleep in the hope that in another twelvemonth a stouter one may come to take its place!

* * *

The Interpellation List.

THE list of Interpellations in the Bombay Legislative Council this time was surprisingly short, thanks to the removal of the Inquisitor-General, Mr. Setalwad. Of all the hon'ble members he was the most assiduous and industrious in taking a survey of the Administration from one end of the Presidency to the other, from the Deccan to Sindh, and no flaw in the work of the highest official or the meanest puttawalla ever escaped his keen glance. Whether his interpellations proved troublesome to the responsible authorities or not, whether the Secretariat clerks had to burn the midnight oil to hunt up answers in old records and whether while so engaged they gnashed their teeth and turned their eyebrows against the shadow of Mr. Interpellator-General, are mysteries that will never come to light. His removal, however, from the Council ought to be hailed by certain persons who are intolerant of inquisitive and hole-picking fellows of the type of the representative of the Northern Division, and they should feel grateful to the Municipal Boards for a good riddance. This riddance has been the cause of the interpellation-list dwindling down to an appreciable degree,—a result which perhaps the outside public may not appreciate but is sure to be welcome to the Secretariat whose labours have been saved and who has not to flounder in old worm-eaten files and records of half a century and more, just to satisfy the thirst of an ever thirsty information-seeker!

* * *

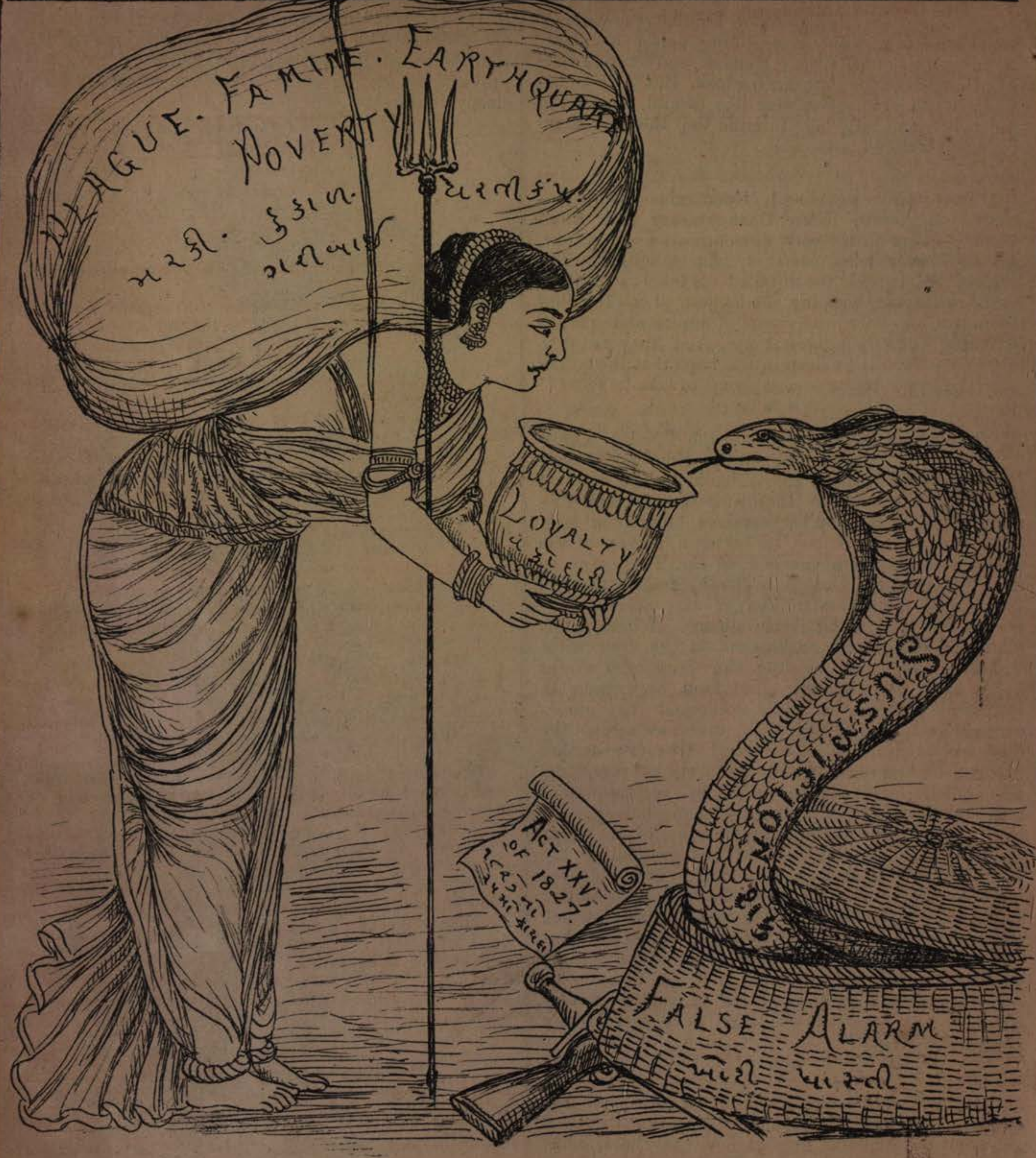
POOR Javerilal also is gone for ever, and the Hon'ble Mr. P. M. Mehta, that "Uncrowned King of the Bombay Municipal Corporation" as the Hon'ble Mr. Nugent called him, is in England. Under such circumstances no wonder that the Interpellation-list dwindled down considerably and the hon'ble members of the Executive Council had a very easy task to go through. The answers, the discussion on the Budget, the speeches, all conspired to make the Council meeting a very tame affair, and had it not been for the speech of H. E. the Governor, who was indignant at the Deccan Sabha and others for saying things against the Poona plague operations which they have not proved, the sitting would have been recorded as a sleepy dumb show.

* * *

(*Continued on page* 67.)

MR. EX-INQUISITOR-GENERAL.

NAG PANCHMI:-INDIA, 4th AUGUST, 1897.

Hind—Mighty Nag! Throw off that hideous scale, and be propitious as ever!

નાગપંચમી.—હીંદ, તા૦ ૪ થી આગસ્ટ, ૧૮૯૭.

હીંદ—ઓ મહા નાગ! તારી પેલી બીહામણી કાંચલી કહાડી નાંખ અને આ દુધ પીને હંમેશની માફક શાંત થા!

THE BOMBAY Municipal Election races have begun. There are heavy stakes laid on the result. What result? the reader asks. Well, some on the success of the candidates in securing seats and others on their prospective success in the deliberative assembly. Mr. *Punch* is being consulted by a large number of rate-payers as to which side they should back. There are some racers whom past experience has shown to be of high mettle, who would win on both sides. Betting on these is no difficult matter. As regards the others, experience again should be the guide. They will win the seats and nothing more.

The Municipal Election.

* * *

MR. PUNCH heartily congratulates the Hon'ble Dr. Bhal*chandrá* K. Bhatavedekar, on his elevation to a seat in H. E. Council and hopes to see the cool and refreshing beams from his brow flooding the Parliament of the Presidency as they have heretofore shed their clear and soothing light into other Council Chambers. The steady, and equally refreshing, light of another luminary, *Chand*-avarkar, should prove a rare combination in the Council Hall, making for all that is smooth and pleasant in the discharge of hard and often disagreeable duties.

New Luminaries in the Council Hall.

સલેમાન સાટકા જેવી ઊંચી બઈરી પરણવાની પીડા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૫૮ મું.]

સબી પાડનારને તયાં મી૦ અને મીસીસ ચાનજીભાઈ.

પરણુયા પછીને બીજે દીવસે મી૦ અને મીસીસ ચાનજી ભાઇ પોતાનો ફોટો પડાવવા ગયાં છે. ગરીબ બીચારો સબી પાડનાર ! મી૦ ચાનજીભાઈ ચના જેટલા અને તેમનાં મીસીસ સલેમાન સાટકા જેવાં હોવાથી તે બીચારાને કંઇ સુઝ પડતું નથી કે તેઓને કેવી રીતે ગોઠવવાં કે જેથી તેમનો ફોટો જોતાંજ બધાં છક થઇ જાય અને વળી તે હુનરમંદીનો એક નમુનો ગણુાય !

હુરરેએએ !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૮૫ મું.]

"હુરરેએએ ! પીટ પીટ પીટ હુરરેએએ ! અમારા સુધારાવાળાને કુધારાવાળા ભાઠીયા સાથે મળી ગયા તેની ત્રણુ વાર હુરરે એએએ! ને તેઓએ સાથે મળીને કાળા પાણી ઓળંગીને ઈંગલંડ જવાની છુટ મેલી તેની પણુ ત્રણુ વાર હુરરેએએએ ! આ હાહાહાહા ! આ ભાઈ કલીયુગ નથી ચાલતો હો ! આ તો સતયુગ પાછો ચાલુ થયલો દેખાય છે ! કુધારાવાળા ને ધરમાંધોનાં કદી ન ફરે એવાં મસ્તકમાં પણુ જ્યારે આવો ચમતકારી, આનંદકારી, અને લોક હીતકારી ફેરફાર થાય, ત્યારે ખરેજ, ભાઇ, આપણે માનવું જોઇયે કે આ કલીયુગને બદલે સતયુગ ચાલે છે ! "

[સ્ટીમર કેલીડોનયા મારફતે જે બે ભાટીયા ગ્રહસ્થો ગઈ પરમ દને વેલાત ગયા છે તેમને સફલ સફર ઇછવાને એ કોમનાં બંને જુદાં જુદાં તડના આસામીઓ જાહેર સભામાં અને બંદર ઉપર હાજર થયા હતા. એક ભાટીયાને વગર બંધણે કસા પણ નયાત બાહેરના ત્રાસ વીના આ પ્રમાણે વેલાત જવા દેવાનો આ શુભ દાખલો સરવેથી પેહેલો છે, જે માટે એ કોમને ખચીતજ મુબારકબાદી ઘટે છે.]

FUNNY BITS.

(*From various sources.*)

NOTES AT THE ZOO.

The legs of the flamingo are *not* composed of pink sealing-wax.

The otter likes warm weather. Indeed, it is said that he has been heard to say the 'otter the better.

Is a goose in a pie necessarily a pied goose?

The gnu is anything but new.

You may call in vain for a song from the Sing-Sing antelope.

The emus are classed with the ostriches, and may be said to emeu-late them.

THE INVARIABLE RULE.—Brown: "Don't marry her, me boy. She's all right just now, but she'll grow up just as ugly as her mother."—Brown Junior: "Great Scott, Guv'nor! does the same rule apply to me?"

THE ladies who have been agitating against the dog muzzle nevertheless do not desire the resignations of Mr. Long; on the contrary, they want him to linger a little longer. They would prefer to evict the (Major) Tennant.

MAKING SURE.—"Shure, thin, an' I'll niver have any doether to attind me but ould Dr. Terry."—"But he's close on eighty, and will die before you do, and what then?"—"That's roight, me bhoy. Haven't I fixed it! I've a stamped contract with him that he'll attind me till I'm dead."

SUBTLE DISTINCTIONS.—Mamma: "No, my dear; play croquet if you like. But I can *not* allow tennis on Sunday!"

THE rush to the Canadian goldfields is, perhaps, not very wise. But we suppose the rushers think it diggn'-ified.

MR. G. F. WATTS has arranged to paint a likeness of Mr. John Burns. A side-face portrait, we hope—so as to reduce, as far as possible, the amount of cheek on view.

SEVERAL more millions for ironclads. Nothing like a strong Navy—comes in so well for manœuvres. We are not like Russia, you see; we cannot keep up our manœuvres by diplomacy alone.

A MUCH MARRIED MAN.—"Kennedy seems very fond of bathing. He's in the sea most of the day."—"The reason is that there is no mixed bathing here, so his wife can't follow him."

HIGH BUT LOW.—Riggs: "Grabley looks miserable enough, yet I heard he had gone in for high living: is that right?"—Tiggs: "Yes, for the last six months he has been living in a garret."

SHE: "I don't think such bathing costumes should be allowed."—He: "And you tell me you're in the ballet at the Frivolity!"

"SENDING them away with a flea in their ear."—The crowding-out of the Woman's Suff-rage Bill by the Verminous Persons.

"I 'EAR that Tholoman Arons 'as 'ad 'is shop burnt out!"—"Well, 'e 'th a very good feller, Aronth ith. 'E detherves it!"

THE BRUTALITY OF MAN.—Miss Emily (aged forty, or thereabouts, to Lord Harry Shaver): "Oh! how I should love to be a Jubilee bride!"—Lord Harry: "Well, cheer up! You won't have to wait very long!"

"Declined—WITH THANKS."—Lord Wantage has returned the decoration recently conferred on him by the Sultan for Red Cross Society services. The Sultan will remember this nobleman's title as "Lord Don't-Wantage." His lordship did not consider the possession of the Order an peculiarly advantageous to himself.

LIZZY: "Please, sir, will you open the gate for me?"—Short-sighted old gent: "Why, my little girl, you cas open it for yourself!"—Lizzy: "Oh, please sir, *do* open it.,'—Short-sighted old gent: "Very well. There! Now tell me why you couldn't open it for yourself."—Lizzy: "Please' sir, 'cause the paint's wet!"

FRIEND (to minor railway official at provincial station): "'Ullo, Cocky, where 'ave you been all this time?"—Minor R. O. (with dignity): "Oh, I 'ad to go upon duty for the Naval Review at Spit'ead."—Friend (impressed): "Ah! Fine sight I expect it wur?"—Minor R. O.: "Well, I can't say as I saw *much* of it. *I war a-taking the tickets at Vaux'all!*"

DIDN'T TAKE IT—She: "I dreamt last night that you gave me a new bracelet."—He: "H'm! Curious what improbable dreams one has at times."

CHIEF INSPECTOR MELVILLE has in his life unravelled many mysteries, but the latest which has been brought to his notice seems likely to baffle even his well-tried ingenuity. He has received an anonymous present consisting of a royal standard, an ivy leaf, the ace of diamonds, the deuce, a gold ring, and an unmounted diamond. He is at a loss to interpret the significance of these offerings. The cut diamond might be interpreted "I'm a jewel, you're another"; but how the deuce can he account for that deuce of diamonds?

AUNTIE: "Is that the Miss Steel who's going tobe married, Elsie?"-Elsie: "Yes, a untie. But she must have needed a deal of persuading, because I heard the clergyman on Sunday say it was the third time he'd asked her."

HE: "I've got a dweadful cold in my head, don't cher know."—She: "It generally attacks the weakest part."

SELF-RECOMMENDATION.—"Ah, Ethel, I love you to distraction."—"That's just what Mr. Mallett has been telling me."—"But I'm far more distracted than he is, you must remember."

NATURAL HISTORY FOR THE MASSES.—Student (greatly excited): "'Arree-ee! Come along, quick! *Fetch a stone* 'Ere's a bloomin' cuckoo in this 'ere tree!"

TRAVELLERS' PHRASES.

ON LANDING.

"Which is the way to the most English hotel?"

"Must I pay duty on all those little comforts—my umbrella too?"

"Are you not aware that an Englishman cannot possibly travel without such things?"

ON REACHING THE HOTEL.

"Can I have some tea and a rumpsteak? I am very hungry."

"No, I do not like your *vin ordinaire*. Can I have a bottle of Bass?"

"Will you get me some soap and a large tub?"

"Soap is a substance for cleansing the face and hands."

"Not seen any? Try at the English chemist's."

THE RAGE FOR RECORDS.—Scene: Hospital.—Tosher (with broken spine from bicycle accident, feebly to medical attendant): "Any hope, doctor? I feel I'm sinking fast."—Medical attendant: "The slowest pulse I ever felt in my life."—Tosher: "Great Scot! Then I've beaten the record. That's all I want." [Expires peacefully.]

SHE: "What do you think of this proposal to find the South Pole?"—He: "Oh! Curse the poles!"—She: "Bless me! That's worse than speaking disrespectfully of the equator!"

WHEN SIGHT-SEEING.

"I prefer Westminster Abbey to this Cathedral."

"This lake is vastly inferior to the Serpentine."

"This collection of books, &c., cannot compare with the British Museum."

"I don't think much of *this* theatre."

"Absurd! There is nothing we can see here to compare with what we have left at home."

TWICE BLESSED.—"Why don't you say grace, Dolly?" "'Cos it's only hash, an' I've said grace twice on it already.

WHAT to do with our buoys.—Put them over our wrecks.

THE very best sea-weed.—A good cigar on the beach.

THE engineers' strike seems to be going on without greatly disturbing trade. We suppose that the engineers' labourers, as usual, are doing the real work.

THE Emperor William is better. The swelling has gone down. It would not be the eye of the Emperor William were it content to stay too long in the shade.

SIR CHARLES WARREN has ordered off the "secular orators" who address meetings on Chathem Lines. They will have to frame their addresses on other lines for the future.

IN France a society called the Friends of Ethiopia has been formed for the purpose of developing commercial relations with Abyssinia. It will, in fact, teach the Ethiopian to change his skin, and so on.

Two thousand German pigeons were released at Dover last week, but only to return home at once. They saw at a glance that in this happy land of ours there were enough British pigeons for every branch of German hawking here.

A TERRIBLE NIGHTMARE!

OR, THE BOGEY THAT NIGHTLY DISTURBS HIS SLEEP!

(A picture of the poor Anglo-Indian Editor's state of mind after the Poona Tragedy.)

"*He* drowsed and dreamed a gruesome dream,
A bogey stood in night's pale gleam,
An awful bogey, dim and dread,
Which straddled all across *his* bed."

(Slightly altered from Punch.)

["Only do not let public opinion on this side fall into the mistake of imagining that the manly, industrious, pleasant, and friendly Mahrattas of my dear old Shanwar Peith "are assassins and conspirators." Here and there may be some such like Sivaji himself, who, soldier that he was, yet slew Fazl Khan with the *waghuckh*—the cowardly "tiger-claw." Assuredly, the mass of Poona people in my time, which was the worst time of the Great Mutiny, were kindly, peaceful, goodly, and delightful to live with—and will remain so, I think, if the moneylenders do not ruin them; if Indra will only send them the good rain and the cheap grain; and if their rulers bear in mind that Hindus would rather die quickly and comfortably than live ashamed harrassed, and outcasted"—SIR EDWIN ARNOLD in the "*Daily Telegraph*" of London.]

એક ભયભરેલો બદહજમીનો સ્વપનો!—"બાહુરેએએએ!"

હરરોજ રાતના બીચારાની ઉંઘમાં આ બાહુ કેવી ખલલ કરે છે!

[પુણાની ખુનરેજી પછી હીંદી અંગ્રેજ અધીપતીનાં ભેજાંની થઈ પડેલી હાલતનું એક ચીત્ર.]

THE COMING MUNICIPAL ELECTION.

Mr. Nowork—And have you succeeded in securing votes from all of your acquaintance, dear?

Mrs. Nowork—(In a whisper) Don't speak loudly, or some rascally neighbour may go and peach! I've already entrapped a dozen boobies! All full votes! None to go to any other candidates! And hope to entrap more on my next round!

આવતી મયુનીસીપલ ચુંટણી.

મી० નવરાનકામા—પછી તેં શું કીધું, ડીયર? બધી તારી ઓલખાનવારીઓના વર ને ભઈઓનાં મત તેં મારે વાસ્તે મેળવયાં કે?

મીસીસ નવરા—(હલુસેથી) મુંગા રેહો, મુંગા રેહો. અરે મોટેથી બોલો ના. નહી તો કોઈ પાસેનો લુચો પરોસી સાંભલી બાંભલીને વરી કંઈ ઓરનું હોર કરાવી નાખસે! મેં તો એક દજન બુબઓને તમારે વાસ્તે સીસામાં ઉતારયાચ! તે લોક પોતાનાં બધાં વોટ બસ તમને જ આપસે, ને તમારી સાંબે વાલાને એક ટુકરોબી આપસે નહી! સમજ્યાં કે, ડીયર?

મી० નવરા—શાબાશ, મારી ડીયર, શાબાશ!

મીસીસ—ને તમે જોવ તો ખરા, વરી બીજી વખત ફેરો મારસ તો બીજા થોરાકોને ગધેરા બનાવીને આવસ!

HER FIRST LESSON.

Mrs. Elgin.—You haven't been able to make much progress during all these months, my dear! I am afraid you won't be able to go at a rapid pace!

[The Three Per Cent. Loan issued by the Government of India not having found much favour with the investing public, the Government have been obliged to issue this year a Three-and-a-half Per Cent. Loan for three crores, tenders for which have been invited for tomorrow.]

બાઈસીકલ પર પેહેલો પાઠ.

મીસીસ એલગીન-અરે આટલા આટલા મહીનાં થયા તોબી તેં કંઈજ વધારો કીધેલો દેખાતો નથી ! મને તો નહી લાગતું કે તું કોઈ કાલેબી દોડતી ઝડફે બાઈસીકલ ચલાવી શકશે !

[ગયે વરસ હીંદી સરકારે કહાડેલી ત્રણ ટકાંની લોન પર જેવો જોઈયે તેવો નાણાવટીઓનો ભાવ નહી દેખાયાથી આ વરસે ત્રણ કરોડની સાડા ત્રણ ટકાવાલી લોન તેણે કહાડી છે, જે માટેનાં ટેનડરો આવતી કાલે લેવામાં આવશે.]

THE GAMBLING CRAZE DURING THE MONTH OF SHRAWAN.—NO. 2.

He—" Hullo, Ali dear, what are you doing ?"

She—I'm writing to Kesar whether she's coming on the Gokal Ashthmi day to our place. She has a lot of money, and it will be a treat to have luck-trying with her on that day!

શ્રાવણ માસમાં હીંદુ સ્ત્રીઓમાં જુગારની બદી.—નાં૦ ૨.

અલો-હો હો, અલી મારી એ તું શું કરે છે ? કાંઈ બહુજ કામમાં ગુંતાઈ ગઈ છે ? અલી-હું તો કેસર પર કાગળ લખું છું કે તે ગોકળ આઠમને દીવસે આપણે તયાં આવશે કે નહીં. એ બહુ છાંદાવાલી છે, અને તેથી એની સાથે ગોકલ આઠમને દહાડે નસીબ અજમાવવાનો બહુ મજાહ પડશે !

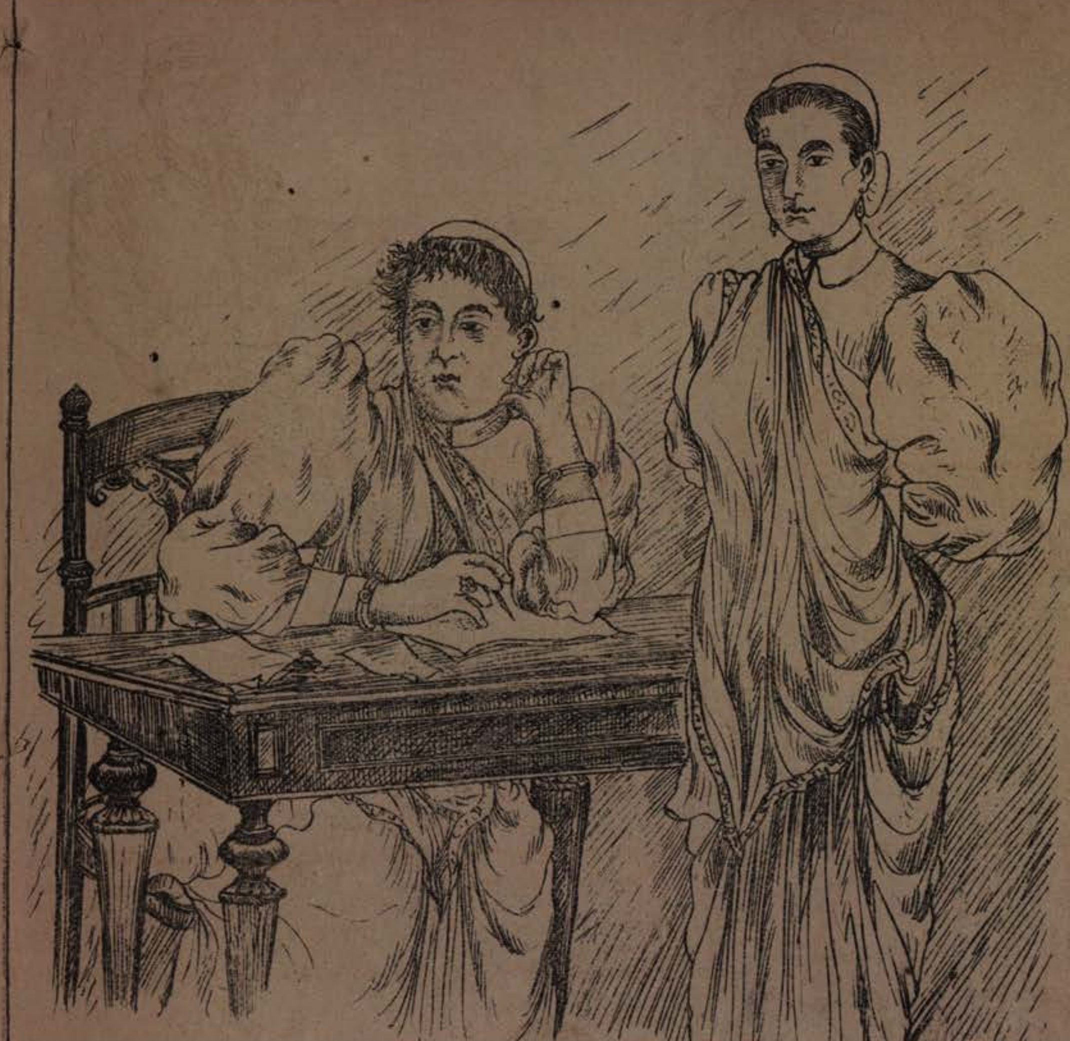

BROWN.-Hullo, Jones, what news? How about the Poona Tragedy?

JONES.-Not much known about the Tragedy yet, but the Anglo-Indian Press and some of the home papers, between them, have gone and enacted a screaming farce!

બ્રાઉન-હલ્લો જોનસ, કેમ કેવી ખબર ? પછી પુનાની ખુનરેજીનું શું થયું ? ખુની પકડાયા કે ?

જોનસ-તે વીશે હજી કંઈ જાણાયું તો નથી, પણ આપરા એ ગલો-ઈનડયન પેપરોએ ને ઈંગલંડનાં કેટલાંક પેપરોએ પોતપોતાનાં ભેજામાંથી ઉભો કીધેલો એક કલેજાં ઉછલાવી નાખનારો ફારસ તો ઘણો અછી રીતે ભજવી બતાવવા માંડયો છે !

PRESI-PARSEE MATCH.

PEELOO.–The Parsee team is finally settled I'm told!

DINOO.–Yes? And aren't there any disagreeable squabbles like what they had last year?

PEELOO.–Oh! After their defeat of last year they have, learnt to behave better.

પારસીઓ અને પ્રેસીડેનસીના અંગ્રેજો વચેની આવતી મોટી ક્રીકેટ મેચ.

પીલુ–કેહેજે પારસી ટીમ તો નકી થઇબી ચુકો હું.

દીનુ–નહી, નહી ખરેખર? તારે તો વરી ગીયે વરસની માફક બધાઓ વહરઇ કપઇ ગીયા હોસે?

પીલુ–નહી રે હવે વહરઇ કપઇ સાના જાય! ગીયે વરસ કંઇ થોરા ફજેતા થયાચ કે આએ વરસ પાછા પોતાના વાવટા ઉડારવા નીકળે! એ તો ગીયે વરસ પછી બધા પોતાની મેળે તાહડા પડી ગીયાચ ને સુઝી સમજીને ચાલતાં સીખ્યાચ!

RAMA.–It's so pleasant during the rains to walk with the boots on, aunty dear! I would like to wear them always!

SUBHDRA– Pleasant no doubt, but the mothers-in-law never like them! I'm afraid when you're married your mother-in-law will rather prefer death to seeing you in boots and shoes!

રમા–વરસાદમાં બુટ પેહેરીને ચાલવામાં કેટલી બધી સગવડ ને સુખ છે! હું તો હંમેશાં તે પેહેરીશ!

સુભદરા–સગવડ તે છે તો ખરૂં, પણ સાસુજીઓને તે પસંદ ન થાની! હું તો ધારૂં છું કે તું પરણીને સાસરે જશી તયારે તારી સાસુ તુને બુટ પેહરી ને ફરતી જોવા કરતાં હજી સુનાપોરમાં જવાનું વધારે પસંદ કરશે!

MONEY MAKES THE MARE GO!

MIAN TURKI.—I can't move from here, m'am! No money! I've been always short of cash! And unless you make that Greek boy pay me something, I can't pack my baggage and walk off! Money makes the mare go, you know!

["The *Times'* correspondent at Athens states that the Powers have informed Greece that the Porte declares its inability to evacuate Thessaly, owing to the want of funds, and will commence moving its forces on payment of the first instalment of one million of the indemnity. Greece has replied that she can only raise the money by a foreign loan, which is only obtainable if she is allowed to negotiate direct with the bondholders."—*Reuter's Telegram.*]

"પેસેકી સબ બાત હય!"

મીયાં તુરકી—બાઈ સાહેબ, હું અહીંથી ખસી શકવાનો નથી ! પઈસા કાંઇ છે તે હું અહીંથી ચાલયો જાઉં ! હમેશાં મારા ગજવામાં પઈસાનાજ વાંધા રહે છે ! અને તેથી જ્યાંસુધી પેલા ગ્રીક પોરીઆ પાસે તમે થોડા પઈસા અપાવીને મને આપો નહીં ત્યાંસુધી મારાથી ગાંસડા પોટલાં બાંધીને ચાલતી પકડી શકાશે નહીં ! જર ચાહેસો કર !

[તુરકીની સરકારે મોટાં રાજ્યોને જણાવ્યું છે કે હું થેસેલીનું પરગણું ખાલી કરી જવાને અશક્ત છું કારણકે મારી પાસે પઈસા નથી, અને જે ગ્રીસ પર નાખવામાં આવેલાં દંડમાંથી તાલતુરત તે દોઢોડ કરોડ જેટલી રકમ મને આપે તો હું મારૂં લશ્કર ત્યાંથી કહાડી લેવાનું કામ શરૂ કરૂં.]

COCOANUT DAY: INDIA 12TH AUGUST, 1897.

Hindi Punch—Mighty Ocean! Be appeased! Throw up all the nasty stuff that misguided spirits have cast into thee and accept this Peace Offering of the Heart on be[illegible]l and Devoted Hind!

નાળીયેરી પુનમ: હીંદ, તા૦ ૧૨ મી આગસ્ટ, ૧૮૯૭.

[illegible]

CHOW-CHOW.

The Queen's Sympathy.

WE have often complained about the omission of India, as a rule, from the Queen's speech. It is a consolation therefore to see Hind finding a place in the last speech from the Throne. If in her sore troubles and tribulations Hind is remembered by her Gracious Sovereign, the nation should feel grateful, for in adversity we most long for sympathy and goodwill.

***

The new Addi-tional Members.

UNDER the auspices of the Hindu Union Club, the friends and admirers of the Hon'ble Dr. Bhalchandra and the Hon'ble Mr. Chandawarkar met on the Cocoanut Day to congratulate the hon'ble members

SYMPATHY.

RIDING THEIR HOBBIES.

upon their recent elevation. Dr. Káne ventured to paint their portraits and asked the President, Mr. Justice Ranade, to remove any blemishes on the canvas and to give them such finishing touches, as a Master's hand alone can do. The pictures were faithfully drawn, though the Hon'ble sitters persisted that the famous direction of Cromwell to his painter had not been followed by the artist and that "all the wrinkles and scars" had not been delineated. That was, however, a hard job for the artist, and we must say the hon'ble sitters were rather exacting; but then, it was urged, the glowing pictures might make people

read in their physiognomies, as painted on the canvas, traits and characteristics likely to raise false éxpectations as to their success in the arena of the Legislative Council,—an arena compared by an official member, not long ago, to a circus for riding hobbies. They were both quiet workers and would do their duty in the arena; but as to popular applauses following their performances they were extremely diffident. Dr. Bhal. said, he would follow the footsteps of those gentle performers in that same arena,—the late lamented Nulkar and Telang, and that his motto would be "Moderation." "Animated Moderation," corrected, Mr. Chandawarkar.

* * *

MR. JUSTICE RANADE, to make matters clear, remarked that the audience, always eager for sensation and for clapping hands, should not be too exacting. A pleader, he said, fully discharged his duty when he laid before the judge his client's case, supported by facts and cogent arguments. It was not for him to force justice out of the judge; if the client expected more, he was an unreasonable creature. Again, if a physician, with due regard to the vitality left in his patient, used his skill in eliminating any poison or disturbing element out of the system and otherwise helping the constitution to build up, he did his part, and the patient and his friends should be satisfied. Were he to promise, and they to expect, more than that, they would be equally unreasonable creatures. Dr. Bhalchandra was a tried and skilful physician, and Mr. Chandawarkar an acute lawyer and an eloquent pleader, who both might be trusted to do their part well in the arena of the Bombay Legislative Council. One would soon have an old patient, whom he knows intimately, to try his healing art upon, and the other a fair client to plead for,—to wit, the Civic Father and the University of Bombay respectively.

THE GREAT MASTER PAINTER.

* * *

The omnibus acknowledgment.

"THE plague operations at Bandra were under the direction of an energetic Englishman, Mr. Gilbert, to whom together with Surgeon-Captain Prall and Mr. Little, their fellow townsmen, we owe a very deep debt of gratitude," spoke His Excellency in Council the other day. Other active and energetic workers—Indians—also did much in the cause of humanity in that once stricken town, and lest these should feel aggrieved at the omission of their names

WHAT HIND LOVES ?

HIND—Ah ! My pet ! You won't fly away from me and leave me, will you ?
[The raids of the frontier tribes have up to new not at all seriously disturbed the peace of India.]

હીંદ શું ચાહે છે ?

હીંદ—આહ ! મારા લાડકલાં ! તું મને છોડીને નાહાસી ના જતું હં, સમજ્યું કે ?
[સરહદ ઉપર વસ્તા તાયફાઓએ ઉઠાવેલા બળવાથી હીંદની સુલેહમાં કાંઈ પણ ગંભીર પ્રકારની ખલલ થઈ નથી.]

A BRIGHT IDEA!!!

KOOMLEE—Fancy! Some Parsee boobies want a Khichree-house, where the do-nothings of the community can go and gorge free of charge! We should soon have a colony of beggars where there wasn't one before!

JAREEN—And it will be loaves and fishes truly for the loafers who won't work! A bright idea!

હાથ પગના આખા પારસીઓને મુફતનો ખીચડો ખવાડવા માટે એક ખીચરાહાઉસ.

કુમલી—આએ તેં જાણ્યું કે! કોઈ પારસી બુબીઓ એવો બુટ્ટ લઈ નીકલ્યાચ કે પારસીઓમાં એક ખીચરાહાઉસ કહારવું, ને તાંહ હાથ પગના આખા ને નવરા નકામા પારસીઓને મફતનો ખીચરો ખવારવો! મરેરે! પારસીઓમાં ભીખારીનું નામ નહી મળે તેથી પારસી ભીખારીઓ ઉભા કરવાનું એ લોકને સુઝ પરેચ કે સું!

જરીન—મને તો તેમજ લાગેચ! જે સુસ્ત લોકોને કામ કરવાને નામે ધધરીને તાપ ચહરેચ તે સુસ્તોને મફતનાં ઘી કેળાં કરી આપવા જેવું જ તેથી તો થસે! હરવાયારે એ ખીચરાહાઉસ કાહારવાના જતા! મને તો અજબ લાગેચ કે એ લોકનાં ભેજાંમાં કોણજાણે કેવો ખીચરો ભરેલો હોસે!

SOUNDING A FALSE ALARM!

MR. PUNCH—Is that fit instrument for a knight, sir? For shame! Throw it away, and be a man! True to yourself, and to your country!

[The *Pioneer* says in the *Fortnightly Review* for August, Sir Mr. M. M. Bhownagree has an article on the rise and growth of sedition in India, in which he runs down the Native Press and the Indian National Congress.]

લોકોને ખોટી રીતે ભડકાવી મારનારી ધુધારી.

મી૦ પંચ—એક નાઈટ બહાદુરને લાયકનું આ હથીયાર છે કે, સાહેબ? ફેંકી દેઓ એ, ને ખરા મરદ બચા માફક તમારા પોતાની તરફ અને તમારા દેશ તરફ સાચા રહો!

[પાયોનીયર જણાવે છે કે આગસ્ટ માસના ફોરટનાઈટલી રીવયુમાં સર મંચેરજી મેહેરવાનજી ભાવનગરીએ હીંદુસ્તાનમાં ફીતુરનો જનમ અને ઉધરભાવ કેમ થયો તે વીષે એક બીના લખી છે, જેમાં તેઓએ દેશી છાપા અને હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસને પેટ ભરતી ગાળો દીધી છે.]

"MOCK TURKEY" is one of the dishes recommended in a contemporary. At present, however, Turkey seems to be doing the mocking; she herself is very real.

ON THE GRIND-STONE.

[It is impossible to say precisely what the concentration of troops on the North-West Frontier now going on will cost. It is estimated, however, that, barring any unforeseen prolongation of the operations, thirty lakhs should cover the Tochi Expedition, and forty lakhs the Malakhand Expedition.]

સરહણ ઉપર ઘસાતી તલવાર.

તલવાર ઘસાઈ ઘસાઇને બહુ તેજ થાય છે.

[હીંદુસ્તાનની ઉતર પશ્ચીમ સરહદ ઉપર હમણા જે મોટી લશકરી ફોજ એકઠી કરવામાં આવે છે તેનો ખરચ કેટલો થશે તે કેહેવું અશકય છે. તોપણ એવો અડસટો કરવામાં આવે છે કે, જો વધારે લાંબો વખત સુધી લશકરને લડાઈનાં કામપર લગાડવાના સંજોગ ઉભા નહી થશે તો, ટોકીની ખીણની ચઢાઈનો ત્રીસ લાખ અને મલાખંડનીઃ ચઢાઈનો ચાલીસ લાખ જેટલો ખરચ થશે.]

Mrs. Shendiarao cannot carry an umbrella to protect herself from the rain! It would be a deadly sin to do so, and even death would be preferable to the disgrace of it! But matters may be compromised in the manner suggested by our artist.

વરસાદમાંથી બચવા માટે મીસીસ શેંડીયારાવ હાથમાં છત્રી લઈને જો ચાલે તો તે માહ પાપ ગણાય! તેવું પાપ કરવા અને નામોસીમાં જવા કરતાં હજી મોહોત ભલું! પણ તયારે કરવું શું? અમારા આરટીસ્ટે સુચવેલી રીતી પ્રમાણે જોઈયે તો મી॰ અને મીસીસ શેંડીયારાવે રસ્તો કહાડવો!

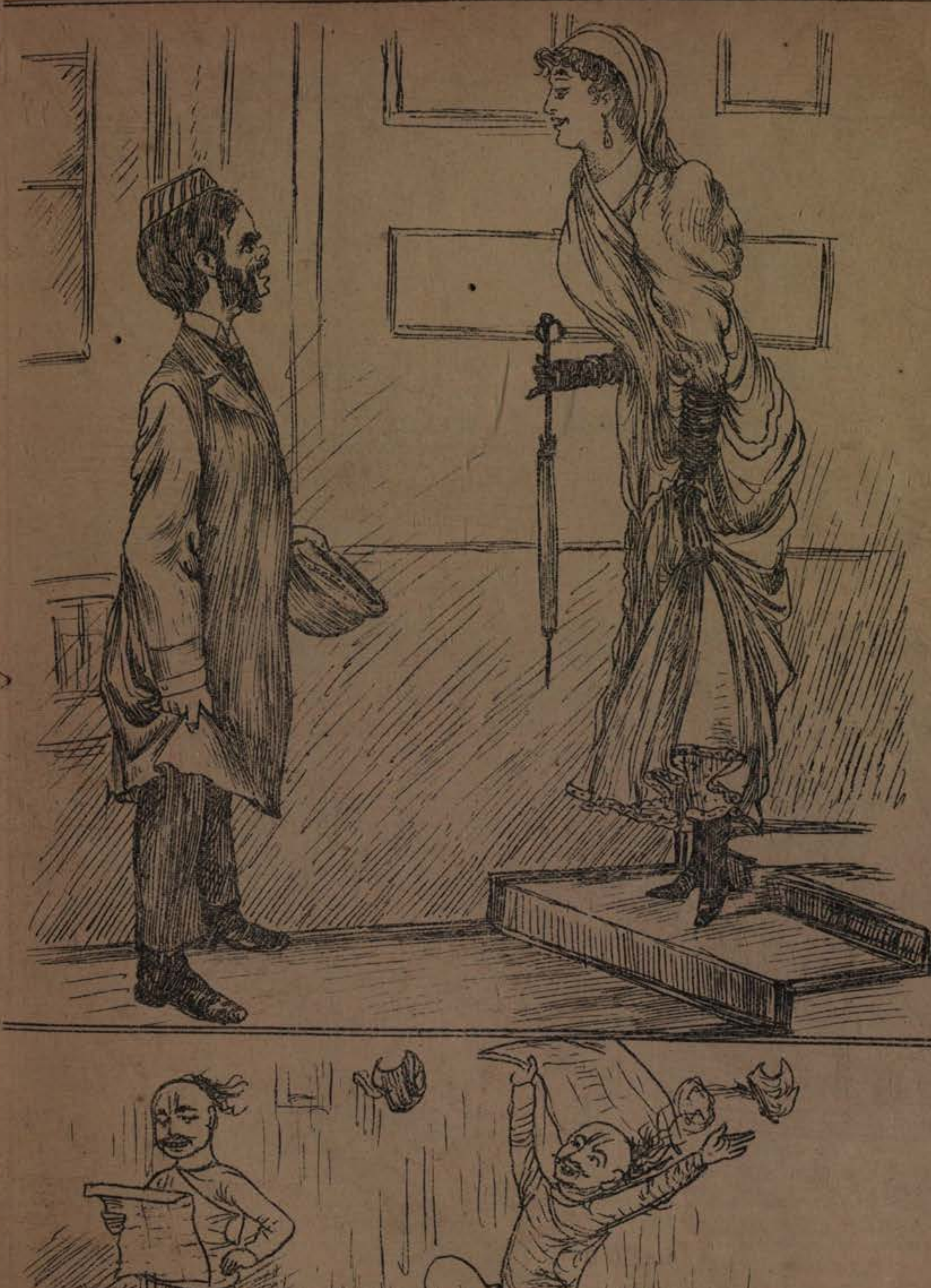

Solee.—We mustn't drink soda water, dear! There's death in it!

[*Bang goes the bottle, and poor Solee, in spite of himself, drinks in any number of germs!*

સોલી—આપરે સોડા વાટર નહી પીવો હં, ડીયર! તેમાં તો બધાં ઝેરી જંતુઓ આવેચ!

[પણ તેટલાં બાટલીનો બુચ ઉડી ગયો, અને ગરીબ બીચારા સોલીની ગમે તેવી નામરજી છતાં, કાંઈ સંખયાબંધ જંતુઓ તેને પી જવાની ફરજ પડી!

THE PARSEE-PRESI MATCH—FIRST DAY.

Sheth Monkeyshah.—How long have you kept me waiting? It will rain and there will be hardly any room for us—

Mrs. M.—Oh! You can have any amount of standing room, d e a r! The maidan is so vast! I'm safe in the ladies' tent, you know!

Sheth M.—Wasting precious hours over your toilet.—

Mrs. M.—That's as it should be! There'll be sixty thousand eyes on us, and we should be prepared for the stare!

પારસી-પ્રેસી મેચનો પેહેલો દીવસ.

શેઠ મંકીશાહ-પણ તે તું કેટલો વખત મને થોતી તરયા તરથે? હવે વરસાદબરસાદ આયો તો એો ધઘા, ને પછી તાંહ બેથવાનીબી ધ ગા નહી મળશે!

મીસીસ-અરે પણ એટલા બધા અકરઈ ગભરઈ સાના જતા હો સો જો! તાંહ બેસવાની નહી તો ઉભા રેહેવાની તો જગા મળશે કેની? ખોદાય રાખે આખું બોહોળુ મેદાન પરેલુ છે, તાંહ તમનેજ જગા નહી મળશે કે? તમે તારે મને બાનુ ઓના તંબુમાં બેસારીને ગમે તાંહ જજોની! પછી કંઈ તમને મારી ફકર ચીંતા રેહેસેજ નહીં!

શેઠ-પણ બાળ હોરતાં ને દરેથ તરતાં તરતા તેં કેટલો બધો વખત નતામો હુમાવી નાયથો! અમથથા એથતાટ ઈતરાટપર બધા તલાતના તલાત ફોતટમા તહાંરી નાથીઆ! અ તયારે તો આપરે અરધીઅરધ મેત થોઈ રેહેઆં હોતે! હરવઈ તું!

મીસીસ-પણ તારે સું કરૂં! એસકાટ ને ઈતરાટ કરૂં નહીં તો જાઉ કાંહ! જાંહ ટીકવા ને ભોપચાને વરે સાહાઠ સાહાઠ હજાર આંખો હાજર હોય, તાંહ પછી અસકાટ ને ઈતરાટ વગર ચાલેજ કેમ, તેનો તમેજ વીચાર કરોની! કોઈ સુવા આ કંઈ ને કોઈ કંઈ બોલે ને બકે, તે વખતે આપરે આપરી હુશીયારીમાં રહીયે તો સારૂં કેની!

HOORAY!

"Hooray! The orthodox and the reformer join hands! No ojbection to KALA PANI! This then must be the Sata Yuga—the Golden Age—and not the Kali Yuga—the Iron Age—to work wonderous change in the unchanging orthodox mind!"

[The rival sections among the Bhattias met together to wish *Bon Voyage* to the two gentlemen of that community who went to England by the S. S. "Caledonia." This is the first time that a Bhattia has been allowed to go to England unrestrained.]

હુરરેએએ!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૬૭ મું.]

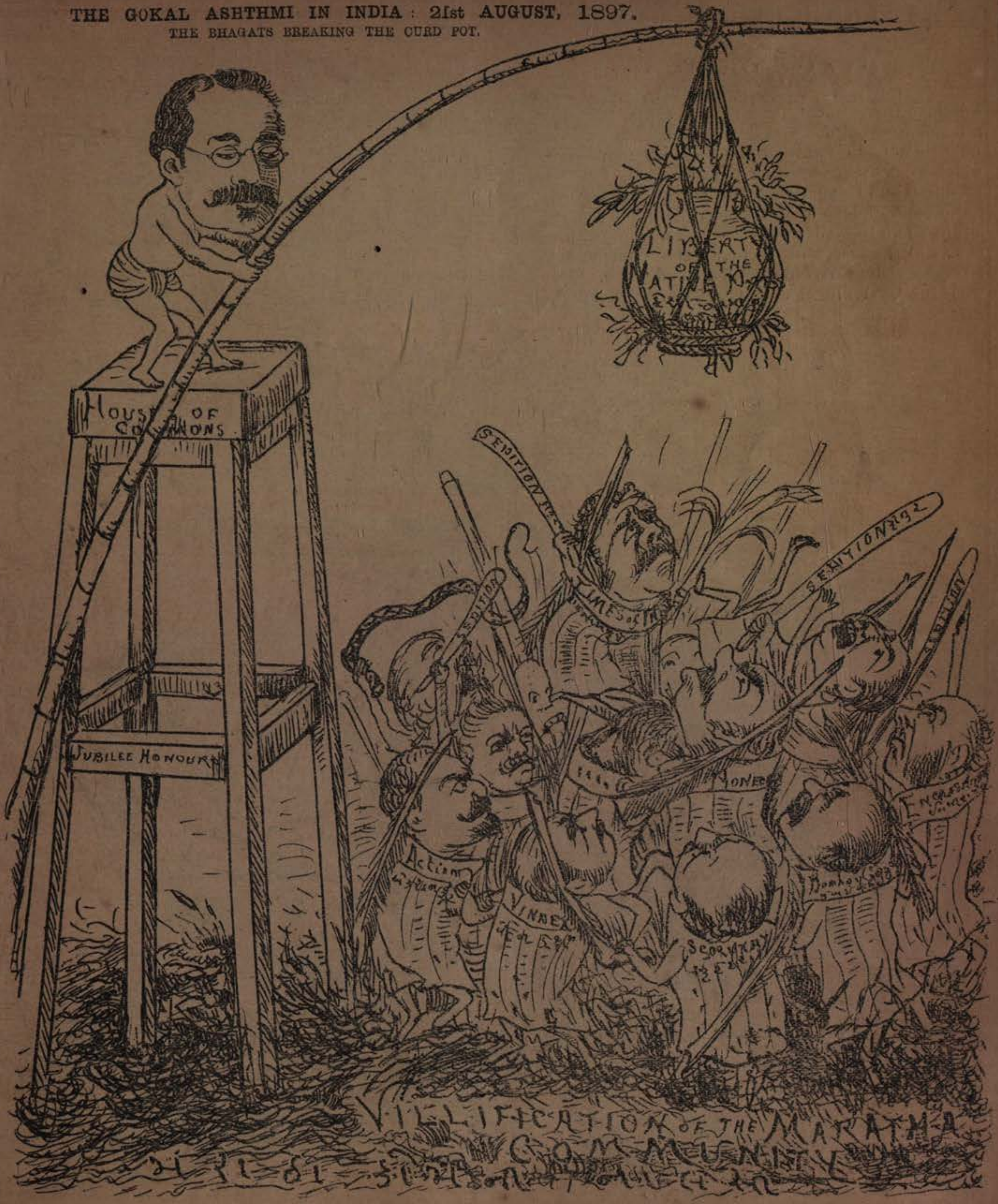
SHOULDER TO SHOULDER!—"WHO DARES DEFY US?"

[Events on the North-Western Frontier have been looming large on the Indian Horizon. The Swatis, the Bonervals, the Mohmands, the Orokzais and the Afridis have risen in revolt. A mobile force of 37,000 men has been rapidly concentrated at Rawal Pindi and Peshawar, (the object of the imposing military demonstration being to be prepared for all eventualities; to be in a position to repress the tribal rising, if it should become general, and even to take the initiative in Afghanistan, if such a course should become necessary.]

ખભાં સાથ ખભાં મેળવી ઉભેલો સીંહ અને શેર !
"કોણની મગદુર છે કે અમારી સામે થાય ?"

[હીંદની ઉતર પશ્ચીમ સરહદ આગલ બનતા બનાવો હીંદી આકાશ ઉપર બહુ મોટા દેખાવા લાગા છે. સ્વાતીઓ, બોનરવલો, મોહમંદો, ઓરકઝાઈઓ અને આફ્રીદીઓએ બળવો ઉઠાવયો છે, જેથી રાવલપીંડી અને પેશાવર ખાતે ૩૭૦૦૦ માણસોની એક ફોજ એકઠી કરવી પડી છે. દરેક સંજોગને પુરા પડવા માટે તઈયાર રેહેવાને આવો જબરો લશકરી ઠાઠ કરવામાં આવયો છે. સરહદ પરના તાયફાઓના બળવાનેજ દાબી દેવાને નહી, પણ જો જરૂર પડે તો ખુદ અફગાનીસ્તાનમાં પણ ધસી જવાને આ ફોજનાં જબરાં બળથી બની શકશે.]

THE GOKAL ASHTHMI IN INDIA : 21st AUGUST, 1897.
THE BHAGATS BREAKING THE CURD POT.

હીંદમાં ગોકલ અષ્ટમી: તા૦ ૨૧ મી આગસ્ટ, ૧૮૯૭.
દહીની હાંડી ભાંગવાને ભગતો કેવી દોડાદોડી અને અફડાતફડી કરે છે, હું એ !

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Thursday, 5th, and Monday, 9th August:—When a human Government, for a real or supposed crime, in a moment of hot and necessarily indiscriminate haste, imposes a large punitive force on an innocent city, which knows neither crime nor criminal, it is at least permissible to hope that the Government being, if human, also humane and sympathetic, might relent, might come to realise, sooner or later, the justice and equity of the case, and withdraw the punishment before any serious inconveniences could arise. Not so with the Government of Nature, stern, inflexible, unrelenting, and just. Though by courtesy called a dame, Nature is a very Draco in the severity of her laws, and you cannot defy her or them with impunity. The punishment may be slow, but it is sure and inevitable. You cannot disarm her resentment, or coax or flatter her into mercy.

For months before she showed her hand, we had been snapping our fingers at her in fancied security. The whole body of us, and our esteemed General Health, and his officers of the broom, one and all thought that we could act as we pleased, and that, however much we sought to blacken her, Bombay the beautiful would remain beautiful for ever! But we were counting without our host, without our hostess in the present instance. And lo! We were not long

GAGGING THE PLAGUE!

in receiving our due. The capricious dame, in a fit of ungovernable anger, sent upon us a powerful punitive force, to show at once our utter helplessness and her own irresistible might! And men, women, and children, rich and poor, clean and unclean, began to be deported in shoals to that "bourne whence no traveller ever returns!" A force so powerful that, before we had a month's experience of it, we cried mercy, agreeing, in the bitterness of our hearts, that the "Force of Nature could no further go," and that, as compared with the plague, cholera itself was only so-so! It was a punitive force of the strongest.

How we struggled against Nature for doing us such a nasty turn; how we blessed the Doctors that remained with us, and cursed the quacks that fled; how we called in the noble, self-sacrificing sisters of mercy to our aid; how the brave general of a hundred fights found this the toughest he had ever engaged in; how the justices visited and inspected, some doing justice to the cause, others to themselves; how hospitals swarmed like mushrooms, and ambulances, with their unconscious load, glided like ghosts; how houses, and streets, and lanes were whitewashed, fumigated and disinfected; how General Health, refusing at first to believe that Nature could so get the better of him, at last thought better of her, and nerved himself to the conflict; how the Commissioner worked, and the Deputy came to stay; are all matters of history which need not be repeated in detail. Suffice it to say that at last Nature seemed to yield, exhausted by her own violence, but not without making us yield up lacs of our hard-earned money, and no lack of human lives! In our complacency, we fancied it was Nature that was vanquished! Perchance Nature laughed in her sleeves at us, only recruiting after a bout!

Another three lacs to gag the plague's unlicensed jaw, says Dr. Bhalchandra, now happily translated to a higher sphere! And seeing that the amiable Doctor perforce knew what was good for us, we submitted to the bleeding. Without however the hope that sustained us during the depletion of the earlier days! *The Government will not give us a pie!* "Good-bye, sweet tart, good-bye!" All in the way of Nature too. If she allowed us to recover even a portion of our lost blood, our punishment would not be complete!

But it would appear as if Nature were not quite appeased yet! There are other strings to her bow! The plague is still feasting on us, though, it must be admitted, daintily and sparingly, not with the wanton gluttony that distinguished it in the past. If it were only so! Alack the day! As if to make up for its own jaded appetite, it has called in another worker, cholera, that in our simplicity we thought was the lesser of the two demons of darkness! It is now the greater!! What next, cruel Nature, out of thy vast store-house of punitive forces? When cholera is full, we shall probably know. In the meantime, Dr. Bahadurji wants to know if we are going to let the fiend gourmandise to the top of his bent, or kill him? And where? Is it in the water that we drink, that he is lurking, in the air that we breathe, or under the earth whereto he is dragging us?

Six months of the Deputy, Mr. Du Boulay! And we have found him capable, energetic, and indispensable. So indispensable that his Chief can't get on without him, and wants him for another six months—at least. We at once divided ourselves, for and

"CAN'T GET ON WITHOUT HIM."

against. Look here, gentlemen, says Mr. Seraph, six months of the Deputy means nine thousand rupees, and have we got the money for it? When we wanted a desirable set-back in an over-crowded locality, we had no funds! When it was a question of a fire-brigade station, no funds again! And yet we're ready to pour out nine thousand as if it was only water! Why, even water we use more stintingly! And then, beware of the thin end! If six months grow into a year, where

is the guarantee that the year may not run into a cycle?

Better a cyle of Boulay, said the opposition, than a year of the pestilence, for we're dying in heaps, and the M. C., single-handed, cannot save us. The Deputy, by all means, and at any cost, and if we must bleed, let us bleed like men!

You're all wrong, cried Mr. Sunder-knot Khotay, you've none of you made out a case, on the one side or the other! Just listen to me! And as he spoke on the subject, he looked like one that "the gordian knot of it could unloose, familiar as his garter." But

"HIS HEAD FULL OF NEW AND ENLARGED IDEAS.

he did not unloose, he only cut it midway! Though no case has been made out on either side, said he, let us give the Deputy *three* months! It might be our misfortune, but we failed to appreciate his logic.

We looked for guidance in another direction, and found it. Fresh from unfettered England, with Liberty's pure and unsullied air still breathing through his nostrils, his head full of new and enlarged ideas, Mr. Dew, the Corporation's "little lamb," expatiated

THE INTERNATIONAL CRICKET MATCH.

Mr. Punch—You play with this bat, and you're sure to show some very good cricket, Sandhurst!

અંગ્રેજો અને દેશીઓ વચેની ક્રીકેટ મેચ.

મીં૦ પંચ—આએ બેટથી તું તારો દાવ લે, દોસ્ત સેંડહર્સ્ટ ! મારી ખાતરી છે કે તેથી કાંઈ ઘણી અછી ક્રીકેટની રમત તું દેખાડી શકશે, અને સરવે તરફથી ખુશાલીની તાળીઓ મેળવશે !

on "financial exigency" and "expediency," till we felt persuaded that when one, with an avowedly "economic conscience," urged expense, there must be something in it after all. Perhaps, not having been with us through the most trying time of the plague, he is still under the pleasing delusion that we are "phenomenally rich." Anyhow, he urged the Deputy upon us so insinuatingly, that we agreed to put up with Mr. Du Boulay for another half year. Or rather, Mr. Du Boulay is going to put up in the Civic Father's mansion, under the Commissioner's protecting wing, and the Civic Father can not choose but civilly say, Welcome!

THE DANCE OF DEATH!

OR, THE PLAGUE FIEND UP ONCE MORE!

[There has been a recrudescence of the Plague in Poona and Kirkee, and Sattara and some other parts of the Deccan are having a very bad time of it.]

મોહોતનો નાચ !

અથવા, મરકી દઈત એકવાર ફરીથી જાગી ઊઠયો !

[પુણા અને ખડકીમાં મરકીએ એકવાર ફરીથી દેખાવ આપ્યો છે, અને સતારા તથા દખણના બીજા કેટલાક ભાગોમાં તેણે ત્રાસ વરતાવવા માંડયો છે.]

WELL PREPARED!

Hind.—(*To her head house-keeper*). It's good you have sharpened the points of my trident; but I wonder what a costly affair it would be! The bill will be a heavy one, I am afraid!

Elgin—Well, m'am, time enough to think of that, when it is presented! Sufficient for the day, &c.

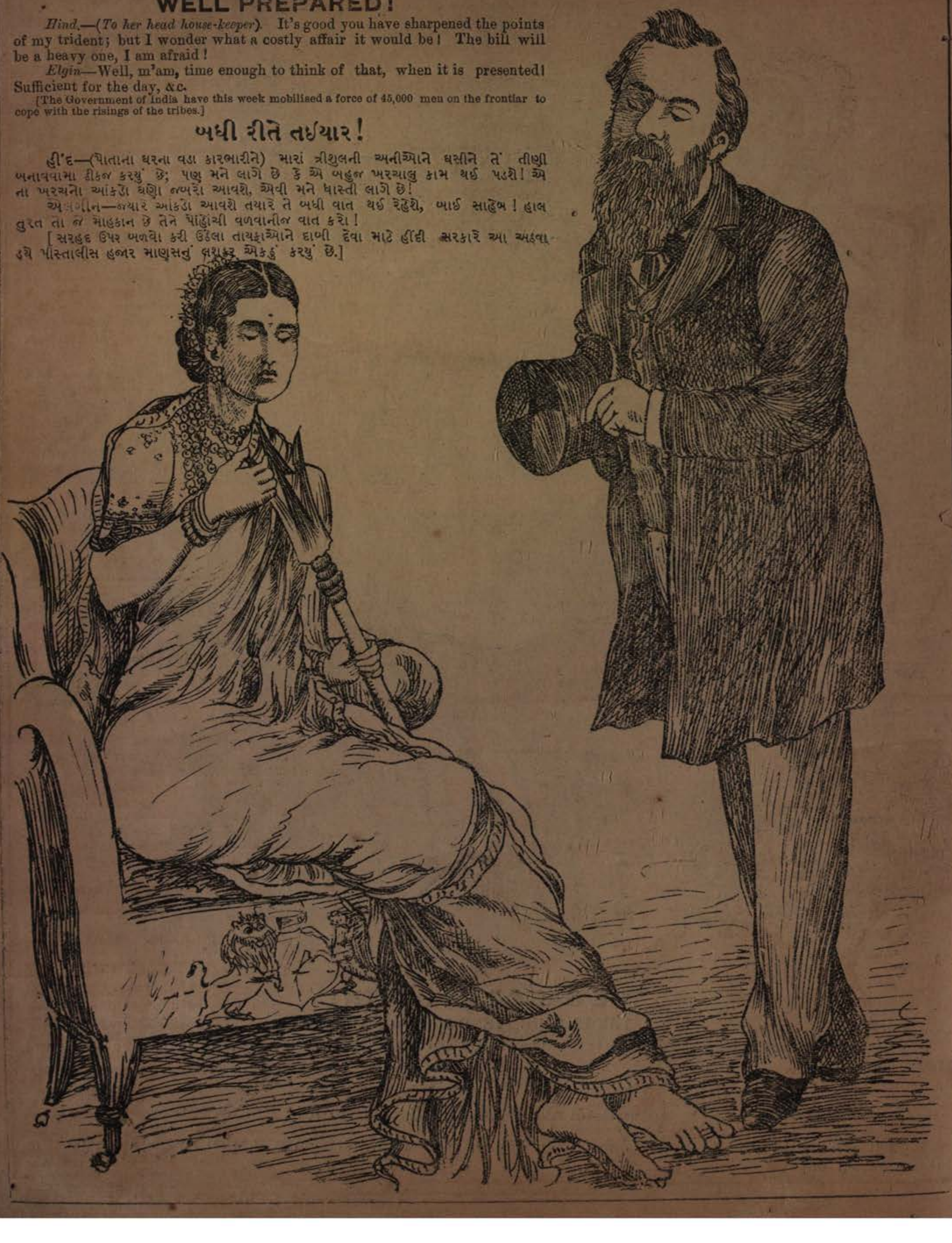
[The Government of India have this week mobilised a force of 45,000 men on the frontiar to cope with the risings of the tribes.]

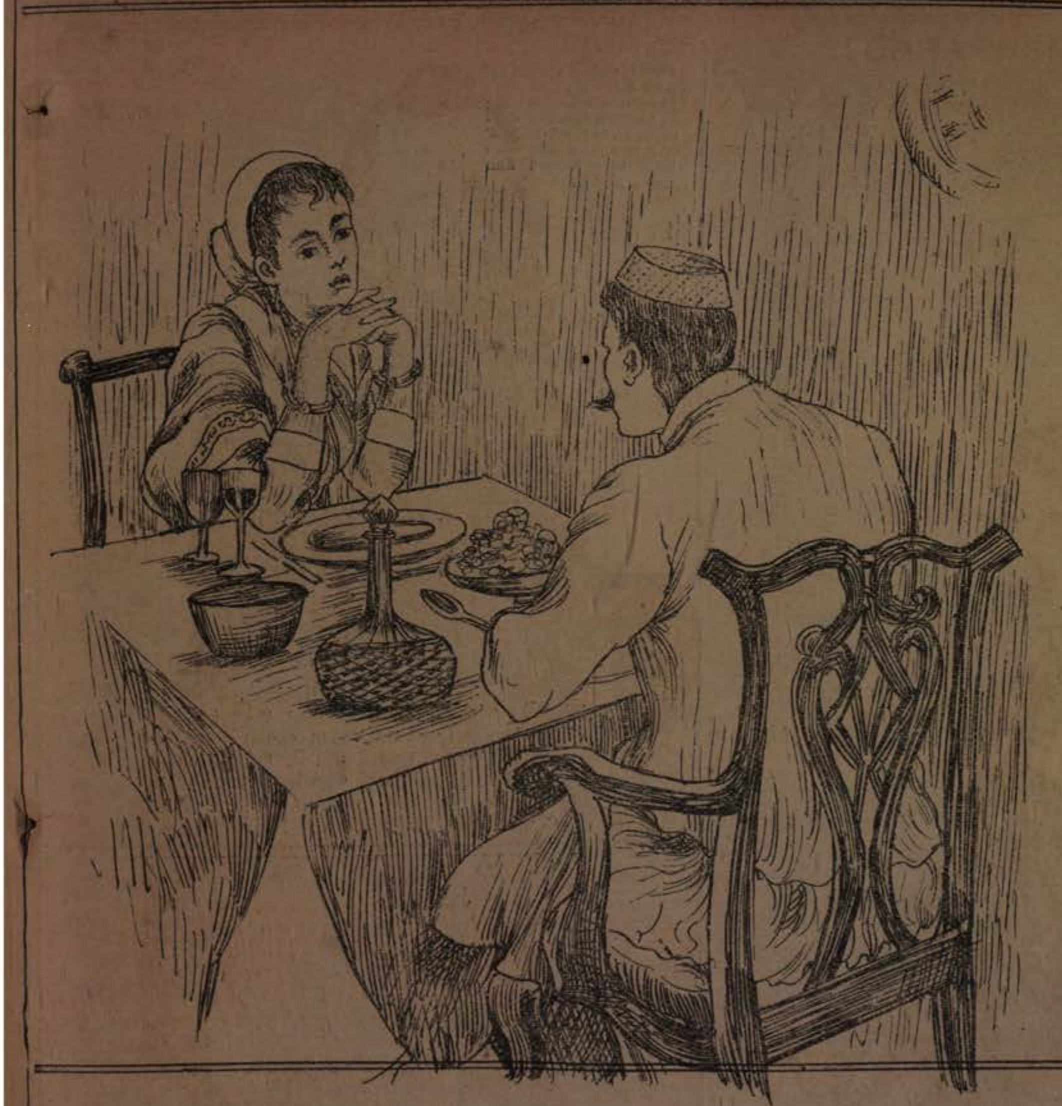
બધી રીતે તઈયાર!

હીંદ—(પોતાના ઘરના વડા કારભારીને) મારાં ત્રીશુલની અનીઓને ઘસીને તેં તીણી બનાવવામા ઠીકજ કરયું છે; પણ મને લાગે છે કે એ બહુજ ખરચાલુ કામ થઈ પડશે! એના ખરચનો આંકડો ઘણો જબરો આવશે, એવી મને ધાસ્તી લાગે છે!

એલગીન—જયારે આંકડો આવશે તયારે તે બધી વાત થઈ રેહેશે, બાઈ સાહેબ! હાલ તુરત તો જે મોહકાન છે તેને પોહોંચી વળવાનીજ વાત કરો!

[સરહદ ઉપર બળવો કરી ઉઠેલા તાયફાઓને દાબી દેવા માટે હીંદી સરકારે આ અઠવાડયે પીસ્તાલીસ હજાર માણસનું લશકર એકઠું કરયું છે.]

THE COMING ELECTIONS.

Jiji.—No chance this time! The Corporation will have to go without me! Such a run for votes, and I'm nowhere in the race!

Dinoo.—Why not try the University?

Jiji.—Ah! that too is closed! Six months to the election, and half-a-dozen fellows already in the field! Forestalled everywhere! Must stay at home, that's all!

આવતી ચુંટણીઓ.

જીજી–આએ વખતે તો કંઈજ "ચાનસ" દેખાતો નથી! નવી કારપોરેશનમાં કંઈ ઘુસવા બુસવાનું મળે બળે એમ લાગતું નથી! બધાઓ ધાઈખોરાની માફક વોટપર તુટાતુટ કરેચ, ને મારૂં તટુ તો કંઈજ ચાલવું નથી!

દીનુ–પણ તારે કારપોરેશનને પરતી મુકો, ને યુનીવરસીટીના ફેલો થાઓ? તે કાંય નહી "ત્રાઈ" કરતા?

જીજી–પણ તાંહબી મોહકાન વરી ગેઈચની! હજી તો બે ફેલોઝના ઈલેકશનને છ મહીનાની વાર છે, તેટલાં ધાઈખોરા છ છ જણાઓ તન તન મહીના થયા વોટ મેળવવાને વરે નીકળી પરચાચ! જાંહુ જોઉંચ તાંહ બધાઓ મારી આગમજ લુટાલુટ ચલાવવા મેદાન પરી ચુકાચ! પછી કરયે શું! હવે તો ઘેરમાંજ બેસીને ઝુરવું પરસે!

NO HURRY!—The Sultan: "Dear, dear! How they do dawdle! Such a time in coming to a decision!"

A TIFF

OUTSIDE THE CORPORATION HALL; BETWEEN LAW AND MEDICINE.

(*Vide correspondence in the papers between Dr. Bahadhurjee and Mr. Roughton on the subject of the latter's ruling as President of the Corporation at its last meeting.*)

કારપોરેશનના દીવાનખાનાની બાહેર વઈદ અને વકીલ વચ્ચે એક હોજાતોજી.

(જુવો છેલી કારપોરેશનની સભાના પ્રમુખ તરીકે મી૦ રાઉટને ડાકટર બહાધુરજીને બોલવા નહી દીધાથી તેઓ બંને વચે વરતમાનપત્રોમાં ચાલેલી લડત.)

"I WANT plenty of rope," remarked the German Emperor, and he got more than he wanted.

THE NEW CRAZE!

PHEROZE—What's all this, Peeloo dear? Half animal, half woman! If I hadn't tasted your lips' sweetness, I should take you for a bogey, and run away!

PEELOO—Take me as I wish to be, love, and stay—an Anglified Parsi girl in saree and fur!

પારસી છોકરીઓમાં નવી ફેશનને નામનું નવું હડખું.

ફીરોઝ—એ આએ સું બધું, પીલુ ડીયર? એ ઓધીપોધીને મકઈબાહુ જેવી સું થઈ નીકળેચ! કંઈ અરધું જાનવર અરધી બઈરી, એ સું? જો તારા હોઠનો મીઠાસ મેં ચાખેલે. નહી હોતે કેની તો હું એમજ સમજતે કે તું કોઈ મધરડી છે, ને તુંને જોતાંજ હું તો જીવ લેઈને નાહાસી જતે!

પીલુ—ઓવાય, તમેબી એવાં ખેણકોતક ના પારોરે, ફીરોઝ લવ! હું તો નકરી અંગરેજ મડમ જેવી દેખાવાને વરે સારીની ઉપર આએ "ફર" ઓઢુંચ! ને તમે મને મધરડી ને મકઈબાહુ સાની કેહેવા નીકલી પરયા!

THIS IS SHETH SATOLIAJEE,

Proud and pompous, with erect head and expanded chest, chuckling at his own superior wisdom, and at the folly of the boobies, whose insane fears have helped him into a fortune.

આ શેઠ સટોલીયાજી છે,

જેઓ આસમાનસે વાત કરતા અને તતરખાર છાતી કહાડીને ખુબ ભપકામા મનમાં મગરૂર થતા થતા સટા બજારમાં ચાલયા જાય છે! વળી પોતાના ઊંચા ડાહ પણ ઉપર તેઓ ખુબ મલકાઈ મલકાઈ જાય છે, અને જે બેવકુફ ગધેડાઓની ઘેલીગાંડી બીકથી તેઓ પોતાનું ગજવું ભરવાને અને તડાકો મારી જવાને ભાગયસાલી થયા છે, તે ગધાઓ અને હજામોની મુરખાઈ ઉપર મનમાં ને મનમાં બહુ બહુ હસયા વીના તેમનાથી રેહેવાતું નથી!

THE GAMBLING CRAZE DURING THE MONTH OF SHRAWAN.—NO. 3.

Mrs. Potianlall asserts herself, as her lord and—slave returns home after a night of gambling, bereft of his gold watch and chain, his diamond ring, and his purse with a thousand-rupees-note!

[*Mrs. P's words are better left unprinted, but they make a deep impression on Mr. P.*]

શ્રાવણ માસમાં હીંદુઓમાં ચાલતી જુગારની બદી.—નાο ૩.

મીસીસ પોતયાંલાલના પતી-અને ગુલામ-આખી રાત જુગારમાં ગુજારીને ઘરે આવયા કે મીસીસનો મીજાજ હાથથી જતો રહયો! "પીતયા! તારૂં સોનાનું ઘડીયાલ કયાં છે! ને સાંકળી કયાં નાખી આવયો! ને હાથે બબે હીરાની વીટી હતી, તે કઈ રાંડના સાંઢને ડામ દીધી! અને પાકીટમાં હજાર રૂપયાની નોટ હતી તે કયાં ગઈ! હેંએં, પીતયા, બોલ!"

[મીસીસ પોતયાંલાલના વધુ શબદો છાપામાં મુકવાના અમો અખાડા કરયેં છીયે!]

AN OBNOXIOUS SHAREHOLDER'S TACTICS.

Heerajee.—I am going to sell out all my shares. It's a nuisance, people come to bother me for votes and proxies.

Hamiee.—If you are going to sell out, don't sell yourself too! Be wary, dear. Create rows at meetings, become a terror to the parties concerned, and the agents will be only too willing to buy you up. Then will be the time to make your own terms! And that's the way to get on, dear!

અગવડ હેરાનગતીભરેલા શેર હોલડરની યુકતીઓ.

હીરાજી—હું તો મારા બધા શેરો વેચી નાખું છું. એ શું પીરા! બધા આવી આવીને મારું ખાઈ જાયચ, ને કોઈ વોટ માંગેચ ને કોઈ પ્રાકસી માગવા આવેચ!

હમલી—જો શેર વેચવાજ માગતાં હોવો તો બેલાશક વેચો. પણ સાથે સાથે તમેબી વેચઈ જવા ના હં! જરા હુશીયારી રાખીને કામ કરજો, ડીયર. તમે મુંગા મુંગા મીટીંગોમાં જાઓ, વાંહ તોફાન મચાવો, ઢીંગાણું કરો, ને લાગતા વળગતાઓને ધ્રુજાવી ધરકાવી મેલો! તેમ કરશો તોજ એજંટો તાહડા પડીને સમજશે કે તમારા જેવી પીરાને પતાવી કાહાડયે તો સારૂં. પછી તે લોક તમારા શેર ખરીદવા આવે કે કકરાવીને તમારો ભાવ લેજો! એવુ એવું કંઈ કરસો તોજ દુનયામાં ચાલી શકાશે હં, ડીયર!

THE FALL IN SILVER AND SECURITIES.

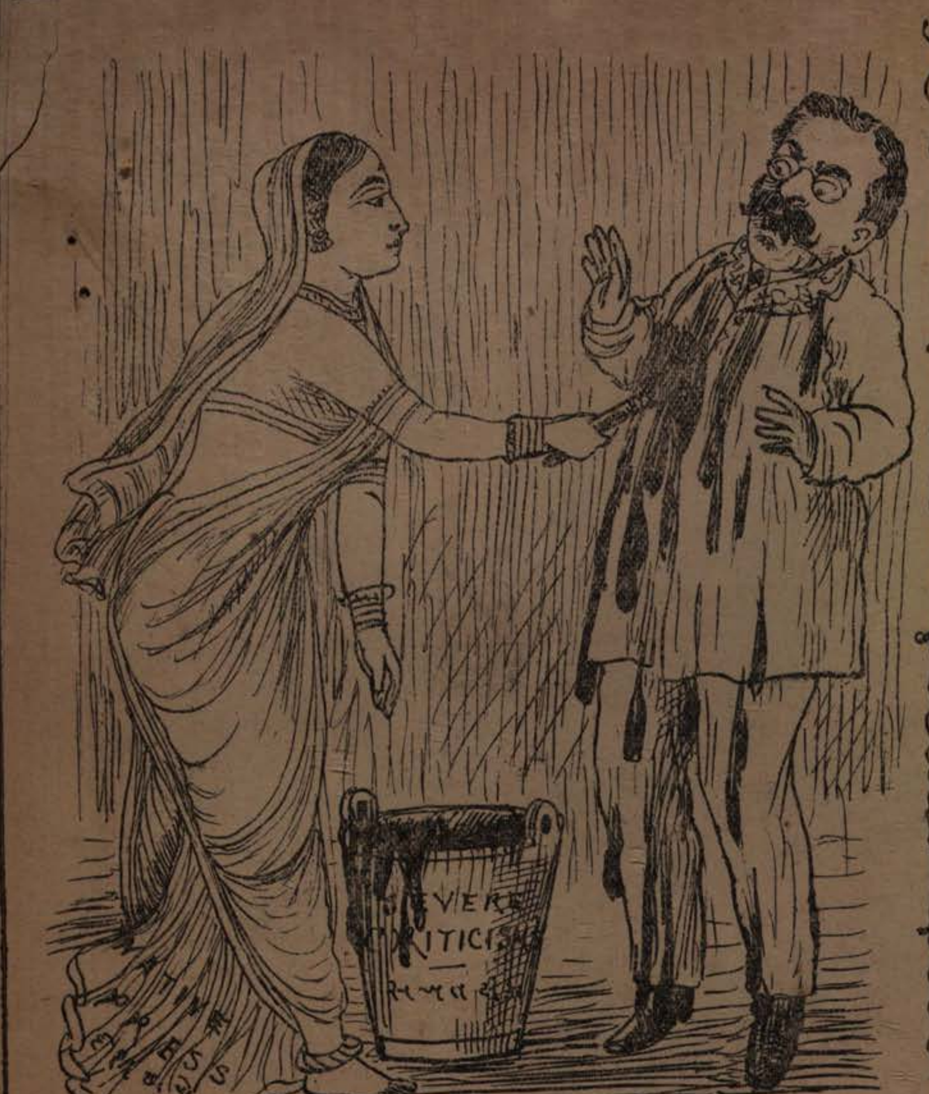
Sha Sakalchand.—Buy silver! It's so cheap! You'll soon find it true as gold! Won't get such a golden opportunity another time!

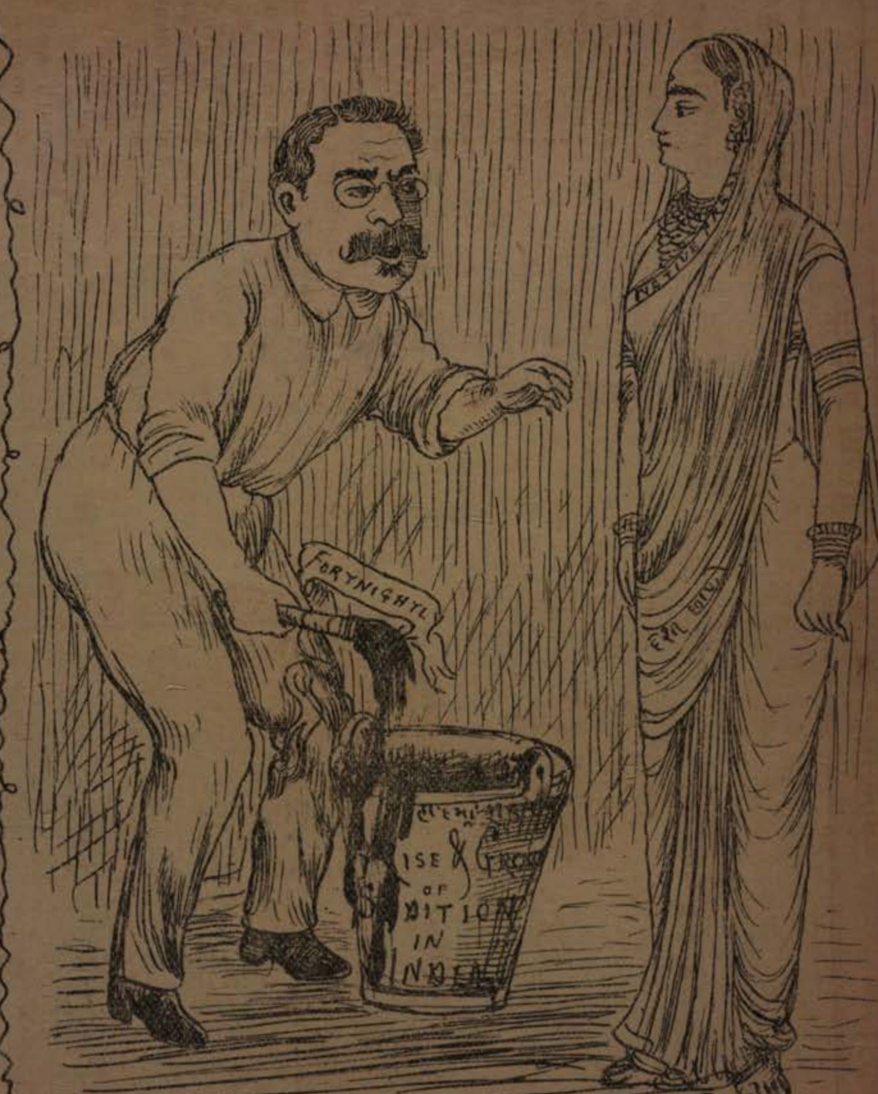
Thakar Satoliadass.—But I've bought lacs of Government Paper! So cheap at 96-1/16! Will make a fortune when it goes up! And it's bound to go up! At a bound! Perhaps to 110!—Ha! What greenhorns are the sellers! What fools to believe there will be a big war with the Amir!

ચાંદીના ને લોનના ગગડી પડેલા ભાવ.

શા૦ સાકળચંદ—ભાઈ, ચાંદી લેઓ ચાંદી! બહુ સસ્તી છે! મુંગા મુંગા ખરીદો, પાછળથી સોનાને મુળનીજ થઈ પડશે! એવી તક કાંઈ ફરી ફરીથી મળવાની નથી હો!

ઠકર સટોળયાદાસ—પણ મેં તો બહુ સસ્તામાં લાખોની સરકારી નોટ ખરીદી છે, ભાઈ! ૯૬ ને બે આનાના ભાવમાં પડાવી લીધી છે! જ્યારે ભાવ ચઢશે ત્યારે જબરો સડાકો પડી જશે! કાંઈ હાલનાજ ભાવ પડી રેહેવાના છે? તે ચઢયા વીના રેહેવાના નથી! ને ચઢવા માંડયા તો તડાકાંબંધ ચઢી જશે! ને કોને ખબર, કાલ ઉઠીને ૧૧૦ થીયા તો!—હાઆ! વેચનારા કેવા મુરખા! તે કેવા બેવકુફ કે અમીર સાથ લડાઈ ઉઠવાની ગપ સાંભળી લાગલા પોતા પાસની નોટ ધડોધડ કાઢી નાખવાજ પડી ગયા છે!

LOOK ON THIS PICTURE **AND** **ON THIS.**

THE NATIVE PRESS *VERSUS* MR. M. M. BHOWNAGREE.

DECEMBER, 1896.

આ ચીત્ર જુવો

દેશી છાપો વીરૂધ મી૦ મંચેરજી મેહેરવાનજી ભાવનગરી.

ડીસેમબર, ૧૮૯૬.

અને

SIR M. M. BHOWNAGREE *VERSUS* THE NATIVE PRESS.

AUGUST, 1897.

આ પણ જુવો.

સર મંચેરજી મેહેરવાનજી ભાવનગરી વીરૂધ દેશી છાપો.

આગસ્ટ, ૧૮૯૭.

CIVIC FATHER'S BURDEN.

MUNICIPAL NOTES.

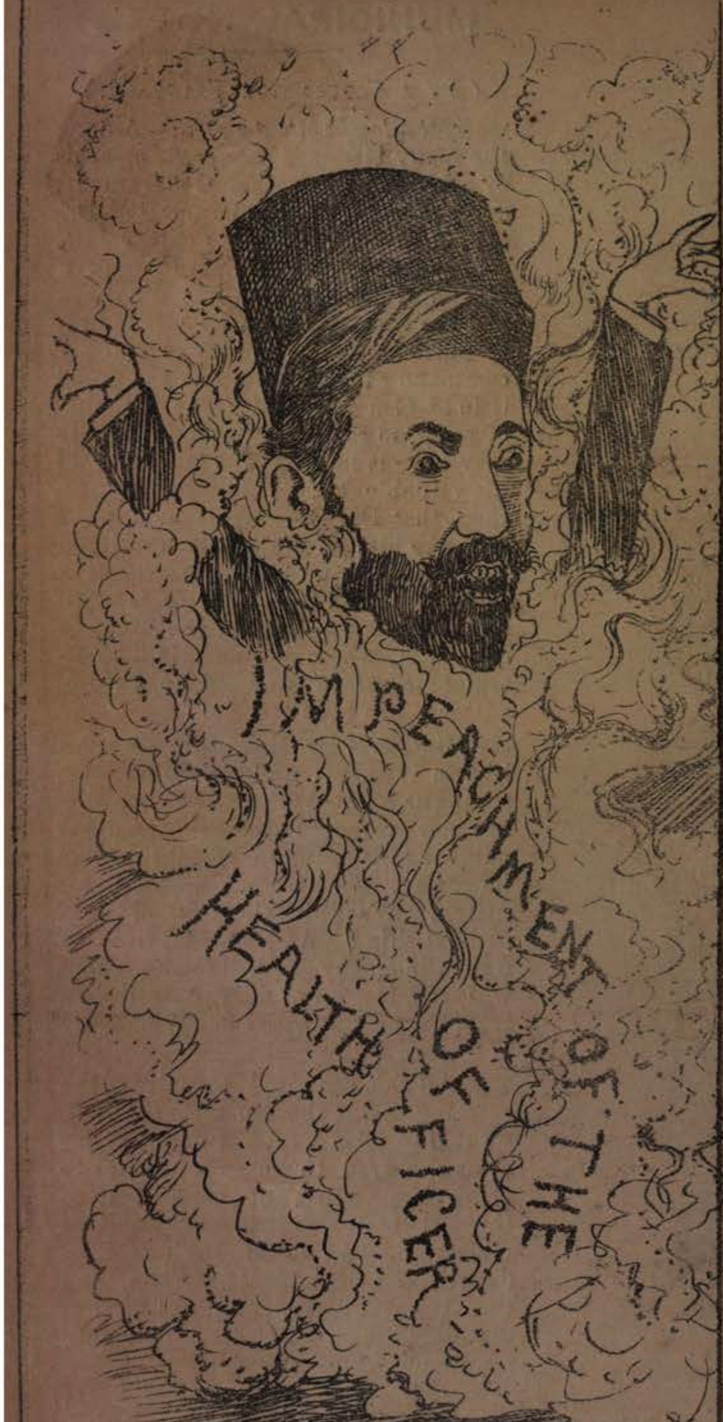
(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 16th August:—Among the many blessings showered upon us by a kind and paternal Government, must be accounted the bestowal of Dr. Weir. And be it said to our credit, we have had the sense not to look a gift-horse in the mouth. We have had the sense too to make sure of him by placing the good doctor in sanitary command of the city under the proud title of General Health for a number of years, so that no other municipality may have it in its power to rob us of his valuable services. Is it not strange, then, that Dr. Bahdurji should want to shake him off while his appointed career is not quite a fourth over yet? If the poor, old Civic Father is satisfied with his burden and is content to carry him, whose business is it to attempt to prove that Sindbad's impatience has been reached?

But, says Dr. Bahdurji, we have had an insidious and destroying foe among us, and the General neither foresaw, nor prevented his coming; neither admitted his superior strength, when he came, nor proved himself his match. Was this the part of good general-ship? And was it right to fight the enemy with old and rusty weapons, instead of with those drawn from the newest batch in the armoury of science?

All this promised to enliven the meeting. But the dust that Dr. B. wanted to raise was soon laid. Some of us appeared to be over-anxious to crush the spirit of opposition to General Health, as if it was a personal matter and had nothing whatever to do with the city's best interests, and the chairman himself somewhat prematurely stifled speech itself by ruling Dr. B. out of order.

Very well, says Dr. B., if I am not in order, neither is the Civic Father's House. I only wanted to see that it was more effectually guarded. If you don't mind me, you'll have to mind the signs of the times, and it will not be long before it comes to be realised that disease and death are not only getting the better of us while we are napping, but that, if we don't wake up to defend ourselves, they will end us. Inconsistent though it may sound in the mouth of one

THE DUST THAT DR. B. RAISED.

who will have nothing to do with Dr. Weir, I say, be-ware!

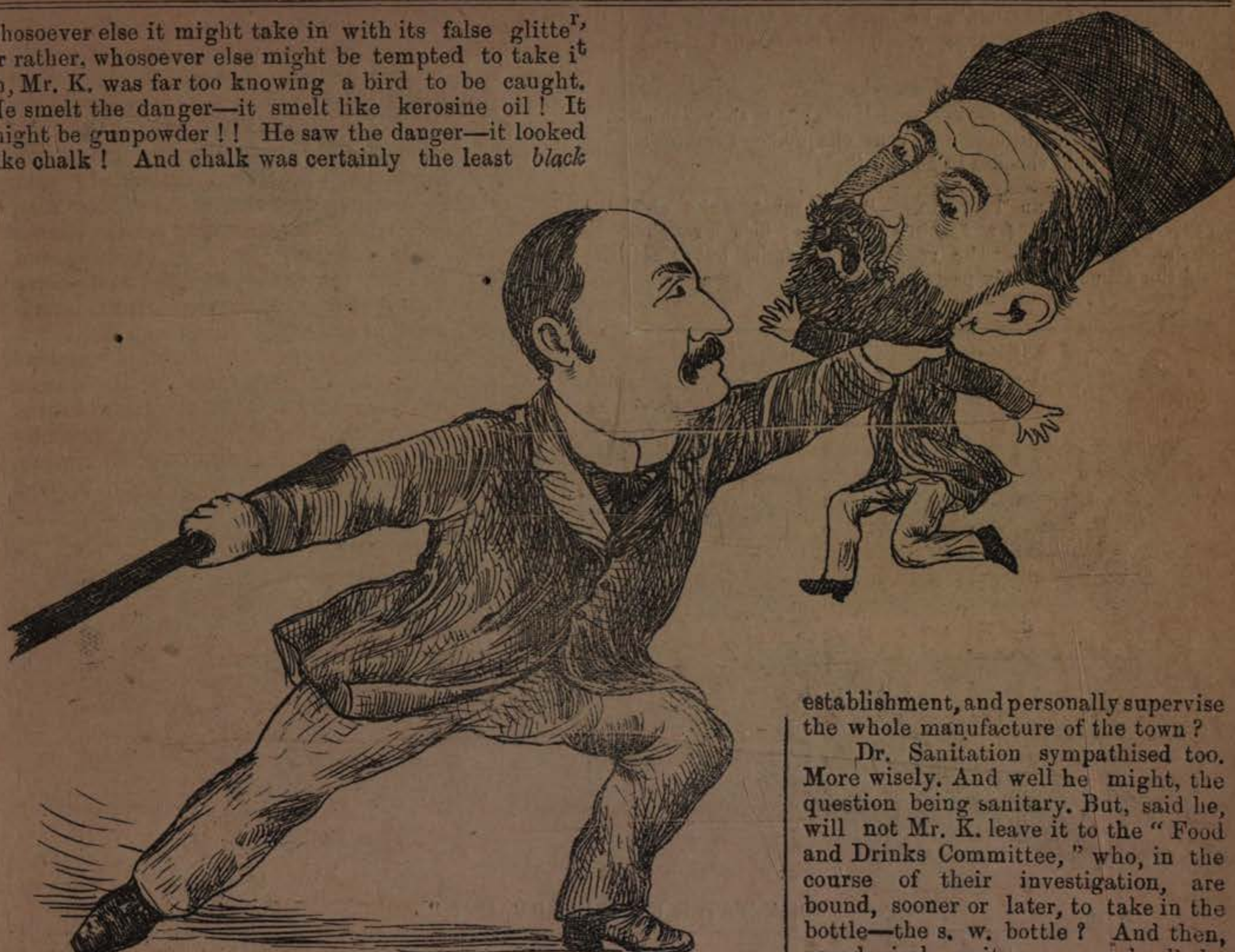
Unlike our late autocrat of non-water-drinking fame, I drink nothing stronger than water. Personally therefore I am not particularly interested in the terrible indictment launched by Mr. Kabraji against the soda-water bottle, unsteady and untrustworthy, and like its wavering counterpart in the social, political, and moral, world, a never-failing source of untold (though not silent) mischief. Nor can I claim that intimate acquaintance with the bottle's innermost insidiousness that Mr. Kabraji appears to possess. All the same, ærated waters are so largely the favourite drink of the people, especially of the lower classes who take to them probably because they cannot take *other airs*, that I should not be justified in passing over in silence a question of such absorbing interest, affecting not only man's vitals but the other foreign microscopic vitals that prey upon them. Whatever affects humanity's surging mass, affects me. *Homo sum* &c.

It was a pathetic tale that Mr. Kabraji unfolded to our horrified ears—a long tail of the unseen harbingers of death that, like veiled sedition behind seeming innocence, work mischief through apparently harmless drinks! Like the veiled prophet of Khorassan, the bottle is fair without, but foul within! And

"HE SMELT THE DANGER."

whosoever else it might take in with its false glitter, or rather, whosoever else might be tempted to take it in, Mr. K. was far too knowing a bird to be caught. He smelt the danger—it smelt like kerosine oil! It might be gunpowder!! He saw the danger—it looked like chalk! And chalk was certainly the least *black*

STIFLING SPEECH.

of all its blacknesses!! He denounced the danger in his most telling manner! "His sparkling sallies bubbled up as from ærated natural fountains!" It was not bottled health, not bottled vitality, not bottled energy, but bottled disease, bottled sedition against man's inner constitution, bottled death! Soda-water bottle, avaunt! We want thee not!

By such eloquence, coming from such lips, who would not be stirred? Even Mr. Dew sympathised, but with the plethora of expanded ideas which he has imported from free England, he would tolerate no interference with trade! Not he! Neither his own trade, nor anybody else's. How could he? And he Liberty's undaunted darling! If now Mr. K. would only make a practical suggestion! Poor K.! What practical suggestion could he make beyond asking all and sundry to eschew soda-water? If that were possible! He might suggest, with each bottle, a corrective thimble-ful of *eau-de-vie*, but that is the rich man's luxury and—poison! Practical suggestion! Did Mr. Dew think Mr. Kabraji was going to open a soda-water establishment, and personally supervise the whole manufacture of the town?

Dr. Sanitation sympathised too. More wisely. And well he might, the question being sanitary. But, said he, will not Mr. K. leave it to the "Food and Drinks Committee," who, in the course of their investigation, are bound, sooner or later, to take in the bottle—the s. w. bottle? And then, paradoxical as it may sound, all the contents will out! All the hidden sedition of that dangerous foe working secret mischief in the very heart of apparently calm and clear waters!

Yes, said Mr. K., pleased at the prospect of shifting a nuisance on to the shoulders of the F. D. (let us hope it is not fiddle-dee-dee) Committee, and he shook the suspicious bottle off! And the bottle, naturally very much agitated by the motion, swerved, in its most insinuating manner, a little to the left, a little to the right, a little to the left again, and after many an unsteady movement in the same directions, finally sank into undisturbed slumber, peacefully resigned to the stern necessity of the hour!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

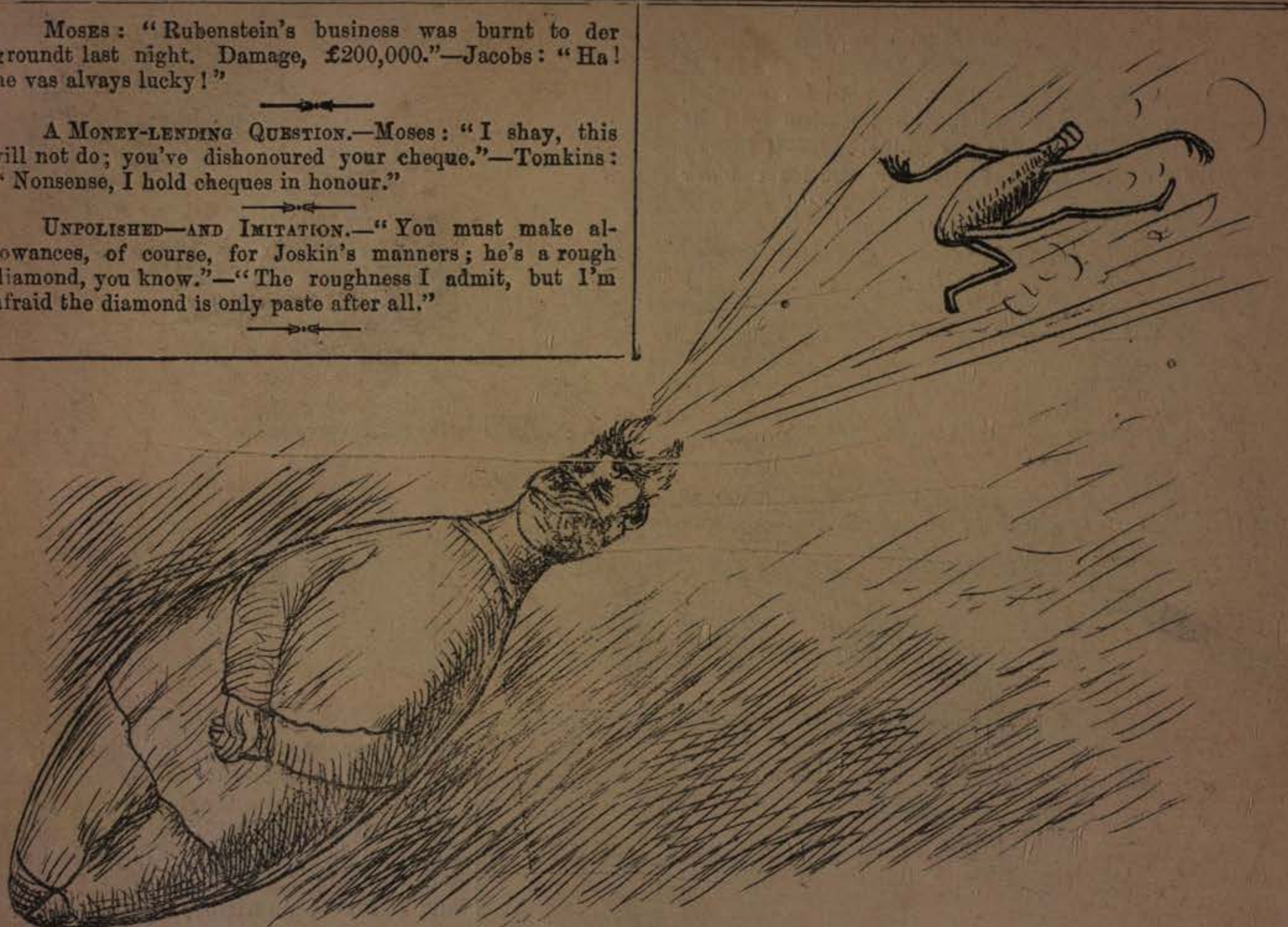
A DEDUCTION.—Teacher: "What is a rumour?"—Pupil: "A ship."—Teacher: "What makes you say that?" —Pupil: "Because I always hear of rumours being afloat."

NOT DEFUNCT.—"I know a man who is employed in the same bank as you are—Herbert Walstron."—"Oh, the late Walstron."—"But he isn't dead?"—"No; but he's al ways late."

MOSES: "Rubenstein's business was burnt to der groundt last night. Damage, £200,000."—Jacobs: "Ha! he vas alvays lucky!"

A MONEY-LENDING QUESTION.—Moses: "I shay, this vill not do; you've dishonoured your cheque."—Tomkins: "Nonsense, I hold cheques in honour."

UNPOLISHED—AND IMITATION.—"You must make allowances, of course, for Joskin's manners; he's a rough diamond, you know."—"The roughness I admit, but I'm afraid the diamond is only paste after all."

"SODA-WATER BOTTLE, ARVAUNT!"

TOOTHSOME.

(The West Ham Board of Guardians have decided to purchase a set of teeth, at a cost not exceeding £5, for an inmate who had his own knocked out by one of the lunatics.)

No doubt, the Guardians think it kind, but will he
Want teeth at all to masticate his "skilly"?
And it will be a trifle tantalising
From him to find each morning, upon rising,
His set of molars, with their brilliant polish,
But nothing put before him to demolish!
Methinks the Guardians should their gift complete
By giving steaks and solids to him to eat!

WILLIAM'S EYE.

(The German Emperor is recovering from the accident to his eye.)

Once more his *eagle* eye surveys mankind,
Yearning to meddle (from that none can turn him);
And yet, you may be certain he'll be blind
To all except those things that don't concern him!

THE attitude of Mr. Sherman on the Behring sea question is over-Behring.

AT GOODWOOD.—He: "Did you say, put a fiver on Ugly for the Cup?"—She: "Yes; but please be sure and see that Sir Henry Hawkins isn't in the ring, or we may be committed for contempt of court."

INNOCENCE.—Solness (just arrived): "Lowestoft seems full up, as usual. Any pretty girls here?"—Clara (dreamily): "Only about six of us up to now."

"SANK INTO UNDISTURBED SLUMBER."

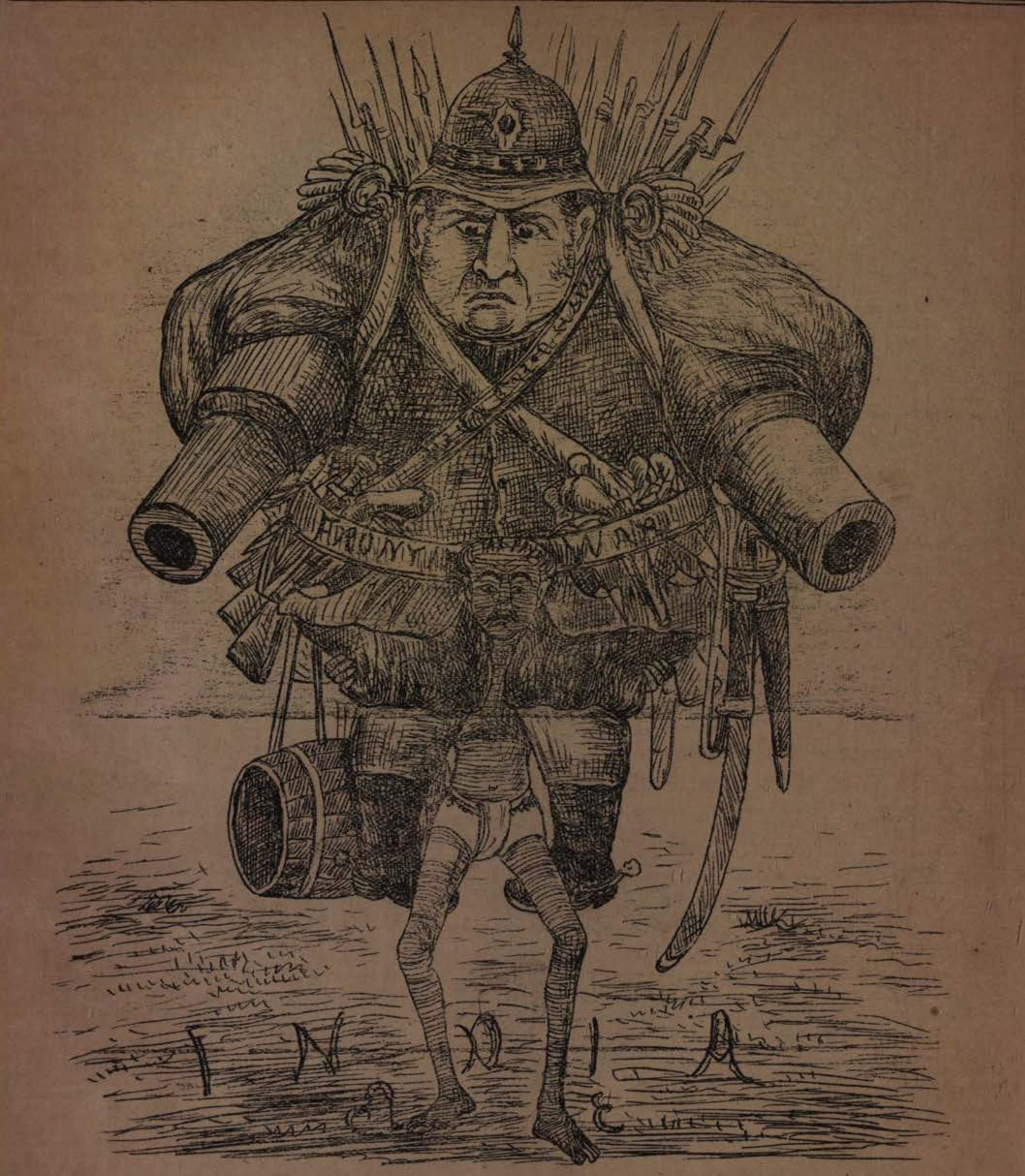
BRIGHT PROSPECTS.

HIND.—God grant I may not suffer from want of rain! I can put up with heavy floods, but not with drought and dearth!
[Rain has fallen in several famine-stricken districts, and the outlook has much improved.]

ચળકતાં ચીનહો.

હીંદ—પરમેશ્વર કરૂપા કરે ને હવે મને વરસાદ માટે ટવલતી ન રાખે તો ઠીક! હજી ભારે રેલ આવશે તે પરવડશે, પણ પાણીની ટીપણી ને સુકામણ અને કદી પણ પાળવશે નહીં!

[દુકાળવાળા કેટલાક જીલ્લાઓમાં વરસાદ પડયો છે, અને મામલો બહુ સુધરયો છે.]

PITY THE WOES OF THE POOR INDIAN TAXPAYER!

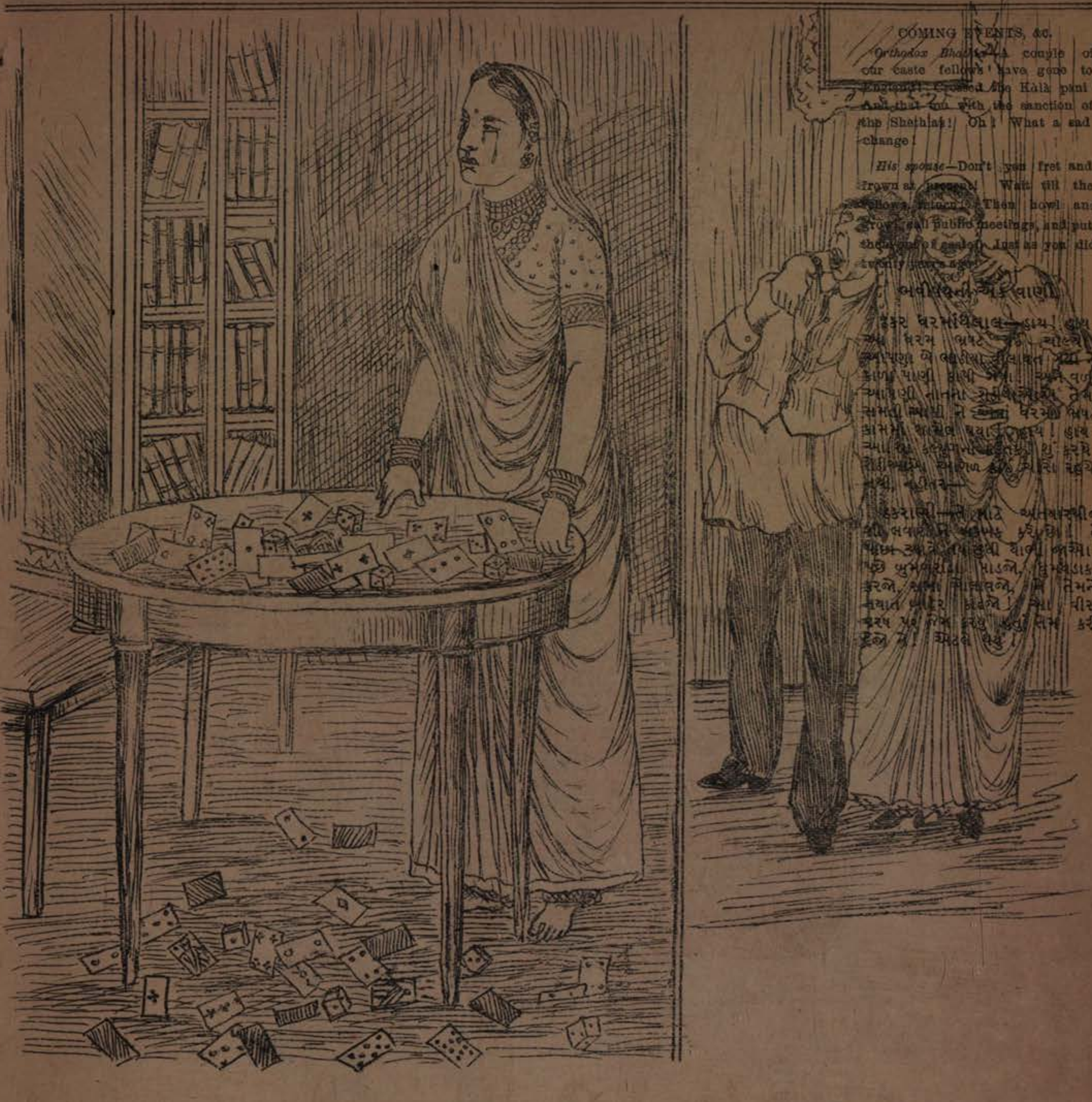
After Plague and Famine—each a curse in itself—a third calamity, war, threatens to complete the poor Indian's miseries! "When misfortunes come, they come not single spies, but in battalions!"

[The outlook on the Frontier is ominous.]

ગરીબ બીચારા હીંદી કર ભરનારનાં દુખ પર દયા કરો!

મરકી અને દુકાળ જેવી ભારે શ્રાપભરેલી આફતો પછી ત્રીજી લડાઈની આફત ગરીબ હીંદીને ધ્રુજાવે છે અને તેનાં સંકટોનો પયાલો સંપુરણ કરવા માગે છે! ખરેખર, જ્યારે સંકટ આવે છે ત્યારે તે એકાદ આવીને અટકતું નથી, પણ ઝુરાબંધ તેનો વરસાદ વરસે છે!

[સરહદ ઉપરનો મામલો અસુભસુચક દેખાય છે.]

THE BOTTLED REPTILE!

(A skit for the edification of the Food and Drinks Committee of the Corporation.)

બાટલીમાં ભરેલો ઝેરી સરપ!

(કારપોરેશને ઠરાવેલી ખોરાકી અને પીણામાં થતી ભેળસેળ વીષે તપાસ કરનારી કમીટીના અભ્યાસ માટે એક ચીત્ર.)

MISERIES OF MARRYING TALL GIRLS.

A REHEARSAL AT HOME BEFORE GOING TO THE PHOTOGRAPHER'S.

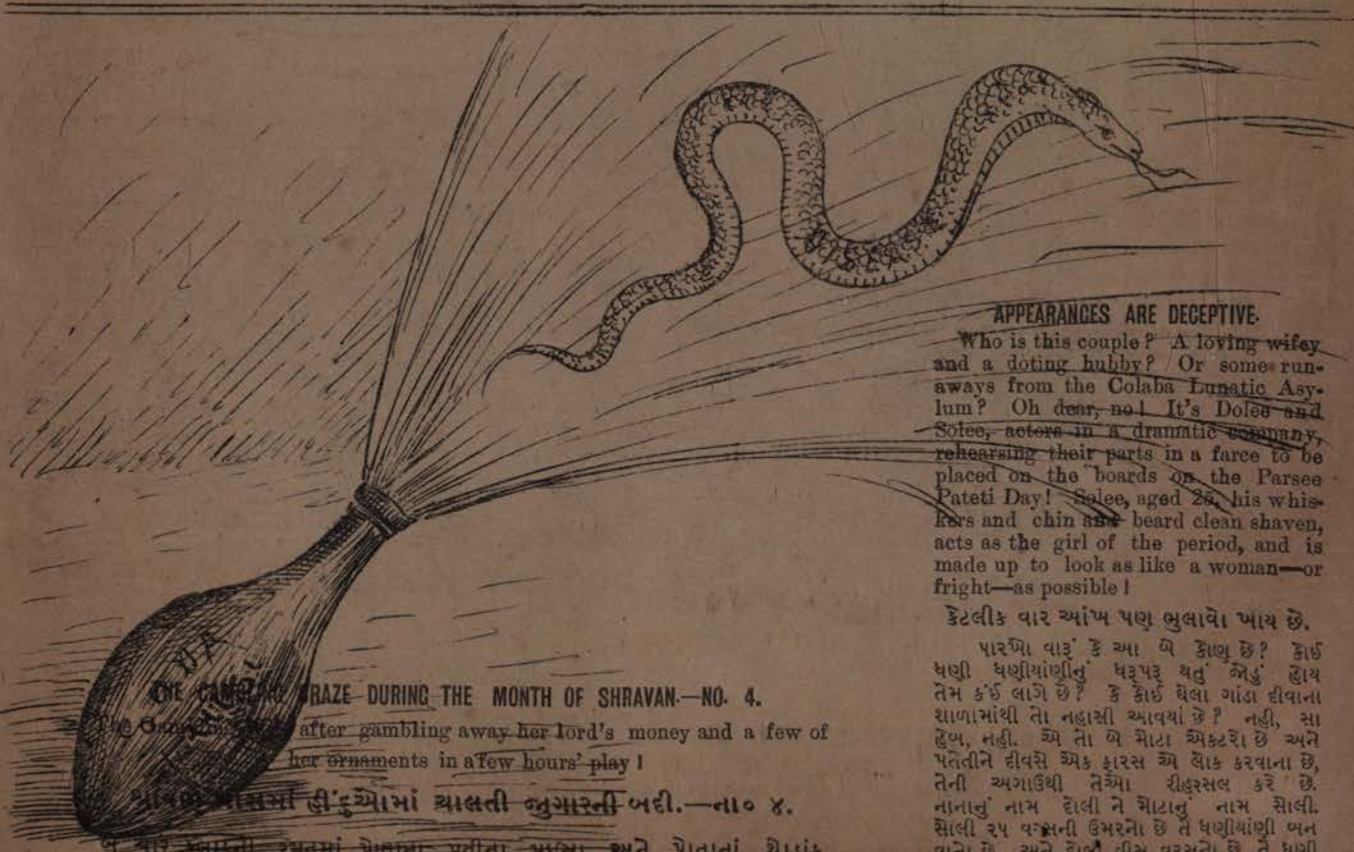
Mr. Thingoojee—I think this position will do very well for a boudoir size!

સલેમાન સાટકા જેવી બઇરી પરણવાની મોહકાનો.

ફોટોગ્રાફરને ઘર જવા આગમજ ઘર આગળ કરી જોવામાં આવતો નાટક.

મી० ઠીંગુજી—હું ધારૂં છું કે બુદવાર સાઇઝ માટે આપરે આએ રીતે ફોટો પરાવસું તો ઠીક પરસે!

APPEARANCES ARE DECEPTIVE.

Who is this couple? A loving wifey and a doting hubby? Or some runaways from the Colaba Lunatic Asylum? Oh dear, no! It's Dolee and Solee, actors in a dramatic company, rehearsing their parts in a farce to be placed on the boards on the Parsee Pateti Day! Solee, aged 25, his whiskers and chin and beard clean shaven, acts as the girl of the period, and is made up to look as like a woman—or fright—as possible!

કેટલીક વાર આંખ પણ ભુલાવો ખાય છે.

પારખો વારૂં કે આ બે કોણ છે? કોઈ ધણી ધણીયાંણીનું ધરૂપરૂ થતું જોડું હોય તેમ કંઈ લાગે છે? કે કોઈ ઘેલા ગાંડા દીવાના શાળામાંથી તો નહાસી આવયાં છે? નહી, સા હેબ, નહી. એ તો બે મોટા એકટરો છે અને પતેતીને દીવસે એક ફારસ એ લોક કરવાના છે, તેની અગાઉથી તેઓ રીહરસલ કરે છે. નાનાનું નામ દોલી ને મોટાનું નામ સોલી. સોલી ૨૫ વરસની ઉમરનો છે તે ધણીયાંણી બન વાનો છે, અને દોલી વીસ વરસનો છે તે ધણી થવાનો છે. એ સોલી ઓરાંગઉટાંઉ જેવો લાગે છે ખરો, તોપણ તેમાં એનો વાંક નથી. બાપડાને મુછ, દહાડી અને થેભયા પર જબરો અસતરો ફેરવાવવો પડયો છે અને બોડેલા ગાલ ઉપર ચુનાનો લેપડો ચહડાવી સારીની સોડ કરશે તયારે ફાવી રહેશે!

THE GAMBLING CRAZE DURING THE MONTH OF SHRAVAN.—NO. 4.

The [illegible] after gambling away her lord's money and a few of her ornaments in a few hours' play!

[illegible]માસમાં હીંદુઓમાં ચાલતી જુગારની બદી.—નાο ૪.

[illegible]રમતમાં પોતાના પતીના પઇસા અને પોતાનાં થોડાંક દાગીના ગુમાવ્યા પછી જુગારી [illegible]ની સ્થીતી.

DEATH ON HORSEBACK—THE SUCCESSOR OF THE BUBONIC PLAGUE.

(With apologies to Albrecht Dürer.)

ઘોડાની પીઠપર મોહોતની સ્વારી—ગાંઠયા તાવનો વારેસ.

THE LION AND THE LAMB.

Britannia.—Don't you growl, my dear! He is as innocent and harmless as he looks! Don't fret at the nice little thing which always likes to play with you!

[Wild and silly reports have been circulated in England about India being on the verge of a second Mutiny.]

સીંહ અને ઘેટું.

બ્રીટાનયા—તું ઘુરરરર કરીને બરાડ ના, ડીયર! એ ઘેટું તો જેવું દેખાય છે તેવુંજ નીરદોષ અને ગરીબ છે! એ ગરીબ બીચારાં નીરદોષ સાથે એમ ચીરડાઈ ના ઉઠ! એ તો હમેશાં તારી સાથેજ રમવા ને ગેલ કરવા ચાહે છે!

[ઈંગલંડમાં એવી ઉશકેરણીભરી અને બેવકુફીભરેલી વાતો ફેલાવવામાં આવી છે કે, ૧૮૫૭ ના જેવો બીજો બળવો ઉઠાવવાની અણીપર હીંદુસ્તાન દેશ આવી લાગયો છે.]

THE GIANTS AND THE PIGMY; OR, THAT PUNY LITTLE MIDGET!

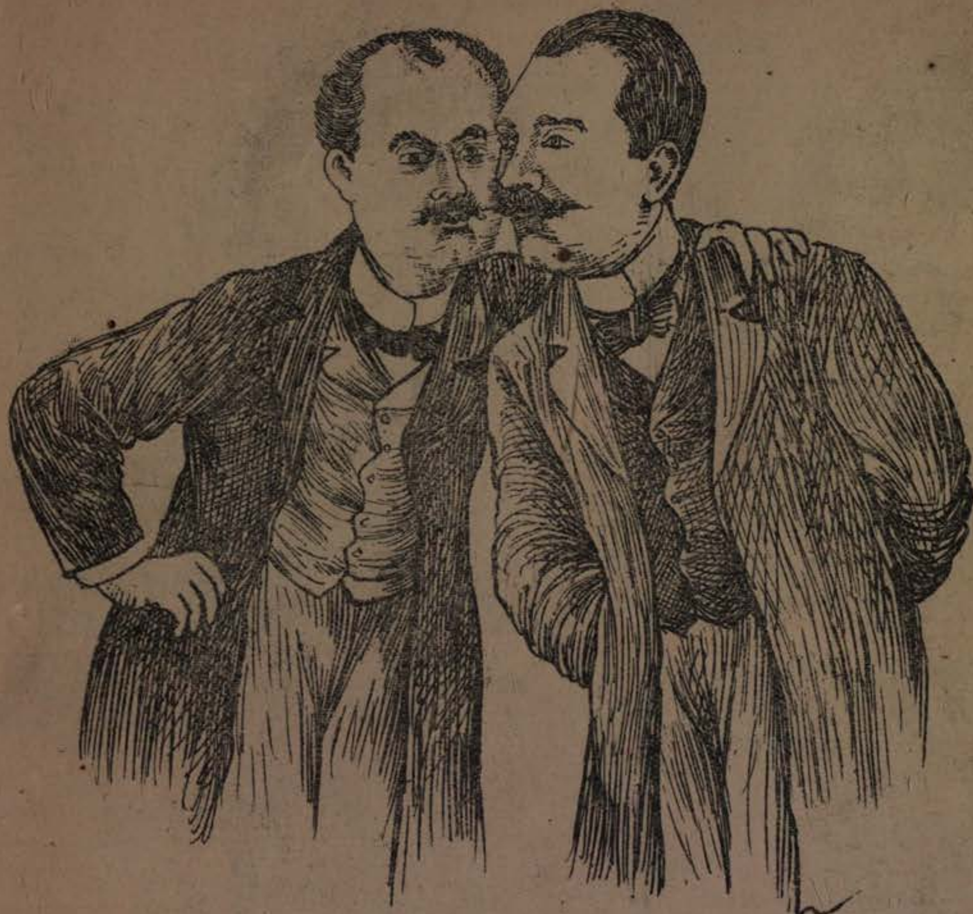
Pigmy.—"Well, if I don't grow as big as ye in popular estimation, I'll make a big row by throwing dirt and dust against the precious pair of ye!

[Sir M. M. Bhownagree has been attacking Sir William Wedderburn, Mr. Dadabhai Naorojee and other gentlemen who have been connected with the British Congress Committee, and has been raising up bogeys of sedition before the British public.]

પાહાડ અને વેંહેંત્યું; અથવા, કરચ મઈ જેટલો મટુકલો!

વેંહેંતયું—અં, અં, અં—અં! પ્રજાની નજરમાં તમો લોક જેટલો હું મોટો નહી દેખાવશ, ને તમો આગળ ઘુટણીયો ને ઘુટણીયોજ દેખાવશ તો કંઈ નહીં, પણ પાહાડ જેવા તમે બેઉ ધનંધન ધોરીઓ સામે કાદવ ને ધુળ ઉડાડી તોફાન મચાવયા વગર તો હું નથી રેહેવાનો!

[સર વીલીયમ વેડરબરન, મી૦ દાદાભાઈ નવરોજી અને બ્રીટીશ કાનગ્રેસ કમીટી સાથે સંબંધ ધરાવનારા બીજા ગ્રહસ્થો સામે સર મંચેરશાહ મેહેરવાનજી ભવનગરીએ હુમલા કરયા છે, અને હીંદુસ્તાનમાં ફીતુર ચાલવાના મયરડાઓ ઈંગલંડની પ્રજા આગળ ઉભા કરીને તેને ભડકાવી મારી છે.]

PUT THEIR HEADS TOGETHER.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 2nd September:—Another design in connection with Brigade-Surgeon-Lieutenant-Colonel T. S. Weir, yclept for honour and brevity General Health! Not, however, as on the last occasion, a design on his berth, but a design that owes its birth to him—a design of his own inventing! A patented design too, primarily in the interests of the Municipality and the City, and only secondarily and in an indirect manner in his own interests and in those of his co-inventor!

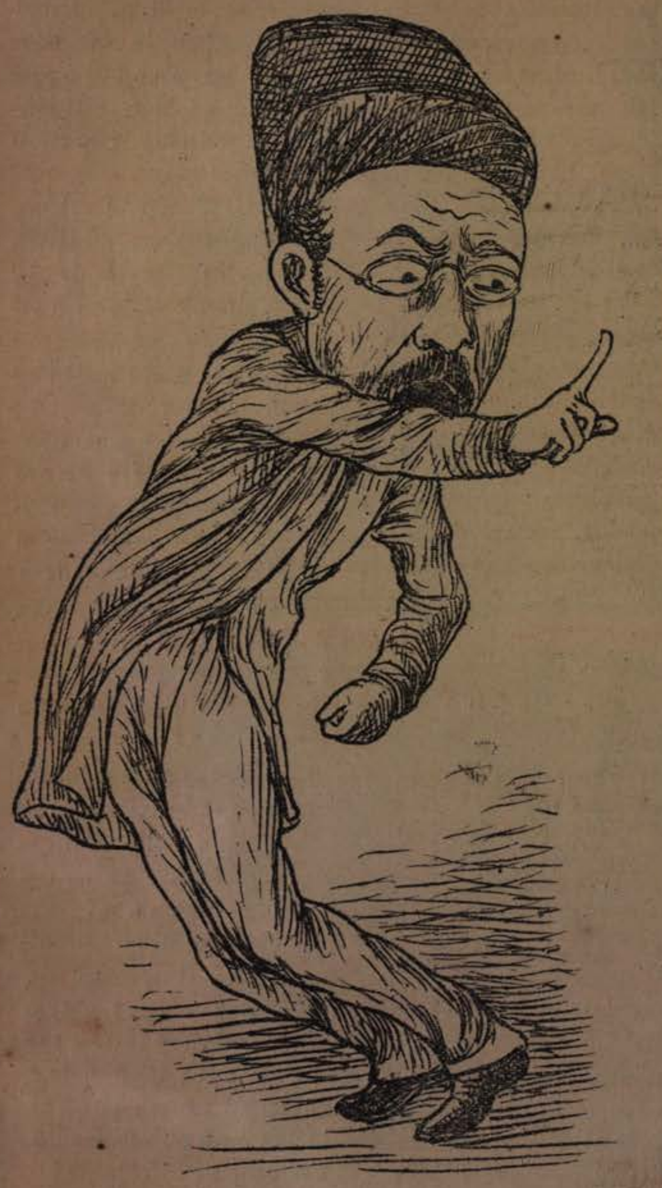
It appears that one fine morning, in the midst of their arduous labours as superior servants of the municipality, or, it may be, one cool evening after business hours, amidst the mingled fumes probably of a couple of friendly cigars, General Health and our gutter-engineer Mr. James happened to put their heads together, and the meeting resulted in a bright idea, even as sparks issue out of flint! It is not all heads that can meet in this happy manner. Some meet for fruition, others only for friction!

One would think that this was a matter for self-congratulation and of such gifted heads no municipality in the world would be otherwise than proud! But we are not ordinary mortals; we are a strangely constituted body, and as a rule, do not believe in any heads save those that grow on our own shoulders, whether filled with brain or bran!

A brand new invention, fresh from the mind's mint, with the unmistakeable stamp of genius on it! At once useful and profitable. But, asks Mr. Dew in his fiercest manner, can our officers obtain patents for their own benefit, and can they thrust the patented article, as it is alleged they have been doing, on the ratepayers through a municipal plumber? The whole principle is wrong, gentlemen, and objectionable. It is out of plumb, and opens the door to corruption!

Mr. Dew's fire circulated through the Hall like lightning, communicating its unquenchable warmth, among others, to Rao Bahdur Dhakji Cassinath. If the patent is good, he asks, from a money-point-of-view, into whose pockets must the money go? Clearly ours, for the inventors are our paid officers, and bound to us, body and mind, for the whole of their waking hours! I would not go so far as to disturb their sleeping hours. Nor is it pretended that the inspiration came to them in bed. Who ever invented anything with his senses wrapt in slumber? A senseless, inert mass!

Poor Rao Bahdur! Apparently, a heavy sleeper, who, when he is sleeping, does no more than snore,

IN HIS FIERCEST MANNER.

INTO WHOSE POCKETS MUST THE MONEY GO?

or if inventing, only invents grim shadows to "ride on him o'nights like the mare." Poor Dhakjee! How innocent of the charms of sleep, how ignorant of its vast potentialities! He little knows what master-pieces, what mighty efforts of genius, what flights of imagination, what heroism, what victories on the battle-field, the world is indebted for to "tired nature's sweet restorer, balmy sleep!" Perchance he never read or heard of "Alice in Wonderland." By the side of the marvels discovered by that charming young lady, General Health's paltry invention pales into insignificance. And if she can so exercise her mind in sleep, why may not General Health and Lieutenant James?

But that's neither here nor there. As the Hon. Mr. Sayani put it, the thing is either legal or illegal; let us decide which, before allowing it to pass or putting our foot down on it. A counsel so sensible that we at once decided to take counsel's opinion, and when we have taken that, we shall probably know our own mind better. In the meantime, General Health had better mind his own proper business, and leave inventions severely alone.

"TIRED NATURE'S SWEET RESTORER, BALMY SLEEP."

We appointed two police *ramosees* on duty at the Sonapore Burying Ground, to ensure a more correct registration of the bodies there put out of sight. *Ramosees!* Whoever else sees it, I cannot, any more than Mr. Budroodeen Kur could, see what useful purpose ramosees would serve in a burying ground. If stationed for keeping the peace, they are clearly out of place. It would be impossible for a body of people to be more quiet than those that "sleep the sleep that knows no breaking!" If to guard against theft, equally useless. The poor dwellers in "God's Acre" have left the better part of them elsewhere, and what remains is hardly worth stealing! If to prevent them from indulging in inventions and designs, useless again. The dullest corporator among us is not more powerless to invent than they are! To the unsophisticated mind, a couple of *clerks* would appear to be more serviceable, but the corporate wisdom of the city fathers doubtless sees a virtue in ramosees that neither the dead nor the living sees!

FUNNY BITS.

(From various sources.)

EFFECT OF THE GLORIOUS TWELFTH.—Johnson: "No, old chap, can't come to the Riviera. Fact is, I'm off to Scotland shooting to-morrow. You see, I'm like Desdemona."—Tonson: "Like Desdemona! What d'ye mean? Johnson (in a mock heroic voice): "I love the moor!"—Tonson: "Humph! You want smothering!"

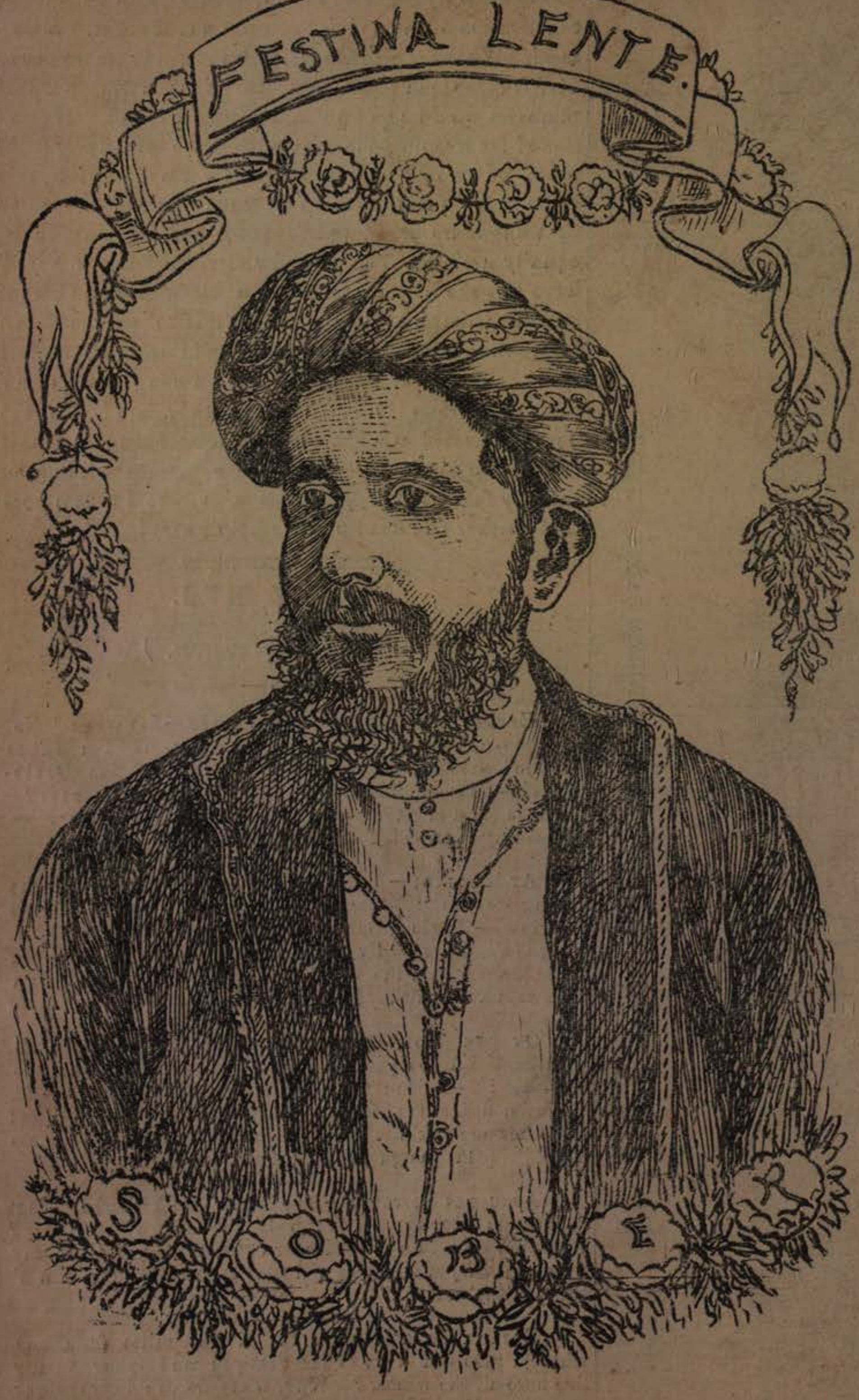
AT MARGATE—Angelina (very poetical, surveying the rolling ocean): "Water, water everywhere, and not a drop to drink."—Edwin (very practical): "No drink! Now, hang it all, Angy, if I've asked you once I've asked you three times within the last five minutes to come and do a split soda and whiskey! And *I* can do with it!"

ON THE MOUND AT WATERLOO.—Mr. Ephraim B. Chunks, U.S.A. (pointing to lion): "Is this 'ere animal the Britisher?"—Guide: "No, sar, it is ze Belgic lion."—Mr. Ephraim B. Chunks (drily): "Indeed. Reckon he borrowed the other one's skin when he set himself up on this potato heap!" [But the guide is not a student of Æsop.]

AUGUST IN SCOTLAND.—Bag carrier (to keeper): "What does the maister aye ask that body tae shoot wi' him for? He canna hit a thing!"—Keeper: "Dod, man, I daur say he wishes they was a' like him. The same birds does him a' through the season!"

ENGLISH TOURIST (in the far North, miles from any where): "Do you mean to say that you and your family live here all the winter? Why, what do you do when any of you are ill? You can never get a doctor!"—Scotch shepherd: "Nae, sir, we've just to dee a natural death!"

THE best upholder of the Union Jack.—The Union Jack-tar.

IN MEMORIAM.

THE HON'BLE MR. ABDULLA MEHERALI DHARAMSEY

Born, 1858. *Died*, 9th *Sept*. 1897.

ભલાની ભલી યાદમાં.

આનરેબલ મી૰ અબદુલા મેહેરઅલી ધરમસી.

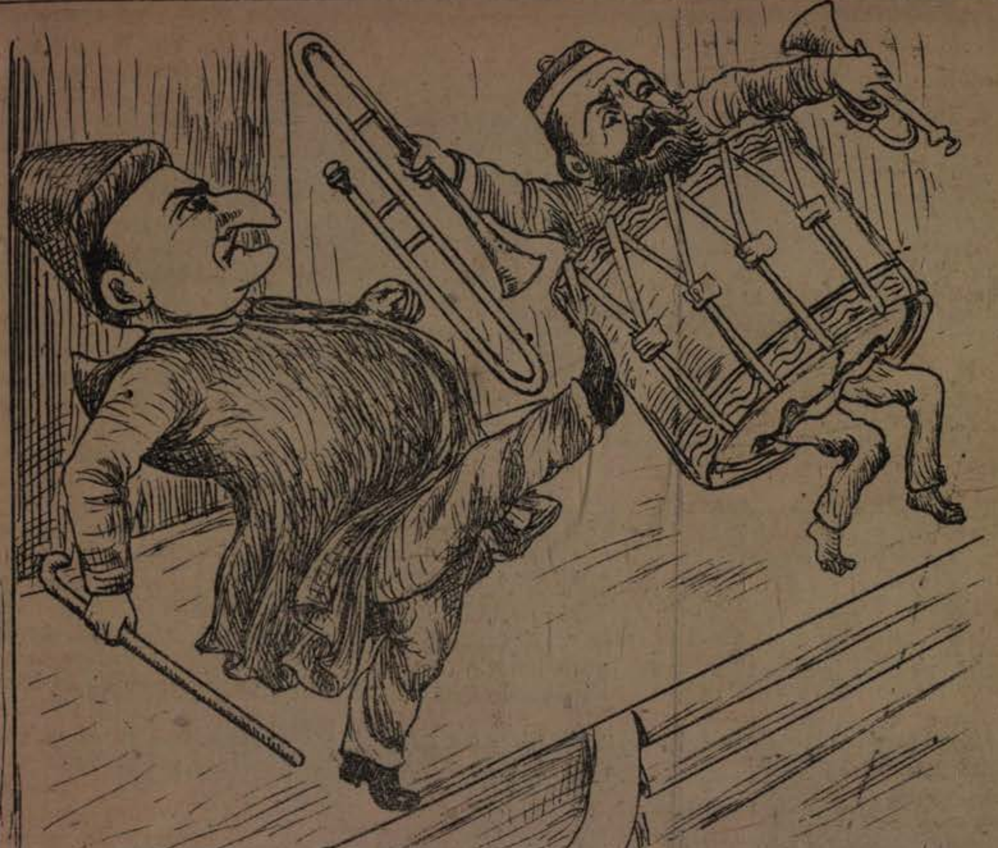
જનમ, ૧૮૫૮. મરણ, તા૰ ૯ મી સપટેમબર, ૧૮૯૭.

HOME WORK FOR LADIES.—How to make a book-case.—This is a most simple article to make, and will afford the fair artist pleasant occupation for many an otherwise weary hour. When the work is completed she will have cause for much self-congratulation. First of all get the gardener, or the odd man, to procure a load of miscellaneous timber from the wood-yard. Then call in a carpenter and allot to him the private study as a workshop. Shew him your plans, and he will be sure to carry them out to the smallest detail, and will never venture to suggest any improvements of his own. When he has completed his work, get a servant to take the article to the polisher's. On its return send for the glazier, and in less than a day he will probably succeed in glazing the whole of the panels. Then ask the housemaid to arrange the books on the shelves, and the affair is complete. Of course, this will cost about ten times as much as a ready-made book-case, but you will have the satisfaction of having done it all yourself, and you will be able to shew it with considerable pride to your friends.

A MATRIMONIAL TIFF.—She: "What made you marry me then?"—He: "You did."

OLD GENTLEMAN:—"What do you learn at school, my boy—how to do sums?"—Board School child: "No, sir; I study mathematics."

BACK AGAIN.—"'Ave yer'eard that Mrs. Simpson's going to call 'er new baby 'Swithin'?"—"What's that for?"—"To commemorate the long reign."

THE DISCORDANT BRASS BAND!

(An infliction on the Parsee New Year's Day on the nerves of the lovers of good music.)

What Mr. Punch proposes to do on Wednesday next, the Parsee Pateti Day.

આથાનું દહી કરનારૂં નાન બટાઈ વાજું.

પારસીઓની પતેતીને દહાડે ખમવી પડતી એક જબરી પીડા.

પણ આવતા બુધવારે મી૰ પંચ એ પીડાનો ઘરોલાવરો કેમ કરવા માંગે છે તે તો જુવો!

LITERARY NOTE.—Mr. Hall Caine's recent novel is said in the London hospitals to be the most exciting nurse-awry tale of the century.

"CEAD MILE FAILTE!"—Miss Erin: "It's welcome ye are, your Royal Highnesses! Arrah, now! ye'll be takin' a house of yer own here soon!"

DINNERS AND DINERS.—Mistress: "Isn't it nearly dinner-time, Jane?"—New maid (from the country): "Law, miss, I had mine hours ago."

THE NEW CRAZE.

Peeloo.—The influenza is among us, and it will be prudent to go out in furs! Nobody can say just now that we're doing it for the sake of fashion.

Hilloo.—And we can so easily cling to it after, you know! Once used, always used.

નવી ફેશનનું નવું ચેટક.

પીલુ—જોની હમણા ઈનફ્લુએનઝાબી ચાલેચ તેવા વખતમાં "ફર" ઓઢીને જઈસું તો કોઈ કંઈ બોલી બકી મરસે નહી, ને આપરે મધરડી બાહુ થઈને ફર વાની નવી ફેસન કહારીચ એમ સમજસે બી નહીં!

હીલુ—હા. થણું થસે તો કેહેસે કે બીચારીઓ આજારી માંહી હોસે તેથી એમ ઓઢીપોઢીને ફરેચ! ને એમ ઓઢીપોઢીને ફરવાનું એક વાર ચાલુ કીધું કે પછી તેમ હમેંસ ફરવામાં કોણ આપુ ને પુછવાનુ છે જે!

પીલુ—પણ મરે, રખે તેથી કોઈ એમ સમજે કે આપરે તો વરસના ૩૬૫ દહારાની માંહી મરથીઓ છઈએ, ને ઓ આપરા પણવા પસતાવાનાં કામમાં તેથી કંઈ વાંધાવીસટી નીકલે!

RINGING THE JOY BELL !

Ring in the *New*, ring ont the *Old !*

[The Parsee New Yesr, 1267, commences Wednesday, 15th September, 1897.]

ખુશાલીનો ઘાંટ વગાડો !

નવાંને ખુશાલીના આવાજથી આવકાર દેઓ અને જુનાંને વીદાય કરો

[પારસીઓનું નવું વરસ યઝદેજરદી ૧૨૬૭ તા૦ ૧૫ મી સપટેમબર ૧૮૯૭ થી શુરૂ થાય છે]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

LORD ELGIN, THE VICEROY OF INDIA, AS THE MODERN MARS.

મી૦ પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.

હીંદુસ્તાનના વાઈસરાય લાર્ડ એલગીન, આ જમાનાના લડાઈના દેવતા "મારસ" તરીકે.

Keki.—Ma dear, will you take a bet? *Ma.*—What for? *Keki.*—For the result of the Parsee Presi Return Match. I say the Parsees will win!

Ma.—And I say ditto! *Keki.*—Then given me three rupees for a new ball, will you!

કેકી–માયજી, બોલો તમે શરત બકોચ? માય–હરવાયો, વરી શરત શાની. કેકી–પારસી ને પ્રેસીડેનસીની રીટરન મેચની. બોલો કોણ જીતસે? હું કેહુંચ કે પારસીઓજ જીતસે? માય–ને હુંબી કેહુંચ કે પારસીઓજ જીતસે! કેકી–તારે ચાલો તેની ખુશાલીમાં મને તન રૂપયાનો નવો બોલ અપાવો! માય–અરે ભફંગા ચોર!

IN THE GARDEN OF PARSEE PROGRESS.

The choicest, prettiest and most sweet-smelling growth of social, moral, religious, educational, and commercial progress; of which any garden in the wide world might be proud.

પારસી સુધારા–વધારાના બાગમાં.

સંસાર, નીતી, ધરમ, કેળવણી અને વેપારના સુધારા વધારાના સરવેથી ઉમદા, સરવેથી સુંદર અને સરવેથી સુગંધી ફુલપાનનો આ બાગ છે, જે ખરેજ દુનયાની અજાયબી અને પારસીઓની મગરૂરી છે.

"MAY DÁDÁR HORMUZD PROTECT AND BLESS THE DARLING DEARY!"

THE PARSEE NEW YEAR; YEZDEZARDI 1267 WEDNESDAY: 15TH SEPTEMBER, 1897.

" દાદાર હોરમઝદ એ નીરદોષને નેઘેબાન રેહેજો ! "

પારસી નવું વરસ, યઝદેજરદી ૧૨૬૭ : બુધવાર, તા૦ ૧૫ મી સપટેમબર, ૧૮૯૭.

SUNSET.

HIND—Is the sun setting for ever, or will he rise again?

[The trial of the Hon'ble Mr. Bal Gangadhar Tilak lasted six days, ending in conviction, and sentence of eighteen months' rigorous imprisonment. The interpretation put on section 124A of the Penal Code by the presiding judge, and the meaning of the word "disaffection" have for the present extensively curtailed the liberty enjoyed by the Press and public speakers.]

અસ્ત પામતો સુરજ.

હીંદ–શું એ સુરજ હંમેશને માટે અસ્ત પામે છે, કે એ પાછો ઊગશે?

[આનરેબલ મીο બાળ ગંગાધર તીલકની તપાસ છ દહાડા સુધી સેશનસમાં ચાલ્યા પછી તેમને ફીતુરી લખાણ કરવાના વાંક માટે અપ્રાધી ઠરાવી અઢાર માસના સખત કેદની સજા કરવામાં આવી છે. નામદાર જડજે પીનલ કોડની ૧૨૪ A કલમની જે સમજ આપી છે, અને "બેદીલી" શબ્દનો જે અર્થ કર્યો છે તે ઉપરથી હાલ તુરત તો છાપાનાં અને જાહેર બોલનારાઓના છુટાપણા ઉપર જબરો કાપ પડયો છે.]

ON THE TRACK AT LAST!

OR, THE BENGAL TIGER AND THE TRIBAL WOLF.

[The Government of India have taken the offensive on the Frontier, and a British force is marching in the Mohmand country to punish the offending tribesmen.]

આખરે શેકાર મલ્યો !

અથવા બંગાલી વાઘ અને સરહદપરનું વરૂ.

[સરહદપરના બલવાખોર તાયફાઓને સજા કરવાનું કામ હીંદી સરકારે આખરે હાથ ધરયું છે, અને મહોમંદ તાયફાવાળાઓના મુલકમાં અંગ્રેજી લશકરે કુચ કરવા માંડી છે.]

CONVICTED—FINALLY?

MR. PUNCH (Counsel for Miss Liberty of Speech and Writing):—Bound as I am to bow to your decision, m'am, to stop my client's mouth, I submit that there are reasons why it cannot be accepted as final, until confirmed by the highest tribunal in the realm.

[As very grave questions involving the rights of the public and the Press regarding liberty of Speech and writing have been raised by the interpretation put upon section 124A of the Penal Code by Mr. Justice Strachey in his summing up before the jury in the Tilak case, it has been thought advisable to carry the matter to the Privy Council to get a clear exposition of the section and the law of sedition.]

અપ્રાધી—શું સેવટની?

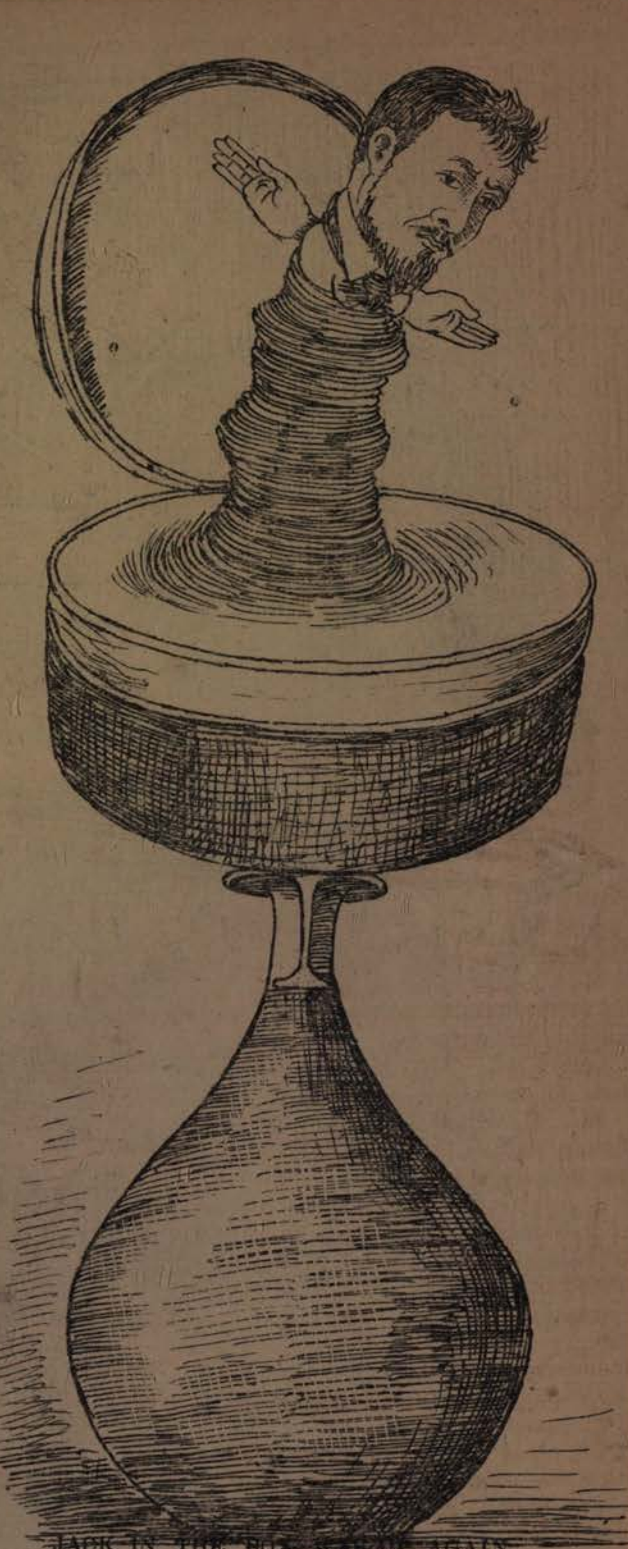
મી૦ પંચ (મીસ લખવા-અને-બોલવાનાં-છુટાપણાનાં ધારાના હીમાયતી)-બાઈ સાહેબ, મારા કુલનું મોહડું બંધ કરવાના તમારા ચુકાદા આગળ મારૂં સર નમાવાને હું બંધાયલો છું, છતાં હું માન પુરવક જણાવવાની રજા લેઊં છું કે, બ્રીટીશ શાહાનશાહાતની સરવેથી ચડતામાં ચડતી અદાલત જ્યાંસુધી તમારો ચુકાદો બાહાલ રાખે નહી, ત્યાંસુધી તેને સેવટનો કબુલ નહી રાખવાનાં ઘણાં કારણો છે.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 9 th September:—I anticipate the Corporation in the performance of a melancholy duty. While we were wrangling today over the comparatively trifling matters of which I shall treat below, a serious question, involving life and death issues, was being warmly discussed elsewhere, between the "Great Proprietor of all" on the one hand, and troubled doctors, anxious friends, and tearful relatives, on the other. A noble soul was struggling to be free, a soul that neither we nor the city could well afford to let go; and unhappily for us, long before we had shaken off dull slumber, and prepared ourselves for our "early morning sacrifice," the question had been decided against us, the noble soul had winged its flight to the eternal, unerring judgment-seat, the doctors' troubles had been over, anxiety had given place to mute despair, and the fountain of tears, already opened, had begun to flow without stint or measure. Too soon for us, too soon for the community to whom he had rendered such valuable services, too soon for the city that had begun to respect and love him, though perhaps not too soon for himself (if to die is only a translation to a higher and nobler sphere), has Mr. Abdoolla Meherali Dhurrumsey passed away:—a man of light and leading, of polished culture, gentle manners, sober views, cosmopolitan sympathies, and temperate judgment. "Young in years but in experience old," he filled the too brief span allotted to him among us with bright deeds that death itself cannot kill, and which, whether we look at his signal services in the Municipal Hall, or in the Legislative Council, among his people, or to the country at large, will for ever enshrine him in our hearts, making him "though lost to sight, to memory dear."

The lid flew open, and jack in the box was up again. I do not use this simile out of disrespect, but only as showing how irrepressible is worthy Dr. Gas in the advocacy of what appears to him to be a good cause. It was his old opposition to favouritism in the distribution of municipal loaves and fishes, and the circumstances and surroundings being as before, the result was bound to be the same. There were Dr. Cow-Horn, Professor Muller, Dr. Mills, Mr. Dew, Dr. Bhalchandra, and other weighty names ranged on the other side, and what could a single individual do, although a Viegas, against twenty? They hit him hard, here, there, and everywhere. And one man said, the proposition will be a reflection on the Commissioner, as if we did not know what was good for us; another, that it will lower our prestige, as if we could be swayed by outside pressure; a third, that recommendation was good and wholesome, and that but for it, most of us would not be where we were; a fourth, that he only recommended solid gold, though he knew that solid gold needed no gilding; a fifth, that he unearthed, and brought to light, real, unobtrusive merit, which but for him would waste itself unknown!

JACK IN THE BOX WAS UP AGAIN.

But said Mr. Dew, we must be precise. Will the worthy doctor quote instances, and give us chapter and verse? Facts, gentlemen, facts.

Whether Dr Gas was in a position to satisfy Mr. Dew or not, the world will never know. For ere he

THE CAT OUT OF THE BAG.

could open his mouth, up started Dr. Cow-Horn, anxious perhaps to pay off old scores, and majestically pointing to Mr Dew, said :—There, gentlemen, is the culprit!

A sensational turn that would have made a common man look awfully small. But Mr. Dew is not swayed by ordinary influences, and looking as big as ever, remarked that he never directly troubled the Commissioner or the heads of departments, for that would be hampering the executive in the exercise of their discretion, but merely passed all begging applications from hungry place-seekers to the Recommender-general, Dr. Cow-Horn, whose appreciation of merit was beyond all question!

Oh, Oh, cried Dr. Gas, here are facts with a vengeance, chapter, verse and all, and I hope Mr. Dew's conscience is satisfied. The cat's out of the bag at last, gentlemen! What say you, am I right, or am I wrong?

But though we could not prove he was wrong, we were not prepared to condemn ourselves. Nor were some of us willing to give up our only chance of settling relatives in life, or doing friends a good turn. And Dr. Gas was put out.

Just as Dr. Sanitation was, when, in view of the mischief caused by the combined forces of plague, famine, and cholera, he proposed the appointment of a "public health committee," to look after the sanitation of the town, now fast going from bad to worse. A sensible proposition, which however not one of us had sense enough to second or support! We, who see no objection to recommending our friends and relatives, even though the effect of the recommendation be to put square persons into round holes and *vice versa*, saw nothing in Dr. Sanitation's motion to recommend it to our notice. Perhaps we saw in it, and were scared by, the shadow of that ugly word, "reflection"—a reflection on General Health!

Patient Dr. Sanitation! Forbearing Dr. Gas! Your time may come. Just now,

"Hermit never was half so lone
As he who hath fellows but friend not one!"

DR. GAS PUT OUT.

BRAVO!

(The Parsee-Presi Return Match.)

May he always score like this!

[In the return match played between the Parsees and the Presidency Team, the former made the biggest score on record in the second innings, the total being 343 runs. The Parsee have won this match by 308 runs.]

શાબાશ !

(પુણામાં રમવામાં આવેલી પારસી–પ્રેસી રીટરન મેચ.)

શાબાશ, પારસી બચ્ચા, શાબાશ ! હંમેશાં એવાજ ફટકા લેયા કરજે, હંમેશાં એવુંજ બળ દરેક બાબતમાં દેખાડયો રેહેજે !

[પારસીઓ અને પ્રેસીડેનસીના બંન્નેજો વચ્ચે રમવામાં આવેલી ક્રીકેટ મેચમાં પારસીઓએ બીજી ઇનીંગસમાં ૩૪૩ રનનો જુમલો કરયો હતો, જેટલી મોટી સંખયાના રન હમણા સુધીમાં રમવામાં આવેલી આવી મોટી મેચોમાં કદાચજ કરવામાં આવયા છે. પુણા ખાતેની આ મેચ પારસીઓ ૩૦૮ રને જીત્યા છે.]

FRED: "Heard that stocks are coming into fashion again?"—Will: "No. Well, if they do, and you ever get into 'em, your patent leathers'll look well.—Fred: "What a fool you are! They're stocks for the neck."—Will: "Oh! I see! The pillory, you mean!" [Fred retires in despair.]

RUSTICUS EXPECTANS!

(With apologies to Punch.)

"Won't the river dry up for me to pass to the other side?"

બેઠા બેઠા વાટ જોયા કરજો !

ગરીબ બીચારો ! બેઠો બેઠો વાટ જોયા કરે છે કે કયારે આ વધારાની વેહેતી નદીનાં પાણી સુકાઇ જાય કે તે બીચારો પેલે પાર જઇ શકે !

PERHAPS SO.—Pat: "They're talkin' about borin' a tunnel betwixt Oireland an' England, Moike. Begor! it wud have to be a moighty big hole."—Mike: "Yis: an' it's meself is thinkin' thot if they thry it on the ingineers will foind thimsilves *in a hole!*"

BINKS: "Are you selling these programmes for a subsistence, my boy?"—Boy: "No, sir, *for a penny!*"

THE PARSEE NEW YEAR'S EVE.

JAR.—How tired I feel! Waiting like this! Will Jammy come now, I wonder, to take us out for an airing? How late he keeps away?

JAI.—Urgent work, perhaps! You know he is not a do-nothing like us.

[Very urgent work, no doubt! At the Club too! Luck-trying!

પારસી પતેતીની સાંજે.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૨૭મું.]

MISERIES OF MARRYING STUNTED GIRLS!

On the wrong side of seventy, with one foot in Sonapore, and married for the fifth time! No wonder if people in the streets mistake the relationship!

નાની અને વળી ઠીંગણી બાયડી પરણવાની મોહકાનો!

વળી એક તો આપણે સીતેરની ભરતીમાં ભરાઈ ચુકેલા હોઈયે, ને એક પગ સુનાપોરમાં હોય ને એક ઘરમાં હોય! અને તેટલું છતાં જ્યારે પાંચમી વાર આપણે પંદર વરસની પોરીને પરણી આવયે, તયારે લોકો તેને આપણી બાયડીને બદલે કાંઈ બીજી અતલગની સગી વાહાલી ધારવાની ભુલ કરે તેમાં કાંઈ અજાયબી કે કાંઈ નવાઈ છે?

Aloo.—Ah! I see you're minus your watch, Adoo dear! Hope you haven't gambled it away!

Adoo.—Gamble! Is that the right word, love, for a man of my principles? But I know you'll be sorry for it when I tell you that I gave the watch as a Pateti present to your brother Pesoo!

[*The rascal had done nothing* of the kind. Pesoo had won the watch in play!

પતેતીની પરજેંટબી કેવી થાય છે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૨૭મું.]

THE GAMBLING CRAZE.—NO. 5.

Shamla Bhat.—My own Ramla's ma, whence so late?

Bhatani.—Been luck-trying! Ah! What luck! Sure, Ramla's pa will be overjoyed to see me come back loaded with other women's ornaments!

Shamla Bhat.—Dear, delightful duck!

હીંદુ સ્ત્રીઓમાં જુગારની બદી.—નાં० ૫.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૨૭મું.]

THE SWORD OF DAMOCLES.

[It is proposed to have a permanent Sanitary Committee, independent of the Bombay Municipal Health Department, to supervise its work.]

માથાપર લટકતી ટાંગેલી દેમોકલીસની તલવાર.

[મુંબઈનાં મયુનીસીપલ હેલ્થ ખતાંનાં કામ ઉપર દેખરેખ રાખવાને તેનાથી તદન સ્વતંત્ર એક જાથુકની સેનીટરી કમીટી નેમવાની વાત ચાલે છે.]

SEDITION ON THE BRAIN.

JILOO.—Jehangir dear thinks he must leave off writing for the Press. These state prosecutions for sedition have quite unnerved him!

BACHOO.—As if he ever wrote any thing that anybody ever took the slightest notice of or cared for! Mere rubbish in some out-of-the-way journal, and not even over his own signature!

ભેજાંપર ભમતું ફીતુર.

જીલુ–મારા જાંગુ તો બદનજ ગભરઈ ગીયાચ! તેવણ તો હવે પેપરોમાં લખવાનુંજ છોડી દેવા ની કળયાચ! આએ તીલક ની ત્રાયલ ને ફીતુરી લખાણ કરનારાઓની જે ધરાધરી ને પકરાપકરી ચાલીચ તેથી તેવણનાં તો ટાંકેટાંકાજ ઢીલાંધચ થઈ ગીયાચ!

બચુ–જાણે તારો જંગુ શું એક મોટો માહભારત લખનાર હોયની! જાણે તેનાં લખાણથી શું એક ખાડું ઊંધું ચતું થઈ જતું હોયની! કોણ જાણે એનો લખેલો કચરો કોઈ યા ખુનામાં કોહતો સબર તો હોસે, ને તેને આરી નજરે વરીક કોઈ જોતુંબી નહી હોસે! ને તેવો કચરો કુટોબી એ કોણને વરે લખેચ? એવાં કોઈ કચરા કુટાઓને વરે કે! જેની કોઈ દરકારબી નહી કરે, ને જેને કોઈ વાંચેબી નહી! ને વરી તેવો કચરો લખી મોકલીને તેની નીચે પોતાનું નામ મુકવાની તો કોઈ દહારેબી એ કાકાએ હીમત કીધી નથી! પછી અમસ્થો ધ્રુજવા ને બબરાવાનું ડોળ સાનું ઘાલેચ! બસબઈરાં આગળજ એણે ડંફાસ મારી જાણી કે!

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

THE MISCHIEF LOVING BOY IN INDIA.

મી૦ પંચનાં ફેનસી પોરટ્રેટ.

હીંદુસ્તાનનો તોફાની મસ્તીખોર પોરીયો,

જે પોતાની અટકચાલાથી તરેહવાર મસ્તી તોફાનો ઉભાં કરયોજ જાય છે.

NEW YEAR'S MUSIC.

To Miss Parsee Community:—"Play, my dear, play the sweet music of Progress all round and for all time to come!"
[The progress made by the Parsee Commuuty during the Parsee year that ended on Tuesday, the 14th September last, has been very flatteringly noticed by the Press.]

નવાં વરસનું ગાયન.

મીસ પારસીબાનું જોંગ:—વગાડ, મારી વહાલી પુત્રી, વગાડ, "બધી બાબતમાં આગળ વધું અને હંમેશાં આગળ વધારો કરૂં" તે બાબતનું મીઠું ગાયન વગાડ ને બધાંનો જીવ ખુશ કરી નાખ!
[ગઈ તા૦ ૧૪ મી સપટેમબર અને મંગળવારે પુરાં થયલાં પારસી વરસમાં પારસી કોમે જે સુધારો વધારો કરયો છે, તે માટે છાપામાં તેની બહુ તારીફનાંજ ગીત ગાવામાં આવ્યાં છે.]

પારસી પતેતીની સાંજે.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૨૩ મું.]

જર (ભોજાઈ)–મરેરે, ઉભું રેહેતાં રેહેતાં ગુરાની કહરી થઈ ગેઈ ને બધી કંટાળીને કાયર થઈ ગેઈ ! કાહારે જેમી આવસે ? કેહીને ગીયાતા કે હું જરૂર સાંજના સકારેથી આવી ને ફરવા લઈ જવસ, ને હજી કંઈ ઠેકાણું તો મળે નહી ! પાંચના છ થવા આયા તોબી જેમી તો આયાજ નહીં ! કોણ જાણે કાંહ ગીયા હોસે ને કાંહ ભરાઈ બેઠા હોસે !, ને પછી અવારેથી આવસે તો ફરવા ગીએલુંબી સું કામનું !

જાઈ (ભરણ)–વરી જાય કાંહ ? બીચારા ભઈ કંઈ તારા ને મારા જેવા નવરા નકામા છે કે, તેની વાત ? કદાચ કંઈ અગતનું કામ નીકરી આયું હોસે ને તાંહ રોકઈ ગીયા હોસે ! ભઈ કંઈ આપરા જેવા પરવારતા નથીની ! તેવણ બીચારાને હજાર કામ ! તે કામ કરે કે તુને ને મને ફરવા લેઈ જવા દોરતા કે આવે ? જા, મુંગી મુંગી સારી છોરી નાખ ને કપરાં કહારીને મારી માફક ગુંડવા બેસ !

[ખચીત જાઈજીના ભાઈ અને જરબાનુના વર જમશેદજીને કામ ઘણુંજ છે હો ! અને તેબી વળી પતેતીને દાહાડેજ ! અને તે પણ કયાં ? તેવણની કલબમાં ! અને કામબી કેવું મહભારત અને કેટલી બધી અગતનું ? ફકત ઓલી ફેંકવાનું ! પાસા ને પાના સાથ હાથ ને મસ્તક ઘસવાનું !

હીંદુ સ્ત્રીઓમાં જુગારની બદી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૨૬ મું.]

શામલા ભટ–અહો મારા રામલાની મા, આટલી મોડી કયાંથી આવી ? કયાં ગઈ હતી ? કાંઈ લવંગની લાતીએ ગઈ ત્યાં મોડું થયું કે ?

શામલી ભટાણી–જરા નસીબ અજમાવવા ગઈ હતી ! અને વાહાહા ! આજ તો નસીબ બહુજ ખીલ્યું છે ! જરા જુવો તો ખરા, મારા રામલાના બાપા ! આ હાથ જુવો, પગ જુવો, ગળું જુવો !

શામલા ભટ-જોઉં, જોઉં, અલી મારી ! શો ગજબ કર્યો છે, જોઉં ? શો તડાકો મારી આવી તે દેખાડને મને, મારા રામલાની મા !

શામલી ભટાણી–આ જુવોને : આ હાર કોણો ? આ વાળી કોણી ? આ બાંગડી કોણી ? આ વાળા કોણા ? એ કાંઈ તમે કરયા છે ? આ વાળા તો ઓલી ગુલાલના ; આ બાંગડી પેલા પેમલાની કમલાની ; આ વાળી જયકોરની ; ને આ હાર તો પેલી પારવતીનો ! કેમ કેવો તડાકો મારયો છે હેં ? બીજાઓની બાયડીઓનાં ઘરેણાં તમારી બાયડી ઘાલીને આવી છે તે દેખી હઈડું હરખાઈ જાય છે ને ! કહોની હવે કે તમારા રામલાની મા કાંઈ કાચી છે ?

શામલા ભટ–અરે વાહરે મારી ભટાણી ! વાહરે મારી વાહાલી લાડકડી ! તું તો બરી પકી ! તું તો બધાંને વેચી વાંટી ખાઈ જાય એવી દેખું !

A DIFFICULT POINT.—"What do you think of that notion of suppressing scorchers by having a number put on each bicycle?"—"Good enough. But how is a bobby to be able to read the 1,534,565 on the bicycle of a scorcher passing by?"

પતેતીની પરજેટબી કેવી રીતે થાય છે ?

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૨૪ મું.]

આલુ–ઓ અદુ ડીયર, તમે તમારૂં ઘરીયાલ કાંહ મુકી આયા ? કેઠે નાખીબાખી કે ભુલી તો નથી આયા કે ?

અદુ–વરી કાંહ મુકી આવે,–તું જાણતી નહી કે મારો જીવ કેવો દુલ્લો છે તે ?

આલુ–એટલે ? કોઈને સેસ બેસ કીધી સું ? બોલોની ? પાનાપાસાની રમતબમત રમવાબમવા ગીયાતાબીયાતા કે ? ને તાંહ કોઈને સેસબેસ તો નથી કરી આયા ?

અદુ–અરે હરવઈરે તું, આલુ ! મારે વાસ્તે તું એવો વીચાર કરેચ ? હું જુગાર રમુ ? અને તેબી પપેતી જેવે સપરમે દાહારે ! તોબાહ ! તોબાહ ! અવાખશે પશેમાન !

[તચાકડી પર તચાકડી ફોડે છે !

આલુ–પણ તમે માટીડાઓનો કંઈ ભરોસો નહી ! વારી વંતર ગીયા ને બે ચાર દોસ્તો સાથે મલ્યા, ને જરા પાના પાસા જોયા, એટલે નહી થતાનુંબી મન થાય !

અદુ-પણ તું મારે વાસ્તે સું ધારેચ ? હું તેવો માણસ છેઉં કે ? હુ હજારોને સારે રસ્તે ચલાવનારો, સેંકડોને સીખામણ આપનારો તે સું હુંજ ઓલી ફેંકવા બેસી જાઉં કે ? અરે હરવઈરે તું બઈરીની થતી ! તારા પોતાના વરને વાસ્તે એવો વીચાર કરેચ ? શરમ છે તુને !

આલુ–પણ તારે કેહેવોની કે ઘરીયાલ કાંહ મુકી આયા તે ?

અદુ–એ તો મેં તારા ભાઈ પેસુને પરજેટ કીધું ! પતેતીની પરજેટમાં તેને બીજું તે સું આપું, તેથી મારૂં ઘરીયાલ કહાડીને એની છાતીપર લટકાવી દીધું !

આલુ–સું પેસુને પરજેટ આપયું ? (ઓવરણા લઈને) ઓ મરી જાઉંરે બધી તમારીપરથી ! (ગળે વળગીને) અરે હું હરવઈરે તમે જીભરૂંપર અમસથી વેહેમ લઈની જતીઈઈ ! માફ કરજો હું, ડીયર ! તમે આવું સારૂં કામ કીધું, જીભરૂં મારા ભઈપર આવી મેહેરબાની ને માયા દેખારી, તારે મેં તમારો જીવ નકામો કચવાવયો ! અરે હું મુઈ રે એમની એમ !

[ગરીબ બીચારી ભોલી આલુ ! કેવી ઠગારા એદુને હાથે બની ગઈ ! ખરી વાત તો એ છે કે, અદુભાઈ છકપોનો દાવ રમયા, તેમાં પેસુને હાથે હારી ગયા અને તેથી ઘડીયાલ તેને સપુરદ કરવું પડયું !!!

નામદાર ગવંડર શાએબ સામે મી॰ પોણીયા દાપનાં મનના બખાળા.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૩૨મું.]

મીસીસ પોણીયાદાપ–વળી આ મરકી વધવા માંડી છે. કેમ તમારો શો વીચાર, મારા પ્રાણુલાના બાપા ? જો ગવંડર શાએબ તમને કહે તો પાછા ઈસ્પીશીઆલ કનષ્ટેબલ થવાનો વીચાર રાખો છોને ?

મીસ્તર પોણીયા॰–તે તો ગવંડર શાએબને કહીયે કે તમે સુઝમાંજ રોજા ખોલજો !

મીસીસ પોણીયા॰–કાં કાં, એમ કાં વારૂં ?

મી॰ પોણીયા॰–તો એકવાર શું સુખ જોયું છે કે બીજીવાર વળી જીવને જોખમમાં નાખવા, નીકળું ? જાણે છેને ગઈ વેળા કેવી મેં હેપજેપ કરી છે તે ?

મીસીસ પોણીયા૦–એટલે ? ગવંડર શાએબે કાંઇ તમારી થોડી તારીફ નથી કરી ?

મી૦ પોણીયા૦–મને એવી મોઢેની તારીફ ના જોઇયે ! આપણે તો કાંઇ સંગીન લાભ થતો હોય તોજ જીપલાવયે ! નહી તો નકામા પછાડા મારવા શા ખપના ?

મીસીસ પોણીયા૦–પણ ગવંડર શાએબનો એક બોલ તે લાખો રૂપયાની કીમતનો ગણાય છે ?

મી૦ પોણીયા૦–તારા મનથી તેમ હશે, પણ મારા મનથી તેમ નથી. ગઇ વેળા આટલીબધી જેહેમત ખેંચી, મેહેનત કરી, જાન તોડયો, અને નફો ત્યારે કાંઇ નહી ! હું તો ધારતો કે મને ગવંડર શાએબ સર નાઇટ બહાદુરજ બનાવી દેશે, પણ તેમાંનું કાંઇ મળે નહીં ! તને લેડી પોણીયાંદાપ તરીકે લોકો બોલાવત તો મારો જીવ કેવો હરખાઇ જાત ! પણ સર પોણીયાં ને લેડી પોણીયાં થતાં તો આપણે રહયાં, પણ ગવંડરે મને જશટીષ આફ ધી પીષ વટીક ન કરયો ! પછે મરકીમાં મરવા કોણ નીકળે ? મારે તો હવે મરકીનું કામ કરવું નથી ! જેમાં આપણને લાભ નહી તેમાં માથું મારવાનું આપણું કામ નહીં ! સમજી, મારી વાહાલકડી !

મીસીસ પોણીયા૦–પણ તમે આમ ના કેહેશો તો આપણા નામને ખરાબ લાગશેને ?

મી૦ પોણીયા૦–ખરાબ લાગશે તો લાગીને રેહેશે ! ને એમ કરતાં તાણુતપલા ન સમજવાનો તારો વીચાર હશે તો પછી આપણે ગાંસડાપોટલા બાંધીને અહીંથી ચાલયાં જઇ પાંચ છ મહીના બાહેરગામ ભરાઇ બેશીસું ! કેમ, ઠીક છેને એ મારો પલાન, મારા પ્રાણ ?

મીસીસ પોણીયા૦–અરે બળયો એ પલાન ! મને તો કાંઇએ ગમતો નથી !

મી૦ પોણીયા૦–તો ભોગ તારા ! હું તે મહી શું કરીશ !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

HE : " When I marry the girl must be both intellectual and beautiful."—She : " Ah ! You believe in opposites marrying, then ! "

SUMMER VOLUNTEER CAMP.—Raw recruit (on duty) : " Who goes there ? "—Answer: " A friend."—R. R.: " Advance, friend, an' gie's a pipe o' baccy."

HE : " But the worst of cycling is—that it brings one in contact with all kinds of people."—She (thinking of her bruises). " It certainly does ! Especially the first week or so. "

THE TIFF.—She: " I shall be at home next Saturday." —He : " So shall I."

ELDERLY SPINSTER : " When you're my age you'll be dreaming of a husband."—Young ditto: " Yes, for the second time ! "

SUGGESTED title for the new novel : "The Christian ; or, Glory, Glory, Hall Caine-lujah ! "

HER REASON.—"I hear you've broken off your engagement with Captain Willcocks ?"—" Yes, I have."—" May I ask why ?"—"Certainly. I discovered that he was coming it too strong with his weak points."

ALL OVER !—" Hulloa, Bob, you down here ! How miserable you look ! What is it ? "—" Ted, do you remember that lovely dark girl we met at the Fieldens' ? I gave her lessons on the bicycle."—" Well ? "—" Well, she has *learnt !*"

A PRACTICAL AGRICULTURIST.—Keeper (to small farmer, who is " over the border " with a gun in his hand) : " Now, look 'ere, Mr. Grubbins, you know what's your land and what's ourn.'—Mr. Grubbins : "In course I do ; but sure-ly you don't object to my seeing how your turnips is getting on !" [Keeper collapses.]

THE JOYS OF TOURING.—Oldest inhabitant: "Wull, zir, the vinest zight in these parts be the vinedock, I rackon, zir, an' I bin 'ere nigh on eighty year come," &c.—Tourist : " *Vinedock* ! Never heard of it. Sounds most interesting. We'll go and see it." [But the Wiltshire pronunciation of " viaduct " was more interesting than the real article.]

AT OSTEND.—Biffles (to Tiffles) : In this bloomin' country everyone's a prince or a marquis or a baron or a nob of some sort, so I've just shoved you down in the Visitors' Book as Lord Harthur MacOssian, and me as the Dook of FitzDazzlem !"—Tiffles : " Well, now, that is a lark ! What 'd our missuses say ?" [And what did their "missuses" say when B. and T., held in pawn by the hotel proprietor (charging aristocratic prices), had to write home to Peckham Rye for considerable advances from the family treasuries ?]

"I SHALL be happy to share your lot, dearest," as the girl said to the millionaire.

OVERHEARD IN DULWICH PARK.—She: "Did you have much sport shooting ?"—He : "Shot a few duck."—She : "Wild ducks ?"—He "Well, not so wild as the owner was."

NO DIFFERENCE.—Tommy Nojoker : " Papa, what is the difference between a wit and a humorist ?"—Mr. Nojoker : " There is no difference, my boy ; they are both a confounded nuisance to all their friends and acquaintances !"

MODESTY AT MARGATE.—Marjorie : " Ma nurse wanted to put me in the sea just now with little cousin Tommy."—Mother: " Well, and did you ? "—Marjorie : " Oh, not I ! I told nurse I did not approve of ladies and gentlemen bathing together."

THE RULING TOPIC.—Gibbs : " I've just had a row with my landlady, and have to quit. Can you recommend me some decent rooms ? "—Biggs: "Yes, at Klondike "—Gibbs : " Klondike ? "—Biggs : " Why not ? There are splendid 'diggings' there, I believe ! "

A MERE SCRATCH.—Edwin : " Oh ! That hat-pin of yours has almost killed me ! "—Angelina (who has read about the Royal duel) : " Oh no, dear ; it has nearly penetrated your subcutaneous cellular tissue, and, consequently, you are in an inferior position ! "

FROM OUR IRREPRESSIBLE ONE.—(Apparently concealed on the Scottish Moors.)—Fair American (new to Great Britain, but looking out for an eligible Duke) : " Say, what's the meaning of a grouse-drive ? "—Myself (the I. O.) : "We harness them to light buggies, and make a match of it." [" But I didn't," adds the I. O.]

"WHO on earth is that Charlie is talking to ?"—" Oh, that's his—er—financée !"

THE PRAYER OF THE INDIAN MILL-OWNER.

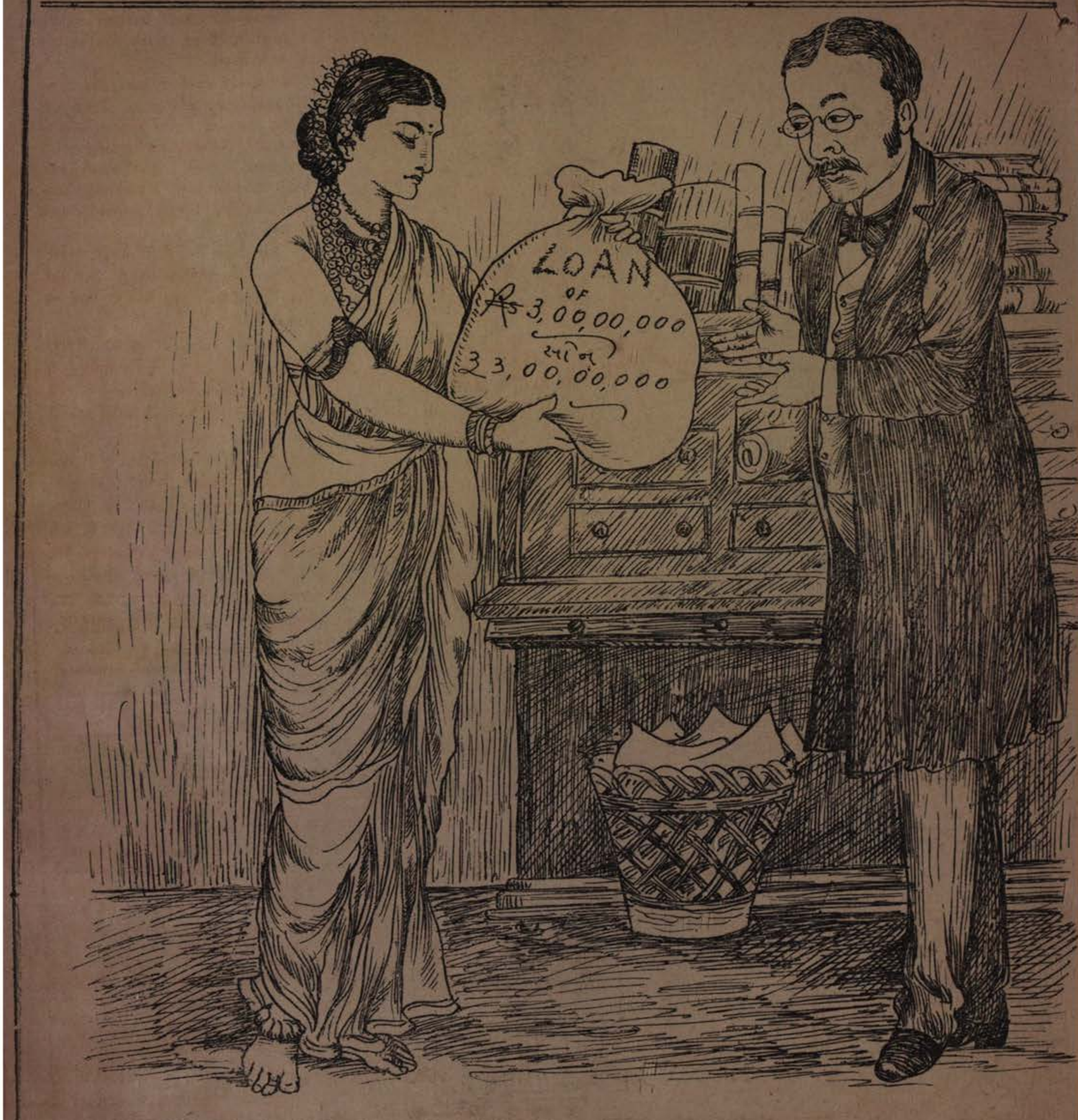
A Mill-Owner—Be propitious, O Goddess! Smile sweetly on me and mine, strengthen my hands, and infuse more life in me, that I may be able in future to be more ardent in thy service and thy cause!

[The prospects of Indian cotton mills at present are dull and gloomy owing to Exchange and a fall in prices in the China Markets. Plague and famine have also contributed to a heavy fall last year in the total production of yarn and grey cloth. The total outturn of yarn was 39,30,37,599 lbs, and that of grey cloth 83,32,154 lbs.]

હીંદી મીલ માલેકની પ્રારથના.

એક મીલ માલેક—અહો દેવી! શાંત થા! કરૂપાદરપટીથી મારી તરફ જો! મારા હાથ મજબુત કર! અને મારા શરીરમાં વધુ લોહી દાખલ કર, કે જેથી ભવીષ્યમાં હું તારી સેવામાં અને તારા કામમાં વધ રે ઊલટ અને ઉતસાહથી ઓપલાવી શકું!

[હુંડીને લીધે અને ચીનના બજારોમાં સુતરના ભાવ ગગડી પડયાથી હીંદી કાપડ સુતરની મીલોની હાલત હમણા બહુ દલગીરીભરેલી થઈ પડી છે. વલી મરકી અને દુકાળને લીધે ગયે વરસ સુતર અને કાપડની ઉતર બહુ કમતી થઈ હતી. જ્યારે સઘલું મલી ૩૯,૩૦,૩૭,૫૯૯ રતલ સુતર સઘલી મીલોએ કાંતયું હતું, તયારે કાપડ ૮૩,૩૨,૧૫૪ રતલ વણવામાં આવયુ હતું.]

"BY EXTRAORDINARY EXPENSES .... RS. 3,00,00,000."

HIND—(To the Head Accountant) Here you are, Westland. You may take this for all the extraordinary expenses you've incurred. I hope there'll be no more demands.

WESTLAND—(Musingly)—Well, ma'm I shall try to make this go as far as possible, but I'm afraid that it won't go far enough!

[Although the Government of India have borrowed three crores at 3½ percent., to meet the extraordinary charges of Famine and Plague, it is within the range of probabilities that to meet the heavy cost of the Frontier War they may have to reappear in the Money Market in the nearest future.]

"અસાધારણ ખરચ ખાતે.............. રૂ ૩,૦૦,૦૦,૦૦૦."

હીંદ—(પોતાના વડા હીસાબીને) લેઆ, વેસ્ટલેંડ આએ કોઠલી લેઆ, અને જે બધા અસાધારણ ખરચ તમે કીધા હોય તેમાં એ વાપરજો. હું આશા રાખું છું કે હવે તમને એવી બીજી કોઠળીઓની જરૂર નહી પડશે.

વેસ્ટલેંડ—અં-બાઈ સાહેબ, હું તો મારાથી બનશે તેટલું ખેંચી તાણીને કામ લેવશ, પણ મને ભય છે કે એટલામાંજ કાંઈ કારજ સરવાનું નથી!

[જોકે હીંદી સરકારે દુકાળ અને મરકીને લીધે ઉભા થયલા અસાધારણ ખરચો માટે સાડા ત્રણ ટકાના વયાજે ત્રણ કરોડ રૂપેયા ઉછીના લીધા છે, તોપણ સરહદ ઉપર ચાલતી લડાઈને લીધે આ બનવા જોગ છે કે ઘણા મહીના નહીં જશે તેટલાં તેને એકવાર ફરીથી નાણાં બજારમાં નાણાં કહડાવવાને આવવું પડશે.]

Dinai—You must have an anxious time of it, Dhun, with the matric close at hand.

Dhun—It doesn't hurt me now. No more matrics for me. Last year while the plague was raging, I vegetated at Naosari, unlearning all I had ever learned. And now I am busy learning how to make my husband happy. I was married last Pateti.

દીનાઈ–કેમ ધન, મેટ્રીક નજદીક આવી ચ તેથી તું તો હવે ખુબ "સ્ટડી" કરવામાંજ રોકઈ ગેઈ હોસે? ખુબ ભેજાંપર ભાર પર ચોચ કે?

ધન–નહી રે. હું તો એ બધી પીરામાં થી હવે પરવારી ગેઈચ. મેં તો મેટ્રીક બેટ્રી કને મારા મનમાંથી બારીબોરી નાખીચ. ગીયે વરસ મરકીને લીધે નવસારી જઈને પરી, ને તાંહ આઠ નવ મહીના આળસઉળસમાં કા હાઢીને જે બધું સીખેલી ઉતી તે ભુલી ગેઈ. ને હવે તો હું બીજીજ "સ્ટડી" કરૂંચ. મારા ધરને કેમ સુખી ને ખુસી કરવા તે સીખવા માં મારૂં ચીત એટલું લાગી ગીયુંચ કે ચોપ ડીઓ હવેતો વાજ ખાયચ! તું જાણેચ કેની ગેઈ પપેતીને દાહરે મારાં લગન ગીયાં તે!

THE RECENT WIDOW REMARRIAGE.

Soondra—There's a widow remarriage among Kayasth Prabhus! And the first of its kind too! Oh! Shri Rama! What a disgraceful affair altogether!

Vinayak—Yes, disgraceful for the hated caste-custom which kept a virgin-widow of eight in all the horrible miseries of widowhood for years together! And disgraceful for those who condemned for life a girl widowed within four months after marriage, to undergo all the horrors of enforced widow-hood in the name of that monster Caste!

કાયસ્થ પ્રભુઓમાં થયલાં છેલ્લાં પુનરલગન.

સુંદરા–આ વાંચયું કે? કાયસ્થ પ્રભુ ઓમાં પેહેલવેહેલાં પુનરલગન થયાં! અરે! શ્રી રામ! કેવું શરમભરેલું, કેવું નીરલજ કામ!

વીનાયક–હા, શરમભરેલું અને નીરલજ તો ખરૂં; પણ તે કોણ માટે? જે ધીકારવા જોગ નયાત રેવાજે એક બીચારી આઠ વરસની બાળક વીધવાને વરસોનાં વરસ સુધી વીધવાપણાનાં ભયંકર દુખોમાં રીબતી સબડતી રાખી તે રેવાજ ચલાવનારાઓ માટે શરમભરેલું છે! અને જે નીરદોષ બાલકી પરણ્યા પછી ચાર મહીનામાં વીધવા થઈ, તે બીચારીને ફરજ્યાત વીધવાપણનો સઘળો ત્રાસ આખી જીંદગી સુખી સહન કરવાની પેલા કંગાળ રાક્ષસ "નયાત" ને નામે જેઓએ સજા કરી તેમને માટે ખરેજ નીરલજભરેલું અને હીનપસ્તીભરેલું છે!

SUMMING-UP.

Mrs. Jones.—What do you think of the Tilak case? Served the fellow right, eh?

Mr. J.—Well—er—I don't exactly know. Strachey's law appears to be somewhat stretched. Why, even some Anglo-Indian editors wouldn't be safe! They too indulge in sedition at times, and of a nasty type too.

તીલક કેસનો સાર.

મીસીસ જોનસ—તીલક કેસનું શું ધાર્યું, જોનસ ડીયર? તેનો બરાબર ઘાટ ઘડાયો કેની?

મી० જોનસ—અ-અ-તે તો કોણ જાણે. પણ સ્ટ્રેચીએ કાયદાને કંઈ કંઈ ખેંચી તાણીને દેખાડ્યો છે એમ તો મને લાગે છે! તે પ્રમાણે તો આપણા કોઈ કોઈ એંગલો ઈંડીયન અધીપતીઓ સલામત નથી! એ લોકો તે કાંઇ ફીતુરી લખાણ, અને તેબી ઘણાં ખરાબ લખાણ કરવાને ચુકે તેવા છે તે!

ONE FOR H. E.

Mrs. Poniadass.—Plague's showing up again, will you resume work as special constable, love, if H. E. asks you to?

Mr. P.—Catch me doing it! I risked my precious life last time, in the hope of being knighted! Something to hear you called "my lady." But not even a J. P.! No more plague business for me. I never work for nothing!

નામદાર ગવંડર શાએબ સામે મી० પોણીયાદાશના મનના બખાળા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૨૭મું.]

BAD LOOK—OUT.

Amy—The plague's on us again! Where shall we go to now?

Tehmi—To Matheran, of course. We did that last time, and history repeats itself you know. Another nine months' spree. Ask pa.

Amy—ask pa! I'll face the plague first. It was a nine months' wonder, our sojourn last year. I should be thankful for even nine days this time!

કેવી મોહોકાન!

એમી-મરેરે વરી પાછી મરકીની મોહકાન વરવા માંડી! હવે વરી આપરે પાછાં કાંહ નાહાસશું?

તેહેમી-વરી કાંહ,-પાછાં માથેરાન જ તો! ગેઈ વખતે માથેરાન ગીયાંતાં ને આએ વખતેબી તાંહાંજ જઈને પરસું! ને વરી પાછી નવ મહીના મોજ મારવાની મલસે! બાવાને તે વાસ્તે પુછી જોની?

એમી-સું બાવાને પુછી જો! તુંજ પુછવા જાની, ને પછી જો કેવી તુને વાહારી ખાયસ તે! એ તો આપને ગેઈ વખતે માથેરાન ગીયાં તે તો જાણે નવ દાહ'રાની નવાઈજ થઈ ગેઈ એમ સમજજે! તે તો મોટો ચમતકારજ થયો તો! હવે તો નવ મહીના સું પણ નવ દાહારાબી માથેરાન જવાનું મલે તો તારાં ને મારાં ધન ભાગ! બાવા એવા ખરચથી ખખરી ગીયાચ કે બસ નહી!

REV. COPELEY: "Good measure, Mr. Sands, quantity as well as quality, should be the motto of every business!"—Mr. Sands: "Yes, sir, 'ceptin', p'r'aps, yours, sir, where the goods is, in a manner o' speakin', retailed by *time*, sir, 'stead o' *weight*!"

THE COMING MUNICIPAL ELECTIONS.

"What prospects, Dhapmar?"

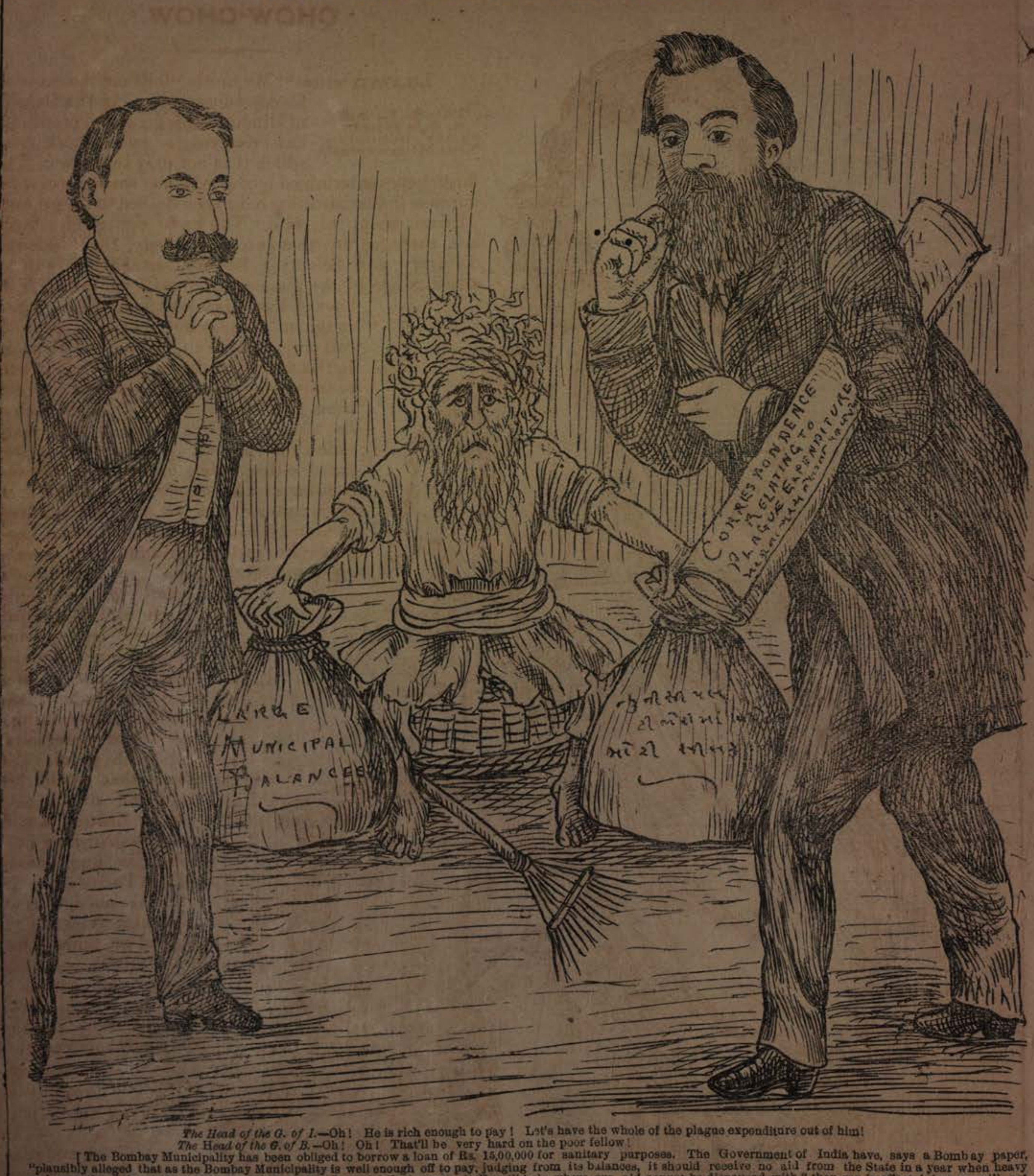
"Brighter than the brightest, Shethjee! The vote-brokers will stoop to any thing, so long as they are paid, and with the great majority of voters, a little soft-soaping does wonders!"

આવતી મ્યુનીસીપલ ચુંટણી.

"કેમ મેહેતા ધાપમાર, પછે તું શું સમાચાર લાયો? કેમ આપણું કાંઈ વળે એમ છેને?"

"વળે વળે શું કરો છો, શેઠજી? તમે સરવેથી પેહેલે નંબરે આવશો! આ વોટ-દલાલોને તમે પઈસા આલો તો જે માંગો એ તમારે માટે કરવાને તઈયારજ! ને આપણા વોટરો તે વળી કેવા છે? જરા તેમને છાપરે ચઢ઼ાવયા, જરા આસમાને લગાડી દીધા; જરા તાડપર બેસાડયા કે આપણો બેહેડો પાર!"

PITY THE POOR CIVIC FATHER!

The Head of the G. of I.—Oh! He is rich enough to pay! Let's have the whole of the plague expenditure out of him!

The Head of the G. of B.—Oh! Oh! That'll be very hard on the poor fellow!

[The Bombay Municipality has been obliged to borrow a loan of Rs. 15,00,000 for sanitary purposes. The Government of India have, says a Bombay paper, "plausibly alleged that as the Bombay Municipality is well enough off to pay, judging from its balances, it should receive no aid from the State in a year when heavy and exceptional demands are being made upon the Imperial Exchequer. "We will help where our aid cannot be dispensed with," they say in effect, "but we will not share the burdens of a local body possessing a substantial balance and having large resources of taxation at its back."]

ગરીબ બીચારા શેહેરીબાવાપર દયા કરો!

હીંદી સરકારનો વડો—અરે, એ તો સારી પેઠે ગબર છે! એનીજ પાસે મરકીનો બધો ખરચ ઓકાવો!

મુંબઈ સરકારનો વડો—અરે! અરે! તેથી એ બીચારા પર ખરેજ બહુ સખતી ગુજરશે!

[સુખશાંતીને લગતાં કામો માટે મુંબઈની મ્યુનીસીપાલીટીને રૂપયા પંદર લાખ ઉછીના કહડાવવાની ફરજ પડી છે. હીંદી સરકારે મુંબઈની મીયુનીસીપાલીટીએ મરકીને દાબી દેવા માટે કરેલા ખરચ માટે એક પાઈ પણ આપવાને ના પાડી છે, કેમકે તેની શીલક પુરાંતો જોતાં તે ઘણી સારી હાલતમાં છે એમ સરકાર ધારે છે.]

CHOW-CHOW.

A RUDE SHOCK TO FEMALE EDUCATION.

The S. L. and S. S.'s Hindu Girls' Schools—Our Micawbers!

LILAVATI writes: "My brother tells me the cause of female education among the Dakshini Hindus of this great and proud city has received a rude shock from which it is not easy to recover. The high hopes entertained by a good many sincere social reformers in that direction have been dashed to the ground. It came about this wise. You know our girls' schools are managed by that excellent body, the Students' Literary and Scientific Society, established half a century ago by the pioneers of female education. You have, I know, in past times been rather rough on these schools: that's what I call prejudice. Well, those good pioneers left us a considerable legacy to add to and to improve upon. Indeed, it was easy for them to wish so; but how could such a bequest be swelled even in fifty years unless the present generation was prepared either to beg for funds or to leave rich legacies before passing away? There are occasions when one may without loss of dignity or self-respect go about begging! For instance grinning and kneeling-down for 'votes' to serve one's countrymen in Legislative and Municipal Council Halls;—but to ask for alms for the instruction of our girls is, you will admit, an *infra. dig.* proceeding. As to leaving legacies for such public objects, that would be pure and simple denationalization and very unpatriotic! That is unquestionably a Parsee trait. Is it not enough that Dakshini reformers should be taunted for imitating Parsee dress minus the turban? Why ape them further in their strong national characteristic of willing away wealth for useful public objects?

* * *

"THESE and sundry other considerations" (continues our fair correspondent)—"want of time, the enervating climate, heredity, &c., left no

BEGGING FOR VOTE-DANS.

alternative but to wait 'for the good times coming.' Like Dickens' Micawber, our good friends who have been managing the concern, had talents, but no money, and like that noble-minded worthy they had been waiting 'for something to turn up,' with saintly patience, all the while starving and putting up with reverses,—at times even housing the girl students, the future mothers of Maharashtra, in stables! I wish Samuel Smiles knew of this incident of self-help,—this pursuit of knowledge under difficulties in *Urbs prima in Indis !*

* * *

The N. M. Parmanand Memorial Fund. "EVERYTHING, however, comes to him who waits and bides his time, and something at last did 'turn up' for our languishing schools," says Lilavati. "It was thus: Not long since a great worthy passed away from our midst. A silent worker, at whose feet many a reformer learnt his first lessons about how to work for his country's regeneration. He had lived the life of a recluse—the late lamented Narayan Mahadeva Parmanand *alias* 'Mámá'. A fat sum had been collected by his disciples, friends and admirers to keep green his memory. Here was a haul! The long-expected opportunity had come: something after all did "turn up." The friends of Dakshini female education—many of them men of means, culture and high position—met in solemn conclave to deliberate. My brother has shown me their "composite photo." Dear me! How like Mr. Micawber is the likeness! I personally don't know the several individuals who made up that group; but there was the result—the exact feature and expectant expression of the immortal Micawber! The originals of our composite photo—our Micawber—cast longing eyes upon that glittering pile of rupees. Dakshini Female Education in Bombay was going to receive a stimulus. Impecunious Micawber of great talents wanted the pile of money and was well nigh grasping it, when, woe to the cause of Dakshini Female Education in Bombay, he was rudely thrust aside as a 'ne'er-do-well' and the prize snatched away for the benefit of our Lady University! She said she would see to perpetuating the patriot's memory better than Micawber could! Truly, there's many a slip between the cup and the lip. Our Dakshini Micawber, like his prototype, has talents and dignity and will not beg: he has no money—that is for such objects—and can therefore bequeath nothing for the good cause he has so

GRASPING TIGHT!

nobly espoused. He has, however, the unique privilege of waiting 'for something satisfactory to turn up.' And he, true to his instincts, is complacently waiting and smoking! I hear Dr. Rakhmabai, who by the by has no faith in the ways of Micawber, has brought from England a good round sum for furthering the cause of Dakshini Female Education in Bombay. Will this good lady give up her prejudice and kindly hand over the amount to our Micawber and thus save the reputation of our schools? Dear *Punchoba!* To be serious, the outlook is dark. It is all very well for you men to say, 'She who rocks the cradle rules the world,' and many more sweet platitudes about Hindu Female Education being the root of all social reform in Hindu families! It is all cant. Do advise our Micawbers to exert a bit and not to wait for decades together for something 'to turn up!'

***

"THE prototype of our Dakshini Micawber was thus admonished once by his wife: 'I have pointed out to Mr. Micawber several times of late, that things cannot be expected to turn up of themselves. We must, in a measure, assist to turn them up . . . . I feel that the time is arrived when Mr. Micawber should exert himself.' Perhaps much less exertion than that put forth by those indomitable spirits—Pandita Ramabai and Dr. Rakhmabai—may suffice for our Micawber to set his house in order."

WAITING FOR SOMETHING TO TURN UP.

HAI HAI RE! GONE!

A PICTURE FOR THE STUDY OF THE BRITISH LEGISLATURE.

British Legislature—Oh ! It can't be my idea of a free press ! I can never have conceived it !

[Section 124A of the Penal Code as interpreted by Mr. Justice Strachey in contravention of all the explanations given by the Legislature at the time it was framed, so seriously affects liberty of speech and writing, that the public would have been glad if the High Court of Bombay had not refused the application of Mr. Bal Gangadhar Tilak to carry the matter to the Privy Council.]

બ્રીટીશ ધારા બાંધનારાઓના અભ્યાસ માટે એક ચીત્ર.

બ્રીટીશ લેજીસલેચર—અરે! છાપાના છુટાપણાનો મેં આવો ખયાલ કદી બાંધયોજ નથી! એવો ખયાલ મારા મનમાં કદી પણ ઉભો થઈ શકેજ નહી!
[ફીતુરના અપરાધને લગતી ૧૨૪ A કલમને જ્યારે ઘડવામાં આવી તયારે કાયદા બાંધનારાઓએ તે વીષે આપેલા ખુલાસાથી તદનજ ઉલટી જે સમજ મી॰ જસ્ટીસ સ્ટ્રેચીએ આપી છે તેથી પ્રજાના લખવા તથા બોલવાના છુટાપણા ઉપર આફત પડતી હોવાથી તેને લગતી તકરાર પ્રીવી કાઉનસીલ હજુર લઈ જવાની મી॰ બાળ ગંગાધર તીલકે હાઈ કોરટને કરેલી અરજી જો બાહાલ રાખવામાં આવી હોત તો પ્રજા ખુશી થાત.]

GOD--SPEED!

MR. PUNCH—Where are you going to, friend?

L-RD S-NDH-RST—Going to work to eradicate the disease that, for two long years, has been making such a havoc in that poor girl's household. MR. PUNCH—Wish you every success, my friend!

[The Bombay Government have devised a scheme for the extension of the city of Bombay, and have estimated an expenditure of five crores for new streets, reclamations of portions of Colaba and Walkeshwar, and new chawls.]

જાઓ, ફતેહ કરો!

મી૦ પંચ—કાંહ ચાલ્યા, દોસ્ત?

લોર્ડ સેંડહરસ્ટ—જે ચંડાળ રોગ બબ્બે વરસ થયાં પેલી બીચારીનાં ઘરમાં પેઠો પડયો છે, તેને જડમુળથી ઉખેડી નાખવાનાં કામપર જાઉં છું, દોસ્ત. મી૦ પંચ—તારા કામમાં તુને દરેક ફતેહ ઈછું છું, મારા દોસ્ત!

[મુંબઈ શેહેરનો વીસ્તાર વધારવા તથા ગરીબોને રેહેવા માટે સુખશાંતીભરેલાં નવાં મકાનો બાંધવા માટે મુંબઈ સરકારે એક યોજના ઘડી કહાડી છે, અને તે અમલમાં મેલતાં નવા મોહોલ્લાઓ કરવા, નવી ચાલીઓ બાંધવા, અને કોલબા તથા વાલકેશ્વરના દરીયાનો થોડો ભાગ પુરવા માટેનાં ખરચનો પાંચ કરોડ રૂપયા જેટલો અડસટો કીધો છે.]

THE SPECTRE UP AGAIN!

HAUNTING THE STREETS OF BOMBAY THE DIRTIFUL ONCE MORE.

પાછો ઘોરમાંથી ઉઠી આવેલો ખવીસ !

બદસુરત મુંબઈના કેટલાક મોહોલ્લાઓપર તેણે એકવાર પાછો નવો દરોડો પાડવા માંડયો છે !

CHOW-CHOW.

WE are beginning to breathe a little more freely, though hardly quite reconciled yet to our new-forged fetters. The Press Prosecutions, which had filled the air to oppressive suffocation, have for the moment cleared away. The biggest of them, and probably the one the authorities most cared about as a test case, is over. The learned judge has expounded the law; the jury (or, more correctly speaking, the majority and presumably the European portion of it) has followed his charge, a charge of the heavy brigade, sounding like a speech for the prosecution; and the law has taken its course. A strong personality, a man of remarkable abilities and energy and of unblemished character, occupying a high position, and enjoying the confidence and esteem of the highest in the land, has been put away, convicted by a European Jury of having excited feelings of disaffection against, and attempted to subvert, the very Government he had assisted with the weight and influence of his name in the most troublous times of the plague. Although not a soul has dared openly to connect Mr. Tilak with the dark deed of the Jubilee night, there can be no doubt that his prosecution, and the angry feelings aroused against him in Anglo-Indian minds, have been the immediate outcome of the double murder, but for which his speech and his writings would have been read and re-read fifty times over, without a single hidden or open sting being discovered in line or word.

* * *

MR. TILAK'S has been a hard case. Taken up at a moment of unwonted excitement, when Anglo-Indian minds were even more seriously unhinged than the minds of the Parsis were supposed to have been by the Rajabai Tower murders, he had come to be looked upon as a doomed man from the first moment of his arrest, and the result has justified the early fears. But they say, as if that could make up for the blasting of an honourable career, that he has been dealt with lightly! Only 18 months of hard labour! Lightly certainly, when we consider what it might have been. It might have been 36 months! It might have been the remainder of his life! It is only 18 months, and yet, when we come to look at it and to consider all that it means, long enough time to crush even powerful minds! Sequestered from relatives and friends, from the books he loved so well, from his active and useful pursuits, and sent to herd with blacklegs! All for the poetic flight of a correspondent, and the condensed report of a speech, a warm speech, an indiscreet speech if you like, but still only a speech, made amidst public enthusiasm when the speaker had hardly the time to weigh or choose his words, and on a subject on which both English and native writers and speakers have long expended their energy and erudition without having been taken to task. Only a speech, and 18 months of the harsh fetters! Why, 18 days amidst uncongenial surroundings, whether the labour be among flower-beds or among stones, would be worse than death to the man

STRAIGHTENED."

whose only labour has been among books, and whose only company the company of great minds. For more open offences, and ranker ones too, so rank that they "smell to heaven," persons have been detained only as "first-class misdemeanants." But that is elsewhere. Here unfortunately the law knows no such distinction between persons and persons, or between crimes and crimes. The black sheep and the white sheep are huddled together under one task-master. And lucky indeed is the victim of misfortune who, at the end of his time, comes out uncontaminated!

***

IN no other country in the world perhaps is it possible to witness the singular spectacle of the presiding judge, of the majority of the jury, and of the counsel on either side, being blissfully (or, shall we say, woefully?) ignorant of the very language of the incriminating articles on which hangs the writer's fate! And it only adds to the singularity when the translator himself, the only witness called to elucidate doubtful passages, happens to be a foreigner, not born to the tongue, and ignorant not only of its idioms and *nuances*, on which so much depends, but of the grammar itself! So singular, that at one stage in the proceedings the learned judge, perceiving the manifest danger of the situation, actually adjourned in order to consider the desirability of calling expert evidence. We wish it had been called. That it was not called, only accentuates Mr. Tilak's complaint that he was not tried in Poona, where no disability arising from ignorance of the language could possibly have operated against him.

***

BUT Poona, seething with the excitement following the murders, was not in the proper frame of mind to try the case. Bombay was calmer! Was it? Was it possible that a hundred miles could make any material difference, when distant London itself, powerless to preserve its equilibrium, looked at matters through (Bethnal) green glasses, and saw the ghost of sedition lurking in every nook and corner of the empire? Did not responsible and irresponsible writers in the Anglo-Indian Press preach a persistent crusade of extermination, not against this or that Brahmin, but against the whole race, covering it as Lord Macaulay covered the Babu, with indiscriminate and sweeping abuse? Did they not daily send forth suggestive articles, calculated to fan, rather than cool, heated passions? Did they not commit open contempt of court? Did they not seek to connect supposed seditious writings and utterances with the murders, as cause and effect, without a particle of evidence in that direction beyond what was afforded by their own heated imagination? Did they not inform their readers that a certain Russian officer, under circumstances similar to those that had convulsed Poona, would have *hanged a few natives before breakfast* just *pour encourager les autres!?* Under such determined attempts to stir up ill-will, was it possible for purely human minds (especially minds that allow themselves to be guided by the utterances of Anglo-Indian shriekers as absolutely as if they were Gospel truths) to dismiss all extraneous considerations? How could all this tend to render the atmosphere of Bombay calmer? We mean no disrespect, and hope we are not committing an offence under Section 124 A or any other living or dead section of the law when we say that the Anglo-Indian, with his many estimable virtues, is after all only human.

***

HEAVY as are poor Tilak's chains, those that now bind the native Editor are heavier still, and disastrous as have been the consequences to the one, those that have overtaken the other are, if possible, more disastrous still, and more far-reaching. Mr. Justice Strachey's interpretation of Section 124 A has reduced the native Editor to very straightened circumstances indeed. Bound hand and foot, and plugged at the mouth, all honest liberty of speech and writing appears to be taken away from him, and he finds that his "occupation is gone." Though the Anglo-Indian editor, looking down from his superior "ethical heights," may sneer at his native brethern's scanty stock of type, there can be no doubt that, his meagre resources notwithstanding, the insignificant native editor, as an honest interpreter between the rulers and the ruled, has done incalculable service to the vast possessions, of which the British are justly proud. And we deplore it as a misfortune and a calamity, not only to the large class of native editors, not only to the larger class of native readers whose homes they penetrate, but to the Government itself, that the opportunities for doing such a service should be so seriously curtailed. We say, *native* editor advisedly, for though his so-called Anglo-Indian brother claims to row in the same boat, we deny that there is anything in common between them. There is plenty of tall talk and jeers and sermonising from the Anglo-Indian, but as for any active sympathy with native habits of thought, native grievances, and native aspirations even when temperately put forward, the Anglo-Indian is nowhere, if he is not positively and doggedly opposed. It may be said that matters are not quite so bad after all, and that everything has not been taken away from us. We may "discuss the Income Tax Act, the Epidemic Diseases Act, or any military expedition, or the suppresson of plague or the administration of justice." Here's scope enough for any reasonable man, you would say. But we smell danger even here. The line of demarcation between punishable and safe comments is so thin, that it would be the part of wisdom to give up even the few questions that the Law kindly permits us to discuss, and until a more liberal interpretation has been put on it, to confine ourselves, for the edification and enlightenment of our readers, to essays on British Supremacy or, better still, to translations of Miss Edgeworth's Moral Tales.

A black look-out.—Professor Marpmann, of Leipsic, has discovered bacteria in ink! We had no *ink*-ling of such a thing as this, and it may account for the fact that some of the ink that is "spilt" is, so to say, "lively."

NAP FOR EVER.

Gool—What did you do at the club yesterday? Did you enjoy your nap, your *siesta*, as at home?

Solee—Oh yes, I had my *nap*, but of a different kind. I won 300 out of that fellow, Jasee, *napping*, and spent some of the money on those lovely bracelets that now adorn your pretty hands! You would like to catch me napping again to such good purpose, wouldn't you, love?

બપોરનાં "નેપ."

ગુલ—પછી કાલે તમે કલબમાં શું કીધું સોલી? સારી રીતે ઉંઘ કહાડીતી કે? ને જેમ ઘેરમાં દરરોજ બપોરનાં બરાબર બરડો નાખીચ તેમ "નેપ" લેઈ ઉઠયા તા કે?

સોલી—હારે ડીયર, બરાબર બપોરના મેં "નેપ" લીધીતી. પણ તે જુદીજ જાતની "નેપ" ઉતી હું. હું પેલા જાસી સાથે "નેપ" ના દાવ રમયો, ને બે કલાકની રમતમાં તેનાં ગજવામાંથી ૩૦૦ ની ત્રણ કોરી કકરતી નોટ પરાવી લીધી!

ગુલ—અંહં! ને તે ૩૦૦ નું તમે શું કીધું?

સોલી-વરી કરે શું? તું જે બરેસલેટ પેહેરીને બેઠીચ તે કાંહુથી આવી? જોની, તારા હાથપર તે કેવી સોભેચ હું, ડીયર! તું તો એમજ ઇછસે કે હું બીજી વખતબી "નેપ" માં એવોજ તરાકો મારી આંઉ કે વરી તુને નેકલેસ ને બુટીનો તરાકો પરી જાય! ખરૂં કેની?

A NEW PLAGUE IN BOMBAY.

Mr. Punch, pestered every hour of the day by visits from that pest, the vote-broker and the breaker of one's peace of mind, takes extreme measures and the broker, although unsuccessful in his mission, cannot say that it has been bootless.

મુંબઈમાં એક નવી મરકી.

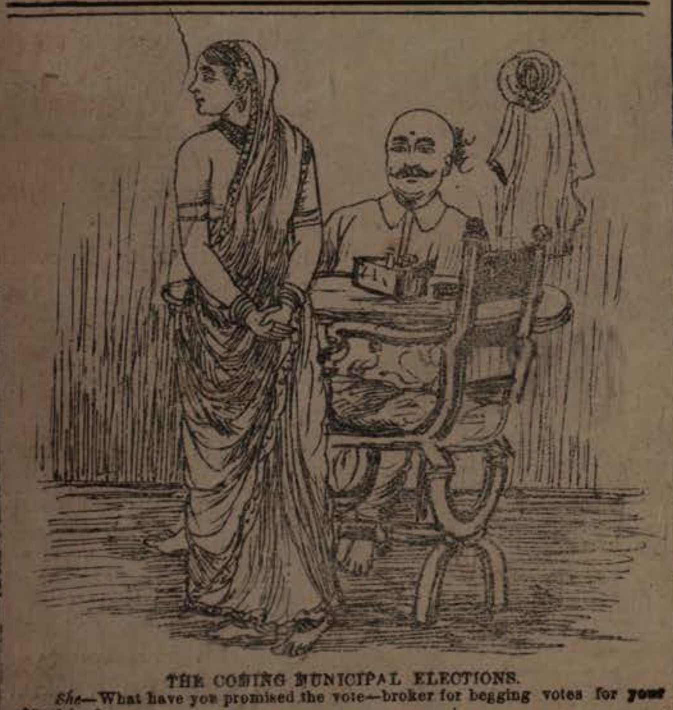
દીવસના દર કલાકે વોટ દલાલને નામે ઓળખાતી નવી મરકીથી હેરાન હેરાન થયા કીધાથી મી૦ પંચે અંતે સરવેથી છેલ્લા ઉપાય લીધા છે, અને દલાલભાઈને તેનાં ઘટતા ફેજે પોંહોંચાડી આપ્યો છે!

The horse has grown furious and if he is not well handled and reined in and curbed, he may break the trap "Liberty" to pieces.

આ ઘોડો બહુ તોફાની થયો છે, અને જો તેને સંભાળથી લગામ ખેંચીને ચલાવવામાં નહી આવશે તો "લીબરટી" (છુટાપણાની) ટોગકાર્ટના કદાચ તે કકડા ભુકલા કરી નાખશે.

THE COMING MUNICIPAL ELECTIONS.

She—What have you promised the vote—broker for begging votes for your Shethjee?

He—A rupee for each vote, and the rascal doesn't appear to be satisfied! For he hasn't collected even half-a-dozen! Perhaps he is dodging to run his price up-wait till the eleventh hour, and then squeeze out of Shethjee fancy fees—5 or 10 rupees per vote!

આવતી મયુનીસીપલ ચુંટણીનાં કોટકો.

અલી—અરે આ સાંભળો છો કે? મોકું જો તમે તમારા શેઠજી માટેનાં વોટનું પુછે શું કરયું? ઓલો દલાલ આવયો હતો તેની સાથ કાંઈ બંદોબસ્ત કરયો કેને?

અલો—હા, બંદોબસ્ત તો બહુ સારો કરયો છે. તેને કહયું છે કે દર વોટે એક રૂપીઆ આલીશું! પણ રોણનો કાંઈ તેથી ધરાયલો લાગતો નહી, કેમકે હજી પાંચ છ વોટ પણ પુરાં લાવયો નથી! મને લાગે છે કે એ મારો વાહાલો

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

MARS ON THE INDIAN FRONTIER,

Who has by his presence enlivened the martial spirit of the Military Forces now waging war against the Frontier Ribes, and has crowned their arms with success all round.

મી૦ પંચના ફેન્સી પોરટ્રેટ.

હીંદી સરહદ ઉપર "માર્સ" (લડાઇના દેવતા)

જેમની હાજરીથી જે લશકરી ફોજ હમણાં સરહદ ઉપરના તાયફાંઓ સામે લડાઈ ચલાવે છે તેનાં જીગરમાં લશકરી જોશનો આતશ સંપુરણ સળગયો છે, એ

THE WOES OF A CANDIDATE.

HUBBY—No use breaking one's head with the ratepayers', love, and getting into the corporation thro' them is hopeless. Tell your father to give us plenty of money, plenty of influence, plenty of canvassers, and an array of carriages, and the thing might perhaps be done.

WIFEY—You don't know father if you think you can do him. Let him alone, and try the J. P.'s!

HUBBY—Easier said than done. The J. P.'s re-besieged, and I can hardly expect to make my way in that direction. I didn't know it was so troublesome to get into the Corporation.

WIFEY—Then stay at home, and mind your own CORPORATION!

ગરીબ મીયાંના ઉમેદવા

રીનાં સંકટો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૬૪૯મું.]

THIS IS THE DOG THAT WORRIES THE CAT:

OR, THE ANGLO-INDIAN PRESS *VERSUS* THE MAHRATHA PRESS.

બીલાડાંને પજવનારો

કુત્રો;

અથવા, હીંદી અંગ્રેજી છા

પા વીરૂધ મરાઠા છાપો.

Had him there (?)—Young America (to Young England, on board of a Transatlantic liner): "You see, our great Washington was the one man on earth who never told a lie."—Young England: "Then how was it he swore allegiance to King George and served against the French?"—Young America (calmly): "I didn't say he never swore. I said he never lied!"

AFTER THE TILAK TRIAL.

THE NATIVE PRESS *VERSUS* THE ANGLO-INDIAN PRESS.

[While the Native Press, with a solitary exception here and there, has expressed unfeigned regret at the result of the Tilak trial, the Anglo-Indian Press has hailed it with unbounded joy!]

તીલક તપાસ પુરી થયા પછી.

દેશી છાપો વીરૂધ હીંદી અંગ્રેજી છાપો.

[આનરેબલ મી૦ તીલકની તપાસનાં આવેલાં પરીણામ સામે કોઇ કોઇ શીવાય આખા દેશી છાપાએ જયારે ભારે દલગીરી દેખાડી છે, ત્યારે હીંદી અંગ્રેજી છાપાએ તે માટે પાર વીનાની ખુશાલી બતાવી છે.]

MISS LOYALTY,

The much-abused lady as she appears all hale and hearty, notwithstanding the gibes and jeers of the Anglo-Indian Press who wish her death!

["The loyalty of the Indians is much talked of as though such a quality, as the Englishman understands it, exists in India. The people of this country have, from time immemorial, had to submit to the strongest power for the time being, and the case is the same now. What we call loyalty is, therefore, substituted in the mind of an Indian, whether rich or poor, educated or ignorant, for a mixture of self-interest and conscious helplessness."—*Letter of a non-official English resident of 30 years in India to the Times of India.*]

મીસ વફાદારી,

જે બીચારી ઉપર કોઈ હજારો ગાળો પડે છે અને જેણીને વગોવવામાં કશું બાકી રાખવામાં આવ્યું નથી, તેણી હીંદી અંગ્રેજી છાપાના તાણા અને તપલા છતાં તથા તેણીને મુવેલી જોવાની તેની ઇછા છતાં, કેવી સુખરૂપ, તનદરોસ્ત અને ખુશખુશાલ દેખાય છે!

[એક અંગ્રેજ વફાદારીના ગુણને જે રીતે સમજે છે તે રીતે તે હીંદુસ્તાનમાં હસ્તી ધરાવતી હોય તેમ હીંદીઓની વફાદારી વીષે હમણા ઘણી વાત કરવામાં આવે છે. ઘણા પુરવ કાળથી આ દેશના લોકોને જે બળવાનમાં બળવાન સતા હોય તેને તાબે થવું પડયું હતું, અને હમણા પણ તેજ હાલત છે. આટલામાટે જેને આપણે વફાદારી તરીકે ઓળખીયે છીયે તેને બદલે એક ગરીબ કે તવંગર, શીખેલા કે અભણ હીંદીના મનમાં સ્વારથ અને નાચારીનું મીશ્ર બેસેલું હોય છે.—ત્રીસ વરસ સુધી હીંદુસ્તાનમાં રહેલા એક અંગ્રેજ ટાઇમસ આફ ઇંડીઆપર લખેલા પત્રમાંથી.]

OH ! THE UGLY BIRD !

Hind—(*In the garb of Peace*) Oh ! the ugly bird ! Ah my sweet pet ! I'll guard you yet !

[The friendly attitude of the Amir of Cabul remains unchanged, and, says the *Pioneer*, he is steadily pursuing his declared policy of condemning the action of the tribes in open hostility to the British Government. This gives us assurance that India will not have to go to war with the Amir.]

કેવું બીહામણું કદરૂપું પક્ષી !

હીંદ—(સુલેહ દેવીના પોશાકમાં) અરે! કેવું બીહામણું કદરૂપું પક્ષી અહીં માથાપર ભમયા કરે છે! તોબી, મારાં મીઠાં મધુરીયાં! તુને હું સંભાલીશ! તુને હું સાચવીશ!

[કાબુલના અમીરની મિત્રાચારીભરેલી વળણુમાં કશો ફેરફાર થયો નથી, અને પાયોનીયર જણાવે છે કે, જે તાયફાઓએ અંગ્રેજ સરકાર સામે ખોલ્લી દુશમની દેખાડી છે તેમનાં કામને વખોડી કહાડવાની પોતાની રાજનીતી તે એકસરખી રીતે ચલાવયો જાય છે. આ ઉપરથી આપણુને ખાતરી મળે છે કે હીંદુસ્તાનને અમીર સાથ લડાઈમાં ઉતરવું પડશે નહી.]

ટીણકુજી વર પરણવાની પીડાઓ.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૫૬મું.]

ટીણકુજી–(ઠીંગુજી ઠચ ધણી) લવ, ચાલ તો, મારી વતી પેલા રાસકલ કઇતાનને તારા ઉંચા હાથે એક બબરચો લગાવી કહાર ! એ કંગાલ કાફર મારી સામે ઘણોજ "સાસી" થાયચ !

તાલત્રી–(સલેમાન સાટકા જેવાં ઉંચાં ધણીયાંણી) મરેરે એ મુવો ! એ મરી ગીયો તો હંમેસનોજ એવો તરકરો હજા મરો છે ! જરાજરામાં મુવો મોહોનાંપર તરડાઇ આવેચ, ને તેથી કોઇ વખતે મને તો એવી ચીર ચહરેચ કે ઓય મુવાના ડોરાજ જાણે કહારી નાખું ! એક દાહાડે તો મેં પગમાંની સપાટબી કહારીતી, ને મુવાનું સપાટ સપાટે માથું રંગી નાખું એવી મને ચીર ચહરીતી ! પણ સું કરૂં, બીજા બીજા ઘણા વીચારો કરવા પરેચ, ને તેથી મુવાના નામપર ધુર વારીને ને મણ મટોરૂં નાખીને બેસવું પરેચ !

ટીણકુજી–પણ એવા "ઇમપયુડંટ રાસ્કલ"ને આપરે જતો નહી મુકવો જોઇયે. મારા હાથ જો એનાં મોહનાં આગળ પુગતા બુગતા હોતે કેની, ડીયર, તો કહારનું એક પલકમાં એનું મોહનું તો એવું બંધ કરી નાખયું હોતે કે એના જનમમાં ફરીથી એક હરફબી એ કહારતે નહી ! પણ કરૂં સું ! મારો હાથજ નહી પુગતો તે ! તું આવ, ડીયર; હું તારી આગળ ઉભો રેહુંચ ને તું એને એક લપરાક ઝારી કહાર, કે એ રાસ્કલ પોતાનું "ઇમપયુડંટ" મોહનું ફરીથી મારી સામે નહી ઉઘાડે ને તેં ટું કરવાની સોખઇ દેખારેજ નહી !

તાલત્રી–તમારા કરતાં હું એ મુવાને દરરોજ તમાચો મારીને એનું મોહનું ફેરવી નાખયા વગર રેહું નહી, ડીયર. પણ સું કરૂં, હાથ ખાંચી જાઉંચ ને લોહીનો ગોટ ગરીને બેસુંચ. એ મુવો તમારા કરતાં મારી સાંબે વધારે થાયચ ને જારે હોય તારે તરતર એવા જવાબ આપીને ઉભો રેહેચ કે જાણે ઓય એનું ભેજુંજ કાહારી નાખયે !

ટીણકુજી–તારે આવની, એને બધા દાહરાનો સવાદ આજેજ ચખારી દેછયે. મારા દેખતાં એને બે ચાર તમાચા લગાવી કહાર ને—

તાલત્રી–તે તો, ડીયર, તમારા હાથેજ તમે કરો ! મુવાને બે ચાર સ્લાપ ઝારી કાહારો, ને મુવો વધારે તન પાંચ કરે તો લાત મારીને નાખી દેજો !

ટીણકુજી–પણ એ કંગાલ મારા કરતાં બેવરો ઉંચો મુવોચ તે ! એને મારવાને વરે મારા તો હાથજ નહી પુગતા તે ?

તાલત્રી–તો એમ કરોની, ગમે તો ટેબલપર ચહરીને ને ગમે તો ઇસ્ટાન પર ઉભા રહીને એ મુવાનું મોહનું માથું રંગી નાખો. પણ તમારા હાથેજ એ મરી ગીયાને ઠેકાણે લાવો. હું જો એ મુવાની બરાબરી કરવા જવસ ને ભસ્તે ભરાયાને જરા કબી હાથ લગારસ ને એ મુવો કંઇ ગોધીયારૂં કરી મુકશે તો આસેપાસેના પારપરોસી ને ભારૂતો દોરીબોરી આવસે તો આપુને ખરાબ લાગસે. ને વરી મુવો મને બઇરી માણસ જોઇને ગરે પરસે, ને મારવાને વરે પોલીસ બોલીસમાં મને ઘસરી ખસરી ગીયો તો ફજેતીના પારાવાર થસે ! વાસ્તે તમેજ જી ભરૂં ગમે તો ઘોલીયાપર નહી તો ખુરસી ટેબલપર ચહરીને એટલું કામ કરી નાખો ! એ મુવો કંઇ તમારી સાંબેખાંબે થાય નહી તેને વરે હું તમારી આગલનાં આગલજ ઉભી રેહેવસ !

ગરીબ બીચારા ઉમેદવારનાં સંકટો.

[જુવો ચીત્ર પાનું ૧૪૫મું.]

ધણી–અરે મરવા દેરે, લવ, એ રેટપેઅર ખચરોમાં આપરૂં કંઇ વળે નહી. એ લોકો સાથ માથું ફોરવું ને પથરમાંથી પાણી કાહારવું બરાબર છે.

ધણીયાંણી–પણ કાંય, એમ કાંય ?

ધણી–એ કાંય ને બાંય ! બધું ઠીકેઠીક છે. કંઇ બધા રેટપેઅરો તારા ને મારા જેવા સમજુ ને શીયાના છે કે તેની વાત ? કોઇ ઊંઠરા તો કોઇ ખચર, ને કોઇ વરી ગધેરા ! કોઇ ચીભરાં ને કોઇ કાકરી, તો કોઇ વરી અંદુસ ને કોઇ અદુખરા !

ધણીયાંણી–ઓ બલા જાણે રે એવાં પંચભેલો સાથે કામ લેવાને !

ધણી–તારે પછી હું કેહુંચ તે કંઇ ખોટું કે એ લોક સાથે માથું ફોરવામાં મારૂં કંઇજ વળવાનું નથી ! અમસ્થા જઇ જઇને કાલાવાલા કરીયે, દાહાડીમાં હાથ ઘાલયે, પગે હાથે લાગયે, તોબી કંઇ મતલબ સરે નહી. કોઇ કંઇ એકુ ટુકરો કદાચ વોટનો આપુને નાખે, તો જાણે શું એક મોટો કંઇ આપરીપર ઉપકાર કરતો હોય તેમ ટીચકઇ ટીચકઇને. મરડઇ મોચડઇને, ને પોતે કેવો એક આપરો અનદાતા હોય તેવું ડોળ ઘાલીને નાખે !

ધણીયાણી–તારે તો મરવા દેઓરે, ડીયર, એવાં ફાંફાં ને, તેનો કંઇ બીજો ઉપાય શોધો ?

ધણી–બીજો ઉપાય તો એજ કે તારો ધાંખરો આપુને મદદ કરે તો બેહેરો પાડ પડે ! તારો ધાંખરો જો ઘણા સરખા પઇસા આપે, ઘણા સરખા દોહોરીયાં અહીંતહીં મારે વરે વેરી નાખે, તેમ ધુમધોકર બધેબધથી વગલાગ ચલાવયો જાય, ધગલેઘેર વોટ મેળવનારાઓને ઘેરેઘેર છોરી મુકે અને ગારી ને ઘોરાની પાયગા ને પાયગા દરરોજ દોરાવીને મત એકઠાં કરવાનું કામ ચલાવે, તો કંઇ પાટલો ફાવે !

ધણીયાંણી–ઓ–ઓ–હો ! ધીરેરે મરૂં ધીરે. બાવાજી તો ઓય બધું એ કરી નાખવાના તેની તો મને ખબરજ છે ! એવણને તો જે વેઠે તેજ જાણે. અરે એવણ એવા છે કે એ તમારાં કામમાં એક દોહોરીઉંબી કહારવાના નથી, કે નથી કેઠે જવાના કે કોઇને કંઇ કેહેવાનાબી. તમે મુંગા મુંગા તમારૂંજ સુઝયું કરો ને કંઇ બીજો રસ્તો કહારો, નહી તો સુઝમાં રોજા ખોલસો.

ધણી–પણ બીજો રસ્તોબી તે કહારૂં શું ? કંઇ મને તો સુઝતું નથી ?

ધણીયાંણી–તો કાંય નહી મુંગા મુંગા જસ્ટીસોમાંથી કે નડીડેટ થતા ? રેટપેઅરોના નામપર પુરો મુકો. તે લોકપર મણ મટોરૂં વારીને બેસો, ને મુંગા મુંગા જે. પી.ઓમાંજ કંઇ "ત્રાઇ" કરોની ?

ધણી–પણ તાંહબી કંઇ વળે તેમ નથીનો ! તે લોકમાંબી બધી વોટની દોરાદોર પરીચ ! મહીના ને મહીના થયા બધા ધાઇખોરાઓ તાંહબી ઉતરી પરયાચ ને ગીદરાઓની માફક ખેંચાખેંચ ને તાણાતાણ ચલાવેચ !

ધણીયાંણી–ઓવાય, એટલુંબધું ? જસ્ટીસોનાં ઇલેકસનને તો ઘણો વાર છે. તેટલાં અત્યારથી સું બધાઓ પર ધાર આવીચ કે દોરાદોરીમાં પરયાચ ?

ધણી–એ ધાર ને બાર ! કેનડીડેટો કંઇ ઘેરમાં બેસી રેહેતા નથીની. જે લોકો રેટપેઅરોથી ધરઇ ગીયાચે ને તેઓ પાસે વોટ મેળવવા જતાં હારમાર હારમાર થાય્ય, તે લોકો હવે જ

સ્ટીસોમાંથી કેનડીડેટ થઈને નીકળવા લાગેચ. અને તેથી અત્યાર થીજ તેનું બજાર બધુ ધગળેધિર ઉભઈ જવા માંડયુંચ. તું જ જો ની, આપરી ઉપર કેટલીબધી છાપેલી ચીઠીઓ ને પોસ્ટ કારડો ને લીઠો કીધેલાં લેટરો આયાંચ તે !

ધણીયાંણી–તારે હવે સું કરસો ? મુંગા મુંગા, ડીયર, મારૂં માનો તો તમે અખારાજ કરી જાઓ, ને ઘેરમાં બેસીને તમે તમારી ઘેરની કારપોરેશનમાં તકરાર ને મસલત ચલાવો !

સસ્તું સુનું !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૫૬મું.]

ધન–ને હવે મને કેહેસો, હોમી ડીયર, કે તમે મારે વાસ્તે સુનાની બ્રેસલેટ કાહારે લાવસો તે ?

હોમી–જરા થોભ, ડીયર. એમબી ને એમબી થોરો વખત થોભી જા.

ધન–પણ થોભું તે કેટલા દાહારા ? એક દાહારો, બે દાહારા, પાંચ દાહારા,–કેટલા ?

હોમી–જોની ડીયર, સુનું દસ પંદર રૂપયે તોલો થાય તાંહસુધી જરા તું મુંગી બેસસે તો ઠીક થસે. કેહેચ કે એક બે વરસમાં તો જરૂર તે દસ નહી તો પંદર રૂપયે તો તોલો થવાનુંજ. ને તેમ નહી તો ઘણાં ઘણાં તો પાંચ છ વરસ લાગશે. વાસ્તે એટલો વખત આપરે થોભીને પછી સસતામાં આપરૂં કામ કરયે તો સારૂં કેની ?

ધન–અરે બલ્યારે તમારા સકાર ! એક બે ને પાંચ વરસવેર હું થોભું ? તો એમજ કાંય નહી કેહેતા કે ઘરડી બોખી થાય ને દખમે જાય તાંહ સુધીજ થોભી જા ! એમબી ને એમબી હું સાહાઠ સીતેર વરસની થાઉ તેટલાં સુનું વધારે સસતું થસે–દસ પંદર રૂપયે નહી પણ દસ પંદર દોહોરીયે તોલો થસે,–તાંહસુધીજ કાંય નહી તમે થોભવા કેહેતા ! જાવ જાવ, તમે માટીડાઓ હંમેસના ઠગારા તે ઠગારાજ ! મુંગા મુંગા ઝપ દેઇને ના કાંય નહી કેહેતા કે મારે બ્રેસલેટ નથી અપાવવાની ! અમસ્થાં જુઠાં જુઠાં હીલ્લાં બાહાનાં સાનાં કહારોચ !

હોમી–અરે ડીયર, તારે તો તુને કંઇ ખબરજ નથી ! તું જાણેચ કેની ઈગલંડમાં હમણાં "બાઇમીટેલીઝમ" ની બધી વાત ચાલેચ તે !

ધન–(ખભરીને) તમારી બાંઇ ને આંઇ જાય જહાનમમાં ! મને તેની સાથે સું કામ છે ? નાખો તે રાણુાને મોટી દોજખની કુંદમાં !

હોમી–અરે, અરે ! એ સું ફાટું ફાટું બકેચ ! તેં વાંચયું કેની કે બેંક આફ ઈગલંડે સીલવર રીઝરવ રાખવાનો ઠરાવ કીધોચ, ને તેના ગવરનરે તે વીસે ખુલાસો કીધો તેથી સુનું સસતું થવા માંડયુંચ તે ?

ધન–હારે, સુનું ઘણુંજ સસતું થવા માંડયુંચ !–મુવું ચો વીસ ને પચીસ રૂપયે તોલો છે તે તો છેજ !–તમારી એવી લાંબી લાંબી લભાસ હાંકવાની છોરી દેઓ, ને મુંગા મુગાં કાહારે બ્રેસલેટ લાવવાના છેઓ તેની વાત કરો !

હોમી–અરે જો સાંભળ, ડીયર. ઈગલંડમાં બાઇમીટે—

ધન–(વધારે ખભરી પડીને) તમારી બાઇને સું કેહું ને તમારી આઇનેબી સું કેહું ! મેં ના કેહયુંની કે મને એવી એવી લભાસ સાંભળવી નથી !

[ગરીબ બીચારો હોમી ! પોતાની પવીત્ર ધારણાઓ પુરવાર કરવા ને મથીમથીને "બાઇમીટેલીઝમ" વીષે ધન આગળ ખુલાસો કરે છે, પણ બધું પથરપર પાણીજ !]

આપણો સટોલીયો અલો સટા બજારમાં કેવી નીતી શીખી આવ્યો છે !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૫૬મું.]

અલી-કેમ, પછે આ વેળાનો વાયદો કેમ પતયો, મારી કમળાના બાપા ?

અલો–બહુ સારી રીતે, મારી કમળાની મા ! તને ને મને બહુ શાંતી થાય તે રીતે પતી ગયો છે !

અલી–નહી, નહીં ? ત્યારે તો બહુજ સારૂં ! તમને કાંઇ ખોટબોટ તો નથી ગઇને ?

અલો–ને જાય તો શી ફીકર છે ? આપણે તે કાંઇ ખોટના ધાણી છીયે ? મુદલજ નહી ! આપણે તો નફાના ધણી ! નફો આવે તો ગજવાં મહીં મુકી હસ્તે મોહડે ઘર આવયે. ને ખોટ જાય તો લાત દેખાડી ઉભી પુછડીએ બજારમાંથી નાહાસી આવયે ! એ આપણો ધંધો છે તે તને ખબર છેને ?

અલી–પણ આ વેળા તમે શું કરયું ? વાયદો પતયો તેમાં તમને લેવડદેવડ શી થઇ ?

અલો–થઇ તો બહુએ ! જે રોણુનાઓનાં મેં અવલે અસ્તોરે મોંથાં બોડી નાખયાં હતાં તેઓ પાસ પાઇએ પાઇ કઢાવી લાવયો, પણ જેઓ મારી પાસ લેવા આવયા તેમને હાથ તાલી આપી હું કેઠે મળયોજ નહીં ! રોણુના પોતાની મા ને દાદીને નામે પોક મુકીને બેઠા હશે !

અલી–વાહરે વાહ ! તમે તો અવધીજ કરી !

અલો–તો કરે નહી તો પછે તું ને હું ભુખે મરીયેને ! કાંઇ કાલીચઉદશ ને આતવાર દર વરસ આવતાં નથી, તે જાણે છે ને ? એ તો વીંધાયું તે મોતી! સટા બજારમાં તો જે તડાકો પડી ગયો, જે હાથ મરાયો, જે કાંઇ સપડાયો, તે બધું લઇને બેઠક મારી જઇયે તો જાણે ગંગા નાહયા ! નહી તો પછે જનમ સુધી વાટજ જોયા કરવી પડે ! સમજી, મારી કમળાની મા !

અલી–પણ હવે તમે શું કરવા માંગો છો ? પાછા સટા બજારમાં જશો કે ?

અલો–નારે ! બજારનું હવે ફરીથી નામજ કેવું લેવાનું હોય ! ને મને તયાં ઉભો પણ કોણ રાખવાનું હતું જે ? તને ને મને બે જનમ સુધી ચાલે એટલો તડાકો હાલ તો મારી આવયો છું, પછે હવે બજારની તે શી પરવા કરવાની હોય !

અલી–ઠીક ત્યારે તો. આ વેળાની દીવાળી તો બહુ શુભ શુકનવંતી નીવડી છે !

અલો–તો નહી કાં નીવડે ? એ તો જે ગધેડો બેવકુફ હોય તે સટો કરીને પઇસા ખોહી આવે ! મારા જેવો પુરો પાવરડો હોય તે એક દમડીએ કોઇને આલે નહી પણ સામું લઇને આવે !

અલી–પણ તમારી પાસ ઓલાંઓ ખોટના પઇસા લેવા આવશે તો પછે તમે શું કરશો ? દીવાળી કરવાને બદલે દીવાળું કાઢશો કે ?

અલો–શું કામ ? કહીશ કે સટાની ખોટના પઇસા આલવાના આપણે તો કાલીમાતાના સોગંદ ખાધા છે ! માટે જો મારી પાસે પઇસા કઢાવવાના હોય તો પાછલી રાત્રે ખારાં પાણીએ મોઢું ધોઇને આવજો ! ને એમ કરતાં જો રોણુનાઓ અડધી દુકાનીએ માંડવાળ કરવાને રાજી હશે તો પછે તેમ કરીશું ! નહી તો આ બેઠા આપણે ઘર ! તને ને મને સારી જીંદગીભર મોજ ઉડાવવાને બને એટલો તડાકો મારી લાવયો છું, એટલે પથારીમાં પડયા રહીશું ને ખાઇ પીને રંગ કરીશું ! સમજી કે, મારી કમળાની મા?

DASRA GREETINGS!

INDIA : TUESDAY, 5th OCTOBER, 1897.

MR. PUNCH.—To-day, my Lord, is Dasra, regarded in this ancient Land as an auspicious day for setting on foot great enterprises, forgetting and forgiving injuries, and cultivating brotherly feelings. Permit me on such an occasion to greet you in the name of Hind with the offer of these APTA leaves, symbolical of Love and Friendship!

[" Certain am I that if in this year of Jubilee we can make an earnest effort to promote greater confidence between rulers and ruled, more forbearance where social or religious feeling is apt to lead to strife, juster views of the supreme importance of peace and goodwill, we shall have done something to raise to our beloved sovereign a memorial more enduring than brass, of which any monarch and any nation might be proud."—*Lord Elgin.*]

દસેરાનું સોનું.

હીંદ : મંગળવાર, તા૦ ૫ મી અકટોબર ૧૮૯૭.

મી૦ પંચ.–આજે, મારા લારડ, દશેરા છે, જે દીવસ માહભારત કામો આરંભવા માટે, થયલા નુકસાનો ભુલી જવા અને તે માફ કરવા માટે, અને અરસપરસ ભાઈબંધીની લાગણી વધારવા માટે આ આરયવરતમાં બહુ શુભ શુકનભરેલો ગણાય છે. એવા એક શુભ અવસરે મોહબત અને મીત્રાચારીની શુભ નીશાન તરીકે ગણાતાં આ આપતાનાં પાન તમો નામદારને અરપણ કરી તમને મુબારકબાદી ઈછવાની મને રજા લેવા દેશો !

SYMPATHY.

CHOW-CHOW.

"O trumpery!
O Morris!"

IF anything can console Mr. Tilak for loss of liberty, harsh occupation, and the thousand and one annoyances and troubles arising therefrom, it will doubtless be the unanimous chorus of sympathy (supposing that it reaches his ears) raised by the entire Native Press of India—we mean, the *genuine*, not the *half-caste*, Native Press—and the comments, more or less severe, made on the locality and manner of his trial. And this satisfaction will be considerably enhanced by the fact that even in London, permeated as has been the atmosphere of that city with wild rumours and extravagant falsehoods circulated by designing persons for selfish ends, there are not wanting purely English journals sober enough to take the same dispassionate view of the case that the Native Press has taken. Though only an oasis of comfort in the desert of chill despair! The record of the London Press notices, if gratifying in a few cases, is, it must be admitted, disappointing as regards the rest. And this was to have been expected. For the average English

Editor is actuated by the same passions and prejudices and hatred against the native as his Anglo-Indian brother out here, and writing, as he does, at a distance from us and on second, and third, hand information, not seldom makes himself supremely ridiculous. We have not forgotten how, during the excitement of the plague, the well-informed London illustrated journals treated us, to our unbounded amusement and wonder, to impossible pictures of Parsi dead bodies being carried by Mahomedan bearers to circular wells surmounted by an army of vultures and emitting columns of flame! We have not forgotten how hopelessly the geography of the riots and the murders was mixed up, and the Babu was confounded with the Brahmin and the Brahmin with the Babu in undistinguishing confusion! And now the leading journal in the City, presumably the best informed, in speaking of the Tilak case, gravely starts by informing its readers that *one-half of the Jury* (that is to say, to be mathematically exact, *four persons and a half*) *was composed of Mr. Tilak's own countrymen!* Here is news for you! The fabric raised on such a foundation must needs be sound! And who can resist or deny the inference drawn from such premises! We are curious to know if it will make any difference in the journal's estimate of the verdict to learn that the Jury was composed of 9 persons, but three of whom were Mr. Tilak's own countrymen, and therefore acquainted with the language of the incriminating articles; the remaining six being Europeans or Anglo-Indians to whom it was all Greek!? "O trumpery! O Morris!" So close upon the heels of the famous saying about *native journalists* and *idiots*!! 'Tis thus vagaries of the *Times* bring in our revenges!!!

* * *

Disloyalty on the brain!

IN the recent Jubilee address Lord Elgin, speaking allegorically, said that a fit memorial to commemorate the great event, which should be more enduring than brass, would be to bring about and to maintain friendly feelings between the rulers and the ruled and between the various Indian races themselves. The pious editor of the missionary magazine, *Progress*, very correctly appreciates the idea as likely "to contribute greatly to the happiness of India." Strangely enough, however, the headline to this pacific speech of the Viceroy runs: "The best Indian Memorial of the Mutiny." "Of the Jubilee" was evidently meant. Verily, the bogies of Disloyalty, Sedition and Mutiny have found their way into every Anglo-Indian editorial *sanctum* in this country!

* * *

No hope for the "niggers."

To emancipate the negro slaves, the American Christians of the North once fought tooth and nail with their co-religionists of the South, who would not liberate their bondsmen, apparently thinking that the kingdom of heaven was for the whites, and the blacks had no souls. Times are altered and the free Christian citizens of the United States of America are today beginning to see the mistake their ancestors in their zeal, made in setting free the niggers. The naval authorities in that land of freedom and democracy have recently ruled that it is inexpedient to admit into the Naval College certain negro scholars selected as cadets by the Congress, as it is thought hopeless to expect the whites, whether they be officers in the saloon mess or seamen on the forecastle, to salute a negro, though he might be an Admiral commanding a fleet! It has been always so. The ancient Aryans of Vedic times, of snow-white complexion, treated the Dasyus similarly in this land, and though ages have rolled on since, the history of the most progressive nation on earth tells the same story. Colour, after all, must enter largely into the politics of heaven, earth and hell alike—whatever hypocritical Cant may aver to the contrary.

* * *

BUT is there really no balm in Gilead? Cannot industrial chemistry come to the help of humanity by bridging over the gulf which now separates the white from the black? If, for instance, the monkey brand soap can turn tarnished metals into polished mirrors, why think it an idle dream that the near future has a millenium in embryo in the shape of a soap that will transform all dusky humanity into the requisite hue—the true symbol of the brotherhood of man—the snow-white colour of the first Aryans?

* * *

A "golden" female Liliput.

A MASULIPATUM Treasure Trove Notification, in the *Bombay Government Gazette* of the 30th September last, announces a find which should set Indian anthropologists and antiquarians on a new road of discovery. Golden men and women are frequently mentioned in our fables and romances, and the *suvarn-kanti* or "golden colour" of Sanskrit heroines is a familiar poetical expression. But we have here a sober official notification, dealing with stern prosaic fact, which tells us of the find of "a small golden woman's girdle" in a Poromboke land called Maya Kuralu Fort. The length of the girdle which clasped the dainty waist of the "small golden woman" of Poromboke is not given: it might have helped to fix the stature of its fair owner. Again, it is not stated of what material the girdle of the "golden woman" is made. We opine, it must be of precious stones, to match the splendour of the golden waist. Verily, fact is stranger than fiction. Who can henceforth doubt that India is, after all, "a land of enchantment."

* * *

THIS rare find of the "small golden woman's girdle" should in a measure help in settling the issue recently raised in the Madras High Court in reference to a Hindu lady's ornamental belt in dispute, as to whether or not a narrow waist is considered a point of ideal beauty in a Brahmin woman. Auvvai, in her classical work Athisudi, it appears, clearly lays down that a wasp-like waist is a point of beauty in a woman. And what man or woman will say it is not, whatever the modern science of hygiene may say to the contrary.

PUT OUT ?

[The Bombay High Court having refused permission to appeal to the Privy Council to settle several important points in the Tilak case, it has been decided by Mr. Tilak's advisers to take the matter directly that Tribunal.]

બળતી જોત બુજાવી નાખી (?)

[તીલકવાળા મુકદમામાં ઉભી થયલી કેટલીક અગતની બાબતો વીષે પ્રીવી કાઉનસીલને અપીલ કરવાની રજા હાઈ કોરટે નહી આપયાથી, મી૦ તીલકના સલાહકારોએ પોતેજ પાધરી તયાં અરજી લઈ જવાનો ઠરાવ કીધો છે.]

(1) When on the eve of the match, in my dream, the stumps appeared this size.

(૧) સ્વપનામા વીકેટ તો જાણે દીવાદાંડી જેવી લાગતી હતી અને એકકી સ્ટંપ જાડાઇમાં જાણે હાથીનો પગ. મારા તાંતયા તો તેની સાથે સરખાવતાં સુતારાની સલી.

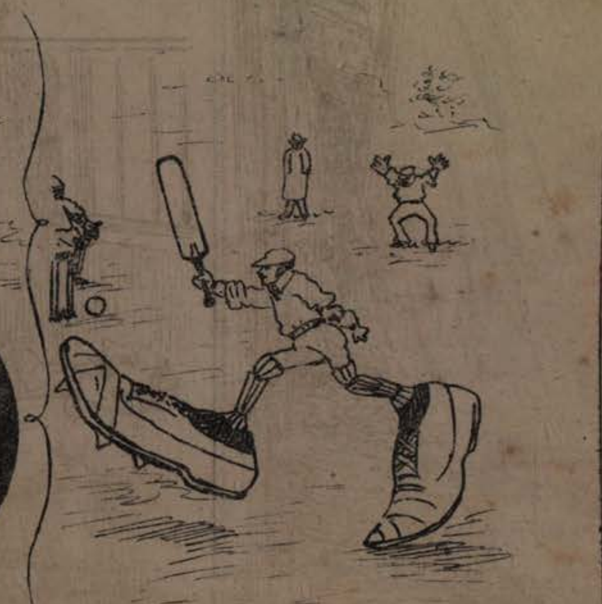
(2) And the bat issumed gigantic proportions, and I felt that my wrists were very weak.

(૨) અને બેટ તો જાણે વેલાતી હલેસું. ભારીબી સો મણનું ને લાંબુ તાડ જેવું. મારા હાથનો પંજો હેંડલની આસપાસ ફરી તે કેમ વળે ? હેંડલ કે પીપડાનું થડ ?

(3) The ball grew bigger and bigger as it rolled rapidly towards me,—and I fled.

(૩) તેમાં વળી બોલ તો જાણે ટોપનો ગોળો ! સ્વપનામાં બોલરે તે મોટાં પીપ જેવા બોલ એવો ધધરાવીને ફેંકયો કે હું ફુમ દબાવીને નાઠો, ને સઉએ તાલી વગાડી ફજેતી કીધી.

(4) And it was galling to dream that my shoes were this size and the ball was near the wicket.

(૪) મારાં બુટ તો જાણે બંદર બોટ ! તેપરના સ્પાઇક તો બંગાળ લેંસરના ભાલા ! દોડાયબી કેમ ! આ આઉટ થયો !–પણ નહી, એ તો બધું સ્વપને ગયું !

MY DERAMS BEFORE I PLAYED THE PARSEE—PRESI MATCH.

(With apologies to C. Harrison and "Chums.")

પારસી-પ્રેસી મેચ હું રમ્યો તે આગમજ મને આવેલા સ્વપના.

In a Somersetshire Inn.—Mr. Fitz-Archibald Smith (of London, to the landlord): "Is there a hairdresser in the village? I want to be shampoo e d and shaved."—Landlo r d: "Well, zur, I don't know much about the shampoodling, but our ostler's used to clipping horses. Would 'e like to try him?"

A Shocking Shock.—Fitzjones (who has lately started a turn-out, to friend): "There my boy, that's the sort! Picked her up a bargain at Tatt's!"—Friend: "Ah, nice little mare! Pity she has that nasty trick of b o l t i n g."—Fitzjones: "Rot, man! What the deuce do *you* know about her?"—Friend: "Well, you see, I sent her up last week!"

A cow at Slough, it is reported, during the hot weather, has been in the habit of going to a tap in a neighbouring yard, turning it on with her teeth, putting her head down and getting a shower-bath. That cow may next be expected to swallow too much water and get her owner fined for selling watered milk.

Too Literal—The squire: "Do you know you're trespassing, my man?"—Tramp: "Is this your land?"—The squire: "That it is. It's been in my family for a couple of hundred years—though there have been times when we've had to fight for it."—Tramp: "All right, guv'ner; will you fight for it now? I'm on!"

Buttons, it appears, are now being manufactured from milk; but we do not want them in our tea.

CHEAP GOLD!

Dhun.—And when am I going to get the gold bracelets you promised, Homee dear? *Homee.*—As soon as gold is ten or fifteen rupees a tolah! It is bound to be that in a year or two, or five years at the outside. You wouldn't mind waiting a little, would you? We must make a cheap bargain. *Dhun.*—Wait till I'm old and grey, when gold will be cheaper still, perhaps valueless, at least in my eyes! Oh! you awful cheat! But men were deceivers ever.

[*And then Homee began to talk to her about bi-metalism and the Bank of England Silver Reserve to prove his honest intentions! He might just as well have talked about the Greek Calends!!*

સસ્તું સુનું!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૫૦મું.]

THE MORALS OF SPECULATION.

Ali.—How did this last settling day go off with you?

Alo.—(Deep in Govt. paper)—First rate! I made the beggars that owed m pay down to the last pie, and those that wanted me never found me! Ner am going to them again, you may be sure! There's enough to last you a d me I life-time! It's only the fool that loses by speculation, and they will have to gea up very early in the morning to make a fool of me!

આપણો સટોલીયો અલો સટા બજારમાં કેવી નીતી શીખી આવયો છે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૫૦મું.]

MISERIES OF MARRYI G PIGMY HUSBANDS.

Tinkoojee.—Will you come and slap that rascal Caetan for me, my love? I can't reach the saucy beggar, or I would shut up his impudent mouth in no time!

Taltree.—Do it yourself, dear, by getting up on the table, or anyhow. You must rise to the occasion! It wouldn't be right for me to stoop to Caetan's level, and be taken up for assault!

ટીણકુજી વર પરણવાની પીડાઓ.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૪૯મું.]

ADVANTAGES OF A TOPING MUSIC-MASTER.

Solee.—He's the best that you can engage, recommended on all hands as an excellent player.

Shireen.—But he drinks too much. When he comes into the room, the very atmosphere smells of *Bevdà*! And he quarrels with the instrument!

Solee.—All the better. The music will be so lovely. And if he quarrels with you too, it will help you to make greater progress than flattering words from a steadier man.

મયુઝીક માસ્તર જો કોપટાં-માસ્તર હોય તો કેટલો બધો ફાયદો !

સોલી.-જોની, તુને મયુઝીક સીખવવા આવેચ તે ગોટલાને વરે બધાઓ ખુબ ભલામણ કરેચ કે એ વજારી ઘણું અછું જાણેચ.

શીરીન.-પણ મુવો એ તો ધીચેચજ ઘણો તે! જેવો મુવાએ ઓરડામાં પગ મુકયો કે બધો ઓરડો બેહૂક બેહૂક થઈ જાયચ ને નકરાં જાણે બેવરાનાં પીપ કોઈએ ધોરી નાખયાં હોયની એવો આખા ઓરડામાંથી પમરાટ નીકરેચ! ને વરી એ મુવો ધીચી આવીને પછી "તુમ એસા મત બજારોરે!" "તુમકુ 'બો' ધારનેકુ ઓતા નહી!" એવાં એવાં કોટક પારીને મારામારી કરેચ!

સોલી.-તે તો વધારે સારૂં કે મયુઝીકમાં ઓર રસ પરસે! અને વરી એ તારી સાથેજ મારામારી કરયા કરસે તો તુંને બી જરા ધયાન રાખીને સંભાળથી સીખવાનું સુઝ પરસે! પેલા બીજા માસ્તરો તુને તાડપર ચહરાવી ચહરાવીને

ELEPHANTA, ROUGH AND RUDE!

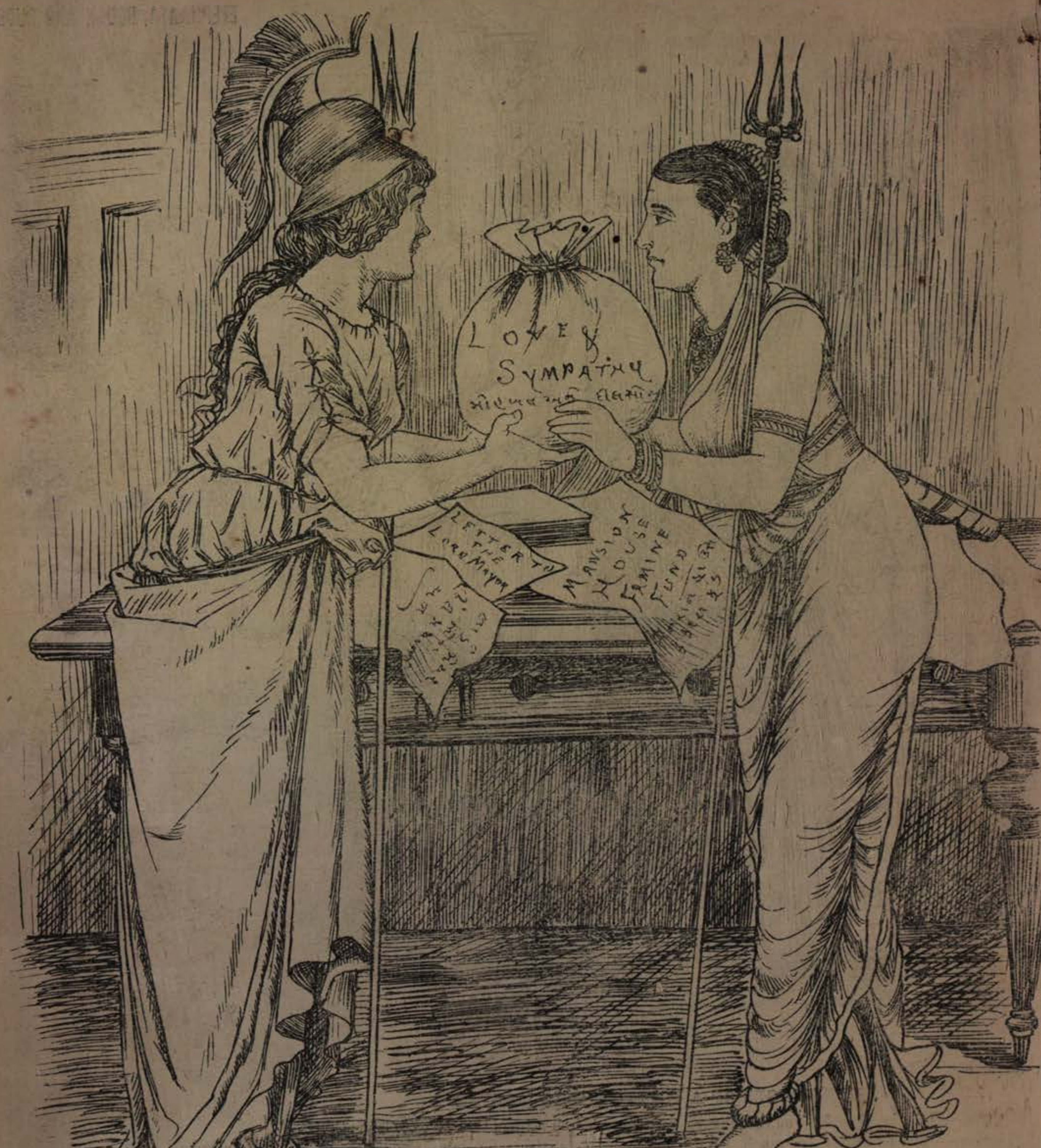
(A SKETCH FROM LIFE TAKEN AT THE CHOWPATTY BEACH LAST WEEK.)

• The departing winds and rain wouldn't leave without a fond caress, and lovely Meher has had to pay the penalty!

હાથીઓ, કેવો ગાંડો ઘેલો !

[ગયે અઠવાડયે ચાલેલી હાથીયાની રેલ છેલ વેળા ચોપાટીના દરયે કીનારે અમારા આરટીસ્ટે ચીત્રી કહાડેલો ચીતાર.]

પુરાં થતાં ચોમાસાનાં પવનના સપાટા અને વરસાદ, પોતાને ઘરેબારે વીદાય થવા આગમજ એક છેલ્લી છેલ્લી મીઠી

GRATEFUL HIND.

Hind.—A thousand thanks, madam, for your kindnesses! I expected that you would stand by me and my unhappy children in the dark hours of famine and starvation, and I have not been disappointed.

["At a meeting, connected with the closing of the Mansion House Famine Relief Fund, the Lord Mayor stated that it was the largest fund ever collected and the cheapest in administration. Lord George Hamilton dwelt on the vast good done and cordially thanked the Lord Mayor and the Committee for the important public service rendered."—Telegram.]

ઉપકારી હીંદ.

હીંદ,–તારી મેહેરબાની, માયા અને મોહબત માટે તારો હજારાન હજાર ઉપકાર માનું છું, બેહેન ! હું આશા રાખતી હતીજ કે દુકાળ અને ભુખમરાના સીહા વખતમાં તું મારી અને મારા બચાંઓની સોડમાં ઉભી રેહેશે. અને તેમાં હું નાસીપાસ થઈ નથી.

["હીંદી દુકાળયાંઓને મદદ કરવા માટે લંડનના લારડ મેયરની આગેવાની હેઠળ જે ફંડ ઉભુ કરવામાં આવયું હતું તે બંધ કરવાના સંબંધમાં મળેલી સભામાં લારડ મેયરે જાહેર કીધું હતું કે એ ફંડ આગલા કોઈપણ ફંડ કરતાં એકે વધારે મોટું થયું હતું તોપણ તે પાછળનો ખરચ સરવથી ઓછો છે. હીંદુસ્તાન ખાતાંના પ્રધાન લાર

FINISHED!

OR, THE BENGAL TIGER'S BIG SHIKAR.

[General Elles who commanded the expedition in the Mohmand country, has now returned to Peshawar after teaching the Mohmands a very severe lesson. Besides the heavy loss suffered by the Mohmands by the destruction of their towers, they have given up 1,070 guns, 60 Enfields, 12 breech-loaders, and 850 swords, have paid fifteen thousand rupees cash as fine, and have furnished supplies valued at over half-a-lakh of rupees free to the Commissariat Department for the use of the Brigades employed in the expedition. They will not, therefore, forget the expedition of 1897 for some time.]

આખરે પુરો કરી નાખ્યો!

અથવા, બંગાલના વાઘનો જબરો શેકાર!

[મોહમંદ તાયફાવાળાઓને જબરો માર મારીને જનરલ એલીસ પેશાવર ખાતે પાછો ફરયો છે. મોહમંદોના કીલ્લાઓ તારાજ કરવામાં આવવા ઉપરાંત તેઓએ ૧૦૭૦ બંદુકો, ૬૦ એનફીલ્ડ રાઈફલો, ૧૨ બ્રીચ-લોડરો અને ૮૫૦ તલવારો શરણ કીધી છે, પંદર હજાર રૂપીયાનો દંડ આપયો છે, અને તેઓ સામે લઈ જવામાં આવેલાં લશકરના ઉપયોગ માટે કામીસરીયટ ખાતાંને તેઓએ પચાસ હજારની ઉપરની કીમતની ખોરાકી પુરી પાડી છે. આથી ૧૮૯૭ ની ચઢાઈ તેઓ સેહેલાઈથી ભુલી જશે નહી.]

FACE TO FACE WITH THE MONSTER!

Oh! Merciful Providence! Help the poor unprotected girl, before the monster boa constrictor coils round her and breaks her bones to atoms!

[The operations on the frontier, involving, as they have in all, the mobilization of about sixty thousand men, are officially estimated as likely to cost the Government of India from three to three-and-a-half crores of rupees from first to last.]

જ્યાંગાર અજગરનાં દાચાં આગળ!

અરે! દયાળુ પરમેશ્વર! આ ગરીબડી બીચારી બચાવ વગરની છોકરીને મદદ કર, અને આ જ્યાંગાર રાક્ષસ તેણીના શરીરની આસપાસ વીટળાઈ જઈને તેણીના હાડકાંનો ચુરેચુરા કરી નાખે તે આગમજ તેને ઉગાર!

[સરહદ ઉપર હીંદી સરકાર તરફથી હમણા જે લડાઈ ચલાવવામાં આવે છે અને જે માટે સાઠાક હજાર માણસોનું લશકર જમા કરવામાં આવયું છે, તેનો સઘળો ગણીને ત્રણથી સાડાત્રણ કરોડ રૂપીયાનો ખરચ થશે એવો સરકારી અડસટો કરવામાં આવયો છે.]

AWKWARD INQUIRIES.

Hind.—Pray give us an idea of your " Forward Policy," and whether it's going to end at all, and when and where? For the moment, it seems all forward.

Elgin.—Bound to be. No questions asked or answered. Just now, we must guard your doors, and bar them against thieves and interlopers; and your business must be to look on, and see, and pay our little bills! ! You understand, my girl? Upon my word, you're too forward!

[The military advisers of the Government of India think, says the *Pioneer*, that the Indian frontier is still very insecure and that large increase is necessary in the Indian army and armaments, and more defence works are urgently needed.]

કઢંગી પુછપરછ.

હીંદ—તમારી "સરહદ આગલ વધારવાની રાજનીતી" નો મેહેરબાની કરીને મને કાંઈ ખયાલ આપશો? તેનો કોઈ કાલેજ છેડો આવશે, એમ તમે ધારો છો? અને તે છેડો કયાં અને કયારે આવશે, તે મને જણાવશો? હમણા તો બધું આગલ ને આગલજ વધવાનું કામ ચાલે છે!

એલગીન—અને તેમ ચાલવુંજ જોઈયે, બાઈ સાહેબ. હાલ તુરત તો કસા સવાલ પુછો ના, ને તેના કસા જવાબ માંગો ના. હમણા તો અમોને તમારા ઘરના દરવાજા સંભાળવા દેઓ ને ચોરો ને લુટારાઓ સામે તે બંધ કરવા દેઓ; અને તમો બાઈ સાહેબ હમણા જે કામ કરવાનું તે એજ કે ચુપચુપ જે થાય તે જોયા કરો અને જે આંકડા અમો રજુ કરયે તે પગાર કરયા જાઓ! સમજ્યાં કે, બાઈ?

BETWEEN SCYLLA AND CHARYBDIS.

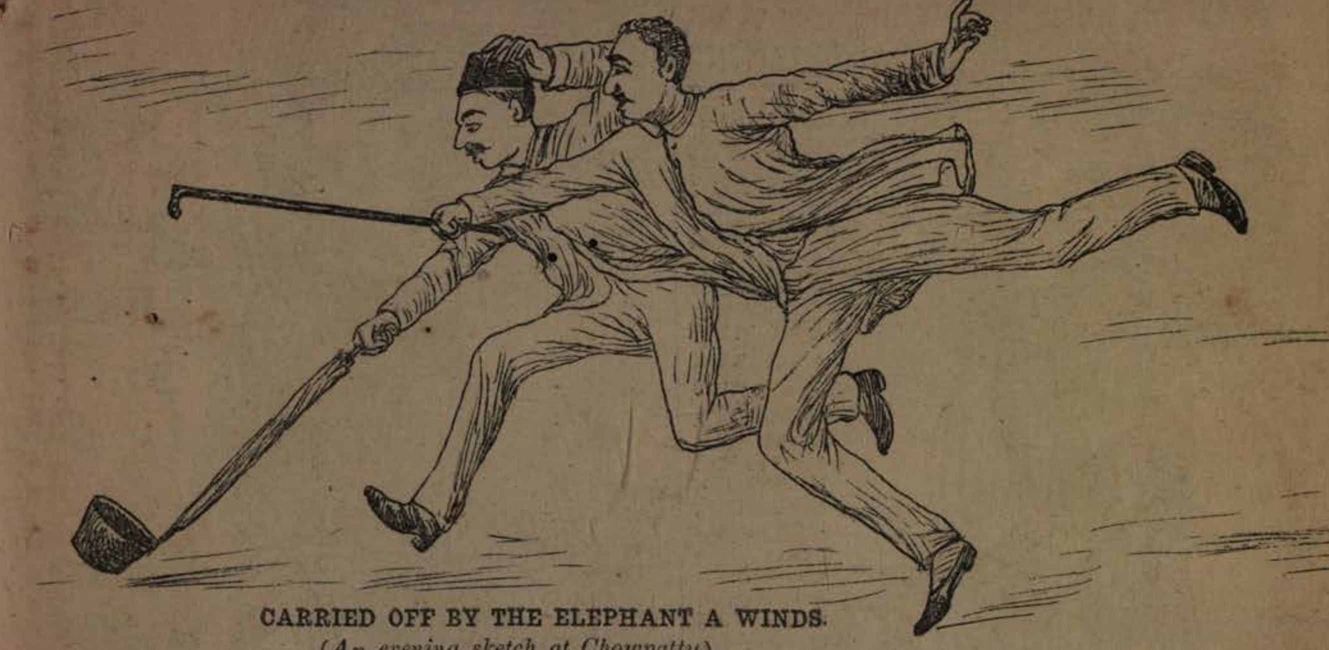
Hind.—Quite impossible for me to steer clear of these rocks! I think they must be blown up and a way made clear for my boat to pass on!

[The definitions given by Mr. Justice Strachey of "Disaffection" and "Government" in his summing-up in the Tilak trial have been severely criticised by the Native Press, and are reckoned as great blocks in the way of public writers and speakers.]

બે ખડકોની વચ્ચે.

હીંદ—આ ખડકો સાથ અથડયા વીના મારાથી બોટ ચલાવી શકાય એ તદન અશકય છે! હું ધારૂં છું કે મારી બોટને પાસ થવા માટે રસ્તો કરવા એ ખડકોને ઉડારી મુકવીજ જોઇશે!

[તીલક કેસની તપાસ વેળા મી૦ જસ્ટીસ સ્ટ્રેચીએ "બેદીલી" અને "સરકાર" શબ્દોના જે અરથ કરયા છે તે સામે દેશી છાપાએ સખત ટીકા કરી છે, અને જાહેર લખનારા તથા બોલનારાઓના મારગમાં તે જબરી નડતર કરનારા થઈ પડશે એવું જણાવયું છે]

CARRIED OFF BY THE ELEPHANT A WINDS.

(*An evening sketch at Chowpatty.*)

હાથીયાના પવનના સપાટા કેવા લાગે છે.

(ચોપાટી ખાતે ચીતારી લીધેલો એક સમી સાંજનો દેખાવ.)

THE INSATIATE WOLF.

[The Afridis have determined to fight the British forces to the last.]

નાતરસ વરૂ.

[બ્રીટીશ લશકર સામે સેવટ સુધી લડવાનો આફ્રીદીઓએ ઠરાવ કીધો છે.]

A True Believer.—Constantia : "Oh, Uncle Burleigh, it's perfectly wonderful ! She told me the most extraordinary things about myself She said I was born a twin, and lost both my parents at the age of five, and inherited an enormous fortune from a very fair man !"—Sir Burleigh M'Garel, G. C. B. : " But, to the best of my recollection, none of these things are so."—Constantia hesitating) : " N—no." (Puzzled ' But isn't that just what makes t so extraordinary ?' '

Extenuating.-Aunt Jane (looking up suddenly) : "Barbara, don't you think Herbert's legs are rather too thin for knickerbockers ?"—Barbara (a fond and proud wife) : "Oh, no, auntie, they are not thin—only they're rather Chippendale. "

MISERIES OF MARRYING TALL GIRLS.

(Sketched from life by our artist at the end of a performance at a Native Theatre.)

Mr. and Mrs. Tinkoojee are going home, in the small hours of the morning!

Mr. Tinkoojee.—As I must speak up, love, to reach your ears, isn't it a blessing we're alone? We should be overheard else. As it is we're quite as snug as at home.

ઉંચી બઇરી પરણવાની મોહકાનો.

એક નાટક પુરો થયા પછી મી૦ અને મીસીસ ટીણકુજી મરઘા બોલતાં પોતાને ઘેર જાય છે.

મી૦ ટીણકુજી—એ તો હીત થે, ડીયર, ઘે સ્થતામાં તોઈ તારૂં તુતરૂંબી ન થી નહીં તો મને તારી થાથે ઉંતે ઘાઈને મોટે મોટે વાત તરવી પરેત તે ધતાં આવતાં બધાં લોત થઇ ભલતે!

THE QUARANTINE CAMP.

She.—Is it altogether impossible to get free *Pratique* for my sis?

He.—(A broker of sorts)—Nothing impossible, so long as there's money to pay. Let me have your tin, and you'll have your sis.

[The relatives of some people coming by steamer from the coast have been using all sorts of means to get free *pratique* from the quarantine camps.]

કુવારનટાઈનની છાવણી.

મીસીસ ઠકર—મારી બેનને કાંઈ દુખ દરદ નથી, કસો તાવ નથી, પછે તેને મરકીની છાવણી મહીથી એમની એમ થરે લાવવનું કાં ન બને એવું છે?

દળાલીયા અકરડકર—તમે મને પઈશા આલો ને મંછ જુવો કે હું કેવું ન બનતું બનાવી દઉ છું તે! એક બાજુ તમારા પઈશા મારા હાથમાં, ને બીજી બાજુ તમારી બેન તમારી સોડમાં આવી બેઠી છે, એમજ જાણજો!

[કોસ્ટાપરની સ્ટીમર મારફતે મુંબઈ આવતાં પોતાના સગાંવાહાલાંઓને કુવારનટાઈનની છાવણીમાંથી છૂટે લાવવાને કેટલાંક લોકો તરેહવાર ઉપાયો કરતા માલુમ પડ્યાં છે.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

GENERAL SIR WILLIAM LOCKHART,

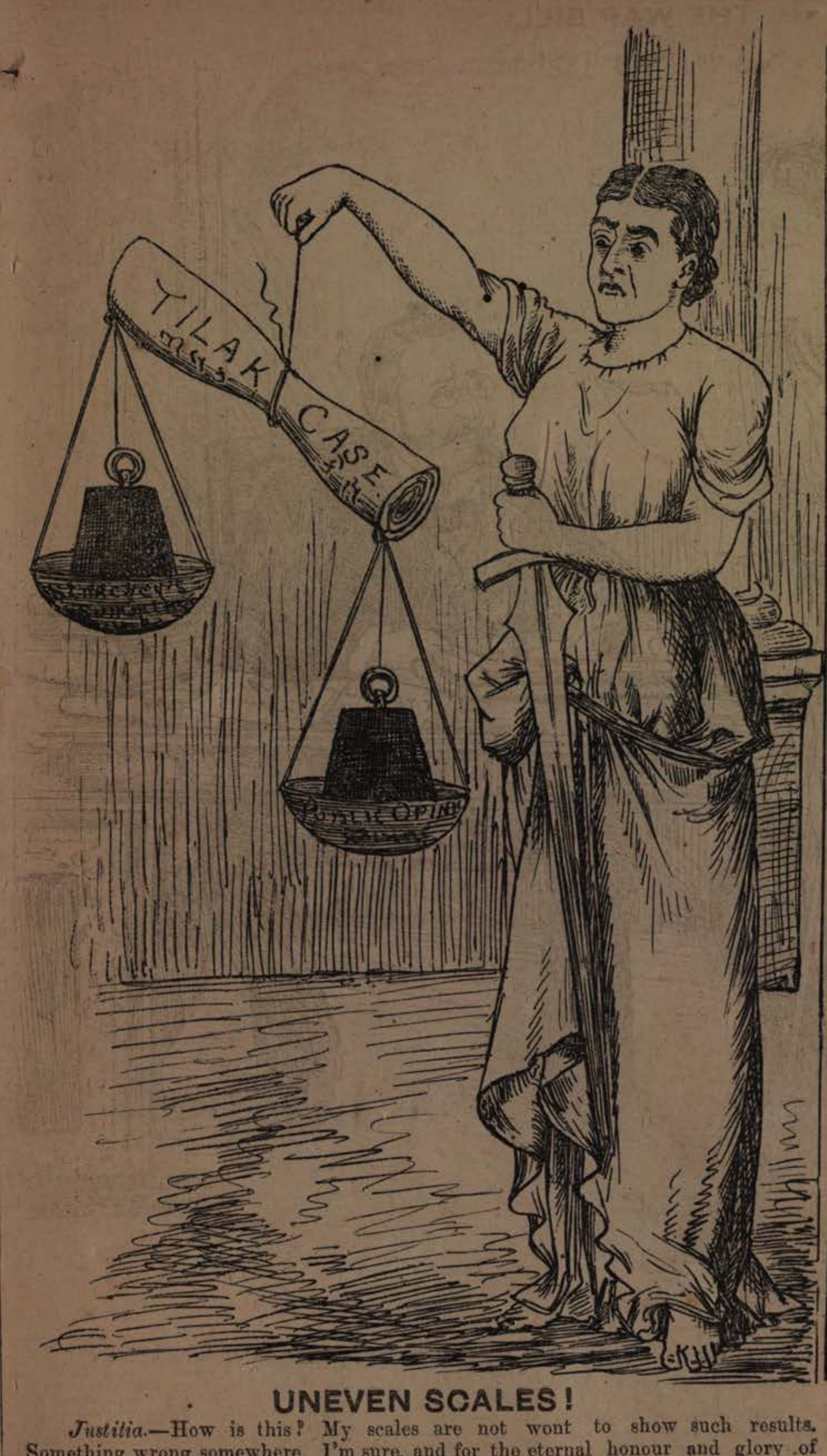
the new Command r-in-Chief of India,

and the gallant Commander of the Expedition against the Afridist in Tirah.

મી૦ પંચના ફેનસી પોરટ્રેટ.

જનરલ સર વીયમ લાકહારટ.

હીંદુસ્તાનનો નવો સેનાપતી, અને આફ્રીદીઓ સામે તીરાહ પ્રાંતે લઈ જવામાં આવતી લશકરી ચઢાઇનો સરદાર.

UNEVEN SCALES!

Justitia.—How is this? My scales are not wont to show such results. Something wrong somewhere, I'm sure, and for the eternal honour and glory of my house, I must see that it is set right.

[Genuine Native Public Opinion in India has expressed itself very strongly against the summing-up of Mr·Justice Strachey in the Tilak case.]

ઢંગધડા વગરનું ત્રાજવું.

ઈનસાફ દેવી—અરે, એ એમ શુ થઇ ગયું ? મારાં ત્રાજવામાં જેબી કંઈ તોલાય તે એકસરખું હંમેશાં તોલાય છે, ને કોઇ દહાડે પણ તેનાં કાટલાં ઊંચા નીચી થતાં નથી. પણ આ તો કંઇ જુદોજ રંગ દેખાડે છે. ખચીત કંઇ મોહકાન વળી ગઇ છે, અને મારાં ઘરની અમર નામના અને કીરતીને ખાતર એ મોહકાન શું છે તે જોઈ કહાડીને તે મારે સુધારવી જોઇશે.

[તીલક કેસમાં મી૰ જસ્ટીસ સ્ટ્રેચીએ જે રીતે જુરી આગળ ભાષાણ કીધું હતું તે સામે હીંદુસ્તાનનાં ખરાં દેશી પ્રજામતે બહુ મજબુતીથી પોતાનો આવાજ ઉઠાવ્યો છે.]

At Homburg-v.-d.-H.—Colonel Twister (in the hotel smoking-room): "Yes! I once played a game of pool at Senecarabad, holding the cue in my teeth, and captured all the loot!"—Captain Longbow: "Pooh! That's nothing! About a month ago I matched myself at shell-out against Fred Fandango, and clutching the cue between my toes, walked in lying on my back!"—Colonel Twister (taken unawares): "But how the deuce did you manage to see the table?"—Captain Longbow: "See the table! Why, had the cloth lighted with Rontgen rays, of course! Saw through the slate!" [The Colonel abruptly says "Good-night" to the company, and leaves for Schlangenbad next morning.]

"I have a foreign substance in my eye," as the doctor said when a German baker put his fist in his optic

"You're as good-natured as you can be," as Mrs. Grumbleton observed to her husband when she wished to propitiate him without telling a fib.

High Notions.—Lady: "Making a bit of garden, I see, Tim?"—Tim: "Sure an' I'm not, m'm; 'tis a bit av a tinnis lawn I be makin' for the children to play on!"

Exchange is Robbery.—Magistrate: "Why did you steal the prosecutor's suit of clothes, and leave your old suit behind you?"—Prisoner (flippantly): "Oh, just by way of a change!"

THE WAR BILL.

લડાઈના ખરચનો આંકડો.

HIND—What? Only three-and-a-half crores? And for a war in which 60,000 of my troops are employed? Mighty cheap! But I hope you've't committed any errors in your calculation! HEAD ACCOUNTANT—Oh! Miss, mistakes, errors, and omissions excepted of course! All bills must be taken with that reservation, you know!

[Says the *Bombay Gazette* of the 11th October last:—"We shall be most agreeably surprised if the estimates, which we received from Simla, on October 6, be not pretty well doubled when the bills are all in. It would be contrary to all known precedents if operations extending over four months on such a scale that the forces mobilised, in the first instance twenty thousand men, raised in rapid succession to thirty-seven thousand, to forty-five thousand, and ultimately to sixty thousand, could be met by a budget charge of three or four crores."]

હીંદ—શું? લડાઈનો ખરચ ફક્ત સાડા ત્રણ કરોડ થશે? અને તેબી જે લડાઈમાં મારાં લશકરનાં ૬૦૦૦૦ માણસો કામે લાગાં છે તેમાં? ખચીત, એ તો ઘણીજ સસ્તી લડાઈ! પણ હું આશા રાખું છું કે તમે કંઈ આંકડા ગણવામાં ચુક કીધી નહીં હશે? વડો હીસાબી—અરે, બાઈ સાહેબ, વળી ભુલચુક લેવીદેવી તો હોયજ હોય! બધા આંકડામાં એવી બાકી રાખીનેજ કામ લેવામાં આવે છે, તે તમારાથી કયાં અજાણ્યું છે જે તેની વાત!

[મુંબઈ ગેઝેટ જણાવે છે કે, સાડા ત્રણ કરોડનો હાલની લડાઈનો જે ખરચ અડસટવામાં આવયો છે, તે જો સેવટે લગભગ બેવડો થઈ જશે તો આપણે અજબ થઈશું નહી. જે લડાઈમાં ૬૦૦૦૦ માણસોનું લશકર ખપે, અને જે ચાર માસ સુધી લંબાય, તેનો ખરચ જો ત્રણ ને ચાર કરોડમાં પુરો થાય તો પછી આગલા સઘળા જાણીતા દાખલાઓથી ઉલટુંજ તે પરીણામ આવેલુ ગણાશે.]

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINEANT.)

Monday, 4th October :—A funeral meeting, of the kind that has unfortunately become a little too frequent of late. We spoke feelingly and sadly of our last great loss—of Mr. A. M. Dharamsi, dead and gone, gone from our presence and our deliberations.

"Gone for a minute, my friend, from this room into the next;
I too shall go in a minute. What time have I to be vext?"

Thursday, 7th October:—Today too, a funeral meeting, though of a somewhat different kind. Not

TWO-HEADED JANUS.

a mourning for any actual loss, for this or that individual removed, but for the threatened extinction of our own corporate existence. The funeral oration was pronounced, in his most impressive manner, by Mr. Dew—" two-headed Janus "—at once optimist and pessimist, and the subject of it was the blow aimed, or supposed to be aimed, at us by the Government. It will be in the recollection of my readers that during the plague (accursed name! will it never be blotted out from these pages?) every one, high and low, young and old, rich and poor, (except of course the unfortunates that fell) cried out bitterly against Bombay as a nasty, stinking hot-bed of uncleanliness, much as she had been belauded for her beauty and loveliness the moment before. And the highest in the land pronounced the irrevocable doom. Old Bombay must fall, even as Cardinal Wolsey fell before the displeasure of his king!

This is all very well, said Mr. Dew, and we are exceedingly obliged to His Excellency for such tender care of the city's health. But why create another local authority while we are available, we who have amply proved our competency and capacity by the management of the city's water-supply, drainage, and other works? Is it that like this old, unfortunate Bombay, we too have fallen under displeasure? And yet that cannot be, for here is as gratifying a certificate of our careful administration as servant ever received from master; from the very party too that would supplant us! It is a side-blow, gentlemen, that we must guard against, if we do not want to be wiped off, if we do not want to have to say hereafter:

WIPED OUR TEARS.

"it was all very well to dissemble your love, but why did you kick us downstairs?"

We saw the danger, and postponed further consideration of the scheme, especially as it was only presented to us in the barest outline, until fuller details had been vouchsafed to us. New cities, any more than Rome, are not built in a day!

A jovial meeting too. Not wholly funeral, and it speaks volumes for his many-sided virtues that the same individual, who mourned over our threatened downfall, wiped our tears and moved us to laughter! We were appointing a substitute for the late Mr. Dharamsi in the standing committee, and on Dr. Cow-Horn's proposing three of our officers as scrutineers, Mr. K. N. Wadia moved an amendment that the scrutineers should be named from among our own body. *Yes, why not,* said Mr. Dew, and he gave the amendment his own most powerful support.

Why not officers of the Municipality, asked Mr. Aun Ali? Why not members of the Corporation, again queried Mr. Dew?

This altercation roused the ire of the Hon. Mr. Sayani, our chairman *pro-tem,* who is dignity personified. I'll not allow the proceedings to be interrupted, said he, nor, for the two hours that I am in power, will I allow any member to break the rules.

All right, sir, bowed Mr. Dew, afraid of having his head broken, for Mr. Chairman was in no mood to be trifled with.

But, said Mr. Lund, if members were asked to scrutinize the votes, they could not attend to their duties.

Why not, again asked Mr. Dew, forgetting the chair. And the chair raised the finger, or arm, of warning. "If you will not hold your tongue, I shall have the painful necessity of putting the law into execution!"

Very well, sir, again bowed Mr. Dew, as if in meek submission to the executioner's axe!

AFRAID OF HAVING HIS HEAD BROKEN.

DIGNITY PERSONIFIED!

FROLICSOME SPIRIT OF MIRTH.

The axe did not fall. And while we congratulated Dr. Bahadurjee on his election as a member of the S. C., we did not omit to thank Mr. Dew secretly for bringing with him the frolicsome *Spirit of Mirth* that had disappeared from our midst with his temporary disappearance. His parrying of the Chairman's thrusts with skilful interpositions of "*All right, sir,*" and "*very well, sir,*" tickled us immensely, and it was supremely ludicrous to witness the indignant chairman's attempts to vindicate his dignity, while

> " . . . . . . the intractable Mr. D-w,
> Was e'en in penance planning sins anew!"

CHOW-CHOW.

History made harmless; Index expurgatorius.

RUNNING up moss, is one of old Father Time's ways of conquest. Old mother *Times*, the *ci-devant* Thunderer, does not, however, let the grass grow under her feet. It was but last week that we informed our readers how she had sought to mislead public opinion in England by saying that half the jury in Mr. Tilak's case was composed of his own countrymen. The attack, thus begun, was admirably followed up, and before the week was out, the old lady had cleft the very heart of truth. The full details are not yet known, but Reuter, naturally big with the important news, has cabled the main facts across the seas, and these are more than enough for us, and for our readers too, we believe. They are as follows :—

> "The *Times*, in a special article on Indian affairs, *condemns the system of teaching history in Indian aided schools and colleges*, and especially deplores the political consequences of the idea inculcated of a former united and prosperous India. The article adds that we are now eating the bitter fruits of our own teaching, and shall reap hereafter a larger and more acrid harvest."

Here's the *Times*' tooth in History itself, history which had hitherto enabled truth to resist the tooth of time! It is plain speaking, if not elevated. Fit for the *Times*, if not suited to the age. We had indeed thought that the advocates of ignorance had passed away with the dark ages; but where they exist, it is right for them to speak out instead of masking as the champions of light and freedom. It is doubtful, however, whether the *Times*' suggestion will be adopted, or if adopted, openly avowed. Except perhaps for Sir Bow-wow-Green, with his constitutional dislike of Milton and Mill, "*be-night* (without a K) *and govern*," is a poor substitute for "*divide et impera*," and we know how the imputation of the latter, in spite of its classicality, has been resented out here. Either way, the Thunderer, more recently the Blunderer, has discharged a heavy blunderbuss.

THE THUNDERER ON THE WARPATH.

For us certainly not the kiss of forgiveness but of destruction.

" . . . . . The *Times* lays her hand
On pyramids of brass, and ruins quite
What all the fond artificers did think
Immortal workmanship ; she sends her worms
To books, to old records, and they devour
Th'inscriptions. She loves ingratitude,
For she destroy'd the memory of man."

Sir W. Davenant, Cruel Brother (? Mother.)

* * *

"The sterner school of journalists."

THE *Times of India* apologises, but in its own way. It is not the sort of apology that we have lately been made familiar with, but an apology more suited to the "superior ethical heights" occupied by the party tendering it, an apology with a justification to take away the sting of it ! An example for the native editor to look up to with the fruitless avidity of the fox in the vineyard, not to imitate ! After giving publicity to the story of "alleged disaffection in native regiments," the *T. of I.*, in its issue of 15th October, hastens to inform its readers, on the authority of Col. Trotter and of the D. A. G. for the Panjaub, that "nothing of the kind alleged has occurred," and that "there is not a particle of truth in the statement." Enough to force the native editor down on his knees

IN SACKLOTH AND ASHES.

to lick the dust, but the *T. of I.*, being made of sterner stuff, knows better than to go in sackcloth and ashes for a mere trifle, and here is its idea of the *amende honorable*:—

> "In making public this authoritative denial, we feel compelled to add, in justice to ourselves, that the original statement was only inserted in our columns after the repeated reports we had received on the subject were confirmed from *a source we believed to be trustworthy*."

The italics are ours. "A source *we believed* to be trustworthy," is rich, the piquant sauce that makes apology's humble pie go easily down the throat of fastidiousness !

NEW NURSERY RHYME.

(Adapted to the times.)

Sir Bow-wow can bear no Milton,
The *Times* can bear no Green,*
And so betwixt them both
They'd lick our school-board clean !

(* Not Sir Bow-wow Green, of course, but Green, the Historian—and all his tribe.)

ગરીબ બીચારા શેંડીયારાવની આ વરસે દીવાળી નહી થશે !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૯૪ મું.]

મીસીસ શેંડીયા–કાં, કાં, આખું ગામ દીવાળીમાં દીપી નીકળે ને આપણેજ દીવાળી નહી કરયે તેનું કંઇ કારણ ?

મી૦ શેંડીયા–કારણમાં તો પેહેલાં મરકીને નામે પોક મુક, ને બીજી પોક મુક પેલા કંગાળ મારવાડી ઓમાજીને નામે ! તે ચંડાળે તો ૩૦૦ ટકાના વયાજેબી પઇસા ધીરવા સાફ ના કેહી ! તે તો કેહેજે "શેંડીયારાવ, તમારી સહીપર મેં કંઇ પઇસા આપસું બાપસું નહી ! કંઇ દરદાગીનો હોય તો લાવો. મરકીમાં અમસ્થી સહીને શું કરે,–ઉકાળીને પીએ ? કાલ ઉઠી ને તમે સુનાપોર ચાલ્યા ગયા તો પછે અમે ગરીબ ઉમાજી મારવા જઇયેની !" એ કંગાળ મારવાડી બધાંને પુરો પડે, પણ યમરાજને કયાં પુરો પડવા જાય, તેથી તે તો દાગીનો માંગે છે, ને તેની ઉપર પણ સેંકડે પચીસ ટકાજ ધીરશે ! આથી આ વરસે દીવાળી કરવાને બદલે એ હેવાનને નામનું આપણને સુતક લેવું પડશે !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

We had already given way to France in Siam, Madagascar, China, and now we have abandoned to her our claims in Tunis. What is the next thing, Lord Salisbury ? Pray let us pro-cede.

Harold : "And now, darling, tell me what your father said when you told him we were engaged."—Sybil : "O Harold, don't ask me to repeat his language !"

Advice to would-be backers of horses and theatrical speculations.—Back out !

Curious Fact of Horticulture.—That perhaps the best apple is a Blenheim Orange.

"Don't you think the Lutheran service sweet ?"—"I don't think I know it. All mine is Sevres."

Latest from the Moors.—Intelligent foreigner : "Tell me—zee 'Ilanders, do zay always year zeo raw legs ?"

In France they are greatly pleased that in Russia the term "allies" has been used with respect to the two nations. However, though it would be too much to say that the Nicholas-Faure speeches were all-lies, there was a good deal of the untruthful about them.

Lingua Franca at the Prix du Consell Municipal.—Anatole : "Qui est ce petit monsieur qui vient de te saluer, Alphonse ?"—Alphonse : "C'est un sportsman, le jockey qui a fait un dead'eat avec un outsidare au dernier meeting. Un vrai dark'orse !"

At Brighton.—Ethel : "I can't make out why that well-dressed, good-looking man stares so persistently at you, Gladys."—Gladys : "I can. He is the new foreman at Snip and Pattern's, and he wants to see how my new tailor-made frocks are cut by Button and Breeks."

A Rift in the Lute.—Country cousin (on a visit to London, to lady fiddler); "Were you practising on your violin just now, Miss Strad ? I thought I heard you."—Miss Strad : "No, I haven't touched it to-day."—Country cousin : "Ah ! then it must have been an organ in the street !" [And for the life of him he can't understand why Miss Strad now gives him the cold shoulder.]

Mamma : "No, dear. Harold is not going back to school this term. We are going to get him a classical coach at home."—Tommy : "Is that a motor car, mother ?"

Quits.—She (hesitatingly) : "Now we are engaged James, I—I ought to tell you that my—my grandfather was hanged."—He : "That's all right ; my grandfather hanged him !"

A Definition.—Tommy : "Why is this called the silly season, pa ?—Pa : "Because people go away, waste their money, make themselves ill racketing about, and then come home and call in the doctor.

Literal.—(Scene : Large stores, not a hundred miles from Clapham Junction.)—Customer : "Haw ! my good fellah, er—er—have you—er—anything in the shape of er—er—bananas to-night ?"—Harassed shopman : "Sausages is the nearest I can do you this evening, sir."

A Driving Incident.—Sapley : "No, no. Miss Terry, I nevah attempt any fancytwicks with my bike ! Don't want to have my brains knocked out, don't y' know ."—Miss Terry : "Quite right, too, Mr. Sapley. People only make themselves absurd attempting the impossible !"

Difficult to Please.—She : "How do you like my new rational cycling costume ? I think it suits me down to the ground."—He : "But it doesn't come nearly down to the ground."

Judge : "Can't your husband live happily without fighting ?"—She : "No, yer 'anner, not happily."

She : "Would you like a sonata before dinner ?"—He : "Well, I don't mind one cold. I had two or three on my way here !"

Bimetallism Foreshadowed.—J. Bull (*loq.*) : "What's this rumour about paying one-fifth in silver ?"—Old Lady of Threadneedle-street (*loq.*) : "Don't worry yourself, my dear John ! The integrity of my £5 note will never be impaired."

Chairman of workhouse committee (on tour of inspection) : "Any complaints to make, Sykes ?"—Sykes : "Well, guv'nor, if we was allowed to 'bike,' the exercise would 'elp to stimulate our happetites a bit !" [Three paupers have recently died in London workhouses from over-feeding.—*Vide* Daily Press.]

Always on strike.—The village blacksmith.

He : "Before we were married you lightened my heart."—She : "And now ?"—He : "You lighten my pocket !"

An Attraction.—"I should so like to go the North Pole."—"Why, Tommy ?"—"So that I could have as many ices to eat as I want."

Juvenile Phrenology.—Freddy : "I wonder why both Cæsar and Wellington had such big noses ?"—Tommy (who has been in it) : Because they fought so often, I suppose."

"Want a situation as errand boy, do you ? Well, can you tell me how far the moon is from the earth, eh ?"—Boy : "Well, Guv'nor, I don't know, but I reckon it ain't near enough to interfere with me running errands."

"Do you know anything of the new-comers ?"—"Yes. I made a point of calling on them yesterday, and I am sure Mrs. Watson will be quite an acquisition. She seems to know all the scandal about all the celebrities of the day."

BUMBLE ON THE BENCH.

["At the Highgate Police-Court it was pleaded that the owner of a dog without a muzzle was dead. The Bench appeared to think this a frivolous objection, and imposed a fine of 10s. and costs."—*Daily Chronicle.*]

O SHADE of *Bumble!* thine the head
This knotty point to clench.
"The law's a hass," as thou hast said—
But what about the Bench ?

The sort of French leave we should appreciate.—Leave us alone.

The Motor-Car.—Man : "Hi ! Whip behind !"—Boy : "Yah ! 'Eain't got none !"

Apt Echo.—The daily papers say, "Captain Lord Charles Beresford has been promoted to be Admiral." "Admirable !" says *Echo*, which in this case is *vox populi*.

An Idyll.—Hemma : "Oh, 'Arry, hain't this 'eavenly ! You'll promise to give me 'am sandwiches always, when we're married, won't yer ?"—'Arry : "'Corse I will !"

The Juggler Vain.—A conceited conjuror.

Incorrigible.—Visitor : "Well, my man, I expect it must have cost you a lot of money to paint your nose that colour !"—Reprobate : "Ah, an' if Oi cud affoord it, Oi'd have it *varnished* now !"

A Home Question.—General Bull : "My men are doing splendidly ! !"—Colonel Punch (head of the Intelligence Department) : "Yes, sir, they always do. But—is the 'Forward Policy' worth all this ?"

Cub-Hunting.—Stout party (hunting by doctor's orders) : "Tell me, huntsman, in the event of your dogs not killing any foxes this morning, will you give them anything to eat when they get home ?"

The Forlorn Hope.—Miss Tabitha (reading to herself from *Times* September 22nd) : "'Women are wanted (in Canada) as servants or helps, and they're also wanted as wives.' H'm—well—I'll risk it !"

Hits Him.—Bunkey : "Poor Wackim is quite under his wife's thumb, isn't he ?"—Wunkey : "Sometimes he's under her whole hand !"

The Latest Victim.—Father : "What ! Going to Klondike ! And if you get there and find no gold, and begin to starve, then what will you do, Miss ?"—Miss : "Marry the man who *has* found some gold, of course."

The Height of Unveracity.—Wife : "It's quarter day, John, and the landlord will be here for the rent directly."—Husband : "Well, I consider we pay too much rent for a two-storey house ; anyway, add another *story* to it, and when the landlord calls say that I am out."

A Tough Michaelmas Goose.—Boarding-house keeper : "Can't you manage to carve that goose, Mr. Gadder ?"—Boarder : 'Oh, yes, madam ! When I roughed it in America I used to chop down trees. By the bye, I've got the very axe I used upstairs ; if you'll excuse me for a moment I'll go and fetch it !"

Beggar : "Spare a copper, kind gent."—Old gent "Why, you're the same man to whom I just gave a penny."—Beggar : "Well, do you think I can live for ever on a penny ?"

He Will Not Do it Again.—"That was a man of courage to swim all that way and rescue the lady from drowning."—"He was. She was both old and ugly, and now wants to marry her preserver."

At the Library.—"Er—ah—I want—er—a book called 'Prometheus.'"—"Yes, sir. 'Bound' or 'Unbound' ?"—"I don't care the least about the binding. I'm only interested in the literature."

Enthusiastic angler : "Anything to catch down here ?"—Chummie : "Oh, yes. First week I caught fever ; second, measles ; third, mumps ; but (consolingly) you may have better luck than me !"

Definition of an assassin.—One who takes life seriously. (It is wise not to describe a medical man so in ordinary conversation.)

Musical Medicine.—It has recently been discovered that sick folk can be musically treated with advantage. Of course, they take the tonic sol-fa.

THE ASS AND ITS RIDER; OR, THE VOTER AND THE VOTE-BROKER.
(A TALE OF THE ELECTION SEASON.)
(1) The patient animal allows him to ride, but (2) becomes a little impatient, (3) gets restive, (4) and unmanageable, (5) and throws him overboard!

ગધેડો અને તેનો સ્વાર; અથવા, વોટર અને વોટ-દલાલ.
(ચુંટણીની મોસમની એક વારતા.)
(૧) ગરીબ બીચારૂં સબુરીવંતુ જાનવર પહેલાં તો તેને પોતા ઉપર સ્વારી કરવા દેય છે; પણ પછી (૨) બગાર નાસબર થઈ જાય છે, (૩) ભડકી ઉઠે છે, (૪) અને અકડાતકડીમાં પડી જઈને, (૫) તેની પીઠપર ચ્રહડી બેસનારને ધુળમાં અલોટીયાં ખવાડે છે!

HIS FIENDISH MAJESTY ! !

King Famine, wearing the big crown that has cost poor Hind a mint of money!

[The famine expenditure up to date is estimated at 16,00,00,000.]

શેતાનીયત ખશાસલતના નેક નામદાર!

દુકાળરાજે જે તાજ પેહેર્યું છે, તે માટે ગરીબડી બીચારી હીંદને એક ટંકશાળ ભરીને પઈસા કાહાડી આપવા પડયા છે!

[હમણા સુધીનો દુકાળનો ખરચ સોળ કરોડ રૂપયાનો થયલો અડસટવામાં આવયો છે.]

The Result of School Board Cram.—"Father, didn't Coleridge's 'Ancient Mariner' speak of 'Water, water everywhere, but not a drop of drink'?"—"Something like that, my boy."—"And Shakspere wrote about calling up spirits from the vasty deep?"—"Certainly."—"Then why didn't the sailor call up his spirits from the vasty deep?"—"Tommy, it's time you were off to school."

Natural.—"How did you get along at the Spiritualistic *seance* last night?"—"Oh, medium."

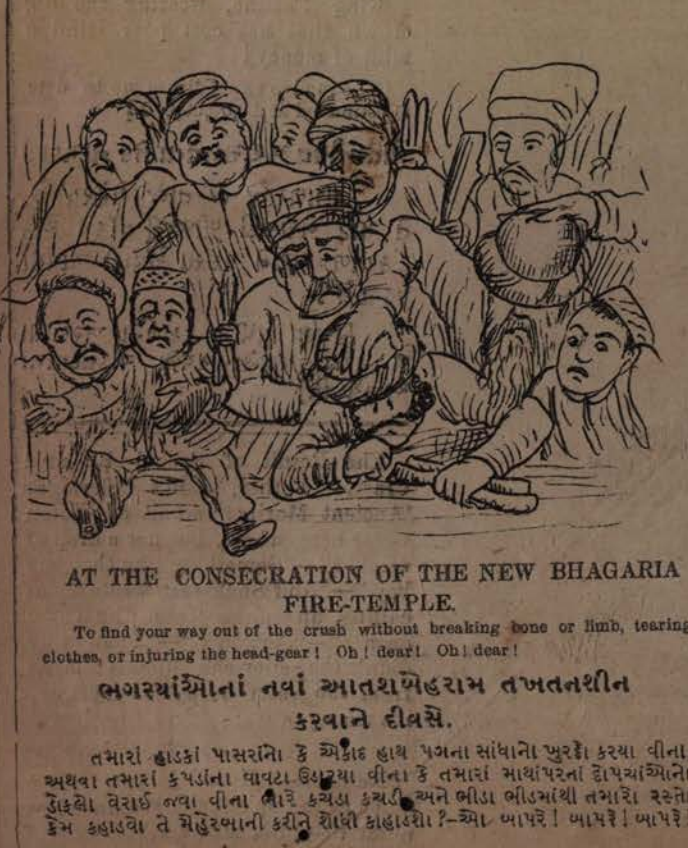

THE SPECTRE ABROAD!

[The plague is fast travelling up-country, and it is feared it will spread all over India.]

કંગાળ ખવીસનો ભંયકર ઓળો!

[મુંબઈથી મરકી આગલ વધીને બીજા ભાગોમાં બહુ ઝડપથી ફેલાવા માંડી છે, અને તે આખા હીંદુસ્તાનમાં પથરાઈ જશે એવો ભય હવે રાખવામાં આવે છે.]

AT THE CONSECRATION OF THE NEW BHAGARIA FIRE-TEMPLE.

To find your way out of the crush without breaking bone or limb, tearing clothes, or injuring the head-gear! Oh! dear! Oh! dear!

ભગરયાંઓનાં નવાં આતશબેહરામ તખતનશીન કરવાને દીવસે.

તમારાં હાડકાં પાસરાંનો કે એકાદ હાથ પગના સાંધાનો ખુરદો કરયા વીના, અથવા તમારાં કપડાંના વાવટા ઉડારયા વીના કે તમારાં માથાંપરના ટોપચાંઓનો ડોકલો વેરાઈ જવા વીના ભારે કચડા કચડી અને ભીડા ભીડમાંથી તમારો રસ્તો કેમ કહાડવો તે મેહેરબાની કરીને શોધી કાહાડશો?—ઓ બાપરે! બાપરે! બાપરે!

NO DEWALEE FOR POOR SHENDIARAO!

Mrs. S.—What! No Dewalee for us, when all the world will be ablaze? You amaze me!

Mr. S.—Curse the plague first, my love, and then the timid Marwaree, who won't lend even at 300 per cent! The fool no longer believes in personal security, for when the plague is on, there is really no security, and the Marwaree, though ever so wary, is no match for Death! He'll have gold, the beggar, as if beggars had gold to pawn, and only at 25 °/ₒ of its value! Therefore, duck, no Deewalee this year, and let's wear mourning for the unaccommodating brute! That's the way to pay him off!

ગરીબ બીચારા શેંડીયારાવની આ વરસે દીવાળી નહી થશે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૭૧મું.]

A SAD DISASTER!

The usual curse of Surat is fire. This is another. Is it better? Is it worse? Is there any choosing between the two methods of destruction?

[The Plague is doing great havoc in Surat, the daily mortality having gone up ten times to what it was last year. Stringent sanitary measures are being taken by the authorities, but the dire epidemic has up to now thwarted all their attempts to check it.]

એક ભયંકર હોનારત.

સુરતનું આગે નખોડ વાળ્યું છે અને હજી વાળે છે. તેમાં વળી આ નવી આગ ત્યાં સળગી છે! એ આગ તે આગ છે! બધે બધ તેની પાયામાલી, ખાનાખરાબી, રડારોલ અને માહેતમ સીવાય બીજું કશું સંભળાતું નથી!

[સુરતમાં મરકીએ જબરી ખાનાખરાબી કરી મુકી છે, અને ગયે વરસ કરતાં હમણાં ત્યાં દસ ગણાં વધું મરણો દરરોજ થવા માંડયાં છે. જોકે સત્તાવાળાઓ સુખશાંતીને લગતા સખત ઉપાય લે છે, તો પણ આ પલીદ રોગ સામે અત્યાર સુધીમાં તો તેમની સઘળી મેહેનત જાણે વીયરથ જ ગઈ છે.]

HATCHING.

The good hen hopes to get nice little chickens that shall be the delight of all.

[The New Bombay Building Act is being drafted and will be submitted to the Corporation very soon.]

સેવણ બેઠેલી મરઘી.

આ સોવામણી સુંદર મરઘી એવાં મજેહનાં પીલાં કહાડવાની આશા રાખે છે કે તે જોતાંજ બધી આલમ છક છક થઈ જશે.

[નવી મુંબઈ બાંધવા માટેનો નવો કાયદો ઘડવામાં આવે છે, અને હવે જલદીથીજ કારપોરેશનની પસંદગી માટે તેની ઉપર મોકલી આપવામાં આવશે.]

"Gunning with a Smell Dog."—B. Jonathan, Esq., having missed a hare, the dog drops to the shot.) B. J. (scornfully): "Call that a good dawg? I reckon he ain't worth a dandy. When the beast's sitting he stands and looks at him, and when he runs away he lies down and looks at me."

THE CHILD OF THE FUTURE.

HIND—Play, my dear, play, and shed a lustre of joy, peace and happiness in my hearth and home for all time to come!

[The Hindu New Year, Samvat 1954, commences on Tuesday the 26th October, 1897.]

ભવીષ્યનું બાળક.

હીંદ—રમ, મારાં લાડકલાં, રમ, ને તારી રમતથી મારાં ઘરમાં એવી ખુશાલી, રંગ રાગ, અને સુલેહ સંપજનો પ્રકાશ પાંથર કે તે જોઈ મારૂં હઈડું હરખાઈ જાય અને મારાં દીલમાંની દલગીરી હંમેશ સુધી નાબુદ થાય !

[હીંદુ નવું વરસ સંવત ૧૯૫૪ તા૦ ૨૬ મી અકટોબર ૧૮૯૭ ને મંગળવારથી શુરૂ થાય છે.]

HIND'S FEAST OF LAMPS!
India 23rd, 24th, 25th and 26th October, 1897.
ગરીબ બીચારી હીંદની કેવી દીવાળી !
હીંદ; તા૦ ૨૩, ૨૪, ૨૫ અને ૨૬ મી
અક્ટોબર ૧૮૯૭.

AT THE NEW PARSI FIRE-TEMPLE.

DORAB (Poetically inclined)—Oh! what a red-letter day! Ah! What a lovely pile! As I walk through its spacious halls of mixed architecture, over Minton tiles and Brussels carpet; and look up to the pictures of living and dead worthies of this and bygone ages, smiling benignly down upon me; and read the endless tablets that record pious deeds of self-sanctification; and thread my way up the crowded staircase (by courtesy, called GRAND) picturesquely run up over a gaping well; and listen to the hum and roar, the cheer and hiss, of the busy throng; my blue blood seems to course through my veins like liquid fire, the old world and the new appear to be drawn together in "linked sweetness," and I feel like one lost amidst the glories of ancient Persepolis!

MEHER (Matter-of-fact)—And I feel as though I should lose both myself and you, if it were not for the strong arm of the Parsi Police!

(Dorab climbs down from his poetic heights.)

નવાં પારસી આતશબેહેરામમાં

દોરાબ—(જેણે કવીમાં નામ ખપાવયું છે.) ઓહ! કેવો આ જનો પાકીજેહ પવીત્ર દહાડો! અને આ સુંદર, કીલેબંદીનું, ઇરાની પાયતખતની યાદ જીગરમાં તાજી કરનારૂં, જહાં જેય પહેલવાનો અને બહાદુર સપેહસાલારોની નીશાણી દેખાડનારૂં કેવું આ બહેસ્તખાના જેવું અથવાન છે! આ જીન્નત પામેલા, સવાબનો હંબેરો કરી ગયલા, અને મહજબની બરહકતી માટે પોતાનો હીસ્સો આપી જયલા નેક નરોની તસ્વીર, કેવી હસતા ચેહેરા અને મલકતી આંખો સાથે આપણી તરફ જોય છે! આ ભચડાકચડીની ગીરદી (જેને લાચકીને ખાતર 'મહાભારત મેળાવડા'નું નામ આપવું જોઇયે), આ પાકીજેહ સબકોનું દીલ જીતનારૂં ભણતર, હુરરેના પોકારો અને હીસ હીસના અવાજે, સરવ જોવાથી મારાં બદનમાં અને રગેરગમાં કયાની લોહી જોશબંધ ધસારો કરી વહે છે. વાહ! જાણે જરતોસ્તી મહજબની પાસબાનીનો આ એક સીપાહ ઉભો છે!!

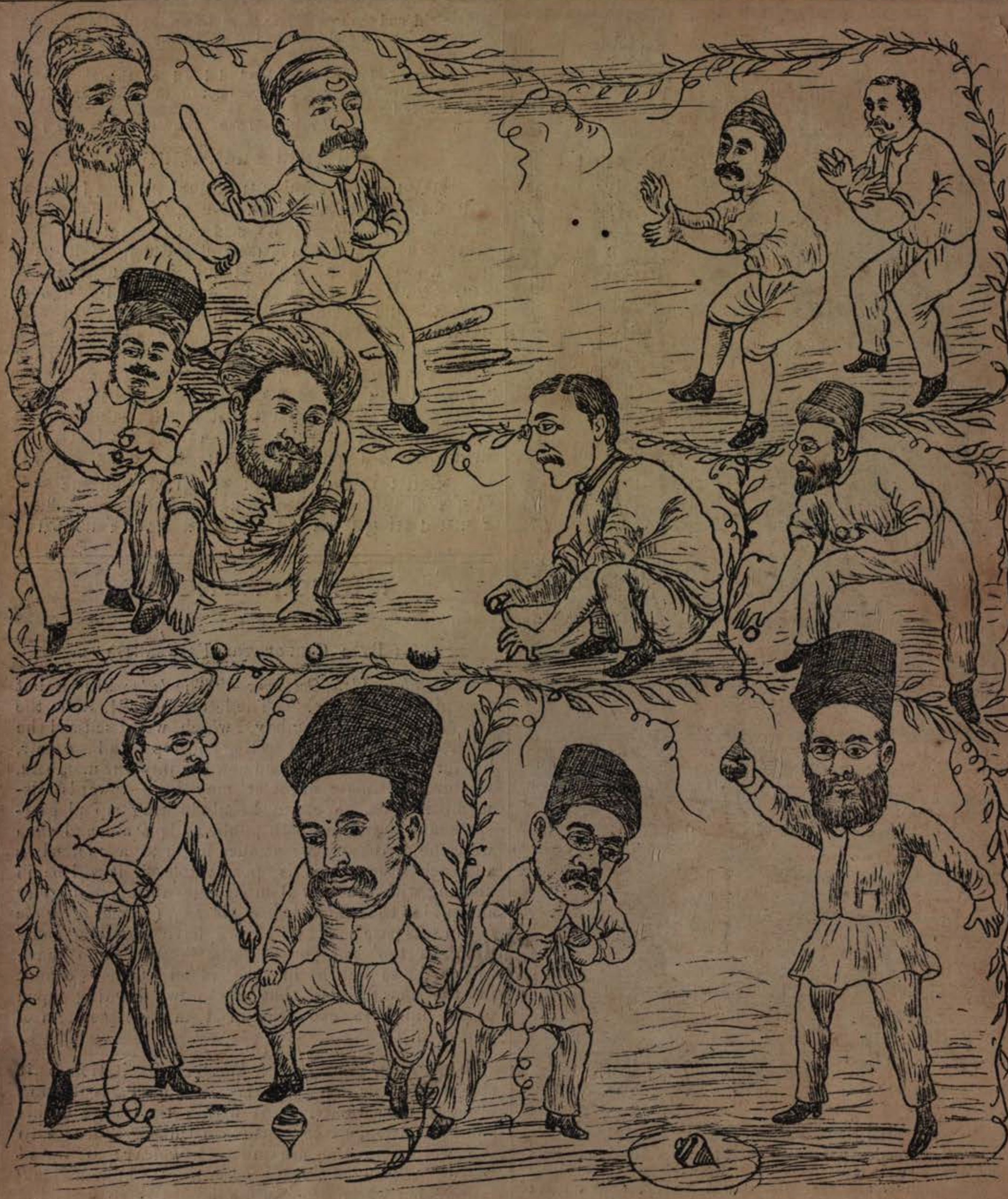
મીસીસ દોરાબ—હા, અને આપણી પાસબાની માટે અહીં જો મુંબઇની પોલીસના જરતોસ્તી સીપાહ નહીં ઉભા રહેતે તો હું ધારૂં છું કે મારા હાડકાં છુટાં પડી જતે અને તમારાં કોટલાં રંગાઇ જતે!

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Monday, 11th October:—"The *letter* killeth, but the spirit giveth life." The letter from H. E. on the reconstruction of Bombay, which we discussed the other day with mingled feelings of hope and despair, has for the moment infused new life into our members, whatever ultimate effect it may have towards dismembering us. We are keenly looking up plague-spots and nuisances, both public and private, and when we come across any, we at once begin to ask ourselves and each other if it is permissible, if it will be in keeping with the New Bombay, our anticipated glory and pride, the *Eden before the fall*, (rather *after the fall* in this case) of which we have caught "some glimpses tho' not perfect sight." We, who have tolerated so much in the olden times, cannot in the new times that are now dawning upon us put up with even the most microscopic atom of dust or dirt!

Mr. Dew, chokeful of Western Sanitation as it obtains in London and Glasgow and Paris, having brought the Mandvi ward within the range of his enlarged vision, spoke to us of dustbins groaning with the weight of the accumulated *kutchra* of ages! (*Days*, perhaps only hours, according to human calculation; but where the public health is concerned, a day, nay, a single hour is as potent for mischief as an age!) Spoke to us of women-sweepers picking up ground-nuts from the filthy accumulation, with the keen eagerness of gold-seekers, and turning their lucky find into gold (that is, *copper* which is gold to

ANTICIPATED ULTIMATE EFFECT OF DISMEMBERMENT.

them) at the nearest shop of provisions for the poor! We have heard of cigar-ends being picked up in the streets of civilised Europe, and the untasted rejections of the mighty made up as a brand-new luxury for

THE "SAGE" OF COWASJEE PATEL STREET.

the lowly! This however cannot much matter, for cigar-ends must end in smoke. But *eatables from kutchra* is something too appalling to contemplate! Can the poor be so poor as that? When the "sage" of Cowasjee Patel Street held up the soda-water bottle as an insidious foe to be shunned,

TOTTERING TO HER FALL.

we thought that the danger was confined to drinkables. We now learn that we cannot trust our eatables either! Let us hope that the lowest depth has been reached, and that it is not possible to go below ground-

OUR NEW LOVE.

nut. In New Bombay, we shall have to change our habits of life and our food and drink. New and guileless soda-water bottles, and ground-nuts picked up on the hills, free from kutchra!

And there are the stables, said the sage, the remount stables on the Kennedy Sea-face, a shamefaced

sight, an eye-sore, and a nuisance that the Government cannot remove too soon. Not that they are not quite as much alive to the urgency of the removal as we are, for here is a letter from them to inform us that they have been in correspondence with the Supreme Government, and that so soon as a suitable site is found for them elsewhere, the stables shall go. Yes, if not in this, certainly in the next generation! So far, however, although searched for high and low, no such site has been sighted! And the search-light still throws its piercing rays far and wide.

But the site cannot always remain undiscovered, any more than the North Pole can, and go the stables shall, sooner or later, for nothing is stable under the sun. Even old Bombay, that yesterday stood as firm as a rock, is tottering to her fall! With her—dear, old soul, the patient and unmurmuring scapegoat of many a weary burden—are bound to disappear all its supposed and real nuisances. And when at last our New Love, more fortunate than King Canute, shall have driven back the sea, and enthroned herself sovereign mistress over the wild waves' ancient demesnes and over the graves of offensive sights and smells, the millenium shall be with us, the nose shall cease from smelling, and the eye shall weep no more!

સુરતથી નાહાસી આવેલાં.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૧૯૦ મું.]

પીલાંમાય–ઓહો! એ કોણ ટેમુલભઇ કે? બલા જાણેરે મેં તો પેહેલાં તમને ઓલખયાબી નહી! કાહારે આયા?

ટેમુલભઈ–(સુરતનાં એક ગામરેના દુકાનદાર) ગેઇ કાલે જ! હું કરીએ! બધો હુરતમાં તો કેહેર થઇ રહેલો!

પીલાં–પણ આએ તમે અવતાર સું લીધો? નકરા જાણે મુંબઇના ફાંકરા! જાણે જાંગલાના દીકરાજ!

ટેમુલ–તો હું કરૂં! ગામરીયા ગમારને બદલે મંભઇનો હેઠીયો થઇ ગીયો, ને મંભઇના પારહી પોએરાઓની માફક જાંગલો થઇને હુરતથી નીકરયો તો મંભઇ આવી પોંહચીઓ! નીહતો આજે તમારી હાથે વાત કરવાને બદલે ઓલા કોરનટેનનાં હાદરાંનાં ઝુપરાં તલે દીવહનો તરકો ને રાતનો ઠાર ખમતાં મરવા પએરો ઓતે!

પીલાં–બલા જાણેરે મરકીને! એ નેહેસ્ત નાબુદ થાય તે, એ ચંડાળને લીધે કેવી કેવી પીરા ને પંચાતી પરતી દેખું!

ટેમુલ–કાંઇ પીરા ને પંચાતી તે થોરી? એની મોહકાનમેં તો મારો હંમેહનો અવતાર બેઅવતાર કરવો પરેલો, તે તમે જોવો કેની? મારી હોરાજી જેવી ડગલી, ચાંચનાં જોરા ને લાલ કાંદાભાતી પાઘરી હઉ ઉંચે મુકવું પએરૂં તે એની મોહકાનમાં! મારાં બાપ જનમમે હું કોઇ દારેબી થત (?થર્ડ) કલાહ હીવાય રેલવેલમાં બેઠેલો નીંહ. પણ મરકીને લીધે મને ફહટ (?ફરસ્ટ) કલાહમાં બેહવું પએરૂં ને દહ ગણા વધારે પઇહા લુટાવવા પએરા!

પીલા–અરરરરરર! ચ–ચ–ચ–ચ! બલા જાણેરે બલા જાણે!

ટેમુલ–વરી બીજાં કોટક કએરાં તે જુદાં! પાનહેર પાનહેર તેલ પાઇને હખત લાકરાં જેવા કરેલા મારા દહ દહ હેરનાં વજનના બેઠી ચાંચનાં જોરા કારી લાખીને આ નવાં કોટક પેહેરવાં પએરાં! એ રૂહીયાન ચામરાંનાં બુટના તો બાર રૂપયાનો ધધરાવીને ડામ દીધેલો!

પીલાં–પણ આએ ડગલો ને પાટલુન ને નેકટાઇ ને કાલર—

ટેમુલ–એ મારા હહરા પોએરાઓએ મંભાઇથી હીવરાવી મંગાએવું ને તે બધાંનો મને આંકરો આપતાં હાથે આં કરાં આવેલાં! આ ગલે તો જાણે ફાંહીનું દોરડું લપટેલું હોયની તેમ મને તો લાગે!

પીલા–પણ તમને ઇવનીંગ સુટ સોભેચ મજેનો જો! નકરા જાણે જાંગલા જેવા લાગોચ!

ટેમુલ–પણ પઇહાની ખુવારીનીઇઇઇ! બધા મારા હહરા મંભાઇના પોએરાઓ છકીને ધુર થઇ બગરી ગીએલા તે કેઠા એવાં કપરાં પેહેરીનેજ ઓહે! પછી વરી હજામતનાં પઇહા આપવા પએરા તે જુદા. મારી પીંજારાં હરખી મોટી દાહરી ને કાતરી કાપીને આવી વાંદરા જેવી ડુમડી કરાવવી પરેલી!

પીલા–પણ તમે પાઘરી કાંય કાહારી નાખી હોસે?

ટેમુલ–તો હું કરૂં? મારાં હંમેહની લાલ મોટા કાંદાની પાઘરીને ઊંચી મુકવી પરેલી ને તેને બદલે આએ હાત રૂપયાનો ફેંટો લેવો પરેલો! ને એવાં એવાં કોટક કરીને જારે ફહટ (? ફર્સ્ટ) કલાહની ગારીમેં બેઠો તારે હઇહલામત અહીં ગરાંનડેલનાં ઇહટેહનપર ઉતરવા દીધો! નહી તો મારા હહરા પેલા મરકીવાળા ડાખટરો મનેબી ઊંચકી ઉપારીને છાવણીમેંજ લાખતે હો!

પીલાં–સારૂં કીધું હં, તમે એવી તાલતલાવટથી કામ લીધું તે ઘણુંજ નેક કીધું, નહી તો પેલા—

ટેમુલ–મને ખબર છેરે, બેહેન, મને ખબર છે! જો ગટ કલાહની બકરાં ગારીમેં બેહીને આયો બાયો ઓતે કેના તાઝટ દેતા કે મનેબી ગારાંમાં ઘાલીને નારેલવારી લેઇ જાતે! પણ કંઇ હારૂંજ હુંઝયું તે બધો ભપકો હપકો કરીને નીકએરો ને પેહેલી કલાહમાં બેહીને આયો! મરકીનીબી હું કાંહાંની કેહું! મારા જેવા ગામરીયા ગપાટનેબી હેરી હેઠીઓ બનાવી માએરો!

HONOUR TO HINDOSTAN!

September, 1897.

WHEREVER there floats the Empire Flag
  Let the story be told and told
Of the courage of men, who made no brag,
  But died in their frontier-hold!
Died for a Queen they had never seen,
  For an Empress who reigned afar;
Died for the glory of what had been,
  And the honour of India's Star!
Put down their lives for the common weal
  That makes all our Empire One,
And gives us the silent pride we feel
  When we speak of the unset sun.
Wherever there floats the Empire Flag,
  On continent, island, or sea,
Let the story be told of the frontier-hold
  That was kept, and ever will be,
By the men—what matter if brown or black?—
  Who could die for the rag called the Union Jack!

[London "*Punch.*"]

A CLEAN SWEEP.

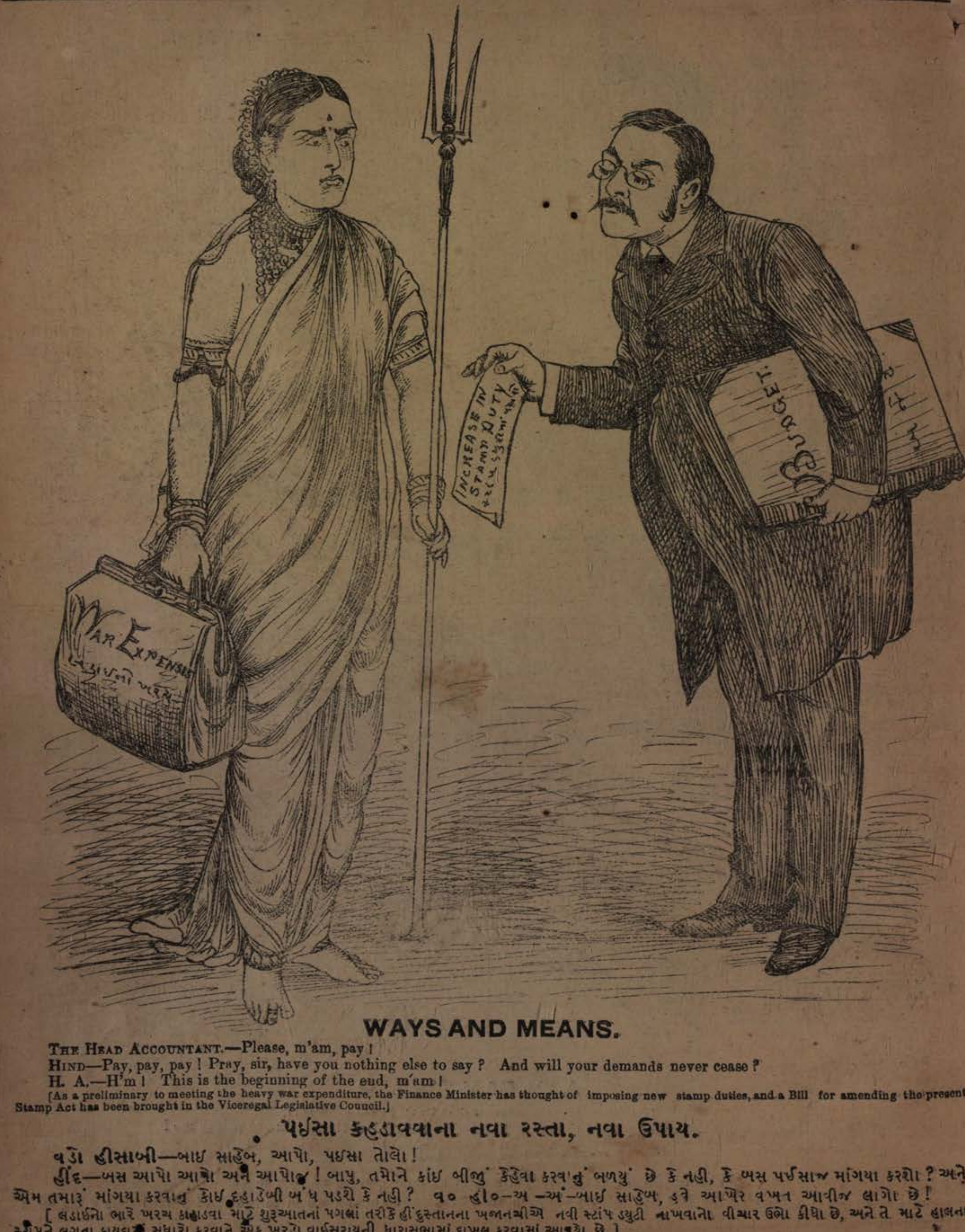
[The Hindus sweep their houses clean for the Dewali holidays.]

HIND—Sweep the whole lot away, and don't leave a vestige of the kutchra to poison me!

ઝારીઝુરી કહાડો !

[દીવાળીના તેહેવારો પર હીંદુઓ પોતાનાં ઘરોને ઝારીઝુરીને સાફસુફ કરી નાખે છે.]

હીંદ-બધો કચરો ઝારીઝુરી વાલીગોલીને બધું સાફસુફ કરી નાખ, અને મારાં ઘેરની હવા ઝેરી થઈ બગડે નહી માટે કચરાનું એક તનખું બી રેહેવા દેતી ના !

WAYS AND MEANS.

THE HEAD ACCOUNTANT.—Please, m'am, pay!

HIND—Pay, pay, pay! Pray, sir, have you nothing else to say? And will your demands never cease?

H. A.—H'm! This is the beginning of the end, m'am!

[As a preliminary to meeting the heavy war expenditure, the Finance Minister has thought of imposing new stamp duties, and a Bill for amending the present Stamp Act has been brought in the Viceregal Legislative Council.]

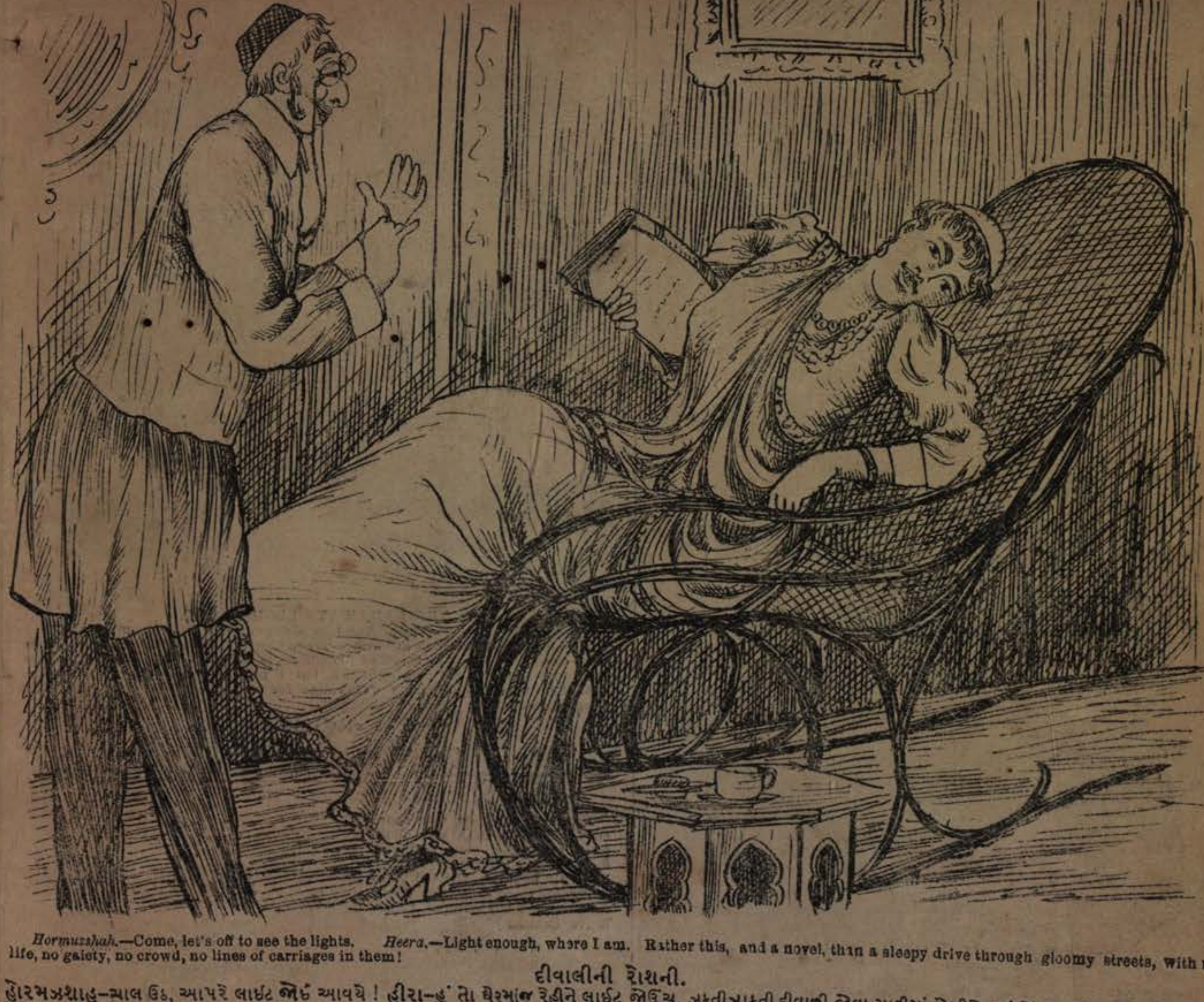
પઈસા કહડાવવાના નવા રસ્તા, નવા ઉપાય.

વડો હીસાબી—બાઈ સાહેબ, આપો, પઇસા તોલો!

હીંદ—બસ આપો આપો અને આપોજ! બાપુ, તમોને કાંઇ બીજું કેહેવા કરવાનું બળયું છે કે નહી, કે બસ પઈસાજ માંગયા કરશો? અને એમ તમારૂં માંગયા કરવાનું કોઈ દહાડેબી બંધ પડશે કે નહી? વ૦ હી૦—અ—અં—બાઈ સાહેબ, હવે આખેર વખત આવીજ લાગો છે!

[લડાઈનો ભારે ખરચ કાહાડવા માટે શુરૂઆતનાં પગલાં તરીકે હીંદુસ્તાનના ખજાનચીએ નવી સ્ટાંપ ડયુટી નાખવાનો વીચાર ઉભો કીધો છે, અને તે માટે હાલના સ્ટાંપને લગતા કાયદામાં સુધારો કરવાને એક ખરડો વાઈસરાયની ધારાસભામાં દાખલ કરવામાં આવ્યો છે.]

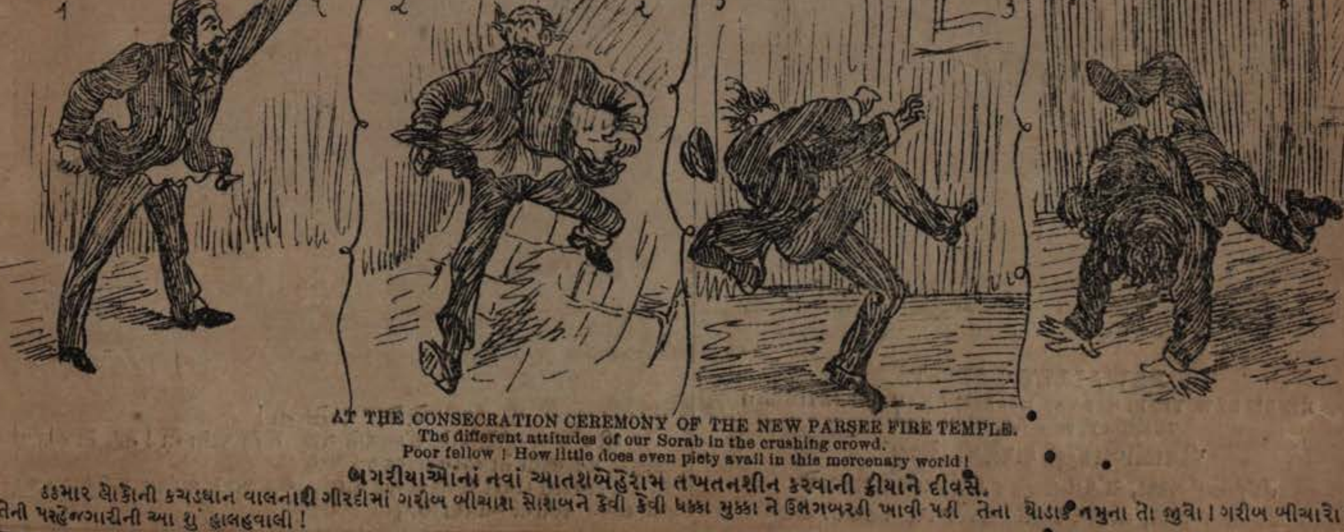
THE DEEWALEE ILLUMINATIONS.

Hormuzshah.—Come, let's off to see the lights. *Heera.*—Light enough, where I am. Rather this, and a novel, than a sleepy drive through gloomy streets, with no life, no gaiety, no crowd, no lines of carriages in them!

દીવાલીની રોશની.

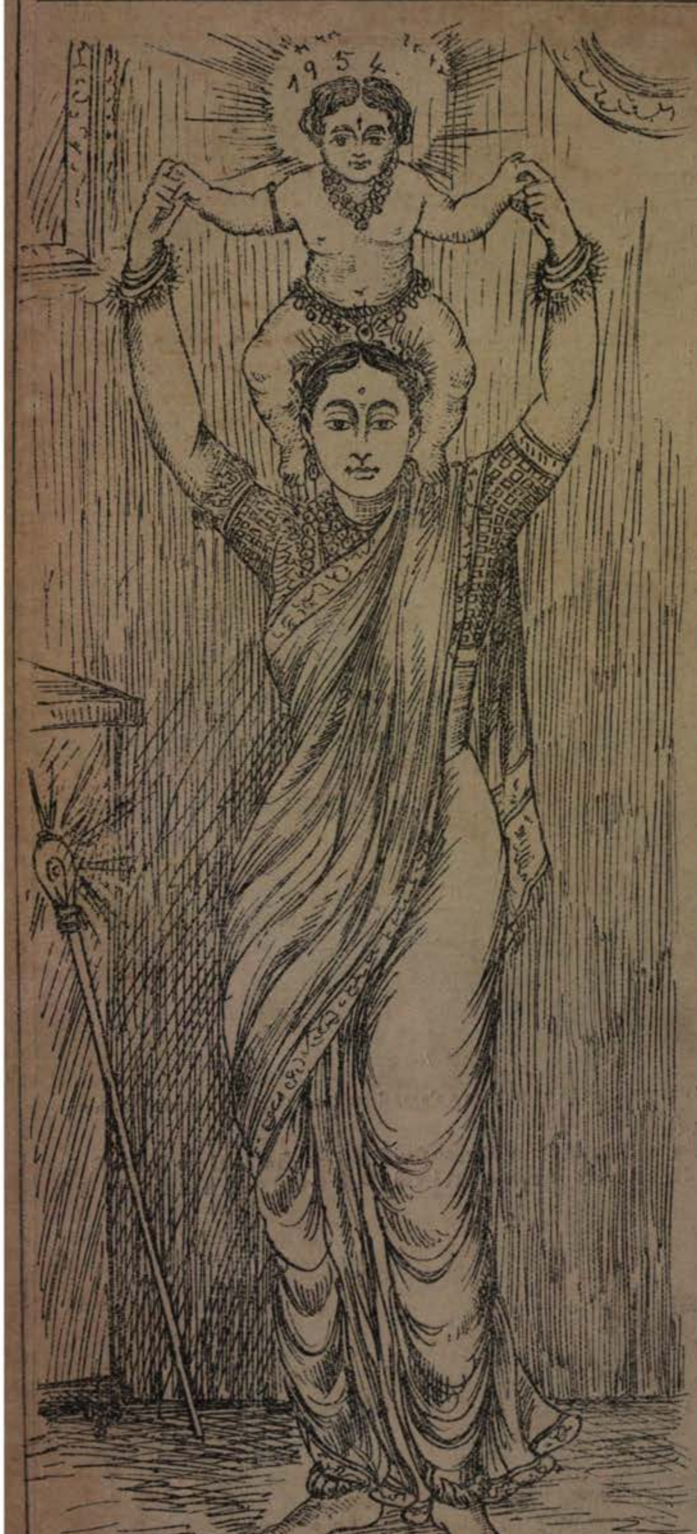
હોરમઝશાહ—ચાલ ઉઠ, આપરે લાઇટ જોઈ આવયે ! હીરા—હું તો ઘેરમાંજ રેહીને લાઇટ જોઉંચ, ઝુકતીઝાકતી દીવાળી જોવા ગારીમાં બેસીને ઝુરું તેનાં કરતાં હજી ઘેરમાંજ બેસીને એક વાત વાંચું ની ! નહી મલે કંઈ દીવાલીમાં દમ, નહી મલે કંઈ ધામધુમ, નહી મલે લોકોની ઠઠ, કે નહી મલે ગાડીઓની હાર ! પછી એવી દીવાલી જોયા વગર જીવ રરેચ કે !

AT THE CONSECRATION CEREMONY OF THE NEW PARSEE FIRE TEMPLE.
The different attitudes of our Sorab in the crushing crowd.
Poor fellow! How little does even piety avail in this mercenary world!

બગરીયાઓનાં નવાં આતશબેહેરામ તખ્તનશીન કરવાની ક્રીયાને દીવસે.

ઠઠમાર લોકોની કચડઘાન વાલનારી ગીરદીમાં ગરીબ બીચારા સોરાબને કેવી કેવી ધક્કા મુક્કા ને ઉભગબરડી ખાવી પડી તેના થોડાક નમુના તો જુવો ! ગરીબ બીચારો ! તેની પરહેજગારીની આ શું હાલહવાલી !

DEWALEE'S LATEST.

HINDU NEW YEAR, SAMVAT 1954 KILAKNAM SAMVATSARE: TUESDAY, 26TH OCTOBER, 1897.

દીવાલીબાઈનું સરવેથી છેલ્લું.

હીંદુ નવું વરસ, સંવત ૧૯૫૪ કીલકનામ સંવતસરે : મંગળવાર, તા૦ ૨૬ મી અકટોબર, ૧૮૯૭.

THE RUNAWAYS FROM SURAT.

Peelánmáe.—Ah! you too! And how did you come down from Surat?

Temui.—(A shopkeeper at Surat)—Travelling first-class, and acting the first-class masher! It was as much as I could do to suit myself to European clothes and to lay aside my old country habits, but I behaved so like a decent body, that there was no compulsory quarantine for me. That's only for 3rd class beggars, you know.

સુરતથી નાહાસી આવેલા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૧૮૫મું.]

DON'T TRIP, PLEASE!

Mr. Punch.—Easy, my dear, easy, and take care you don't fall! One false step, and you may be ruined for life!

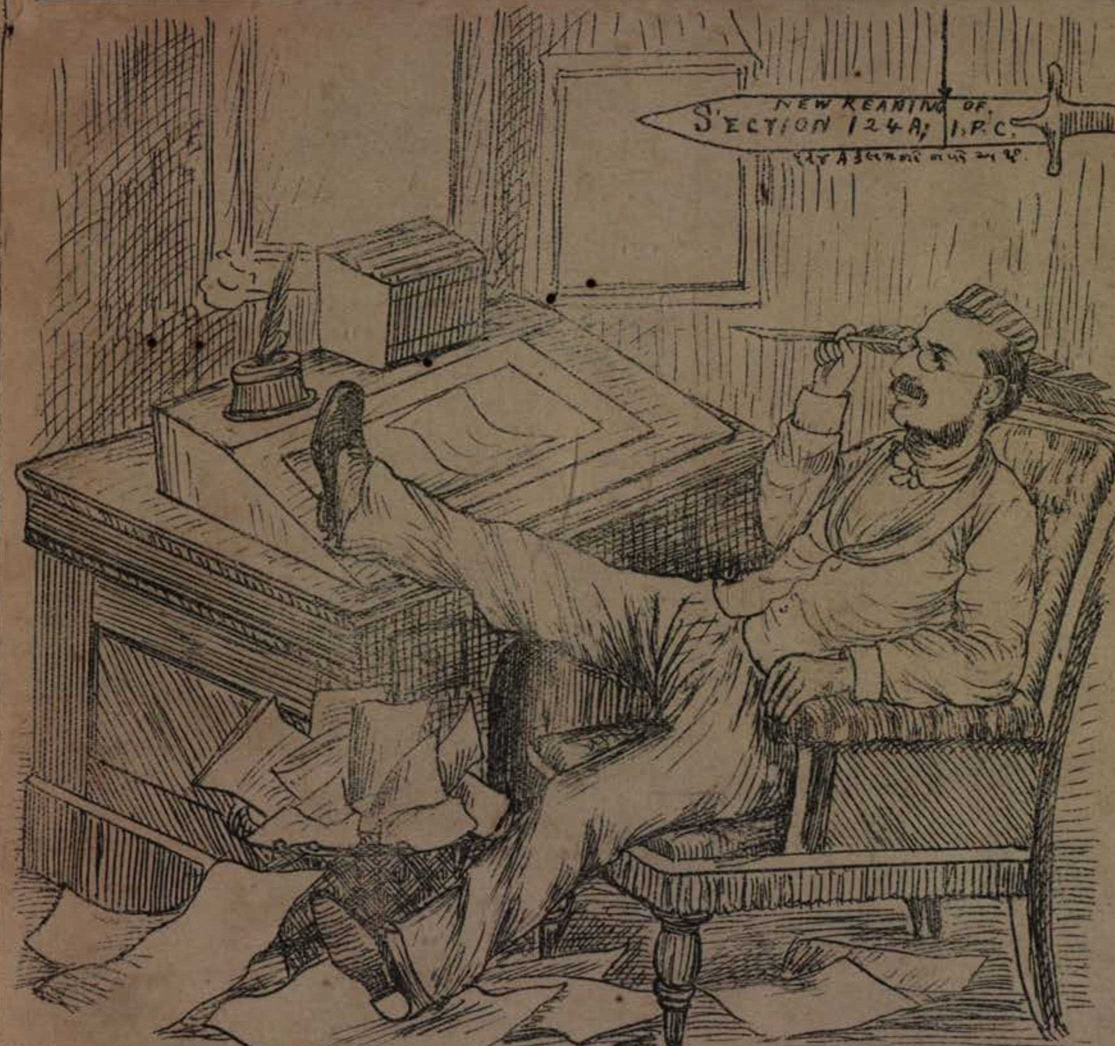
[A Bill to revise the Criminal Procedure Code has been introduced into the Viceregal Legislative Council.]

જોજે, પડતો ના!

મી૦ પંચ—ધીરે, ધીરે, સંભાળીને ચાલ, ને જો પડતો ના! નહી તો જરા વાંકોચુકો પગ મુકયો તો જનમનો રદ થઈ પડશે!

[ફોજદારી કાયદો સુધારવા માટે ધારાનો એક ખરડો વાઈસરાયની ધારાસભામાં દાખલ કરવામાં આવયો છે.]

THE SWORD OF DAMOCLES!

OR, THE INTERIOR OF A NATIVE EDITOR'S *SANCTUM SANCTORUM.*

(Dedicated without permission to the Freedom of the Press as painted in the year of grace 1897.)

ડેમોકલીસનો તળવાર!

અથવા, એક દેશી અધીપતીના ખાનગી ઓરડાનો માહુલેદેખાવ.

(આ સુધારા વધારાની ઓગણીસમી સદીનો આખેરોનાં ૧૮૯૭નાં વરસમાં ચીતારવામાં આવેલા "છાપાના છુટાપણા" ને વગર રજાએ અરપણ.)

The Kaiser, it is reported, in the odd hours spared from writing plays, painting pictures, inspecting kitchens, drinking to the memory of his grandpa, drilling armies, sailing yachts, commanding ironclads, making speeches, inditing telegrams, &c., has invented an auto-mobile infernal machine.

A Conundrum.—"Can you tell me the difference between a lady model and a model lady?"—"No."—"Well, the one is possibly bare, and the other is barely possible."

THE CONGEE FOR THE POOR.

Lord S-ndh-rst—Oh! It's only for the poor Mr. Punch, more for them, you know, than for others, and I've prepared it with a special eye to their wants.

Mr. Punch—That's right, my Lord. Only being in appearance a preparation for rich palates, it has been thought that it would be served out first to them, and that the very dregs will go to the poor as usual. But your presence is a guarantee that the distribution will be a fair one.

[There are some cynics who think that the New Bombay Scheme will benefit mostly the rich, and that the Europeans will derive the greatest benefit therefrom.]

ગરીબો માટે કાંજી.

લાર્ડ સેંડહર્સ્ટ–મી॰ પંચ, એ તો ગરીબો માટેજ છે; બીજાઓ માટે નથી. મેં તો ગરીબોની હાજત ધયાનમાં રાખીનેજ તે બનાવી છે.

મી॰ પંચ–તે તો તમે ઘણુંજ બરાબર કીધું છે, સાહેબ. પણ દેખાવમાં તો જાણે તાલેવંતોની જીભના સવાદને વધારે માફક આવે એવી એ કાંજી દેખાય છે, અને તેથી કેટલાકો એમ ધારે છે કે પેહેલાં તાલેવંતોને એ કાંજી પાઈને પછી નીચે જે થરો ને છુંછો રેહેશે તે ગરીબોને આપવામાં આવશે! પણ તમો સાહેબ પોતે હાજર રેહીને એ કાંજી સરખી રીતે વેહેંચવાનું કામ કરશો, એટલે જાણે બધાઓને ઘણો સધીયારો રહે છે.

[કેટલાકો ધારે છે કે નવી મુંબઈને લગતી યોજના માત્ર તાલેવંતોનેજ મુખય કરીને લાભકારી નીવડશે, અને તેમાંથી સરવેથી મોટો લાભ યુરોપીયનો કહાડી જશે.]

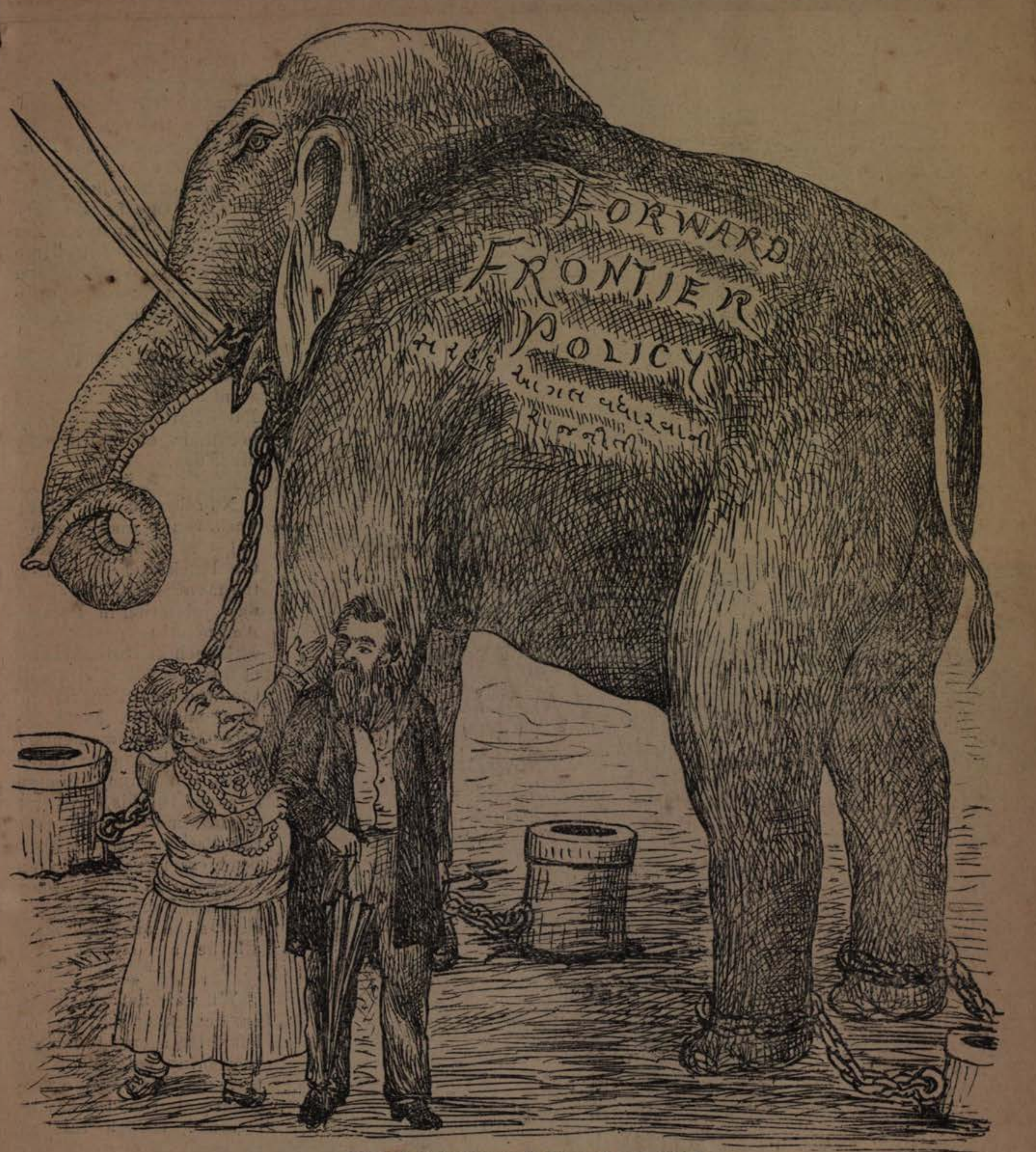

A DEATH-EMBRACE!

[Surat is now completely in the throes of the Bubonic Plague, death and disease being the order of the day. The streets wear a gloomy and deserted appearance, and the iuhabitants are flying away in all directions.]

મોહોતની કોટી!

[સુરત શેહેર ગાંઠીયા તાવની મરકીના સપાટામાં સંપુરણ સપડાઈ ગયું છે, અને ત્યાં રોગ અને મોહોતનો દોર ચાલે છે. મોહોલ્લાઓ સુહુના પડ યા છે, અને સુરતવાસીઓ નહાસભાગ કરે છે.]

THE "WHITE" ELEPHANT.

Mr Punch.—You must get rid of him once for all! He's so expensive, and such a useless burden too! My Lady Hind can't afford to keep him any longer!

[The Forward Frontier Policy of the Government of India has cost the poor Indian taxpayer something like seventy-five crores of rupees during the last few years.]

સફેદ હાથી.

મી૦ પંચ—આ એક વખત એનો રસ્તો કરી નાખો ! એ તો જબરો ખરચખાઉ છે, અને વળી બકામો બોજો થઈ પડયો છે ! હીંદબાઇ એને પાળવાને હવે તો તદનજ અશક્ત છે !

[હીંદી સરકારની સરહદ આગળ વધારવાની રાજનીતીએ હીંદી કરભરનારને છેલ્લાં થોડાં વરસમાં લગભગ પંચોતેર કરોડ રૂપયાનો ખરચ કરાવયો છે.]

"THE HOARY HYPOCRITE," (WORSHIPPED, IDOLISED AND BLESSED BY HIND.)

TÊTE-A-TÊTE.

ONE gala-day crowds out another. We have lately been so full of the new glory, raised to his own eternal honour by the Parsi Priest, (whose perseverance, once called obstinacy, by turning his very vices into virtues, has changed ancient hatred into modern admiration, and undoubted hisses into equivocal cheers!) that we quite forgot to notice another event of even more absorbing interest to that atom of human dust, the Parsi Nation, which happened in our midst the other day.

* * *

No other people in the world can so easily manage to get on without a head as the Parsis have done during the months that the head was jubilating in Europe. And no other people can, with such an entire absence of fuss, wear the burden of the head again on its return, and look as if not even the most momentary severance had ever taken place. So true, though strange, is this, that it might almost be said that the Parsis never lose their head, except perhaps in an inauguration crowd, when the Parsi Policeman's *baton* cleaves the air, and takes all the air out of you!

* * *

WE were not wanting in our duty when our "leader" left these shores to mingle their briny waters with the tears of affliction. We were equally alert on the day he returned, though through no merit of our own, for we could not have kept our bed if we had wished it. The early booming of innumerable pop-guns disturbed our morning slumbers, and hastily donning our holiday attire, we sped

" MORE EMPHATIC THAN POLITE."

in the direction of the pier, only to find that the peer had gone. In a moment, we were gone too, and just succeeded in catching the peer as he was disappearing within the wings of his castle.

***

WE'VE come to interview you, Sir J., said we, if you'll give us only five minutes.

***

BOTHER the interview, and to the d-l with all interviewers, replied the noble peer (more emphatic than polite !) I thought I had left the prying, accursed race behind. Do you seriously believe that I'll lay myself open to your meddlesome impertinence? And really now I think of it, I have nothing particular to tell you except that I've been feasting when not sight-seeing, and sight-seeing when not feasting!

***

THAT'S neatly turned, and will answer our purpose. But if you've nothing more to tell us, do you think we've nothing to tell the public in your name? Don't you know that mighty names are the property, the sport and pastime, of the Press? We really credited you with better knowledge of the noble art of interviewing! Our " copy " is ready, and here's an advance proof for your approval. All you've to do, sir, is to sit still, as if for your portrait, and like the camera, we'll do the rest! When the thing's done, it will be in camera no more. All the world shall ring with it! We'll assume (to give you the salient points) that you hate and repudiate the " hoary hypocrite " (*honoured in one language, and accursed in another* be his name!) who has so largely helped to discredit the Parsi Nation; that you're hand-in-glove with the new-fledged green parrot—we mean, patriot—who has come in the nick of time to wash our disgrace; that you've hob-a-nobbed with the crowned heads of Europe, including of course King Oscar to whom Indian journalism owes such a deep debt of gratitude; that you—

" THE GREEN PARROT."

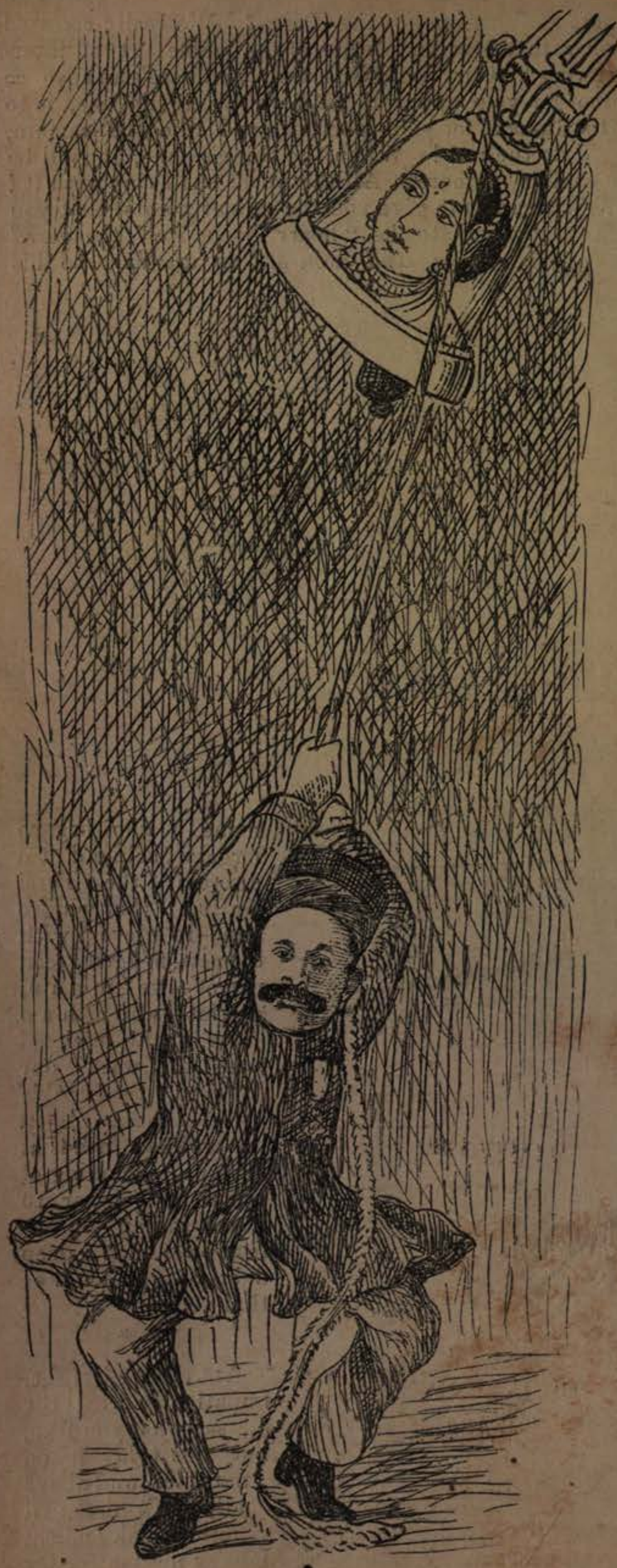
***

ALL right, all right, impatiently cried Sir J., say what you like, but don't lay it on too thick, and above all, don't make a fellow look foolish. It may not matter for you to look it, but remember I've a reputation to lose.

AND you shall keep it, sir. We'll set you in our interview, like diamond in a ring, and the lustre of it shall dazzle the world's eye-sight! We'll put some sage truths—some "wise saws (sauce) and modern instances"—into your mouth; some "words of advice," worth their weight in gold, to the misguided Parsis; a few side-thrusts at that thorn in our side, the National Congress; (would we could pluck it out root and branch, but we'll do our best!) and when your utterances are reproduced (as they shall be) in the "Home" papers, which, by the bye, are rarely at home in Eastern matters, then shall the Chimes of India, as rung by or through India's Peer, ring again in England, and reverberate from earth's end to earth's end!

* * *

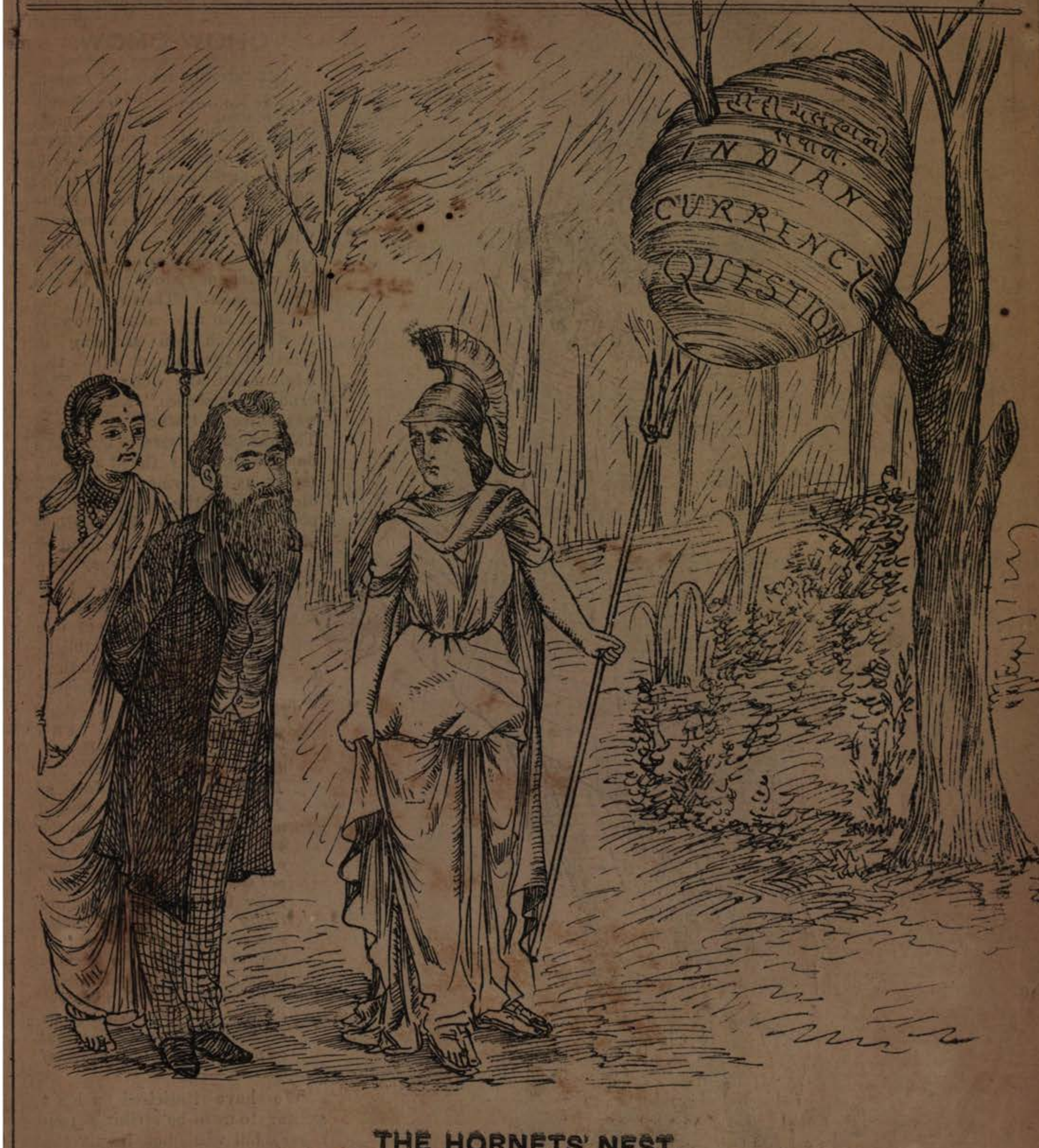
So we ended. Sir J. looked mightily pleased, and so impressed was he with gratitude for the good turn done to him that, on the principle of one good turn deserving another, he offered us a knighthood, yes, actually offered us a knighthood which, as we never work for base hire, we refused on the spot. Even as we declined a *"companionship"* (except with the noblest, truest, and best) under somewhat different circumstances a hundred years ago! An instance of self-abnegation, so rare among mere worldlings, that, before we left the noble presence, we rubbed our eyes to be sure that we were not dreaming!!

"THE CHIMES OF INDIA, AS RUNG BY OR THROUGH INDIA'S PEER."

"SIR J. LOOKED MIGHTILY PLEASED."

THE HORNETS' NEST.

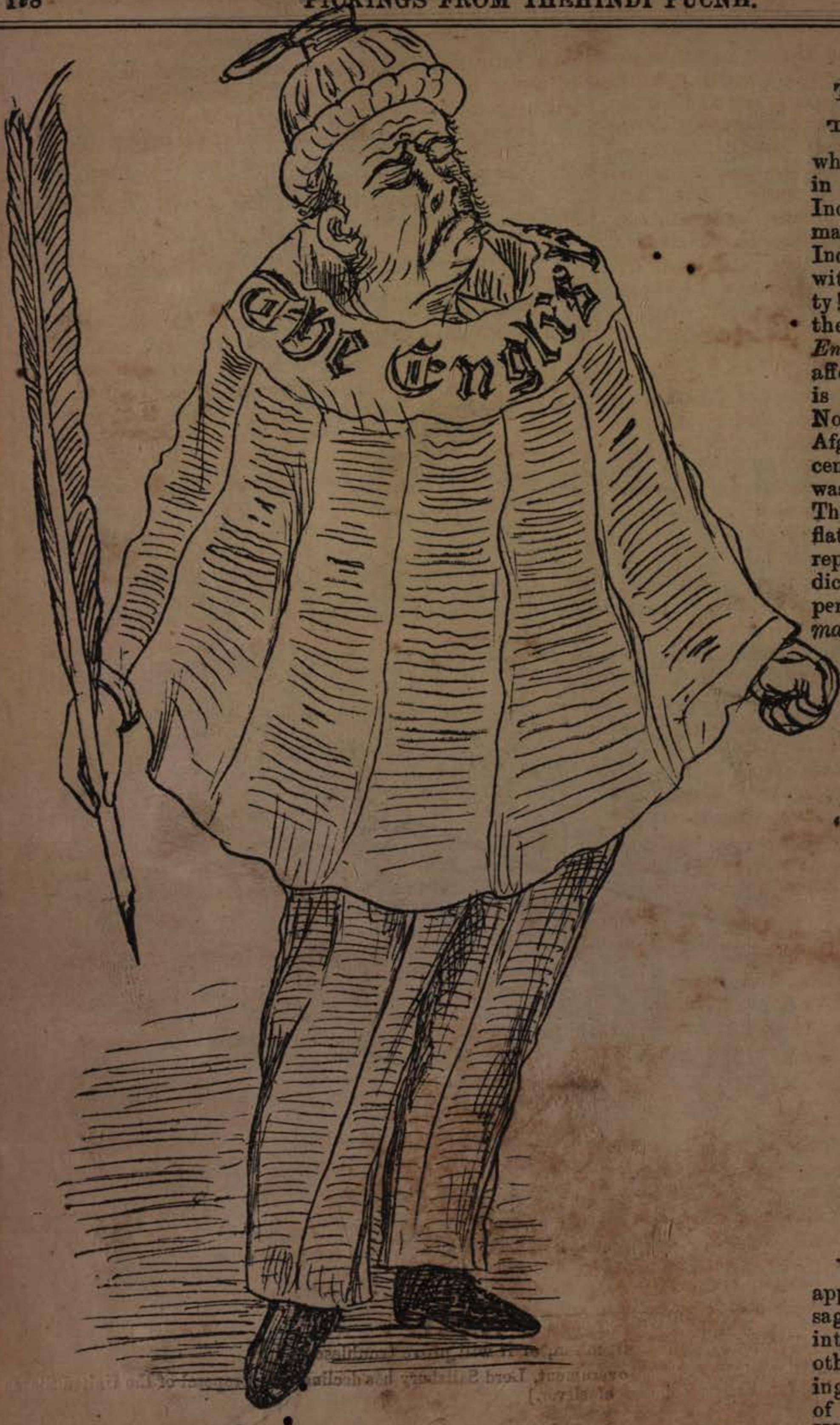
Elgin—You mustn't touch it, m'am, or it will prove troublesome!

[On account of the strong representation of the Indian Government, Lord Salisbury has declined the proposal of the United States Commissioners to reopen the Indian mints for the free coinage of silver.]

કાંટાનું કટેસર–ભમરાનો માળો.

એલગીન—બાઈ સાહેબ, એને મુદલજ છેડતાં ના, નહી તો ભારી હેરાનગતી આપનાર થઈ પડશે!

[હીંદી સરકારે મજબુત વાંધો લીધાથી, રૂપાંના સીક્કા છુટથી પાડવા માટે હીંદુસ્તાનની ટંકશાળોને એકવાર ફરીથી પાછી ઉઘાડવાની અમેરીકન સરકારના પ્રતીનીધીઓએ કરેલી સુચના સ્વીકારવાની લારડ સાલસબરીએ ના પાડી છે.]

THE *ENGLISHMAN* SNEERS.

CHOW-CHOW.

That school again.

THE "sterner school of journalists," which never knows when it is beaten, is once more in evidence. Another Anglo-Indian paper apologises after the manner dear to the Anglo-Indian's heart and consistent with the Anglo-Indian's dignity! It was the *Times of India* the other day, today it is the *Englishman!* Then it was disaffection in the army, now it is a Mahomedan meeting in North Bhagalpore, at which two Afghan Mullahs delivered "incendiary speeches," and money was collected towards a Jehad! The Bengal Government as flatly contradicts the latter report, as the former was contradicted, and the simple reader perhaps thinks that the *Englishman* is bathed in the flood of repentant tears. No more than was the *Times of India*, and the *Englishman* goes one better! While publishing the contradiction, the *Englishman* sneers!

"The other day Rai Saheb Ganpatsingh contradicted the report, and *now the Bengal Government follows suit.* The *District Superintendent of Police never heard of such a meeting*, and the people in the bazaar are *unanimous in the avowal of innocence.* It does not seem to strike the authorities that these *men are not likely to incriminate themselves.* We prefer not to emulate the example of the Bengal Government *in condemning our correspondent unheard, whose word is certainly as deserving of credence as that of the rabble of Pertabganj bazaar.*"

We have italicised what appear to us to be striking passages, but will not insult the intelligence of the reader by otherwise more pointedly showing up the superior "cheek" of the Anglo-Indian editor. When caught tripping, he never owns his discomfiture, or owns it but half-heartedly! And, mark you, he never apologises! Not

he! He certainly does not spend himself in an elaborate bending of the knee all round to the Army, to the Navy, to Commanding Officers, to soldiers and sailors, to corporate bodies, to private individuals, to the offended dignity of the Press, to the outraged modesty of truth, to the air and the sea, to mountains and mole-hills, *et hoc genus*, but only condescendingly publishes an official contradiction, followed by an explanation, "in justice to ourselves!" "We are informed by &c. &c. that the report &c. &c. in our issue of &c. &c. is groundless, but we know better." Native editors, please do not copy. What's sauce for the goose is *not* sauce for the gander.

* * *

Type-writers to the front.

THE quaint, pictorial advertisement of the monkey riding as an up-to-date masher through space, and frolicking with the sun and the moon, whom the dazzling brightness of his hobby—the shining saucepan—blinds into shame,—this soap advertisement, it is said, once so struck and stunned a group of cannibals somewhere, who accidentally happened to light upon the sheet, that the savages died of sheer terror! Such is the power of the modern art of advertising. Someone has lately been dilating upon the advantages of utilizing to the utmost every achievement of the modern art in modern warfare, and the pertinent question has been put by a correspondent whether short-hand writers and type-writing machines, the products of modern civilization, are going to be sent to the frontier. Mr. *Punch* hopes a favourable reply will soon be forthcoming as there is no doubt there are thousands of brave volunteers in this city, excelling in the winged art, who are on the *qui vive* for the fray. The pen, it has been said, is *mightier* than the sword. The type-writing machine, as every one knows, is rapidly superseding the pen, and is, therefore, the *mightiest* dynamic which cannot fail to prove a most destructive auxiliary to the gatling guns and mountain batteries now operating against the fanatical Afridis on the frontier. The barbarians, like the cannibals, in our veracious account above, should tremble and faint at the sight of this new force. Nothing like leather!

* * *

Prognistications of the year.

JALANDHAR NATH discourses:—"So the astrologer's forecasts are being realized to a great extent and the legacy left by the Sour-faced Year of ill-fame, the *Durmukh* of Famine and Plague notoriety, is being fully enjoyed by his successor, *Hemlambi*, who ushered in the present Shalivahan Shaka, 1819, on the 3rd April, 1897. The astrologer Sahadeva briefly gives the characteristics of this Samvatsar in these terms:—

Hemlambi is under the domination of the great dragon *Rahu*. He will bring in his train pestilence and great unrest. For three months scarcity of food will prevail in the country. There will be trouble and suffering in store for great men.

To add to the intensity of these calamities this ill-omened offspring of *Durmukh* was born this year on a Saturday. A new year falling on the day sacred to awful Saturn is said by Sahadeva to be pregnant with the following potentialities, viz:—

Invasions by the enemy and heavy losses on both sides;
Great loss of ships at sea;
Outbreaks of epidemics;
Scarcity of grain; Rise in prices of textile fabrics and precious metals in the country;
Earthquakes;
And uneasy times for politicians (*karbhari*) and crowned heads.

Prepare, O! *Punchoba!* to conciliate the malignant star that rules our destinies this year, and thus avert to some extent the evil in store for us. Beware of Revengeful Rahu, the Demon of Anger, who rules this Shaka! Emulate him not, for he will brook no imitation or rivalry. Exhort all *Karbharis*, politicians, journalists and patriots to bow their heads in meekness and submission. Let the waves of Love and Sympathy and Forbearance roll over the length and breadth of our dear Aryavarta. Let Britannia and Hind, indissolubly united for our good by an all-wise Providence, whirl the Wheel of Progress in pious attitude, remembering the Scriptural exhortation: 'Let not the sun go down upon your wrath.' Thus may the dreaded Rahu be propitiated and peace and happiness and goodwill prevail in this land!"

FUNNY BITS

(*From various sources.*)

We had already given way to France in Siam, Madagascar, China, and now we have abandoned to her our claims in Tunis. What is the next thing, Lord Salisbury? Pray let us pro-cede.

Harold: "And now, darling, tell me what your father said when you told him we were engaged."—Sybil: "O Harold, don't ask me to repeat his language!"

Advice to would-be backers of horses and theatrical speculations.—Back out!

Curious Fact of Horticulture.—That perhaps the best apple is a Blenheim Orange.

"Don't you think the Lutheran service sweet?"—"I don't think I know it. All mine is Sevres."

"So the jilted you?"—"Yes, and then married my son, who is depending on me for everything."

In France they are greatly pleased that in Russia the term "allies" has been used with respect to the two nations. However, though it would be too much to say that the Nicholas-Faure speeches were all-lies, there was a good deal of the untruthful about them.

Wolseley's Warning.—Commander-in-Chief (*loq.*): "The thin red rine, John, although the finest in Europe, wants thickening to keep up with the extension of the Empire."—J. B. (*loq.*): "Quite right, my boy. It shall be seen to at once."

DONE FOR!

[“Mr. Balfour, speaking at Norwich, denied that the Government had directly or indirectly received a hint from the Tribes on the Indian Frontier suggesting a breach of faith. The Government, he said, had no desire to add to the responsibilities of the Indian Empire, the sole object being to secure our present possessions, and they, therefore, could not agree with a policy of retirement. The Government of India was, he said, immediately responsible for all military and political transactions, and would never be overruled by the British Government with a light heart. The Liberal attack, he said, was really directed against Lord Elgin and his Council, and if one man in the British Empire was deserving of sympathy, support, and encouragement, it is Lord Elgin.”—*Reuter's Telegram, London, Nov. 5.*]

ગરીબ બીચારાની આવી બની!

[“નોરઈચ ખાતે ભાષણ કરતાં મીં૦ બાલફરે જણાવ્યું હતું કે, હીંદી સરહદ ઉપરના વાયફાઓને આપવામાં આવેલી કબુલાત તોડવામાં આવી છે એવી કશી પણ સીધી કે આડકત્રી સુચના તેઓ તરફથી સરકારને મળી નથી. હીંદી શાહનશાહતની જોખમદારીઓમાં કશો પણ વધારો કરવાની સરકારની ખાહેશ નથી, પણ તેની નેમ એટલીજ છે કે આપણા હસ્તકમાંનાં હાલના મુલકોની સલામતી જાળવવી અને તેટલા માટે સરહદ ઉપરથી પાછળ હઠવાની રાજનીતી સાથે એકમત થવાને સરકાર તઈ

THE QUEEN'S PRESENTS—AN INTERESTING DISPLAY BY MR. *HINDI PUNCH* IN CHARGE OF THE JUBILEE PRESENTS.

[The celebrations connected with the Diamond Jubilee of the Queen's accession to the Throne have been brought to a suitable finish by the exhibition of the presents received by Her Majesty. This exhibition was opened on October 18 at the Imperial Institute.]

નામદાર મહારાણી માટેની પરજેટો—હીંદ તરફની જુબીલી પરજેટોના તેનાં રખેવાલ મી૦ હીંદી પંચે બતાવેલો એક સુંદર મનહર સંગ્રહ.

[નામદાર મહારાણીના ડાયમંડ જુબીલીના મહોતસ્વ ઉપર તે નામદારને જે જે પરજેટો આપવામાં આવી હતી તેને લગતું એક સુંદર પ્રદરશન ગઈ તા૦ ૧૮ મી અકટોબરે ઈમપીરીયલ ઈનસ્ટીટયુટમાં ખોલ્લું મેલવામાં આવયું હતું.]

"OH! SAVE ME FROM HIS JAWS!"

[There is a strong feeling among sensible citizens that the Bombay Government should reconsider their resolution regarding the Poona Punitive Police Force in the light of the confession of Damodar Hari Chapekar, the self-styled murderer of Mr. Rand, the late chairman of the Poona Plague Committee.]

"અરે મને એનાં ડાચાંમાંથી બચાવો!"

[ઘણા સમજુ શેહેરીઓ એવી મજબુત લાગણી ધરાવતા જોવામાં આવે છે કે, પુણાની મરકી કમીટીનાં પ્રમુખ મરહુમ મીં૰ રેનડનું ખુન કરનાર દામોદર હરી ચાંપેકરે જે એકરાર કરયો છે તે જોયા પછી, પુણાની પ્રજા ઉપર વધારાની પોલીસ ફોજનો દોઢોડ લાખ રૂપયાનો જે દંડ મુંબઈ સરકારે નાખયો છે, તેને લગતા ઠરાવ ઉપર તેણે મેહેરબાનીની રાહે ફરીથી વીચાર કરવો જોઈયે છે.]

MR. PUNCH'S FANCY PORTRAITS.

THE ANGLO-INDIAN PRESS.

મી० પંચનાં ફેનસી પોરટ્રેટ,

હીંદી અંગ્રેજી છાપો.

AFTER THE EXHIBITION.

Ratoo— And how did you like the Photo Exhibition on Deewalee day, Meheroo?

Meheroo—Phot-o! Catch me going to another *free* exhibition again! Altogether too free! a mercy I wasn't annihilated! I can now understand the sufferings of the poor cotton bale in the press! Ah me! Wasn't I pressed! And the more I wanted to go, the more they pressed me to stay!

પ્રદરશન જોઈ આવયા પછી.

રતુ–ને તું દીવારીને દાહારે ફોટોનું એકઝીબીશન જોઈ આવી કે, મેહેરૂ? બોલની, તે કેવું ઉતું?

મેહેરૂ–મરેરે તેની તો તું વાતજ કર ના! ફરીથી એવાં મફતનાં એકઝીબીશન જોવાનું મારા બાપજનમમાંબી હવે તો હું નામ નથી લેવાની! એ તો કંઈ બો દાયજીએ મેહેરૂ પર મેહેર કીધી કે હું પાછી જીવતી ઘેર આવી, ને મારો તોહ ને તોહજ ભચડાકચડીમાં આટોલશન ને કચડઘાન થઈ ગીયો નહી! મરેરે દબા દબી! મુઈ રૂની ગાંસરીબી એવી તો દબાતી નહી હોસે! જેમ જેમ હું બાહાર નીકળવા જાઊં તેમ તેમ વધારે ને વધારે દબાઈ જાઊં, ને ચારે ગમથી રૂની ગાંસડીની માફક એવી ચંપઈ ગેઈ કે બોલ્યાની જ વાત નહી!

THE MIRROR OF TRUTH.

Miss Satyabai—(To the educated native) Look here! In this you'll find yourself reflected as you are, pure as the glass itself! Whatever your detractors may say to the contrary!

["We may well question the data on which Mr. Birdwood comes to the conclusion that it is the educated classes who fail to appreciate the blessings of British administration and British rule and to distinguish between the past and the present. One would think that if any one could do it, it is the latter who are the exclusive products of British rule and who are fitted to know and distinguish. It is sad that a man of Mr. Birdwood's knowledge and sympathy should perceive in the unhappy events of the past few months nothing short of dishonest motives and seditions intentions on the part of all the native leaders of the day."—*Indian Spectator*.]

સત્યતાની આરસી.

સતયબાઈ—(કેળવાયલા દેશીને) જો, અહીં જો! જેવો તું છે તેવો તારો પડછાયો એમાં કેવો આબાદ દેખાય છે! તુને વગોવનારા તારી વીરૂધ ગમે તેવો લવારો બકારો કરે, પણ જેવી આ આરસી ચોખી બીલોર છે તેવોજ તું એમાં બીલોર દેખાય છે!

[અંગ્રેજી કારોબાર અને અંગ્રેજી હકુમતના આશીર્વાદની કીમત પીછાનવામાં કેળવાયલા વરગના લોકો પાછળ પડે છે અને આગળા અને હમણાના વખતની સ્થીતી વચેનો ફેર તેઓ જોઈ શક્તા નથી, એવા જે સાર ઉપર મીο બરડઉડ આવયો છે તે માટે તે આધાર શો ધરાવે છે એવો સવાલ આપણે ઘટતી રીતે ઉઠાવીશું. જો કોઈને પણ કે વીષે સમજ ધરાવતા ગણી શકાય તો તેઓ એ કેળવાયલા વરગના લોકોજ છે, કેમકે તેઓને ઉધારનારજ અંગ્રેજી અમલ છે, અને તેઓ માટે તેની પીછાન કરવા તથા આગળા અને હમણાના વખતના સ્થીતી વચેનો ફેર સમજવા તેઓ લાયક છે. ગયા થોડા મહીનાના બનાવો ઉપરથી હમણાંના વખતના સઘળા દેશી આગેવાનોને અપ્રમાણીક નીવટા ધરાવતા તથા ફીતુર કરવાનો ઈરાદો રાખનારા મીο બરડઉડ જેવા અનુભવી

FALSE ALARM
જોટી ધાસ્તી

MISS ANGLO-INDIA.

Poor Girl! With terror depicted on her very face, she glides along, always trembling, and fearing a nasty accident—more the work of a heated imagination than of a calm and sober brain!

મીસ એંગલો-ઈનડીયા.

ગરીબ બીચારી! તેણીના ચેહેરા ઉપર ધાસ્તીનો છાપ કેવો છપાઈ ચુકેલો માલમ પડે છે! તેણી ધ્રુજતાં દીલે અને રખે પોતે આ રયાં થઈ જાય તેની ધાસ્તી સાથ ધીમે ધીમે બીહીતી ધ્રુજતી આગળ વધે છે! અરે! અરે! તેણીના એ ધ્રુજવાં અને ધાસ્તી ખરેખરાં શાંત અને સમજુ ભેજાંની ઉતપંતીનાં કરતાં, ઉસ્કેરાયલાં મગજના હવાઈ

THE REHEARSAL.

They're going to an evening party some time this month. Their first party, and they're rehearsing in full dress the parts they'll have to play.

Hilloo—Now try and look decent, Silloo, if you can. It wouldn't do to stare like a cat!

Silloo—No! Nor to make grimaces like a monkey!

રીહરસલ.

આ મહીનામાં બંને બાનુઓ પોતાના બાપજનમમાં પેહલીજવાર એક ઇવનીંગ પારટીને શોભાવવા જનાર છે. તે પારટીમાં કેવી રીતે ચાલવું હરવું ફરવું બોલવું ને, ચેનચાલા કરવા તેને લગતા પોતપોતાના ભાગ ભજવી બતાવવા માટે તેઓ દરરોજ ઘરમાં ફુલ દરેસમાં રીહરસલ કરી જોય છે.

હીલ્લુ—જો સીલ્લુ, એક બીલાડીની માફક ડોરા કહાડીને એમ ટગર ટગર જોયા ના કર! જરા સાન સહુખની થઈને ઉભી રેહ! નહી તો કોઈ કેહસે કે એ મસકલી બીલાડી કાંહાંથી નીકરી આવી!

સીલ્લુ—ને તું એમ વાંદરાના જેવા ચારા મારા નાકરયા કર, નહી તો કોઈ કેહસે કે એ વાંદરી કાંહાંથી ઉઠી આવી!

Miss Kadmibai—I'm in a sad fix! Perplexed as I am, the wrangles of my people, both young and old, perplex me more. The fools have gone and made it a party question, instead of judging it on its own merits and from a moral standpoint. Here is my High-and-Head-priest, no higher than my knees, who having lost his head, went and [illegible] himself to a base action, lowering himself and scandalising my house; and yet when I rise to assert myself, I find my way blocked by raw youths and bearded men, quibbling and quizzing! But it's all my fault. I should have foreseen the folly of extracting beams from cucumbers! Of looking for spiritual guidance from a mere stripling in swaddling clothes innocent of the very rudiments of religion!

THE INFURIATED BULL.
(*With apologies.*)

Chased by mad Taurus the poor innocent dears seek refuge on a tree !

[The recrudescence of the Plague has once more brought home to the Bombay and Poona authorities the extreme necessity of stringent Sanitary measures on a wide and extensive scale.]

રણ પર ચહડેલો ખવીસ ગોધો.

ખવીસ ગાંડા ગોધાએ ગરીબ બીચારીઓનો શેકાર કરી નાખવા માંગયાથી તેઓ જીવ લેતીકે દોડીને એક ઝાડ ઉપર આશરો શોધે છે!

[મરકીએ મુંબઈ અને પુણામાં પાછી જે ખાનાખરાબી કરવા માંડી છે તે ઉપરથી એ બંને ઠેકાણે કેટલા મોટા અને બોહોળા વીસ્તાર ઉપર સુખશાંતીને લગતા સખત ઉપાયો લેવાની જરૂર છે તેની સતાવાળાઓને વધારે સમજ પડવા માંડી છે.]

બાઈ કદમીબાનુ વીચારના વમળમાં—"મારા દસ્તુરને કહાડી મુકું, કે નહી કહાડી મુકું ?"

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૦૫મું.]

સુડી વચ્ચે સોપારી જેવી મારી તો હાલત થઇ પડી છે. જવાનયાઓ તો ઉછાછળાપણું દેખાડી મને કંટાળો આપી કાયર કરે છે, પણ ઘરડાઓની સાથે સાથે ઘેલાં ચેડાં કહાડીને મને દુખને પારે ઉતારે છે ! કેટલાક દોહોડ ચતુરોએ કાંટાનું કટેસર કરી મુકી ઇન મીન ને સાડે તીનનાં નાનાં તડાંમાં વળી નવાં તડાં પાડવા જેવું કરી મુકયું છે. અરે ભલાં માણુસો! તમોને નીતીની રાહ અને સાદી સમજને રસ્તે ઇનસાફ કરવાને કંઇ સુઝતુંજ નથી ! મારાં ઘરના મોટા અને વડા પંથકી દસ્તુરે (જે બીચારો નામે મોટો લાગે છે, બાકી ઊંચાઇમાં તો મારાં ગુઢણ જેટલો છે,) પોતાની અક્કલ હુશીયારી પર પાણી રેડી, અને માન મરતબાની ઊંચાઇએથી નીચે ગબડી જઇ, એક નીરલજ કામ કરી નીચુ જોવાનું કીધું, અને મારાં ઘરને નામોશીમાં લાવી મુકયું ! અને જ્યારે તેની આવી ચાલ માટે લાકડું લઇને હું તેને મારવા ઉઠી, ત્યારે જવાનયાઓનાં ટોળાં અને કાળાં તથા સફેદ ઝુલફાંઓ સાથની મોટી મોટી દહાડીવાળા ઘરડાઓ વચ્ચે આવી ઉભા અને પોતપોતમાં લડી વહડી પડયા. જાણે તેઓ કેઠેથી ઉતરી પડેલા કે મોહોલ્લાના મસ્તીખોર નાદાન તોફાની બારકસો હોયની ! નાનાં છોકરાંઓને તો મારી ધમકાવાનેબી મુંગા રાખયે, કે મેહેતાજીનો ધાક બતાવાનેબી જરા દપટ પાડયે, પણ આ એ ઘરડા પરડા અને શીખેલા ભણેલાઓને કીહા લુહાડને ત્યાંનો તાતવેલો ડાહમ દઇયે ! અરે અફસોસ મારી હાલત !—પણ—પણ—ખરેખર, એમાં સઘળો મારોજ વાંક છે ! ખરતા તારાની રોશનીમાંથી મેં સુરજનો ભભુકદાર તડકો મેળવવાની આશા રાખી ! એક બુચકલા નાદાન બુચાને, એક રમત્યાળ છોકરાને, જેને નહી કંઇ ધરમની જાણ પીછાણ કે નહી કંઇ દુનયાદારીની ખબરઅંતર, તેને મેં મારા ઘરનો પંથકી ઠોકીઠાકીને કરી બેસાડયો, પછી મારે તેનાં ફળ ચાખવાંજ જોઇયે તો !

મરકીના હતાવાળાઓને ગણદેવીના બજીભાઇએ કેમ હંફાવયા.

[જુઓ ચીત્ર, પાનું ૨૧૦ મું.]

બજીભઇ-(જેવણ મરકીથી ભરેલાં ગણદેવી ગામથી મુંબઇ નાહાસી આવે છે) હું ધારયું, જીવલી મારી ? હવે કોણ હહરો કે હવા નીકરહે કે આપરે બીલીમોરે ને ગણદેવીનાં લેવટામારૂ છીએ, હેં ? તારો ને મારો હું બપકો લાગે ? નકરા જાણે મંભાઇના રેડીમનીના વહુ દીકરા ! આપુને જોઈને બધાં હબતીજ જાહે હો ! કેઇ એમજ હમજહે કે એ તો કોઈ મોટા હેઠીયાને તાંહના-કોઇ બાટલીવારાને ઘેરના-ઓહ્હે ! હવે હું તો જરા જોઉં કે કીહો હહરીનો મરકીવારો આપુને કોરનટેનમેં લઇ જવા આવે ત !

જીવણબાઇ-ઓ તમારી પરથી બધી મરૂં રેઓઓ ! જીભરાયાએ એવો રહતો કાહરેઓ તો કંઇ ગામથી નાહી આવવાનો લાગ લાગો કેની ! એ તો હારૂંજ થયું કે આપરે મંભઇનાં હેઠ હેઠાણી થાઇને પેહેલી કલાહમાં બેહી નીકરીઆં, નહી તો મુવા રેલવેલ પરથી ઉતારી પારતે બારતે તો જંગલમેં રવરી પરતે !

Information.—Fair cyclist: "Where do these roads lead to?"—Native: "One on 'em leads to my 'ome, an' 'other goes straight on."

કુવારનટાઇનનાં દુખો.

[જુવો ચીત્ર પાનું, ૨૨૫ મું.]

[રેલવે મારફતે મુંબઇ આવનારા સઘળા બીજા અને ત્રીજા વરગના ઉતારૂઓને કુવારનટાઇનમાં રાખવામાં આવેછે.—ખબર.]

મી० અને મીસીસ શેંડીયારાવે મુંબઇના મરકીના સતાવાળાઓને હંફાવવાનોજ ઠરાવ કીધો છે, અને તેથી અંગ્રેજ અને પારસી દોસ્તો અને સહીમીત્રીઓ પાસેથી મંગાવેલાં ઉછીનાપાછીનાં કપડાં ચપડાંમાં તેઓએ પોતે સંગરાઇ નીકળીને ફર્સ્ટ કલાસમાં મુસાફરી કરવાનો ઠરાવ રાખયો છે. કેવો તેમનો અવતાર ફર્સ્ટ કલાસ ફેરવાઇ ગયો છે તે તો ચીત્રમાંજ જોઇ લેઓ !

કુવારનટાઇનની છાવણીમાં શાલાને બદલે બનેવી.

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૨૬ મું.]

અલી—ને આ શાંભળો છો કે, મારા કેશુના બાપા ? તમે મોકું જ થી તાલ લગાવીને પાછા આવયા ?

અલો—મેં કહયું કે હું તો તારો ભાઇ જગમોહન છું; ગયે અઠવાડયેજ હું તો સુરતથી આવયો અને મને ડાકટરે તપાસ્યો પણ હતો. રોણનાઓએ એ બધુ ખરૂં માની મને પાસ કરી દીધિ, ને આ હુ ઘરે ચાલી આવયો છું ! જો તારા ભાઇનેજ મે કલયો હોત કેને તો તેને તો ઈસ્પીટાલ મહીજ ધકેલી દીધા હોત ! એ તો ઠીક થીયું કે મારા શાલાને બદલે હું બનેવી ગયો, નહી તો તારો ભાઇ તો આજ ઈસ્પીટાલ મહી સબડતો હોત. સમજી કે, મારા કેશુની મા !

ગરીબ બીચારા શામલા ભટ પોતાના દુખની કહાંની કોણે કહે !

[જુવો ચીત્ર, પાનું ૨૩૪મું.]

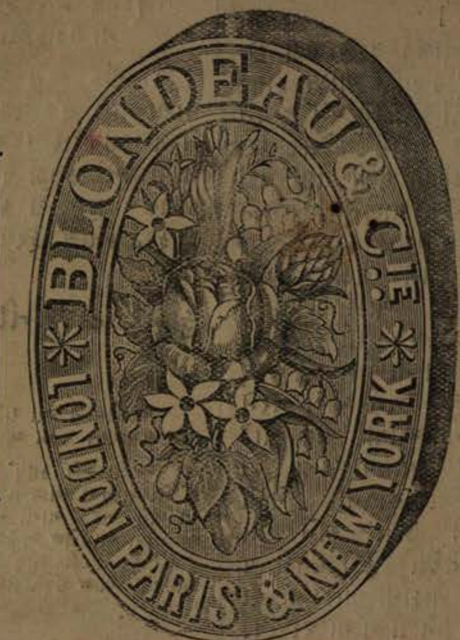
અલી શામલી ભટાણી "બારીષ્ટર" નો નાટક જોવા ગઇ છે જ્યાંથી મરઘા બોલતાં સુધી પણ પાછી ઘરે આવે એવી વકી નથી. શામલા ભટના હસ્તકમાં ભટાણીએ પોતાનાં નવ મહીનાનાં નવમાં પોરીયાંને સોંપી આપયું છે, અને એ વાહાલકડાંને જોહોલીમાં હીંચ નાખવા, ગોલનાં પાણીનો કાકડો તણાવવા, ને "હાલરૂને ગવરાવોરે ભવાનીમાં"નાં હાલરડાં ગાવાનો હોકમ કરી ગઇ છે ! પણ ગરીબ બીચારા શામલાજી ! તેમનો નાનો શામલો દશ વાગતેથી ભેંકરો તાણવા લાગયો છે, અને તેને મુંગો રાખવાની તેમની સઘળી યુકતીઓ હમણા બે વાગયા સુધી તો નીષ્ફળજ નીવડી છે ! શામલા ભટ કાપડ બજારમાં મેહેતાગીરી કરે છે, અને તે બીચારાને સવારના પોહોરમહી તો દુકાનપર જઇ, ત્યાંનો કચરો વગેરે વાળી, ટાકા ઉંચા નીચા કરવાના છે ! ત્યારે કહો કે આ ઉજાગરો તેમનાથી કેમ ખમાય ! ખરેજ અલી શામલી ભટાણીને "બારીષ્ટર" જોવા મોકલીને શામલા ભટ મનમાં બહુજ મુઝવાય અને પસ્તાય છે. પણ અલીનાં નેણ આગળ બીચારા ભટ તદનજ ભોટ થઇ જાય છે, તેમાં વાંક કોણો !

"Are you exhibiting anywhere next year?"—"I hope so. I'm sending to the Institute and the Grosvenor."—But why don't you send in to the Royal Academy?"—"Why don't I? Great Scot! You don't seem to understand. I'm a painter."

By the River.—Inquisitive stranger (the forty-fifth inquiry): "What d'yer get 'ere?"—Unsuccessful angler: "The bloomin' 'ump."

સરવેથી ઊંચો વીનોલીઆ સાબુ.

ચામડીને મુદલજ ચચરાવી નાખતો નથી.

ચામડીને મખમલના જેવી નરમ અને સુવાલી કરે છે.

ચેહેરા માટે સરવેથી ઉંચો છે અને બીજો સાબુ એની સરસાઈ કરી શકતો નથી.
સરવેથી નાજુક અને નરમ ચામડીઓ પર વાપરવા માટે તે ખાસ બનાવવામાં આવ્યો છે. વળી તે વાપરવાથી ચામડીઓ પર ચાંથાં પડતાં અટકે છે.

વી નો લી આ ના

હજામતના સાબુઓ.

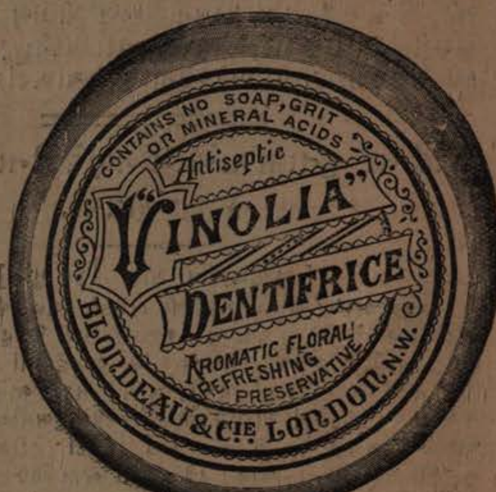
હડપચીની નીચે તેનાથી ચાંથાં પડતાં નથી.

વીનોલીઆ હજામતના સાબુની એકજ લાકડીમાંથી કેટલાંક ગ્યાલન નરમ મલાહી જેવું ફીણ નીકળે છે.

વીનોલીઆ હજામતનાં સાબુની ત્રણ જાતની
(લાકડીઓ)
પ્રેમીયર, ટોઇલેટ, વેસ્ટલ.
વીનોલીઆ હજામતના સાબુના ગોળાઓ
પ્રેમીયર, ટોઇલેટ, વેસ્ટલ.

વીનોલીઆ દાંતનું મંજન.

દાંતને હાથીદાંત જેવા સફેદ રાખે છે.

ના૦ ૨.—ધાતુના બાકસમાં.

આ દાંતનું મંજન દાંતને થંડક આપે છે અને મોહડાંને સુગંધી બનાવે છે.
એમાં સેલીસીલીક એસીડ અથવા સફેદી આપનારા અને કોહવાટ લગાડનારા ખાર (" આલકેલી") મુદલજ નથી, તેથી પારા મજબુત અને જોરાવર થાય છે.
એ મંજન બે જાતના દાબડામાં વેચાય છે.

હીંદુસ્તાનમાં દરેક ઠેકાણે વેચવામાં આવે છે.

DIRTY LINEN AT HOME.

Gool.—What grand humbugs our people are! This Dust-dhoor business is going to be a lively affair, and the court is going to decide which party is the greater fool!

Meher.—Rather a ticklish question! But must we go to court for it? Don't we know what our so-called Shettias are? And who ever heard of "spiritual" heads growing on baby-shoulders?

મેલાં કપડાં ઘરમાંજ ધોવાં જોઈએ.

ગુલ—આપરા કદમીઓબ્લી કેબા મોટા હંબગ છે જો! આએ દસ્ત-ધુરની વાતનો ધુર ધુમારો હજી નરમ પડતોજ નથી, પણ કંઈ ઘણો મોટો ધુરનો વંટોળીયો થઈ આને એવા બધા ચેનચારા દેખાયચ! ને વરી આપરા દસ્ત-ધુર તો દોરતા દોરતા કોરટમાં જઈને કેહી તડવાલા મોટા બેવકુફના પાદશાહો છે તે નકી કરાવા માંગેચ!

મેહેર—મરેરે! એ દસ્ત-ધુરના સવાલપર ધુર પરે તે, આપરો બધો કદમી ટોળો તરે હવર થઈ ચાલ્યો! એ આપરો દસ્ત-ધુરબી દોરીને કોરટમાં કાંહુ જવા નીકલ્યો? ને આપરા શેઠીયાઓનેબી તે શું કેહીયે? તુ બુચા જેવા નાદાન પોરીયાને જારે વરો વડેરો દસ્ત-ધુર ઠોકી બેસારશે, તારે કંઈ તે લોકે સુધબુધ ઠેકાણે રાખી હોસેની?

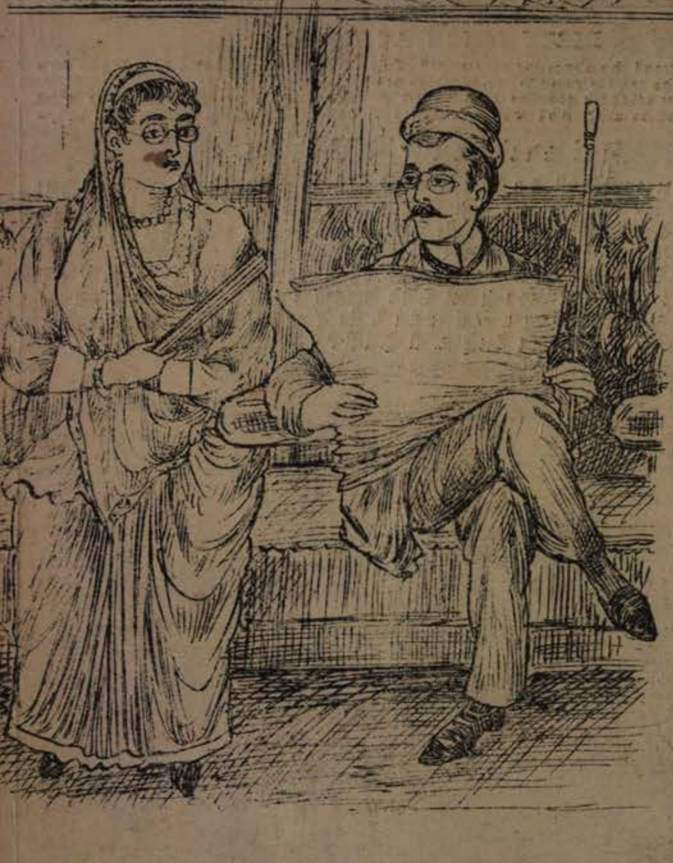
IN THE QUARANTINE CAMP. IN THE MOFUSSIL—SULKING AND DOZING!

Poor Pemla and Ramla! They hardly know what to do in the campulsory confinement of ten days!

બાહારગામમાં કુવારનટાઈનની છાવણીમાં-ગરીબ બીચારા કેમ ઝુરે છે અને ઝુકે છે!

ગરીબ બીચારો પેમલો અને રામલો! દસ દીવસનાં ફરજયાત બંદીખાનામાં શું કરવું તે પણ તે બીચારાઓને કાંઈ સુઝતું નથી!

How it happened.—"Did you ever catch your husband flirting?"—"Yes, that's the way I caught him."

DEFYING THE PLAGUE AUTHORITIES.

Bajeebhoy—(Coming down to Bombay from plague-stricken Gandevi) Here we are, dear. No country clothes! No country habits! The "eel-catchers" of Billimora or Gandevi no more, but the stylish beau and belle of beautiful Bombay! Now, I should like to see the impudent plague-man that would dare quarantine us!

મરકીના હતાવાળાઓને ગણદેવીના બજીભાઈએ કેમ હંફાવયા.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૦૭મું.]

RUNNING AWAY FOR DEAR LIFE!

Poor Suratee! Only last year, he thought he would transfer all the glories of Bombay to his native land and exchange banks and docks, and what not, began to dance in his overjoyed head. But alas! Man proposes, and God disposes!

સુરતીભાઈ જીવ લઈને નાહાસે છે!

ગરીબ બીચારો સુરતી! ગયે વરસેજ હજી તો એ બીચારો હવાઈ ખયાલો કરતો હતો કે મરકીભરેલી મુંબઈને પાડીને હવે મારી સુરતને આસમાને ચ હવી દઉં! તે માટે બેંકો કહાડવા ને ડાકો બાંધવા ને બીજા તરેહવાર કોટકો કરવા

THE BULL DOG'S LATEST TROPHY.

[The Salarzai and the Mamund tribes have accepted the terms offered by the Indian Government, and have submitted.]

બુલ ડાગે મારેલો મોટો ઉંદર.

[સાલારઝાઈ અને મામુદ તાયફાઓ હીંદી સરકારે રજુ કીધેલી શરતો કબુલ કરીને તેને તાબે થયા છે.]

THE PLAGUE IN GUJERAT.

Dr. Potian.—(An L. M. S.) O, dear! O dear! The Saheb wants me for plague duty! Whatever shall I do, my love? To catch the plague, and lose *you*, were misfortune indeed!

Mrs. P.—Give the Saheb the slip. We'll live and love elsewhere, until the coast is clear!

ગુજરાતમાં મરકી.

ડાક્ટર પોતયાં—(એક એલ. એમ. એસ.) ઓ અલીઈઈ! હવે શું કરૂં ઉઉ! ઓલો શાએબ તો મને પ્લેગ ડયુટી પર કહાડવા કરે છે! માટે હવે મારે કરવું શું? મરકીમાં મરી જાઉં અને તને છોડી જાઉં કે કેમ, તે વાતનો મને તો માહ સંતાપ થઈ પડયો છે!

મીસીસ પોતયાં—તો મુંગા મુંગા શાએબને હાથતાલી આપીને અહીંથી કેડે બીજે નાહાસી ચાલોને! મરકી પરી થાય પછે ધીરેથી આપણે અહીં પાછાં

INNOCENCE.

(WITH APOLOGIES TO TALMA.)

Poor innocent dears! How they have been villified and damned, taunted and threatened! And still who can dare insinuate anything black and horrible against the purity of their hearts and their untainted innocence!

[The Anglo-Indian Press and the Tory Press in England, who have villified the Marathas and the Brahmins of Poona as a class as being concerned in the horrible murders of Mr. Rand and Lieutenant Ayerst, have been put to shame by the apprehension of the murderer Damodar Chapekar, who has made a clean breast of the whole affair.]

નીરદોશપણાના બે સુંદર નમુના.

ગરીબ બીચારી નીરદેષ નારીઓ! કેવી તેમની નીંદા કરવામાં આવી છે! કેવી તેમને હાડમાર કરવામાં આવી છે! કેવા તેઓપર ધુળારો ચલાવવામાં આવયો છે! તેઓને કેવી ધાક ધમકી દેખાડવામાં આવી છે! અને તાગાતપણાથી તેમનાં નીરદોષ આથાંને કેવું ટીપી નાખવામાં આવયું છે! અને તે છતાં તેમનાં સાફ દીલની સ્વચછતા સામે અને તેમનાડાઘ વીનાના નીરદોષપણા સામે કલંક લગાડવા અને તેમને કાળાં અને ભયંકર ચીતારવાને હવે કોણ મગદુર ધરાવે છે!

[મી૦ રેનડ અને લફટનંટ એયરસ્ટનાં ભયંકર ખુનોના પાપમાં પુણાના મરાઠાઓ અને બ્રામણો આખી કોમ તરીકે સામેલ છે એવી તેમની નીચ નીંદા કરવાને હીંદી અંગ્રેજી છાપાએ અને ઈંગલંડ મધેના ટોરી છાપાએ કાંઈ બાકી રાખયું નથી. પણ ખુની દામોદર ચાંપેકરે પકડાયા પછી અને આ ભયંકર ખુનોને લગતો સઘળો એકરાર તેણે કરયા પછી આ બંને છાપાવાળાઓને પોતાના સર શરમીંદગીથી નીચાં કરવા પડયાં છે.]

TRYING IT ON.

SIR W. W.—So they are going to muzzle you, friend?

SIR BOWOW—Yes, and by Cerberus, if I don't get the whole lot of you over yonder muzzled too, may I never bark again! Bow-wow-wow!

[Parliament having been prorogued, Sir M. M. Bow-and-agree has ceased for a time to howl against the Indian National Congress and the Native Press.]

ભોંસતાં મોહડાંઓ માટે મોહડું.

સર ડબ્લ્યુ ડબ્લ્યુ—કેમ દોસ્ત, હાલ તુરત તો તમે મોહડું પેહરીને મુંગા પરો છો કે?

સર બાઉવાઉ—હા; ને હું બી તો ખરો કે તમે બધાઓનાં મોહડાં બંધ કરાવી નાખું નહી તો મારૂં નામ બાઉવાઉ નહી! બાઉ-વાઉ-વાઉ!

[પારલામેંટ હમણા બંધ હોવાથી સર એમ. એમ. ભાવનગરી હાલ તુરત હીંદી નેશનલ કાનગ્રેસ અને દેશી છાપા સામે ભોંસતા બંધ પડયા છે.]

LOVE AND (LION) STRENGTH; [illegible] THE TRIUMPH [illegible]F LOVE OVER STRENGTH.

(WITH APOLO[illegible]ES TO A. D. COURT[illegible])

[Lord Salisbury, in his speech at the Guildhall banquet, last night, announced that Her Majesty the Queen had requested him to express the intensity of feelings with which sh[illegible] heard of the gallant deeds of her [illegible] India, and above all, the affectionate and devoted support to her Throne, Chiefs and Emp[illegible] [illegible]ve Princes and people. Lord Salisbury said he was convinced that all would deeply sympathise with the Queen's expressions regarding the gallant achievements of the Sikhs, Gurkhas and other native soldiers, a[illegible] as by the British soldiers upon w[illegible] [illegible] the Throne so long relied."—Reuter's Telegram, London, 9th Nov., 1897.]

બળ ઉપ[illegible] મોહબ્બતની ફતેહ.

MUNICIPAL NOTES.

(BY A CORPORATOR FAINÉANT.)

Thursday, 4th November :—Beware of the Soda-water Bottle, said the Sage of C. P. Street at a previous meeting, and in a moment the S. W. trade went to the dogs, the S. W. bottle broke into pieces, and honest men washed their hands of its precious—pernicious—contents. So powerful is persuasive eloquence !

Beware of the remount stables, said the same Sage, and forthwith, since the stables wouldn't go, delicate nostrils gave them as wide a berth as possible, and the wild waves themselves, taking the hint, half in anger half in sorrow, receded, murmuring plaintively. Wise words are never thrown away, except on, or in, stables !

BEWARE OF THE S. W. B. ! BEWARE OF THE REMOUNT STABLES ! BEWARE OF DOGS !

Slight services these, if measured by the smallness of the bottle, or the scantiness of the smell. For, after all, what is the poison of the bottle, whether filled with soda or beer, as compared with the venom spouted by the rabid Congress-Cur and circulated throughout the arteries of the Empire ? And what is stable refuse, mount and remount it ever so high, but Arabia's perfume to the nostrils used to the thousand and one stinks of the Native Town ? Yet are the services intrinsically great, deserving of mighty recognition. And there's more from where these have come.

Beware of dogs ! One weird night in the year 1892—so the story runs, and he who runs may read—just such a night as preceded the murder of Julius Cœsar, Mr. Kabraji heard the bark of a dog sounding like the concentrated, double-drawn bark of a " wilderness " of dogs ! Thousands of persons had seen apples fall, before it occurred to Newton to deduce from the occurrence the law of gravitation. Thousands of persons had heard the bark of a dog, before it occurred to Mr. K. to realise the gravity of the howl. And the Sage rushed madly in to us, wanting us to muzzle our dogs ! Which dogs ? It was a puzzle, and each of us, putting his hand to his mouth, mutely asked his mate if he was the offending cur ? But we were soon reassured, and instead of picking a bone with Mr. K. for libelling us, we fell in with him, turning the muzzle over and over in a friendly tussle. But dogs are not muzzled, any more than topers are guzzled, without license, so with Mr. K. at the head of us we went to the Government, followed by an army of dogs howling defiance at us !

Today, after a fruitless journey to Government House, extending over five long years (? ears), we returned to find ourselves very much where we were when we last started. And the muzzle still stared us in the face ! It quite startled us out of all propriety. Mr. K. was naturally indignant. But that we are not dogs, except perhaps of a kind, we should have howled for very rage! As it was, we entered a protest. And really now, isn't it odd that when we dilly-dally, the Government should come down upon us, and yet when they dilly-dally, we should not murmur, or it would be all up with us !

Here followed an attack upon the Government, though of course of the mildest, and, *horresco referens*, by Mr. K. himself ! But Mr. K. never quotes from Horace, and is no respecter of persons.

No more than I am an apologist of officialism. And yet it strikes me that the Government must have some such valid reason for not muzzling dogs as they have for not removing the stables. An Herculean task evidently in either case. It cannot be that their motto is : " Never do today what you can put off till tomorrow." It may be that they are not sure of their dogs. And with reason. There are so many dogs about, and there are dogs and dogs. There is, for instance, the dog Star, but so remote that we should

"THE PATENT NEW BOMB."

have to mount the moon with Mr. Brookes' Monkey to reach him. And which of us would risk alliance with the moon? Then there is the pretty pet, who has the run of my lady's boudoir, to whom my lady pays her devoirs, and who devours dainties from her dainty hands. No muzzling here, or there would be such a "flutter among the dove-cots." There is the gentleman's dog—himself a privileged *gentleman*—who fondly shakes his flea-bitten ears at you, runs up your person, licks your hands, and puts his approving mark on your clothes. But he is only fawning, and it would be madness to frown upon him. There is the jolly dog, who "sets the table in a roar;" would you shut him up? There is the sleeping dog, but it would be impolitic not to let sleeping dogs lie. There is the protesting dog, who, if you went to muzzle him, might say:

"I am His Highness' dog at Kew!
Pray tell me, sir, whose dog are you?"

An ugly retort, "which might end in Q., that is, quod!"

A most distracting variety, from which it would be no easy matter to pick the dangerous sort. Perhaps at some future meeting, Mr. K. will kindly point

"STANDING ON HIS DIGNITY."

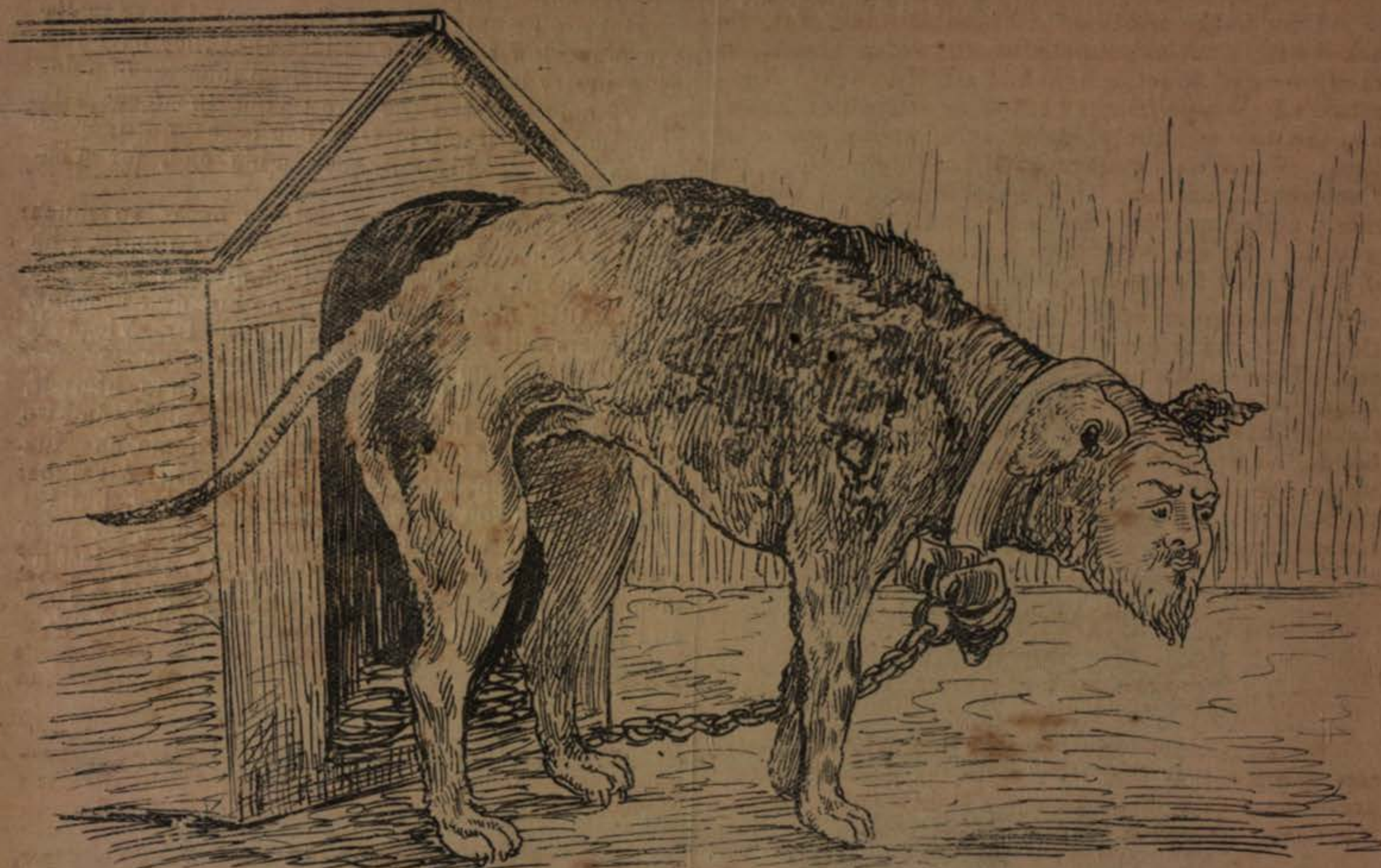
out his dogs. Or shall we cut the tail short by putting up a notice at the Gate of Bombay, like one that we have seen at the entrance to an Anglo-Indian institution, "*No Dogs.*"? It would certainly be a way out of the difficulty; only some people might think it too personal.

But are we sure that the Government have really no dogs in view? I have an idea that they have just now a pretty large order in hand—a monster of a dog with 72 mouths—that they are trying to silence with the patent New Bomb! One dog is as good, or as bad, as another, and surely such a big one, for a beginning, ought to suffice.

Our substitute President, who is never so much at ease as when he is standing on his dignity, (he ought to be on the Standing Committee) has been trying a little amateur muzzling on his own account. My readers will remember how bitter Dr. Viegas is against favouritism in the distribution of our favours. He brought us a pill even more bitter than himself, which it was not in human nature to swallow, and we sent him about his business. He went home, chewing the cud of disappointment, and came again. All right, said he, since you must patronize, you may, but I'll ask the M. C. to take down your names, to raise a column, in fact, a moral pillory, to your lasting memory! Mr. Sayani thought this too good a joke, and indulged in another by shutting the doctor up.

"WITH A NOVICE'S SIMPLICITY."

"THE CHAINED DOG."

The chained dog, wanting to be free, retires into his kennel to prepare for a forward spring. Dr. Gas (I beg his pardon for the simile, but I'm so full of Mr. Kabraji's dogs, I can think of no other) retired into his home, only to spring a mine upon us today!

I'll take the law of you, says he, cost what it may, and I shall pay—you off, Mr. President.

It was as much as we could do to leash him in. Whatever it may be with dogs, one must think twice before attempting to muzzle some men.

Another member, Mr. Kalabhai, a new arrival, wanted muzzling too. But Mr. President is not the sort of man to abuse his opportunities; so although Mr. Kalabhai was as much out of order as Dr. G., he was suffered to speak. And, said he, we must not let the Government monopolise all the credit of the New Bombay Scheme. We must meet them on their own ground, or on ours. Scheme for scheme! Brain for brain!

But where's the brain to come from, asked Mr. Roughton at once pertinently and impertinently? And strange to say, every one quietly pocketed the insult for himself, pointing to his neighbour as being the likely "genius" for *scheming!* Mr. Kalabhai must have been as much surprised as I was to find that no one pointed in his direction, for he evidently thought himself the missing genius, as who should say:

"Artists and plans beguiled my leisure hours;
I founded palaces, and planted bowers."—*Prior.*

"HALF AN HOUR WASTED!"

Prior to the creation ! Whose business is it, he asked with a novice's simplicity, to widen streets, to rarify density, to let in light and air, if not the Corporation's ? Whose indeed ? ! Nobody seemed to know, and the discussion only ended in a woeful waste of time. Which so exasperated Mr. Watcha that, his "economic conscience" being awakened, he deliberately pulled out his watch, and cried: *Half an hour wasted !* He could not have looked more scandalised if it had been half a million !

I was sorry nobody thought of me in this connection. For downright "genius," commend me to myself. Here's my scheme. Let our blind alleys remain blind, let congestion become still more congested, let those, that can move with the tide, move on, and woe betide the wretches who remain behind. The forwarder we go, the backwarder will fall the slums. There let them lie. So may the New Bombay, miles away from the old, forget her, and forgive !

FUNNY BITS.

(From various sources.)

Servantgalism.—"But, Pinner, if you object to wearing caps, how is it that you don't object to aprons ?"—"Oh ! excuse me, ma'am, that's quite a different thing. Aprons is business, but caps is a badge !"

Conditional.—"If you won't marry me, I'll go to Klondike."—"Well, then, I'll tell you when you come back."

Motto for a coal merchant.—Coke upon Little Ton.

Conscientious lawyer's advice.—Do right : don't write

Sloggins Minor translated "Christianos ad *Leo*-nes" by "going over to Rome, *i. e.* becoming a Papist." He has since been offered a classical Professorship at Oxford.

Village parson : "Well, Mrs. Tarpaulin, I see your husband's ship's in port. Is he quite well ?"—Mrs. Tarpaulin : "Oh, sir ! 'e died on the voyidge 'ome."—V. parson : "Dear ! dear ! That's very sad ! What caused his death ?" —Mrs. T.: "Well, I ain't 'ad particulars yet, but I think it must 'ave bin the smells in the Sowers (Suez) Canal as was too much for 'im."

Intemperate weather.—Heavy, wet, and muggy.

The members of the Austrian Reichsrath have been exchanging black eyes in full assembly—boxing for a steak, as a matter of fact.

The end of the Holiday.—She : "I hope you will call when we are in London. I want to introduce you to my husband."—He : "Your what ? Great Scot !"

Toujours is Politesse.—Briton : "Vooley voc donny mwaw.—"—The proprietor : "Pardon ! Monsieur can speak the English to me."—Briton : "Why so ? Can't you understand my French ?"—The proprietor : "Monsieur, I am from the south, and find it difficult to comprehend the true Parisian accent."

AUTUMN SUITS.

An early Parliamentary rising suits the members, but it does *not* suit the grouse and partridges.

Papa finds that small bills and Brighton suit him best. Mamma is better suited with Paris and Switzerland.

Tom is suited with a moor and some shooting ; Fanny with the country and spooning.

Long holidays and big tips admirably suit "our boys," and the school-masters as well.

Paid bills—when he can get them—suit the tailor.

Sea-serpents and large gooseberries suit editors when "Mixed Bathing" or anything else is worn out.

Fair weather suits the bad sailor. Happy the man who suits himself.

He was Accepted.—Matilda: "Have you spoken to papa ?"—Bertie : "Yes ; I asked him through the telephone, and he answered : 'I don't know who you are, but it's all right.' "

The Advantages of Being a Plagiarist.—"I'm sorry the critics were so severe on your play, Mr. Thespis."—"Oh, that doesn't hurt me. There wasn't an idea of my own in it."

"Ah !" exclaimed, enthusiastically, a hairdresser's assistant, who had been out for a holiday, "'Ind'Ead, in Surrey ! That's the place for Hair !"

A Gloomy Prospect.—First labour leader : "I say—things are looking precious bad !"—Second labour leader : "Bad ! Why, we shan't get *our* pay next !"

First urchin : "Fifth o' November, sir ! Only a copper, sir ! Jist a penny, sir !"—Second urchin : "Let 'im alone. *Cawn't yer see 'e 's one of the family !*"

She (after a proposal) : "Why, you silly boy, if I married you, you could not even dress me !"—He (bashfully, yet eagerly) : "Perhaps, with a few lessons, I could learn."

Professional Courtesy.—Obliging cornet : "Wants a bob easy, don't yer ? Well, next road but one—Number Three—old gent ill—buy you off in two minutes if you gives it 'em strong !"

Experimentalism.—Herbert : "But, Milly dear, if you don't want the things, why on earth did you buy them ?" —Milly : "How stupid you are, Herbert ! How could I possibly know I didn't want them till I *had* bought them ?"

Dealer : "Yes, sir, that gun was picked up on the field of Waterloo." —Brown : "How much do you want for it ?"—Dealer : "Well, I sold one to a gent the other day for three pounds."—Brown : "Look here, I say ; none of your Balaclava charges for me, you know !"

When on the first day of term time most of the Legal Luminaries lightened up the venerable Abbey of Westminster, what an opportunity of improving the occasion was missed by not reading to them something from one of the Books of Judges, just by way of a "Lesson !"

Our 'Arry is charmed to hear, on the authority of the *Athenæum*, that "the poems of the Bacchylides" will be published shortly. "O' course," says 'Arry, "it'll be pictures of the Lidies as likes their 'baccy ; takin' it in cig'rets, doncherno. Good old 'Baccy Lidies !"

AN APPEAL TO JUSTICE.

NA—I want your protection, m'am! I'm left defenceless and I've nobody to look after me but yourself! You're traditionally t I trust not colour blind!

ne levied on the City of Poona for the dastardly sin of a murderer like Damodar Hari Chapekar on the Jubilee night is considered to be gravely unjust by the lic Opinion of India, and an appeal to the sense of Justice and Fair Play of the British Nation is made to protect the innocent from sheer injustice.]

ઇનસાફ દેવીને એક અરજ.

ના—બાઈ, મને તમારો આશરો જોઈયે છે! મને બચાવ વગર પડતી નાખવામાં આવી છે, અને તમો વગર મારી તરફ જોનાર હવે ઈ નથી! જોકે તમો હંમેશનાં અપંગ ગણાઓ છો, પણ હું ભરૂસો રાખું છું કે તમો રંગ જોઈને તો આંધળાં થતાં નથીજ! ીની રાતે દામોદર હરી ચાપેકર જેવા એક ખુનીએ કરેલાં મહા પાતકી કામ માટે જે દંડ પુના શેહેરને માથે નાખવામાં આવયો છે, તેને હીંદનું દેશી પ્રજા

THE ANGEL OF PEACE—IN A NEW GARB !

[Negotiations which were continuous and animated, but always friendly, were proceeding with France, Germany, Portugal and Italy regarding Africa. His L[ordship] said we desire to be governed in these questions by strict justice, with due regard for the prosperity and interests of the Empire, and had no desire to take t[erritory] simply because it looks well as British on the map. We wish, he said, to open markets, highways and waterways so that trade would be unchecked on the Nig[er] and Zambesi, and have every desire to show due consideration to the feelings and claims of our neighbours. *Yet, he felt obliged to say, there was a limit to the ex[tent of] that consideration, and that we cannot allow our plain rights to be over-ridden.—Lord Salisbury at the Lord Mayor's Banquet at Guildhall on 9th November, 1897.*]

સુલેહનો ફરેશતો—નવાજ પોશાકમાં !

["આફ્રીકાના સંબંધમાં ફ્રાનસ, જરમની, પોરટુગાલ અને ઈટલી સાથે તીખાશ ભરેલા પણ તેજ વેળાએ મીત્રાચારી ભરેલા સંદેશા ચલાવવામાં આવે છે, હજી ચાલુ છે. નામદાર પ્રધાને જણાવયું કે બરાબર ઈનસાફી કાનુન પ્રમાણે અને સેહેનશાહતના આબાદી તથા લાભ ઉપર ઘટતું ધયાન પોહોંચાડીને એ સવાલે ... દેખાડયાથી શોભી નીકળશે એવાં કારણથી તે લેવાની ઈચછા અમો ... રો, સડકો તથા નેહેરો અમો ઉઘાડવા ઈચછયે છીયે કે જેથી નાઈજર, નાઈલ તથા ઝેમબીઝી નદીઓમાં કાંઈ પણ હરકત વગર વેપાર ચલાવી શકાય; પણ તેજ આપણા પાડોશીઓની લાગણી તથા હક ઉપર ઘટતું ધયાન પોહોંચાડી છુટ મેલવાની દરેક ઈચછા અમો ધરાવયે છે. એમ છતાં કહેવાની ફરજ પડે છે ...

THE WOES OF QUARANTINE.

[All the Second and third class passengers coming by rail to Bombay are now being quarantined.— *Daily paper.*]

Mr. and Mrs. Shendiarao, defying the plague authorities, by decking themselves out in borrowed clothes and travelling first-class! Altogether a first-class transformation!

કુવારનટાઈનનાં દુખો.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૦૭ મું.]

OF THE FORWARD SCHOOL.

Mr. and Mrs. Sh ttjee Ponindass, at an evening entert inment. Of the forwa d school, and yet backward! The sneering eyes of their paste-ceopie from the other end of the ha l are n them, and tuey are trying to re ire within them elves!

આગળ પડનારા સુધારાવાળા છતાં.

મીઃ અને મીસીસ શેઠજી પોણીચાદાસ એ ઈવનીંગ પારટીન મેળાવડામાં હાજર થયાં છે તેઓ આગળ પડનારા સુધારાવાળામાં ખપે છે, અને છતાં પાછળ ખુંચી પડયાં છે! કેમકે દીવાનખાનની બીજી બાજુએથી તેમના નાતીલાઓની ઠેકા મશ્કરી ભરેલી નીંદાખોર આંખો તેમની તરફ ટાંકી રહીને જોય છે, અને તેથી તેઓ પોતેની અક્કલથી અજમાં પણ જુદા ગેસે છે. કે જેથી લાભ કરતાં કેક આગળથી ઉઠી જવાને અને મેળાવડામાં લીન હ સતાને બની શકે!

PERSONATION IN THE QUARANTINE CAMP.

She—And how did my Keshoo's father contrive to go free?

He—Oh! I said I was Jugmohun, your brother, that I came from Surat last week, and that I had been subjected to medical inspection. The gulls took in every word as true, and blindly passed me as safe and sound. If you want to escape, always say you're somebody else! That's the moral of it.

કુવારનટાઇનની છાવણીમાં સાલાને બદલે બનેવી.

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૦૭મું.]

THE MATRIC EXAM.

Amy—Well, how did you fare? *Meheri*—Oh, fairly well. I Should say, first class, the papers were so easy. I'm sure to pass. And you? *Amy*—I, ah! I knew the papers were going to be easy, and so did not go up. I hate a mere walk over, you know!

મેત્રીકની પરીક્ષા પછી.

એમી-કેમ મેહેરી, પછી પેપરો કેવાં ઉતાં? પરીક્ષામાં તેં શું ધારીયુંચ? મેહેરી-આએ વખતે તો બધું ઠીક છે. ઘણુંજ ફરસ્ટ કલાસ. પેપરોબી ઘણાં "ઇઝી" ઉતાં હું તો ધારૂંચ કે ખચીત પાસ થવસ. વારૂ તારૂં કેમ છે? એમી-સારૂં? હું જાણતીતીજ કે પેપરો ઘણાં સેહેલાં આવસે, ને તેથી હું તો આએ વખત પરીક્ષામાં બેઠીજ નથી. બરયું મુવું, એમ સેહેલાં સેહેલાં પેપરોમાં પાસ થઈને સું કરે! કંઈ ભારી ભારી હોય ને પાસ થઈયે તો તેમાં નામ ને કીરતી

A SICKENING PASTIME!

THE ANGLO-INDIAN PRESS AND THE TORY PRESS BEFORE AND AFTER THE CONFESSION MADE BY DAMODAR CHAPEKAR, THE MURDERER OF MR. RAND ON THE JUBILEE NIGHT.

એક કંટાળાભરેલી કંગાળ રમત!

જુબીલીની રાતે મીં• રેનડનું ખુન કરનાર ખુની દામોદર હરી ચાપકર અકરાર કરવા ત આગમજની અને તે પછીની હીંદી અંગ્રેજી છાપા અને ઇંગલંડના ટોરી છાપાઓ ચાલુ રાખતા કંગાળ રમત.

VENUS AND CUPID; OR, THE LOVE OF LOYAL HIND FOR JOHNNY BULL.

(WITH APOLOGIES.)

["Lord Salisbury, speaking at a meeting of Conservative Associations held at the Albert Hall yesterday, dwelt upon the splendid devotion of the Native races of India to the Throne and paid a glowing tribute to Lord Elgin, who at a moment of great danger had shown courage and resolution worthy of his splendid position." —*Reuter's Telegram, London, 17th Nov.,* 1897.]

વીનસ અને કયુપીદ; અથવા, વફાદાર હીંદની જાની બુલ તરફની મહોબ્બત.

["ઈંગલંડના વડા પ્રધાન લારડ સાલ્સબરીએ લંડનના આલબરટ હાલ મધે ગઈ કાલ દીને જુદી જુદી કનસરવેટીવ મંડળીઓ તરફથી ભેગા મળેલા પ્રતીનીધીઓ આગળ એક ભાષણ આપયું હતું. હીંદુસ્તાનની દેશી કોમો તાજ તરફ કેવી ઉમદા વફાદારી દેખાડતી આવી છે તે વીષે તે નામદારે તે મધે વીવેચન કરયું હતું, તથા નામદાર વાઈસરાય લારડ એલગીને ભારે જોખમના વખતમાં દેખાડેલી પોતાના મોઠા ઓધાને છાજતી હીંમત અને દરઢતા માટે તેની પણ તે નામદારે સ્તુતી કરી હતી."—રાઈટરનો તાર, તા૦ ૧૭ મી નવેમબર, ૧૮૯૭.]

A FERVENT PRAYER.

HIND.—My cup of misery is full! Oh! Merciful Heavens! Open your flood-gates and pour your blessings copiously on me and mine!

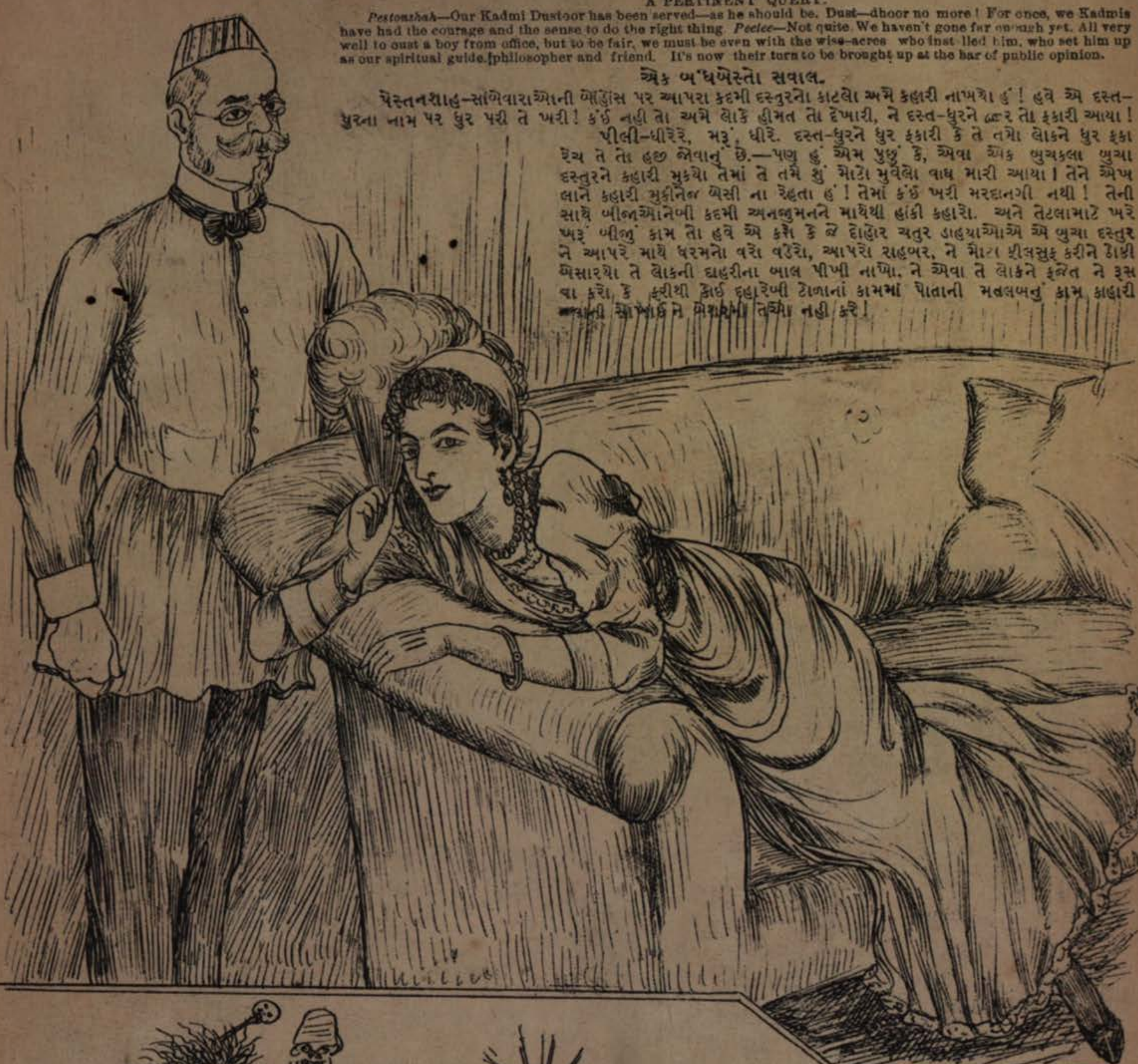
["The failure so far of the N.-E. monsoon in the Madras Presidency is causing some anxiety, more especially as the pressure and other conditions in the Deccan and Southern India are very unfavourable to early rain in her area. No general rain has fallen for nearly a month, and unless a good supply remains in the tanks, the outlook is probably gloomy and serious. The last crop report from Madras states that rain is urgently required.—*Simla Telegram, Nov. 17th, 1897.*]

એક ખરાં દીલની પ્રારથના.

હીંદ—મારા સંકટનું પયાલું છલાછલ ભરાઈ ચુકું છે! ઓ દીનદયાળુ! ઓ પરમ કૃપાળુ! તારી રેલછેલના દરવાજા ખુલ્લા મેલી દે, અને મુજ પર અને મુજનાં બચાંઓપર તારા આશીરવાદનો ધોધ વરસાવ!

...થી વધારો થયો છે કે મદરાસ ઈલાકાને અનુકુલ નહી થઈ પડે એવાં દખણ અને દક્ષીણ હીંદુ... ...નહી હશે તો મામલો બહુ ગંભીર થઈ પડશે. મદરાસ તરફના પાકને લગતા છેલ્લા રીપોરટમાં

A PERTINENT QUERY.

Pestonshah—Our Kadmi Dustoor has been served—as he should be. Dust—dhoor no more! For once, we Kadmis have had the courage and the sense to do the right thing. *Peelee*—Not quite. We haven't gone far enough yet. All very well to oust a boy from office, but to be fair, we must be even with the wise-acres who installed him, who set him up as our spiritual guide, philosopher and friend. It's now their turn to be brought up at the bar of public opinion.

એક બંધબેસ્તો સવાલ.

પેસ્તનશાહ—સાળેવારાઓની બોહોસ પર આપરા કદમી દસ્તુરનો કાટલો અમે કહાડી નાખ્યો હું! હવે એ દસ્ત-ધુરના નામ પર ધુર પરી તે ખરી! કંઈ નહી તો અમે લોકે હીમત તો દેખારી, ને દસ્ત-ધુરને દૂર તો ફકારી આયા!

પીલી—ધીરેરે, મરૂં, ધીરે. દસ્ત-ધુરને ધુર ફકારી કે તે તમો લોકને ધુર ફકારેચ તે તો હજી જોવાનું છે.—પણ હું એમ પુછું કે, એવા એક બુચકલા બુચા દસ્તુરને કહાડી મુકયો તેમાં તે તમે શું મોટો મુવેલો વાઘ મારી આયા! તેને એખલાને કહાડી મુકીનેજ બેસી ના રેહતા હં! તેમાં કંઈ ખરી મરદાનગી નથી! તેની સાથે બીજાઓનેબી કદમી અનજુમનને માથેથી હાંકી કહાડો. અને તેટલામાટે ખરે ખરૂં બીજું કામ તો હવે એ કરો કે જે દોહોર ચતુર ડાહયાઓએ એ બુચા દસ્તુરને આપરે માથે ધરમનો વરો વડેરો, આપરો રાહબર, ને મોટા ફીલસુફ કરીને ઠોકી બેસારયો તે લોકની દાહરીના બાલ પીખી નાખો. ને એવા તે લોકને ફજેત ને રૂસવા કરો કે ફરીથી કોઈ દહારેબી ટોળાનાં કામમાં પોતાની મતલબનું કામ કાહાડી ... નહી કરે!

A STRIKING EVENT.

The poor Indian tax-payer! Assailed and waylaid by the three budmashes!

[War, Plague and Famine have become a great burden to the Indian tax-payer.]

એક તતરાવી નાખનારો બનાવ.

ગરીબ બીચારો હીંદી કર ભરનાર! તેને કેવા રસ્તામાં ઘેરીને ત્રણ ત્રણ બદમાશો તેને મારે છે અને લુટે છે!

[લડાઈ, મરકી અને દુકાળે હીંદી કર ભરનારે ઉપર ... બોજ મુકયા છે.]

IN THE PAINTING CLASS.

(With Apologies.)

MISS PARSEE BANOO—I have passed the three grades, and have now taken to painting. I hope to be able to mix the colours beautifully and produce a masterpiece in time, that shall do credit to the masters who gave me my first lessons!

[Under the well-considered scheme of Mr. Burjorjee Jamaspjee Padshah, late Vice Principal of the Dayaram Jethumal College, Karachi, it has been proposed, to impart higher education of a most useful character to Parsee girls, helpful alike to greater domestic economy and to higher mental development.]

પેનટીંગ કલાસમાં મીસ પારસી બાનુ.

મીસ પારસી બાનુ—મેં ત્રણે ગ્રેડ પસાર કરી છે, અને હવે હું પેનટીંગનાં કામ પર લાગી ગઈ છું. આ રંગોની મેળવણી સુંદર રીતે કરવાની અને ઘણું જ સુંદર ચીત્ર ચીતારવાની ઉમેદ હું રાખું છું, કે જેથી જે મારા ઉસ્તાદોએ મને પેહેલા પાઠ શીખવવા છે તેમને જેબ મળે!

[કરાંચીની દયારામ જેઠમલ કાલેજના માજી વાઈસ પ્રીનસીપલ મી૦ બરજોરજી જામાસ્પજી પાદશાહે જે યોજના સંભાળથી તઈયાર કરી છે, તેમાં પારસી છોડીઓને ઘર સંસારના તથા મનરાકતી ખીલવનારા ઘણી ઉપયોગી તથા ચહડતી પંકતીની કેળવણી આપવાની ગોઠવણ સુચવવામા આવી છે.]

THE DEVIL'S PLAY IN BOMBAY.

"Oh, my dear, we're as hale and hearty as we were this day last year, notwithstanding all attempts to crush us!"

[The recrudescence of the plague in Bombay threatens to be as terrible as it was this time last year, and hence most stringent measures are being resorted to in Bombay.]

મુંબઈમાં શેતાનની રમત ગમત.

"આ! આપણને કચડી નાખવાની સઘળી કોશેશો છતાં આપણે બંને તો જેવા ગયે વરસ હતા તેવાજ રાતા માતા ને તાજા તરફડતા છઈયે!"

[ગયે વરસે આ વખતે મરકીનું જેવું જોર હતું તેવુંજ તે આ વરસે પણ દેખાય એવાં ભયભરેલા ચીનહો જણાવા લાગયાં છે, અને તેથી મુંબઈમાં બહુ જબરા ચાંપતા ઉપાયોથી કામ લેવામાં આવે છે.]

BUSINESS DURING THE PLAGUE.

KHOJABHAI—And how have you succeeded, Mehta? Have you arranged to get my relations out of the Quarantine Camp?

MEHTA—No, saheb! The fellow I went to, won't use his influence unless paid fifteen rupees per head! That means 150 for the whole lot!

KHOJABHAI—The beggar! He must be making a mint of money!

MEHTA—Owing to a dearth of work it's the only lucrative business open to some rascals, and they are making hay, shethjee!

મરકીમાં કામ ધંધો.

ખોજાભાઈ-કેમ મેહેતા, પછે પેલું કામ પાર પાડી આવયો કે? તેં શું ગોઠવણ કીધી? મારાં બધાં સગાંવાહાલાં કવારનટીનની કંપમાંથી બાહેર નીકળે એવી તાલતલાવટથી કામ લીધું કે નહી?

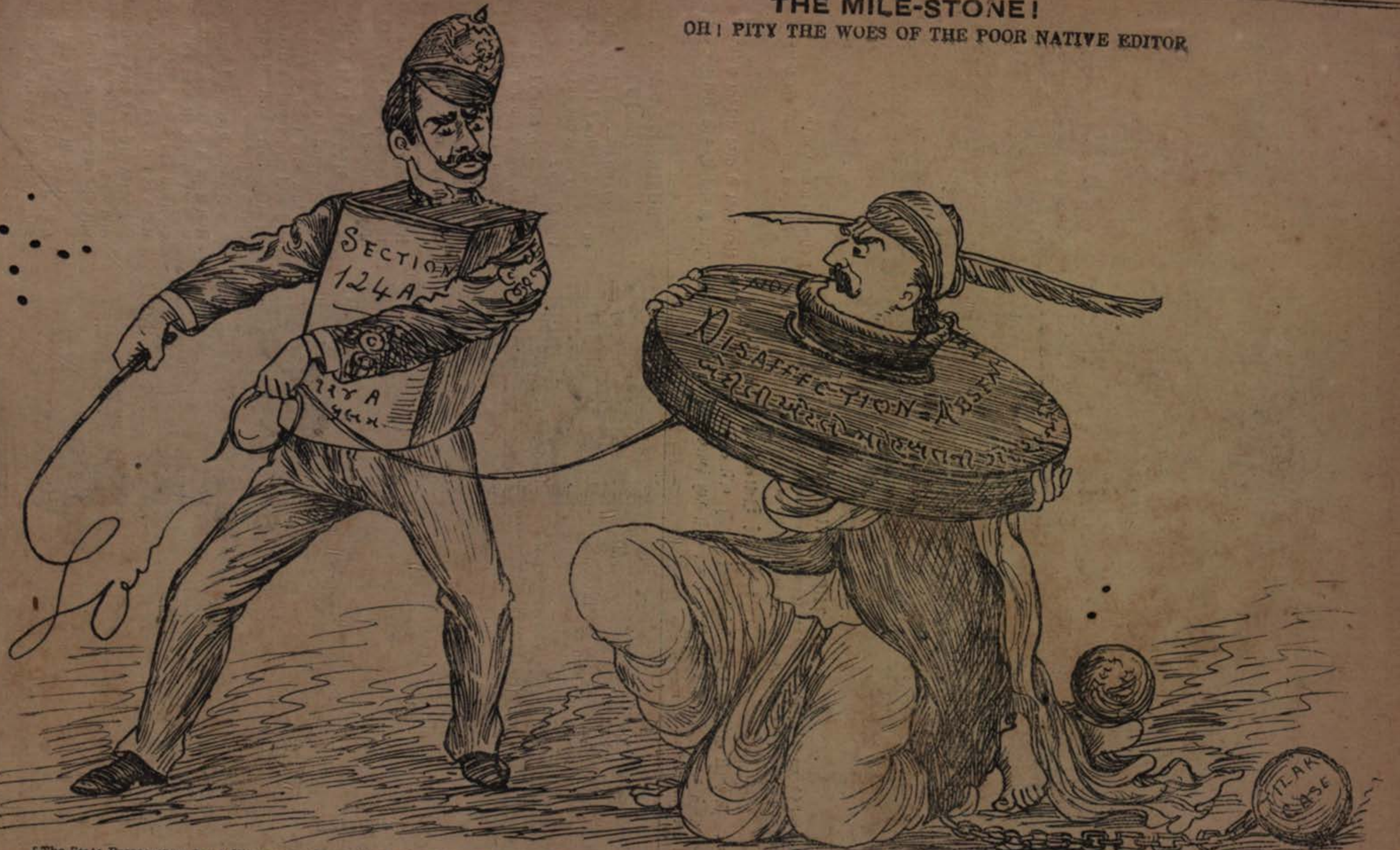
મેહેતો—નહી સાહેબ! ઓલા રોણના પાસે ગયો તો તે મારો વાહાલો તો કેહેવા લાગયો કે દર માણસ દીઠ પંદર રૂપયા આપે તો વગલાગની ઠેસી લગાડું! એટલે, સાહેબ, બધાં માટે પંદરે દાન દોઢસો કાઢી આળવા પડશે!

ખોજાભાઈ-અરે કાફર ભીખારી! પડતો નાખ એને, ને કાંઈ બીજી તાલ કર! એવા ભીખારીઓને ઘર હમણા તો દીવાળી થતી હશે!

મેહેતો-હા સાહેબ. હમણા બીજો કામ ધંધો ન મલે એટલે કેટલાક લફંગા લુચાઓ એજ પઈશા પેદા કરવાનો ધંધો લઈ બેઠા છે, શેઠજી!

THE MILE-STONE!

OH! PITY THE WOES OF THE POOR NATIVE EDITOR

[The State Prosecutions for sedition against four of the native (Maratha) papers have ended. Mr. Tilak, the editor of the *Kesari* is undergoing rigorous imprisonment in the House of Correction in Bombay, the editor and the proprietor of the *Pratod* have had their sentences reduced by the Bombay High Court; the editor of the *Medh Vrita* has got nine months' simple imprisonment; and the editor and the printer of the *Poona Vaibhav* having apologised, the Government have withdrawn the prosecution against them. The results are altogether so various that it now remains for the leaders of public opinion to get Section 124 A of the Indian Penal Code amended.]

ગળે ઓલવાયલું ઘંટીનું પઈ!

અરે!! ગરીબ બીચારા દેશી અધીપતીનાં દુખપર કોણ દયા કરે!

[ચાર મરાઠી પત્રો સામે ફીતુરને લગતા સરકારે ચલાવેલા મુકદમા પુરા થયા છે. "કેસરી" ના અધીપતી મી० તીલક મુંબઈમાં ભાયખલાની તુરંગમાં સખત મજુરી સાથનું કેદખાનું ભોગવે છે; "પ્રતોદ" પત્રના માલેક અને અધીપતીને કરવામાં આવેલી સજા હાઈ કોરટે ઓછી કીધી છે; "મોડ વ્રત" ના અધીપતીને નવ માસનાં સાદાં કેદખાનાની સજા કરવામાં આવી છે; અને "પુણા વઈભવ" ના અધીપતી અને પ્રીન્ટરે માફ માગયાથી સરકારે તેમની સામેનો મુકદમો ખેંચી લીધો છે. આ પરીણામો એટલાં તો તરેહવાર આવયાં છે કે પીનલ કોડની ૧૨૪ A કલમ સુધરાવવાનું જ હવે દેશી આગેવાનોને માથે કામ રહયું છે.]

THE EVENING OF THE KADMI ANJUMAN MEETING— TIME, 9 P. M.

MRS. MANCHI—Hallo! What's the matter, dear? So late, and so woe-begone!

MR. MANCHI—Don't talk. I can hardly speak. I've lost my voice with howling for hours at the *Kadmi Anjuman* meeting.

MRS. M.—Lost your voice! And your head too, I fear. You were at a meeting, you say? In a grog-shop, possibly. For shame!

કદમી અનજુમનની સભાની રાત્રે.- વખત નવ વાગતે.

મીસીસ મ'ચી-ઓ-હો! મ'ચી ડીયર, એ કાંહથી લેવાયલા લુટાયલા ને એટલા બધા મોરા આયા? હુ તો સમજી કે તમે જુભરૂં કલબમાં જમીને આ વસો કરીને હું તો જમવા બેસી ગેઈ!

મી० મ'ચી-અરે તું વાતજ ના કર! મારાં ગળાંથી બોલાતું નથી. કદમી અનજુમનની સભામાં કલાકના કલાક સુધી બુમબરાડા પારતાં મારૂં ગરૂં બેસી ગીયું'ચ, ને બધો અવાજ જતો રહયોચ!

મીસીસ-ગરૂ બેસી ગીયુચ ને અવાજ જતો રહયોચ! તો સાથે લાગું તમારૂં ભેજું'બી જતું રેહયું હોસે!-બરયારે તમારા લોકના સકાર! તમે સભામાં જતાને તે સું કેહું! તમારી એ સભા ઉતી કે કાહારીયાં માછીઆંની પ'ચાત ઉતી? સરમ છે તમુ લોકને કે અનજુમનની સભાને તારીખાનાંનો અવતાર આપી આયા!

URGING ON ITS WILD CAREER.

Carrots (like money) make the mare go.

[Keen canvassing is going on not only among the ratepayers, but among the Justices of the Peace as well, for votes for the coming Municipal Election.]

ગાજરના મીઠા વાસપર ગધેડાજી મરી ફીટે!

જેમ પઈસે આઈ, પઈસે બાઈ, પઈસે જોરૂ લરકા,-તેમ ગ જર જોઈને આગળ દોડે ઘોડા, ખચર, ગધા!

[આવતી મયુનીસીપલ ચું'ટણી માટે મત મેળવવાને માત્ર રેટપેઅરો વચેજ દોડાદોડી ચાલતી નથી, પણ સુલેહના અમલદારો વચે પણ મત મેળવવાની બહુ ફરીફાઈ ચાલે છે.]

A WORD TO BAI DECCAN.

Mr. Punch.—(To Bai Deccan) You must cast off all lethargy, and try to infuse sanitary knowledge into your children, my dear ; or I fear it will be all up with you!

[The plague is fast travelling in the Deccan, Sholapore and Ahmednagar being its latest victims. Great need of sanitary measures in all parts of the province is woefully brought to light by the dire scourge.]

દખણબાઈને એક શબ્દ.

મી૰ પંચ-(દખણબાઈને) ઓ પ્રીય મારી, તું બધી સુસ્તી ઉડારી નાખ અને તારાં બધાં બાળકોનાં ભેજાંમાં સુખશાંતીનું જ્ઞાન ભરવાની કોશેશ કર; નહી તો મને ભય છે કે તારૂં આવીજ બનશે અને ખરાબીનો કાંઈ પારજ રેહશે નહી!

[દખણમાં મરકી ઝડફથી આગળ વધવા માંડી છે, અને શોલાપુર અને અહમદનગર તેના સપાટામાં સપડાઈ ચુકાં છે. આખા દખણ પ્રાંતમાં સઘળે ઠેકાણે સુખશાંતીનાં ઉપાયોની કેટલી ભારે જરૂર છે, તે આ ભયંકર રોગના ઉપદ્રવથી અજવાલામાં આવ્યું છે.]

PITY THE WOES OF POOR SHAMLA BHAT!

Mrs. Shamla Bhat having gone to the theatre and not being likely to return until the small hours, her ninth little brat, only nine months old, is in charge of the poor bread-winner, whose feelings, while he is trying to still baby's music, may be more easily imagined than described.

ગરીબ બીચારા શામલા ભટ પોતાના દુખની કહાંની કોણ કહે!

[વધુ માટે જુવો પાનું ૨૦૭મું.]

THE PARSEE AND THE POTIAN.

Summary justice dealt to the wretched vote-broker, who is now very busy pestering and annoying decent people for their votes, in view of the coming Municipal Election!

"Oh bà-pà-rè-è-è-è-è! Oh! Shapai! Shapa-a-a-a-i!" (? Police Sepoy.)

પારસી અને પોતયું.

આવતી મયુનીસીપલ ચુંટણી બહુ નજદીક આવેલી હોવાથી કંગાળ વોટ. દલાલ સારા માણસોને પજવવા સતાવવા અને કંટાલો આપવાને બહુ ઉદયોગી બની ગયો છે, તેને પોલીસમાં લઈ જવાને બદલે પારસી પેસીબા પોતાના હાથેજ તેનો ઈનસાફ કરી નાખે છે!

"ઓ બાપાઆઆઆઆઆ રેએએએએએ! ઓ શપાઈ! ઓ શપાઈઈઈઈઈ!"

IN LOVE AT FIRST SIGHT!

[The Committee appointed by the Bombay Municipal Corporation to report on the City Extension Scheme, propounded by the Bombay Government, recommends its approval.]

જોતાંનેવારજ મોહીત પડી ગયા!

ઓહોહોહોહોહોહોહો! અધધધધધધ!

[મુંબઈ શેહેરનો વીસ્તાર વધારવા અને તેની સુખશાંતી સંબંધી સ્થીતી સુધારવા માટે મુંબઈ સરકારે ઉભી કીધેલી યોજના વીષે વીચાર કરવાને મ્યુનીસીપલ કારપોરેશને જે કમીટી નેમી હતી, તેણે તે બહાલ રાખવાની ભલામણ કીધી છે, અને આવતી કાલે મલનારી કારપોરેશનની સભામાં તેની તરફનાં રીપોર્ટ વીષે વીચાર કરવામાં આવનાર છે.]

A TRIPLE ALLIANCE!

Would it were soon dissolved and the parties scattered to the winds!

એક જબરૂં ત્રીશુલ!

આ ત્રીશુલનો એકસંપ હવે જલદીથીજ તુટી જાય, અને તેમાં સામેલ થયલા બધાઓ હવાપર ઉડી જાય તો કેવું મનોહરું!

"THE ANCIENT FIXTURE."

A BEAR GARDEN; OR, BEAR AND FOR-BEAR.

THE Spirit of Peace has not yet descended on the *Kadmi* Parsis. A warlike meeting of the Montagues and Capulets among them was held the other day to discuss the question of the irregularity of their spiritual head. The head was not present except in the spirit of a letter of defence, and the assembled multitude acted very much as a body without a head might be expected to act. It is enough to say that escaped lunatics would have behaved better, and that Pandemonium itself was decidedly more respectable.

* * *

THE head being absent, there could have been no reasonable fear, of course, of broken heads, and yet a very weighty detachment of the Parsi Police—the same that waited at the New Persepolis—was in attendance under Inspector Framjee's head-ship to keep the peace. Which, seeing that so little of peace was in evidence, looked like attempting to keep what wasn't there.

* * *

WE are glad, however, that this forcible proof of the growing advancement of the Parsis in the scale of nations was not wanting to give *éclat* to the proceedings. Thanks to a certain grandmotherly society, and to the nervous dread that some people have of being hissed, the practice of calling in the Police before heads are broken, inaugurated in a moment of happy inspiration, has become so wide-spread that no Parsi assemblage, religious or sacrilegious, is now considered complete without the *bâton*, and the harmony of a Parsi gathering depends as much upon a policeman as that of a musical band on its conductor.

* * *

THE campaign was opened, not by a speech from the chair, but by a speech *en l'air*, and *mirabile dictu*, from Inspector Framjee himself! In our innocence, we believed, until that supreme moment, that the overgrown Police of Bombay, when not engaged in active warfare, were only good for teaching drivers the rule of the road. We find now that they can

GRANNY WOULDN'T MOVE INTO THE CHAIR.

teach unruly boys and bearded sages the rule of public meetings too! And, said Mr. Inspector, I'm

commissioned by the Commissioner to look after you, gentlemen, and to see that you behave yourselves. If you don't, I'll make you, and I'm no trifler !

***

A CHEEKY little speech, typical of the "insolence of office," which only a Policeman can bring himself to utter in the presence of his betters. But the betters evidently heard the clang of the fetters, and instead of showing the Policeman the door, they bowed him in to the show.

***

AFTER the Inspector had done teaching granny to suck eggs in the most "eggs-asperating" manner imaginable, granny (I beg pardon), I mean, the ancient fixture that fixes the destinies of the Parsis in relation to the sun and moon, found himself in a fix, and would not move into the chair. All efforts to coax granny into it having proved unavailing, a substitute was found who not only took the chair, but the meeting also, well in hand, and for four mortal hours (since made immortal in history) bore the brunt of the business (bored though he must have been) with a courage and perseverance worthy of a better cause.

***

"TOOK THE CHAIR."

IF the reader thinks the Kadmis had met to hear, to discuss, and to judge, let him disabuse his mind of cant. And if he can't, so much the worse for him. An open mind is an evidence of weakness from which the Kadmi Parsi is singularly free. He had come, already committed to this or that side of the question, and there was no reasoning either party out of its cherished conviction. A proposition, the proposition of the day, was moved, to remove the Dustoor, and was forthwith made the target, under the bull's eye of the Police, for a continued fire of amendments, which the President managed to dispose of with wonderful activity. One amendment was "out of order," another "*ultra vires*," a third "beside the question," and all the amendments showed that the *amenders* were beside themselves. There was nothing for it then but to put the original proposition to the meeting, and amidst deafening cheers and groans and hisses, it was, by a curious process of mental arithmetic known only to the President, declared as passed by a majority. I am not sure if it wasn't over-whelming. The Police ought to know. The papers, however, say, there were a "hundred cries of no, no," but the President does not believe in the papers, Oh ! Oh !, and probably in nothing else so much as in himself.

***

THE net result is that the Kadmi body is torn into two, and that the head is only partially severed. Resting uneasily on a torn half! *Off* the majority,

DISPOSING OF THE AMENDMENTS WITH WONDERFUL ACTIVITY.

that is, the *ursa major* of the Kadmis, and *on* the *ursa minor* ! Will the beheaded trunk go in search of

"WILL THE BEHEADED TRUNK GO IN SEARCH OF A NEW HEAD ?"

a new head ? If so, will the head that Bottom used n a memorable occasion serve the purpose ?

"THE COUNSEL OF THE LORD STANDETH FOR EVER."

THE Tilak Tragedy—we call it tragedy, for it is not natural death only that kills—has been played out to the bitter end. First in Poona, which was hot ; then in Bombay, which was cooler ; and lastly in London, which was coolness personified, if we except the warmth of a perfervid imagination, confounding persons and places in chaotic confusion, seeing mountains of sedition in molehills of indiscretion, and tracing the frontier rising itself to Poona Brahmins and Poona journalists. The very last scene has just closed in, in the first city in the world and before the highest tribunal to which the Indian can appeal, the drop descending almost as soon as it had gone up, and the result is as abrupt as it is unsatisfactory. What is Truth, said jesting Pilate and would not wait for an answer. What is the trouble, asked the Judicial Committee of the Privy Council and would not wait to hear.

* * *

IT is the profound respect we have for the name and fame of the Privy Council that makes us regret that Mr. Tilak's application for leave to appeal to it on a vexed question should have been refused unheard. If it had only heard and decided against us, we should have bowed to its decision in meek submission, and stood corrected. As it is, the failure of the application leaves Mr. Tilak's friends exactly where they were when they went to England, and leaves besides the entire Native Press which shares their views (half-castes excepted) in a state of doubt and uncertainty. The interpretation which has been put on Section 124A has been pronounced by competent critics outside the court as open to grave objections, and we should have wished the Privy Council to have either set it aside or put on it the seal of its approval.

* * *

WHEN a certain Anglo-Indian journalist, for the first time after the Jubilee murders, called public attention to some so-called seditious writings, it was feared by the party sounding the alarm, by competent lawyers, and by the authorities themselves, that the particular section, which it was proposed to put in force after its having so long remained a dead letter, would prove inoperative, and that no judge and jury would be able to bring the writing complained of within its scope. And so real was the fear that even the revival of the ugly gag, so hateful to the unfettered Englishman, was spoken of as a not unlikely event. But the experiment was risked, and a judge having given the section a much wider meaning than even its framers had intended, and the legal majority of the jury having accepted such enlarged meaning, all the previous fear vanished in a moment and the very persons, who had doubted the efficacy of the section, taking credit for far-sighted wisdom, the wisdom that comes after the event, are now among the foremost to declare that they knew all along what course the law would take ! This, to c[illegible]d, shows

the extreme vagueness of the section, its dangerous liability to be differently understood and interpreted by different minds, and makes us regret once more that the opportunity of authoritatively fixing and confining its proper meaning should have been neglected.

***

BUT if the Privy Council refused Mr. Tilak's appeal, relief has happily come to us from a local quarter. A Full Bench, including the Chief Justice, has, almost simultaneously with the news of our disappointment, reviewed the "*Pratod*" case, upholding the conviction, but reducing the extremely disproportionate sentences, notably that of transportation for life passed on the Editor, to reasonable limits. (The sentences, we are now told on the authority of a contemporary, were passed for the sake of "*contr*[illegible]

IN A STATE OF DOUBT AND UNCERTAINTY.